

ΕΠΙΣΤΟΛΗ
ΑΠΟ ΤΟΝ
ΑΓΙΟΝ ΠΑΤΕΡΑ

ΠΕΝΤΗΚΟΣΤΑΡΙΟΝ

Φωτίζου, φωτίζου 'Ιερουσαλήμ· ἦκει γάρ σου τὸ φῶς,
καὶ ἡ δόξα Κυρίου ἐπὶ σὲ ἀνατέταλκεν.
'Ησάϊ, ε. 1.

ΕΛΛΗΝΙΚΟ ΚΡΑΤΟΣ

BIBLIOTHEC
METHUEN LIBRARY
MERTON

ΠΕΝΤΗΚΟΣΤΑΡΙΟΝ

ΧΑΡΜΟΣΥΝΟΝ

ΤΗΝ ΑΠΟ ΤΟΥ ΠΑΣΧΑ ΜΕΧΡΙ ΤΗΣ ΤΩΝ ΑΓΙΩΝ ΠΑΝΤΩΝ ΚΥΡΙΑΚΗΣ
ΑΝΗΚΟΥΣΑΝ ΑΥΤῶ ΑΚΟΛΟΥΘΙΑΝ

ΠΕΡΙΕΧΟΝ

ΕΠΙ ΤΕΛΟΥΣ ΔΕ ΚΑΙ ΤΑ ΕΘΘΙΑ ΕΥΑΓΓΕΛΙΑ ΤΑ ΕΝ Τῶ ΟΡΘῶ ΕΚΑΣΤΗΣ
ΤΩΝ ΕΝ Τῶ ΜΕΤΑΕΥ ΤΟΥΤῶ ΕΟΡΤΩΝ ΑΝΑΓΙΝΩΣΚΟΜΕΝΑ

ΔΙΟΡΘΩΘΕΝ ΚΑΙ ΔΙ ΕΝΟΣ ΠΡΟΛΟΓΟΥ ΠΛΟΥΤΙΣΘΕΝ

Τ Η Ο

ΒΑΡΘΟΛΟΜΑΙΟΥ ΚΟΥΤΛΟΥΜΟΥΣΙΑΝΟΥ ΤΟΥ ΙΜΒΡΙΟΥ

ΕΚΔΟΣΙΣ ΕΒΔΟΜΗ

ἐν ἣ προσετέθησαν εἰς τὸν οἰκεῖον αὐτῶν τόπον αἱ ἐπιδιορθώσεις καὶ προσθήκαι
τοῦ αὐτοῦ μετὰ καὶ πολλῶν ἄλλων

ΠΑΡΑ ΤΟΥ ΛΕΙΜΝΗΣΤΟΥ

ΣΠΥΡΙΔΩΝΟΣ ΙΕΡΟΜΟΝΑΧΟΥ ΖΕΡΒΟΥ

ΑΡΧΙΜΑΝΔΡΙΤΟΥ ΤΟΥ ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΥ ΘΡΟΝΟΥ.

ΒΕΝΕΤΙΑ

ΕΚ ΤΟΥ ΕΛΛΗΝΙΚΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ

Ο ΦΟΙΝΙΞ

1890

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΟΝ

ΚΑΤΑΛΟΓΟΣ

ΤΩΝ ΕΚΔΟΣΕΩΝ ΤΗΣ ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΗΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ

ΤΗΣ ΚΡΗΤΗΣ

ΕΚΔΟΣΕΩΣ ΑΝΕΚΔΟΤΟΝ

ΕΤΗΣ 1911

11

ΕΚΔΟΣΗΝ ΕΠΕΜΕΛΕΤΟ

Ο ΚΑΤΑΛΟΓΟΣ

ΕΚΔΕΙΧΕΤΑΙ ΕΚ ΜΕΡΟΥΣ ΤΗΣ ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΗΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ

ΤΗΣ ΚΡΗΤΗΣ

ΕΤΗΣ 1911

ΕΚΔΟΣΗΝ ΕΠΕΜΕΛΕΤΟ

ΕΤΗΣ 1911

ΕΚΔΕΙΧΕΤΑΙ ΕΚ ΜΕΡΟΥΣ ΤΗΣ ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΗΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ

ΤΗΣ ΚΡΗΤΗΣ

11

Π Ρ Ο Λ Ο Γ Ο Σ

ΕΙΣ ΤΗΝ ΠΑΡΟΥΣΑΝ ΒΙΒΛΟΝ.

Η ἱερά καὶ χαρμόσυνος τοῦ Πεντηκοστάρχου βίβλος, περιέχει Ἀκολουθίαν, κατὰ συνέχειαν πεντήκοντα καὶ ἑπτὰ ἡμερῶν, τουτίσιν, ἀπὸ τῆς ἀγίας καὶ μεγάλης Κυριακῆς τῆς Πάσχα πρώτῃ, ἕως τῆς Κυριακῆς τῶν Ἁγίων Πάντων. Οὐνομασθὴ δὲ Πεντηκοστάρχιον, ἐκ τῆς Πεντηκοστῆς ἀπὸ τοῦ Πάσχα ἡμέρας, καὶ ἐνταυτῷ μεγάλῃς ἑορτῆς, διὰ τοῦ ἀριθμοῦ τὸ δεκαδικὸν καὶ εὐπρόφερτον, τῶν λοιπῶν, μετὰ τὴν ἑορτὴν ταύτην, ἑπτὰ ἡμερῶν παραλειπομένων· καθὼς καὶ ἡ παρὰ τῶν ἑδωμένων δύο ἐρμηνευτῶν γενομένη μετάφρασις τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης, ὀνομαζέται συνήθως τῶν ἑβδομήκοντα, κατὰ παράλειψιν τῶν δύο. Ὅτι δὲ ἐκ τοῦ πεντηκοστοῦ τῶν ἡμερῶν ἀριθμοῦ, ἔλαβε τὴν ὀνομασίαν τὸ Πεντηκοστάρχιον, δῆλον, ὅτι καὶ τὰ Τροπάρια, ἅπερ φάλλομεν εἰς τὰς ἑορτασίμους ἡμέρας μετὰ τὸ Εὐαγγέλιον τοῦ Ὁρθρου, ὡς τὸ, Ἀναστάς ὁ Γησοῦς, φέρεται, καὶ τὰ ὅμοια, ὀνομάζονται ὁμοίως Πεντηκοστάρια, ἐκ τοῦ πεντηκοστοῦ Ψαλμοῦ· διότι φάλλοντες πρότερον τὸν πρώτον στίχον αὐτοῦ, ἐπισυναπτομένον ἔπειτα, καὶ τὰ Τροπάρια ἐκείνα. Ἐκ τῆς αὐτῆς αἰτίας λοιπὸν καὶ τῆς παρουσίας βίβλου τὸ ὄνομα.

Ποιηταὶ δὲ αὐτῆς ὑπῆρξαν πολλοὶ καὶ διάφοροι, τῶν ὁποίων τὰ ὄνόματα ἀποσιωπῶνται εἰς πολλὰ· οἱ δὲ ὀνομασθέντες ἐπιγραφόμενοι εἴτε εἰς Κανόνας, εἴτε εἰς Ἰδιόμελα, εἶναι οἱ ἑξῆς· Ἰωάννης ὁ Δομασκηνός, Κοσμάς ὁ Ἁγιοπολίτης, Ἀνδρέας Κρήτης, Γερμανός, Θεοφάνης, Ἀνατόλιος, Ἰωσήφ ὁ Θεοδώρου τοῦ Στουδίτου ἀδελφός, ὡς τινες πιθανῶς γνωμοδοτοῦσιν· εἴτε δὲ Κρησιᾶς, Ἀρσένιος, Λέων Δεσπότης, καὶ Νικηφόρος Κάλλιππος ὁ Σανθιπέδλος. Καὶ τῶν μὲν ἑπτὰ πρώτων, καθὼς καὶ περὶ τοῦ Μητροφάνους, τοῦ ποιητοῦ τῶν Τριαδικῶν τῆς Ὀκτωήχου Κανόνων, τίνες ἦσαν, καὶ πόθεν, καὶ πότε ἕκαστος ἤκμασεν, ἱστορήθησαν ἀλλαγῶν τὰ πάντα, καὶ ὁ βουλομένος εὕρεισκει αὐτὰ (1).

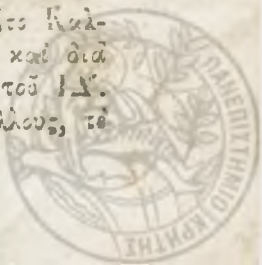
Τοῦ δὲ Κουμουλά, ὅς τις ἐπιγράφεται εἰς τὸ δευτερον Ἰδιόμελον τὸ ἐν τῷ Ἑσπερινῷ τῶν Μυροφόρων, ἀγνοεῖται παντάπασιν καὶ ἡ πατρίς καὶ ὁ χρόνος, καθ' ὃν ἔζησεν. Ὁ δὲ Ἀρσένιος, ὅτι μὲν εἶναι ποιητῆς δύο Κανόνων, τοῦ μὲν, φάλλομένου κατὰ τὸ Ψυχοσάββατον τὸ πρὸ τῆς Πεντηκοστῆς, τοῦ δὲ, εἰς τὴν Ἀκολουθίαν τοῦ ἁγίου Εὐχέλαιου, ὁ δὲ ἕκ τῆς ἀκροστιχίδος αὐτῶν· καὶ σημειωτέον ἐνταῦθα, κατὰ πάροδον, ὅτι τοῦ δευτέρου τούτου Κανόνος ἡ ἀκροστιχίς, εἰς τὰς νεωτέρας ἐκδόσεις τοῦ Εὐχολογίου, εἶναι ἡμαρτημένη κατὰ παράλειψιν μιᾶς συλλαβῆς ΒΕ, εἰς δὲ τὸ Ἀγισματάρχιον, μελισθεῖσα προσέτι καὶ εἰς δύο στίχους,

ἐφθάρη παντελῶς· καὶ διορθωτέον λοιπὸν αὐτὴν οὕτως·
Εὐχῆς Ἐλαίου φαλμός ἐξ Ἀρσενίου. Τίς ὁμῶς ὁ Ἀρσένιος, οὗτος, ἀδελφὸν· εἰκάζεται μόνον ὑπότινον, ὅτι εἶναι Ἀρσένιος ὁ Μοναχός, ὁ περὶ τὰ τέλη τοῦ Θ'. ἢ τὰς ἀρχὰς τοῦ Γ'. αἰῶνος ἀκμάσας, ἀνὴρ ἐπίσημος εἰς τὴν ἀρετὴν, καὶ σύγχρονος Φωτίου Πατριάρχου, ὅστις, πρὸς ἐπίσχυσιν τοῦ Ἀρσενίου τούτου εἰς τὰ ἔργα τῆς ἀρετῆς, ἔγραφεν αὐτῷ καὶ τὴν 59 αὐτοῦ ἐπιστολήν. Τὴν εἰκασίαν ταύτην πιθανολογεῖ καὶ ὁ ἐν Ῥώμῃ σωζόμενος τοῦ Εὐχολογίου κώδιξ, ὁ ὁποῖος, νομιζόμενος ἐκείνης τῆς ἐποχῆς, περιέχει τὸν εἰς τὸ ἅγιον Εὐχέλαιον εἰρημένον Κανόνα.

Περὶ δὲ Λέοντος τοῦ Δεσπότη, τοῦ ἐπιγραφομένου εἰς τὸ ἐν τῷ Ἑσπερινῷ τῆς Πεντηκοστῆς Δοξαστικόν, Δεῦτε λαοί, κτλ. γνωμοδοτοῦσι τινές, ὅτι εἶναι ὁ ὑπ' ἄλλην ἐπωνυμίαν μᾶλλον γνωστός καὶ ἐπίσημος, Λέων ὁ Σοφός, υἱὸς τοῦ Ἀυτοκράτορος Βασιλείου τοῦ Μακεδόνης, καὶ τοῦ θρόνου αὐτοῦ διάδοχος. Μὲ τὴν γνώμην ταύτην συμφωνοῦσι καὶ τὰ τῆς ἱστορίας· ὅτι δηλαδὴ, ὁ Λέων ἐχρημάτισε καὶ Ὑμνογράφος, ὡς μαρτυροῦσι τὰ ὑπ' αὐτοῦ ποιηθέντα ἑνδεκα Ἑσθινά, καὶ τὰ ἐν τῷ Τριωδίῳ Ἰδιόμελα εἰς τὸν Ἑσπερινὸν τοῦ Λαζάρου· καὶ ὅτι ὁ πατὴρ αὐτοῦ Βασιλεῖος, ἀναβὰς εἰς τὸν αὐτοκρατορικὸν θρόνον, ἔστειλε τοὺς υἱοὺς αὐτοῦ, Κωνσταντῖνον καὶ Λέοντα, Βασιλεῖς· ἀξίωμα, τὸ μετὰ τὸν Ἀυτοκράτορα πρώτων. Οἱ δὲ ἔχοντες αὐτὸ, ἀπλῶς μὲν ἐκαλοῦντο Δεσπόται· ὅστις δὲ προσωπικῶς συνιλάει μετ' αὐτῶν, ἔλεγεν· Ἡ Βασιλεία σου· καὶ, Βασιλεῦ, κατὰ τὴν χρείαν τοῦ λόγου. Ἐκ τούτου λοιπὸν γίνεται φανερόν, ὅτι καὶ τὸ εἰς τὸν Ὁρθρου τῆς Παρασκευῆς τῶν Βασιῶν Ἰδιόμελον, τὸ ἐπιγραφόμενον, Ποίημα Λέοντος τοῦ Βασιλέως οὐδένα ἄλλον ἔχει ποιητὴν, εἰμὴ τὸν αὐτὸν Λέοντα τούτον, ὅς τις ἐπινομάζοιτο μὲν Δεσπότης καὶ Βασιλεὺς, πρὶν αὐτοκρατορευθῆναι· Σοφός δὲ, διότι, γενόμενος μαθητὴς τοῦ περιημένου Φωτίου, καὶ ἐπιμελῆς παραυτοῦ διδασχθεὶς ἐπεδωκὴν εἰς πᾶν εἶδος μαθήσεως· καὶ προσέτι, διότι ἐχρημάτισε Σερμός τῆς σοφίας προστάτης καὶ υπερασπιστῆς. Διεδέχθη δὲ τὸν πατέρα αὐτοῦ κατὰ τὸ 886 ἔτος· καὶ βασιλεύσας ἔτη 25, μῆνας 3, καὶ ἡμέρας 10, ἐτελεύτησε τῷ 911 ἔτει, Ἰουνίου, 11, ἡμέρας γ'. τῆς Πεντηκοστῆς. Τὰ λοιπὰ τούτου συγγράμματα, Νημικά, Τακτικά, Χρηστικά καὶ τὰ ὅμοια, εἶναι ἔξω τοῦ παρόντος ἔργου σκοποῦ.

Ὁ δὲ Νικηφόρος, πλὴν νεώτερος τοῦ Λέοντος, ἦτο Κάλλιππος τοῦ Σανθιπούλου υἱός, Μοναχός τὴν τάξιν, καὶ διὰ τὴν παιδείαν αὐτοῦ, εἰς τῶν ἐπισήμων ἀνδρῶν τοῦ Γ'. αἰῶνος· ἐτελεύτησε δὲ περὶ τὸ 1340, ἢ κατ' ἄλλους, τὸ

(*) Ὅρα τὴν τοῦ Μ. Ἐρολογίου ἔκδοσιν, Τυπογρ. Φιλίππος.

1350 ετος. Οὗτος, ἐκτός τῆς σωζομένης Ἐκκλησιαστικῆς Γραφίας, καί τινων ἄλλων συγγραμμάτων αὐτοῦ ἐμμέτρων καί πεζῶν, συνέγραψε πρὸς τοὺς καὶ τὰ ἐν τῷ Τριωδίῳ καὶ Πεντηκοσταρίῳ Συναξάρια, ἐπιγραφόμενα οὕτως: « Νικηφόρου Καλλίστου τοῦ Ξανθοπούλου Συναξάρια, . . . » ἀρχόμενα ἀπὸ τοῦ Τελώνου καὶ Φαρισαίου, καὶ καταλήγοντα μέχρι τῶν Ἁγίων Πάντων ». Ἐπὶ πᾶσι δέ, ἐποίησε καὶ τὴν αἰματικὴν Ἀκολουθίαν εἰς τὴν Ζωοδόχου Πηγῆν, τὴν ψαλλομένην τῇ Παρασκευῇ τῆς Διακαινησίμου.

Ἐνταῦθα πρέπει νὰ προσεπισημειωθῇ καὶ περὶ Ἰωάννου τοῦ Ἀρκλά, ὃς τις ἐπιγράφεται ποιητὴς τοῦ εἰς τὴν Πεντηκοστὴν ἱαμβικοῦ Κανόνος, ὃτι οἱ πλείστοι μὲν ταυτίζουσιν αὐτὸν μὲν τὸν Δαμασκηνὸν Ἰωάννην· τινὲς δέ, νομίζοντες αὐτὸν διάφορον, ἀμφιβάλλουσιν ἐπομένως καὶ περὶ τοῦ Κανόνος τούτου, ἂν ἴναι ποίημα Ἰ. τοῦ Δαμασκηνοῦ, ὡς καὶ οἱ ἕτεροι δύο ἱαμβικοὶ (ὁ εἰς τὰ Χριστοῦγεννα δηλ. καὶ εἰς τὰ Θεοφάνεια), ἢ ἄλλου τινὸς Ἰωάννου, ἐπωνομαζομένου Ἀρκλά. Τῆς ἀμφιβολίας ταύτης εἶναι Γρηγόριος, ὁ Κορίνθου ἐπίσκοπος, ὃς τις καὶ Γεώργιος Πάροδος καλεῖται, καὶ Μάρκος ὁ Εὐγενικός· ἐκ τῶν ὁποίων ὁ μὲν, ἐπιγράφει ἀπλῶς τὸν Κανόνα τούτου, « Ποίημα Ἰ. Μοναχοῦ, ὡς φασί, τοῦ Ἀρκλά ». Ὁ δὲ Μάρκος, « Ἔτερος Κανὼν ὁμοίος, ὡς τινες λέγουσιν, Ἰ. τοῦ Δαμασκηνοῦ· ἕτεροι δὲ, Ἰ. Μοναχοῦ τοῦ Ἀρκλά, οἷς καὶ ἐγὼ συντίθεμαι ». Ὁ δὲ Θεσσαλονίκης Εὐστάθιος, οὐ μόνον τὸν Κανόνα τούτου ἀποχωρίζει τῶν λοιπῶν δύο ἱαμβικῶν, ὡς ἐκ τῆς φράσεως, ἀλλὰ καὶ τοὺς τρεῖς ἀποδοκιμαζει παντάπασιν ὡς συγγράμματα τοῦ Δαμασκηνοῦ. Ἄν καὶ πολλοὶ (λέγει) ἀναφέρουσι τούτον εἰς τὸν ποιητὴν τῶν δύο ἱαμβικῶν Κανόνων, κακίονος παλιν εἰς τὸν πάμμεγαν Γ. τὸν Δαμασκηνόν, « Ἐγὼ οὐκ ἔχω γενέσθαι βραδύως τῆς τοιαύτης γνώμης, διὰ τὸ μὴ ἐξακριβώσασθαι τούτον τὸν Κανόνα, τῇ φράσει τεκμαιρόμενος, ἀποδιῶσκω ἐκείνων τῶν δύο ἱαμβικῶν· καὶ ἄλλον τεχνίτην ἐκείνους ἰδιάζων, ἕτερον τινὶ τούτου παραπήγνυμι, ὃς τις ἂν εἴη ἐκείνους· καὶ οὐδὲ ἐκείνους τῷ μεγάλῳ Δαμασκηνῷ ἔχω προσνέμειν, κατ' αἰτίαν τοιάντην ». Ἀλλὰ, μετὰ τὰς δύο ἢ τρεῖς αἰτιολογίας τῆς γνώμης του, μεταμεληθεὶς ἔπειτα, διὰ νὰ μὴ κατηγορηθῇ ὡς ἰσχυρογνώμων εἰς πράγματα, ὅπου δὲν πρέπει, καὶ ἐπιφέρων ἄλλην αἰτίαν, δι' ἣν ἦ δυνατόν τάχα καὶ ὁ τοῦ Κανόνος τούτου ποιητὴς ν' ἀλλάξη φράσιν συμφωνεῖ τελευταῖον εἰς τὴν ψῆφον τῶν πολλῶν, καὶ ἐπιστρέφων συμπερασματικῶς πρὸς τὸν Δεῖον Ἰωάννην, λέγει: « Τοῖνον, ὦ ἀγιώτατε Δαμασκηνε, χρεώσθαι χάριτας ταῖς παραλείψασιν ἐπὶ σὲ τοὺς τοιούτους Κανόνας· καὶ εἰσποιησάμενος τοὺς λόγους τούτους, ὡς οἶα καὶ γεννησάμενος αὐτούς, καὶ οὕτω κληθεὶς τὰ τέκνα σου, θέξαι καὶ τοῖτον Κανόνα τὸν εἰς τὸ ἀγιώτατον Πνεῦμα· τί γὰρ κωλύει ἐπιγράφεσθαί σοι καὶ αὐτὸν κατ' ἐκείνης, ἵνα πανάριον, ὃ ἐστὶ, Δεῖον ἢ Ἀρκλίον, εἴπῃς κισωτίον, χαρισώμεθά σοι τῷ μεγάλῳ Ἰωάννῃ τὸ πόνημα τούτο, ὡς φασί οἱ ἴσμονες Ἰωάννου Ἀρκλά; (ὅτι δηλ. σὺ εἶσαι ὁ ἐπωνομαζόμενος Ἀρκλάς) . . . Ἐάν δὲ οἱ μαρτυρήσουτες καὶ πιστωσόμενοι τὸ ζητούμενον οὐχ εὐρίσκοντο, προσκυνῶ καὶ οὕτω, καὶ τίθεμαι τῇ φήμῃ τῶν πολλῶν »· ὅτι δηλ. ὁ Κανὼν περὶ οὗ ὁ λόγος, εἶναι ποίημα γνήσιον Ἰωάννου τοῦ Δαμασκηνοῦ (Ἠρολεγομ. εἰς τὰ τοῦ Δαμασκηνοῦ).

Ἐν τῶν λόγων τούτων λοιπὸν τοῦ Εὐσταθίου γίνεται φανερόν, ὅτι εἰς τὸν ΙΒ' αἰῶνα, κατ' ἐν οὗτος ἠκμαζεν, ἂν καὶ τὸ πρᾶγμα ἦτον ἀναποδείκτον καθ' αὐτὸ καὶ ἀμαρτύρητον, ἀλλ' ὅμως ἡ ἐπικρατεστέρα γνώμη καὶ φήμη τῶν πολλῶν, εἰς ἀρχαίαν βίβλιν παράδοσιν ἐπιστηρίζομένη, ἀπέδειξε τὸν Κανόνα τούτου, ὡς καὶ τοὺς λοιπούς δύο ἱαμ-

βικῆς, εἰς Ἰ. τὸν Δαμασκηνόν, καὶ αὐτὸς ἐννοεῖτο κοινότερον ὑπὸ τῆν ἐπωνυμίαν Ἀρκλάς. — Τὸ δὲ Ἀρκλάς τούτο ἐσηματίσθη μὲν εἰς ἀρσενικοῦ ὀνόματος τύπον ἐκ τοῦ θηλυκοῦ Ἀρκλα, κατὰ συγκοπὴν γενομένου ἐκ τοῦ λατινικοῦ Ἀρκουλα (Arcula), τὸ ὅποιον, ὡς ὑποκοριστικὸν τῷ Ἀρκα (Arca, Κισωτός), σημαίνει Κισωτίον ἢ Ἀποθήκην· ἐδόθη δὲ εἰς τὸν Δαμασκηνόν, ἢ ἀπλῶς εἰς τὸν ποιητὴν τοῦ εἰρημένου Κανόνος, ἐπωνυμικῶς πρὸς χλεύην, καθὼς ὁ Εὐστάθιος πάλιν λέγει ἐν τῷ αὐτῷ εἰς τὴν Πεντηκοστὴν ὑπομνήματι· ὅς τις ὅμως, χωρὶς νὰ εἴπῃ τὸ, ποτε, καὶ ὑπὸ τίνων, ἢ ποίαν ἐννοίαν χλευαστικὴν ἔχει τὸ Ἀρκλάς, μίμφεται μόνον, μᾶλλον δὲ καταρᾶται τοὺς χλευάζοντας τοιούτους ἄνδρας ὀνομαστούς, οὕτως λέγων· « Ὅσοι δὲ Χοιροδοσκόν, τὸν τὴν λογιότητα τοσοῦτου, σιλῶν λαίνουσιν, εἴεν ὑπὸ σιδωτῆν ἀγόμενοι· καὶ οἱ τὸν Ἀρκλᾶν δὲ λαλῶντες, ἀποθήκης τοιαύτης εἴεν ἐπάξιτοι, εἴαν πλατῶν τόμενοι τὰ τοιαῦτα ἐπιγράφουσιν ἀνδράσι περιωνύμοις ». Ἀλλὰ, δεθίντος ὅτι ὁ Δαμασκηνὸς ἐπωνομάσθη τοιαυτοτρόπως, εἴαν ἦτον συγχωρημένον, ἤθελεν εἰπεῖ τις ὅτι, ἐπειδὴ τὸ Ἀρκλα, λέξις τῆς λατινομίκτης γλώσσης τῶν Βυζαντινῶν, ἐκτός τῆς ἀνωτέρω σημασίας, σημαίνει προσέτι καὶ τοὺς ἐπὶ τῶν τειχῶν τῶν πόλεων ἐν εἰσοῖς κισωτίου ὄρθου κατασκευασμένους πυργίσκους ἢ οἰκίδια (I), ὅπου ἴστανται σκοπεύοντες οἱ πρὸς φύλαξιν τεταγμένοι στρατιῶται· διὰ τῆτο ἴσως ἐπωνομάσθη Ἀρκλάς ὁ Δεῖος οὗτος Πατήρ, ὡς ἰσάμενος, τρόπον τινά, ἐπὶ τινος Ἀρκλας καὶ σκοπίας· τουτέστιν, ὡς ἄγρυπνος φύλαξ καὶ φρουρὸς τῶν πατρικῶν παραδόσεων, καὶ προμαχὼν τῶν τῆς πίστεως δογμάτων ἀκαταμάχητος, καὶ ἀπρόσβατος εἰς τῶν αἰρετικῶν τὰς ἐφόδους· καὶ ἐπομένως ἡ τοιαύτη ἐπωνυμία ἐδόθη εἰς αὐτὸν πρὸς εὐφημισμὸν μᾶλλον καὶ ἔπαινον, ἀντὶ ὕβρεως καὶ χλεύης. Καὶ ταῦτα μὲν περὶ τῶν τοῦ Πεντηκοσταρίου συγγραφεῶν καὶ ποιητῶν.

Ἐκδόσεις δὲ αὐτῆς ἐγένονα κατὰ καιροὺς πολλὰ καὶ διάφορα, καὶ ὑπὸ διαφόρων Τυπογράφων τῆς Βενετίας, οὐ μόνον τῶν νεωτέρων, ἀλλὰ καὶ τῶν παλαιῶν· ἡ δὲ πρώτη αὐτοῦ ἐκδοσις φαίνεται ὅτι ἦτο προγενεστέρα μὲν πολλῶν ἄλλων βιβλίων Ἐκκλησιαστικῶν, μεταγενεστέρα δὲ πάντως τῆς τοῦ Ψαλτηρίου, καθὼς τούτο γίνεται φανερόν ἐκ τῶν λόγων Ἰουστίνου Δεκαδύου τοῦ ἐκ Κερκύρας· Ὁ ἐλλόγιμος οὗτος καὶ φιλόκαλος ἀνὴρ, ὅταν ἐξέδωκε τὴν ἱεράν ταύτην βίβλον, ἐπὶ σκοπῇ νὰ ἐνδώσῃ ἔπειτα καὶ ἄλλα βιβλία Ἐκκλησιαστικά, ἐπαινῶν, εἰς τὴν πρὸς τοὺς ὁμογενεῖς προσφώνησίν του, τὸν ζῆλον εἰς τὰ καλά, καὶ τὴν πρὸς ἑκδοσὶν βιβλίων Ἑλληνικῶν ἀγαθῶν προαίρεσιν τοῦ τότε τυπογράφου Ἀλδου Μανουκκίς τοῦ πρεσβυτέρου. οὕτω λέγει περὶ αὐτοῦ· « Ἔστον τοῖνον συναγῆν εὐρηκῶς πρὸς τὰ κάλλιστα, ἐδοξέ μοι τὴν Δεσπιευστοῦ βίβλου τῶν Δείων πρῶτον ἐντυπῶσαι Ψαλμῶν, τὸν τε ἀρίστως ταύτην καὶ ἀξίως τοῦ ἐν αὐτῷ Πνεύματος συνθεμένου Προφήτην ἄμα καὶ Βασιλίαν, ὡσπερτινα πρόσδρομον, καὶ κήρυκα διαπρύσιον τῶν μετ' αὐτῷ πολὺ τυπωθησομένων ἡμῖν Δείων προεκπέμψαι Γραφῶν· οὐκ εἰς μακρὰν γὰρ καὶ τὸ Τριωδίον, καὶ ὁ καλῶν ἡμῖν ἕθος Πεντηκοσταρίου, μετ' ὃ τὴν Παρακλητικὴν, Θεοῦ συναιρομένην, τυπώσομεν· ταυτὶ γὰρ εὐ οἶδ' ὅτι, ταῖς κατὰ τόπον ἀγίαις τοῦ Θεοῦ Ἐκκλησίαις πολλήν τε καὶ μεγάλην τὴν χρεῖαν παρέχεται· κατ' ἐξαιρέτου δὲ ἡ Δεῖα τῶν Ψαλμῶν αὐτῆ βίβλος ».

Ἐκ τῶν λόγων τούτων λοιπὸν τοῦ Δεκαδύου φαίνεται

(*) « Μίαν εἰσιόντες τῶν ἐκκρεμῶν τοῦ τείχους, καὶ προνευρούσων ἐξωθεν μηχανῶν, Ἀρκλάς οἶδε τῆς ἡ κοινῆ καὶ πάνδημος φράσις καλεῖν, τῶν κουλῶν τὰς σπαθὰς εἰλκυσαν » (Νικητ. Χωνιάτ. Βιβλ. δ'. 3).

ανατιθέμενος, ότι τὸ Φαλτήριον ἐξεδόθη εἰς τύπον προπαντὸς ἄλλου βιβλίου Ἐκκλησιαστικοῦ· καὶ ἐπειδὴ ἡ ἐκδοσις αὐτῆ τοῦ Δεκαδύου, ὡς μὴ ἔχουσα σημειωμένην τοῦ χρόνου τὴν ἐποχὴν, εἰκάζεται ὅτι ἐγένετο περὶ τὸ 1498 ἔτος, ὅλον, ὡς ἡ πρώτη τοῦ Πεντηκοσταρίου ἐπρεπε ἀκολουθῶς νὰ ἐνεργηθῆ, τὸ βραδύτερον, περὶ τὰς ἀρχὰς τῆς 15. αἰῶνος, κατὰ τὴν τοῦ Δεκαδύου ὑπόσχεσιν (1). Ἀλλὰ, καθὼς φαίνεται, ὁ σκοπὸς αὐτοῦ δὲν ἐπληρώθη· καθότι οὔτε εἰς τὸν κατάλογον τῶν ὑπὸ τοῦ Ἄλδου ἐκδοθέντων βιβλίων συναριθμεῖται καὶ Πεντηκοστάριον, οὔτε οἱ περὶ τῶν ἡμετέρων Ἐκκλησιαστικῶν βιβλίων γράφαντες, ἀναφέρουσι Πεντηκοσταρίου ἐκδοσιν, δι' ἐπιμελείας τοῦ Δεκαδύου γενομένην ὑπ' ἄλλου τυπογράφου τυχόν, ζῶντος τοῦ Ἄλδου, ἢ καὶ μετὰ τὴν ἐν ἔτει 1515 ἀποθίωσιν αὐτοῦ. Ἐξ ἐναντίας ἀναφέρουσι μετὰ τὸ Φαλτήριον δύο ἐκδόσεις τῆς Ὀκτωήχου, τῶ 1523, καὶ 1543 ἔτει. Μετὰ ταύτας ἀπαντᾷται καὶ Μηναίων ἐκδοσις ἐν ἔτει 1551, ὑπὸ Ἀνδρίου καὶ Ἰακώδου τῶν Σπινέλλων γενομένη, ἣτις λέγει ῥητῶς, ὅτι πρὸ αὐτῆς ὑπῆρξαν καὶ ἕτεροι τῶν Μηναίων ἐκδόσεις (1) καὶ ἄλλοι ἀνὰ χεῖρας εὑρεθέντες Βιβλιολόγοι πρὸς συμβουλὴν, εὐδαιμονίαν Πεντηκοσταρίου ἐκδοσιν ἀναφέρουσιν ἐν τούτῳ, εἰμὴ μετὰ παρέλευσιν ἑπτὰ δεκάετη ἔτων· ἐνῷ καὶ τοῦ χρόνου καὶ τοῦ κόπου καὶ τῆς δαπάνης ἡ σμικρότης πρὸς τύπωσιν αὐτῆ, ἔτι δὲ καὶ ἡ χροῖσις βιβλίου χαρμῶν.

(1) Σημειωτέον ἐνταῦθα, ὅτι τὸ ἐν ἀρχῇ τοῦ Φαλτηρίου τυπούμενον ἐπιγράμμα Σίγγησον Ὀρφεῦ, κτλ. εἶναι ποιήμα τοῦ Δεκαδύου τούτου· καὶ ὅτι ἐκδόσεις τοῦ Φαλτηρίου ἀναφέρονται καὶ ἄλλαι ἀρχαιότεραι δύο, ἡ μὲν ἐν Μεδιολάνοις, τῶ 1481 γενομένην ὑπὸ Ἰωάννου Κραστίνου· ἡ δὲ ἐν Βενετίᾳ, τῶ 1486 ὑπὸ Ἀλεξάνδρου τοῦ Κρητῶς, ἐκ πόλεως Χάνδακος, τῆς νῦν καλουμένης Χανιά, ἀφ' οὗ καὶ ἡ παρὰ τῶν Εὐρωπαϊῶν σχηματισθεῖσα Κάνδια (Candia), ἦτε νήσος καὶ ἡ μητρόπολις αὐτῆς. Τοῦ Ἀλεξάνδρου αὐτοῦ εἶναι καὶ ὁ ἱαμβικός στίχος, ὁ ἀνωθεν τοῦ πρώτου Φαλμοῦ ἐπιγραφόμενος. Δαυὶδ Προφήτου καὶ Βασιλέως, μέλος· ἀλλὰ καὶ οὗτος ἐφάρη κατ' ἀγνοίαν εἰς τὰς νεώτερας τοῦ Φαλτηρίου ἐκδόσεις διὰ τῆς προσθήκης μιᾶς συλλαβῆς· ἦγουν, Δαυὶδ τοῦ Προφήτου, κτλ.

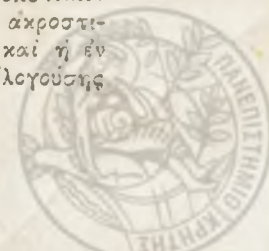
(2) Ἴδου καὶ αὐτὴ ἡ ἐπιγραφή τῆς τῶν Σπινέλλων ἐκδόσεως· « Τὸ παρὸν Μηναῖον ἐτυποῦθη Ἐνετήσι μετὰ πολλῆς ἐπιμελείας καὶ διορθώσεως, καὶ περιέχει πλείστα Τροπάρια, Ἰδιόμελα, Κανόνους τε καὶ Συναξάρια, ἃ, συλλεχθέντα νῦν ἐκ πολλῶν καὶ κικῶν βιβλίων, οὓς ἦσαν ἐν τοῖς ἄλλοις προτυπωθεῖσι παρὰ τῶν ἄλλων Μηναίων. Διὸ συνχωρήθη χάρις ὑπὸ τῆς ἐκλαμπροτάτης Γερουσίας τῶν Ἐνετῶν τῷ κυρίῳ Ἀνδρίᾳ καὶ Ἰακώβῳ τοῖς Σπινέλλοις, ὁ στατηροποιοῖς τῆς ἐνδοξοτάτης ταύτης πόλεως τῶν Ἐνετῶν, δι' ἑτῶν κ'. κτλ. ». Ἡ ἐκδοσις αὕτη ἀφιέρωθη εἰς τὸν τότε Κωνσταντινουπόλεως Πατριάρχην Διονύσιον ὑπὸ Ἰωάννου Μινωδονίου τοῦ ἱατροῦ, ὃς τις, ἐπαινοῦν αὐτῶν, οὕτω λέγει· « Καλλίστος γὰρ καὶ ἐσθότατος πάντων τῶν τύπων ὄγει παρῶν· ἔχει γὰρ ἐπιστάτας ἄνδρας σοφία καὶ ἀρετῇ τῆς ἄλλου ὑπερέχοντας, καὶ Νικόλαον τὸν Μαλαξῶν, πρωτοπαπᾶν Νκυπλίου, ὃς τις πάση ἐπιμελείᾳ αὐτὸς ἐν Κρήτῃ διώρθωκε κτλ. ». Ἐκ τούτου γίνεται δῆλον, ὅτι τότε πρῶτον παρεστήθησαν εἰς τὰς Ἐκκλησιαστικὰς Ἀκολουθίας τὰ ποιήματα τοῦ Μαλαξῶ (Ὁρα περὶ αὐτοῦ Σημ. 3)· καθότι τὸ ἀνωτέρω Μηναῖον, τὸ ὅποιον εἶναι τοῦ Φεβρουαρίου μηνός, περιέχει εἰς τὴν μνήμην τοῦ ἁγ. Βλασίου, Ἀπόστιχα, καὶ Αἵνους, καὶ Δοξαστικὸν εἰς τὸν στίχ. τῶν Αἵνων· εἰς δὲ τὴν τοῦ ἁγ. Θεοδώρου τοῦ Τίρωνος, Πεντηκοστάριον πρὸς τὸ, Ἀναστάς ὁ Ἰησοῦς, ἐπιγεγραμμένα πάντα τῷ ὀνόματι τοῦ Μαλαξῶ. Ὡσαύτως ἀπηνητήθησαν τοῦ αὐτοῦ, Λιτῆ εἰς τὸν ἁγ. Μάρτυρα (Μαρτ. 9), Δοξαστικὰ εἰς Ἰωάννην τὸν τῆς Ἁγίας (Μαρτ. 30), Ἀκολουθία πληροστάτη καὶ ἐορταστικὴ εἰς τὴν μνήμην Ἀλεξίου τοῦ ἀνθρώπου τοῦ Θεοῦ (Μαρτ. 17)· ἦγουν Προσόμοια διπλά, Ἀπόστιχα, Αἶνοι, Ἀπολυτικίον, Πεντηκοστάριον, καὶ δευτερός Κανὼν, οὗ ἡ ἀκροστιχίς· Σέβω σε Ἀλεξίε τοῦ Θεοῦ μέροψ, ὁ Μαλαξῶς.

αἶον τὸ Πεντηκοστάριον, ἐπιθέτουσι πιθανῶς ἐκδοσιν αὐτοῦ ἀρχαιότεραν τῆς τῶν Μηναίων.

Ἀλλ' ἀφ' ἑνὸς τὴν πιθανὴν ταύτην ὑπόθεσιν, τὴν ὁποίαν πιθανολογοῦσιν ἔτι, μᾶλλον δὲ βεβαιῶσι καὶ τὰ ἐξῆς ῥηθησόμενα, λέγεται κατὰ τὸ παρὸν, ὅτι πρώτη γνωστὴ ἐκδοσις τοῦ Πεντηκοσταρίου τάττεται, ἢ κατὰ τὸ 1568 ἔτος γενομένη εἰς 4.ον ἀπροσδιόριστως ὑπὸ τινος· ἴσως ὑπὸ τῶν ἀνωτέρω Σπινέλλων. Ἀλλ' ὅς τις ἀν' ὑπῆρξεν ὁ τυπογράφος ἐκείνης τῆς ἐκδόσεως τοῦ Πεντηκοσταρίου, δευτέρα ἐκδοσις αὐτοῦ ἀναφέρεται, ἡ ἐν ἔτει 1579 γενομένη, εἰς 4.ον καὶ αὐτῇ, μετ' ἐπιγραφῆς τιαυτῆς· « Τὸ παρὸν βιβλίον τετύπωται Ἐνετήσιν ἐγγὺς Ἰακώδου τοῦ Λεογγίνου, ἔπειτα περιέχει πλείστα Τροπάρια, Ἰδιόμελα, Κανόνους τε καὶ Συναξάρια, ἃ, συλλεχθέντα νῦν ἐκ πολλῶν καὶ καλῶν βιβλίων, οὓς ἦσαν ἐν τοῖς ἄλλοις τοῖς προτυπωθεῖσι παρὰ τῶν ἄλλων Πεντηκοσταρίοις ». Ἐκ τῆς ἐπιγραφῆς ταύτης γίνεται δῆλον, ἄ. ὅτι τὸ ἀρχαῖον Πεντηκοστάριον δὲν περιεῖχε τσαῦτα, ὅσα τὸ σημερινόν· καὶ β'. ὅτι πρὸ τῆς τῆς Λεογγίνου ἐκδόσεως ὑπῆρξαν καὶ ἕτεροι, πλείότεροι τῆς μιᾶς. Καὶ ἐπειδὴ τὸ ἀπὸ τοῦ 1568 ἕως τοῦ 1579 ἔτους διάστημα εἶναι πολλὰ ἐλίγον πρὸς συχνὴν μετατύπωσιν τοῦ αὐτοῦ βιβλίου, κατ' ἐκείνας μάλιστα τοὺς καιροὺς, ἔπεται ἀναμφισβητῶς, ὅτι ἡ πρώτη τοῦ Πεντηκοσταρίου ἐκδοσις ἐγένετο προῖμαίτερα τῆς ἀνωτέρω ἐποχῆς τοῦ 1568 ἔτους.

Ἡ ἐκδοσις αὕτη τοῦ Λεογγίνου εἶναι ἀξιοσημείωτος· διότι εἰς αὐτὴν προστεθήσαν πρῶτον οὐ μόνον τὰ εἰρημένα Ν. τοῦ Ξανθοπούλου Συναξάρια, ἀλλὰ καὶ ἡ ὑπ' αὐτοῦ ποιηθεῖσα Ἀκολουθία εἰς τὴν Ζωοδόχον Πηγὴν, καθὼς φαίνεται ἐκ τῆς σημειώσεως τοῦ τότε διορθωτοῦ, ἣτις, διαμείνας μετυπωμένη καὶ εἰς τὰς μετὰ ταῦτα τοῦ Πεντηκοσταρίου ἐκδόσεις μέχρι τῆς σήμερον, οὕτω λέγει· « Τῇ Πεντηκῆ ἑσπέρας τῆς Διακαινησίμου ψάλλομεν τὴν παραῦσαν Ἀκολουθίαν, τὴν γενομένην παρὰ κυρίου Νικηφόρου Καλλιστοῦ τοῦ Ξανθοπούλου, εἰς τὴν Ἱεραγίαν καὶ Κυρίαν Δισκοίαν Θεοτόκου τὴν Ζωοδόχον Πηγὴν· οὐ γὰρ εὐρομεν ὑπὸ τυπικοῦ τὴν τιαυτὴν Ἀκολουθίαν, ἀλλ' ἐτίθη δι' ἀγάπην τῆς ὑπεραγίας Θεοτόκου ». Ἡ αὕτη ἐκδοσις περιεῖχε ἔτι καὶ Μεγάλα Ὁρα εἰς τὴν Πεντηκοστὴν, οὕτως ἐπιγεγραμμένα ἐν σελίδι 201. « Ἀκολουθία τῶν Μεγάλων Ὁρῶν τῆς ἁγίας Πεντηκοστῆς, ποιηθεῖσα ὑπὸ Νικολάου ἱερέως τοῦ Μαλαξῶ, πρωτοπαπᾶ Νκυπλίου (3).

(3) Ὁ Μαλαξῶς οὗτος ἦτο Πελοποννήσιος τὴν πατρίδα· ἐγεννηθῆ περὶ τὰς ἀρχὰς τοῦ 15. αἰῶνος, ἢ περὶ τὰ τέλη μάλιστα τοῦ πρὸ αὐτοῦ ἡκμαζοῦ κατὰ τὸ 1538 ἔτος, ὡς φαίνεται ἐκ τινος ὑπομνήματος εἰς Ἰωάννην τὸν Εὐγγελιστὴν, ἀνεκδότου ἔτι, καὶ ὑπὸ τῆς ἰδίας χειρὸς τοῦ Μαλαξῶ εἰς πολλὰ διορθωμένοι, ὅπου ἀναφέρει τὸν τότε θάνατον τῆς μητρὸς αὐτοῦ. Ἐποίησε δὲ οὐ μόνον τὴν ἀνωτέρω Ἀκολουθίαν τῶν Ὁρῶν, ἀλλὰ καὶ Τροπάρια διάφορα, καὶ Μεγαλυνάρια, καὶ Κανόνους, καὶ Ἁγίων πολλῶν ὁλοκλήρους Ἀκολουθίας· ἐξαιρέτως δὲ εἰς πάσας τοῦ Προδρόμου τὰς ἐορτὰς Μακαριστάρια, Εὐλογητάρια, καὶ κδ'. κατ' ἀλφάβητον Οἴκους. Ἐτι δὲ Εὐλογητάρια εἰς τὴν Κοίμησιν τῆς Θεοτόκου, Τριῶδια εἰς τὰς πρὸ αὐτῆς 15 νηστήσιμος ἡμέρας, καὶ ἄλλα τιαυτὰ πᾶσι πολλὰ, χειρόγραφα σωζόμενα πάντα, κωδ. 488 καὶ 498 τῆς ἐν Βενετίᾳ τοῦ ἁγίου Μάρκου βιβλιοθήκης. Πολλὰ δὲ καὶ τυπωθέντα κατ' ἀρχὰς ὡς εἴρηται (ἀνωτέρω, καὶ Σημ. 2) κατηργήθησαν ἔπειτα εἰς τὰς μετὰ ταῦτα ἐκδόσεις, καὶ δὲν ἔμειναν, εἰμὴ λείψανα τινά, τὰ εἰς τὴν μνήμην τοῦ ἁγίου Μητροφάνους (Ἰουνίου 4) πρῶτα Προσόμοια, ἄτινα μετὰ τῶν Ἀποστίχων καὶ τῶν Αἵνων φέρουσιν ἀκροστιχίδα· Τοῦ Μαλαξῶ· τὰ Καθίσματα τῆς αὐτῆς ἡμέρας, τὸ Ἀπολυτικίον καὶ Κοντάκιον, καὶ ὁ πρῶτος Κανὼν, ἔχων ὁμοίως ἀκροστιχίδα ἐν τοῖς Θεοτοκίοις, Ὁ Μαλαξῶς. Ὡσαύτως καὶ ἡ ἐν τῷ Εἰρημολογίῳ καὶ Ἀγιασματάριῳ ἐρμηνεία τῆς εὐλογουμένης τοῦ ἱερέως χειρὸς.

Μετὰ τὴν ἐκδοσιν τοῦ Λεογγίνου, ἐγένεον ἀναμφιβόλως καὶ ἕτεροι, τουλάχιστον δύο καὶ τρεῖς, καθὼς ἀπαιτεῖ τῆς ἱεράς ταύτης βίβλου ἢ χρῆσις· ἀλλ' ὅμως εἰς διάστημα 60 ἐτῶν εὐδεμία ἄλλη ἀπηντήθη, εὐδὲ ἀναφέρεται ὑπὸ τινος τῶν Βιβλιολόγων, ὅσοι ἀνά χεῖρας εὐρέθησαν, εἰμὴ ἢ κατὰ τὸ 1642 ἔτος εἰς φ.^ω, γενομένη ὑπὸ Ἰωάννου Πέτρου τοῦ Πινέλλου, δι' ἐπιμελείας καὶ διορθώσεως Θεοφίλου Γερομονάχου, Ζανφουρνάρου τοῦπίκλιν. Τούτων, ὁ μὲν Ζανφουρνάρος, ἢ, ὡς γράφεται ἄλλοῦ, Ζανφουρνάρος, ἐπιστάτησεν εἰς ἐκδοσιν καὶ ἐτέρων βιβλίων Ἐκκλησιαστικῶν· ὅσον, τοῦ Τυπικοῦ, τῆς Παρακλητικῆς, τοῦ Τριωδίου, τοῦ Ἀνθολογίου, καὶ πάντων τῶν Μηναιῶν σχεδόν, ἀνατυπωθέντων ὑπὸ Ἀντωνίου καὶ Πέτρου τῶν Πινέλλων, ἀπὸ τοῦ 1625 ἕως τοῦ 1644 ἔτους. Οἱ δὲ Πινέλλοι ἔτι εἶναι ἕτεροι ἀναμφιβόλως παρὰ τῆς ἀνωτέρω Σπινέλλου, Ἀνδρέαν καὶ Ἰάκωβον τοὺς Στατηροποιούς (Σημ. 2).

Ταύτην τοῦ Πινέλλου τὴν ἐκδοσιν, εἰάν καὶ μετ' αὐτὸν δὲν ἐγένεον ἄλλη, διαδέχεται ἡ πρώτη τοῦ ἡμετέρου γνωστῆ τυπογράφου Νικολάου Γλυκῦ τοῦ ἐξ Ἰωαννίνων, γενομένη κατὰ τὸ 1681 ἔτος, ὡς δηλοῦται ἐκ τῆς προσφωνήσεως, τὴν ὁποίαν ἐποίησε τότε πρὸς τὰς ἐντευξομένους ὁ ἐξ Ἰωαννίνων ἐλλόγιμος Ἱεροδιάκονος Γεώργιος Σουγδουρῆς, ὁ καὶ διορθωτὴς τῆς ἐκδόσεως ἐκείνης περὶ τῆς ὁποίας οὕτω λέγει ἐπὶ τέλους αὐτολεξεί· « Ταύτην τὴν ἱεράν βίβλον, καθὰ καὶ ἄλλας, ὁ πανευγενέστατος καὶ φιλέλλην Νικόλαος ὁ Γλυκῦς, ἐκ τῶν οἰκείων τύπων καὶ ἰδίου ἀναλωμάτων, τοῖς ὑμετέροις ὀξυδερκέσιν ὀμμασιν ὑποτίθησι. » Λάβετε οὖν αὐτήν, καὶ εἰμὴ πάντα εὐδιόρθωτα εὔρητε, τὸν τύπον, ἀλλ' οὐ τὸν τυπογράφον, μήτε τὸν διορθωτὴν ἐπαιτιάσθε ».

Κατ' αὐτὴν τοῦ Γλυκῦ τὴν ἐκδοσιν, δὲν ἔπαυσε μετατυπουμένη καὶ εἰς τὸ ἕξῃς ἡ ἱερά τοῦ Πεντηκοσταρίου βίβλος, μετὰ τῆς αὐτῆς προσφωνήσεως, οὐ μόνον ὑπὸ τοῦ ἰδίου Γλυκῦ, ἀλλὰ καὶ ὑπὸ τῶν ἄλλων Ἰωαννιτῶν τυπογράφων· Νικολάου τοῦ Σάρου, Δημητρίου τε καὶ Πάνου Θεοδοσίου. Ἡ δὲ μετατυπῶσις ἐγένετο τοσοῦτον συνεχῆς, ὥστε ἕκτοτε μέχρι τῆς σήμερον, εἰς διάστημα 155 ἐτῶν,

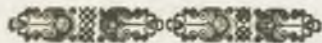
ἐκδόσεις αὐτῆς ὅσας ἢ μικρὰ περὶ τούτων ἐρευνα ἀπηντήσεν εὐκολῶς, ἀριθμοῦνται ἕως εἴκοσιν· ἦγον, ἐκ μὲν τῆς τυπογραφίας τοῦ Γλυκῦ, ἢ ἐν ἔτει 1703, 1724, 1748, 1769, 1782, 1793, 1801, 1805, 1817, 1820, καὶ 1832, ἦτις εἶναι ἡ τελευταία. Ἐκ δὲ τῆς τοῦ Σάρου, ἢ ἐν ἔτει 1704, 1725, 1739, 1746, 1757, καὶ 1765. Τῆς δὲ τῶν Δ. καὶ Π. Θεοδοσίου ἢ ἐν ἔτει 1794, καὶ 1810.

Ἐκ τῶν ἀπηντημένων τούτων ἐκδόσεων αἱ πλείστα ἀποσιωπῶσι τὸ ὄνομα τοῦ διορθωτοῦ, ὀλίγαι δὲ τινες καὶ ὀνομάζουσιν αὐτὸν· ὡς ἡ 1704 τοῦ Σάρου, τὸν ἐξ Ἰωαννίνων Μεθόδιον Ἱερομονάχον, Ἀνθρακίτην τὴν ἐπωνυμίαν, ἄνδρα σοφόν καὶ τῆς Ζείας Γραφῆς ἔμπειρον, γνωστὸν καὶ ἐκ τινος πονήματος αὐτοῦ ἐπιγραφομένου, Βοσκός λογικῶν προβάτων. Ὡσαύτως ἡ 1725, καὶ 1739 τοῦ αὐτοῦ Σάρου, καὶ 1724 καὶ 1748 τοῦ Γλυκῦ, Ἀλεξάνδρον Καγγελάρου, Ἰωαννίτην ἀναμφιβόλως καὶ αὐτὸν ἢ δὲ 1769 τοῦ Γλυκῦ, Ἱεροδιάκονον Σπυρίδωνα Παπαδόπουλον, Πελοποννησίον ἴσως. Τῶν δύο τούτων τελευταίων, ὁ μὲν Ἀλεξάνδρος ἀπηντήθη διορθωτὴς καὶ ἄλλων βιβλίων Ἐκκλησιαστικῶν, τυπωθέντων εἰς ἀμφοτέρας τὰς τυπογραφίας μέχρι τοῦ 1757. Ὁ δὲ Παπαδόπουλος, τοῦ ὁποίου τὸ ὄνομα ἐπιγράφεται ὁμοίως καὶ εἰς ἄλλα πολλὰ βιβλία, διορθωθέντα ὑπ' αὐτοῦ, φαίνεται εἰδημονέστερος τῆς Ἐκκλησιαστικῆς τάξεως καὶ ἀκολουθίας· καὶ ὑπ' αὐτοῦ πρώτου προσετέθησαν τὰ Ἑσθινὰ Εὐαγγέλια ἐν τῇ τέλει τοῦ Πεντηκοσταρίου τῆς ἀνωτέρω 1759 ἐκδόσεως τοῦ Γλυκῦ, τὴν ὁποίαν ἠκολούθησαν ἀπαρallάκτως καὶ πᾶσαι αἱ μετ' αὐτὴν γινόμεναι, εἴτε ὑπὸ ἰδίου Γλυκῦ, εἴτε ὑπ' ἄλλου τυπογράφου.

Αὗται εἶναι αἱ μέχρι τοῦ νῦν γνωσταὶ τοῦ Πεντηκοσταρίου ἐκδόσεις, ὅσαι, ἢ ἀπηντήθησαν πραγματικῶς, ἢ ὀνομαστί ἀναφέρονται ὑπὸ τῶν Βιβλιολόγων. Μετ' αὐτάς δὲ προσκύπτει τελευταῖον καὶ ἡ παρούσα εἰς φῶς, μηδεμίαν ἄλλην ἔχουσα διαφορὰν πρὸς τὰς προλαβούσας, εἰμὴ κατὰ τὸν Πρόλογον τούτου, ἐρανισθέντα ἐκ πολλῶν κατὰ δύναμιν, χάριν τῶν φιλομαθῶν καὶ περιέργων, ὑπὸ

ΒΑΡΘΟΛΟΜΑΙΟΥ ΚΟΥΤΑΟΥΜΟΥΣΙΑΝΟΥ ΤΟΥ ΙΜΒΡΙΟΥ.

Ἐγράφη ἐν ἔτει σωτηρίῳ, 1836, κατὰ μῆνα Ἰούνιον, ἐν τῇ εὐκλειῇ τῶν Κερκυραίων πόλει, ἔνθα καὶ ἡ Βίβλος ὅλη διορθώθη κατὰ δύναμιν.

ΠΕΝΤΗΚΟΣΤΑΡΙΟΝ

Τ Η Α Γ Ι Α Κ Α Ι Μ Ε Γ Α Λ Η Κ Υ Ρ Ι Α Κ Η

Τ Ο Υ Π Α Σ Χ Α

Περὶ ὧραν Ὁρθρου σημαίνουσι πάντα τὰ σήμαντρα (*). Καὶ ὁ μὲν Ἐκκλησιαάρχης διανέμει τοῖς Ἀδελφοῖς τὰ κηρία· ὁ δὲ Ἱερεὺς μετὰ τοῦ Διακόνου λαμπροφροῦσιν ἄπασαν τὴν ἱερατικὴν αὐτῶν στολὴν. Εἶτα, λαβόντων, τοῦ μὲν Ἱερέως τὸ ἱερόν Κεῦαγγέλιον, τοῦ δὲ Διακόνου θυμιατήριον, καὶ λαμπάδων προπορευομένων αὐτῶν, ἀπερχόμεθα πάντες εἰς τὸν Νάρθηκα, κρατοῦντες τὰ κηρία ἡμέμενα, καὶ ψάλλοντες τὸ, *Τὴν Ἀνάστασίν σου, Χριστέ Σωτήρ,* κτλ. Καὶ ἐν μὲν τῷ Ναῶ ἐναπομείνας μόνος ὁ Κανδηλάπτης, ἀπτεῖ τὰ κηρία πάντα, καὶ τοῖς κανδηλάς· καὶ ποιήσας πυρεῖον, καὶ βαλαῶν εἰς αὐτὸ θυμίαμα, τίθησιν ἐν τῷ μέσῳ τοῦ Ναοῦ. Ἐν δὲ τῷ Νάρθηκι, προευντρεπισμένου ὄντος Τέτραποδίου ἐμπροσθεν τῶν Βασιλικῶν Πυλῶν, οὐσῶν κεκλεισμένων, ἀποτίθησιν ὁ Ἱερεὺς ἐπ' αὐτοῦ τὸ ἱερόν Κεῦαγγέλιον, καὶ ἀναγιγνώσκει συνήθως τὸ Β'. Ἐωθινόν, Διαγενομένου τοῦ Σαββάτου, κτλ. Μετὰ ταῦτα, λαβὼν εἰς χεῖρας τὸ θυμιατήριον, καὶ θυμιῶν, λέγει·

Δόξα τῇ ἀγία, καὶ ὁμοουσίῳ, καὶ ζωοποιῷ, καὶ ἀδιαιρέτῳ Τριάδι, πάντοτε, νῦν, καὶ αἰεὶ, καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰῶνων. Καὶ ἡμῶν ἀποκρινομένων τὸ, Ἄμην, ἀρχεται ὁ Ἱερεὺς μεγαλοφωνῶς τὰ παρόν.

(*) Κατὰ τὴν σήμερον επικρατοῦσαν συνήθειαν, καὶ ἐν αὐτοῖς ἐτι τοῖς ἱεροῖς Μοναστηρίοις, τὰ σήμαντρα ταῦτα, καὶ ἑξαιρέτως οἱ κώδωνες (καμπάναι) σημαίνουσι πάντα ὄμοῦ, ὅταν ὁ Ἱερεὺς ἐκφωνήσῃ τὸ Τροπάριον, Χριστὸς ἀνέστη.

Τροπάριον, εἰς Ἦχον πλ. α'.

Χριστὸς ἀνέστη ἐκ νεκρῶν, θανάτῳ θανάτου πατήσας, καὶ τοῖς ἐν τοῖς μνήμασι, ζῶν ἡμῶν χαρισάμενος.

Λεγεται δὲ τὸτο τρίς ὑπὸ τῷ Ἱερέως, καὶ τοῖς ὑπὸ τῶν Χορῶν ἀνευ Στίχων. Εἰδ' οὕτω λέγει τοὺς ἐπομένους Στίχους ὁ Ἱερεὺς, ἢ ὁ Διακόνος· κατ' ἑκάστον δὲ Στίχον, ψάλλεται ὁμοίως ὑπὸ τῶν Χορῶν τὸ αὐτὸ Τροπάριον.

Στίχ. α'. Ἀναστήτω ὁ Θεός, καὶ διασκορπισθήτωσαν οἱ ἐχθροὶ αὐτοῦ, καὶ φυγέτωσαν ἀπὸ προσώπου αὐτοῦ οἱ μισοῦντες αὐτόν.

Στίχ. β'. Ὡς ἐκλείπει καπνὸς, ἐκλείπέτωσαν, ὡς τήκεται κηρὸς ἀπὸ προσώπου πυρός.

Στίχ. γ'. Οὕτως ἀπολθῆνται οἱ ἀμαρτωλοὶ ἀπὸ προσώπου τοῦ Θεοῦ· καὶ οἱ δίκαιοι εὐφρανθήτωσαν.

Στίχ. δ'. Αὕτη ἡ ἡμέρα, ἣν ἐποίησεν ὁ Κύριος, ἀγαλλιασώμεθα, καὶ εὐφρανθῶμεν ἐν αὐτῇ.

Δόξα. Χριστὸς ἀνέστη. καὶ νῦν, τὸ αὐτό.

Εἶτα ὁ Ἱερεὺς μεγαλοφώνῃ.

Χριστὸς ἀνέστη ἐκ νεκρῶν, θανάτῳ θανάτου πατήσας.

Ὁ Χορὸς. Καὶ τοῖς ἐν τοῖς μνήμασι ζῶν ἡμῶν χαρισάμενος.

Συναπτὴ μεγάλη. μετ' ἧν ἐκφωνεῖ ὁ Ἱερεὺς· Ὅτι πρέπει σοι πάσα δόξα, ... Καὶ ἀνοίγει τῶν πυλῶν, εἰσοδεῖ οἱ τε Ἱερεὺς καὶ ὁ Διακόνος προπορευομένων πάλαι τῶν λαμπάδων. Ὁ δὲ Πρόεδρος ἐρεπόμενος μετὰ τοῦ

Ἀδελφῶν, ἀρχεται τοῦ Κανόνος. Ψάλλονται δὲ οἱ μὲν Εἴρμοι ἀνά δύο, τὰ δὲ Τροπάρια εἰς β'. καὶ αὐτὸς ἑσχατον Καταβασίαι οἱ αὐτοὶ Εἴρμοι ὑπ' ἀμφοτέρων τῶν Χορῶν. Παιεῖ δὲ τὴν ἑναρξιν τοῦ Κανόνος ἐξάπαντος ὁ Προεστώς, καὶ αὐτὸ τὸ δεξιὸν τοῦ Χοροῦ μέρος, εἰ καὶ τὸ ἀριστερὸν ἴσως λαγγάνη· ἀπὸ γὰρ ταύτης τῆς ἡμέρας γίνεται ἡ ἀρχὴ τοῦ μερισμῆ τῆς τῶν δύο Χορῶν ἐναρξέως. Ἐν ἐκάστη δὲ ἡδῆ γίνεται παρὰ τοῦ Ἱερέως, ἔσωθεν τοῦ βήματος, Συναπτὴ μικρά, καὶ μετ' αὐτὴν ἐκφώνησις, ὡς σημειοῦται ἐν ταῖς ἐφεξῆς. Ὁ δὲ Ἱερεὺς θυμιᾷ, εἰς τὴν ἑναρξιν τοῦ Κανόνος, κατὰ τὴν τάξιν.

Ὁ Κανὼν, ποίημα Ἰω. τοῦ Καρασκηνοῦ.

ᾠδὴ α'. Ἦχος α'. Ὁ Εἶρμός.

» Ἀναστάσεως ἡμέρα, λαμπρυνθῶμεν λαοί·
» Πάσχα Κυρίου, Πάσχα· ἐκ γὰρ θανάτου πρὸς ζωὴν, καὶ ἐκ γῆς πρὸς οὐρανόν,
» Χριστὸς ὁ Θεὸς ἡμᾶς διεβίβασεν, ἐπινίκιον
» ἄδοντας. Τροπάρια.

Καθαρθῶμεν ταῖς αἰσθήσεις, καὶ ὀψόμεθα, τῷ ἀπροσίτῳ φωτὶ τῆς ἀναστάσεως, Χριστὸν ἐξαστράπτοντα, καὶ, Χαίρετε, φάσκοντα, τραυῶς ἀκουσόμεθα, ἐπινίκιον ἄδοντες.

Οὐρανοὶ μὲν ἐπαξίως εὐφραινέσθωσαν, γῆ δὲ ἀγαλλιάσθω, ἑορταζέτω δὲ κόσμος, ὄρατός τε ἅπας καὶ ἀόρατος· Χριστὸς γὰρ ἐγήγερται, εὐφροσύνη αἰώνιος.

Καταβασία. Ἀναστάσεως ἡμέρα.

Τὸ, Χριστὸς ἀνέστη, γ'. Τὸ, Ἀναστάς ὁ Ἰησὺς, ἅπαξ (ἀπερ λέγονται εἰς ὅλας τὰς ᾠδαίς).
Εἶτα, Συναπτὴ μικρά· μετ' ἣν Ἐκφώνησις· Ὁτι σὸν τὸ κράτος.

ᾠδὴ γ'. Ὁ Εἶρμός.

» Δεῦτε πόμα πῖωμεν καινόν, οὐκ ἐκ πέτρας ἀγόνου τερατουργούμενον, ἀλλ'
» ἀφθαρσίας πηγὴν, ἐκ τάφου ὀμβρήσαντος
» Χριστοῦ, ἐν ᾧ τρερούμεθα.

Τροπάρια.

Νῦν πάντα πεπλήρωται φωτὸς, οὐρανός τε καὶ γ', καὶ τὰ καταχθόνια· ἑορταζέτω γοῦν πᾶσα κτίσις, τὴν Ἐγερσιν Χριστοῦ, ἐν ἣ ἑστερέωται.

Χθὲς συνεθαπτόμην σοι Χριστέ, συνεγείρομαι σήμερον ἀναστάντι σοι· συνεσταυρέμην σοι χθὲς· αὐτὸς με συνδόξασον Σωτῆρ, ἐν τῇ βασιλείᾳ σου.

Καταβασία. Δεῦτε πόμα πῖωμεν.

Ἐκφώνησις. Ὁτι σὺ εἶ ὁ Θεὸς ἡμῶν.

Ἡ Ὑπακοή. Ἦχος δ'.

Προλαβοῦσαι τὸν ὄρθρον αἱ περὶ Μαριάμ, καὶ εὐροῦσαι τὸν λίθον ἀποκυλισθέντα τοῦ μνήματος, ἤκουον ἐκ τοῦ Ἀγγέλου· Τὸν ἐν φωτὶ αἰδῖω ὑπάρχοντα, μετὰ νεκρῶν τί ζητεῖτε ὡς ἄνθρωπον; βλέπετε τὰ ἐντάφια σπάργανα· δράμετε, καὶ τῷ κόσμῳ κηρύξατε, ὡς ἠγέρθη ὁ Κύριος, θανατώσας τὸν θάνατον· ὅτι ὑπάρχει Θεοῦ Υἱός, τῆ σῶζοντος τὸ γένος τῶν ἀνθρώπων.

Καὶ ἀνάγνωσις εἰς τὸν Θεολόγον.

ᾠδὴ δ'. Ὁ Εἶρμός.

» Ἐπὶ τῆς θείας φυλακῆς, ὁ θειγὸρος Ἀββακὼμ, στήτω μετ' ἡμῶν, καὶ δεικνύτω,
» φασεφόρον Ἄγγελον, διαπρυσίως λέγοντα·
» Σήμερον σωτηρία τῷ κόσμῳ, ὅτι ἀνέστη Χριστός ὡς παντοδύναμος.

Αρσεν μὲν, ὡς διανοῖξαν τὴν παρθενεύσαν νηδύν, πέφηνε Χριστός· ὡς βρωτὸς δὲ, ἀμνὸς προσηγόρευται· ἄμωμος δὲ, ὡς ἄγευστος κηλίδος, τὸ ἡμέτερον Πάσχα· καὶ ὡς Θεὸς ἀληθῆς, τέλειος λέλειπται.

Ὁς ἐνικύσιος ἀμνός, ὁ εὐλογούμενος ἡμῖν, στέφανος χρηστὸς ἐκουσίως, ὑπὲρ πάντων τέθυται, Πάσχα τὸ καθαρτῆριον· καὶ αὐθις ἐκ τοῦ τάφου ὠραῖος, δικαιοσύνης ἡμῖν ἔλαμψεν Ἥλιος.

Ὁ Θεοπάτωρ μὲν Δαυΐδ, πρὸ τῆς σκιώδους κιβωτοῦ, ἤλατο σκιρτῶν· ὁ λαὸς δὲ τοῦ Θεοῦ ὁ ἅγιος, τὴν τῶν συμβόλων ἐκβασιν, ὀρῶντες, εὐφρανθῶμεν ἐνθέως, ὅτι ἀνέστη Χριστὸς ὡς παντοδύναμος.

Καταβασία. Ἐπὶ τῆς θείας φυλακῆς.

Ἐκφώνησις. Ὁτι ἀγαθός.

ᾠδὴ ε'. Ὁ Εἶρμός.

» Ὄρθρίσωμεν ὄρθρου βαθέος, καὶ ἀντὶ μύρου τὸν ὕμνον προσείσομεν τῷ Δεσπότη, καὶ Χριστὸν ὀψόμεθα, δικαιοσύνης ἡλίον, πᾶσι ζῶν ἄνατέλλοντα.

Τροπάρια.

Τὴν ἄμετρόν σου εὐσπλαγγίαν, οἱ ταῖς τῆ Ἄδης σειραῖς, συνεχόμεναι δεδορκότες, πρὸς τὸ φῶς ἠπειγόντο, Χριστέ, ἀγαλλομένῳ ποδί, Πάσχα κροτοῦντες αἰώνιον.

Προσέλθωμεν λαμπαδηφόροι, τῷ προϊόντι Χριστῷ ἐκ τοῦ μνήματος, ὡς νυμφίῳ, καὶ συνεορτάσωμεν, ταῖς φιλεόρτοις τάξεσι, Πάσχα Θεοῦ τὸ σωτήριον.

Καταβασία. Ὄρθρίσωμεν ὄρθρου.

Ἐκφώνησις. Ὁτι ἡγίασται.

Ῥωδή 5. Ὁ Εἰρμός.

- **Κ**ατήλθες ἐν τοῖς κατωτάτοις τῆς γῆς, καὶ
- **Κ**συνέτριψας μοχλοὺς αἰωνίους, κατόχες
- πεπεδημένων Χριστέ, καὶ τριήμερος, ὡς ἐκ
- κήτους Ἰωνᾶς, ἐξανέστης τοῦ τάφου.

Τροπάρια.

Φυλάξας τὰ σήμαντρα σῶα Χριστέ, ἐξηγέρθῃς τοῦ τάφου, ὁ τοῖς κλεῖς τῆς Παρθένου μὴ λυμνηάμενος ἐν τῷ τόκῳ σου, καὶ ἀνέωξας ἡμῖν, Παραδείσου τοῖς πύλας.

Σωτέρμῃ, τὸ ζῶν με καὶ ἄθυτον, ἱερεῖον, ὡς Θεός, σεαυτὸν ἐκουσίως, προσαγαγὼν τῷ Πατρὶ συνανέστησας, παγγενῆ τὸν Ἀδάμ, ἀναστάς ἐκ τοῦ τάφου.

Καταβασία. Κατήλθες ἐν τοῖς κατωτάτοις.

Ἐμφώνησις. Σὺ γὰρ εἶ ὁ Βασιλεὺς.

Κοντάκιον, Ἦχος πλ. δ'.

Εἰ καὶ ἐν τάφῳ κατήλθες ἀθάνατε, ἀλλὰ τοῦ Ἄδου καθεῖλες τὴν δύναμιν· καὶ ἀνέστης ὡς νικητὴς, Χριστέ ὁ Θεός, γυναιξὶ Μυροφόροις φθελγζάμενος, Χαίρετε, καὶ τοῖς σοῖς Ἀποστόλοις εἰρήνην δωρούμενος, ὁ τοῖς πεσοῦσι παρέχων ἀνάστασιν.

Ὁ Οἶκος.

Τὸν πρὸ ἡλίου Ἡλιον, δύναντα ποτὲ ἐν τάφῳ, προέφθασαν πρὸς ὄρθρον, ἐκζητοῦσαι ὡς ἡμέραν, Μυροφόροι κόρυι, καὶ πρὸς ἀλλήλας ἐβόων· ὦ φίλοι, δεῦτε τοῖς ἀρώμασιν ὑπαλείψωμεν, Σῶμα ζωφόρον καὶ τεθαμμένον· Σάρκα ἀνιστῶσαν τὸν παραπεσόντα Ἀδάμ, κείμενον ἐν τῷ μνήματι· ἄγωμεν, σπεύσωμεν, ὡς περ οἱ Μάγοι, καὶ προσκυνήσωμεν, καὶ προσκομίσωμεν τὰ μύρα ὡς δῶρα, τῷ μὴ ἐν σπαργάνοις, ἀλλ' ἐν σινδόνι ἐνεληγμένῳ· καὶ κλαύσωμεν, καὶ κρᾶζώμεν· ὦ Δέσποτα, ἐξεγέρθητι, ὁ τοῖς πεσοῦσι παρέχων ἀνάστασιν.

Συναξάριον τοῦ Μηναιίου, εἶτα τὸ παρόν.

Τῇ ἀγίᾳ καὶ μεγάλῃ Κυριακῇ τοῦ Πάσχα, αὐτῆς τὴν ζωφόρον Ἀνάστασιν ἐορτάζομεν τοῦ Κυρίου καὶ Θεοῦ καὶ Σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ.

Στίχοι.

Χριστὸς κατελθὼν πρὸς πάλιν Ἄδου μόνος,
Λαθὼν ἀνήλθε πολλὰ τῆς νίκης σκυλα.

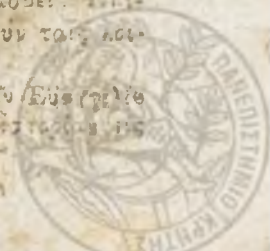
Τὴν παροῦσαν ἑορτὴν προσαγορεύομεν Πάσχα, ἕπερ, τῇ Ἑβραίων διαλέκτῳ, Διαβάσις ἐρμηνεύεται· αὕτη γὰρ ἐστὶ ἡ ἡμέρα, καθ' ἣν ὁ Θεὸς ἀρχήθεν τὸν κόσμον τοῦ μὴ ὄντος παρήγαγε. Κατ' αὐτὴν τὴν ἡμέραν καὶ τὸν Ἰσραηλίτην λαόν, τῆς Ἑρυθρᾶς διαβάσεως, ἐκ τῶν τοῦ Φαραῶ ἀφαρπαξεί χειρῶν ἐν ταύτῃ πάλιν ἐξ οὐρανοῦ κα-

ταβάς, τῇ μήτρᾳ τῆς Παρθένου ἐνώκησε· καὶ νῦν τὸ ἀνθρώπινον σύμπαν, τῶν τοῦ Ἄδου ἀρπάσας πυθμένων, εἰς οὐρανοὺς ἀνεβίβασε, καὶ πρὸς τὸ ἀρχαῖον ἀξίωμα ἤγαγε τῆς ἀφθαρσίας. Πλὴν καταβάς εἰς Ἀθῆν, οὐ πάντας ἀνέστησεν, ἀλλ' οἱοὶ πιστεῦσαι αὐτῷ ἤρετίσαντο· τὰς δὲ ψυχὰς τῶν ἀπ' αἰῶνος Ἁγίων, βιαίως κρατούμενας παρὰ τοῦ Ἄδου, ἠλευθέρωσε, καὶ πᾶσι δέδωκε πρὸς οὐρανοὺς ἀνιέναι. Διὰ τοῦτο, γεγηθότες ὑπερφυῶς, μετὰ λαμπρότητος τῆς Ἀνάστασιν ἐορτάζομεν, τὴν χαρὰν εἰκονίζοντες, ἣν ἡ φύσις ἡμῶν διὰ σπλάγχνα ἐλείψε Θεοῦ ἐπλουτήσεν. Ὡσαύτως δὲ, καὶ τὴν τῆς ἐχθρας καταλύσιν, καὶ τὴν μετὰ Θεοῦ καὶ αὐτῶν τῶν Ἀγγέλων ἔνωσιν, ἀποδεικνύοντες, τὸν συνήθη διαπραττόμεθα Ἀσπασμόν.

Ἡ δὲ τοῦ Κυρίου Ἀνάστασις γέγονεν οὕτω· τῶν στρατιωτῶν φυλασσόντων τὸν τάφον, περὶ μέσον νυκτός, γίνεται· κατελθὼν γὰρ Ἄγγελος, τὸν λίθον τῆς τοῦ μνημείου θύρας ἀπέπησιν. Ἀναθεωροῦντες τοίνυν οἱ φύλακες φεύγουσι καὶ πάροδος ἐντεῦθεν ταῖς Γυναιξὶ γίνεται, περὶ τὸ τοῦ Σαββάτου ὄψε, οἰοῦντι περὶ τὸ μέσον τοῦ Σαββάτου νυκτός. Καὶ πρῶτον μὲν ἡ ἀνάστασις τῆ τοῦ Θεοῦ Μητρὶ γνωρίμος γίνεται, ἀπεναντίας καθήμενῃ τοῦ τάφου, ὡς φησὶ ὁ Ματθαῖος, σὺν τῇ Μαγδαληνῇ. Ἀλλ' ἵνα μὴ ἡ ἀνάστασις ἀμφισβᾶλλοιτο, διὰ τὴν πρὸς τὴν Μητέρα οἰκειώσιν, οἱ Εὐαγγελισταὶ φασὶ· Πρῶτον φαίνεται τῇ Μαγδαληνῇ Μαρίᾳ. Αὕτη καὶ τὸν ἐν τῷ λίθῳ Ἄγγελον εἶδε, καὶ παρακύψασα πάλιν, τοὺς ἔνδον ὄρᾳ· οἱ δὲ καὶ τὴν τοῦ Κυρίου ἀνάστασιν καταγγέλλουσιν. Ἡγήρη γὰρ, φασὶν, οὐκ ἔστιν, ὧδε· ἴδε ὁ τόπος, ἔπου ἔθηκαν αὐτόν. Τρέχει οὖν, ταῦτα ἀκούσασα, καὶ πρὸς τοὺς διαπύρους τῶν μαθητῶν, Πέτρον καὶ Ἰωάννην, ἔρχεται, καὶ τὴν Ἀνάστασιν τούτοις εὐαγγελίζεται. Ὑποστρεφούσης δὲ ταύτης μετὰ τῆς ἄλλης Μαρίας, ὑπήντησεν αὐταῖς ὁ Χριστὸς λέγων « Χαίρετε » ἔδει γὰρ τὸ φύλον, τὸ πρῶτον ἀκούσαν « Ἐν λύπαις τέξη τέκνα » αὐτὸ τοῦτο πρῶτον καὶ τὴν χαρὰν ἐνωτίσασθαι. Αἱ δὲ, τῷ πένθῳ νικώμεναι, προσέρχονται, καὶ τῶν ἀχράντων αὐτοῦ ποδῶν ἄπτονται, ἐκδύστερον γινῶναι βουλόμεναι. Οἱ δὲ Ἀπόστολοι πρὸς τὸν τάφον γίνονται· καὶ ὁ μὲν Πέτρος, παρακύψας μένον περὶ τὸ μνημεῖον, ἀπέθλην· ὁ δὲ Ἰωάννης, ἔνδον γίνονται, καὶ περιεργότερον βλέπει τῆς τε σινδόνης ἄπτεται, καὶ τοῦ σενδαρίου (*).

Πάλιν δὲ ἡ Μαγδαληνὴ περὶ ὄρθρον ἦκει μετ' ἑτέρων γυναικῶν, τὰ ὄραθέντα πιστώσασθαι ἐκδύστερον. Περὶ δὲ ἐξῆς ἐστῶσα, ὠδύρευτο· ἔνδον δὲ τοῦ τάφου παρακύψασα, ὄρᾳ δύο ἀγγέλους, ἀστράπτοντας τῇ λαμπρότητι, καὶ ὡς περ ἐπιτιμῶντας αὐτῇ, καὶ λέγοντας· « Γυναί, τί κλαίεις, τίνα ζητεῖς; Ἰησοῦν ζητεῖτε τὸν Ναζαρητὸν, τὸν ἔστουρωμένον; ἠγήρη, οὐκ ἔστιν ὧδε ». Καὶ εὐθέως ἀνεστήσεν ἔμφοβοι, ἰδόντες τὸν Κύριον. Διὸ ἐκείνη στραφεῖσα ὀπίσθην βλέπει τὸν Χριστὸν ἐρωτᾷ· κηπουρὸν δὲ εἶναι αὐτὸν οἰηθεῖσα (ὅτι ἐν τῷ κήπῳ τὸ μνήμα ἦν), λέγει· « Κύριε, εἰ σὺ ἐβαστάσας αὐτόν, εἶπέ μοι ποῦ ἔθηκας αὐτόν; κἀγὼ αὐτὸν ἀρῶ ». Αὐθις δὲ πρὸς τοὺς Ἀγγέλους νεύσασθαι, ὁ Σωτὴρ « Μαρία » καὶ πρὸς τὴν Μαγδαληνῆν. Ἢ δὲ, τῆς γυναικὸς καὶ συνήθους τοῦ Χριστοῦ αἰσθησάμενη φωνῆς, ἀφασθαι αὐτοῦ ἤθλην· ὁ δὲ λέγει· « Μὴ μου ἄπτε· οὕτω γὰρ ἀναβέβηκα πρὸς τὸν Πατέρα μου, καθὼς αὐτὴ λέξις, ἐτι ἀνθρώπου με εἶναι ὑπολαμβάνουσα· πορεύου δὲ πρὸς τοὺς ἀδελφοὺς μου, καὶ εἰπὶ αὐτοῖς, ὅσα τε ἐβίβας καὶ ἤκουσας »· καὶ τοῦτο μὲν ἡ Μαγδαληνὴ πράσσει. Ἐπιφωσκούσης δὲ πάλιν ἡμέρας, περὶ τοῦ τάφου συν ταῖς και-

(*) Τοῦτο, ὡς ἐκ τῆς ἱστορίας τοῦ κατὰ Λουκᾶν (Εὐαγγέλιον κατὰ Λουκᾶν, κ. 24), ἀλλ' ὄρα τὴν ἀκριβετέραν περὶ αὐτοῦ ἐκ τῆς ἱστορίας τοῦ κατὰ Ἰωάν. (κ. 2-8).

παῖς γίνεται. Αἱ δὲ περὶ Ἰωάνναν καὶ Σαλώμην, ἀνατείλαντος τοῦ ἡλίου, ἦλθον· καὶ ἀπλῶς εἰπεῖν, ἐν διαφύροις ἢ περὶ τὸν τάφον τῶν γυναικῶν ἔλευσις γέγονεν, ἐν αἷς τῆν καὶ ἡ Θεοτόκος· αὕτη γάρ ἐστιν, ἣν Ἰωσή λέγει Μαρίαν τὸ Εὐαγγέλιον· τοῦ Ἰωσήφ, δὲ τῆν υἱὸς οὗτος ὁ Ἰωσήφ. Ἐν ἀθήλῳ μέντοι ἐστίν, ὅποια ὥρα ἀνέστη ὁ Κύριος· τινὲς μὲν γάρ ἐν πρώτῃ ἀλεκτρούωνων ὥρῃ λέγουσιν· ἄλλοι δὲ ὅτι ὁ σεισμός γέγονε· καὶ διαφόρως ἕτεροι.

Τούτων δὲ οὕτω γεγενημένων, ἰδοὺ τινες τῶν ἀπὸ τῆς κριστιδίας ἐλθόντες, ἀπήγγειλαν τοῖς Ἀρχιερεῦσι τὰ διαπεπραγμένα· οἱ δὲ, ἀργυρίοις τούτους δεξιωσάμενοι, πείθουσιν ἀναιπεῖν, ὡς οἱ Μαθηταὶ αὐτοῦ, νυκτὸς ἐλθόντες, ἐκλεψαν αὐτόν. Κατὰ δὲ τὴν ἐσπεράν τῆς παραστάσεως ἡμέρας, τῶν Μαθητῶν εἰς ἐν ἠθροισμένων διὰ τὸν Ἰουδαϊκὸν φόβον, καὶ τῶν Συρῶν ἀσφαλῶς κεκλεισμένων, εἰσεῖσι πρὸς αὐτοὺς ὁ Χριστός· ὅτι ἐν ἀφάρτῳ ἦν σῶματι· καὶ τὴν Εἰρήνην, τὸ σύνθετες, τούτοις εὐαγγελίζεται. Οἱ δὲ, τούτον ἰδόντες, ὑπερβαλλόντως ἐχάρησαν· καὶ διὰ τοῦ ἔμφυσήματος, τελειώτερον τὴν τοῦ παναγίου Πνεύματος ἐνεργεῖαν δέχονται.

Πῶς δὲ τριήμερος ἡ τοῦ Κυρίου ἀνάστασις, γίνωσκε οὕτως. Ἡ ἐσπερά τῆς Πέμπτης καὶ ἡ ἡμέρα τῆς Παρασκευῆς (οὕτω γὰρ τὸ νυχθήμερον οἱ Ἑβραῖοι μετροῦσιν), ἡμέρα μία. Τῆς Παρασκευῆς πάλιν ἡ νύξ καὶ τὸ Σάββατον ὅλον, ἕτερον νυχθήμερον· ἰδοὺ ἡμέρα δευτέρα. Ἐτερον νυχθήμερον πάλιν ἡ τοῦ Σαββάτου νύξ, καὶ τῆς Κυριακῆς ἡμέρα (ἀπὸ μέρους γὰρ τῆς ἀρχῆς τὸ ὅλον καταλαμβάνεται), ἄλλο νυχθήμερον· ἰδὲ καὶ ἡμέρα τρίτη. Ἡ καὶ οὕτω. Τρίτῃ ὥρᾳ τῆς Παρασκευῆς ἐσταύρωται ὁ Χριστός· εἶτα, ἀπὸ ἑκτῆς ὥρας ἕως ἐννάτης, σκότος ἐγένετο· τούτο νύκτα νόησον· ἰδοὺ ἀπὸ τρίτης ἕως ἐννάτης ἐν νυχθήμερον. Εἶτα πάλιν μετὰ τὸ σκότος, ἡμέρα, καὶ ἡ νύξ τῆς Παρασκευῆς· ἰδὲ δύο νυχθήμερα. Ἡ ἡμέρα τοῦ Σαββάτου, καὶ ἡ νύξ αὐτοῦ πάλιν, ἰδοὺ τρία νυχθήμερα. Εἰ δὲ εἰς τὴν τρίτην ἐπαγγελιάμενος ἐνεργητῆσαι ἡμῶν ὁ Σωτήρ, συντομώτερον διεπράξατο τὴν ἐνεργεσίαν.

Αὐτῷ ἡ δόξα καὶ τὸ κράτος εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰῶνων. Ἀμήν.

Καὶ εὐθύς, Ἀνάστασιν Χριστοῦ θεασάμενοι

Ἀνστάς ὁ Ἰησοῦς ἀπὸ τοῦ τάφου, γ. **Καὶ ταῖς λοιπῶν ὡδαῖς τοῦ Κανόνος.**

Ὠδὴ ζ'. Ὁ Εἰρμός.

- » **Ὁ** Παῖδας ἐκ καμίνου ῥυσάμενος, γενόμενος ἄνθρωπος, πάσχει ὡς θνητός,
- » καὶ δὲ ἀθούς το θνητόν, ἀφθαρσίας ἐνδύει
- » εὐπρέπην, ὁ μόνος εὐλογητός τῶν Πατέρων,
- » Θεός καὶ ὑπερένδοξος.

Τροπάρια.

Γυναῖκες μετὰ μύρων θεόφρονες, ὀπίσω σου ἔδραμον· ὄν δὲ ὡς θνητόν, μετὰ δακρύων ἐζήτην, προσεκύνησαν, χαίρουσαι ζῶντα Θεόν, καὶ Πάσχα τὸ μυστικόν, σοῖς Χριστέ Μαθηταῖς εὐηγγελίσαντο.

Θανάτου ἐορτάζομεν νεκρῶσιν, Ἄδὲ τὴν κατὰ δαίρεσιν, ἄλλης βιοτῆς, τῆς αἰωνίου ἀπαρχῆν, καὶ σικριτώντες ὑμνοῦμεν τὸν ἀπτιον, τὸν μόνον εὐλογητόν τῶν Πατέρων, Θεὸν καὶ ὑπερένδοξον.

Ὁς ὄντως ἱερά καὶ πανέορτος, αὕτη ἡ σωτήριος, νύξ καὶ φωταυγῆς, τῆς λαμπροφύρου ἡμέρας, τῆς ἐγέρσεως οὔσα προάγγελος, ἐν ἡ τὸ ἄχρονον φῶς, ἐκ τάφου σωματικῶς, πᾶσιν ἐπέλαμψεν.

Καταβασία. Ὁ Παῖδας ἐκ καμίνου.

Ἐκφώνησις. Εἶη τὸ κράτος.

Ὠδὴ η'. Ὁ Εἰρμός.

- » **Ἀ**ὕτη ἡ κλητὴ καὶ ἀγία ἡμέρα, ἡ μία τῶν
- » Σαββάτων, ἡ βασιλῆς καὶ κυρία, ἐορτῶν
- » ἐορτῆ, καὶ πανηγυρὶς ἐστὶ πανηγύρεων, ἐν ἡ
- » εὐλογοῦμεν Χριστόν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Τροπάρια.

Δεῦτε τοῦ καινοῦ τῆς ἀμπέλου γεννήματος, τῆς θείας εὐφροσύνης, ἐν τῇ εὐσήμεν ἡμέρᾳ τῆς ἐγέρσεως, βασιλείας τε Χριστοῦ κοινωνήσωμεν, ὑμνοῦντες αὐτόν, ὡς Θεὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Ἀρον κύκλω τοὺς ὀφθαλμούς σου Σιών, καὶ ἴδε· ἰδοὺ γὰρ ἠκασί σοι, θεοφειγγείς ὡς φωστῆρες, ἐκ δυσμῶν, καὶ βορρᾶ, καὶ θαλάσσης, καὶ ἐώας τὰ τέκνα σου, ἐν σοὶ εὐλογοῦντα, Χριστόν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Πάτερ παντοκράτορ, καὶ Λόγε, καὶ Πνεῦμα, τρισὶν ἐνιζομένη, ἐν ὑποστάσει φύσις, ὑπερούσιε καὶ ὑπέρθεε, εἰς σέ βεβαπτίσαμεθα, καὶ σέ εὐλογοῦμεν, εἰς πάντα τοὺς αἰῶνας.

Καταβασία. Αὕτη ἡ κλητὴ.

Ἐκφώνησις. Ὅτι ηὐλόγηται.

Ὠδὴ θ'. Ὁ Εἰρμός.

- » **Φ**ωτίζου, φωτίζου, ἡ νέα Ἰερουσαλήμ· ἡ
- » γὰρ δόξα Κυρίου, ἐπὶ σέ ἀνέτειλε. Χό-
- » ρευε νῦν, καὶ ἀγάλλε Σιών· σὺ δὲ ἀγνη, τέρ-
- » που Θεοτόκε, ἐν τῇ ἐγέρσει τοῦ τόκου σου.

Τροπάρια.

Ὁ θείας! ὦ φίλης! ὦ γλυκυτάτης σε φωνῆς, μετ' ἡμῶν ἀψεῦδῶς γὰρ, ἐπηγγείλω ἔσεσθαι, μέχρι τερμάτων αἰῶνος, Χριστέ· ἦν οἱ πιστοί, ἀγκυραν ἐλπίδος, κατέχοντες, ἀγαλλόμεθα.

Ὁ Πάσχα τὸ μέγα, καὶ ἱερώτατον Χριστέ· ὦ σοφία, καὶ Λόγε, τῆ Θεοῦ καὶ δύνამις· δίδου ἡμῖν ἐκτυπώτερον, σοῦ μετασχεῖν, ἐν τῇ ἀνεσπέρῳ, ἡμέρᾳ τῆς βασιλείας σου.

Καταβασία. Φωτίζου, φωτίζου.

Ἐκφώνησις. Ὅτι σέ αἰνοῦσι.

Ἐξαποστειλάριον αὐτόμελον. Ἦγρ. β.

Σαρκὶ ὑπνώσας ὡς θνητός, ὁ Βασιλεὺς καὶ Κύριος, τριήμερος ἐξάνεστης, Ἄδαμ ἐγει-

ρας ἐν φθορᾷ, καὶ καταργήσας θάνατον. Πάσχα τῆς ἀφθαρσίας, τοῦ κόσμου σωτήριον.

Ἐκ γ'.

Εἰς τοὺς Αἴνους, ἰστώμεν Στίχ. ἢ. καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ Ἀναστάσιμα τῆς Ὀκτωήχου δ' καὶ τοῦ Πάσχα δ'.

Τῆς Ὀκτωήχου. Ἦχος α'. ἀργόμεθα δὲ ἀπὸ τοῦ Στίχ. Αἰνεῖτε αὐτὸν ἐπὶ ταῖς δυναστείαις αὐτοῦ.

Υμνοῦμέν σου Χριστέ, τὸ σωτήριον Πάθος, καὶ δοξαζόμεν σου τὴν Ἀνάστασιν.

Ο Σταυρὸν ὑπομείνας, καὶ τὸν θάνατον καταργήσας, καὶ ἀναστὰς ἐκ τῶν νεκρῶν, εἰρήνευσον ἡμῶν τὴν ζωὴν, Κύριε, ὡς μόνος παντοδύναμος.

Ο τὸν Ἄδην σκυλεύσας, καὶ τὸν ἄνθρωπον ἀναστήσας, τῇ ἀναστάσει σου, Χριστέ, ἀξιώσον ἡμᾶς, ἐν καθαρᾷ καρδίᾳ, ὑμνεῖν καὶ δοξαζεῖν σε.

Τὴν θεοπρεπῆ σου συγκατάβασιν δοξαζόντες, ὑμνεῖμέν σε Χριστέ. Ἐτέχθης ἐκ Παρθένου, καὶ ἀχώριστος ὑπῆρχες τῷ Πατρὶ. Ἐπαθες ὡς ἄνθρωπος, καὶ ἐκουσίως ὑπέμεινας σταυρὸν. Ἀνέστης ἐκ τοῦ τάφου, ὡς ἐκ παστάδος προελθὼν, ἵνα σώσης τὸν κόσμον. Κύριε, δόξα σοι.

Εἶτα τὰ Στιχηρὰ τῆ Πάσχα μετὰ τῶν Στίχων αὐτῶν. Ἦχος πλ. α'.

Στίχ. Ἀναστήτω ὁ Θεός.

Πάσχα ἱερὸν ἡμῖν σήμερον ἀναδέδεικται. Πάσχα καινόν, Ἅγιον. Πάσχα μυστικόν. Πάσχα πανσεβάσμιον. Πάσχα Χριστὸς ὁ λυτρωτὴς. Πάσχα ἄμωμον. Πάσχα μέγα. Πάσχα τῶν πιστῶν. Πάσχα, τὸ πύλας ἡμῖν τοῦ Παράδεισου ἀνοίξαν. Πάσχα, πάντα ἀγιάζον πιστούς.

Στίχ. Ὡς ἐκλείπει καπνός.

Δεῦτε ἀπὸ θείας Γυναῖκες εὐαγγελίστριαι, καὶ τῇ Σιών εἶπατε. Δέχου παρ' ἡμῶν χαρὰς εὐαγγέλια, τῆς Ἀναστάσεως Χριστοῦ. τέρπου, χόρευε, καὶ ἀγάλλου Ἱερουσαλήμ, τὸν Βασιλέα Χριστὸν, θεασαμένη ἐκ τοῦ μνήματος, ὡς νυμφίον προσερχόμενον.

Στίχ. Οὕτως ἀπολούνται οἱ ἁμαρτωλοί.

Αἱ Μυροφόροι γυναῖκες, ὀρθρου βαθεῖα, ἐπὶ σταῖσαι πρὸς τὸ μνήμα τοῦ ζωοδότου εὐροῦ Ἄγγελον, ἐπὶ τὸν λίθον καθήμενον, καὶ αὐτὸς προσφεγξάμενος, αἰταῖς οὕτως ἔλεγε. Τί ζητεῖτε τὸν ζῶντα μετὰ τῶν νεκρῶν; τί θρηνεῖτε τὸν ἀφθαρτον ὡς ἐν φθορᾷ; ἀπελθοῦσαι κηρύξατε, τοῖς αὐτοῦ Μαθηταῖς.

Στίχ. Αὕτη ἡ ἡμέρα, ἣν ἐποίησεν.

Πάσχα τὸ τερπνόν. Πάσχα Κυρίου, Πάσχα. Πάσχα πανσεβάσμιον ἡμῖν ἀνέτειλε. Πάσχα, ἐν χαρᾷ ἀλλήλους περιπτυξώμεθα. Ὡς Πάσχα λύτρον λύπης. καὶ γὰρ ἐκ τάφου σημερινον, ὡς περ ἐκ παστοῦ, ἐκλάμπας Χριστὸς, τὰ Γύναια χαρᾷς ἐπλησε λέγων. Κηρύξατε Ἀποστόλοις.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος δ' αὐτός.

Αναστάσεως ἡμέρα, καὶ λαμπρυνθῶμεν τῇ πανηγύρει, καὶ ἀλλήλους περιπτυξώμεθα. Εἰπώμεν ἀδελφοί, καὶ τοῖς μισθῶσιν ἡμᾶς. Συγχωρήσωμεν πάντα τῇ Ἀναστάσει, καὶ οὕτω βοήσωμεν. Χριστὸς ἀνέστη ἐκ νεκρῶν, θανάτῳ θάνατον πατήσας, καὶ τοῖς ἐν τοῖς μνήμασι, ζωὴν χαρισάμενος.

Εἶτα, τὸ, Χριστὸς ἀνέστης, ἐκ τρίτου, καὶ ψάλλομεν τοῦτο πολλάκις, ἀχρις ἂν ἀσπασῶνται οἱ Ἀδελφοὶ ἀλλήλους. ὁ δὲ Ἀσπασμὸς γίνεται οὕτω.

Λαμβάνει ὁ Ἱερεὺς τὸ ἅγιον Εὐαγγέλιον, καὶ ἵσταται πρὸ τῶν θυρῶν τοῦ ἁγίου Βήματος. ὁ δὲ Καθηγούμενος ἐλθὼν, καὶ ἀσπασάμενος τὸ ἅγιον Εὐαγγέλιον, καὶ τὸν Ἱερέα, λαμβάνει αὐτὸ ἐκ τῶν χειρῶν αὐταῖ, καὶ ἵσταται ἐκ δεξιῶν τοῦ Ἱερέως. Εἶτα οἱ Ἀδελφοὶ πάντες, κατὰ τὴν τοξίν αὐτῶν, ἀσπάζονται πρῶτον τὸ ἅγιον Εὐαγγέλιον, εἶτα τὸν Ἱερέα, καὶ τὸν Καθηγούμενον, καὶ ἵσταται καθεῖνος ἐνθα αὐτῶν, καὶ ἀσπάζονται ἀλλήλους.

Μετὰ γὰρ τὸν Ἀσπασμὸν, ἀναγινώσκεται ὁ κατηχητικὸς λόγος τῆ Χρυσοστόμου, παρὰ τῷ Ἡγουμένῳ, ἢ τοῦ Ἐκκλησιάρχου. ἵσταται δὲ οἱ Ἀδελφοὶ ἅπαντες, καὶ ἐπακροῶνται τῆς ἀναγνώσεως.

Τοῦ ἐν ἁγίοις Πατρὸς ἡμῶν Ἰωάννου Ἀρχιεπισκοπῶν Κωνσταντινουπόλεως, τοῦ Χρυσοστόμου, Λόγος κατηχητικὸς εἰς τὴν ἁγίαν καὶ λαμπροφόρον ἡμέραν τῆς ἐνδοξοῦ σωτηριώδους Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ ἡμῶν Ἀναστάσεως.

Εὐλόγησον Δέσποτα.

Εἴτις εὐσεβὴς καὶ φιλόθεος, ἀπολαυέτω τῆς καλῆς ταύτης καὶ λαμπρᾶς πανηγύρεως. Εἴτις δοῦλος εὐγνώμων, εἰσελθέτω χαίρων εἰς τὴν χαρὰν τοῦ Κυρίου αὐτοῦ. Εἴτις ἔκαμε νηστεύων, ἀπολαυέτω νῦν τὸ δηνάριον. Εἴτις ἀπὸ τῆς πρώτης ὥρας ἐργάσατο, δεχέσθω σήμερον τὸ δίκαιον ὄφλημα. Εἴτις μετὰ τὴν τρίτην ἦλθεν, ευχαρίστως

οικικῶν πυλῶν, καὶ θυμῶν σταυροειδῶς κατὰ ἀνατολὰς ἐκ γ., λέγων· Δόξα τῇ ἀγίᾳ, καὶ ὁμοουσίῳ, κτλ. Καὶ ἡμῶν ἀποκρινομένων τῷ, Ἀμήν, ὄρχεται ὁ Ἱερεὺς τὸ Τροπάριον. Ἦχος πλ. α. Χριστὸς ἀνέστη ἐκ νεκρῶν. Τὸ αὐτὸ καὶ οἱ Ἀδελφοί. Λέγεται δὲ τρίς παρά τοῦ Ἱερέως, καὶ τρίς παρά τῶν Ἀδελφῶν ἄνευ Στίχων. Εἶτα ὁ Ἱερεὺς τοὺς Στίχ. Ἀναστήτω ὁ Θεός, κτλ. ὡς προεγράφη, σελ. 4. Καὶ αὐθις ὁ Ἱερεὺς γεγονωτέρα φωνῇ· Χριστὸς ἀνέστη ἐκ νεκρῶν καὶ ἀνοιγμένων τῶν πυλῶν εἰσοδεύει, προπορευομένων λαμπάδων, καὶ τῶ Προεσώτες συνεφεπομένοις, καὶ τῶν Ἀδελφῶν ψαλλόντων τὸ, Καὶ τοῖς ἐν τοῖς μνήμασι ζῶντων χαρισάμενος.

Μετὰ δὲ τὸ εἰσελθεῖν τὸν Ἱερεῖα εἰς τὸ Ἱερατεῖον· Δόξα. Ἦχος δ'. Σήμερον τῆς σωτηρίας ἡμῶν τὸ κεφάλαιον. Καὶ νῦν, τὸ αὐτὸ. Εἶδ' οὕτως ἡ Συναπτή· καὶ μετὰ τὴν Ἐκφώνησιν ὄρχεται ὁ Προεσώτης· Ἀναστήτω ἡμέρα, λαμπρυνθῶμεν λαοί· καὶ ψάλλομεν τὸν ἕκοντα τοῦ Πάσχα μετὰ τῶν Ἑρμῶν εἰς ἦ. καὶ τῆς Ἑορτῆς μετὰ τῶν Ἑρμῶν, εἰς ε. Κατορθοῖα· τοὺς Ἑρμῶν τῶν δύο Κανόνων, ἀνά μέρος οἱ δύο Χεροί· Ἀπό τριάντα ὥδης, Κοντάκιον τοῦ Πάσχα, καὶ Ἀνάγνωσις εἰς τὸν Θεολόγον· Ἐπὶ τῆς φυλακῆς μεσίσομαι. Ἀφ' ἑκτῆς, Κοντάκιον τῆς Ἑορτῆς, καὶ Ἀνάγνωσις· Ἀναστάσεως ἡμέρα, καὶ ἡ ἀρχὴ δεξιᾶ. Εἶτα, Προκείμενον τῆς Ἑορτῆς. Ἦχος δ'. Εὐαγγελίζεσθε ἡμέραν ἐξ ἡμέρας. Στίχ. Ἄσατε τῷ Κυρίῳ ἄσμα καινόν. Πᾶσα πνοή. Εὐαγγέλιον τῆς Θεοτόκου, ἐκ τοῦ κατὰ Λουκᾶν. Ἀναστᾶσα Μαριάμ· εἶτα τὸ, Ἀνάστασιν Χριστοῦ θεασάμενοι, ἐκ γ., ἄνευ τοῦ Πεντηκοστῆ. Εἶδ' οὕτως ἡ ζ'. Ἐν τῇ δὲ ὥδῃ, ἡ Τιμιωτέρα οὐ στιχολογεῖται. Ἐξαποστειλᾶριον· Σαρκὶ ἐπνώσας ὡς θυνητός, ἀπαξ· καὶ τῆς Ἑορτῆς, δις.

Εἰς τοὺς Λίνους, ἰστώμεν Στίχ. ι. καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ Ἀναστάσιμα γ'. Ἦχος α. καὶ τῆς Ἑορτῆς, εἰς τὸν αὐτὸν Ἦχον, Προσόμοια γ'. μετὰ τῶν Στίχ. αὐτῶν. Εὐαγγελίζεσθε ἡμέραν ἐξ ἡμέρας — Καὶ, Ἄσατε τῷ Κυρίῳ ἄσμα καινόν. Εἶτα, Ἀναστήσω ὁ Θεός, καὶ εὐθὺς τὰ Στιχηρὰ τοῦ Πάσχα μετὰ τῶν Στίχ. αὐτῶν. Δόξα, τῆς Ἑορτῆς, Ἦχος πλ. δ'. Εὐφραίνεσθωσαν οἱ οὐρανοί. Καὶ νῦν, Ἦχος πλ. α. Ἀναστάσεως ἡμέρα· τὸ, Χριστὸς ἀνέστη. Ὁ Ἀσπασμός, ἡ Κατήχησις, τοῦ Χρυσοστόμου, ἡ Ἐκτενὴς παρά τῷ Ἱερέϊ, καὶ Ἀπόλυσις. Λιτὴ δὲ οὐ γίνεται. Αἱ Ὄραι ψάλλονται, ὡς εἰσὶ τεταγμένα ἐν τῇ Κυριακῇ τοῦ Πάσχα.

Εἰς τὴν Λειτουργίαν, Ἀντίφωνα τοῦ Πάσχα. Μετὰ δὲ, τὴν Εἰσοδὸν καὶ τὸ Εἰσοδικόν τῷ Πάσχα, Ἐν Ἐκκλησίαις εὐλογεῖτε τὸν Θεόν, Κύριον ἡ πηγῶν Ἰοραήλ· τὸ Χριστὸς ἀνέστη. Εἶτα, Δόξα, τῆς Ἑορτῆς, Ἦχος δ'. Σήμερον τῆς σωτηρίας ἡμῶν τὸ κεφάλαιον. Καὶ νῦν, Εἰ καὶ ἐν τάφῳ κατήλθες ἀθάνατε. Ἀντὶ δὲ τοῦ Τρισαγίου, Ὅσοι εἰς Χριστὸν ἐβαπτίσθητε, Προκείμενον, Ἀπόστολος, Ἀλληλουϊᾶριον, καὶ Εὐαγγέλιον, πρῶτον τοῦ Πάσχα, εἶτα τῆς Ἑορτῆς. Καὶ καθῆξῃς ἡ θεία Λειτουργία τοῦ Χρυσοστόμου. Κοινωνικὸν τῆς Ἑορτῆς, καὶ τοῦ Πάσχα.

ΕΙΔΗΣΙΣ.

Δεῖ εἰδῆναι, ὅτι ἀπὸ ταύτης τῆς ἡμέρας τῆς ἀγίας καὶ μεγάλης Κυριακῆς τοῦ Πάσχα, μέχρι τοῦ Σαββάτου τῆς Διακαινησίμου, αἱ Ὄραι, τὰ Ἀπόδειπνα, καὶ τὸ Μεσονυκτικόν, ψάλλονται αἷτω.

Μετὰ τὸν Εὐλογητὸν, Χριστὸς ἀνέστη ἐκ νεκρῶν, ἐκ γ'. Εἶτα·

Ανάστασιν Χριστοῦ θεασάμενοι, προσκυνήσωμεν ἅγιον Κύριον, Ἰησοῦν τὸν μόνον ἀναμάρτητον. Τὸν Σταυρὸν σου Χριστέ προσκυνοῦμεν, καὶ τὴν ἀγίαν σου Ἀνάστασιν ὑμνοῦμεν καὶ δοξάζομεν· σὺ γὰρ εἶ Θεὸς ἡμῶν, ἐκτός σου ἄλλον οὐκ οἶδαμεν, τὸ ὄνομά σου ὀνομάζομεν. Δεῦτε πάντες οἱ πιστοὶ προσκυνήσωμεν τὴν τοῦ Χριστοῦ ἀγίαν Ἀνάστασιν· ἰδοὺ γὰρ ἦλθεν διὰ τοῦ Σταυροῦ χαρὰ ἐν ὅλῳ τῷ κόσμῳ. Διὰ παντός εὐλογοῦντες τὸν Κύριον, ὑμνοῦμεν τὴν Ἀνάστασιν αὐτοῦ· Σταυρὸν γὰρ ὑπομείνας δι' ἡμᾶς, θανάτῳ θάνατον ὤλεσεν.

Ἐκ γ'.

Προλαβοῦσαι τὸν ὄρθρον αἱ περὶ Μαριάμ, καὶ εὐροῦσαι τὸν λίθον ἀποκυλισθέντα τοῦ μνήματος, ἤκουον ἐκ τοῦ Ἀγγελοῦ· Τὸν ἐν φωτὶ αἰδῖω ὑπάρχοντα, μετὰ νεκρῶν τί ζητεῖτε ὡς ἐκ νεκρῶν; βλέπετε τὰ ἐντάφια σπάργανα· δράμετε, καὶ τῷ κόσμῳ κηρύξατε, ὡς ἠγέρθη ὁ Κύριος, θανατώσας τὸν θάνατον, ὅτι ὑπάρχει Θεοῦ Υἱὸς ὃ σῶζοντες τὸ γένος τῶν ἀνθρώπων.

Εἰ καὶ ἐν τάφῳ κατήλθες ἀθάνατε, ἀλλὰ ἄδου καθείλες τὴν δύναμιν· καὶ ἐπέστης ὡς νικητῆς, Χριστέ ὁ Θεός, γυναιξὶ Μυροφόροις φθελγόμενος, Χαίρετε, καὶ τοῖς σοῖς Ἀποστόλοις εἰρήνην δωροῦμενος, ὁ τοῖς πεσοῦσι παρέχων ἀνάστασιν.

Εν τάφῳ σωματικῶς, ἐν ἄδου δὲ μετὰ ψυχῆς ὡς Θεός, ἐν Παραδείσῳ δὲ μετὰ Ἀηστοῦ, καὶ ἐν θρόνῳ ὑπῆρχες Χριστέ, μετὰ Πατρὸς καὶ Πνεύματος, πάντα πληρῶν, ὁ ἀπερίγραπτος.

Δόξα.

Ὡς ζωηφόρος, ὡς Παραδείσου ὠραιότερος, ὄντως, καὶ πασταδος πάσης βασιλικῆς, ἀναδέδεικται λαμπρότερος Χριστέ ὁ τάφος σου, ἡ πηγὴ τῆς ἡμῶν ἀναστάσεως.

Καὶ νῦν. Θεοτόκιον.

Τὸ τοῦ ὑψίστου κτισμένον θεῖον σκῆνωμα, Χαῖρε· διὰ σοῦ γὰρ δέδοται ἡ χαρὰ Θεοτόκε τοῖς κραιναζούσιν· Εὐλογημένη σὺ ἐν γυναιξίν, ὑπάρχεις, πανάμωμε Δέσποινα.

Το, Κύριε ἐλέησον, μ. Δόξα, καὶ νῦν. Τὴν τιμιωτέραν. Δί' εὐχῶν τῶν ἁγίων Πατέρων ἡμῶν· Καὶ πάλιν ὁμοίως τὸ, Χριστὸς ἀνέστη, ἐκ γ'· καὶ τὰ λοιπὰ.

Τρισσεύεται δὲ ἡ τελεωμένη ἀκολουθία, ἐν ταῖς Ὄραις, καὶ ἐν τοῖς Ἀποδείπνοις, καὶ τῷ Μεσονυκτικῷ.

Ἡ δὲ τῆς Λειτουργίας ἀκολουθία γίνεται ταχύτερον, καὶ ψάλλομεν τὰ ἑφεξῆς Ἀναστάσιμα.

ΑΝΤΙΦΩΝΑ.

Ψαλλόμενα ἐν τῇ Λειτουργίᾳ τῆς τοῦ Πάσχα Κυριακῆς, καὶ καθ' ὅλην τὴν Διακαινησίμου Ἑβδομάδα.

ΑΝΤΙΦΩΝΟΝ Α΄.

Ἦχος β΄.

- Στίχ. Ἀλαλάξατε τῷ Κυρίῳ πάσα ἡ γῆ. Ταῖς πρεσβείαις τῆς Θεοτόκου.
- Στίχ. Ψάλατε δὴ τῷ ὀνόματι αὐτοῦ. Ταῖς πρεσβείαις τῆς Θεοτόκου.
- Στίχ. Εἶπατε τῷ Θεῷ Ὡς φοβερὰ τὰ ἔργα σου. Ταῖς πρεσβείαις τῆς Θεοτόκου.
- Στίχ. Πᾶσα ἡ γῆ προσκυνησάτωσάν σοι. Ταῖς πρεσβείαις τῆς Θεοτόκου.

Δόξα, καὶ νῦν.

Ὁμοῦ οἱ δύο Χοροὶ ὑψηλοτέρᾳ φωνῇ. Ταῖς πρεσβείαις τῆς Θεοτόκου.

ΑΝΤΙΦΩΝΟΝ Β΄.

Ἦχος β΄.

- Στίχ. Ὁ Θεὸς οἰκτειρήσῃ ἡμᾶς. Σῶσον ἡμᾶς, Υἱὲ Θεοῦ, ὁ ἀναστάς.
- Στίχ. Ἐπιφάναι τὸ πρόσωπον αὐτοῦ ἐφ' ἡμᾶς. Σῶσον ἡμᾶς, Υἱὲ Θεῶ, ὁ ἀναστάς.
- Στίχ. Τοῦ γνῶναι ἐν τῇ γῆ τὴν ὁδόν σου. Σῶσον ἡμᾶς, Υἱὲ Θεῶ, ὁ ἀναστάς.
- Στίχ. Ἐξομολογησάσθωσάν σοι λαοὶ ὁ Θεός. Σῶσον ἡμᾶς, Υἱὲ Θεοῦ, ὁ ἀναστάς.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος πλ. δ΄.

Ὁμοῦ οἱ δύο Χοροὶ.

Ὁ μονογενὴς Υἱὸς καὶ Λόγος τοῦ Θεοῦ.

ΑΝΤΙΦΩΝΟΝ Γ΄.

Ἦχος πλ. α΄.

- Στίχ. Ἀναστήτω ὁ Θεός, καὶ διασκορπισθῆτ. Χριστὸς ἀνέστη ἐκ νεκρῶν.
- Στίχ. Ὡς ἐκλείπει καπνὸς ἐκλείπτωσαν. Χριστὸς ἀνέστη ἐκ νεκρῶν.
- Στίχ. Οὕτως ἀπολοῦνται οἱ ἀμαρτωλοί. Χριστὸς ἀνέστη ἐκ νεκρῶν.
- Στίχ. Αὕτη ἡ ἡμέρα, ἣν ἐποίησεν ὁ Κύριος. Χριστὸς ἀνέστη ἐκ νεκρῶν.

Εἰσοδικόν.

Ἡ Ἐκκλησία εὐλαγεῖτε τὸν Θεόν, Κύριον ἐκ νεκρῶν Ἰσραηλ.

Ἡμεῖς τὸν Χριστὸν ἀνέστη ἐκ νεκρῶν, ὁ ὁρῆθρον.

Ἡμεῖς τὸν Χριστὸν ἀνέστη ἐκ νεκρῶν, ὁ ὁρῆθρον. Εἰ καὶ ἐν τάφῳ κατήλθες.

Ἀντί δὲ τοῦ Τριταγίου.

Ὅσοι εἰς Χριστὸν ἐβαπτίσθητε, Χριστὸν ἐνεδύσασθε. Ἀλληλουῖα.

Καὶ μετὰ ταῦτα ὁ Ἀπόστολος.

Προκαίμενον, Ἦχος πλ. δ΄.

Αὕτη ἡ ἡμέρα, ἣν ἐποίησεν ὁ Κύριος ἀγαλλιασώμεθα καὶ εὐφρανθῶμεν ἐν αὐτῇ.

Στίχ. Ἐξομολογεῖσθε τῷ Κυρίῳ, ὅτι ἀγαθός, ὅτι εἰς τὸν αἰῶνα τὸ ἔλεος αὐτοῦ.

Προκαίμενον τῶν Ἀποστόλων τὸ Ἀνάγνωσμα.

Τὸν μὲν πρῶτον λόγον ἐποίησάμην περὶ πάντων. Ἀλληλουῖα, Ἦχος δ΄.

Σὺ, Κύριε, ἀναστάς οἰκτειρήσεις τὴν Σιών.

Στίχ. Ἐξ Οὐρανοῦ ἐπέβλεψεν ὁ Κύριος.

Εὐαγγέλιον, ἐκ τοῦ κατὰ Ἰωάννην.

Ἐν ἀρχῇ ἦν ὁ Λόγος, καὶ ὁ Λόγος ἦν πρὸς τὸν Θεόν.

Καὶ καθ' ἑσθῆς, ἡ θεία Λειτουργία τοῦ Χρυσσοστόμου Κοινωνικόν.

Σῶμα Χριστὸ μεταλάβετε, πηγῆς ἀθανάτου γεύσασθε.

Ἀντί δὲ τοῦ, Εἴη τὸ ὄνομα Κυρίου εὐλογημένον καὶ τοῦ, Εὐλογήσω τὸν Κύριον, λέγεται τὸ, Χριστὸς ἀνέστη.

Ἐσαύτως καὶ ἀντί τοῦ, Ὑψώσω σε ὁ Θεός μου, ἐν τῇ τραπέζῃ ἐν ἣ γίνεται παρακλήσις τοῖς Ἀδελφοῖς μεγάλη εἰς πάντα.

Ἐσαύτως καὶ ἀντί τοῦ, Ὑψώσω σε ὁ Θεός μου, ἐν τῇ τραπέζῃ ἐν ἣ γίνεται παρακλήσις τοῖς Ἀδελφοῖς μεγάλη εἰς πάντα.

Μετὰ δὲ τὸ φαγεῖν πάντα, προσκομίζει ὁ διαταγθεὶς Ἀδελφός, ἄρτον ὀλόκληρον, καὶ τίθησιν αὐτὸν ἐν τῷ Παναγιαρίῳ καὶ λαβὼν τὴν ἐξ ἔθους συγχώρησιν, λαμβάνει τὸν ἄρτον ἐν ταῖς χερσὶν αὐτοῦ καὶ μικρὸν ὑψώσας αὐτὸν, ἐκφωνεῖ, λέγων· Χριστὸς ἀνέστη. Καὶ ἡμῶν ἀνταποκρινομένων, Ἀληθῶς ἀνέστη· ἐκείνος πάλιν χαράττει Σταυρὸν μετὰ τοῦ ἄρτου, λέγων· Προσκυνοῦμεν αὐτοῦ τὴν τριήμερον Ἐνερσιν. Καὶ ἡμεῖς τὴν Ὑπακοήν, καὶ τὸ Κοντάκιον καὶ ψαλλομένου, τοῦ, Χριστὸς ἀνέστη, ἀσπαζόμεθα τὸν ἄρτον. Οὐκ ἐσθίμεν δὲ αὐτὸν σήμερον, ἀλλ' ὑψοῦμεν μόνον καθ' ἑκάστην, μέχρι τοῦ Σαββάτου τῆς Διακαινησίμου· καὶ τότε κλῶμεν αὐτὸν καὶ ἐσθίμεν.

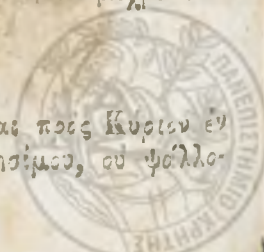
Ὁ τύπος οὗτος οφείλει γίνεσθαι ἐν τῇ τραπέζῃ, ἡγοῦν ἐν τῇ ὑψώσει τοῦ ἄρτου, καθ' ἑλὴν τὴν παροῦσαν Ἑβδομάδα. Ἀπὸ δὲ τῆς Κυριακῆς τοῦ Θωμᾶ, ἕως τῆς Τετάρτης τῆς πρὸ τῆς Ἀναλήψεως, ἡ ἐκφώνησις γίνεται ἕτω· Χριστὸς ἀνέστη— Ἀληθῶς ἀνέστη— Παναγία Θεοτόκε, βοήθει ἡμῖν. κτλ.

ΕΙΔΗΣΙΣ.

Ἀπὸ ταύτης τῆς λαμπροφέρου ἡμέρας ἀρχόμεθα ἀναγινώσκειν τὴν εἰς τὰς Πράξεις τῶν ἁγίων Ἀποστόλων ἱερμηνείαν τοῦ Χρυσσοστόμου, ἣ καὶ τελειοῦται μέχρι τῶν Ἀγίων Πάντων.

ΕΤΕΡΑ.

Ἐάν γίνηται ἀδελφόν τινα ἐκδημῆσαι πρὸς Κύριον ἐν ταύτῃ τῇ ἁγίᾳ Ἑβδομάδι· Διακαινησίμου, σὺ ψάλλο

μεν ἐπ' αὐτοῦ τὴν συνήθη τῶν Κεκοιμημένων Ἀκολουθίαν, ἀλλὰ πᾶσαν τὴν Ἀναστάσιμον ἵγουν, μετὰ τὸν Εὐλογητόν, τὸ, Χριστὸς ἀνέστη, ἐκ τρίτου· τὸ, Ἀνάστασιν Χριστοῦ θεασάμενοι, τὸν Κανόνα τοῦ Πάσχα, τὸν Ἀπόστολον, καὶ τὸ Εὐαγγέλιον. Εἰς δὲ τοὺς Αἴνους γίνεται ὁ Ἀσπασμός, καὶ Ἀπόλυσις.

Τῆ Ἁγία καὶ Μεγάλη Κυριακῆ

τοῦ Πάσχα

Ἐσπερας.

Εἰς τὸ Λυχνικόν, ἀλλάσσει ὁ Ἱερεὺς πᾶσαν τὴν ἱερατικὴν στολὴν αὐτοῦ, καὶ στάς κατενώπιον τῆς ἁγίας Τραπεζῆς μετὰ τοῦ Θυμιατοῦ, σφραγίζει Σταυροειδῶς, καὶ ἐκφωνεῖ λέγων·

Εὐλογητὸς ὁ Θεὸς ἡμῶν. Καὶ ἡμῶν ἀνταποκρινομένων τὸ, Ἀμήν, ἄρχεται ὁ Ἱερεὺς Χριστὸς ἀνέστη, γ'. Καὶ τὰ λοιπὰ ἀπαραλλάκτως, ὡς ἐν τῷ Ὁρθρῷ προεγράφησαν σελ. 1.

Εἰς τὸ, Κύριε ἐκέκραξα, ἰστώμεν Στίχ. 5'. καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ Ἀναστάσιμα, γ'. καὶ Ἀνατολικά, γ'.

Ἦχος β'.

Τὸν πρὸ αἰῶνων ἐκ Πατρὸς γεννηθέντα, τὸν Θεὸν Λόγον σαρκωθέντα, ἐκ Παρθένου Μαρίας, δεῦτε προσκυνήσωμεν· Σταυρὸν γὰρ ὑπομείνας, τῇ ταφῇ παρεδόθη, ὡς αὐτὸς ἠθέλησε· καὶ ἀναστὰς ἐκ νεκρῶν, ἔσωσέ με τὸν πλανώμενον ἄνθρωπον.

Χριστὸς ὁ Σωτὴρ ἡμῶν, τὸ καθ' ἡμῶν χειρόγραφον προσηλώσας, τῷ Σταυρῷ, ἐξήλειψε, καὶ τοῦ θανάτου τὸ κράτος κατήγησε. Προσκυνοῦμεν αὐτοῦ τὴν τριήμερον Ἐγερσιν.

Σὺν Ἀρχαγγέλοις ὑμνήσωμεν, Χριστοῦ τὴν Ἀνάστασιν· αὐτὸς γὰρ λυτρωτὴς ἐστὶ καὶ Σωτὴρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν· καὶ ἐν δόξῃ φοβερά· καὶ κραταιὰ δυνάμει, πάλιν ἔρχεται, κρῖναι κόσμον ὃν ἐπλασεν.

Στιχηρὰ Ἀνατολικά.

Σὲ τὸν σταυρωθέντα καὶ ταφέντα, Ἄγγελος ἐκήρυξε Δεσπότην, καὶ ἔλεγε ταῖς Γυναξί· Δεῦτε ἴδετε, ὅπου ἔκειτο ὁ Κύριος· ἀνέστη γὰρ, καθὼς εἶπεν ὡς παντοδύναμος· διὸ σε προσκυνοῦμεν τὸν μόνον ἀθάνατον. Ζωοδότα Χριστέ, ἐλέησον ἡμᾶς.

Ἐν τῷ Σταυρῷ σε κατήγησας, τὴν τοῦ ξύλου κατάραν· ἐν τῇ ταφῇ σου ἐνεκρώσας τοῦ θανάτου τὸ κράτος· ἐν δὲ τῇ Ἐγέρσει σου ἐφώτισας τὸ γένος τῶν ἀνθρώπων· διὰ τοῦ-

τό σοι βρωῶμεν· Εὐεργέτα Χριστέ, ὁ Θεὸς ἡμῶν δόξα σοι.

Ἡ νοίγησάν σοι Κύριε, φάβω πύλαι θανάτου· πυλωροὶ δὲ Ἄδου ἰδόντες σε ἐπτηξαν· πύλας γὰρ χαλκᾶς συνέτριψας, καὶ μοχλοὺς σιδηροῦς συνέθλησαν, καὶ ἐξήγαγες ἡμᾶς ἐκ σκότους, καὶ σκιᾶς θανάτου, καὶ τοὺς δεσμοὺς ἡμῶν διέρρηξας.

Δόξα.

Τὸν σωτήριον, ὕμνον ἄδοντες, ἐκ στομάτων ἀναμέλψωμεν· δεῦτε πάντες ἐν οἴκῳ Κυρίου προσπέσωμεν λέγοντες· Ὁ ἐπὶ ξύλῳ σαυρωθεὶς, καὶ ἐκ νεκρῶν ἀναστὰς, καὶ ὢν ἐν κόλποις τοῦ Πατρὸς, ἰλάσθητι ταῖς ἁμαρτίαις ἡμῶν.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Παρήλθεν ἡ σκιά τοῦ νόμου, τῆς χάριτος ἐλθούσης· ὡς γὰρ ἡ βία οὐκ ἐκαίετο καταφλεγόμενη, οὕτω Παρθένος ἔτεκες, καὶ Παρθένος ἔμεινας· ἀντὶ στύλου πυρὸς, δικαιοσύνης ἀνέτειλεν Ἥλιος· ἀντὶ Μωϋσέως, Χριστὸς, ἡ σωτηρία τῶν ψυχῶν.

Εἴσοδος μετὰ τοῦ Εὐαγγελίου· τὸ, Φῶς ἰλαρόν, εἶτα ψάλλομεν τὸ παρὸν

Προκείμενον. Ἦχος βαρῦς.

Τίς Θεὸς μέγας, ὡς ὁ Θεὸς ἡμῶν; σὺ εἶ ὁ Θεός, ὁ ποιῶν θαυμάσια μόνος.

Στίχ. Ἐγνώρισας ἐν τοῖς λαοῖς τὴν δυνάμιν σου.

Στίχ. Καὶ εἶπα· Νῦν ἠρξάμην· αὕτη ἡ ἀλλοίωσις τῆς δεξιᾶς τοῦ Ὑψίστου.

Στίχ. Ἐμνήσθην τῶν ἔργων Κυρίου.

Μετὰ δὲ τὸ Προκείμενον, ἐκφωνεῖ ὁ Ἱερεὺς·

Καὶ ὑπὲρ τῆ καταξιοθῆναι ἡμᾶς τῆς ἀκροάσεως τοῦ ἁγίου Εὐαγγελίου, κτλ.

Εὐαγγέλιον κατὰ Ἰωάννην.

Οὔσης ὀψίας τῇ ἡμέρᾳ ἐκείνῃ.

Εἶτα Ἐκτενής, τὸ, Εἶπωμεν πάντες. Καταξίωσον Κύριε. Πληρώσωμεν τὴν ἑσπερινήν. κτλ.

Μετὰ δὲ τὴν Ἐκφώνησιν, ψάλλομεν τῆς Οἰκτιῆρου τὸ Στιχηρὸν Ἀναστάσιμον τῶν Ἀποστίχων.

Ἦχος β'.

Ἡ Ἀνάστασις σου Χριστέ Σωτὴρ, ἅπασαν ἐφώτισε τὴν οἰκουμένην, καὶ ἀνεκαλέστω τὸ ἴδιον πλάσμα. Παντοδύναμε Κύριε, δόξα σοι.

Εἶτα, τὰ Στιχηρὰ τῆ Πάσχα μετὰ τῶν Στίχων αὐτῶν.

Πάσχα ἱερόν ἡμῖν σήμερον, καὶ τὰ ἕτερα. Τὸ, Χριστὸς ἀνέστη. γ'. καὶ Ἀπόλυσις.

ΤΗ ΔΕΥΤΕΡΑ ΤΗΣ ΔΙΑΚΑΙΝΗΣΙΜΟΥ
ΠΡΩΤΗ.

Εἰς τὸν Ὁρθρον. Πρὸ τῆς ἐνάρξεως ἄπτει τὰς κωνδήλας καὶ τὰ κηρία ὁ Κωνδηλάπτης. Ἔττα σημαίνει τὸ μέγα καὶ τὸ σιδηροῦν. Καὶ συναχθέντων ἡμῶν, βάλλει ὁ Ἱερεὺς τὴν συνήθη μετάνοιαν τῷ Προεστῶτι, καὶ ἀπέρχεται ἐν τῷ ἀγίῳ Βήματι. Καὶ λαβὼν τὸ Θυματήριον, ἵσταται ἐνώπιον τῆς ἀγίας Τραπεζῆς, ἀνευ μέντοι τῆς Ἱερατικῆς στολῆς. Καὶ εὐλογῶν, ἀρχεται τὸ Τροπάριον, Χριστὸς ἀνέστη, ἐκ γ'. Καὶ ἡμεῖς τὸ αὐτό. Ἔττα Συναπτὴ. Καὶ μετὰ τὴν Ἐκφώνησιν ἀρχόμεθα τοῦ Κανόνος, Ἀναστάσεως ἡμέρα, καὶ τὰ λοιπὰ, ὡς προδεδηλωται ἐν τῷ Ὁρθρῷ τῆς Κυριακῆς, ἀπαρραλλάκτως.

Δεῖ δὲ γινώσκειν ὅτι, μετὰ τὸ εὐλογῆσαι τὸν Ἱερέα, ἐν τῷ ψάλλεσθαι τὸ, Χριστὸς ἀνέστη, θυμιᾷ τὴν ἀγίαν Τράπεζαν, ὡς συνήθες, καὶ ὅλον τὸ Ἱερατεῖον. Εἰς δὲ τὴν ἐναρξιν τοῦ Κανόνος, ἐξέρχεται, καὶ θυμιᾷ τὸν ναόν, καὶ τοὺς Ἀδελφοὺς, κατὰ τὴν συνειθισμένην τάξιν.

Μετὰ τὴν Ἐκφώνησιν τῆς Δ'. Ὡδῆς, λέγομεν τὸ Ἐξαποστειλάρ. Σαρκὶ ὑπνώσας, γ'.

Εἰς τοὺς Αἶνους, τὸ, Πᾶσα πνοὴ, καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ Ἀναστάσιμα τῆς Ὀκτωήχου.

Ἦχος β'.

Πᾶσα πνοὴ καὶ πᾶσα κτίσις, σὲ δοξαῖζει Κύριε, ὅτι διὰ τοῦ Σταυροῦ τὸν θάνατον κατήργησας, ἵνα δείξης τοῖς λαοῖς τὴν ἐκ νεκρῶν σου Ἀνάστασιν, ὡς μόνος φιλόνητος.

Εἰπάτωσαν Ἰουδαῖοι· Πῶς οἱ στρατιῶται ἀπώλεσαν, τηρῆντες τὸν Βασιλέα· διὰ τί γὰρ ὁ λίθος οὐκ ἐφύλαξε τὴν πέτραν τῆς ζωῆς; Ἡ τὸν ταγέντα δότωσαν, ἢ ἀναστάντα προσκυνεῖτωσαν, λέγοντες σὺν ἡμῖν· Δόξα τῷ πληθει τῶν οἰκτιρμῶν σου, Σωτὴρ ἡμῶν, δόξα σοι.

Χαίρετε λαοὶ καὶ ἀγαλλιᾶσθε. Ἄγγελος ἐκάθισεν εἰς τὸν λίθον τοῦ μνήματος· αὐτὸς ἡμᾶς εὐηγγελίσαστο, εἰπὼν· Χριστὸς ἀνέστη ἐκ νεκρῶν, ὁ Σωτὴρ τοῦ κόσμου, καὶ ἐπλήρωσε τὰ σύμπαντα εὐωδίας. Χαίρετε λαοὶ καὶ ἀγαλλιᾶσθε.

Αγγελος μὲν τὸ, Χαῖρε, πρὸ τῆς σῆς συλληψεως Κύριε, τῇ Κεχαριτωμένῃ ἐκόμισεν. Ἄγγελος δὲ τὸν λίθον τοῦ ἐνδόξου σου μνήματος, ἐν τῇ σῇ Ἀναστάσει ἐκύλισεν· ὁ μὲν, ἀντὶ τῆς λύπης, εὐφροσύνης σύμβολα μηνυῶν· ὁ δὲ, ἀντὶ θανάτου, Δεσπότην ζωοδότην κηρύττων

ἡμῖν· Διὸ βοῶμέν σοι· Εὐεργέται τῶν ἀπάντων Κύριε, δόξα σοι.

Καὶ τὰ Στιχηρὰ τοῦ Πάσχα, ὡς προεγράφησαν εἰς τὸν Ὁρθρον τῆς Κυριακῆς· τὸ, Χριστὸς ἀνέστη, γ'. Ἐκτενῆς, καὶ Ἀπόλυσις.

Ἡ τοιαύτη Ἀκολουθία γίνεται ἐν ὄλῃ ταύτῃ τῇ Ἑβδομάδι τῆς Διακαινησίμου.

Εἰς τὴν Λειτουργίαν.

Τὰ Ἀντίφωνα τοῦ Πάσχα ἀπαρραλλάκτως, ὡς ἐκεῖ δεδηλωται.

Προκείμενον τοῦ Ἀποστόλου. Ἦχος πλ. δ'.

Εἰς πᾶσαν τὴν γῆν ἐξῆλθεν.

Στίχ. Οὐρανοὶ διηγούνται δόξαν Θεοῦ.

Ἡ Πράξις.

Ἐν ταῖς ἡμέραις ἐκείναις, ὑπέστρεψαν οἱ Ἀπόστολοι εἰς Ἱερουσαλήμ.

Εὐαγγέλιον, ἐκ τοῦ κατὰ Ἰωάννην.

Θεὸν οὐδεὶς ἑώρακε πώποτε.

Κοινωνικόν. Σῶμα Χριστοῦ μεταλάβετε.

ΤΗ ΔΕΥΤΕΡΑ ΤΗΣ ΔΙΑΚΑΙΝΗΣΙΜΟΥ
ΕΣΠΕΡΑΣ.

Μετὰ τὸ, Χριστὸς ἀνέστη, καὶ τὰ λοιπὰ, εἰς τὸ, Κύριε ἐκέκραξα, ἱστώμεν Στίχους ε'. καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ Ἀναστάσιμα τῆς Ὀκτωήχου.

Ἦχος γ'.

Τῷ σῷ Σταυρῷ Χριστέ Σωτὴρ, θανάτου κράτους λέλυται, καὶ διαβολοῦ ἢ πλάνη κατήργηται· γένος δὲ ἀνθρώπων πίστει σωζόμενον, ὕμνον σοι κατ' ἐκάστην προσφέρει.

Πεφώτισται τὰ σύμπαντα, τῇ Ἀναστάσει σου Κύριε, καὶ ὁ Παράδεισος πάλιν ἠνέφικται· πᾶσα δὲ ἡ κτίσις ἀνευφημοῦσά σε, ὕμνον σοι κατ' ἐκάστην προσφέρει.

Δοξαῖζω τοῦ Πατρὸς, καὶ τῆ Υἱὸς τὴν δύναμιν, καὶ Πνεύματος ἀγίου ὕμνῳ τὴν ἐξουσίαν, ἀδιαίρετον, ἀκτιστον Θεότητα, Τριάδα ὁμοούσιον, τὴν βασιλεύουσαν εἰς αἰῶνα αἰῶνος.

Στιχηρὰ Ἀνατολικά.

Τὸν Σταυρόν σου τὸν τίμιον, προσκυνοῦμεν Χριστέ· καὶ τὴν Ἀνάστασίν σου ὕμνοῦμεν καὶ δοξαζομεν· τῷ γὰρ μῶλωπί σου, ἡμεῖς οἱ πάντες ἰάθημεν.

Υμνοῦμεν τὸν Σωτῆρα, τὸν ἐκ τῆς Παρθένου σαρκωθέντα· δι' ἡμᾶς γὰρ ἐσταυρώθη, καὶ τῇ τρίτῃ ἡμέρᾳ ἀνέστη, δωρούμενος ἡμῖν τὸ μέγα ἔλεος.

Τοῖς ἐν Ἄδῃ καταβάς, Χριστὸς εὐηγγελίσατο, Θαρσεῖτε, λέγων, νῦν νενίκηκα· ἐγὼ εἰμὶ ἡ Ἀνάστασις, ἐγὼ ὑμᾶς ἀνάξω, λύσας θανάτου τὰς πύλας.

Δόξα.

Οἱ ἀναξίως ἐστῶτες, ἐν τῷ ἀχράντῳ σου οἴκῳ, ἐσπερινὸν ὕμνον ἀναμέλπομεν, ἐκ βαθέων κραυγαίζοντες, Χριστέ ὁ Θεός· Ὁ φωτίσας τὸν κόσμον, τῇ τριημέρῳ Ἀναστάσει σθ, ἐξελοῦ τὸν λαόν σου, ἐκ χειρὸς τῶν ἐχθρῶν σθ, φιλάνθρωπε.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Πῶς μὴ θαυμάσωμεν, τὸν θαυδρικόν σου τόκον πανσεβάσμιε; πείραν γὰρ ἀνδρὸς μὴ δεξαμένη πανάμωμε, ἔτεκες ἀπάτορα Υἱὸν ἐν σαρκί, τὸν πρὸ αἰῶνων ἐκ Πατρὸς γεννηθέντα ἀμήτορα, μηδαμῶς ὑπομείναντα τροπὴν, ἢ φυρμόν, ἢ διαίρεσιν, ἀλλ' ἐκατέρας οὐσίας τὴν ιδιότητα, σῶαν φυλάξαντα. Διὸ Μητροπάρθενε Δέσποινα, αὐτὸν ἰκέτευε σωθῆναι, τὰς ψυχὰς τῶν ὀρθοδόξως, Θεοτόκον ὁμολογούντων σε.

Εἰσόδος· τὸ, Φῶς ἰλαρόν· Προκείμενον. Ἦχος βαρῦς.

Ὁ Θεὸς ἡμῶν ἐν τῷ ἕρανῳ καὶ ἐν τῇ γῆ, πάντα, ὅσα ἠθέλησεν, ἐποίησεν.

Στίχ. Ἡ θάλασσα εἶδε καὶ ἔφυγεν.

Στίχ. Τί σοι ἐστὶ θάλασσα, ὅτι ἔφυγες;

Εἶτα. Εἶπωμεν πάντες· τὸ, Καταξίωσον Πληρώσωμεν τὴν ἐσπερινήν, κτλ.

Καὶ μετὰ τὴν Ἐκφώνησιν, τὸ Στιχηρὸν Ἀναστάσιμον τῆς Ὀκτωήχου. Ἦχος γ'.

Οτῷ πάθει σου Χριστέ, ἀμαυρώσας τὸν ἥλιον, καὶ τῷ φωτὶ τῆς σῆς Ἀναστάσεως, φαιδρύνας τὰ σύμπαντα, πρόσδεξαι ἡμῶν τὸν ἐσπερινὸν ὕμνον, φιλάνθρωπε.

Εἶτα τὸ, Πάσχα ἱερόν, καὶ τὰ λοιπὰ· τὸ, Χριστὸς ἀνέστη, γ. καὶ Ἀπόλυσις.

Περὶ τῆς Ἑορτῆς τοῦ Εὐαγγελισμοῦ, εἰ τύχοι τῇ Δευτέρᾳ, ἢ τῇ Τρίτῃ τῆς Διακαινησίμου.

Κεφάλαιον με'.

Χρὴ εἶδέναι ὅτι, ἐὰν φθάσῃ ὁ Εὐαγγελισμὸς τῇ Δευτέρᾳ τῆς Διακαινησίμου, Ἑσπέρας τῇ ἀγία καὶ μεγάλη Κυριακῇ, ἐν τῷ μικρῷ Ἑσπερινῷ, μετὰ τὸ εἰπεῖν τὸν Ἱερεῖα τὸ, Χριστὸς ἀνέστη, γ. καὶ γ. στίχους. Δόξα, καὶ νῦν, Χριστὸς ἀνέστη, καὶ τὴν Συναπτὴν· εἰς τὸ Κύριε ἐκίκραξα, ἰστώμεν Στίχους δ'. καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ Ἀναστάσιμα δ'. Ἦχος β'. Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος β'. Τὸ ἀπ' αἰῶνος μυστήριον ἀνακαλύπτεται· σὴ-

μερον. Εἶτα τὸ, Φῶς ἰλαρόν ἀνευ Εἰσόδου. Προκείμενον, Τίς Θεὸς μέγας, ὡς ὁ Θεὸς ἡμῶν; Τὸ, Καταξίωσον Κύριε. Εἰς τὰ Ἀπόστιχ. Ἦχος β'. Ἡ Ἀνάστασις σου Χριστέ Σωτήρ· καὶ τῆς Ἑορτῆς Ἰδιόμελα μετὰ τῶν Στίχ. αὐτῶν. Δόξα. Ἦχος β'. Εὐαγγελίζεται ὁ Γαβριήλ. Καὶ νῦν. Ἦχος πλ. α'. Ἀναστάσεως ἡμέρα, καὶ λαμπρυνθῶμεν τῇ πανηγύρει. Τὸ Χριστὸς ἀνέστη, γ. Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος δ'. Τροπάριον τῆς Ἑορτῆς, καὶ Ἀπόλυσις.

Ἐν δὲ τῷ μεγάλῳ Ἑσπερινῷ, μετὰ τὸ θυμιάσαι τὸν Ἱερεῖα, καὶ εἰπεῖν τὸ, Δόξα τῇ ἀγία καὶ ὁμοουσίῳ, κτλ. λέγει τὸ, Χριστὸς ἀνέστη, μετὰ τῶν Στίχ. αὐτοῦ, ὡς προεδηλωται. Εἰς τὸ, Κύριε ἐκίκραξα ἰστώμεν Στίχ. ι. καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ Ἀναστάσιμα γ'. Ἦχος β'. καὶ Ἀνατολικὸν ἐν, καὶ τῆς Ἑορτῆς Προσόμοια, γ'. Ἦχος πλ. β'. Βουλὴν προαιώνιον, εἰς σ'. Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος πλ. β'. Ἀπεστάλη ἐξ οὐρανοῦ Γαβριήλ ὁ Ἀρχάγγελος. Εἰσόδος, τὸ, Φῶς ἰλαρόν. Προκείμενον, Τίς Θεὸς μέγας, ὡς ὁ Θεὸς ἡμῶν καὶ τὰ γ'. Ἀναγνώσματα τῆς Ἑορτῆς. Εἶτα ὁ Ἱερεὺς· Καὶ ὑπὲρ τῆ καταξίωθῆναι ἡμᾶς τῆς ἀκροάσεως· καὶ Εὐαγγέλιον κατὰ Ἰωάννην· Οὐσης ἐφίας· ἢ Ἐκτενής, τὸ, Πληρώσωμεν, κτλ.

Εἰς τὴν Λιτὴν, Ἰδιὸμ. τοὺς γ, α, τῆς Ἑορτῆς. Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος β'. Εὐαγγελίζεται ὁ Γαβριήλ. Εἰς τὰ Ἀπόστιχα τὸ Ἀναστάσιμον Στιχηρὸν. Ἦχος β'. Ἡ Ἀνάστασις σου, Χριστέ Σωτήρ, εἶτα Στίχ. Ἀναστήτω ὁ Θεός, καὶ εὐθύς τὰ τρία Στιχηρὰ τοῦ Πάσχα, Ἦχος πλ. α. μετὰ τῶν Στίχων αὐτῶν. Δόξα. Ἦχος δ'. Σήμερον χαρᾶς εὐαγγέλια. Καὶ νῦν. Ἦχος πλ. α. Ἀναστάσεως ἡμέρα. Τὸ, Χριστὸς ἀνέστη, τρίς. Τροπάριον τῆς Ἑορτῆς, γ. ἢ εὐλόγησις τῶν ἁρτων, καὶ ἢ διάδοσις. Ἀνάγνωσις τῆς Ἑορτῆς.

Εἰς τὸν Ὀρθρον, μετὰ τὸ εἰπεῖν τὸν Ἱερεῖα τὸ, Εὐλόγητός, καὶ τὸ, Χριστὸς ἀνέστη, ἐκ τρίτου, καὶ τοὺς τρεῖς στίχους, Δόξα. Ἦχος δ'. Τροπάριον τῆς Ἑορτῆς. Καὶ νῦν, τὸ αὐτό. Εἶτα ἡ Συναπτὴ. Οἱ ἀναβαθμοί· τὸ πρῶτον Ἀντίφωνον τοῦ δ'. Ἦχου. Προκείμενον. Πᾶσα πνοὴ, καὶ Εὐαγγέλιον τῆς Ἑορτῆς. Τὸ, Ἀνάστασιν Χριστοῦ θαυμάσιμοι, ἐκ τρίτου, ἀνευ τοῦ Παντηκοστοῦ. Δόξα· Ταῖς τῆς Θεοτόκου. Καὶ νῦν· Ταῖς τῆς Θεοτόκου. Εἶτα λέγει Στίχον· Εὐαγγελίσειςθε ἡμέραν ἐξ ἡμέρας· καὶ τὸ Στιχηρὸν Ἰδιόμελον τῆς Ἑορτῆς, Ἦχος πλ. β'. Ἀπεστάλη ἐξ οὐρανοῦ. Ὁ Ἱερεὺς· Σῶσον ὁ Θεὸς τὸν λαόν σου· τὸ, Κύριε ἐλέησον, β'. καὶ Ἐκφώνησις· Ἐλεεί καὶ οἰκτιρμοῖς.

Οἱ Κανόνες, τοῦ Πάσχα μετὰ τῶν Εἰρμῶν εἰς σ'. καὶ τῆς Ἑορτῆς μετὰ τῶν Εἰρμῶν εἰς η'. Καταδοσίαι τοῦ Πάσχα καὶ τῆς Ἑορτῆς, ὁμοῦ οἱ δύο Χοροί. Ἀπὸ γ. ὠδῆς, Κοντάκιον τῆς Πάσχα, καὶ Κάθισμα τῆς Ἑορτῆς, καὶ Ἀνάγνωσις· Πάλιν χαρᾶς εὐαγγέλια. Ἀφ' ἐκτενῆς, Κοντάκιον τῆς Ἑορτῆς, καὶ Ἀνάγνωσις τῆς ἡμέρας. εἰς τὸ κατὰ Ἰωάννην. Ἐν τῇ δ'. ὠδῇ, ἡ Τιμιωτέρα οὐ στιχολογεῖται. Ἐξαποστειλάριον τοῦ Πάσχα, καὶ τῆς Ἑορτῆς. Εἰς τοὺς Αἴνους, ἰστώμεν Στίχους σ'. καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ Ἀναστάσιμα, γ'. Ἦχος β'. καὶ τῆς Ἑορτῆς Προσόμοια, γ'. Ἦχος α'. Τῶν οὐρανίων ταγμάτων. Εἶτα τὸ, Ἀναστήτω ὁ Θεός, καὶ τὰ Στιχηρὰ τοῦ Πάσχα, μετὰ τῶν Στίχων αὐτῶν. Δόξα, Ἦχος πλ. δ'. Εὐφρανέσθωσαν οἱ οὐρανοί. Καὶ νῦν. Ἦχος πλ. α'. Ἀναστάσεως ἡμέρα· τὸ, Χριστὸς ἀνέστη, τρίς. Δόξα, καὶ νῦν. Τροπάριον τῆς Ἑορτῆς· ἢ Ἐκτενής· ἢ Κατήχησις τῆς Ἑορτῆς, καὶ Ἀπόλυσις. Εἶτα δίδεται ἅγιον εἶλαιον.

Εἰς τὴν Λειτουργίαν· τὰ Ἀντίφωνα τοῦ Πάσχα. Δ.

στός ἀνέστη ἐκ νεκρῶν· καὶ τῆς Ἑορτῆς τὸ Τροπάριον. Δόξα, τὸ Κοστάκιον τοῦ Πάσχα· καὶ νῦν, τῆς Ἑορτῆς. Ἀντί δὲ τοῦ Τρισαγίου· Ὅσοι εἰς Χριστὸν ἐβαπτίσθητε. Προκείμενον, Ἀπόστολος, Ἀλληλεΐάριον καὶ Εὐαγγέλιον, πρῶτον τῆς Ἑορτῆς, εἶτα τῆς ἡμέρας. Κοινωνικὸν τοῦ Πάσχα, καὶ τῆς Ἑορτῆς.

Τῆ ΤΡΙΤῆ ΤΗΣ ΔΙΑΚΑΙΝΗΣΙΜΟΥ
ΠΡΩΓ.

Εἰς τὸν Ὄρθρον. Γίνεται ἡ Ἀκολουθία πᾶσα ἀπαρалаλάκτως, ὡς προγέγραπται.

Εἰς τοὺς Αἶνους, ἰστώμεν Στίχους δ'· καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ Ἀναστάσιμα τῆς Ὀικτωήχου, δ'.

Ἦχος γ'.

Δεῦτε πάντα τὰ ἔθνη, γινώτε τοῦ φρικτοῦ μυστηρίου τὴν δύναμιν· Χριστὸς γὰρ ὁ Σωτὴρ ἡμῶν, ὁ ἐν ἀρχῇ Λόγος, ἐσταυρώθη δι' ἡμᾶς, καὶ ἐκὼν ἐτάφη, καὶ ἀνέστη ἐκ νεκρῶν, καὶ τῆ σῶσαι τὰ σύμπαντα. Αὐτὸν προσκυνήσωμεν.

Διηγήσαντο πάντα τὰ θαυμάσια, οἱ φύλακες σου Κύριε· ἀλλὰ τὸ συνέδριον τῆς ματαιότητος, πληρώσαν δώρων τὴν δεξιάν αὐτῶν, κρύπτειν ἐνόμιζον τὴν Ἀνάστασίν σου, ἣν ὁ κόσμος δοξάζει. Ἐλέησον ἡμᾶς.

Χαρᾶς τὰ πάντα πεπλήρωται, τῆς Ἀναστάσεως τὴν πεῖραν εἰληφότα. Μαρία γὰρ ἡ Μαγδαληνὴ ἐπὶ τὸ μνήμα ἦλθεν· εὔρεν ἄγγελον ἐπὶ τὸν λίθον καθήμενον, τοῖς ἱματίοις ἐξασπρόντα, καὶ λέγοντα· Τί ζητεῖτε τὸν ζῶντα μετὰ τῶν νεκρῶν; ἔκ ἐστιν ὧδε, ἀλλ' ἐγήγερται, καθὼς εἶπε, προάγων ἐν τῇ Γαλιλαίᾳ.

Εν τῷ φωτί σου Δέσποτα, ὀφόμεθα φῶς φιλάνθρωπε· ἀνέστης γὰρ ἐκ τῶν νεκρῶν, σωτηρίαν τῷ γένει τῶν ἀνθρώπων δωρούμενος, ἵνα σε πᾶσα κτίσις δοξολογῇ, τὸν μόνον ἀνὸμαρτητον. Ἐλέησον ἡμᾶς.

Εἶτα τὸ Πάσχα, ἱερόν, καὶ τὰ λοιπὰ· τὸ, Χριστὸς ἀνέστη, γ'.

Ἐκτενής, καὶ Ἀπόλυσις.

Εἰς τὴν Λειτουργίαν.

Τὰ Ἀντίφωνα τοῦ Πάσχα· Προκείμενον τοῦ Ἀποστόλου. Ἦχος γ'.

Μεγαλύνει ἡ ψυχὴ μου τὸν Κύριον.

Στίχ. Ὅτι ἐπέβλεψεν ἐπὶ τὴν ταπείνωσιν.

Ἡ Πράξις.

Ἐν ταῖς ἡμέραις ἐκείναις σταθεὶς ὁ Πέτρος σὺν τοῖς ἑνδεκά.

Ἀλληλουῖα. Ἦχος πλ. δ'.

Ἀνάστηθι Κύριε εἰς τὴν ἀνάπαυσίν σου.

Στίχ. Ὡμοσε Κύριος τῷ Δαυὶδ ἀλήθειαν.

Εὐαγγέλιον κατὰ Λουκᾶν. Ἑωθινὸν ε'.

Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ, ὁ Πέτρος ἀναστάς ἐδραμεν ἐπὶ τὸ μνημεῖον.

Κοινωνικὸν τοῦ Πάσχα.

Τῆ ΤΡΙΤῆ ΤΗΣ ΔΙΑΚΑΙΝΗΣΙΜΟΥ
ΕΣΠΕΡΑΣ.

Εἰς τὸ, Κύριε ἐκέκραξα, ἰστώμεν Στίχους ε'· καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ Ἀναστάσιμα.

Ἦχος δ'.

Τὸν ζωοποιόν σου Σταυρόν, ἀπαύσως προσκυνῶντες, Χριστέ, ὁ Θεὸς, τὴν τριήμερόν σου Ἀνάστασιν δοξάζομεν· δι' αὐτῆς γὰρ ἀνεκαίνισας, τὴν καταφθαρεῖσαν τῶν ἀνθρώπων φύσιν παντοδύναμε, καὶ τὴν εἰς οὐρανοὺς ἀνοδὸν καθυπέδειξας ἡμῖν, ὡς μόνος ἀγαθὸς καὶ φιλόανθρωπος.

Ταῦ ξύλου τῆς παρακοῆς, τὸ ἐπιτίμιον ἔλυσας Σωτὴρ, τῷ ξύλῳ τοῦ σταυροῦ, ἐκουσίως προσηλωθεὶς· καὶ εἰς Ἄδου κατελθὼν δυνατὲ, τοῦ θανάτου τὰ δεσμά, ὡς Θεὸς διέρρηξας· διὸ προσκυνῶμεν τὴν ἐκ νεκρῶν σου Ἀνάστασιν, ἐν ἀγαλλιάσει βοῶντες· Παντοδύναμε Κύριε, δόξα σοι.

Πύλας Ἄδου συνέτριψας Κύριε, καὶ τῷ σῶθαι θανάτῳ, τοῦ θανάτου τὸ βασίλειον ἔλυσας· γένος δὲ τὸ ἀνθρώπινον, ἐκ φθορᾶς ἠλευθέρωσας, ζωὴν καὶ ἀφθαρσίαν τῷ κόσμῳ δωρησάμενος, καὶ τὸ μέγα ἔλεος.

Στιχηρὰ Ἀνατολικά.

Δεῦτε ἀνυμνήσωμεν λαοὶ, τὴν τοῦ Σωτῆρος τριήμερον Ἐγερσιν, δι' ἧς ἐλυτρώθημεν, τῶν τοῦ Ἄδου ἀλύτων δεσμῶν, καὶ ἀφθαρσίαν καὶ ζωὴν, πάντες ἐλάβομεν, κράζοντες· Ὁ σωρωθεὶς, καὶ ταφεὶς καὶ ἀναστάς, σῶσον ἡμᾶς τῇ Ἀναστάσει σου, μόνε φιλάνθρωπε.

Αγγελοι καὶ ἄνθρωποι Σωτὴρ, τὴν σὴν ὑμνήσει τριήμερον Ἐγερσιν, δι' ἧς κατηνυγάσθη τῆς οἰκουμένης τὰ πέρατα, καὶ τῆς δουλείας τοῦ ἐχθροῦ, πάντες ἐλυτρώθημεν, κράζοντες. Ζωοποιε, παντοδύναμε Σωτὴρ, σῶσον ἡμᾶς τῇ Ἀναστάσει σου, μόνε φιλάνθρωπε.

Πύλας χαλιῶς συνέτριψας, καὶ μοχλοῦς συνέθλασας, Χριστέ ὁ Θεὸς, καὶ γένος ἀνθρώπων, πεπτωκὸς ἀνέστησας· διὰ ταῦτα

συμφώνως βοῶμεν· Ὁ ἀναστάς ἐκ τῶν νεκρῶν, Κύριε, δόξα σοι.

Δόξα.

Κύριε, ἢ ἐκ Πατρός σου γέννησις, ἄχρονος ὑπάρχει καὶ αἰδῖος· ἢ ἐκ Παρθένου σάρκωσις, ἀφραστός ἀνθρώποις καὶ ἀνερμήνευτος· καὶ ἢ εἰς Ἄδου κἀθοδος, φοβερά Διαβόλω, καὶ τοῖς Ἀγγέλοις αὐτοῦ· θάνατον γὰρ πατήσας, τριήμερος ἀνέστης, ἀφθαρσίαν παρέχων ἀνθρώποις, καὶ τὸ μέγα ἔλεος.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Οὐδὲν σέ θεοπάτωρ Προφήτης Δαυὶδ, μεγαλειῶς σοι Ποιήσαντι Παρέστη ἡ Βασίλισσα ἐκ δεξιῶν σου. Σέ γὰρ Μητέρα πρόξενον ζωῆς ἀνέδειξεν, ὁ ἀπάτωρ ἐκ σου ἐνανθρωπήσαι εὐδοκήσας Θεός, ἵνα τὴν ἑαυτοῦ ἀναπλάση εἰκόνα, φθαρεῖσαν τοῖς πάθεσι· καὶ τὸ πλανηθὲν ὀρειάλωτον εὐρών, πρόβατον, τοῖς ὤμοις ἀλαβῶν, τῷ Πατρὶ προσαγάγη, καὶ τῷ ἰδίῳ θελήματι ταῖς οὐρανίαις συνάψῃ δυνάμεισι, καὶ σῶσῃ Θεοτόκε τὸν κόσμον, Χριστός, ὁ ἔχων τὸ μέγα καὶ πλούσιον ἔλεος.

Εἴσοδος· τὸ, Φῶς ἰλαρόν. Προκείμενον.

Ἦχος πλ. δ'.

Φωνῇ μου πρὸς Κύριον ἐκέκραξα, φωνῇ μου πρὸς τὸν Θεόν, καὶ προσέσχε μοι.

Στίχ. Ἐν ἡμέρᾳ θλίψεώς με τὸν Θεὸν ἐξεζήτησα.

Στίχ. Ἀπηνήνατο παρακληθῆναι ἡ ψυχὴ μου.

Στίχ. Ὁ Θεός, ἐν τῷ ἁγίῳ ἡ ὁδός σου.

Εἰς τὸν Στίχον, τὸ Ἀναστάσιμον Στιχηρόν.

Ἦχος δ'.

Κύριε, ἀνελθὼν ἐν τῷ Σταυρῷ, τὴν προγονικὴν ἡμῶν κατάραν ἐξήλειψας· καὶ κατελθὼν ἐν τῷ Ἄδῃ, τοὺς ἀπ' αἰῶνος δεσμίους ἠλευθέρωσας, ἀφθαρσίαν δωρήμενος τῶν ἀνθρώπων τῷ γένει· διὰ τοῦτο ὑμνοῦντες, δοξάζομεν, τὴν ζωοποιὸν καὶ σωτήριόν σου Ἐγερσιν.

Εἶτα τὸ Πάσχα ἱερόν, καὶ τὰ λοιπὰ, ὡς εἴρηται, καὶ Ἀπόλυσις.

Τῆ ΤΕΤΑΡΤῆ ΤΗΣ ΔΙΑΚΑΙΝΗΣΙΜΟΥ ΠΡΩΤῆ.

Εἰς τὸν Ὄρθρον. Ἡ Ἀκολουθία πᾶσα τοῦ Πάσχα, ὡς προδεδηλωται.

Εἰς τοὺς Αἶνους, ἰσῶμεν Στίχους δ'· καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ Ἀναστάσιμα.

Ἦχος δ'.

Ο Σταυρὸν ὑπομείνας, καὶ θάνατον, καὶ ἀναστάς ἐκ τῶν νεκρῶν, παντοδύναμε Κύριε, δοξάζομέν σου τὴν Ἀνάστασιν.

Εν τῷ Σταυρῷ σου Χριστέ, τῆς ἀρχαίας κατάρας ἠλευθέρωσας ἡμᾶς· καὶ ἐν τῷ θανάτῳ σε, τὸν τὴν φύσιν ἡμῶν τυραννήσαντα Διάβολον κατήρησας· ἐν δὲ τῇ Ἐγέρσει σου, χαρᾶς τὰ πάντα ἐπλήρωσας· Διὸ βοῶμεν σοι· Ὁ ἀναστάς ἐκ τῶν νεκρῶν, Κύριε, δόξα σοι.

Τῷ σῷ Σταυρῷ Χριστέ Σωτήρ, ὀδήγησον ἡμᾶς ἐπὶ τὴν ἀληθειάν σε, καὶ ρῦσαι ἡμᾶς τῶν παγίδων τοῦ ἐχθροῦ. Ὁ ἀναστάς ἐκ τῶν νεκρῶν, ἀνάστησον ἡμᾶς, πεσόντας τῇ ἀμαρτία, ἐκτείνας τὴν χεῖρά σου, φιλάνθρωπε Κύριε, τῇ πρεσβείᾳ τῶν Ἁγίων σου.

Τῶν πατριῶν σου κόλπων μὴ χωρισθεῖς, μονογενὲς Λόγε τοῦ Θεοῦ, ἦλθες ἐπὶ γῆς διὰ φιλάνθρωπίαν, ἀνθρώπος γενόμενος ἀτρέπτως· καὶ Σταυρὸν καὶ θάνατον ὑπέμεινας σαρκί, ὁ ἀπαθὴς τῇ Θεότητι· ἀναστάς δὲ ἐκ νεκρῶν, ἀθανασίαν παρέσχες τῷ γένει τῶν ἀνθρώπων, ὡς μόνος παντοδύναμος.

Εἶτα, τὰ Στιχηρὰ τῆ Πάσχα, μετὰ τῶν Στίχων αὐτῶν, ὡς προεγράφη.

Ἐκτενὴς καὶ Ἀπόλυσις.

Εἰς τὴν Λειτουργίαν.

Τὰ Ἀντίφωνα τοῦ Πάσχα. Προκείμενον τοῦ Ἀπόστολου. Ἦχος πλ. β'.

Μνησθήσομαι τοῦ ὀνόματός σου.

Στίχ. Ἀκουσον, θύγατερ, καὶ ἴδε.

Ἐν ταῖς ἡμέραις ἐκείναις, εἶπε Πέτρος πρὸς τὸν λαόν.

Εὐαγγέλιον ἐκ τοῦ κατὰ Ἰωάννην.

Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ, εἰστήκει ὁ Ἰωάννης.

Κοινωνικὸν τοῦ Πάσχα.

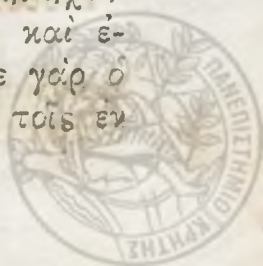
Τῆ ΤΕΤΑΡΤῆ ΤΗΣ ΔΙΑΚΑΙΝΗΣΙΜΟΥ ΕΣΠΕΡΑΣ.

Εἰς τὸ, Κύριε ἐκέκραξα, ἰσῶμεν Στίχ. ε'· καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ Ἀναστάσιμα.

Ἦχος πλ. α'.

Διὰ τοῦ τιμίῳ σου Σταυροῦ Χριστέ, Διάβολον ἠσχυνας· καὶ διὰ τῆς Ἀναστάσεώς σου, τὸ κέντρον τῆς ἀμαρτίας ἠμβλυνας· καὶ ἔσωσας ἡμᾶς ἐκ τῶν πυλῶν τοῦ θανάτου. Δοξάζομέν σε Μονογενές.

Ο τὴν ἀνάστασιν διδούς τῷ γένει τῶν ἀνθρώπων, ὡς πρόβατον ἐπὶ σφαγὴν ἤχθη· ἐφριξαν τοῦτον οἱ ἄρχοντες τοῦ Ἄδου, καὶ ἐπήρθησαν πυλαὶ ὀδυνηραὶ· εἰσεληλυθε γὰρ ὁ Βασιλεὺς τῆς δόξης, Χριστός, λέγων τοῖς ἐν

δεσμοῖς· Ἐξέλθετε· καὶ τοῖς ἐν τῷ σκότει·
Λ'νακ αλύπτεσθε.

Μέγα θαῦμα! ὁ τῶν ἀοράτων κτίστης, διὰ
φιλανθρωπίαν, σαρκί παθῶν, ἀνέστη ὁ
ἀθάνατος. Δεῦτε πατριαὶ τῶν ἐθνῶν, τοῦτον
προσκυνήσωμεν· τῇ γὰρ αὐτοῦ εὐσπλαγχνία
ἐκ πλάνης ῥυσθέντες, ἐν τρισὶν ὑποστάσεσιν,
ἓνα Θεὸν ὑμνεῖν μεμαθήκαμεν.

Στιχηρὰ Ἀνατολικά·

Εσπερινὴν προσκύνησιν, προσφερομέν σοι
τῷ ἀνεσπέρῳ φωτὶ, τῷ ἐπὶ τέλει τῶν
αἰώνων, ὡς ἐν ἐσόπτρῳ, διὰ σαρκὸς λάμπαντι
τῷ κόσμῳ, καὶ μέχρι Ἄδου κατελθόντι, καὶ
τὸ ἐκείσε σκότος λύσαντι, καὶ τὸ φῶς τῆς ἀ-
ναστάσεως τοῖς ἔθνεσι δείξαντι. Φωτοδότα Κύ-
ριε, δόξα σοι.

Τὸν ἀρχηγὸν τῆς σωτηρίας ἡμῶν, Χριστὸν
δοξολογήσωμεν· αὐτῷ γὰρ ἐκ νεκρῶν ἀνα-
στάντος, κόσμος ἐκ πλάνης σέσωσται· Χαίρει
χορὸς Ἀγγέλων· φεύγει Δαιμόνων πλάνη· Ἀδαίμ-
πεσῶν, ἀνίσταται· Διάβολος κατήρηται.

Οὐκ εἶδες; τίς ἤκουσε νεκρὸν κλαπέντα ποτέ;
οὐκ εἶδες; τίς ἤκουσε νεκρὸν κλαπέντα ποτέ;
μαίλις αἰσθησθέντων καὶ γυμνῶν, καταλιπόν-
τα καὶ ἐν τῷ τάφῳ τὰ ἐντάφια αὐτοῦ; Μὴ
πλανᾶσθε Ἰουδαῖοι· μάθετε τὰς ῥήσεις τῶν
Προφητῶν, καὶ γινώτε, ὅτι αὐτὸς ἐστὶν ἀληθῶς,
ὁ λυτρωτὴς τοῦ κόσμου, καὶ παντοδύναμος.

Δόξα.

Κύριε, ὁ τὸν Ἄδην σκυλεύσας, καὶ τὸν θά-
νατον πατήσας, Σωτὴρ ἡμῶν, ὁ φωτίσας
τὸν κόσμον τῷ Σταυρῷ τῷ τιμίῳ, ἐλέησον ἡμᾶς.

Καὶ νῦν· Θεοτοκίον.

Εν τῇ ἐρυθρᾷ θαλάσῃ, τῆς ἀπειρογάμου
νύμφης εἰκῶν διεγράφη ποτέ· Ἐκεῖ Μωϋ-
σῆς διαιρέτης τῆ ὕδατος, ἐνθάδε Γαβριὴλ ὑπε-
ρέτης τοῦ θαύματος· Τότε τὸν βυθὸν ἐπέζευ-
σεν ἀβρόχως Ἰσραὴλ, νῦν δὲ τὸν Χριστὸν ἐγέν-
νησεν ἀσπύρως ἡ Παρθένος· Ἡ θαλάσσα, μετὰ
τὴν πάροδον τοῦ Ἰσραὴλ, ἔμεινεν ἄβατος· ἡ
ἀμειπτος, μετὰ τὴν κήσιν τοῦ Ἑρμανουὴλ,
ἔμεινεν ἀφθορος· Ὁ ὢν, καὶ προῶν, καὶ φανεῖς
ὡς ἄνθρωπος Θεός, ἐλέησον ἡμᾶς.

Εἰσοδος· τὸ, Φῶς ἰλαρὸν, καὶ τὸ Προκείμεν.

Ἦχος βαρύς.

Ἐνώτισαι, ὁ Θεός, τὴν προσευχὴν μου, καὶ μὴ
ὑπερίδης τὴν δέησίν μου.

Στίχ· Πρόσχες μοι καὶ εἰσάκουσόν μου.

Στίχ· Ὅτι ἐξέκλιναν ἐπ' ἐμὲ ἀνομίαν.

Στίχ· Ἐγὼ πρὸς τὸν Θεὸν ἐκέκραξα.

Εἰς τὸν Στίχ· τὸ Ἀναστάσιμον Στιχηρὸν
Ἦχος πλ. α'.

Σὲ τὸν σαρκωθέντα Σωτῆρα Χριστὸν, καὶ τῶν
οὐρανῶν μὴ χωρισθέντα, ἐν φωναῖς ἀσμά-
των μεγαλύνομεν· ὅτι Σταυρὸν καὶ Θάνατον
κατεδέξω, διὰ τὸ γένος ἡμῶν, ὡς φιλάνθρωπος
Κύριος· σκυλεύσας Ἄδου πύλας, τριήμερον ἀ-
νέστης, σώζων τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

**Καὶ τὰ Στιχηρὰ τοῦ Πάσχα, ὡς προεγράφη,
καὶ Ἀπόλυσις.**

Τῆ Πέμπτῃ τῆς Διακαινησίμου
Πρωῆ.

Εἰς τὸν Ὅρθρον· Γίνεται ἡ Ἀκολουθία πα-
σα, ὡς προοδηλωται.

Εἰς τοὺς Αἶνους, ἰστώμεν Στίχους δ'· καὶ
ψάλλομεν Στιχηρὰ Ἀναστάσιμα.

Ἦχος πλ. α'.

Κύριε, ἐσφραγισμένου τοῦ τάφου ὑπὸ τῶν
παρανόμων, προῆλθες ἐκ τοῦ μνήματος,
καθὼς ἐτέχθης ἐκ τῆς Θεοτόκου· οὐκ ἔγνωσαν
πῶς ἐσαρκώθης, οἱ ἀσώματί σε Ἀγγελοι· οὐκ
ἤσθοντο πότε ἀνέστης, οἱ φυλάσσοντές σε βρα-
τιῶται· ἀμφοτέρω γὰρ ἐσφράγισται τοῖς ἐρευ-
νώσι· πεφανέρωται δὲ τὰ θαύματα τοῖς προσ-
κυνούσιν ἐν πίστει τὸ μυστήριον· ὁ ἀνυμῆσιν,
ἀπόδος ἡμῖν ἀγαλλίασιν, καὶ τὸ μέγα ἔλεος.

Κύριε, τοὺς μοχλοὺς τοὺς αἰωνίους συντρί-
ψας, καὶ δεσμὰ διαρρήξας, τῷ μνήματος
ἀνέστης, καταλιπὼν σου τὰ ἐντάφια, εἰς μαρ-
τύριον τῆς ἀληθείας τριήμερου ταφῆς σου· καὶ
προῆγες ἐν τῇ Γαλιλαίᾳ, ὁ ἐν σπηλαίῳ τηρού-
μενος· Μέγα σου τὸ ἔλεος, ἀκατάληπτε Σω-
τῆρ, ἐλέησον ἡμᾶς.

Κύριε, αἱ γυναῖκες ἔδραμον, ἐπὶ τὸ μνήμα
τοῦ ἰδεῖν σε τὸν Χριστὸν, τὸν δι' ἡμᾶς πα-
θόντα· καὶ προσελθοῦσαι, εὔρον Ἀγγελον ἐπὶ
τὸν λίθον καθήμενον, τῷ φόβῳ κυλισθέντα· καὶ
πρὸς αὐτὰς ἐβόησε λέγων· Ἀνέστη ὁ Κύριος·
εἶπατε τοῖς Μαθηταῖς, ὅτι ἀνέστη ἐκ νεκρῶν,
ὁ σώζων τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Κύριε, ὡσπερ ἐξῆλθες ἐσφραγισμένου, τῷ τά-
φου, οὕτως εἰσῆλθες καὶ τῶν θυρῶν κε-
κλεισμένων, πρὸς τοὺς Μαθητάς σου, δεικνύων
αὐτοῖς τὰ τοῦ σώματος πάθη, ἅπερ κατεδέξω
Σωτῆρ μακροθυμήσας· ὡς ἐκ σπέρματος Δαυὶδ,

μωλωπας ὑπὴνεγκας· ὡς Υἱὸς δὲ τοῦ Θεοῦ κόσμον ἠλευθέρωσας. Μέγα σου τὸ ἔλεος, ἀκατάληπτε Σωτήρ, ἐλέησον καὶ σῶσον ἡμᾶς.

Εἶτα, τὰ Στιχηρὰ τοῦ Πάσχα, τὸ, Χριστὸς ἀνέστη, καὶ Ἀπολυσις.

Εἰς τὴν Λειτουργίαν.

Τὰ Ἀντίφωνα τοῦ Πάσχα.

Προκείμενον τοῦ Ἀποστόλου. Ἦχος γ'.

Ψάλατε τῷ Θεῷ ἡμῶν, ψάλατε.

Στίχ. Πάντα τὰ ἔθνη κροτήσατε χεῖρας.

Ἡ Πράξις τῶν Ἀποστόλων τῆς ἡμέρας.

Τὸ Εὐαγγέλιον τῆς ἡμέρας.

Κοινωνικὸν τοῦ Πάσχα.

**Τῆ ΠΕΜΠΤῆ ΤΗΣ ΔΙΑΚΑΙΝΗΣΙΜΟΥ
ΕΣΠΕΡΑΣ.**

Ψάλλομεν τὴν παροῦσαν Ἀκολουθίαν, τὴν γεγονῶσαν παρὰ κυρίου Νικηφόρου Καλλίστου τοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ, εἰς τὴν Ὑπεραγίαν καὶ Κυρίαν Δέσποιναν Θεοτόκον, τὴν Ζωοδόχον Πηγὴν· οὐ γὰρ εὐρομεν ὑπὸ τυπικῆ τὴν τοιαύτην Ἀκολουθίαν, ἀλλ' ἐτέθη δι' ἀγάπην τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου.

Εἰς τὸ, Κύριε ἐκέκραξα, ἰστώμεν Στίχους ι. καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ Ἀναστάσιμα τῆς Ὁκτωήχου ε'.

Ἦχος πλ. β'.

Νίκη ἔχων Χριστέ, τὴν κατὰ τοῦ Ἄδου, ἐν τῷ Σταυρῷ ἀνῆλθες· ἵνα τοὺς ἐν σκότει θανάτου καθημένους, συναναστήσης σεαυτῷ ὁ ἐν νεκροῖς ἐλεύθερος. Ὁ πηγάζων ζωὴν ἐξ οἰκείου φωτός, παντοδύναμε Σωτήρ, ἐλέησον ἡμᾶς.

Σήμερον ὁ Χριστὸς, θάνατον πατήσας, καὶ θῶς εἶπεν, ἀνέστη, καὶ τὴν ἀγαλλίασιν τῷ κόσμῳ ἐδώρησατο· ἵνα πάντες κραυγάζοντες τὸν ὕμνον, οὕτως εἴπωμεν· Ἡ Πηγὴ τῆς ζωῆς, τὸ ἀπρόσιτον φῶς, παντοδύναμε Σωτήρ, ἐλέησον ἡμᾶς.

Σέ Κύριε, τὸν ὄντα, ἐν πάσῃ τῇ κτίσει, ἀμαρτωλοὶ ποῦ φύγωμεν; ἐν τῷ οὐρανῷ; αὐτὸς κατοικεῖς ἐν τῷ Ἄδῃ, ἐπάτησας θάνατον· εἰς τὰ βάθη τὰ τῆς θαλάσσης; ἐκεῖ ἢ χεῖρ σου Δέσποτα. Πρὸς σέ καταφεύγομεν, σοὶ προσπίπτοντες ἱκετεύομεν· Ὁ ἀναστάς ἐκ τῶν νεκρῶν, ἐλέησον ἡμᾶς.

Στιχηρὰ Ἀνατολικὰ.

Εἰς τῷ Σταυρῷ σου Χριστέ καυχώμεθα, καὶ τὴν Ἀνάστασίν σου ὑμνοῦμεν καὶ δοξάζο-

μεν· σέ γὰρ εἰ Θεὸς ἡμῶν, ἐκτός σου ἄλλον οὐκ οἶδαμεν.

Δόξα τῇ δυνάμει σου Κύριε, ὅτι κατήργησας τὸν τὸ κράτος ἔχοντα τοῦ θανάτου· ἀνεκαίνισας ἡμᾶς διὰ τοῦ Σταυροῦ σου, δωρούμενος ἡμῖν καὶ ἀφθαρσίαν.

Διὰ παντός εὐλογοῦντες τὸν Κύριον, ὑμνοῦμεν τὴν Ἀνάστασιν αὐτοῦ· Σταυρὸν γὰρ ὑπομείνας, θάνατον θάνατον ὄλεσεν.

Καὶ τῆς Ζωοδόχου Πηγῆς τρία, δευτερῶν τὸ ἀ. Ἦχος ὁ αὐτός. Ὅλην ἀποθέμενοι.

Εἶνα καὶ παράδοξα, τῶν οὐρανῶν ὁ Δεσπότης, ἐπὶ σοὶ τετέλεκε, καταρχὰς Πανάμωμε· καὶ γὰρ ἀνωθεν, ἐμφανῶς ἕσταξεν, ὑετός καθάπερ, ἐν τῇ μήτρᾳ σου Θεόνυμφε, Πηγὴν δεικνύων σε, σύμπαν ἀγαθὸν ἀναβλύζουσαν· πλημμύραν τε ἰάσεων, τὰς εὐεργεσίας προρρήσασαν, ἅπασιν ἀφθόνως, τοῖς χρίζουσι τὴν ῥῶσιν τῶν ψυχῶν, καὶ τὴν ὑγίαν τοῦ σώματος, ὑδάτι τῆς χάριτος.

Μάιννα σε οὐράνιον, καὶ Παραδείσου Παρθένε, τὴν Πηγὴν τὴν ἐνθεον, ὀνομάζω Δέσποινα προσφυστάτα· τῆς γὰρ γῆς ἔδραμεν, ἡ ῥοὴ καὶ χάρις, τῆς Πηγῆς σου τετραμέρεια, αὐτὴν καλύπτουσα, ξένοις τεραστίαις ἐκαστοτε, καὶ πᾶσι τὸ αἰτούμενον, γίνεται τὸ ὕδωρ πινόμενον· ὅθεν γεγηθότες, Χριστῶνυμοι προστρέχομεν πιστῶς, ἀγιασμὸν ἀρπύζομενοι, πάντοτε γλυκυῖόν σου.

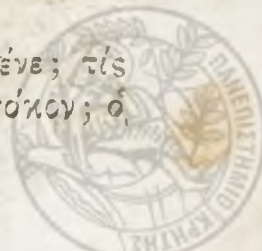
Ρεῖθρα τῶν ἰάσεων, ἀναβλυστάνευς Παρθένε, τοῖς πιστῶς προστρέχουσι, τῇ Πηγῇ σου πάντοτε, Θεονύμφευτε· δωρεὰν ῥεεῖς γὰρ, δαψιλῆ καὶ χύδην, τοῖς νοσοῦσι τὰ ἰάματα· τυφλοὺς ἐμβλέποντας, φαίνεις ἐναργῶς προσιόντας σοὶ· χωλοὺς πολλοὺς ἀνώρθωσας, καὶ τοὺς παρεμμένους συνέσφιγξας· τὸν δὲ νεκρωθέντα, ἐζώωσας προσχύσει τῇ τριττῇ· ὑδρωπικῶν καὶ δυσπνύων τε, πάθη ἐθεράπευσας.

Δόξα, Ἦχος πλ. δ'.

Τίς λαλήσει τὰς δυναστείας σου Πηγὴ; ἥτις ἐξ ἀκενώτων θαυμάτων πλημμυροῦσα, πολλὰ καὶ ὑπὲρ φύσιν ἐνεργεῖς διὰ ἰάσεων. Βαβαὶ τῶν μεγαλείων, ὧν τοῖς πᾶσιν ἐπιρρέεις! Ἐ μόνον γὰρ νοσήματα χαλεπὰ ἀπῆλασας, τῶν προσιόντων μετὰ πόθου, ἀλλὰ καὶ τὰ τῶν ψυχῶν πάθη ἐκπλύνεις, καθαρίζουσα πανάσπιλε· σὺν πᾶσι βραβεύουσα καὶ μέγα ἔλεος.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Τίς μὴ μακαρίσει σε Παναγία Παρθένε; τίς μὴ ἀνυμνήσει σου τὸν ἀλόχευτον τόκον; ὁ

γὰρ ἀχρόνως ἐκ Πατρὸς ἐκλάμψας Υἱὸς μονογενής, ὁ αὐτὸς ἐκ σοῦ τῆς ἀγνῆς προῆλθεν, ἀφράστως σαρκωθείς· φύσει Θεὸς ὑπάρχων, καὶ φύσει γενόμενος ἄνθρωπος δι' ἡμᾶς· οὐκ εἰς δυάδα προσώπων τεμνόμενος, ἀλλ' ἐν δυάδι φύσεων ἀσυγχύτως γνωριζόμενος· Αὐτὸν ἐκέτευε, σεμνὴ Παμμακάριστε, ἐλεθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Εἴσοδος, τὸ Φῶς ἱλαρὸν· Προκείμενον.

Ἦχος βαρὺς.

Ἀγαπήσω σε Κύριε ἡ ἰσχὺς μου, Κύριος σερέωμά μου, καὶ καταφυγή μου, καὶ ρύστης μου.

Στίχ. Ὁ Θεὸς μου βοηθός μου, καὶ ἐλπῶ ἐπ' αὐτόν.

Στίχ. Αἰνῶν ἐπικαλέσομαι τὸν Κύριον.

Στίχ. Ἦκουσεν ἐκ ναοῦ ἀγίου αὐτῆ φωνῆς μου.

Εἰς τὸν Στίχον, τὸ Ἀναστάσιμον Στιχηρὸν τῆς Ὁκτωήχου.

Ἦχος πλ. β'.

Τὴν Ἀνάστασίν σου Χριστέ Σωτήρ, Ἄγγελοι ὑμνοῦσιν ἐν οὐρανοῖς· καὶ ἡμᾶς τῆς ἐπίγῃς καταξίωσον, ἐν καθαρᾷ καρδίᾳ σὲ δοξάζειν.

Εἶτα, τὰ Στιχηρὰ τῆ Πάσχα. Εἰ δὲ βούλει, λέγε πρῶτον τὰ παρόντα Στίχ. τῆς Θεοτόκου.

Ἦχος πλ. α'. Χαίροις ἀσκητικῶν.

Χαίροις ἡ ζωφόρος Πηγὴ, κατὰ θαλάσσας πελαγίζουσα θαύματα, πρὸς πᾶσαν τὴν οἰκουμένην, Ὁκεανὲ νοητέ, τὰ Νειλῶα ρεῖθρα ὑπερβαίνουσα, τῇ χύσει τῆς χάριτος· Σιλωάμ ἄλλος δευτέρος, ὕδωρ πηγάζων, ὡς ἐκ πέτρας παράδοξον. Ἰορδάνου τε δεξαμένη ἐνέργειαν· μάννα σωτηριῶδες τε, ἐναργῶς τὸ γινόμενον, πρὸς τοῦ ζητοῦντος τὴν χρείαν, πλούσιον ὄντως καὶ ἀφθονον. Χριστοῦ Μητὲρ Κόρη, ἡ προχέουσα τῷ κόσμῳ τὸ μέγα ἔλεος.

Στίχ. Ἦγίασε τὸ σκήνωμα αὐτοῦ ὁ Ὑψιστος.

Υμνοῖς ἐν ἐξαισίαις Πιστοί, τὴν ἐπουράνιον νεφέλην ὑμνήσωμεν, σαγόνᾳ τὴν οὐρανίαν, τὸν ζωδότην Χριστόν, ἐπὶ γῆς ἀρρέυστως ὑετίζουσαν· τὸ ζῶν, τὸ ἀλλόμενον, καὶ πηγάζον ἀθάνατα, ὕδωρ τὸ θεῖον· τὴν ἀμβροσίαν τοῦ νέκταρος, τοῦ μηδέποτε, μετὰ πόσιν ἐκρέοντος· δίψαν δὲ τὴν συντήκουσαν, ψυχὰς ἀπελαύνοντος· οὐπερ πιόντες ἐμφρόνως, ρεύματα θεῖα προβάλλονται, κοιλίας ἐκ νόου, ἐπομβρίζοντα τοῖς πᾶσι, χάριν ἀφθονον.

Στίχ. Τοῦ ποταμοῦ τὰ ὄρηματα.

Χαίροις ἡ ζωδόχος Πηγὴ, ἡ ἀεννάως ἀναβλύζουσα χάριτας, ἡ βρύσις τῶν ἰαμάτων, ἡ πᾶσιν νόσων ἰσχὺν, ἀσθενῆ καὶ φαυλὴν

ἀπελέγχουσα· τυφλῶν ἡ ἀνάβλεψις, καὶ λεπρῶν θεῖα καθαρσις· ἡ πηγάζουσα, νοσημάτων πᾶν φάρμακον, ἅπασιν τοῖς προστρέχουσι, πιστῶς τῷ τεμένει σου· μέγα κοινὸν ἰατροῖον, ἀμισθον ὄντως καὶ ἔτοιμον· Χριστοῦ Μητὲρ Λόγου, τοῦ πηγάζοντος τῷ κόσμῳ τὸ μέγα ἔλεος.

Δόξα, Ἦχος πλ. α'.

Σαλπίσσωμεν φιλέορτοι ἐν ὕμνοις, σικιρτήσωμεν ἐν ὕδασι, καὶ χορεύσωμεν εὐφραϊνόμενοι, τοῖς ἀεννάως πλημμυροῦσι τῆς ζωφόρου Πηγῆς. Βασιλεῖς καὶ ἄρχοντες συντρεχέτωσαν, καὶ Πηγῆς τὴν χάριν προχείτωσαν ἀφθόνως· Βασιλεῖς γὰρ ἔσωσε· τοὺς ἐν κλίνῃ συσχεθέντες δὲ, τῇ προσψαύσει ἐξανέστησε. Ποιμένες τε καὶ σύμπαντες, τὴν ὀμβροφόρον νεφέλην, τὸ σωτήριον ὕδωρ, συνελθόντες ἀρυσώμεθα· οἱ ἐν νόσοις ἀπαλλαγὴν· οἱ ἐν κινδύνοις τὴν ῥῶσιν· τὴν ἀναψυχὴν οἱ ἐν δίψει· τὰ ὄμματά τε οἱ τυφλοί· οἱ κωφεύοντες τὴν εὐηκοίαν· τὴν ἰατροῖαν οἱ καχεκτῆντες· οἱ ἐν θανάτοις τὴν ζωφόρον· οἱ πάντες τὴν πανταχοῦ πιστοῖς προρρέεσαν, ὕδατα σωτηρίας, ἀνακροτίσαντες, οὕτω κράξωμεν· Ἀεὶζωα προχέουσα νάματα, ἐκ Πηγῆς ἀγνῆ, μὴ διαλίπῃς Παρθένε, πρεσβεύουσα πάντοτε ὑπὲρ τῶν δούλων σου.

Καὶ νῦν, ὁ αὐτός. Ἀναστάσεως ἡμέρα. **Τὸ, Χριστὸς ἀνέστη. Καὶ Ἀπόλυσις.**

Τῆ Παρασκευῆ τῆς Διακαινησίμου Πρωί.

Εἰς τὸν Ὄρθρον. Ὁ Κανὼν τοῦ Πάσχα μετὰ τῶν Εἰρμῶν εἰς ἡ. καὶ τῆς Θεοτόκου εἰς ε'.

Ὁ Κανὼν τοῦ Πάσχα. Ἦχος α'.

Ὡδὴ α'.

Ἀναστάσεως ἡμέρα.

Καθαρθῶμεν τὰς αἰσθήσεις.

Οὐρανοὶ μὲν ἀπαξίως.

Εἶτα τῆς Θεοτόκου, οὗ ἡ ἀκροσιχίς.

Νικηφόρου Καλλίστου τοῦ Ξανθοπούλου.

Εἰρμὸς ὁ αὐτός.

Νῦν πηγάσαις μοι Παρθένε, Θεοτόκε Πηγὴ, χάριν διδοῦσα λόγου, ὡς ἀνυμνήσω σου πηγὴν, τὴν βλυστάνουσαν ζωὴν, καὶ χάριν πιστοῖς· σὺ γὰρ ἐνυπόστατον Λόγον ἐπήγασας.

Ἰατροῖον ὑπὲρ φύσιν, ὁ ναός σε σεμνὴ, δείκνυται πᾶσι Κόρη· ἐκ γὰρ θανάτου προφανῆς, τῆς προσρέχοντα πιστοῦς, σαφῶς ἀνίστα, καὶ πᾶσι τὴν ἀφθονον, ἀναβλύζει γλυκύτητα.

Καταρρέεις οὐρανόθεν, ἀκενώτως ἡμῖν, χάριτας ὄντως μόνη· τὸν γὰρ τυφλώττοντα ποιεῖς, ἀναθλέπειν πρὸς τὸ φῶς, βορβόρω καινῶ φωνήσασα ἄνωθεν, ὑπὲρ ἔννοιαν τῷ Λέοντι.

Ἡ κοινὴ φιλοτιμία, τῆ βροτεῖς σεμνή, Χαῖρε Μαρία, Χαῖρε· ὁ γὰρ τῶν ὄλων ποιητὴς ἐπὶ σοὶ ὡς περ σταγῶν, κατέθη σαφῶς, Πηγὴν σε ἀθάνατον, ἀναδείξας Θεόνυμφε.

Καταβασία. Ἀναστάσεως ἡμέρα. κτλ.

ᾠδὴ γ'.

Δεῦτε πόμα πῖωμεν καινόν.

Νῦν πάντα πεπλήρωται φωτός.

Χθὲς συνεθαπτόμην σοι Χριστέ.

Τῆς Θεοτόκου.

Φωτεινόν σε ἅγιον ναόν, τοῦ Δεσπότης τῶν ὄλων Κόρη ἐπίσταμαι· καὶ ἀφθαρσίας πηγὴν, τὸ ὕδωρ προρρέουσαν Χριστόν, ἐξ οὗ ποτιζόμεθα.

Οσπν χάριν Δέσποινα Πηγὴ, Λύτοκράτορι δίδως οὖρων τὴν πρόοδον, ἐπεχομένην δεινῶς, τοῦ λίθου ὑπόστασιν φρικτὴν, τῷ ὕδατι λύσασαν.

Ρέει χάρις ἀφθονος ἐκ σοῦ, Θεοτόκε Παρθένε χύδην πηγάζουσα· χωλοὶ σκιρτῶσιν ἐν σοί, λεπτῶν καθαρίζεται πληθὺς, καὶ Δαίμονες πνίγονται.

Ολοὶς νέμεις ἴασιν πιστοῖς, βασιλευσί, δημόταις καὶ πένησιν, ἄρχουσι, πτωχοῖς πλουσίοις καινῶς, τὸ ὕδωρ προχέουσα Πηγὴ, ἀποικίλον φάρμακον.

Καταβασία. Δεῦτε πόμα.

Κοντάκιον τοῦ Πάσχα.

Ἢ καὶ ἐν τάφῳ κατηλθες.

Εἶτα, Κάθισμα τῆς Θεοτόκου.

Ἦχος πλ. δ'. Τὴν Σοφίαν καὶ Λόγον.

Τὴν ἀένναον κρήνην καὶ ζωηράν, τὴν πηγάζουσαν ρεῖθρα θείαν Πηγὴν, συμφώνως αἰνέσωμεν, οἱ τὴν χάριν αἰτούμενοι· καὶ ἑκάστην βρύει, καὶ γὰρ τὰ ἰάματα, ὡς ποταμῶν τὰ ρεύματα, δεικνύσα ἐλάχιστα. Ὅθεν κατὰ χρέος, προσιόντες ἐν πόθῳ, πιστῶς ἀρρυσώμεθα, ἐκ Πηγῆς ἀνεξάντλητον, ῥῶσιν ὄντως ἀθάνατον, δροσίζουσαν σαφῶς τῶν εὐσεβῶν, ταῖς καρδίαις, καὶ χεῖλεσιν ἐκβοήσωμεν· Σὺ εἰ τῶν πιστῶν τὸ παραμύθιον.

ᾠδὴ δ'.

Ἐπὶ τῆς θείας φυλακῆς.

Ἄρσεν μὲν ὡς διανοῖξαν.

Ὡς ἐνιαύσιος ἀμνός.

Ὁ Θεοπάτωρ μὲν Δαυΐδ.

Penticostario. Τ. Φ.

3

Τῆς Θεοτόκου.

Υπὲρ τὴν ψάμμον ἀληθῶς, καὶ τὰς σταγόννας ὑετῶν, πέφυκε Παρθένε τὰ πλήθη, τῆς Πηγῆς τῶν ἔργων σου, ἀκαταπαύστως ῥέοντα, ἅπασαν ἐπὶ χθόνα πλουσίως, πάντα νοσοῦντα δεινῶς, τάχος ἰώμενα.

Κατασχεθέντα γυναικίως, ὑπὸ καρκίνου τὸν μαζόν, ὕδωρ ἐπιχεῖται Παρθένε, τῆς Πηγῆς σου Δέσποινα· καὶ παραυτίκα πέπαυται, πάθη θανατηφόρα τῷ ρεῖθρῳ, καὶ ὁ καρκίνος ὀρθᾶ, βαίνειν ἐγνώρισεν.

Ακατανόητον ἐν σοί, καὶ ὑπὲρ φύσιν τὸ πραχθέν, ἐνεσι σαφῶς Θεοτόκε· τὸ γὰρ ὕδωρ γίνεται, τὸ τῆς Πηγῆς σὺ ἴαμα, νόσων θανατηφόρων ἐναντίον, ὅπερ ἡ φύσις, σαφῶς οἶδεν οὐδέποτε.

Αεὶ θανατοῖ με ὁ ἐχθρός, ταῖς ἐνηδόσις προσβολαῖς, Δέσποινα Πηγὴ Θεοτόκε, μὴ παρίδης, πρόφθασον, ἢ ταχινὴ βοήθεια· τούτῃ δὲ τῶν παγίδων με λύτρου, ἵνα ὑμνῶ σε αἰετὴν πολυῦμνητον.

Καταβασία. Ἐπὶ τῆς θείας φυλακῆς.

ᾠδὴ ε'.

Ὁρθρίσωμεν ὄρθρου βαθέος.

Τὴν ἀμετρόν σου εὐσπλαγχνίαν.

Προσέλθωμεν λαμπαδηφόροι.

Τῆς Θεοτόκου.

Λαλούμενα Κόρη Παρθένε, τὰ τῆς πηγῆς σὺ τῷ ὄντι τεράσια, καταπλήττει τῶν βροτῶν διάνοιαν· ὑπὲρ γὰρ φύσιν πέφυκε, πάντας πιστοὺς ἀγιάζοντα.

Ιστορήσε πόκος τὸ Μάννα, καὶ Σιλωάμ καὶ ἡ πέτρα πηγάζουσα, Σολομώντος ἡ στοὰ τὴν χάριν σου, τὰ Ἰορδάνεια νάματα, καὶ ἡ πηγὴ Σαμαρείτιδος.

Σταγόνες σου Κόρη Παρθένε, αἱ τῆς Πηγῆς καὶ νεκρὸν ἀνεζώωσαν· ὑπὲρ λόγον τὸ πραχθέν καὶ ἔννοιαν! τὰ σὰ γὰρ πάντα πάναγνε, λόγον νικᾷ τὸν ἀνθρώπινον.

Τὰ πάθη μου Κόρη ἴασαις, τῆς αἰμορροΐας πηγὴν ἢ ξηράναςα, καὶ τὸ ῥίγος, τῆς φλογὸς τὴν ἀναψιν, καὶ ἐκτικτὴν διάθεσιν, οὖρων δεσμοὶ καὶ γαστρορροΐαν.

Καταβασία. Ὁρθρίσωμεν ὄρθρου βαθέος.

ᾠδὴ ς'.

Κατηλθες ἐν τοῖς κατωτάτοις.

Φυλάξας τὰ σήμαντρα.

Σωτέρ μου τὸ ζῶν τε καὶ ἄθυτον.

Τῆς Θεοτόκου.

Οἱ λόγοι τοῦ λόγου ὡς ὄντως πηγὴν, ἀνυμνοῦσί σε Ἄγνη· τῆς σοφίας βυθὸν γὰρ,

ὡς ὑπὲρ λόγον γεννάς, τὸν κρεμάσαντα, ἐν αἰθέρι τὰς ῥοὰς, καὶ τὴν γῆν ἐπὶ ὕδωρ.

Υπῆλθες τὴν τῶν κλιμάκων φορὰν ἀπειλοῦσαν συντριβὴν, τοὺς ἐκεῖσε ζωγράφους, ὡς παναγία Πηγὴ, διασώσασα, καὶ λαὸν ὑπὸ σεισμοῦ, πεπτωκότος τοῦ δρόμου.

Τὰς μήτρας ἀγόνους στεριώσει τοπρὶν, διαλύεις ἐμφανῶς, τῆς Πηγῆς σου τῷ ρεῖθρῳ· καὶ γὰρ ὡς τέξασα σύ, παρθενεύουσα, τὸν Δεσπότην τοῦ παντός, καὶ τοὺς τόκους βραβεύεις.

Οὐ λόγος, οὐ νοῦς, οὐδὲ γλῶττα τὸν σὸν, ἐξισχύουσιν Ἀγνή, τοικετὸν εὐφημησαί· ἀλλ' ἀσθενοῦσιν ἐν σοί, καὶ ἐλέγχεται, φιλοσόφων τὸ σεμνόν, καὶ ῥητόρων κομψότης.

Καταβασία. Κατῆλθες ἐν τοῖς κατωτάτοις.

Τὸ Κοντάκιον. Ἦχος πλ. δ'. Τῆ ὑπερμάχῳ.

Εξ ἀκινεώτου σου Πηγῆς Θεοχαρίτωτε, ἐπιβραβεύεις μοι πηγάζουσα τὰ νάματα, ἀενάως τῆς σῆς χάριτος ὑπὲρ λόγον· τὸν γὰρ Λόγον ὡς τεκοῦσαν ὑπὲρ ἔννοιαν, ἱκετεύω σε δροσιζεῖν με σῆ χάριτι· ἵνα κράζω σοί· Χαῖρε ὕδωρ σωτήριο.

Ὁ Οἶκος.

Αχραντε Θεοτόκε, ἡ τεκῆσα ἀρρήτως, Πατρὸς τὸν προαιώνιον Λόγον, πλάτυνόν μου τὸ στόμα σεμνή, συνεισφέρουσαί με πρὸς τὸν σὸν ἔπαινον, ὡς ἂν ἀνευφημήσω σε, κραυγάζων τῇ Πηγῇ σου ταῦτα.

Χαῖρε πηγὴ, χαρμονῆς ἀλλήλικτ· χαῖρε ῥοή, καλλονῆς ἀρρήτου.

Χαῖρε, νοσημάτων παντοίων κατάλυσις· χαῖρε, παθημάτων ποικίλων κατάκλυσις.

Χαῖρε ρεῖθρον διειδέστατον, ὑγιάζον τοὺς πιστῆς· χαῖρε ὕδωρ χαριέστατον, τοῖς νοσοῦσι πολλαπλῶς.

Χαῖρε νάμα σοφίας, ἀγνωσίαν ἐξαίρον· χαῖρε κρᾶμα καρδίας, ἀμβροσίαν προρρέον.

Χαῖρε κρατὴρ τοῦ μάννα ζωήρρυτε· χαῖρε λουτήρ καὶ νέκταρ θεορρέυστε.

Χαῖρε, πορθμὸν ἀσθενείας δεικνῦσα· χαῖρε, φλογμὸν ἀρρώστιας σθεννῦσα.

Χαῖρε ὕδωρ σωτήριο.

Συναξάριον τοῦ Μηναιίου, εἶτα τὸ παρόν.

Τῇ Παρασκευῇ τῆς Διακαινησίμου, ἑορταζόμεν τὰ ἐγκαίνια τοῦ ναοῦ τῆς ὑπεραγίας Δεσποίνης ἡμῶν καὶ Θεομήτορος, τῆς Ζωηφόρου Πηγῆς· ἐτι δὲ καὶ μνεῖαν ποιούμεθα τῶν ἐν τῷ τελεσθέντων ὑπερφυῶν θαυμάτων παρὰ τῆς Θεομήτορος.

Στίχοι.

Μάννα, Σιλωάμ, καὶ Στοῶν Σολομῶντος,
Πηγὴν Κόρη σὴν, ἐμφανῶς πᾶς τις βλέπει.

Ο μὲν ναὸς οὗτος, τὸ καταρχὰς συνίστη παρὰ τοῦ βασιλέως Λέοντος τοῦ μεγάλου, ὃς καὶ Μακελλῆς ὠνόμαστο. Χρηστὸς γὰρ ὢν ὁ ἀνὴρ καὶ ἐπιεικίστατος, διὰ γνώμης συμπάθειαν, πρὶν ἢ τὸν βασιλεῖον ἀναβῆναι ἔρρον, εἰς ἰδιώτας ἐτι ταπτόμενος, ἐκεῖ σέπη περ ὧν, ἄνδρα τινα πηρόν, τὰς ὄψεις εὐρῶν παραπαίοντα, ἐχειραγωγῆι. Καὶ δὴ πλησίον τοῦ τόπου γενομένων, δίφει ἀπείρω συνέχεται ὁ πηρός, καὶ ἰκέτης τῷ Λέοντι γίνεται, ὕδατι ἀναψύξει αὐτόν. Καὶ ὃς, τὸ ἐκεῖσε συνηρεφίς εἰσιῶν, ἀνεζήτει· ἦν γὰρ τότε ὁ τόπος οὗτος δένδροις παντοίοις κατὰφυτος, καὶ εὐθαλεῖ τῇ πᾶσι κομῶν. Ἴβπει οὖν τὸ ὕδωρ ἐκεῖ οὐχ εὗρισκε, σκυθρωπάξων ἀνεστρεφε· καὶ ὑποστρέφων, φωνῆς ἄνωθεν ἐν μεθέξει γίνεται· « Οὐ χρεῶν σε — λεγούσης — Λέον ἀγωνιᾶν· τὸ γὰρ ὕδωρ ἐγγύς ». Ὑποστραφεῖς οὖν, πάλιν ἐζήτει· καὶ πολλὰ αὐτῆς καμῶν, πάλιν τῆς ἴσης φωνῆς ἐν μεθέξει γίνεται· φησὶ γὰρ· « Λέον Βασιλεῦ, εἰσιῶν τὸ ἐνδότερον συνηρεφίς τοῦτο, καὶ τοῦ θολεροῦ ὕδατος μετὰ χεῖρας λαβῶν, θεράπευσον τῷ πηρῷ τὴν δίφην· καὶ τὰς πεπηρωμένας ἐπιχρίσας ὄψεις ἐκείνου, γνώση αὐτίκα ἦτις εἰμί, ἐκ πολλῆ τὸν θε κατοικοῦσα τὸν χῶρον ». Πράσσει οὖν ὡς ἡ φωνὴ διεσάφησε, καὶ παραυτίκα βλέπων ἦν ὁ πηρός. Κατὰ δὲ τὴν τῆς Θεομήτορος πρόρρησιν, καὶ Λέοντος βασιλεύσαντος, ὃ ἐπὶ τῆς Πηγῆς ναὸς ἀνεγείρεται φιλοτίμῳ χειρὶ, ὅποιος ἐραται τὴν σήμερον.

Θαυμάτων δὲ πλείστων ἐν τούτῳ ἐπιρρέοντων, ἐπεὶ μετὰ χρόνον καὶ Ἰουστινιανός, ὁ Ῥωμαίων μέγιστος Αυτοκράτωρ, τῇ δυσερίᾳ πιεζόμενος, ἐντεῦθεν ἔσχε τὴν ἰατροίαν, ἀντιφιλοτιμούμενος τῇ τοῦ Λόγου Μητρὶ, τὸν μέγιστον ἀνεγείρει ναόν· ἐν ὑπὸ σεισμῶν διαφόρων διαρραγέντα, ἐσῦστερον Βασιλεῖος ὁ Μακεδῶν περιποιήσατο, καὶ ὁ υἱὸς αὐτοῦ Λέων ὁ σοφὸς, ἐφ' ὧν καὶ πλείστα ἡ Πηγὴ ἐνήργησε θαύματα· ἀποστήματα γὰρ, καὶ δυσουρίας, καὶ ἐκτικὰ, καὶ ἄλλα μυρία τεθεράπευκε καρκίνων πάθη· καὶ αἰμορροΐας διαφόρους Βασιλίδων, καὶ ἄλλων γυναιῶν, καὶ πυρετῶν διαφόρων ἴσμον, τριταΐκων τε καὶ ἄλλων ἐμπύων. Καὶ στεριώσει διέλυσε· δώρημα γὰρ τῆς Πηγῆς ταύτης ὁ Βασιλεὺς Κωνσταντῖνος ὁ Πορφυρογέννητος, τῇ Βασιλίδι Ζωῇ γεννηθείς. Ἀνήγειρε δὲ καὶ νεκρὸν ἡ Πηγὴ· ἦν δὲ κείνος ἐκ Θεσσαλίας· κατερχόμενος γὰρ πρὸς αὐτήν, τελευτᾷ κατ' ὁδόν· θνήσκων δὲ, καὶ πνεῦν τὰ λοιπῆς, ἐπισκίπτει τοῖς ναύταις, ἐκεῖ σέπη πρὸς τὸν ναόν τῆς Πηγῆς ἀγαγόντα, καὶ κάδους τρεῖς αὐτῷ τοῦ ἐκεῖθεν πηγάζοντος ὕδατος ἐπιχεύοντας, θάψαι. Γίνεται τούτο· καὶ ὁ νεκρὸς, τοῦ ὕδατος ἐπιχυθέντος, διανίσταται.

Μετὰ δὲ χρόνους, τὸν μέγαν ναόν περὶν μέλλοντα, φανεῖσα ἡ Θεοτόκος, ὑπανείχεν, ἕως οὗ τὸ περιρρέυσαν πληθὺς ἐκφορηθείη. Δαίμονας διαφόρους, τὸ ὕδωρ τοῦτο ποθέν, ἀπήλασε· καὶ ἐν φυλακῇ δεσμίους ἀπέλυσε. Τῷ Βασιλεῖ Λέοντι τῷ σοφῷ, λιθίασιν ἐξιάται· καὶ τῇ γυναικὶ Θεοφανοῖ λαθρότατον πυρετὸν σθεννυται· τὸν δὲ ἀδελφόν, Σίφανον τὸν Πατριάρχην, τῆς ἐκτικῆς διαθήσεως ἀπολύει· καὶ Ἰωάννη, τῷ Ἱεροσολύμων Πατριάρχῃ, τὴν ἀκοὴν ἐκτραπέισαν, ἰάται. Θεραπεύει πυρετὸν σφοδρότατον καὶ τοῦ Πατρικίου Ταρασίου, καὶ τῆς αὐτοῦ μητρὸς Μαγιστρίσσης· καὶ τὸν υἱὸν Στυλιανοῦ δυσουριῶντα ἰάται. Σχιζίναν δὲ τινα γυναικα, τῆς δυσεντερίας λυτροῦται. Ὁ δὲ Βασιλεὺς Ῥωμανός, ὁ ἐκ Λακάπης, καὶ λύσιν καὶ ὀσιν γαστρὸς τῷ ὕδατι θεραπεύει· ὡσαύτως καὶ ἡ αὐτοῦ γυνή. Ἐν Χαλδίᾳ τὸν Μοναχὸν Πέπεριν, καὶ τὸν αὐτοῦ Μαθητήν, θεραπεύει ἡ Θεομήτωρ δι' ἐπικλήσεως· ὡσαύτως καὶ

τὸν Μοναχὸν Ματθαῖον, καὶ Μελέτιον, πρὸς τὸν Βασιλέα διαβληθῆντα. Πατρικίους δὲ καὶ Προτοσπαθαρίους, καὶ ἄλλους μυρίαι, τίς ἂν διηγῆσαιτο; Λαγχάνει καὶ τῆς ἐπὶ τὸ ἰσχύον Θεραπείας, καὶ ὁ ἐπὶ τοῦ θυμιάματος Στέφανος.

Καὶ ποία γλῶσσα, ὅσα τὸ ὕδωρ τοῦτο ἐνῆργησε, καὶ εἰς δεῦρο διενεργεῖ, διηγῆσαιτο; ὑπὲρ σταγόνας νετοῦ, καὶ ἄστρον, καὶ φύλλων πλῆθεις τὰ θαύματα, ἃ δὴ καὶ ἡμεῖς ἐν τοῖς καθ' ἡμᾶς χρόνοις κατείδομεν· φαγέδαιναν γάρ, καὶ γάγγραιναν, καὶ διατρήσεις, καὶ θανάσιμα φύματα ἕτερα, καὶ ἄνθρακας, καὶ λέπραν, καὶ λῶθην ὑπερφυῶς ἐθεράπευσε· καὶ ἄλλας ἐγκλίσεις γυναικῶν, καὶ ψυχῆς παθὴ τὸ πλεόν ἰάσατο· καὶ ὀφθαλμῶν ἐπισχύσεις τε, καὶ λευκώματα καὶ ὑέλωπας· ἐτι δὲ καὶ νόσημα ὑδροπος τῷ Βαράγγῳ Ἰωάννῃ· καὶ τῷ ἐτέρῳ Βαράγγῳ, πονηρὰ ἐθεράπευσεν ἕληκ· καὶ τῷ Ἱερμονάχῳ Μάρκῳ, ἐξανθοῦσαν τῆς ἰπιφανείας δριμύτητα· καὶ τὴν ἐπὶ πεντεκαίδεκα ἔτησι δύσπνοιαν ὑπερβαλλοῦσαν, ἐνταυτῷ καὶ λιθίαισι τοῦ μοναχοῦ Μακαρίου· καὶ ἄλλα πλείστα, ἅπερ ἀριθμῆσαι λόγῳ ἀδύνατον· ἃ δὴ καὶ ἐνῆργησε καὶ ἐνεργεῖ, καὶ οὐποτε παύεται.

Ταῖς τῆς σῆς Μητρὸς πρεσβείαις, Χριστέ ὁ Θεός, ἐλέησον ἡμᾶς.

Τό, Ἀνάστασιν Χριστοῦ Θεασάμενοι· καὶ, Ἀναστάς ὁ Ἰησοῦς· ἐκ γ'. ἀμφότερα.

ᾠδὴ ζ'.

Ὁ Παῖδας ἐκ καμίνου ρυσάμενος.

Γυναῖκες μετὰ μύρων θεόφρονες.

Θανάτου ἐορτάζομεν νέκρωσιν.

Ὡς ὄντως ἱερά καὶ πανέορτος.

Τῆς Θεοτόκου.

Υδρεύσασθε νοσοῦντες ἰάματα· ἢ πάντα γινώσκουσι γάρ, θείας ἐκ Πηγῆς, τὸν γλυκασμὸν τὸν ἀληθῆ, τὸν χειμάρρουν τρυφῆς ὄντως βλύζουσα· διὸ καὶ πίστει κρουνοὺς, τοὺς ἀφθόνους ἀρυσώμεθα σύμπαντες.

Ξενίζει τοὺς ἀκούοντας Δέσποινα, τὰ ξένα σου τέρατα, πάντα τοὺς πιστοὺς· τοὺς γὰρ ἀλάλους καὶ κωφοὺς, ὡς εὐλάλους δεινυῖε τὸ ὕδωρ σου, τοὺς πάσχοντάς τε δεινῶς θεραπεύει, καὶ ἴασιν χαρίζεται.

Ανάγεις ἐκ καμίνου τῶν θλίψεων, δροσίζουσα νάμασι, ξένης ἐκ Πηγῆς, τοὺς προσιόντάς σοι Σεμνή· φαγεδαίνης λυτροῦται γὰρ ἄνθρωπος, καὶ λῶθης· τὸν δὲ λεπρὸν θεραπεύεις, καὶ ἄνθρακας κατέσβεσας.

Νεανίδες καὶ κόραι τὴν Δέσποινα, καὶ σύμπαντες ἄνθρωποι, πίστει ἐκ ψυχῆς, ἀνευφημῶμεν λαμπρῶς· διατρήσεις γὰρ ἤλων, ὑέλωπας, καὶ ἕληκ τὰ πονηρά, καὶ ὀγκώσεις, καὶ παράλυτον ἰάσατο.

Καταβασία. Ὁ Παῖδας ἐκ καμίνου.

ᾠδὴ η'.

Αὕτη ἡ κλητὴ καὶ ἀγία ἡμέρα.

Δεῦτε τοῦ καινοῦ τῆς ἀμπέλου.

Ἄρον κύκλω τοὺς ὀφθαλμοὺς σου.

Πάτερ παντοκράτορ καὶ Λόγε.

Τῆς Θεοτόκου.

Θεῖον ἢ Πηγὴ καὶ σεβάσιμον ὕδωρ, προρρέει σου Παρθένε· ὑδροπικῶν γὰρ τὸ ρεῦμα, ἀναχαιτίζει σφοδρῶς, ἐπικλήσει τῇ θεῖα τῆς χάριτος· διὸ σε τιμῶμεν, Πηγὴ εἰς τοὺς αἰῶνας.

Πάντες τὸ σεπτὸν καὶ ζωήρρυτον ὕδωρ, ὑμνήσωμεν προφρόνως· τῆς γὰρ δυσπνοίας τὸ ρεῦμα κατὰ χώραν ἵστα, καὶ ἐλευθερον ποιεῖ πρὸς διέξοδον. Βαβαί σὼν θαυμασίων! ἀγνή Θεοκυητορ.

Ποῖον εὐφημήσει Πανῦμνητε στόμα τοῦ τόκου σου τὸ ξένον; ἀλλὰ καὶ νοῦς ὁποῖος, τῶν θαμάτων πηγὴν περιβλέψαιτο, καὶ λόγοις κροτήσειεν; οὐκ ἔστι τῇ φύσει ἰσχύς τὰ σὰ θαυμάζειν.

Ολον ἐπὶ σοὶ τοῦ θανάτου τὸ κράτος, ἠφάνισται ἀθρόον, ὡς Βασιλεῖς καὶ Κυρία· Βασιλέα καὶ γὰρ, τὴν ἀθάνατον ζωὴν σὺ ἐπήγασας, τὸ ὕδωρ, τὸ μάννα, Χριστὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Καταβασία. Αὕτη ἡ κλητὴ, καὶ ἀγία ἡμέρα.

ᾠδὴ θ'.

Φωτίζου, φωτίζου, ἡ νέα Ἱερουσαλήμ.

Ὡς θείας! ὦ φίλης! ὦ γλυκυτάτης σε φωνῆς!

Ὡς Πάσχα τὸ μέγα.

Τῆς Θεοτόκου.

Υδάτων ἀπάντων, Κόρη ὑπέρεκται ἀγνή, τῆς Πηγῆς σου τὸ ὕδωρ, ἐμφανῶς δωρούμενον, ἀπαλλαγὴν νοσημάτων δεινῶν, καὶ ταῖς ψυχαῖς, ἀπασαν τὴν ῥῶσιν, ὡς ὑπὲρ φύσιν χεόμενον.

Λυτῆρα τῶν νόσων, τὸν νέον ἰδοῦ Σιλωάμ, τῆς Πηγῆς σου Παρθένε, καθορῶμεν ἅπαντες· ὄμματα γὰρ προσλαμβάνει πηρὸς, ἅπαντες δὲ, ῥῶσιν ἀενάως, πρὸς τῇ ζωῇ πορίζομεθα!

Οὐκ ἔστιν ἰσχύς τῆς φύσεως, ἀλλὰ τῆς χάριτος, οὕτω ὡς χρῆ, ἔξεις τῷ τεμένει, τὴν ἀμοιβὴν τῶν αἰτήσεων.

Υψώθη Πηγῆς σου, τὸ ὕδωρ ὑπὲρ οὐρανοῦς καὶ τῆς γῆς τὰς ἀβύσσους, ταῖς ῥοαῖς διεδραμε· τοῦτο ἐστὶν ἀμβροσία ψυχῆς, νέκτωρ πιστῶν, μέλι τὸ ἐκ πέτρας, καὶ ἡ τοῦ μάννα διάδοσις.

Εὐφραίνεις Παρθένε, τὸν Ἄνακτα ὑπερφυῶς, ἀναβλύζουσα χάριν, ἐκ Πηγῆς ἀένναον,

τέτω διδῶσα, κατ'έχθρων τὴν ἰσχύν, νίκας αἰεί, ῥῶσιν καὶ εἰρήνην, καὶ αἰτημάτων ἐκπλήρωσιν.

Ἐξαποστειλᾶριον τοῦ Πάσχα.

Σαρκὶ ὑπνώσας ὡς θνητός, ὁ Βασιλεὺς καὶ Κύριος, τριήμερος ἐξανέστης, Ἀδάμ ἐγείρας ἐκ φθορᾶς, καὶ καταργήσας θάνατον, Πάσχα τῆς ἀφθαρσίας, τοῦ κόσμου σωτήριον.

Τῆς Θεοτόκου. "Ομοιον.

Πηγὴ ὑπάρχεις ἀληθῶς, ὕδατος ζῶντος Δέσποινα· ἐκπλύνεις οὖν νοσήματα, ψυχῶν σωμάτων χαλεπά, ἐν τῇ προσψύσει μόνη σου, ὕδωρ τῆς σωτηρίας, Χριστὸν ἢ προχέουσα.

Εἰς τοὺς Αἴνους, ἰστώμεν Στίχ. ἢ. καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ Ἀναστάσιμα τῆς Ὀκτωήχου δ'.

Ἦχος πλ. β'.

Ο' Σταυρός σου Κύριε, ζωὴ καὶ ἀνάστασις, ὑπάρχει τῷ λαῷ σου· καὶ ἐπ' αὐτῷ πεποιθότες, σὲ τὸν ἀναστάντα Θεὸν ἡμῶν ὑμνοῦμεν. Ἐλέησον ἡμᾶς.

Ηταφή σου Δέσποτα, Παράδεισον ἠνοιξε τῷ γένει τῶν ἀνθρώπων· καὶ ἐκ φθορᾶς λυτρωθέντες, σὲ τὸν ἀναστάντα Θεὸν ἡμῶν ὑμνοῦμεν. Ἐλέησον ἡμᾶς.

Σὺν Πατρὶ καὶ Πνεύματι, Χριστὸν ἀνυμνήσωμεν, τὸν ἀναστάντα ἐκ νεκρῶν, καὶ πρὸς αὐτὸν ἐκβοῶμεν· Σὺ ζωὴ ὑπάρχεις ἡμῶν καὶ ἀνάστασις. Ἐλέησον ἡμᾶς.

Τριήμερος ἀνέστης Χριστέ, ἐκ τάφου, καθὼς γέγραπται, συνεγείρας τὸν Προπάτορα ἡμῶν· διό σε καὶ δοξάζει, τὸ γένος τῶν ἀνθρώπων, καὶ ἀνυμνεῖ σου τὴν Ἀνάστασιν.

Τῆς Θεοτόκου.

Ἦχος β'. Οἶκος τοῦ Ἐφραθα.

Υδωρ τὸ τῆς Πηγῆς, σωτήριον ὑπάρχει, πᾶσι τοῖς ἀσθενοῦσι· προσέλθωμεν οὖν πίστει, καὶ χάριν ἀρυσώμεθα.

Φρέαρ τὸ ζωηρόν, Πηγῆς τῆς ἀθανάτου, τοῖς προσιοῦσι πόθῳ, ἰάσεων παρέχει, πλημμύραν ἀνεξάντλητον.

Στίχ. Ἠγίασε τὸ σκῆνωμα αὐτοῦ ὁ Ὑψιστος.

Ρώννυσι τὰς ψυχὰς, τὸ ὕδωρ τῆς Παρθένου. οἱ τῶν παθῶν ἐν ῥύποις, προσδράμωμεν τῇ Κόρῃ, καὶ τούτους ἀποπλύνωμεν.

Στίχ. Τοῦ ποταμοῦ τὰ ὄρμηματα εὐφραίνουσι τὴν πόλιν τοῦ Θεοῦ.

Στάμνος ἢ ἱερά, τὸ μάννα νῦν ἀφθόνως, Πηγῆς ἐξ ἀεννάου, προχέει τοῖς αἰτοῦσι· τὴν χρείαν πᾶς ἀντλήσωμεν.

Ἔπειτα, τὰ Στιχηρὰ τοῦ Πάσχα. Ἐκτενῆς καὶ Ἀπόλυσις.

Εἰς τὴν Λειτουργίαν.

Τὰ Ἀντίφωνα τοῦ Πάσχα.

Η' Πράξις τῆς ἡμέρας, καὶ ὁ Ἀπόστολος τῆς Θεοτόκου.

Εὐαγγέλιον τῆς ἡμέρας, καὶ τῆς Θεοτόκου.

(Ζῆτει ταῦτα Σεπτεμβρίῳ ἢ.)

Κοινωνικὸν τοῦ Πάσχα.

Μεγαλυνάριον τῆς Θεοτόκου, πρὸς τὸ, Τὴν τιμιωτέραν.

Υδωρ τὸ ζωήρρυτον τῆς Πηγῆς, μάννα τὸ προχέον, τὸν ἀθάνατον δροσισμόν, τὸ νέκταρ τὸ θεῖον, τὴν ξένην ἀμβροσίαν, τὸ μέλι τὸ ἐκ πέτρας, πίστει τιμήσωμεν.

Τῆ Παρασκευῆ τῆς Διακαινησίμου Ἑσπερας.

Εἰς τὸ, Κύριε ἐκέκραξα, ἰστώμεν Στίχους ε'· καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ Ἀναστάσιμα ε'.

Ἦχος πλ. δ'.

Ε'σπερινὸν ὕμνον, καὶ λογικὴν λατρείαν, σοὶ Χριστέ προσφέρομεν· ὅτι κηδύνησας, τοῦ ἐλεῆσαι ἡμᾶς διὰ τῆς Ἀναστάσεως.

Κύριε, Κύριε, μὴ ἀπορρίψης ἡμᾶς ἀπὸ τοῦ προσώπου σου· ἀλλὰ εὐδόκησον τοῦ ἐλεῆσαι ἡμᾶς, διὰ τῆς Ἀναστάσεως.

Χαῖρε Σιών ἁγία, μήτηρ τῶν Ἐκκλησιῶν, Θεῶ κατοικητήριον· σὺ γὰρ ἐδέξω πρώτη, ἄφεσιν ἀμαρτιῶν, διὰ τῆς Ἀναστάσεως.

Στιχηρὰ Ἀνατολικά.

Ο' ἐκ Θεοῦ Πατρὸς Λόγος, πρὸ τῶν αἰώνων γεννηθεὶς, ἐπ' ἐσχάτων δὲ τῶν χρόνων, ὁ αὐτὸς ἐκ τῆς ἀπειρογάμου σαρκωθεὶς, βουλήσει σταύρωσιν θανάτου ὑπέμεινε, καὶ τὸν πάλαι νεκρωθέντα ἄνθρωπον ἔσωσε, διὰ τῆς ἑαυτοῦ Ἀναστάσεως.

Τὴν ἐκ νεκρῶν σου Ἀνάστασιν, δοξολογοῦμεν Χριστέ, δι' ἧς ἠλευθέρωσας Ἀδαμιαῖον γένος, ἐκ τῆς τοῦ Ἄδου τυραννίδος· καὶ ἐδώρησάω τῷ κόσμῳ ὡς Θεὸς, ζωὴν αἰώνιον, καὶ τὸ μέγα ἔλεος.

Δόξα σοι Χριστέ Σωτήρ, Υἱὲ Θεοῦ μονογεγνὲς, ὁ προσπαγεὶς ἐν τῷ Σταυρῷ, καὶ ἀναστὰς ἐκ τάφου τριήμερος. **Δόξα.**

Σὲ δοξάζομεν Κύριε, τὸν ἔκτουσίως δι' ἡμᾶς Σταυρὸν ὑπομείναντα, καὶ σὲ προσκυνοῦμεν. Παντοδύναμε Σωτήρ, μὴ ἀπορρίψης ἡμᾶς ἀπὸ τοῦ προσώπου σου· ἀλλ' ἐπάκουσον, καὶ σῶσον ἡμᾶς διὰ τῆς Ἀναστάσεως σου φιλόνηρωπε.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ο Βασιλεύς τῶν οὐρανῶν, διὰ φιλανθρωπίας, ἐπὶ τῆς γῆς ὤφθη, καὶ τοῖς ἀνθρώποις συνανεστράφη· Ἐκ Παρθένου γὰρ ἀγνῆς, σάρκα προσλαβόμενος, καὶ ἐκ ταύτης προσελθὼν, μετὰ τῆς προσλήψεως, εἰς ἐστὶν Υἱὸς, διπλοῦς τὴν φύσιν, ἀλλ' οὐ τὴν ὑπόστασιν. Διὸ τέλειον αὐτὸν Θεόν, καὶ τέλειον ἀνθρώπον, ἀληθῶς κηρύττοντες, ὁμολογοῦμεν Χριστὸν τὸν Θεὸν ἡμῶν· ὃν ἱκέτευε Μῆτερ ἀνύμφευτε, ἐλεθηῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Εἰσοδος· τὸ, Φῶς ἰλαρόν· καὶ τὸ Προκείμενον.
Ἦχος πλ. δ'.

Ἐδωκας κληρονομίαν τοῖς φοβουμένοις τὸ ὄνομά σου, Κύριε.

Στίχ. Ἀπὸ τῶν περάτων τῆς γῆς πρὸς σέ ἐκέκραξα.

Στίχ. Σκεπασθήσομαι ἐν τῇ σκέπῃ τῶν πτερυγῶν σου.

Στίχ. Οὕτω ψαλῶ τῷ ὀνόματί σου εἰς τοὺς αἰῶνας.

Εἰς τὸν Στίχον, τὸ Ἀναστάσιμον Στιχηρόν.
Ἦχος πλ. δ'.

Α ἠλθες ἐπὶ Σταυροῦ, Ἰησοῦ, ὁ καταβαὶς ἐξ οὐρανοῦ· ἠλθες ἐπὶ θάνατον, ἢ ζωὴ ἢ ἀθάνατος· πρὸς τοὺς ἐν σιότει, τὸ φῶς τὸ ἀληθινόν· πρὸς τὴς πεσόντας, ἢ πάντων ἀνάσσεις. Ὁ φωτισμὸς καὶ ὁ Σωτὴρ ἡμῶν, δόξα σοι.

Εἶτα, τὰ Στιχηρὰ τοῦ Πάσχα, τὸ, Χριστὸς ἀνέστη, γ'. Ἐκτενής, καὶ Ἀπόλυσις.

Τῷ ΣΑΒΒΑΤῷ ΤΗΣ ΔΙΑΚΑΙΝΗΣΙΜΟΥ ΠΡΩΓ'.

Εἰς τὸν Ὄρθρον ἢ Ἀκολουθία, ὡς προεγράφη.
Εἰς τοὺς Αἶνους, ἰστώμεν Στίχους δ' καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ Ἀναστάσιμα.

Ἦχος πλ. δ'.

Κύριε, εἰ καὶ κριτηρίῳ παρέστης, ὑπὸ Πιλάτου κρινόμενος, ἀλλ' οὐκ ἀπελείφθης τοῦ θρόνου, τῷ Πατρὶ συγκαθεζόμενος, καὶ ἀναστὰς ἐκ νεκρῶν, τὸν κόσμον ἠλευθέρωσας, ἐκ τῆς δουλείας τοῦ ἀλλοτρίου, ὡς οἰκτιρῶν καὶ φιλιάνθρωπος.

Κύριε, εἰ καὶ ὡς θνητὸν ἐν μνημείῳ, Ἰουδαῖοί σε κατέθεντο, ἀλλ' ὡς Βασιλέα, ὑπνοῦντα, στρατιῶται σέ ἐφύλαττον, καὶ ὡς ζωῆς θησαυρὸν σφραγίδι ἐσφραγίσαντο· ἀλλὰ ἀνέστης, καὶ παρέσχες, ἀφθαρσίαν ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν.

Κύριε, ὄπλον κατὰ τοῦ Διαβόλου, τὸν Σταυρόν σου ἡμῖν δέδωκας· φρίττει γὰρ καὶ τρέμει, μὴ φέρων καθορᾶν αὐτοῦ τὴν δύναμιν· ὅτι νεκροὺς ἀνιστᾶ, καὶ θάνατον κατήγησε. Διὰ τοῦτο προσκυνοῦμεν, τὴν ταφὴν σου καὶ τὴν Ἑγερσιν.

Ο Ἄγγελός σου Κύριε, ὁ τὴν Ἀνάστασιν κηρύξας, τοὺς μὲν φύλακας ἐφόβησε, τὰ δὲ Γύναια ἐφώνησε λέγων· Τί ζητεῖτε καὶ ζῶντα μετὰ τῶν νεκρῶν; ἀνέστη Θεὸς ὢν, καὶ τῇ οἰκουμένῃ ζωὴν ἐδώρησατο.

Εἶτα, τὰ Στιχηρὰ τῆ Πάσχα μετὰ τῶν Στίχων αὐτῶν· τὸ, Χριστὸς ἀνέστη γ'.

Ἐκτενής, καὶ Ἀπόλυσις.

Εἰς τὴν Λειτουργίαν.

Τὰ Ἀντίφωνα τοῦ Πάσχα. Προκείμενον τοῦ Ἀποστόλου. Ἦχος γ'.

Κύριος φωτισμὸς μου καὶ σωτὴρ μου.

Στίχ. Κύριος ὑπερασπιστὴς τῆς ζωῆς μου.

Ἡ Πράξις, καὶ τὸ Εὐαγγέλιον τῆς ἡμέρας.

Κοινωνικὸν τοῦ Πάσχα.

Εἰς δὲ τὴν τράπεζαν, μετὰ τὸ ὑψωθῆναι τὸν ἄρτον, ὡς προδεδηλωται, σελ. 8. κατακλᾶ αὐτὸν ὁ Κελλαρίτης, καὶ δίδωσι τοῖς Ἀδελφοῖς φαγεῖν.

Ε Ι Δ Η Σ Ι Σ.

Δεῖ γινώσκειν, ὅτι τὴν Ἐννάτην Ὁραν ψάλλομεν τριψαλμον, ὡς σύνηθες, ἐν ἡ λέγομεν Ἀπολυτικίῳ μὲν, Ἐξ ὕψους κατήλθες ὡς εὐσπλαγχνος· Κουτάκιου δὲ, Εἰ καὶ ἐν τάφῳ κατήλθες ἀθάνατε.

ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΟΥ ΑΝΤΙΠΑΣΧΑ

Η ΤΟΙ

Η ΨΗΛΑΦΗΣΙΣ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΑΠΟΣΤΟΛΟΥ

Θ Ω Μ Α

Γιστέον, ὅτι ἐν ταύτῃ τῇ ἀγίᾳ Κυριακῇ τοῦ Ἀντιπάσχα, οὐ ψάλλονται Ἀναστάσιμα, ἀλλ' ἅπαντα τῆς Ἑορτῆς.

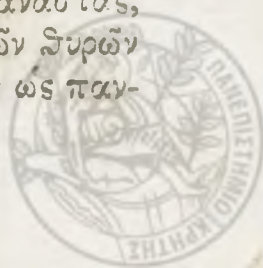
Τῷ ΣΑΒΒΑΤῷ ΕΣΠΕΡΑΣ.

Εἰς τὸν μικρὸν Ἑσπερινόν· ἰστώμεν Στίχους δ' καὶ ψάλλομεν εἰς τὸ, Κύριε ἐκέκραξα, τὰ παρόντα Στιχηρὰ προσόμοια. Ἦχος α'.

Τῶν οὐρανίων ταγμαίων.

Φέρει Χριστὸς φιλιανθρώπως, καὶ τὴν ψηλάφησιν, ὡς καὶ Σταυρόν πρὸ ταύτης, καὶ τὸν ἄδικον φόνον, τάφου τριημέρως ἐξαναστὰς, ἐσφραγισμένου τοῦ μνήματος· καὶ τῶν θυρῶν κεικλεισμένων τοῖς Μαθηταῖς, ἐπιστὰς ὡς παντοδύναμος.

Δίς.

κονομικῶς οὐχ εὐρέθη μετ' αὐτῶν· ἔλεγε γάρ· Οὐ μὴ πιστεύσω, εἰ μὴ ἴδω καὶ γὰρ τὸν Δεσπότην· ἴδω τὴν πλευράν, ὅθεν ἐξῆλθε τὸ αἷμα, τὸ ὕδωρ, τὸ βράπτισμα· ἴδω τὴν πληγὴν, ἐξ ἧς ἰάθη τὸ μέγα τραῦμα ὁ ἄνθρωπος· ἴδω, πῶς οὐκ ἦν ὡς πνεῦμα, ἀλλὰ σὰρξ καὶ ὀστέα. Ὁ τὸν θάνατον πατήσας, καὶ Θωμᾶν πληροφορήσας, Κύριε, δόξα σοι.

Εἰσοδος· τό, Φῶς ἰλαρόν· Προκείμενον τῆς ἡμέρας. Ὁ Κύριος ἐβασίλευσεν.

Εἰς τὴν Λιτὴν, Στιχηρὰ Ἰδιόμ. Ἦχος δ'.

Κύριε, τῇ ἀστέκτῳ τῆς Θεότητος αἴγλη, τῶν θυρῶν ἐπέστης οὐσῶν κεκλεισμένων· καὶ στάς ἐν μέσῳ τῶν Μαθητῶν, τὴν πλευράν ἐξεγύμνωσας· καὶ τραυμάτων σου χειρῶν καὶ τῶν ποδῶν, τὰς ὠτειλαῖς δεικνύων, ἀθυμίας τὴν κατήφειάν τε λύων, σαφῶς ἐφώνησας· Ὅν τρόπον ἐν ἐμοὶ καθοράτε, ὦ φίλοι, τῆς σαρκὸς τὴν πρόσληψιν, οὐ πνεύματος φέρω φύσιν. Ἐγὼ δὲ δισταίζοντι Μαθητῇ, προετρέπεθ ψηλαφῆσαι φρικτῶς, κατειπὼν· Ἐρευνήσας ἅπαντα, δεῦρο λοιπὸν μὴ ἀμφίβαλλε· Ὁ δὲ αἰσθόμενος ἐν τῇ χειρὶ, τῆς σῆς διπλῆς οὐσίας, ἐν φόβῳ ἀνεβόα πιστῶς, τῇ πίστει ἐλκόμενος· Ὁ Κύριός μου καὶ ὁ Θεός μου, δόξα σοι.

Ἦχος πλ. δ'.

ΑΨαι Θωμᾶ τῆς πλευρᾶς τῇ χειρὶ, λέγει Χριστός, καὶ τοὺς τύπους τῶν ἡλῶν δεῦρο ψηλάφησον, πίστει ἐρευνήσον, καὶ γίνου μοι πιστός, καὶ μὴ γίνου ἄπιστος. Ὁ δὲ Θωμᾶς, τῷ δακτυλῷ ὡς ἤψατο τοῦ Δεσπότη, μέγα ἀνεβόησε· Σύ μου Θεός καὶ Κύριος, εὐσπλαγχνε, δόξα σοι.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος πλ. δ'.

Ἀνατολίου.

Τῶν θυρῶν κεκλεισμένων, τῶν Μαθητῶν συνηθροισμένων, ἐπέστη ὁ Σωτὴρ, οὗ ἦσαν συνηγμένοι· καὶ στας ἐν μέσῳ αὐτῶν, λέγει τῷ Θωμᾶ· Δεῦρο ψηλάφησον, καὶ ἴδε τοὺς τύπους τῶν ἡλῶν· ἐκτεινόν σε τὴν χεῖρα, καὶ ἄψαι τῆς πλευρᾶς μου, καὶ μὴ γίνῃ ἄπιστος, ἀλλὰ πίσει κήρυξον, τὴν ἐκ νεκρῶν μου Ἀνάστασιν.

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρὰ Ἰδιόμελα.

Ἦχος δ'.

Ω τοῦ παραδόξου θαύματος! ἀπιστία πίστιν βεβαίαν ἐγέννησεν· εἰπὼν γὰρ ὁ Θωμᾶς· Ἐάν μὴ ἴδω, οὐ μὴ πιστεύσω· ψηλαφήσας δὲ τὴν πλευράν, ἐθεολόγει τὸν σαρκωθέντα, τὸν αὐτὸν Υἱὸν τῆ Θεῆ· ἐγνώρισεν ὡς πεπονθότα σαρκί· ἐκήρυξε τὸν ἀναστάντα Θεόν·

καὶ ἐβόησε λαμπρᾶ τῇ φωνῇ· Ὁ Κύριός μου καὶ ὁ Θεός μου, δόξα σοι.

Στίχ. Ἐπαινέι Ἱερουσαλήμ τὸν Κύριον, αἶνει τὸν Θεόν σου Σιών.

Ω τοῦ παραδόξου θαύματος! τοῦ πυρός ὁ χόρτος ἀψάμενος σέσωσται· βαλὼν γὰρ ὁ Θωμᾶς ἐν τῇ πυρίνῃ πλευρᾷ τὴν χεῖρα, Ἰησοῦ Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ, οὐ κατεφλέχθη τῇ ψηλαφήσει· τῆς ψυχῆς γὰρ τὸ δυσπειθές, μετέβαλεν εἰς εὐπιστίαν θερμῶς· ἐκείραξεν ἀπὸ βαθέων ψυχῆς· Ὁ Δεσπότης σύ με εἶ καὶ Θεός, ὁ ἐκ νεκρῶν ἐγηγερμένος δόξα σοι.

Στίχ. Ὅτι ἐνίσχυσε τῆς μοχλῆς τῶν πυλῶν σε.

Ω τοῦ παραδόξου θαύματος! Ἰωάννης στήθει τοῦ Λόγου ἀνέπεσε, Θωμᾶς δὲ τὴν πλευράν προσψηλαφῆσαι κατηξιώθη· ἀλλ' ὁ μὲν, ἐκεῖθεν φρικτῶς Θεολογίας βυθὸν ἀνέλκει, τὴν οἰκονομίαν· ὁ δὲ, ἠξιώται μυσταγωγῆσαι ἡμᾶς· παρίστησι γὰρ τὰς ἀποδείξεις τρανῶς τῆς Ἐγέρσεως αὐτοῦ, ἐκβοῶν· Ὁ Κύριός μου καὶ ὁ Θεός μου, δόξα σοι.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος πλ. α'.

Φιλάνθρωπε, μέγα καὶ ἀνείκαστον τὸ πλήθος τῶν οἰκτιρμῶν σου· ὅτι ἐμακροθύμησας, ὑπὸ Ἰουδαίων ῥαπιζόμενος, ὑπὸ Ἀποστόλου ψηλαφώμενος, καὶ ὑπὸ τῶν ἀθετούντων σε πολυπραγμονούμενος. Πῶς ἐσαρκιώθης; πῶς ἐσταυρώθης ὁ ἀναμάρτητος; ἀλλὰ συνέτισον ἡμᾶς, ὡς τὸν Θωμᾶν βοᾶν σοι· Ὁ Κύριός μου καὶ ὁ Θεός μου δόξα σοι.

Ἀπολυτίκιον. Ἦχος βαρῦς.

Ε'σφραγισμένος τοῦ μνήματος, ἡ ζωὴ ἐκ τάφου ἀνέτειλας Χριστέ ὁ Θεός· καὶ τῶν θυρῶν κεκλεισμένων, τοῖς Μαθηταῖς ἐπέστης ἡ πάντων ἀνάστασις, πνεῦμα εὐθές δι' αὐτῶν ἐγκαινίζων ἡμῖν, κατὰ τὸ μέγα σου ἔλεος.

Ἐκ γ'.

Καὶ ἡ εὐλόγησις τῶν Ἄρτων, μετ' ἧν ἡ συνήθης ἀνάγνωσις τῶν Πράξεων, καὶ καθεξῆς ἡ λοιπὴ τῆς Ἀγρυπνίας Ἀκολουθία.

ΕΙΔΗΣΙΣ.

Δεῖ γινώσκειν, ὅτι ἀπὸ τῆς παρῆσης Κυριακῆς, εἰ μὴ συμβῆ εἶναι τὸν Μαΐου μῆνα, οὐ γίνεται ἀρτοκλασία μετὰ τὴν τῶν Ἄρτων εὐλόγησιν διὰ τὸ βραχὺ τῆς νυκτός.

ΕΝ Τῷ ΜΕΣΟΝΥΚΤΙΚῷ.

Κανὼν Τριαδικός, ψαλλόμενος ὅτε οὐ γίνεται Ἀγρυπνία. Ἔστι δὲ καὶ αὐτός, καὶ ἡ καθεξῆς πάντες, ποίημα Μητροπολίτου Σμύρνης· Ὁ δὲ παρῶν ἔχει ἀκροστιχίδα τῆς δε.

Μίαν σε μέλπω τὴν τρισηλίον φύσιν.

Ἦχος α΄.

ᾠδὴ α΄. Σοῦ ἡ τροπαιοῦχος.

Μίαν τρισυπόστατον ἀρχὴν, Ἐὰ Σεραφίμ ἀσιγήτως δοξάζουσιν, ἀναρχον αἰδίων, ποιητικὴν ἀπάντων, ἀκατάληπτον ἦν καὶ πᾶσα γλῶσσα, πιστῶς γεραίρει τοῖς ἄσμασιν.

Γνα τοῖς ἀνθρώποις ἐνικὴν, τὴν τριλαμπῆ σου δηλώσης Θεότητα, πλάσας πρὶν τὸν ἀνθρώπον, κατὰ τὴν σὴν εἰκόνα διεμόρφωσας, νοῦν αὐτῷ, καὶ λόγον, καὶ πνεῦμα δούς, ὡς φιλάνθρωπος.

Ανωθεν δεικνὺς μοναδικὸν, θεαρχικαῖς ἐν τρισὶν ὑποστάσεσι, κράτος, Πάτερ ἔφησας, τῷ ἱσθηγῷ Υἱῷ σε, καὶ τῷ Πνεύματι Δεῦτε καταβάντες, αὐτῶν τὰς γλώσσας συγχέωμεν.

Θεοτοκίον.

Νῆς μὲν ὁ ἀγέννητος Πατήρ, εἰκονικῶς τοῖς σοφοῖς προηγόρευται· Λόγος δὲ συνἀναρχος, ὁ συμφυὴς Υἱὸς, καὶ Πνεῦμα ἅγιον, τὸ ἐν τῇ Παρθένῳ, τοῦ Λόγου κτίσαν τὴν σάρκωσιν.

ᾠδὴ γ΄. Ὁ μόνος εἰδὼς.

Σὺ πάλαι σαφῶς τῷ Ἀβραάμ, ὡς ὠφθης τρισυπόστατος, μοναδικός τε φύσει Θεότητος, θεολογίας τὸ ἀκραιφνέστατον, τυπικῶς ἐνέφηνας· καὶ πιστῶς ὑμνοῦμέν σε, τὸν μονάρχην Θεὸν καὶ τρισηλίον.

Εκ σοῦ γεννηθεὶς θεοπρεπῶς, ἀρρέυστως Πάτερ ἐλαμψε, φῶς ἐκ φωτός, Υἱὸς ἀπαράλλακτος, καὶ Πνεῦμα θεῖον, φῶς ἐκπεπόρευται· καὶ μίᾳ Θεότητος, αἴγλην τρισυπόστατον, προσκυνοῦμεν πιστῶς καὶ δοξάζομεν.

Μονὰς ἡ Τριάς ὑπερφυῶς, ἀρρήτως ὑπὲρ ἔννοιαν, ταῖς νοεραῖς οὐραῖς, δοξάζεται. ταῖς τρισαγίαις φωναῖς, ἀσίγητον, ἐκβοῶσαις αἴνεσιν· αἷς συμφώνως ὑμνεῖται, καὶ ἡμῖν τρισυπόστατος Κύριος.

Θεοτοκίον.

Εκ σοῦ χρονικῶς ἀνευ σποράς, προῆλθεν ὁ ὑπέρχρονος, ὁμοιωθεὶς ἡμῖν ὁ ἀνείδεος, καὶ μίαν φύσιν καὶ κυριότητα, τοῦ Πατρὸς ἐδίδαξες, καὶ Υἱοῦ, καὶ Πνεύματος, Θεοτόκε· διό σε δοξάζομεν.

Καθίσματα. Ἦχος α΄. Τὸν τάφον σου Σωτήρ.

Πατέρα, καὶ Υἱόν, προσκυνήσωμεν πάντες, καὶ Πνεῦμα τὸ εὐθές, καὶ ἰσότιμον δόξη, Τριάδα τὴν ἀκτιστον, καὶ ὑπέρθεον δύναμιν, ἣν δοξάζουσι τῶν ἀσμάτων αἱ τάξεις· ταύτην σήμερον καὶ γηγενεῖς μετὰ φόβου, πιστῶς ἐυφημήσωμεν.

Δόξα, καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Οδήγησον ἡμᾶς, ἐν ὁδῷ μετανοίας, ἐκκλίνοντας αἰεὶ, πρὸς κακῶν ἀνοδίας, καὶ τὸν ὑπεράγαθον, παροργίζοντας Κύριον, ἀπειρόγαμε, εὐλογημένη Μαρία, καταφύγιον, ἀπεγνωσμένων ἀνθρώπων, Θεοῦ ἐνδιαίτημα.

ᾠδὴ δ΄. Ὅρος σε τῇ χάριτι.

Λάμψον μοι θεαρχία τρισηλίε λάμψεσι, τῶν θεουργῶν μαρμαρυγῶν, τοῖς τῆς καρδίας ὀφθαλμοῖς, τὸ κάλλος φαντάζεσθαι, τῆς ὑπὲρ νοῦν θεαρχικῆς σου λαμπρότητος, καὶ φωτουργοῦ, καὶ γλυκειᾶς μεθέξεως.

Πρότερον οὐρανοῦς ἐστερέωσας Κύριε, καὶ πᾶσαν δύναμιν αὐτῶν, τῷ Λόγῳ σου τῷ παντουργῷ, καὶ Πνεύματι στόματος τῷ συμφυεῖ· μετ' ὧν δεσπόζεις τοῦ σύμπαντος, ἐν τριλαμπεῖ μοναρχίᾳ Θεότητος.

Ως ἐπλάσας κατ' εἰκόνα με σὴν καὶ ὁμοίωσιν, θεαρχικὴ παντουργικὴ, Τριάς ἀσύγχυτε μονὰς, συνέτισον, φώτισον, πρὸς τὸ ποιεῖν τὸ θελημα σου τὸ ἅγιον, τὸ ἀγαθὸν ἐν ἰσχύϊ καὶ τέλειον.

Θεοτοκίον.

Τέτοκας τῆς Τριάδος τὸν ἕνα Πανάχραντε, θεαρχικώτατον Υἱόν, σωματωθέντα δι' ἡμᾶς, ἐκ σοῦ, καὶ αὐγάζοντα τοὺς γηγενεῖς, τῆς τρισηλίου Θεότητος, τῷ ἀνεσπέρῳ φωτὶ, καὶ ταῖς λάμψεσιν.

ᾠδὴ ε΄. Ὁ φωτίσας τῇ ἐλλάμψει.

Ητὸν πρῶτον τῶν Ἀγγέλων ἀμέσως διάκισμον, ἀπροσίτοις τοῦ σοῦ κάλλους ἀκτίσιν ἐλλάμπουσα, ταῖς σαῖς αἴγλαις φώτισον, Τριάς ἡ μοναρχικωτάτη, τοὺς ὀρθοδόξως σε μέλποντας.

Νῦν ἡ φύσις, ἐνικὴ θεαρχία τρισηλίε, ἀνυμνεῖ σε, ἣν οὐσίωσας δι' ἀγαθότητα, τῶν πταισιμάτων λύτρωσιν καὶ πειρασμῶν ἐξαιτουμένη, καὶ τῶν δεινῶν καὶ τῶν θλίψεων.

Τὸν Πατέρα, καὶ Υἱόν, καὶ τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιον, μίαν φύσιν, καὶ Θεότητα, πιστεῖ δοξάζομεν, μεριστὴν ἀμεριστον, εἷα Θεῷ τῆς ἀοράτου καὶ ὀρωμένης τε κτίσεως.

Θεοτοκίον.

Ρήσεις πᾶσαι Προφητῶν, προδιέγραψαν Ἀχραντε, τὸν σὸν τόκον, τὸν ἀπόρρητον καὶ ἀνερμήνευτον· ὃν ἡμεῖς ἐγνώκαμεν, μυσαγωγὸν τῆς ἐνιαίας, καὶ τρισηλίου Θεότητος.

ᾠδὴ ς΄. Ἐκύκλωσεν ἡμᾶς.

Ισόρροπον τὴν δύναμιν ὡς ἔχουσα, Τριάς ἡ ὑπερούσιος, ἐν ταυτότητι βουλήσεως μονὰς

πέφυκας, ἀπλή και ἀδαιρέτος. Σὺ οὖν ἡμᾶς, ἐν τῇ δυνάμει σου περιφρούρησον. *Δίς.*

Σὺ πάντα τοὺς αἰῶνας τῇ βουλήσει σου, ὡς ἀγαθὴ ὑπέστησας, ἐξ οὐκ ὄντων, ἀκατάληπτε Τριάς· εἶτα καὶ τὸν ἄνθρωπον διέπλασας. Ἀλλὰ καὶ νῦν, ἐκ πάσης ῥύσαι με περιστάσεως. *Θεοτοκίον.*

Ηλίου τοῦ ἀδύτου οἶκος γέγονας, τοῦ κτίσαντος καὶ τάξαντος, τοὺς φωστῆρας τοὺς μεγάλους πανσθενῶς, ἄχραντε Παρθένε Θεογύμφευτε. Ἀλλὰ καὶ νῦν, τῆς τῶν παθῶν με ῥύσαι ζοφώσεως.

Καθίσματα. Ἦχος α΄. Τὸν τάφον σου Σωτήρ. **Τ**ριάδα τὴν σεπτὴν, καὶ ἀμέριστον φύσιν, Προσώποις ἐν τρισί, τεμνομένην ἀτμήτως, καὶ μένουσαν ἀμέριστον, κατ' ἑστίαν Θεότητος, προσκυνήσωμεν, οἱ γηγενεῖς μετὰ φόβου, καὶ δοξάζωμεν, ὡς ποιητὴν καὶ Δεσπότην, Θεὸν ὑπεράγαθον.

Δόξα, καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Κυβέρνησον Ἄγνη, τὴν ἀθλίαν ψυχὴν με, καὶ οἴκτειρον αὐτήν, ὑπὸ πλήθους πταισμάτων, βυθῶ ὀλισθαίνουσαν, ἀπωλείας πανάμωμε· καὶ ἐν ὥρᾳ με, τῇ φοβερᾷ τοῦ θανάτου, σὺ ἐξάρπασον, κατηγορούντων Δαιμόνων, καὶ πάσης κολάσεως.

ᾠδὴ ζ΄. Σὲ νοητὴν Θεοτόκε.

Λόγε Θεοῦ, συμφυῆς ἀπαύγασμα, τοῦ παντοκράτορος Θεοῦ, ὡς ὑπέσχου τὴν παρά σου, Θεουργὸν ἐνοίκησιν, ποιήσον ὡς εὐσπλαγχνος, σὺν τῷ Πατρὶ σου καὶ τῷ Πνεύματι, καὶ φοβερόν, τοῖς Δαίμοσί με δείξον καὶ πάθειςιν.

Δίς.

Γινε τῆς σῆς, εὐσπλαγχνίας Δέσποτα, δείξῃς τὸ πέλαγος ἡμῖν, τὸν Υἱόν σου πρὸς τὴν ἡμῶν, πέμψας ταπεινότητα, αὐθις ἀνεμόρφωσας, πρὸς τὴν ἀρχαίαν λαμπρότητα. Ἀλλὰ καὶ νῦν, τῷ θείῳ με συνέτισον Πνεύματι.

Θεοτοκίον.

Ο Χερουβὶμ, θρόνῳ ἐποχούμενος, καὶ τῶν ἀπάντων Βασιλεὺς, ἐν γαστρὶ σου παρδεικτικῇ, ὤκησε Πανάχραντε, πάντα ἐκλυτρουμένος ἐκ τῆς φθορᾶς, ὡς φιλόανθρωπος. Ἀλλὰ καὶ νῦν, ταῖς σαῖς πρεσβείαις με περιφρέρησον.

ᾠδὴ η΄. Θαύματος ὑπερφουῦς.

Νεύματι Θεουργικῶ Κύριε πάντων, τρισυπόστατε καὶ παντοκράτορ, οὐρανοὺς ἐξέτεινας ὡσεὶ δέρριν, εἶτα καὶ γῆς, ἀπηώρησας τὸ βάθος, πανσθενεῖ σου δρακί. Διὸ καὶ τοὺς δούλους σου κραταίωσον, τῇ ἀγάπῃ καὶ πίστει

τῇ σῇ φιλόανθρωπε, ἵνα σε δοξάζωμεν πόθῳ εἰς αἰῶνας. *Δίς.*

Φώτισον Θεαρχικὸν φῶς τοὺς ὑμνοῦντας, τὸ τρισήλιον φῶς τοῖς προσώποις, ἐνιαῖον αὐθις δὲ τῇ οὐσίᾳ, καὶ πρὸς τὰς σαῖς, φωτοδοτιδας ἀκτῖνας ἐπιβλέπειν αἰεὶ· δι' ὧν χορτασθήσομαι τὴν δόξαν σου, τὴν γλυκεῖαν, καὶ φωτουργὸν καὶ πανόλβιον, καὶ ὑπερυψῶ σε πρισῶς εἰς τοὺς αἰῶνας. *Θεοτοκίον.*

Υψωσεν εἰς οὐρανοὺς τὴν τῶν ἀνθρώπων, προσλαβόμενος φύσιν ἀτρέπτως, ὁ Υἱὸς σου πάναγνε Θεοτόκε, ὑπερβολῇ ἀγαθότητος, ῥυσσίμενος τῆς πάλαι φθορᾶς· ὧ καὶ εὐχαρίστως ἀναμέλπωμεν. Εὐλογοίτω ἡ κτίσις πᾶσα τὸν Κύριον, καὶ ὑπερυψούτω εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

ᾠδὴ θ΄. Τύπον τῆς ἀγνῆς.

Σῶσον ὁ Σωτήρ τῆς κτίσεως, τῆς αἰσθητῆς καὶ νοουμένης τοὺς δούλους σου, τῆς τῶν δυσμενῶν ἐπιβουλῆς, καὶ κακώσεως, παναγία Τριάς ὁμοούσιε, καὶ φρούρει τὴν σὴν ποιήμνην, διὰ παντὸς ἀνεπιβούλευτον. *Δίς.*

Γὶνα τὸν βυθὸν τὸν ἀπειρον, τῆς οὐσιωδούς δειξῆς σου ἀγαθότητος, δέδωκας ἡμῖν ἐπαγγελίας τρισήλιε, καὶ μονάρχα Θεέ παντοδύναμε, σωστικὰς τοῖς σοῖς δούλοις, ἄς ἐμπληρῶσαι καταξίωσον. *Θεοτοκίον.*

Νεῦσον ταῖς ἡμῶν δεήσεσιν, ὁ ἐν τρισί Θεαρχικαῖς ὑποστάσεσι, μόνος εἰς Θεὸς ἀληθινός, πιστευόμενος, καὶ παράσχου σοῖς δούλοις παράκλησιν, πρεσβείαις τῆς ἀχράντου, καὶ πανυμνήτου Θεομήτορος.

Τὸ ἀξιὸν ἐστὶ, καὶ τὰ λοιπὰ, καὶ Ἀπόλυσις.

ΕΝ Τῷ ΟΡΘῳ.

Ὁ Ἐξάψαλμος· τὸ Θεὸς Κύριος· ἡ συνήθης Στιχολογία· ἀντὶ δὲ τοῦ Ἀμώμου, ὁ Πολυέλεος, διὰ τὴν Δεσποτικὴν Ἑορτήν.

Μετὰ τὴν α΄ Στιχολογίαν, Καθίσμα.

Ἦχος α΄. Τοῦ λίθου σφραγισθέντος.

Τῷ φόβῳ τῶν Ἑβραίων, κεκρυμμένων τῶν Μαθητῶν, καὶ ἐν τῇ Σιών συνηγμένων, εἰσηλθες πρὸς αὐτοὺς Ἀγαθέ· καὶ ἔστης κεκλεισμένων τῶν θυρῶν, ἐν μέσῳ αὐτῶν χαροποιός, καὶ ὑπέδειξας αὐτοῖς τὰς χεῖρας, καὶ τῆς ἀχράντου σου πλευρᾶς τοὺς μῶλωπας, λέγων τῷ ἀπιστοῦντι Μαθητῇ· Φέρε τὴν χεῖρά σου καὶ ἑρεύνα, ὅτι αὐτὸς ἐγώ εἰμι, ὁ διὰ σέ παθιός. *Δίς.*

Μετά τήν β'. Στιχολογίαν, Κάθισμα.

Τόν τάφον σου Σωτήρ.

Ε'πέστη ἡ ζωή, τῶν θυρῶν κεκλεισμένων, Χριστέ τοῖς Μαθηταῖς, καί πλευράν ὑπεδείκνυς, καί χειράς σου καί πόδας σου, τήν ἐκ τάφου σου Ἐγερσιν, προπιστούμενος· ἀλλ' ὁ Θωμάς οὐχ εὐρέθη· ὅθεν ἔλεγεν· Ἦν μὴ θεάσωμαι τοῦτον, οὐ πείθομαι τοῖς λόγοις ὑμῶν.

Δίς.

Μετά τόν Πολυέλεον, Κάθισμα, ὁμοιον.

Ι'δὼν μου τήν πλευράν, καί τὰς τρήσεις τῶν ἡλῶν, Θωμά τί ἀπιστεῖς τῇ ἐμῇ Ἀναστάσει; ὁ Κύριος ἔλεγεν, ἀναστάς ἐκ τοῦ μνήματος, ὅπτανόμενος, τοῖς Ἀποστόλοις ἀρρήτως· ὁ δὲ Δίδυμος, πεισθεὶς ἐβόα τῷ Κτίστη· Θεός μου εἶ καὶ Κύριος.

Δίς.

Οἱ Ἀναβαθμοὶ· τὸ α'. Ἀντίφωνον τοῦ δ'. Ἦχος.

Εἶτα, Προκείμενον, Ἦχος δ'.

Ἐπαίνει Ἱερουσαλήμ τὸν Κύριον, αἶνει τὸν Θεὸν σου Σιών.

Στίχ. Ὅτι ἐνίσχυσε τοὺς μοχλοὺς τῶν πυλῶν σου.

Τὸ Πᾶσα πνοή· Εὐαγγέλιον κατὰ Ματθαῖον. Ἐΰθινον, Α'.

Εἶδ' οὕτω, τὸ, Ἀνάστασιν Χριστοῦ θεασάμενοι· καὶ μετὰ τὸν Πεντηκοστὸν Ψαλμόν,

Δόξα. Ἦχος β'.

Ταῖς τῶν Ἀποστόλων, πρεσβείαις Ἐλεῆμον, ἐξάλειψον τὰ πλήθη, τὸν ἐμῶν ἐγκλημάτων. Καὶ νῦν.

Ταῖς τῆς Θεοτόκου, πρεσβείαις Ἐλεῆμον, ἐξάλειψον τὰ πλήθη, τῶν ἐμῶν ἐγκλημάτων.

Στίχ. Ἐλεησόν με, ὁ Θεός, κατὰ τὸ μέγα ἐλεός σου, καὶ κατὰ τὸ πλῆθος τῶν οἰκτιρμῶν σου ἐξάλειψον τὸ ἀνόμημά μου.

Πεντηκοστάριον. Ἦχος ὁ αὐτός.

Α'ναστάς ὁ Ἰησοῦς, ἀπὸ τοῦ τάφου, καθὼς προεῖπεν, ἔδωκεν ἡμῖν, τὴν αἰώνιον ζωὴν, καὶ μέγα ἔλεος.

Εἶτα ὁ Κανὼν. Ἦχος α'. τοὺς Εἰρμούς ἀνά δύο καὶ τὰ τροπάρια εἰς δώδεκα.

Ἡΰμημα Ἰωάννου Μοναχοῦ.

Ὡδή α'. Ὁ Εἰρμός.

• Ἀ"σωμεν πάντες λαοὶ, τῷ ἐκ πικρᾶς δουλείας Φαραὼ τὸν Ἰσραὴλ ἀπαλλάξαντι, καὶ ἐν βυθῷ θαλάσσης, ποδὶ ἀβρόχως ὀδηγήσαντι, ὡδὴν ἐπινίκιον, ὅτι δεδόξασται.

Τροπάρια.

• Σήμερον ἔαρ ψυχῶν· ὅτι Χριστὸς ἐκ τάφου, ὡσπερ ἥλιος ἐκλάμψας τριήμερος, τὸν ζο-

φερόν χειμῶνα ἀπῆλασε τῆς ἀμαρτίας ἡμῶν· αὐτὸν ἀνυμνήσωμεν, ὅτι δεδόξασται.

Η' βασιλὶς τῶν ὠρῶν, τῇ λαμπροφύρῳ ἡμέρᾳ, ἡμερῶν τε βασιλίδι φανότατα, δορυφοροῦσα τέρπει, τὸν ἐγκριτον τῆς Ἐκκλησίας λαὸν ἀπαύστως ἀνυμνοῦσα, τὸν ἀναστάντα Χριστόν.

Πύλαι θανάτου Χριστέ, οὐδὲ τοῦ τάφου σφραγίδες, οὐδὲ κλεῖθρα τῶν θυρῶν σοι ἀντέστησαν· ἀλλ' ἐξαναστάς ἐπέστης, τοῖς Φίλοις σου εἰρήνην, Δέσποτα δωρούμενος, τὴν πάντα νοῦν ὑπερέχουσαν.

Καταβασία. Ἀναστάσεως ἡμέρας.

Ὡδή γ'. Ὁ Εἰρμός.

• Στερέωσόν με Χριστέ, ἐπὶ τὴν πέτραν τῶν ἐντολῶν σου, καὶ φώτισόν με φωτὶ τοῦ προσώπου σου· οὐκ ἔστι γὰρ ἅγιος, πλήν σε φιλάνθρωπε.

Τροπάρια.

Καινοὺς ἀντὶ παλαιῶν, ἀντὶ φθαρτῶν δὲ αἰφθάρτους, διὰ Σταυροῦ σου Χριστέ τελέσας ἡμᾶς, ἐν καινότητι ζωῆς πολιτεύεσθαι, ἀξίως προσέταξας.

Ε'ν τάφῳ περικλεισθεὶς, τῇ περιγράπτῳ σαρκί σου, ὁ ἀπερίγραπτος, Χριστέ ἀνέστης· θυρῶν κεκλεισμένων δὲ ἐπέστης, σοῦ τοῖς Μαθηταῖς, παντοδύναμε.

Τοὺς μώλωπας σου Χριστέ, οὓς ἐκουσίως ὑπέστης, ὑπὲρ ἡμῶν τοῖς Μαθηταῖς σου φυλάξας μαρτύριον, τῆς σῆς ἔδειξας, ἐνδόξου Ἀναστάσεως.

Καταβασία. Δεῦτε πόμα πίωμεν καινόν.

Ἡ Ὑπακοή. Ἦχος πλ. β'.

Ὡς ἐν μέσῳ τῶν Μαθητῶν σου παρεγένου Σωτήρ, τὴν εἰρήνην δίδου αὐτοῖς, ἐλθέ καὶ μετ' ἡμῶν, καὶ σῶσον ἡμᾶς.

Καὶ Ἀσάγνωσιν εἰς τὸν Θεολόγον.

Ἐγκαίνια τιμαῖσθαι.

Ὡδή δ'. Ὁ Εἰρμός.

• Μέγα τὸ μυστήριον, τῆς σῆς Χριστέ οἰκονομίας! τοῦτο γὰρ ἀνωθεν προβλέπων, θεοπτικῶς ὁ Ἀββακούμ· Ἐξ ἡλθεῖς ἐβόα σοι, εἰς σωτηρίαν λαοῦ σε φιλάνθρωπε.

Τροπάρια.

Χολῆς μὲν ἐγεύσατο, τὴν πάλαι γεῦσιν ἰώμενος· νυνὶ δὲ σὺν κηρίῳ μέλιτος, τῆ φωτισμοῦ μεταδιδούς, Χριστὸς τῷ Προπάτορι, καὶ τῆς αὐτοῦ γλυκείας μεθέξεως.

Χαίρεις ἐρευνώμενος· διὸ φιλάνθρωπε πρὸς τοῦτο, προτρέπεις τὸν Θωμάν, προτείνων

διαπιστοῦντι τὴν πλευράν, τῷ κόσμῳ πιστού-
μενος, τὴν σὴν Χριστέ τριήμερον Ἐγερσιν.

Πλουτον ἀρυσάμενος, ἐκ θησαυροῦ τοῦ ἀσυ-
λίτου, τῆς θείας Εὐεργέτα, λόγῃ δια-
νοιγείσης σου πλευρᾶς, σοφίας καὶ γνώσεως,
ἀναπιμπλά τὸν κόσμον ὁ Δίδυμος.

Σοῦ ἡ παμμακάριστος, ὑμνεῖται γλώσσα ὡς
Δίδυμε· πρώτη γὰρ εὐσεβῶς κηρύττει τὸν
ζωοδότῃν Ἰησοῦν, Θεόν τε καὶ Κύριον, ἐκ τῆς
ἀφῆς πλησθεῖσα τῆς χάριτος.

Καταβασία. Ἐπί τῆς θείας φυλακῆς.

ᾠδὴ ε΄. Ὁ Εἰρμός.

• **Ε**κ νυκτὸς ὀρθρίζοντες ὑμνοῦμέν σε Χρι-
• στέ, τὸν τῷ Πατρὶ συνάναρχον, καὶ
• Σωτῆρα τῶν ψυχῶν ἡμῶν· τὴν εἰρήνην τῷ
• κόσμῳ, παράσχου φιλάνθρωπε.

Τροπάρια.

Επιστὰς τοῖς Φίλοις ἀθυμοῦσιν ὁ Σωτῆρ, τῇ
παρουσίᾳ ἀπάσαν, ἀπελαύνει τὴν κατή-
φειαν, καὶ σκιρτᾶν διεγείρει, τῇ Ἀναστάσει
αὐτοῦ.

Ωτῆς ἀληθῶς ἐπαινουμένης τῆς Θωμᾶ, φρι-
κτῆς ἐγχειρήσεως! τολμηρῶς γὰρ ἐψηλά-
φησε τὴν πλευράν, τὴν τῷ θείῳ πυρὶ ἀπα-
στράπτουσαν.

Απιστίαν πίστεως γεννήτριαν ἡμῖν, τὴν τοῦ
Θωμᾶ ἀνέδειξας· σὺ γὰρ πάντα τῇ σοφίᾳ
σου, προνοεῖς συμφερόντως, Χριστέ ὡς φιλάν-
θρωπος.

Καταβασία. Ὁρθρίσωμεν ὄρθρου.

ᾠδὴ ε΄. Ὁ Εἰρμός.

• **Τ**ὸν Προφήτην διέσωσας, ἐκ τοῦ κήτους
• Φιλάνθρωπε· καὶ μετὰ τῆς βυθῆ τῶν πται-
• σμάτων, ἀνάγαγε δέσμαι. **Τροπάρια.**

Τὸν Θωμᾶν ἢ κατέλιπες, βαπτιζόμενον Δέ-
σποτα, βυθῷ ἀπιστίας παλάμας, προτεί-
νας εἰς ἔρευναν.

Ο Σωτῆρ ἡμῶν ἔλεγε· Ψηλαφῶντές με ἴδε-
τε, ὅστεα καὶ σάρκα φοροῦντα· ἐγὼ οὐκ
ἠλλοῖωμαι.

Τὴν πλευράν ἐψηλάφησε, καὶ πιστεύσας ἐ-
πέγνωκε, Θωμᾶς μὴ παρῶν σε τῇ πρώτῃ,
εἰσόδῳ Σωτῆρ ἡμῶν.

Καταβασία. Κατῆλθες ἐν τοῖς κατωτάτοις.

Κοντάκιον. Ἦχος πλ. δ΄.

Τῇ φιλοπράγματι δεξιᾷ, τὴν ζωοπάρσχόν σου
πλευράν, ὁ Θωμᾶς ἐξηρεῦνῃσε Χριστέ ὁ
Θεός· συγκλεισμένων γὰρ τῶν θυρῶν ὡς
εἰσῆλθες, σὺν τοῖς λοιποῖς Ἀποστόλοις ἐβόα-
σαι· Κύριος ὑπάρχεις καὶ Θεός μου.

Ὁ Οἶκος.

Τίς ἐφύλαξε τὴν τῆς Μαθητοῦ παλάμην τότε
ἀχώνευτον, ὅτε τῇ πυρίνῃ πλευρᾷ προσ-
ῆλθε τοῦ Κυρίου; τίς ἔδωκε ταύτῃ τόλμαν,
καὶ ἴσχυσε ψηλαφῆσαι φλόγεον ὄστουν; πᾶν-
τως ἢ ψηλαφηθεῖσα· εἰμὴ γὰρ ἡ πλευρὰ δύνα-
μιν ἐχορήγησε πηλίνῃ δεξιᾷ, πῶς εἶχε ψηλαφῆ-
σαι παθήματα, σαλεύσαντα τὰ ἄνω καὶ τὰ
κάτω; Αὕτη ἡ χάρις Θωμᾶ ἐδόθη, ταύτην ψη-
λαφῆσαι, Χριστῷ δὲ ἐκβοῆσαι· Κύριος ὑπάρ-
χεις καὶ Θεός μου.

Συναξάριον τοῦ Μηναίου, εἶτα τὸ παρόν.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Κυριακῇ δευτέρᾳ ἀπὸ τοῦ
Πάσχα, τὰ ἐγκαίνια ἐορτάζομεν τῆς Χριστοῦ
Ἀναστάσεως, καὶ τὴν τοῦ ἁγίου Ἀποστόλου
Θωμᾶ ψηλάφησιν.

Στίχοι.

Εἰ νηδύος κλείς, ἢ τάφου μὴ κωλύει,
Σὴν Σῶτερ ὄρμην, κλείς θυρῶν πῶς κωλύσει;

Τὰ μὲν οὖν ἐγκαίνια, ἔθιμον ἦν ἀρχαίῳ γίνεσθαι, εἰς τὴν
τῶν ἐπιστῶν· τῷ γὰρ χρόνῳ ἀνακυκλοῦντος, καὶ
τὴν αὐτὴν ἡμέραν, κατ' ἣν τότε διεπράχθη, ἐπάγοντες, τῆς
πράγματος ἐκείνου μνείαν ἐποίουντο ἐπίστοι, ἵνα μὴ εἰς
λήθην τὰ μεγάλα τῶν ἔργων γένοιτο. Ἐντεῦθεν Ἑβραῖοι
πρῶτον τὸ Πάσχα ἐν Γαλιλαίᾳ ἐποίησαν, τῇ τῆς Ἐρυ-
θρᾶς διαβάσειν ἐγκαινίζοντες· ἐντεῦθεν ἡ Σκητὴ τοῦ μαρ-
τυρίου αὐτοῖς ἐγκαινιζομένη, καὶ πολυτελῶς· ἐντεῦθεν ἡ Βα-
σιλεῖα Δαυὶδ, καὶ τάλλα, ἵνα μὴ κατ' ἕκαστον λέγω. Ἐ-
πεὶ οὖν πάντων τῶν ἐν βίῳ πραγμάτων διαφερόντως μι-
γιστον, καὶ ὑπὲρ ἀπασαν ἐννοίαν, ἡ τοῦ Κυρίου Ἀνάστα-
σις, ἔργον, οὐ μόνον κατ' ἔτος αὐτὴν ἐορτάζομεν καὶ ἐγ-
καινίζομεν, ἀλλ' αἰεὶ καὶ ἐπὶ μετ' ἡμέρας ὀκτώ. Πρῶτος
ταύτης ταύτης ἐγκαινισμός, ἡ παρούσα Κυριακὴ, ἥτις
λέγεται ἂν κυρίως, καὶ ὀγδόη, καὶ πρώτη ὀγδόη μὲν, ὡς
ἀπὸ τοῦ Πάσχα· πρώτη δὲ, ὡς ἀρχὴ τῶν ἄλλων. Καὶ
ὀγδόη πάλιν, ὅτι εἰς εἰκόνα τάττεται τῆς ἀπεράντου ἐκει-
νης ἡμέρας, τῆς ἐν τῷ μέλλοντι αἰῶνι, ἥτις καὶ πρώτη
καὶ μία ἔσται πάντως, μὴ νυκτὶ διακοπτομένη. Ταῦτα
μὲν περὶ ἐγκαινίων.

Τὰ δὲ κατὰ τὸν Θωμᾶν, οὕτως γέγονε. Τοῦ Χριστοῦ,
κατ' ἣν ἡμέραν ἀνίστη, ἐψίας τοῖς Μαθηταῖς ἐμφανισθέν-
τος, ἀπεδήμει Θωμᾶς, οὕτω μετὰ τῶν λοιπῶν συναχθεῖς,
τῷ τῶν Ἰουδαίων φεβῷ. Ἐπεὶ δὲ μετ' ὀλίγον ἐπανειθῶν,
καὶ μαθὼν τὴν τοῦ Χριστοῦ παρουσίαν οὐ διηπίστει τοῖς
Μαθηταῖς, ὅτι αὐτὸν ἀναστάντα εἶδον, ἀλλ' ὅτι οὐδ' ὄλως
ἀνίστη Χριστός, καὶ ταῦτα εἰς τυγχάνων τῶν δώδεκα. Ὁ
δὲ εὐμήχανος Θεός, καὶ τοῦ ἐνός μὲν οὕτω κηδόμενος, ἅμα
δὲ καὶ αἰκονομία τινὶ μείζονι, ἵνα καὶ μᾶλλον ἢ Ἀνάστα-
σις ταῖς εἰσπίετα πιστωθεῖν, διαλιπὼν ἡμέρας ὀκτώ, ἵνα
τὸν ἐκείνου πόθον ἄκρως διερεθίσῃ, καὶ μᾶλλον ἀπιστίας,
πᾶσι πίστιν ἀκριβεστέραν παράσχῃ τῆς Ἀναστάσεως, πάλιν
ἔρχεται· καὶ τῶν θυρῶν κεκλεισμένων ὡς πρότερον,
παρόντος δὲ καὶ τοῦ Θωμᾶ, εἰσεῖσι καὶ τὴν εἰρήνην,
τὸ σύννεβες, ἀσπασάμενος, μετέπειτα πρὸς τὸν Θωμᾶν ἀ-
ποτείνεται, καὶ φησὶ· «Φέρε τὸν δάκτυλόν σου ὧδε, καὶ
ἴδε τὰς χεῖράς μου· καὶ φέρε τὴν χεῖρά σου, καὶ βάλε εἰς
τὴν πλευράν μου, καὶ μὴ γίνου ἀπιστος, ἀλλὰ πιστός. Ε-

πειθῆ γὰρ, οὐ μόνον διὰ θεωρίας πιστωθῆναι εἶχες, διὰ τὴν φαντασίαν, ἀλλὰ παχὺς ὢν, καὶ ἀφῆς ἐμνήσθης (εἰδειξε δὲ διὰ τούτων, ὅτι ἡνίκα ἐκεῖνος ταῦτα ἔλεγε πρὸς τοὺς Μαθητάς, παρῆν ἀκούων). βάλει τὴν χεῖρα σου εἰς τὴν πλευράν μου »· ὁμοίᾳ δὲ, ὅτι καὶ εὐρεῖα ἦν ἡ κατὰ τῆς πλευρᾶς πληγὴ, ὡς καὶ χεῖρα εἰσὼ χωρεῖν. Ὁ δὲ Θωμᾶς ἀκριβῶς διερευνησάμενος, καὶ τὴν πίστιν λαβὼν δι' ἀφῆς (συνεχωρεῖτο γὰρ ταῦτ' ὁρᾶν, καὶ ποιεῖν ἐκεῖνα, κἂν ἐν ἀφθάρτῳ καὶ τεθεωμένῳ ἄκρως τῷ σώματι, δι' ἀσφάλειαν), ἔκραξεν· » Ὁ Κύριός μου, καὶ ὁ Θεός μου »· τὸ μὲν, διὰ τὴν σάρκα· τὸ δὲ, διὰ τὴν Θεότητα. Καὶ ὁ Χριστὸς πρὸς αὐτὸν λέγει· « Ὅτι ἰδὼν με ἐπίστευσας, μακάριοι οἱ μὴ ἰδόντες, καὶ πιστεύσαντες ».

Δίδυμος δὲ λέγεται ὁ Θωμᾶς, ἢ ὅτι μετ' ἑτέρου γηγενῆται, ἢ διὰ τὸ διστάσαι τῇ Ἀναστάσει· ἢ ὅτι οὕτως ἐκ φύσεως κεκολλημένοι ἦσαν αὐτοῦ οἱ δύο δάκτυλοι τῆς χειρὸς τῆς δεξιᾶς, ὁ μῖσος δηλονότι καὶ ὁ πρὸ ἐκείνου, ὁ λεγόμενος λιχανός· ἴσως ἂν τις φαίη, ὅτι διστάζειν ἐμελλε, καὶ μετ' αὐτῶν ψηλαφᾶν. Ἄλλοι δὲ λέγουσιν, ὅπερ καὶ ἀκριβέστερον, ὅτι τὸ, Θωμᾶς, Δίδυμος ἐρμηνεύεται. Δευτέρα μὲν αὕτη ἐμφάνεια τοῦ Χριστοῦ.

Τρίτη δὲ γέγονεν, ἐπὶ τῆς Σαλασσης τῆς Τιβεριάδος, ἐν τῇ ἀγρᾷ τῶν ἰχθύων, ὅτι καὶ τροφῆς μετίσχε, τῷ δεῖκῳ πυρὶ καταναλωθείσης, ὡς εἶδεν αὐτός, βεβαιότεραν τὴν Ἀνάστασιν παριστῶν. Εἶτα εἰς Ἐμμαοὺς φαίνεται. Πέμπτον ἐν Γαλιλαίᾳ· καὶ ἐνδεκάκις, ὡς φασί, φαίνεται, ἕως οὐ ἀνελήφθη, πολλὰ καὶ ὑπερφυῆ σημεῖα ποιῶν ἐνώπιον τῶν Μαθητῶν, μετὰ τὴν Ἀνάστασιν (τοῦ γὰρ τοῖς πολλοῖς ταῦτα ἐπεδείκνυτο)· παρήκασε δὲ ταῦτα πάντα οἱ Εὐαγγελισταὶ ἀναγράφασθαι, διότι οὐκ ἦν δυνατόν ταῦτα τοὺς πολλοὺς, καὶ ἐν τῷ κόσμῳ ἀναστρεφομένους ἀνθρώπους, ἀκούειν, ὡς ὑπερφυῆ λίαν τυγχάνοντα.

Ταῖς τοῦ σοῦ Ἀποστόλου Θωμᾶ πρεσβείαις, Χριστέ ὁ Θεὸς ἡμῶν, ἐλέησον ἡμᾶς. Ἀμήν.

ᾠδὴ ζ'. Ὁ Εἰρμός.

- » **Ε**ἰκόνι λατρεύειν, μουσικῆς συμφωνίας,
- » **Ε**συγκαλουμένης λαοῦς, ἐκ τῶν ὠδῶν
- » **Σ**ιῶν ἄδοντες, πατρικῶς οἱ Παῖδες Δαυὶδ,
- » **Τ**υράννου ἔλυσαν, τὸ παλίμνημον δόγμα, καὶ
- » **τὴν φλόγα εἰς δρόσον μετέβαλον, ὕμνον ἀνα-**
- » **μέλποντες· Ὁ ὑπερυψούμενος τῶν Πατέρων**
- » **καὶ ἡμῶν, Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.** **Τροπάριον.**

Ὡς πρώτη ὑπάρχει, ἡμερῶν καὶ κυρία, ἢ λαμπροφόρος αὕτη, ἐν ἣ ἀγάλλεσθαι ἄξιον, τὸν καινὸν καὶ θεῖον λαόν· ἐν τρόμῳ φέρει γὰρ, καὶ αἰῶνος τὸν τύπον, ὡς ὀγδοᾶς τελοῦσα τοῦ μέλλοντος. Ὁ ὑπερυψούμενος τῶν Πατέρων καὶ ἡμῶν Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Ὁ μόνος τολμήσας, τῇ ἀπίστῳ τε πίστει, εὐεργετήσας ἡμᾶς, Θωμᾶς ὁ Δίδυμος, λύει μὲν τὴν ζοφώδη ἄγνοιαν τοῖς πᾶσι πέρασι, τῇ πιστῇ ἀπιστίᾳ· ἑαυτῷ δὲ τὸν στέφανον πλέκει σαφῶς, λέγων· Σὺ εἶ Κύριος, ὁ ὑπερυψούμενος τῶν Πατέρων καὶ ἡμῶν, Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Ὁ μάτην διστάσας, ὁ Θωμᾶς, τῇ Ἐγέρσει σου, οὐ κατέθετο, ἀλλ' ἀναμφίλεικτον

ἔσπευδεν, ἀποδείξαι ταύτην, Χριστέ τοῖς πᾶσιν ἔθνεσιν· ὅθεν δι' ἀπιστίας πιστωσάμενος· πάντας, ἐδίδαξε λέγειν· Σὺ εἶ Κύριος, ὁ ὑπερυψούμενος, τῶν Πατέρων καὶ ἡμῶν, Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Εμφόβως τὴν χεῖρα, ὁ Θωμᾶς τῇ πλευρᾷ σου, τῇ ζωηφόρῳ Χριστέ, ἐνθεῖς ὑπότρομος ἦσθετο, ἐνεργείας Σῶτερ διπλῆς τῶν δύο φύσεων, τῶν ἐν σοὶ ἠνωμένων ἀσυγχύτως, καὶ πίστει ἐκραύγαζε, λέγων· Σὺ εἶ Κύριος, ὁ ὑπερυψούμενος τῶν Πατέρων καὶ ἡμῶν, Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Καταβασία. Ὁ Παῖδας ἐκ καμίνου.

ᾠδὴ η'. Ὁ Εἰρμός.

- » **Τ**ὸν ἐν φλογὶ πυρὸς, καιομένης καμίνου,
- » **Δ**ιαφυλάξαντα Παῖδας, καὶ ἐν μορφῇ
- » **Ἀγγέλου συγκαταβάντα τούτοις, ὑμνεῖτε**
- » **Κύριον, καὶ ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς**
- » **αἰῶνας.**

Τροπάριον.

Επιποθήσας σου, τὴν χαρμόσυνον θεῖαν, τοπρὶν ἠπίσται ὁ Θωμᾶς· ἀξιωθεῖς δὲ ταύτης, Θεὸν καὶ Κύριόν σε ἐκάλει Δέσποτα· ὃν ὑπερυψοῦμεν εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Τὸν ἀνασχόμενον, τῆς Θωμᾶ ἀπιστίας, καὶ ὑποδείξαντα πλευράν, καὶ τῇ αὐτοῦ παλάμῃ ἀκριβολογηθέντα, ὑμνεῖτε Κύριον καὶ ὑπερυψοῦτε αὐτὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Σοῦ τὸ περίεργον, θεσαυρὸν κεκρυμμένον, ἡμῖν ἀνέωξε Θωμᾶ· θεολογήσας γλώσση γὰρ, θεοφορομένη, ὕμνεῖτε, ἔλεγε, καὶ ὑπερυψοῦτε Χριστὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Καταβασία. Αὕτη ἡ κλητὴ.

ᾠδὴ θ'. Ὁ Εἰρμός.

- » **Σ**ὲ τὴν φαεινὴν λαμπάδα, καὶ Μητέρα τοῦ
- » **Θεοῦ, τὴν ἀρίζηλον δόξαν, καὶ ἀνωτέραν**
- » **πάντων τῶν ποιημάτων, ἐν ὕμνοις μεγαλύν-**
- » **νομεν.**

Τροπάριον.

Σοῦ τὴν φαεινὴν ἡμέραν, καὶ ὑπέρλαμπρον Χριστέ, τὴν ὀλόφωτον χάριν, ἐν ἣ ὠραῖος κάλλει τοῖς Μαθηταῖς σε, ἐπέσης μεγαλύνομεν.

Σὲ τὸν χοϊκῆ παλάμῃ ψηλαφώμενον πλευράν, καὶ μὴ φλέξαντα ταύτην, πυρὶ τῷ τῆς αὐλοῦ θεῖας οὐσίας, ἐν ὕμνοις μεγαλύνομεν.

Σὲ τὸν ὡς Θεὸν ἐκ τάφου, ἀναστάντα Χριστόν, οὐ βλεφάροις ἰδόντες, ἀλλὰ καρδίας πόθῳ πεπιστευκότες, ἐν ὕμνοις μεγαλύνομεν.

Καταβασία. Φωτίζου, φωτίζου.

Τὸ, Ἅγιος Κύριος ὁ Θεὸς ἡμῶν, ἐκ γ'.

Ἐξαποστειλάρια. Ἦχος γ'.

Ὁ οὐρανὸν τοῖς ἀστροῖς.

Εμῶν μελῶν χειρὶ σου, ἐξερευνήσας τὰς πληγὰς, μὴ μοι Θωμᾶ ἀπιστήσης, τραυματισθέντι διὰ σέ· σὺν Μαθηταῖς ὁμοφρόνει, καὶ ζῶντα κήρυττε Θεόν.

Δίς.

Σήμερον ἔαρ μυρίζει, καὶ καινὴ κτίσις χορεύει· σήμερον αἶρονται κλεῖθρα, θυρῶν καὶ τῆς ἀπιστίας, Θωμᾶ τοῦ φίλου βρωῆτος. Ὁ Κύριος καὶ Θεός μου.

Ἀπαξ.

Εἰς τοὺς Αἶνους, ἰστώμεν Στίχους δ'· καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ Προσόμοια γ'· δευτερῶντες τὸ α'.

Ἦχος α'. Πανεύφημοι Μάρτυρες.

Μετά τὴν ἐκ τάφου σου φρικτὴν, ζωοδότα Ἐγερσιν, ὡσπερ σφραγιδα οὐκ ἔλυσας, Χριστέ τοῦ μνήματος, οὕτω κεκλεισμένων, θυρῶν εἰσεληλυθας, πρὸς τοὺς πανεικλεεῖς Ἀποστόλους σου, χαροποιῶν αὐτοὺς, καὶ εὐθές σου παρεχόμενος, τῆτοις Πνεῦμα, δι' ἄμετρον ἔλεος.

Δίς.

Θωμᾶς ὁ καὶ Δίδυμος οὐκ ἦν, ἐνδημῶν ἠνίκα σὺ, τοῖς Μαθηταῖς ὥφθης Κύριε· ὅθεν ἠπίστησε, τῇ σῇ Ἀναστάσει, καὶ τοῖς κατιδοῦσί σε, ἐβόα· Εἰ μὴ βάλω τὸν δάκτυλον, εἰς τὴν πλευρὰν αὐτοῦ, καὶ τῶν ἤλων τὰ τυλώματα, οὐ πιστεύω, ὅτι ἐξεγήγερται.

Ὁς θέλεις ψηλάφησον Χριστός, τῷ Θωμᾶ ἐβόησε· βάλε τὴν χεῖρα καὶ γνῶθί με, ὅστέα ἔχοντα, καὶ γεῶδες σῶμα· καὶ μὴ γίνῃς ἀπίστος, ἐπίσης δὲ τοῖς ἄλλοις πιστῶθητι· ὁ δὲ ἐβόησεν· Ὁ Θεός μου καὶ ὁ Κύριος, σὺ ὑπάρχεις· δόξα τῇ Ἐγέρσει σου.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος πλ. β'.

Μεθ' ἡμέρας ὀκτώ, τῆς Ἐγέρσεώς σου Ἰησοῦ βασιλεῦ, μονογενές Λόγε τοῦ Πατρὸς, ὥφθης τοῖς Μαθηταῖς σου, κεκλεισμένων τῶν θυρῶν, τὴν εἰρήνην σε παρεχόμενος· καὶ τῷ ἀπιστοῦντι Μαθητῇ τοὺς τύπους ἔδειξας. Δεῦρο ψηλάφησον τὰς χεῖρας, καὶ τῆς πόδας, καὶ τὴν ἀκήρατόν μου πλευρὰν· ὁ δὲ πεισθεὶς ἐβόα σοι· Ὁ Κύριός μου καὶ ὁ Θεός μου, δόξα σοι.

Δοξολογία μεγάλη, καὶ Ἀπόλυσις.

Ἀπὸ δὲ τῆς σήμερον ἄρχονται πάλιν αἱ Λιταὶ ἐν τῷ Νάρθηκι· ὡσαύτως καὶ αἱ Κατηχήσεις τῆ ὁσίῃ Πατρὸς ἡμῶν Θεοδώρῃ τοῦ Στουδίτου· ἐν ἧ ψάλλομεν τὸ Ἐωθινὸν Ἰδιόμελον τῆ ἡχοῦ.

Ἦχος α'.

Εἰς τὸ ὄρος τοῖς Μαθηταῖς ἐπειγομένοις, διὰ τὴν χαμόθεν ἔπαρσιν, ἐπέστη ὁ Κύριος· καὶ προσκυνήσαντες αὐτὸν, καὶ τὴν δοθεῖσαν

ἐξουσίαν, πανταχοῦ διδάχθentes, εἰς τὴν ὑπ' ἡρανὸν ἐξαπεστέλλοντο, κηρύττει τὴν ἐκ νεκρῶν Ἀνάστασιν, καὶ τὴν εἰς οὐρανοὺς ἀποκατάστασιν· οἷς καὶ συνδιαιωρίζεις, ὁ ἀψευδὴς ἐπιγγεῖλατο, Χριστὸς ὁ Θεός, καὶ Σωτὴρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Πρόσχες, ὅτι αἱ Λιταὶ ἐν τῷ Νάρθηκι, πρὸ τῆς Πρώτης Ὁρας γίνονται· ἡ δὲ Κατήχησις τοῦ Στουδίτου, μετὰ τὴν Πρώτην Ὁραν λέγεται· τὰ δὲ Ἐωθινὰ ψάλλονται μετὰ τὴν Ἀπόλυσιν τοῦ Ὁρθρου, πρὸ τῆς Λιτῆς.

Ἰστέον, ὅτι ἡ Ἀκολουθία τῶν ἐπιλαχόντων Ἀγίων ἐν πάσαις ταῖς Κυριακαῖς τῆς ἀγίας Πεντηκοστῆς, ψάλλεται ἐν τοῖς Ἀποδείπνοις τῶν Κυριακῶν.

Ἡ Λειτουργία γίνεται ταχύτερον διὰ τὸν κόπον τῆς Ἀγρυπνίας. Αἱ Ὁραι ψάλλονται τριψαλμοί, κατὰ τὸν Τύπον, ἐν τῷ Νάρθηκι ἡγουν ἡ Τριθέκτη, καὶ ἡ Ἐννάτη. Λέγεται δὲ καὶ ὁ ἐξ ἔθους ψαλμός, ἀπερχομένων ἐν τῇ τραπέζῃ· ὡσαύτως καὶ ἀνισταμένων.

Εἰς τὴν Λειτουργίαν.

ΣΗΜΕΙΩΣΙΣ.

Κατὰ τὴν διάταξιν τοῦ Τυπικοῦ τῆς ἀγίας τοῦ Χριστοῦ Μεγάλῃς Ἐκκλησίας, ἀντὶ τῶν κατωτέρω διοριζομένων Τυπικῶν καὶ Μακαρισμῶν, ψάλλονται τὰ Ἀντίφωνα τοῦ Πάσχα, καὶ σήμερον, καὶ ἐν ὅλαις ταῖς ἐφεξῆς Κυριακαῖς, μέχρι τῆς Ἀναλήψεως· Εἰσοδικόν δὲ λέγεται· Δεῦτε προσκυνήσωμεν... Σῶσον ἡμᾶς... ὁ Ἀναστάς ἐκ νεκρῶν.

Τὰ Τυπικά· καὶ ἐν τοῖς Μακαρισμοῖς, ψάλλομεν ἐκ τῆ Κανόνος τῆς Ἐορτῆς. Ὡδὴν γ'· καὶ ε'· Ἀπολυτ. Ἐσφραγισμένου τοῦ μνήματος. Κοντάκι. Τῇ φιλοπράγμονι δεξιᾷ.

Τὸ Τρισάγιον.

Προκείμενον τοῦ Ἀποστόλου. Ἦχος γ'.
Μέγας ὁ Κύριος ἡμῶν, καὶ μεγάλη ἡ ἰσχὺς αὐτοῦ.
Στίχ. Αἰνεῖτε τὸν Κύριον, ὅτι ἀγαθός.

Ἠράξεων τῶν Ἀποστόλων.

Ἐν ταῖς ἡμέραις ἐκείναις, διὰ τῶν χειρῶν τῶν Ἀποστόλων.

Ἀλληλουῖα. Ἦχος πλ. δ'

Δεῦτε ἀγαλλιασώμεθα τῷ Κυρίῳ.

Στίχ. Ὅτι Θεὸς μέγας Κύριος.

Εὐαγγέλιον κατὰ Ἰωάννην. Ἐωθινὸν Θ'.

Οὔσης ὁφίας τῇ ἡμέρᾳ ἐκείνῃ.

Κοινωνικόν.

Ἐπαίνει Ἱερουσαλήμ τὸν Κύριον, αἶνει τὸν Θεόν σου Σιών.

ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΟΥ ΑΝΤΙΠΑΣΧΑ.

ΕΣΠΕΡΑΣ.

Εἰς τὸ, Κύριε ἐκέκραξα, ἰσῶμεν Στίχους 5'. καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ Προσόμοια τῆς Ἑορτῆς γ'.

Μετὰ τὴν ἐκ τάφου σου φρικτὴν.

Θωμᾶν, ὃ καὶ Δίδυμος, οὐκ ἦν.

Ὡς θέλεις ψηλάφησον, Χριστός.

Ζῆτει ταῦτα, εἰς τοὺς Αἰῶνας τῆς Ἑορτῆς.

Καὶ ἐκ τοῦ Μηναίου, τοῦ κατὰ τὴν ἡμέραν Ἀγίου Προσόμοια γ'.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος α'.

Τῶν θυρῶν κεκλεισμένων, τῶν Μαθητῶν συνηθροισμένων, εἰσηλθες ἄφνω παντοδύναμε, Ἰησοῦ ὁ Θεὸς ἡμῶν· καὶ στᾶς ἐν μέσῳ αὐτῶν, εἰρήνην δεῖς ἐπλήρωσας ἀγίῳ Πνεύματος· προσμένειν τε προσέταξας, καὶ μηδαμοῦ χωρίζεσθαι ἀπὸ Ἱερουσαλήμ, ἕως οὗ ἐνδύσωνται τὴν ἐξ ὕψους δύναμιν διὸ βοῶμέν σοι· Ὁ φωτισμὸς καὶ ἡ ἀνάστασις, καὶ ἡ εἰρήνη ἡμῶν, δόξα σοι.

Εἴσοδος. Τὸ, Φῶς ἰλαρόν. Προκείμενον.

Ἦχος βαρῦς.

Τίς Θεὸς μέγας ὡς ὁ Θεὸς ἡμῶν, σὺ εἶ ὁ Θεός, ὁ ποιῶν θαυμάσια μόνος.

Στίχ. Ἐγνώρισας ἐν τοῖς λαοῖς τὴν δύναμίν σου.

Στίχ. Καὶ εἶπα· Νῦν ἠρξάμην.

Στίχ. Ἐμνήσθην τῶν ἔργων Κυρίου.

Εἶτα. Ἐκτενὴς, τὸ, Καταξίωσον, καὶ τὰ λοιπά.

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρὰ τῆς Ὀκτωήχου.

Ἦχος α'. Ἀναστάσιμον.

Τὰς ἐσπερινὰς ἡμῶν εὐχαῖς, πρόσδεξαι ἅγιε Κύριε, καὶ παράσχου ἡμῖν, ἄφραστον ἁμαρτιῶν· ὅτι μόνος εἶ ὁ δείξας, ἐν κόσμῳ τὴν Ἀνάστασιν.

Στίχ. Πρὸς σέ ἦρα τοὺς ὀφθαλμοὺς μου.

Κατανυκτικόν.

Οτι τὸ πέλαγος πολὺ τῶν παραπτωμάτων μου Σωτήρ, καὶ δεινῶς βεβύθισμαι ταῖς πλημμελείαις μου, δός μοι χεῖρα σῶσόν με, ὡς τῷ Πέτρῳ ὁ Θεός, καὶ ἐλέησόν με.

Στίχ. Ἐλέησον ἡμᾶς, Κύριε, ἐλέησον ἡμᾶς.

Μαρτυρικόν.

Τῆ πρεσβείᾳ Κυρίου, πάντων τῶν Ἀγίων, καὶ τῆς Θεοτόκου, τὴν σὴν εἰρήνην δός ἡμῖν, καὶ ἐλέησον ἡμᾶς, ὡς μόνος οἰκτίρμων.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος α'.

Μεθ' ἡμέρας οὐκ τῷ, τῆς Ἐγέρσεώς σου Κύριε, ὠφθης τοῖς Μαθηταῖς σου, ἐν τόπῳ ἧσαν συνηγμένοι· καὶ φωνήσας αὐτοῖς· Εἰρήνη ὑμῖν·

τῷ ἀπιστοῦντι Μαθητῇ, τὰς χεῖρας ὑπέδειξας, καὶ τὴν ἄχραντον πλευράν· Ὁ δὲ πεισθεὶς ἐβόα σοι· Ὁ Κύριός μου καὶ ὁ Θεός μου, δόξα σοι.

Τὸ, Νῦν ἀπολύεις, τὸ Τρισάγιον.

καὶ μετὰ τὴν Ἐκφώνησιν,

Ἀπολυτίκιον. Ἦχος βαρῦς.

Ε'σφραγισμένε τοῦ μνήματος, ἡ ζωὴ ἐκ τάφου ἀνέτειλας, Χριστέ ὁ Θεός· καὶ τῶν θυρῶν κεκλεισμένων, τοῖς Μαθηταῖς ἐπέσης ἡ πάντων ἀνάστασις, πνεῦμα εὐθὲς δι' αὐτῶν ἐγκαινίζων ἡμῖν, κατὰ τὸ μέγα σου ἔλεος.

Καὶ Ἀπολύσις.

ΤΗ ΔΕΥΤΕΡΑ ΤΗΣ Β'. ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ
ΠΡΩΙ.

Εἰς τὸν Ὁρθρον, Εὐλογήσαντος τοῦ Ἱερέως, λέγομεν τὸ, Χριστὸς ἀνέστη, ἐκ γ'. Εἶτα τὸν Ἐξάψαλμον μεθ' ὃν, τὸ, Θεὸς Κύριος Ἀπολυτίκιον, Ἦχος βαρῦς· Ἐσφραγισμένε τῷ μνήματος. ὅπερ λέγεται δι' ὅλης τῆς Ἑβδομάδος· καὶ ἡ Στιχολογία τῶν δύο Καθισμάτων τῆ Ψαλτηρίας. Μετὰ τὴν α'. Στιχολογ. Καθίσμ. τῆς Ὀκτωήχου.

Ἦχος α'. Ἀναστάσιμον.

Τὸν τάφον σου Σωτήρ, στρατιῶται τηροῦντες, νεκροὶ τῇ ἀστραπῇ, τοῦ ὀφθέντος Ἀγγέλου, ἐγένοντο κηρύττοντος, Γυναίξί τὴν Ἀνάστασιν. Σὲ δοξάζομεν, τὸν τῆς φθορᾶς καθαιρέτην, σοὶ προσπίπτομεν, τῷ ἀναστάντι ἐκ τάφου, καὶ μόνῳ Θεῷ ἡμῶν.

Κατανυκτικόν.

Ε'ν ἀνομίαις συλληφθεὶς ἐγὼ ὁ ἄσωτος, οὐ τόλμῳ ἀτενίσαι, εἰς τὸ ὕψος τοῦ οὐρανοῦ· ἀλλὰ θαρρῶν εἰς τὴν φιλανθρωπίαν σου, κράζω· Ὁ Θεός, ἰλάσθητί μοι τῷ ἁμαρτωλῷ, καὶ σῶσόν με.

Μαρτυρικόν.

Α'θλήσεως καύχημα καὶ σεφάνων ἀξίωμα, οἱ ἐνδοξοὶ Ἀθλοφόροι περιβέβληταί σε Κύριε· καρτερίᾳ γὰρ αἰκισμῶν, τῆς ἀνόμης ἐτροπώσαντο· καὶ δυνάμει θαυμάσθη, ἐξ οὐρανοῦ τὴν νίκην ἐδέξαντο· αὐτῶν ταῖς ἰκεσίαις, ἐλευθέρωσον τοῦ ἀοράτου ἐχθροῦ Σωτήρ, καὶ σῶσόν με.

Θεοτοκίον.

Θαῦμα θαυμάτων Κεχρητωμένη, ἐν σοὶ θεωροῦσα ἡ κτίσις ἀγάλλεται· συνέλαβες γὰρ ἀσπόρως, καὶ ἔτεκες ἀφράστως, ὃν ταξιαρχία Ἀγγέλων ὄραν οὐ δεδύνηται· αὐτὸν ὡς Θεὸν ἰκέτευε, ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Μετά τὴν β'. Στιχολ. Καθίσμα τῆς Ἑορτῆς.

Ἦχος α'. Τὸν τάφον σου Σωτήρ.

ΑΨάμενος χειρὶ, τῆς πλευρᾶς τῆς ἀστέκτου, ὁ Δίδυμος Θωμᾶς, οὐκ ἐφλέχθη τῇ ψαύσει, ἀλλ' ἔμεινε τοὺς μώλωπας, ψηλαφῶν ἀκριβέστερον, καὶ φθεγγόμενος, τῷ δι' ἡμᾶς λογαυθέντι· Σὺ μου Κύριος, καὶ σὺ Θεός μου ὑπάρχεις, καὶ πάθος ὑπήνεγκας. **Δίς.**

Εἶτα τὸ, Ἀνάσασιν Χριστοῦ Θεασάμενοι. **Ο** Ν'. καὶ οἱ Κανόνες τῆς Ἑορτῆς μετὰ τῶν Εἰρμῶν εἰς ἡ. καὶ τοῦ Μηναιίου εἰς δ'. Ἀπὸ γ'. Φῶης, Καθίσματα τοῦ Μηναιίου, καὶ τῆς Ἑορτῆς· ἀφ' ἑκτῆς, Κοντάκιον τῆς Ἑορτῆς· εἰς τὴν δ'. στιχολογοῦμεν, Τὴν Τιμιωτέραν. Ἐξαποστειλάριον τῆς Ἑορτῆς, **δίς.**

Εἰς τοὺς Αἶνους, ἰστώμεν Στίχους δ'. καὶ ψάλλομεν Στιχηρά τῆς Ὀκτωήχου. **Ἦχος α'.**

Ἀναστασίμον.

Υμνοῦμέν σου Χριστέ, τὸ σωτήριο πάθος, καὶ δοξαζομέν σου τὴν Ἀνάστασιν.

Κατανυκτικόν.

Αλλος σε κόσμος ψυχῆ, ἀναμένει καὶ κριτῆς, τὰ σὰ μέλλων δημοσιεύειν κρυπτά καὶ δεινά· μὴ ἔν ἐμμείνης τοῖς ᾧδε, ἀλλὰ πρόσφθασον βοῶσα τῷ κριτῇ. Ὁ Θεός, ἰλάσθητί μοι καὶ σῶσόν με. **Μαρτυρικόν.**

Τοὺς Ἀθλοφόρους τοῦ Χριστοῦ, δεῦτε λαοὶ ἅπαντες τιμήσωμεν, ὕμνοις καὶ ᾠδαῖς πνευματικαῖς· τοὺς φωστῆρας τοῦ κόσμου, καὶ κήρυκας τῆς πίστεως· τὴν πηγὴν τὴν ἀένναον, ἐξ ἧς ἀναβλύζει τοῖς πιστοῖς τὰ ἰάματα· αὐτῶν ταῖς ἰκεσίαις, Χριστέ ὁ Θεός ἡμῶν, τὴν εἰρήνην δώρησαι τῷ κόσμῳ σου, καὶ ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν τὸ μέγα ἔλεος.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος β'.

Θωμᾶς ὁ λεγόμενος Δίδυμος, ἔν ἦν μετ' αὐτῶν, ὅτε εἰσῆλθες Χριστέ, κεκλεισμένων τῶν θυρῶν· ὅθεν καὶ ἠπίστει τοῖς ῥηθεῖσιν αὐτῷ, ἐξ ἀπιστίας εἰς πίστιν βεβαιῶν. Οὐκ ἀπηξίωσας δέ, ἀγαθὲ, ὑποδείξαι αὐτῷ τὴν ἀχραντον πλευράν σου, καὶ τῶν χειρῶν καὶ τῶν ποδῶν τοὺς μώλωπας. Ὁ δὲ ψηλαφήσας καὶ ἰδὼν, ὡμολόγησέ σε εἶναι Θεὸν οὐ γυμνόν, καὶ ἄνθρωπος οὐ ψιλόν· καὶ ἐβόα· Ὁ Κύριός μου καὶ ὁ Θεός μου, δόξα σοι.

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρά Προσόμοια.

Ἦχος β'. Οἶκος τοῦ Ἐφραθᾶ.

Χεῖλεσι καθαροῖς, ὑμνεῖτε σὺν Ἀγγέλοις, βροταῖ τὸν ἀναστάντα, τριήμερον ἐν τάφῳ, καὶ κόσμον σενεγείραντα.

Στίχ. Ἐπαίνει Ἱερουσαλήμ τὸν Κύριον, αἶνει τὸν Θεόν σου Σιών.

Ωφθης τοῖς ἱεροῖς, σοῦ Σῶτερ Ἀποστόλοις, τῶν θυρῶν κεκλεισμένων, δι' αὐτῶν ἐγκαινίζων, ἡμῖν τὸ θεῖον Πνεῦμά σου.

Στίχ. Ὅτι ἐνίσχυσε τοὺς μοχλοὺς τῶν πυλῶν σου, εὐλόγησε τοὺς υἱούς σου ἐν σοί.

Νῦν σε Παμβασιλεῦ, ἰδόντες οὐ βλεφάροις, ἀλλὰ καρδίας πόθῳ, Θεὸν πεπιστευκότες, ἐν ὕμνοις μεγαλύνομεν.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος α'.

Τῶν Μαθητῶν δισταζόντων, τῇ ὀγδόῃ ἡμέρᾳ, ἐπέστη ὁ Σωτήρ, οὗ ἦσαν συνηγμένοι· καὶ τὴν εἰρήνην δούς, τῷ Θωμᾶ ἔβόησε· Δεῦρο Ἀπόστολε, ψηλάφησον, παλάμας, αἷς τοὺς ἥλους ἐπηξάν. Ὡ καλὴ ἀπιστία τοῦ Θωμᾶ! τῶν πιστῶν τὰς καρδίας, εἰς ἐπίγνωσιν ἤξε, καὶ μετὰ φόβου ἔβόησεν· Ὁ Κύριός μου καὶ ὁ Θεός μου, δόξα σοι.

Τὸ Ἀπολυτίκιον. Ἐσφραγισμένε τῷ μνήματός. **Ἐκτενής, καὶ Ἀπόλυσις.**

Τῆ ΔΕΥΤΕΡΑ ΤΗΣ Β'. ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ
ΕΣΠΕΡΑΣ.

Εἰς τὸ, Κύριε ἐκέκραξα, ἰστώμεν Στίχ. γ'. καὶ ψάλλομεν Στιχηρά Προσόμοια τῆς Ἑορτῆς γ'.

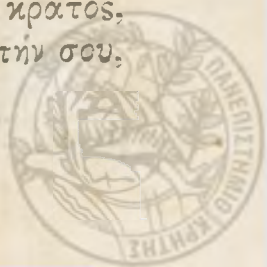
Ἦχος δ'. Ὡς γενναῖον ἐν Μάρτυσιν.

Ανάστας ἐκ τοῦ μνήματος, κεκλεισμένων ἐπίσταται, τῶν θυρῶν τοῖς Φίλοις σου, παντοδύναμε· καὶ τῷ Θωμᾶ ἀπιστήσαντι, τῶν ἥλων ὑπέδειξας, διατρήσεις, καὶ πλευρᾶς, τὴν ἐκ λόγῃς ἐκκέντησιν, βεβαιῶν αὐτόν, καὶ πιστούμενος Λόγε, ὡς αὐτὸς εἶ, ὁ δι' οἶκτον ὑπομείνας, σωτηριῶδη παθήματα.

Τὴν πολλὴν συγκατάβασιν, καὶ δι' οἶκτον ἀμέτρητον, καθρωῶν μου κένωσιν, μὴ ἀμφιβάλλε, ἀλλὰ πιστώθητι Δίδυμε, ὁ Κύριος ἔφησεν, ὡς αὐτὸς ἐγώ εἰμι, ὁ παθὼν καὶ τριήμερος, ἐκ τοῦ μνήματος, ἀναστάς, καὶ τοῦ Ἄδου τὰ ταμεῖα, ἐκκενώσας καὶ ζωώσας, τοὺς ἀπ' αἰῶνος τεθνήξαντας.

Εκπλαγεῖς ὡς ἐώρακεν, ὁ Θωμᾶς ἀνεβόησεν, ὅπηνίκα εἶδε σε, Παντοδύναμε· Σὺ εἶ Θεός μου καὶ Κύριος· πιστεύω φιλόνηρωπε, ὡς αὐτὸς εἶ ὁ παθὼν, καὶ τὰ πάθη ἰώμενος, τῶν ψυχῶν ἡμῶν· προσκυνῶ σου τὸ κράτος, καὶ τῷ κόσμῳ, διαγγέλλω τὴν φρικτὴν σου, καὶ παντοδύναμον Ἐγερσιν.

Καὶ τοῦ Μηναιίου γ'.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος α΄.

Τῶν Μαθητῶν διασταζόντων, τῇ ὄγδῳ ἡμέρᾳ, ἐπέστη ὁ Σωτὴρ, οὗ ἦσαν συνηγμένοι· καὶ τὴν εἰρήνην δούς, τῷ Θωμᾷ ἐβόησε· Δεῦρο Ἀπόστολε, ψηλάφησον παλάμας, αἷς τοὺς ἡλούς ἐπηξάν· ὦ καλὴ ἀπιστία τοῦ Θωμᾶ! τῶν πιστῶν τὰς καρδίας εἰς ἐπίγνωσιν ἤξε, καὶ μετὰ φόβου ἐβόησεν· Ὁ Κύριός μου καὶ ὁ Θεός μου, δόξα σοι.

Εἰς τὸν Στίχ. Στιχηρά τῆς Ὀκτωήχου.

Ἦχος α΄. Ἀναστάσιμον.

Κυκλώσατε λαοὶ Σιών, καὶ περιλάβετε αὐτὴν, καὶ δότε δόξαν ἐν αὐτῇ, τῷ ἀναστάντι ἐκ νεκρῶν· ὅτι αὐτός ἐστιν ὁ Θεὸς ἡμῶν, ὁ λυτρωσάμενος ἡμᾶς, ἐκ τῶν ἀνομιῶν ἡμῶν.
Στίχ. Πρὸς σέ ἦρα τοὺς ὀφθαλμούς μου.

Κατανυκτικόν.

Οτι ἐννοίαις πονηραῖς, καὶ ἔργοις καταδεικασμαί, Σωτὴρ, λογισμὸν μοι δώρησαι ἐπιτροφῆς ὁ Θεός, ἵνα κράζω· Σῶσόν με Εὐεργέτα ἀγαθέ, καὶ ἐλέησόν με.

Στίχ. Ἐλέησον ἡμᾶς Κύριε, ἐλέησον ἡμᾶς.

Μαρτυρικόν.

Η ἐν σταδίῳ ὑμῶν ὁμολογία Ἁγιοι, τῶν Δαιμόνων κατέπτηξε τὴν δύναμιν, καὶ τῆς πλάνης τοὺς ἀνθρώπους ἠλευθέρωσε· διὸ καὶ τὰς κεφαλὰς ἀποτεμνόμενοι, ἐκράζετε· Γενέσθω Κύριε ἡ Δυσία τῶν ψυχῶν ἡμῶν εὐπρόσδεκτος ἐνώπιόν σου· ὅτι σὲ ποθήσαντες, κατεφρονήταμεν τῆς προσκαιροῦ ζωῆς, φιλάνθρωπε.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος β΄.

Μετὰ τὴν Ἐγερσίαν σου Κύριε, συνηγμένων τῶν Μαθητῶν σου, καὶ τῶν θυρῶν κεκλεισμένων, ἐν μέσῳ ἔστης, εἰρήνην παρέχων αὐτοῖς· πεισθεῖς δὲ καὶ ὁ Θωμᾶς, τῇ ὀράσει τῶν χειρῶν καὶ τῆς πλευρᾶς σου, Κύριον καὶ Θεόν σε ὡμολόγησε, σῶζοντα τοὺς ἐλπίζοντας εἰς σέ, φιλάνθρωπε.

Ἀπολυτίκιον. Ἐσφραγισμένου τοῦ μηνύματος.

Ἐκτενής, καὶ Ἀπολυσις.

Τῆ ΤΡΙΤῆ Τῆς Β. ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ
ΠΡΩΤῆ.

Εἰς τὸν Ὄρθρον. Μετὰ τὴν α΄. Στιχολογ. Καθίσματα τῆς Ὀκτωήχου. Ἦχος β΄.

Ἀναστάσιμον. Τοῦ λίθου σφραγισθέντος.

Πυλαῖνες πρὸς τὸ μνήμα παρεγένοντο ὄρθριαι, καὶ ἀγγελικὴν ὀπτασίαν θεασάμεναι, ἔτρεμον· ὁ τάφος ἐξήστραπτε ζωὴν, τὸ

θαῦμα κατέπληπτεν αὐτάς· διὰ τοῦτο ἀπελθῆσαι, τοῖς Μαθηταῖς ἐκήρυττον τὴν Ἐγερσίαν· Τὸν Ἄδην ἐσκύλευσε Χριστός, ὡς μόνος κραταῖος καὶ δυνατός· καὶ φθαρέντα συνήγειρε πάντας, τὸν τῆς κατακρίσεως λύσας φόβον, δυνάμει σταυροῦ.

Κατανυκτικόν.

Εἰ ὁ δίκαιος μόλις σώζεται, ἐγὼ ποῦ φανούμαι ὁ ἁμαρτωλός; τὸ βῆρος καὶ τὸν καύσωνα τῆς ἡμέρας οὐκ ἐβάξασα· τοῖς περὶ τὴν ἐνδεκάτην ὥραν, συναριθμησόν με, ὁ Θεός, καὶ σῶσόν με.

Μαρτυρικόν.

Ος καλοὶ στρατιῶται, ὁμοφρόνως πιστευσάντες, τὰς ἀπειλαῖς τῶν τυράννων μὴ προούμενοι Ἁγιοι, προσήλθετε προθύμως τῷ Χριστῷ, ἀράμενοι τὸν τίμιον σταυρόν· καὶ τελέσαντες τὸν δρόμον, ἐξ οὐρανοῦ τὴν νίκην ἐδέξασθε. Δόξα τῷ ἐνισχύσαντι ὑμᾶς· δόξα τῷ στεφανώσαντι· δόξα τῷ ἐνεργοῦντι δι' ὑμῶν πᾶσιν ἰάματα.

Θεοτοκίον.

Αῖματι τῆς ἁγίας καὶ ζωοποιῆτος Θεοτόκου Μαρίας, δεῦτε προσκυνήσωμεν, καὶ προσπέσωμεν αὐτῇ· παρρησίαν γὰρ ἔχει πρὸς τὸν τεχθέντα ἐξ αὐτῆς, καὶ πρεσβεῦειν καὶ σῶζειν, ἀπὸ ὀργῆς καὶ θανάτου τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Μετὰ τὴν β΄. Στιχολ. Καθίσμα τῆς Ἑορτῆς.

Ἦχος πλ. α΄.

Τὸν συνάναρχον Λόγον.

Τὸν Ἀπόστολον πάντες καὶ μαθητὴν τοῦ Χριστοῦ· εὐφημήσωμεν ὕμνοις ἐπὶ τῇ μνήμῃ αὐτοῦ· θεοπρεπῶς γὰρ τὰς ἡμῶν διανοίας αὐτός, τύπους τῶν ἡλῶν ψηλαφῶν, βεβαίαν πίστιν ἐκζητῶν, ἐστήριξεν ἐν τῷ κόσμῳ, καὶ δυσωπεῖ τὸν Σωτῆρα, ἐλεηθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Δίς.

Τὸ Ἀνάσασιν Χριστοῦ θεασάμενοι. Ὁ Ν. Εἶτα ὁ Κανὼν τῆς Ἑορτῆς, μετὰ τῶν Εἰρμῶν, εἰς ἡ. καὶ τοῦ Μηναιίου, εἰς δ'. Ἀπὸ τρίτης Ὁδῆς, Καθίσμα τοῦ Μηναιίου. Κοντάκιον, καὶ Ἐξαποστειλᾶριον τῆς Ἑορτῆς.

Εἰς τοὺς Αἶνους, ἰστώμεν Στίχ. δ'. καὶ ψάλλομεν Στιχηρά τῆς Ὀκτωήχου. Ἦχος α΄.

Ἀναστάσιμον.

Ο σταυρόν ὑπομείνας, καὶ τὸν θάνατον καταργήσας, καὶ ἀναστὰς ἐκ τῶν νεκρῶν, εἰρήνευσον ἡμῶν τὴν ζωὴν Κύριε, ὡς μόνος παντοδύναμος.

Δίς.

Κατανυκτικόν.

Μὴ ἀποδοκιμάσης με Σωτὴρ μου, τῇ ῥαθυμῳίᾳ τῆς ἁμαρτίας συνεχόμενον· διέγειρόν μου τὸν λογισμὸν πρὸς μετάνοιαν, καὶ τοῦ

σου ἀμπελῶνος ἐργάτην δόκιμον ἀνάδειξόν με, δωρημένος μοι τῆς ἐνδεκάτης ὥρας τὸν μισθόν, καὶ τὸ μέγα ἔλεος.

Μαρτυρικόν.

Οὗτοι οἱ ζρατιῶται τοῦ Βασιλέως τοῦ μεγάλου, ἀντέστησαν τοῖς δόγμασι τῶν τυράννων, γενναίως κατεφρόνησαν τῶν βασιάνων, καὶ τὴν πλάην πᾶσαν πατήσαντες, ἀξίως στεφανωθέντες, αἰτοῦνται παρὰ τοῦ Σωτῆρος, εἰρήνην καὶ τὸ μέγα ἔλεος.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος β'.

Τῶν θυρῶν κεκλεισμένων, ἐπιστάς ὁ Ἰησοῦς τοῖς Μαθηταῖς, ἀφοβίαν καὶ εἰρήνην ἐδίδου· εἶτα λέγει τῷ Θωμᾶ· Τί μοι ἀπιστεῖς, ὅτι ἀνέστην ἐκ νεκρῶν; φέρε ὧδε τὴν χεῖρά σου, καὶ βάλε εἰς τὴν πλευράν μου, καὶ ἴδε· σου γὰρ ἀπιστοῦντος, οἱ πάντες ἔμαθον, τὰ πάθη καὶ τὴν Ἀνάστασίν μου, κράζειν μετὰ σοῦ· Ὁ Κύριός μου καὶ ὁ Θεός μου, δόξα σοι.

Εἰς τὸν Στίχον. Στιχηρὰ τῆς Ἑορτῆς.

Ἦχος α'. Οἶκος τοῦ Ἐφραθα'.

Υμνήσωμεν πιστοὶ, ἀπαύστως σὺν Ἀγγέλοις, Χριστὸν τὸν ἀναστάντα, τριήμερον ἐκ τάφου, καὶ κόσμον συνεγείραντα.

Στίχ. Εἰς πᾶσαν τὴν γῆν ἐξῆλθεν ὁ φθόγγος αὐτῶν.

Θωμᾶς σου τὴν πλευράν, εὐσπλαγγχε ψηλαφήσας, πρὸς πίστιν ἐπανῆλθε· καὶ ἡμεῖς δι' αὐτοῦ σε, Θεὸν λοιπὸν ἐπέγνωμεν.

Στίχ. Οἱ οὐρανοὶ διηγοῦνται δόξαν Θεοῦ.

Νέμεῖς ὦ λυτρωτὰ, εἰρήνην τῷ λαῷ σου, ἐξαναστὰς τοῦ τάφου, καὶ κόσμον συνεγείρας, ἐξ Ἄδου Παντοδύναμε.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος πλ. β'.

Τῶν θυρῶν κεκλεισμένων, ἐπέστης Χριστέ πρὸς τοὺς Μαθητάς. Τότε ὁ Θωμᾶς οἰκονομικῶς οὐκ εὐρέθη μετ' αὐτῶν· ἔλεγε γάρ· Οὐ μὴ πιστεύσω, εἰ μὴ ἴδω καὶ γὼ τὸν Δεσπότην· ἴδω τὴν πλευράν, ὅθεν ἐξῆλθε τὸ αἷμα, τὸ ὕδωρ, τὸ βάπτισμα· ἴδω τὴν πληγὴν, ἐξ ἧς ἰάθη τὸ μέγα τραῦμα ὁ ἄνθρωπος· ἴδω, πῶς οὐκ ἦν ὡς πνεῦμα, ἀλλὰ σὰρξ καὶ ὀστέα. Ὁ τὸν θάνατον πατήσας, καὶ Θωμᾶν πληροφορήσας, Κύριε, δόξα σοι.

Ἀπολυτίκιον. Ἐσφραγισμένου τοῦ μνήματος.

Ἐκτενής, καὶ Ἀπόλυσις.

Τῆ ΤΡΙΤῆ ΤῆΣ Β'. ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ
ΕΣΠΕΡΑΣ.

Εἰς τὸ, Κύριε ἐκέκραξα, ἰστωμέν Στίχους ε'. καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ Προσόμοια τῆς Ἑορτῆς γ'.

Ἦχος α'. Πανεύφημοι Μάρτυρες.

Ψηλάφησον λέγει τῷ Θωμᾶ, ἐκ νεκρῶν τριήμερος, ἐξαναστὰς ὁ φιλόανθρωπος· καὶ ἴδε χεῖράς μου, καὶ ποδῶν τὰς τρήσεις, καὶ πλευρᾶς τὴν πόρωσιν, καὶ γινώθι με Θεὸν ἀναλλοίωτον, γεῶδες φύραμα, κατ' οὐσίαν μορφωσάμενον, καὶ τὸ πάθος ἐν αὐτῷ δεξάμενον.

Ἡπόρει τὰς τρήσεις ἐνορῶν, τῶν ποδῶν ὁ Δίδυμος, καὶ τῶν χειρῶν τὰ τυλώματα, καὶ ἦν θαμβούμενος, τὸ φρικῶδες θαῦμα, καὶ χειρὶ τὴν ἄχραντον, πλευράν καὶ ψηλαφῶν καὶ θεώμενος, ἐξ ὧν ὑπέδειξεν, ἀναμφίβολον τοῖς ἔθνεσιν, τὴν ἐκ τάφου τριήμερον Ἐγερσιν.

Λαμβάνω μεγίστην χαρμονὴν, σὴν Σωτήρ μου Ἐγερσιν, βεβαιουμένην θεώμενος, ἐξ ὧν ἠξιώται, τολμηρῶν πραγμάτων, ὁ Θωμᾶς ἐφάψασθαι· διό σε τὸν ἀπλοῦν δογματίζομεν, Θεὸν καὶ ἄνθρωπον, ἐνεργείας δύο φέροντα, ἐσιώδεις, τῶν ἐξ ὧν συντέθεισαι.

Καὶ τοῦ Μηναιίου γ'.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος δ'.

Κύριε, τῇ ἀστέκτῳ τῆς Θεότητος αἴγλη, τῶν θυρῶν ἐπέστης οὐσιῶν κεκλεισμένων· καὶ σταῖς ἐν μέσῳ τῶν Μαθητῶν, τὴν πλευράν ἐξεγύμνωσας, καὶ τραυμάτων σου χειρῶν καὶ τῶν ποδῶν, τὰς ὀτειλὰς δεικνύων, ἀθυμίας τὴν κατήφειαν τε λύων, σαφῶς ἐφώνησας· Ὁν τρόπον ἐν ἐμοὶ καθοράτε ὦ φίλοι, τῆς σαρκὸς τὴν πρόσληψιν, οὐ πνεύματος φέρω φύσιν. Τῷ δὲ δισταζόντι Μαθητῇ προετρέπεψ ψηλαφήσαι φρικτῶς, κατειπὼν· Ἐρευνήσας ἅπαντα, δεῦρο λοιπὸν μὴ ἀμφίβαλλε. Ὁ δὲ αἰσθόμενος ἐν τῇ χειρὶ τῆς σῆς διπλῆς οὐσίας, ἐν φόβῳ ἀνεβόα πιστῶς, τῇ πίστει ἐλκόμενος· Ὁ Κύριός μου καὶ ὁ Θεός μου, δόξα σοι.

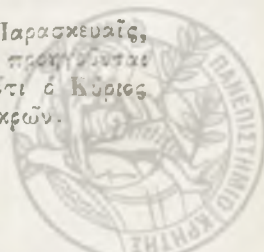
Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρὰ τῆς Ὀκτωήχου.

Ἦχος α'.

Σταυρώσιμον ().*

Σταυρὸς κατεπάγη ἐν Κρανίῳ, καὶ ἠνθήσεν ἡμῖν ἀθανασίαν, ἐκ πηγῆς ἀεννάου, τῆς πλευρᾶς τοῦ Σωτῆρος.

(*) Σημείωσαι, ὅτι ἐν ταῖς Τετράσι καὶ ταῖς Παρασκευαῖς, εἰς τὰ Ἀπόστιχα, τὰ Καθίσματα, καὶ τοὺς Αἵνεθ, προηγουμένως τῶν Ἀναστασίμων τὰ Σταυρώσιμα Στιχηρὰ· διότι ὁ Κύριος ἡμῶν πρῶτον ἐσταυρώθη, εἰς οὕτως ἀνέστη ἐκ νεκρῶν.

Στίχ. Πρὸς σέ ἦρα τοὺς ὀφθαλμούς μου.

Ἀναστάσιμον.

Δεῦτε λαοὶ ὑμνήσωμεν, καὶ προσκυνήσωμεν Χριστόν, δοξάζοντες αὐτοῦ τὴν ἐκ νεκρῶν Ἀνάστασιν· ὅτι αὐτὸς ἐστὶν ὁ Θεὸς ἡμῶν, ὁ ἐκ τῆς πλάνης τῆ ἐχθρῆ, τὸν κόσμον λυτρωσάμενος.

Στίχ. Ἐλέησον ἡμᾶς, Κύριε, ἐλέησον ἡμᾶς.

Μαρτυρικόν.

Ω τῆς καλῆς ἡμῶν πραγματείας Ἅγιοι! ὅτι αἵματα ἐδώκατε, καὶ οὐρανοὺς ἐκληρονομήσατε· καὶ πρὸς καιρὸν πειρασθέντες, αἰωνίως ἀγάλλεσθε. Ὄντως καλὸν ὑμῶν τὸ ἐμπόρευμα· φθαρτὰ γὰρ καταλιπόντες, τὰ ἀφθαρτα ἀπελάβετε, καὶ σὺν Ἄγγελοις χορεύοντες, ὑμνεῖτε ἀπαύστως, Τριάδα ὁμοούσιον.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος πλ. δ'.

Α ψαι Θωμᾶ τῆς πλευρᾶς τῆ χειρὶ, λέγει Χριστὸς, καὶ τοὺς τύπους τῶν ἤλων δεῦρο ψηλάφησον, πίστει ἐρεύνησον, καὶ γίνου μοι πιστὸς, καὶ μὴ γίνου ἀπιστος. Ὁ δὲ Θωμᾶς τῷ δακτύλῳ ὡς ἤφατο τοῦ Δεσπότου, μέγα ἀνεβόησε· Σὺ μου Θεὸς καὶ Κύριος, εὐσπλαγχνε δόξα σοι.

Ἀπολυτίκιον.

Ἐσφραγισμένου τοῦ μνήματος.

Ἐκτενής, καὶ Ἀπόλυσις.

✠✠✠✠✠✠✠✠✠✠

ΤΗ ΤΕΤΑΡΤΗ ΤΗΣ Β'. ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ ΠΡΩΓ'.

Εἰς τὸν Ὅρθρον. Μετὰ τὴν α'. Στιχολογ. Καθίσματα τῆς Ὀικτωήχου. Ἦχος α'.

Σταυρώσιμον.

Σταυρωθέντος σου Χριστέ, ἀνηρέθη ἡ τυραννίς, ἐπατήθη ἡ δύναμις τοῦ ἐχθροῦ· οὔτε γὰρ Ἄγγελος, οὐκ ἄνθρωπος, ἀλλ' αὐτὸς ὁ Κύριος ἔσωσας ἡμᾶς, δόξα σοι.

Ἀναστάσιμον.

Ο Ἰσαὰκ ἐν τῷ βουνῷ ἀννηέθη, ὁ Ἰωαῆς ἐν τῷ βυθῷ κατηνέθη, καὶ ἀμφοτέρω τὸ πάθος σου Σωτὴρ ἐξεικόνιζον· ὁ μὲν, τὰ δεσμά καὶ τὴν σφαγὴν, ὁ δὲ τὴν ταφὴν καὶ τὴν ζωὴν, τῆς παραδόξου Ἐγέρσεώς σου· Κύριε, δόξα σοι.

Μαρτυρικόν.

Τὰ ἀλγηδόνας τῶν Ἁγίων, αἷς ὑπὲρ σου ἔπαθον, δυσωπήθητι Κύριε, καὶ πάσας ἡμῶν ταῖς ὀδύνας, ἴασαι φιλόνηρωπε δεόμεθα.

Σταυροθεοτοκίον.

Οὐ τὴν σὴν προστασίαν κεκτημένοι Ἀχραντε, καὶ ταῖς σαῖς ἰουσιαις, τῶν δεινῶν

ἐκλυτρουμένοι, τῷ Σταυρῷ τοῦ Υἱοῦ σου ἐν παντὶ φρουρούμενοι, κατὰ χρέος σε πάντες, εὐσεβῶς μεγαλύνομεν.

Μετὰ τὴν β'. Στιχολ. Καθίσμα τῆς Ἑορτῆς.

Ἦχος α'. Τὸν τάφον σου Σωτὴρ.

Α ψάμενος χειρὶ, τῆς πλευρᾶς τῆς ἀστέκτου, ὁ Δίδυμος, Θωμᾶς, οὐκ ἐφλέχθη τῇ ψαύσει, ἀλλ' ἔμεινε τοὺς μώλωπας, ψηλαφῶν ἀκριβέστερον, καὶ φθεγγόμενος, τῷ δι' ἡμᾶς λογχευθέντι· Σὺ μου Κύριος, σὺ καὶ Θεὸς μου ὑπάρχεις, καὶ πάθος ὑπήνεγκας.

Δίς.

Τὸ Ἀνάστασιν Χριστοῦ θεασάμενοι· καὶ ὁ Ν'. Ὁ Κανὼν τῆς Ἑορτῆς μετὰ τῶν Εἰρμῶν, εἰς ἡ. καὶ τοῦ Μηναιίου, εἰς δ'. Ἀπὸ τρίτης Ὠδῆς, Καθίσμα τοῦ Μηναιίου. Κοντάκιον καὶ Ἐξαποστειλάριον τῆς Ἑορτῆς.

Εἰς τοὺς Αἶνους, ἰστώμεν Στίχ. δ' καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ τῆς Ὀικτωήχου.

Ἦχος α'. Σταυρώσιμον.

Σέ τὸν ἐν ξύλῳ προσπαγέντα, καὶ ζωὴν ἡμῖν παρεσχηκότα, ὡς Σωτῆρα καὶ Δεσπότην, ὑμνοῦμεν ἀπαύστως.

Δίς.

Ἀναστάσιμον.

Ο τὸν Ἄδην σκυλεύσας, καὶ τὸν ἄνθρωπον ἀναστήσας, τῇ Ἀναστάσει σου Χριστέ, ἀξίωσον ἡμᾶς ἐν καθαρᾷ καρδίᾳ, ὑμνεῖν καὶ δοξάζειν σε.

Μαρτυρικόν.

Υμᾶς πανεύφημοι Μάρτυρες οὐ θλίψεις, οὐ στενοχωρία, οὐ λιμὸς, οὐ διωγμὸς, οὐδὲ μάστιγες, οὐ θυμὸς θηρῶν, οὐ ξίφος, οὐδὲ πῦρ ἀπειλοῦν, χωρίσαι Θεοῦ δεδύνηται· πόθῳ δὲ μᾶλλον τῷ πρὸς αὐτὸν, ὡς ἐν ἀλλοτρίοις ἀγωνισάμενοι σώμασι, τὴν φύσιν ἐλάβετε, θανάτου καταφρονήσαντες· ὅθεν καὶ ἐπαξίως, τῶν πόνων ὑμῶν μισθὸν ἐκομίσασθε, οὐρανοῦ βασιλείας κληρονόμου γεγόνατε. Ἐχοντες παρρησίαν πρὸς τὸν φιλόνηρον Θεόν, τῷ κόσμῳ τὴν εἰρήνην αἰτήσασθε, καὶ ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν τὸ μέγα ἔλεος.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος πλ. δ'.

Τῶν θυρῶν κεκλεισμένων, τῶν Μαθητῶν συνηθροισμένων, ἐπέση ὁ Σωτὴρ, οὐ ἦσαν συνηγμένοι· καὶ εἰς ἐν μέσῳ αὐτῶν, λέγει τῷ Θωμᾶ· Δεῦρο ψηλάφησον, καὶ ἴδε τοὺς τύπους τῶν ἤλων· ἔκτεινόν σε τὴν χεῖρα, καὶ ἄψαι τῆς πλευρᾶς μου, καὶ μὴ γίνῃ ἀπιστος, ἀλλὰ πίσει κήρυξον, τὴν ἐκ νεκρῶν μου Ἀνάστασιν.

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρὰ Προσόμοια.

Ἦχος β'. Οἶκος τοῦ Ἐφραθᾶ.

Ω θάυματος καινοῦ! ὡ παραδόξου τρόπου! πῶς χόρτος οὐκ ἐφλέχθη, ἢ χεὶρ τοῦ Ἀποστόλου, πυρὶ τῷ τῆς Θεότητος.

Στίχ. Εἰς πᾶσαν τὴν γῆν ἐξῆλθεν ὁ φθόγγος αὐτοῦ.

Σ πεύσωμεν καὶ ἡμεῖς, ταῖς χεῖρας ἀγιάσαι, τῇ τῶν παθῶν ἀργείᾳ, καὶ οὕτω τοῦ Δεσπότου, τῆς πλευρᾶς ἐφαιψόμεθα.

Στίχ. Οἱ οὐρανοὶ διηγοῦνται δόξαν Θεοῦ.

Ε γκαίνισον ψυχὴ, πάσας σου ταῖς αἰσθήσεις, πρὸς θείαν θεωρίαν· Χριστὸς γὰρ οὕτω θέλει τελεῖσθαι τὰ ἐγκαίνια.

Δόξα, καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ο ρα μοι νοητῶς, τὴν ἀλλαγὴν τοῦ κόσμου, καὶ κόσμησον τὰ ἔνδον, ταῖς ἀρεταῖς ὡς φύλλοις, ψυχῇ, καὶ ὠραίσθητι.

Τῆ ΤΕΤΑΡΤῆ ΤΗΣ Β'. ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ
ΕΣΠΕΡΑΣ.

Εἰς τὸ, Κύριε ἐκέκραξα, ἰστώμεν Στίχ. 5. καὶ φαίλλομεν Στιχηρὰ Προσόμοια τῆς Ἑορτῆς γ'.

Ἦχος β'. Ὅτε ἐκ τοῦ ξύλου σε νεκρόν.

Κ ὀλπους μὴ λιπῶν τοὺς πατρικοὺς, ὡφθης ἐπὶ γῆς σαρκιφόρος, δι' εὐσπλαγχνίαν Χριστέ· πάθος τε καὶ θάνατον καταδεξάμενος, ἐξανέστης τριήμερος· θυρῶν κεκλεισμένων, ἔνδον εἰσελήλυθας, ὡς παντοδύναμος· ὅθεν, τὴν πλευρὰν σου τὴν θείαν, χαίρων ὁ Θωμᾶς ψηλαφήσας, Κύριον καὶ κτίστην σε ἐδόξασεν.

Ἡ λοις προσηλώθης τῷ Σταυρῷ, λόγχῃ τὴν πλευρὰν ἐκεντήθης, χολῆς ἐγείσω Χριστέ, θάνατον ὑπέμεινας, τάφῳ τεθείς ὡς νεκρός· ὡς Θεὸς δὲ συνέτριψας, δεσμῶς τοὺς τῆ Ἄδου, καὶ συνεξανέστησας, τοὺς ἀπ' αἰῶνος νεκρούς· ὅθεν, τὰς σφραγίδας μὴ λύσας, σοῦ τοῖς Μαθηταῖς ἐνεφάνης, τὴν σὴν ἐξανάστασιν πιστούμενος.

Π άσχα ἢ παροῦσα Ἑορτῆ· Πάσχα μυστικόν, Πάσχα θείον, Πάσχα σωτήριον· Πάσχα πρὸς ἀθάνατον, ζωὴν μετάγον ἡμᾶς· Πάσχα πᾶσαν κατήφειαν, ἐξαῖρον ἐκ μέσου· Πάσχα τὴν εὐφρόσυνον, χάριν διδῆς Μαθηταῖς· ὅθεν, ὁ Θωμᾶς ἀνεθόα· Κύριος Θεὸς μὲ ὑπάρχεις, ὁ σκυλεύσας Ἄδου τὰ βασίλεια.

Καὶ τοῦ Μηναιίου γ'.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος δ'.

Ω τοῦ παραδόξου θαύματος! ἀπιστία πῖστιν βεβαίαν ἐγέννησεν· εἰπῶν γὰρ ὁ Θω-

μᾶς· Ἐὰν μὴ ἴδω, οὐ μὴ πιστεύσω· ψηλαφήσας δὲ τὴν πλευρὰν, ἔθεολόγει τὸν σαρκωθέντα, τὸν αὐτὸν Υἱὸν τῆ Θεῆ· ἐγνώρισεν ὡς πεπονθότα σαρκί· ἐκήρυξε τὸν ἀναστάντα Θεόν· καὶ ἐβόησε λαμπρᾶ τῇ φωνῇ· Ὁ Κύριός μου καὶ ὁ Θεός μου, δόξα σοι.

Εἰς τὸν Στίχ. Στιχηρὰ τῆς Ὀκτωήχου.

Ἦχος α'. Αναστάσιμον.

Τ ῶ πάθει σε Χριστέ, παθῶν ἠλευθερώθημεν, καὶ τῇ Ἀναστάσει σου, ἐκ φθορᾶς ἐλυτρώθημεν· Κύριε δόξα σοι.

Ἀποστολικόν.

Στίχ. Εἰς πᾶσαν τὴν γῆν ἐξῆλθεν ὁ φθόγγος αὐτῶν.

Ἡ τῶν Ἀποστόλων παναρμόνιος λύρα, ἐξ ἀγίου Πνεύματος κινημένη, ταῖς τῶν στυγηρῶν Δαιμόνων τελεταῖς κατήργησε· καὶ τὸν ἕνα Κύριον κηρύξασα, ἔθνη ἐλυτρώσατο τῆς πλάνης τῶν εἰδῶλων, καὶ προσκυνεῖν ἐδίδαξε, Τριάδα ὁμοούσιον.

Μαρτυρικόν.

Στίχ. Θαυμαστός ὁ Θεὸς ἐν τοῖς Ἀγίοις αὐτῆ.

Π ανεύφημοι Μάρτυρες ὑμᾶς, οὐχ ἡ γῆ κατέκρυψεν, ἀλλ' οὐρανὸς ὑπέδεξατο ὑμῖν ἠνοιγήσαν, Παραδείσου πύλαι· καὶ ἐντὸς γενόμενοι, τοῦ ξύλου τῆς ζωῆς ἀπολαύετε. Χριστῷ πρεσβεύσατε, δωρηθῆναι ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν, τὴν εἰρήνην, καὶ μέγα ἔλεος.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος δ'.

Ω τοῦ παραδόξου θαύματος! τοῦ πυρὸς ὁ χόρτος ἀψάμενος σέσωσται· βαλὼν γὰρ ὁ Θωμᾶς ἐν τῇ πυρίνῃ πλευρᾷ τὴν χεῖρα, Ἰησοῦ Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ, οὐ κατεφλέχθη τῇ ψηλαφήσει· τῆς ψυχῆς γὰρ τὸ δυσπειθές, μετέβαλεν εἰς εὐπιστίαν θερμῶς· ἐκέκραξεν ἀπὸ βαθέων ψυχῆς· Ὁ Δεσπότης, σύ μὲ εἶ καὶ Θεός, ὁ ἐκ νεκρῶν ἐγηγεγμένος, δόξα σοι.

Ἀπολυτίκιον.

Ἐσφραγισμένου τοῦ μνήματος.

Ἐκτενής, καὶ Ἀπόλυσις.

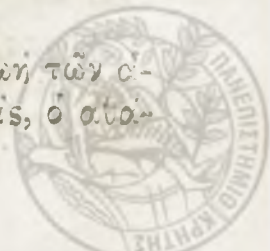
Τῆ ΠΕΜΠΤῆ ΤΗΣ Β'. ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ
ΠΡΩΉ.

Εἰς τὸν Ὅρθρον. Μετὰ τὴν α'. Στιχολογ. Καθίσματα τῆς Ὀκτωήχου. Ἦχος α'.

Ἀναστάσιμον.

Τοῦ λίθου σφραγισθέντος.

Ε ἔν τῷ Σταυρῷ προσηλωθεὶς, ἡ ζωὴ τῶν ἀπάντων, καὶ ἐν νεκροῖς λογισθεὶς, ὁ ἀτα-

Τῆ ΠΕΜΠΤῆ ΤΗΣ Β'. ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ
ΕΣΠΕΡΑΣ.

Εἰς τὸ, Κύριε ἐκέκραξα, ἰστώμεν Στίχ. 5'. καὶ
ψάλλομεν Στιχηρὰ Προσόμοια τῆς Ἑορτῆς γ'.

Ἦχος α'. Τῶν οὐρανίων ταγμαίων.

Δικαιοσύνης ἐσθῆτα, περιβαλλόμενοι, λευ-
κὴν ὑπὲρ χιόνα, τῆ παρούση τοῦ Πάσχα,
ἡμέρα εὐφρανθῶμεν, ἐν ἣ ὁ Χριστὸς, δικαιοσύ-
νης ὡς ἥλιος, ἐκ τῶν νεκρῶν ἀνατείλας, πάν-
τας ἡμᾶς, ἀφθαρσίᾳ κατεφαίδρυνεν.

Ἡ βασιλὴς καὶ κυρία, τῶν ἐορτῶν Ἑορτῆ,
ἡ νῦν ἐστὶν ἡμέρα, ἣν ἐποίησεν ὄντως, ὁ
Κύριος· ἐν ταύτῃ, ὡς ψάλλει Δαυὶδ, μυστικῶς
εὐφρανθῶμεν λαοὶ· τῶν γὰρ θυρῶν κεκλεισμέ-
νων τοῖς Μαθηταῖς, τὴν εἰρήνην ἐδώρησατο.

Ἡ τοῦ Θωμᾶ ἀπιστία, τὴν κοσμοσωτήριαν,
τοῦ Θεανθρώπου Λόγου, τὴν ἐξ Ἄδου
κευθμῶνος, Ἐγερσιν πιστοῦται, τρῆσιν χειρῶν,
καὶ ποδῶν τολμηρότερον, ἐμφηλαφῶσα, πρὸς
πίστῳσιν κοσμικὴν, δεξιᾷ τῆ φιλοπράγμονι.

Καὶ τοῦ Μηναίου γ'.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος β'.

Τῶν θυρῶν κεκλεισμένων, ἐπιστάς ὁ Ἰησοῦς
τοῖς Μαθηταῖς, ἀφοσίαν καὶ εἰρήνην ἐδί-
δου· εἶτα λέγει τῷ Θωμᾷ· Τί μοι ἀπιστεῖς ὅτι
ἀνέστην ἐκ νεκρῶν; φέρε ὧδε τὴν χειρὰ σου,
καὶ βάλε εἰς τὴν πλευράν μου, καὶ ἴδε· σοῦ
γὰρ ἀπιστοῦντος, οἱ πάντες ἔμαθον τὰ πάθη
καὶ τὴν Ἀνάστασίν μου, κράζειν μετὰ σοῦ· Ὁ
Κύριός μου καὶ ὁ Θεός μου, δόξα σοι.

Εἰς τὸν Στίχ. Στιχηρὰ τῆς Ἑορτῆς γ'.

Ἦχος α'. Σταυρώσιμον.

Αρρήκτον τεῖχος ἡμῖν ἐστὶν, ὁ τίμιος Σταυ-
ρός ὁ τοῦ Σωτῆρος· ἐν αὐτῷ γὰρ πεποι-
θότες, σωζόμεθα πάντες.

Στίχ. Πρὸς σέ ἦρα τοὺς ὀφθαλμούς μου.

Ἀναστάσιμον.

Τὰς ἐσπερινὰς ἡμῶν εὐχὰς, πρόσδεξαι ἅγιε
Κύριε, καὶ παράσχου ἡμῖν, ἄφεισιν ἀμαρ-
τιῶν· ὅτι μόνος εἶ ὁ δείξας, ἐν κόσμῳ τὴν Ἀ-
νάστασιν.

Στίχ. Ἐλέησον ἡμᾶς Κύριε, ἐλέησον ἡμᾶς.

Μαρτυρικόν.

Τῆ πρεσβείᾳ Κύριε, πάντων τῶν Ἁγίων καὶ
τῆς Θεοτόκου, τὴν σὴν εἰρήνην δός ἡμῖν,
καὶ ἐλέησον ἡμᾶς ὡς μόνος οἰκτιρῶν.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος πλ. δ'.

Αψαί Θωμᾶ τῆς πλευρᾶς τῆ χειρὶ, λέγει
Χριστὸς, καὶ τοὺς τύπους τῶν ἡλῶν δευ-

ρο ψηλάφησον, πίστει ἐρεύνησον, καὶ γίνου μοι
πιστός, καὶ μὴ γίνου ἄπιστος. Ὁ δὲ Θωμᾶς,
τῷ δακτύλῳ ὡς ἤψατο τοῦ Δεσπότου, μέγα
ἀνεβόησε· Σὺ μου Θεός καὶ Κύριος, εὐσπλα-
χνε, δόξα σοι.

Ἀπολυτίκιον. Ἐσφραγισμένου τοῦ μνήματος.
Ἐκτενὴς καὶ Ἀπόλυσις.

Τῆ ΠΑΡΑΣΚΕΥῆ ΤΗΣ Β'. ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ
ΠΡΩΓ'.

Εἰς τὸν Ὁρθρον. Μετὰ τὴν α'. Στιχολογ. Καθί-
σματα τῆς Ἑορτῆς γ'.

Σταυρώσιμον. Τοῦ λίθου σφραγισθέντος.

Τοῦ Σταυροῦ σου τὸ ξύλον προσκυνούμεν
φιλόνηρωπε, ὅτι ἐν αὐτῷ προσηλώθης ἡ
ζωὴ τῶν ἀπάντων. Παράδεισον ἡνέφξας Σω-
τῆρ, τῆ πίστει προσελθόντι σοι Ληστῆ· καὶ
τρυφῆς κατηξιώθη, ὁμολογῶν σοι· Μνήσθητί με
Κύριε. Δέξαι ὡσπερ ἐκείνον καὶ ἡμᾶς, κραυ-
γάζοντας· Ἠμάρτομεν, πάντες τῆ εὐσπλαγγνίᾳ
σου· μὴ ὑπερίδης ἡμᾶς.

Ἀναστάσιμον.

Τὸν τάφον σου Σωτῆρ, στρατιῶται τηροῦν-
τες, νεκροὶ τῆ ἀστραπῆ, τοῦ ὀφθέντος
Ἀγγέλου, ἐγένοντο κηρύττοντος, γυναιξὶ τὴν
Ἀνάστασιν. Σὲ δοξάζομεν, τὸν τῆς φθορᾶς κα-
θαιρέτην, σοὶ προσπίπτομεν, τῷ ἀναστάντι ἐκ
τάφου, καὶ μόνῳ Θεῷ ἡμῶν.

Μαρτυρικόν.

Αθλήσεως καύχημα, καὶ στεφάνων ἀξίωμα,
οἱ ἐνδοξοὶ Ἀθλοφόροι περιβέβληνται σε
Κύριε· καρτερίᾳ γὰρ αἰκισμῶν, τοὺς ἀνόμους
ἐτροπώσαντο, καὶ δυνάμει θεικῆ, ἐξ οὐρανοῦ
τὴν νίκην ἐδείξαντο· αὐτῶν ταῖς ἰκεσίαις ἐλευ-
θέρωσον τῆ ἀοράτῃ ἐχθρῶ Σωτῆρ, καὶ σῶσον με.

Σταυροθεοτοκίον.

Τὸν τάφον σου Σωτῆρ.

Ἡ ἀσπίλος ἀμνάς, τὸν ἀμνὸν καὶ ποιμένα
κρεμάμενον νεκρὸν, ἐπὶ ξύλου ὀρώσα,
θρηνοῦσα ἐφθέγγετο, μητρικῶς ὀλολύζουσα·
Πῶς ἐνέγκω σου, τὴν ὑπὲρ λόγον Υἱέ μου, συγ-
κάταθασιν, καὶ τὰ ἐκούσια πάθη, Θεὲ ὑπερ-
άγαθε.

Μετὰ τὴν β'. Στίχ. Κάθισμα τῆς Ἑορτῆς γ'.

Ἦχος α'.

Τὸν τάφον σου Σωτῆρ.

Μακάριος εἶ σὺ, τὰς πληγὰς ψηλαφίσας, τῆς
κρείττονος πλευρᾶς, τοῦ τὸ μέγιστον
τραῦμα, τοῦ Ἀδάμ ἰατρεύσαντος, καὶ ἡμῖν ταῖς

πιστεύσασι, τὸν ἀνώλεθρον, μακαρισμὸν προξενήσας, μόνοις ῥήμασι, τοῖς τῶν σεπτῶν Ἀποστόλων, τὴν τοῦτου Ἀνάστασιν. *Δίς.*

Τὸ Ἀνάστασιν Χριστοῦ θεασάμενοι· καὶ ὁ Ν. Ὁ Κανὼν τῆς Ἑορτῆς μετὰ τῶν Εἰρμῶν εἰς ἡ. καὶ τοῦ Μηναίου εἰς δ'. Ἀπὸ τρίτης Ὁδῆς, Κάθισμα τοῦ Μηναίου. Κονταίκιον, καὶ Ἐξαποστειλάριον τῆς Ἑορτῆς.

Εἰς τοὺς Αἶνους, ἱστῶμεν Στίχ. δ'. καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ τῆς Οὐκωήχου. Ἦχος α'.

Σταυρωσίμων.

Διὰ τοῦ Σταυροῦ σου Χριστέ, μία ποίμνη γέγονεν Ἀγγέλων καὶ ἀνθρώπων, καὶ μία Ἐκκλησία· οὐρανὸς καὶ ἡ γῆ ἀγαλλεται. Κύριε, δόξα σοι. *Δίς.*

Ἀναστασίμων.

Ἦμνοῦμέν σου Χριστέ, τὸ σωτήριον πάθος καὶ δοξάζομέν σου τὴν Ἀνάστασιν.

Μαρτυρικόν.

Τοὺς Ἀθλοφόρους τοῦ Χριστοῦ, δεῦτε λαοὶ ἅπαντες τιμήσωμεν, ὕμνοις καὶ ᾠδαῖς πνευματικαῖς· τοὺς φωστῆρας τοῦ κόσμου, καὶ κήρυκας τῆς πίστεως· τὴν πηγὴν τὴν ἀένναον, ἐξ ἧς ἀναβλύζει τοῖς πιστοῖς τὰ ἰάματα. Αὐτῶν ταῖς ἰκεσίαις, Χριστέ ὁ Θεὸς ἡμῶν, τὴν εἰρήνην δώρησαι τῷ κόσμῳ σου, καὶ ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν τὸ μέγα ἔλεος.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος πλ. δ'.

Τῶν θυρῶν κεκλεισμένων, τῶν Μαθητῶν συνηθροισμένων, ἐπέστη ὁ Σωτὴρ, ὃ ἦσαν συνηγμένοι· καὶ σταῖς ἐν μέσῳ αὐτῶν, λέγει τῷ Θωμᾶ· Δεῦρο ψηλάφησον, καὶ ἴδε τοὺς τύπους τῶν ἡλῶν· ἐκτεινόν σου τὴν χεῖρα, καὶ ἄψαι τὴν πλευράν μου, καὶ μὴ γίνου ἄπιστος ἀλλὰ πίστει κήρυξον, τὴν ἐκ νεκρῶν μου Ἀνάστασιν.

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρὰ Προσόμοια.

Ἦχος δ'. Ὡς γενναῖον ἐν Μάρτυσιν.

Σταυρωθεὶς τὸν Παράδεισον, τοῖς ἀνθρώποις ἠνέωξας, καὶ νεκροὺς συνήγειρας, ἡ ζωὴ ἡμῶν, καὶ ἐξανέστης τὸν θάνατον, ἐλὼν τῇ δυνάμει σου, καὶ συνῆψας οὐρανοῖς, ἀληθῶς τὰ ἐπίγεια, καὶ ἐπλήρωσας, θυμηδίας ἀπλέτου, Θεοῦ Λόγε, τὸν χορὸν τῶν Ἀποστόλων, τρίτοις εἰρήνην φθεγγάμενος.

Στίχ. Εἰς πᾶσαν τὴν γῆν ἐξῆλθεν ὁ φθόγγος αὐτῶν.

Ἡ φθορὰ ἐξωστράκισται· ἀφθορσία ἐξήνησεν· ὁ δεσμὸς ὁ χρόνιος διαλέλυται· οἱ οὐρανοὶ εὐφρανέσθωσαν, γῆ καὶ τὰ ἐπίγεια·

ἐξανέστη γὰρ Χριστὸς· ἐσκυλεύθη ὁ θάνατος· ἡ εὐφρόσυτος ἐπεφάνη ἡμέρα· κεκλεισμένων, τῶν θυρῶν ἔνδον εἰσῆλθεν, ὁ ζωοδότης καὶ Κύριος.

Στίχ. Οἱ οὐρανοὶ διηγοῦνται δόξαν Θεοῦ.

Τῇ ἡμέρᾳ ὁ Κύριος, ἦν ἐπαίησε σήμερον, ἀγαλλιασώμεθα, εὐφραϊνόμενοι· ὁ ζωοδότης ἐγήγερται· Ὁ Ἄδης ἐσκυλεύεται· Ἀποστόλων ὁ χορὸς, τὴν χαρὰν ἀκουτίζεται· ἐψηλάφησε, τὴν πλευράν τοῦ Δεσπότου, ἀπιστήσας, ὁ Θωμᾶς· καὶ ψηλαφήσας, διπλὴν οὐσίαν ἐκήρυξε.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος πλ. δ'.

Ἄψαι Θωμᾶ τῆς πλευρᾶς τῇ χειρὶ, λέγει Χριστὸς, καὶ τοὺς τύπους τῶν ἡλῶν δεῦρο ψηλάφησον, πίστει ἐρεύνησον, καὶ γίνου μου πιστὸς, καὶ μὴ γίνου ἄπιστος· Ὁ δὲ Θωμᾶς, τῷ δακτύλῳ ὡς ἤψατο τοῦ Δεσπότου, μέγα ἀνέβόησε· Σὺ μου Θεὸς καὶ Κύριος, εὐσπλαγγχε δόξα σοι.

Τῆ Παρασκευῆ τῆς β'. ἑβδομάδος ἑσπερας.

Εἰς τὸ, Κύριε ἐκέκραξα, ἱστῶμεν Στίχους 5· καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ Ἰδιόμελα τῆς Ἑορτῆς γ'. Ἦχος α'.

Τῶν θυρῶν κεκλεισμένων, τῶν Μαθητῶν συνηθροισμένων, εἰσῆλθες ἄφνω παντοδύναμε, Ἰησοῦ ὁ Θεὸς ἡμῶν· καὶ σταῖς ἐν μέσῳ αὐτῶν, εἰρήνην δούς ἐπλήρωσας ἀγίου Πνεύματος· προσμένειν τε προσέταξας, καὶ μηδ' αὐτοῦ χωρίζεσθαι ἀπὸ Ἱερουσαλήμ, ἕως οὗ ἐνδύσωνται τὴν ἐξ ὕψους δύναμιν· διὸ βρωμέν σοι· Ὁ φωτισμὸς καὶ ἡ ἀνάστασις, καὶ ἡ εἰρήνη ἡμῶν δόξα σοι.

Μεθ' ἡμέρας οὐκῶ, τῆς Ἐγέρσεώς σου Κύριε, ὠφθης τοῖς Μαθηταῖς σου ἐν τόπῳ οὗ ἦσαν συνηγμένοι· καὶ φωνήσας αὐτοῖς, Εἰρήνη ἡ ὑμῶν, τῷ ἀπιστοῦντι Μαθητῇ, ταῖς χεῖρας ὑπέδειξας, καὶ τὴν ἄχραντον πλευράν· ὁ δὲ πεισθεὶς ἐβόη σοι· Ὁ Κύριός μου καὶ ὁ Θεός μου δόξα σοι.

Θωμᾶς ὁ λεγόμενος Δίδυμος, εἶπεν ἦν μετ' αὐτῶν, ὅτε εἰσῆλθεν Χριστέ, κεκλεισμένων τῶν θυρῶν· ὅθεν καὶ ἠπίστει τοῖς ῥηθείσιν αὐτῷ ἐξ ἀπιστίας εἰς πίστιν βεβαιῶν· Οὐκ ἀπηξίωσας δὲ ἀγαθῆ, ὑποδείξαι αὐτῷ τὴν ἄχραντον πλευράν σου, καὶ τῶν χειρῶν καὶ τῶν ποδῶν τοὺς μῶλωπας· Ὁ δὲ ψηλαφήσας καὶ

ιδῶν, ὡμολόγησέ σε εἶναι Θεὸν οὐ γυμνόν, καὶ ἄνθρωπον οὐ φιλόν· καὶ ἐβόα· Ὁ Κύριός μου καὶ ὁ Θεός μου, δόξα σοι.

Εἶτα τοῦ Μηναίου γ'.

Δόξα. Ἦχος πλ. β'.

Τῶν θυρῶν κεκλεισμένων, ἐπέστης Χριστέ πρὸς τοὺς Μαθητάς. Τότε ὁ Θωμᾶς αἰκονομίας οὐχ εὐρέθη μετ' αὐτῶν· ἔλεγε γάρ· Οὐ μὴ πιστεύσω, εἰ μὴ ἴδω καὶ γὼ τὸν Δεσπότην· ἴδω τὴν πλευράν, ὅθεν ἐξῆλθε τὸ αἷμα τὸ ὕδωρ, τὸ βάπτισμα· ἴδω τὴν πληγὴν, ἐξ ἧς ἰάθη τὸ μέγα τραῦμα ὁ ἄνθρωπος· ἴδω, πῶς οὐκ ἦν ὡς πνεῦμα, ἀλλὰ σὰρξ καὶ ὀστέα· Ὁ τὸν θάνατον πατήσας, καὶ Θωμᾶν πληροφορήσας, Κύριε δόξα σοι.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον. Ἦχος α'.

Τὴν παγκόσμιον δόξαν, τὴν ἐξ ἀνθρώπων σπαρεῖσαν, καὶ τὸν Δεσπότην τεκοῦσαν, τὴν ἐπουράνιον πύλην, ὑμνήσωμεν Μαρίαν τὴν Παρθένον, τῶν ἀσωμάτων τὸ ἄσμα, καὶ τῶν πιστῶν τὸ ἐγκαλλώπισμα. Αὕτη γὰρ ἀνεδείχθη οὐρανός, καὶ ναὸς τῆς Θεότητος· αὕτη, τὸ μεσότειχον τῆς ἐχθρας καθελούσα, εἰρήνην ἀντεισῆξε, καὶ τὸ βασιλείον ἠνέωξε. Ταύτην οὖν κατέχοντες, τῆς πίστεως τὴν ἄγκυραν, ὑπέρμαχον ἔχομεν, τὸν ἐξ αὐτῆς τεχθέντα Κύριον. Θαρσεῖτω τοίνυν, θαρσεῖτω λαὸς τοῦ Θεοῦ· καὶ γὰρ αὐτὸς πολεμήσει τοὺς ἐχθρούς, ὡς παντοδύναμος.

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρὰ Ἀναστάσιμα.

Ἦχος α'.

Τὰς ἐσπερινὰς ἡμῶν εὐχὰς, πρόσδεξαι ἅγιε Κύριε, καὶ παράσχου ἡμῖν ἄφεσιν ἀμαρτιῶν· ὅτι μόνος εἶ ὁ δείξας, ἐν κόσμῳ τὴν Ἀνάστασιν.

Στίχ. Ὁ Κύριος ἐβασίλευσεν, εὐπρέπειαν ἐνεδύσατο.

Κυκλώσατε λαοὶ Σιών, καὶ περιλάβετε αὐτὴν, καὶ δότε δόξαν ἐν αὐτῇ, τῷ ἀναστάντι ἐκ νεκρῶν· ὅτι αὐτὸς ἐστὶν ὁ Θεός ἡμῶν, ὁ λυτρωσάμενος ἡμᾶς, ἐκ τῶν ἀνομιῶν ἡμῶν.

Στίχ. Καὶ γὰρ ἐστερέωσε, τὴν οἰκουμένην, ἥτις οὐ σαλευθήσεται.

Δεῦτε λαοὶ ὑμνήσωμεν, καὶ προσκυνήσωμεν Χριστὸν, δοξάζοντες αὐτοῦ τὴν ἐκ νεκρῶν Ἀνάστασιν· ὅτι αὐτὸς ἐστὶν ὁ Θεός ἡμῶν, ὁ ἐκ τῆς πλάνης τοῦ ἐχθροῦ, τὸν κόσμον λυτρωσάμενος.

Στίχ. Τῷ οἴκῳ σου πρέπει ἀγίασμα, Κύριε, εἰς μακρότητα ἡμερῶν.

Τῷ πάθει σου Χριστέ, παθῶν ἠλευθερώθημεν, καὶ τῇ Ἀναστάσει σου, ἐκ φθορᾶς ἐλυτρώθημεν· Κύριε, δόξα σοι.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος πλ. α'.

Φιλάνθρωπε, μέγα καὶ ἀνεΐκαστον τὸ πλῆθος τῶν αἰκτιρμῶν σου· ὅτι ἐμακροθύμησας, ὑπὸ Ἰουδαίων ράπιζόμενος ὑπὸ Ἀποστόλου ψηλαφώμενος, καὶ ὑπὸ τῶν ἀνθετούντων σε πολυπραγμονούμενος. Πῶς ἐσαρκώθης; πῶς ἐσταυρώθης ὁ ἀναμάρτητος; ἀλλὰ συνέτισον ἡμᾶς ὡς τὸν Θωμᾶν βοᾶν σοι· Ὁ Κύριός μου καὶ ὁ Θεός μου δόξα σοι.

Ἀπολυτίκιον.

Ἐσφραγισμένου τοῦ μνήματος γ'.

Ἐκτενής, καὶ Ἀπόλυσις.

Οἱ δὲ Νεκρώσιμα Κανόνες τῶν ὅλων Σαββάτων τῆς Πεντηκοστῆς, ἐν τοῖς Ἀποδείκνοις τῶν Παρασκευῶν ψάλλονται.

ΤΩ ΣΑΒΒΑΤΩ ΤΗΣ Β'. ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ ΠΡΩΓ'.

Εἰς τὸν Ὅρθρον. Μετὰ τὴν α'. Στιχολογ. Καθίσματα Ἀναστάσιμα. Ἦχος α'.

Τὸν τάφον σου Σωτήρ, στρατιῶται τηροῦντες, νεκροὶ τῇ ἀστραπῇ, τῷ ὀφθέντος Ἀγγέλου, ἐγένοντο κηρύττοντος, γυναιξὶ τὴν Ἀνάστασιν. Σὲ δοξάζομεν, τὸν τῆς φθορᾶς καθαιρέτην· σοὶ προσπίπτομεν, τῷ ἀναστάντι ἐκ τάφου, καὶ μόνῳ Θεῷ ἡμῶν.

Δόξα. Ἦχος ὁ αὐτός.

Τοῦ λίθου σφραγισθέντος.

Γυναῖκες πρὸς τὸ μνῆμα, παρεγένοντο ὀρθραὶ, καὶ ἀγγελικὴν ὄπτασίαν θεασάμεναι, ἔτρεμον· ὁ τάφος ἐξήστραπτε ζῶην, τὸ θαῦμα κατέπληττεν αὐτάς· διὰ τοῦτο ἀπελθοῦσαι, τοῖς Μαθηταῖς ἐκήρυττον τὴν Ἐγερσιν. Τὸν Ἄδην ἐσκύλευσε Χριστὸς ὡς μόνος κραταῖος καὶ δυνατός, καὶ φθαρέντας συνήγειρε πάντας, τὸν τῆς κατακρίσεως φόβον, λύσας, δυνάμει σταυροῦ.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον. Ὅμοιον.

Τοῦ Γαβριὴλ φθεγγαμένου σοι Παρθένε τὸ Χαῖρε, σὺν τῇ φωνῇ ἐσαρκουῦτο ὁ τῶν ὅλων Δεσπότης, ἐν σοὶ τῇ ἀγίᾳ κιβωτῷ, ὡς ἔφη ὁ δίκαιος Δαυὶδ· Ἐδείχθης πλατυτέρα τῶν οὐρανῶν, βαστάσασα τὸν κτίστιν σου. Δόξα τῷ ἐνοικήσαντι ἐν σοὶ· δόξα τῷ προελθόντι ἐκ σοῦ· δόξα τῷ ἐλευθερώσαντι ἡμᾶς, διὰ τοῦ τόκου σου.

Μετὰ τὴν β'. Στιχολ. Κάθισμα τῆς Ἑορτῆς.

Τοῦ λίθου σφραγισθέντος.

Τῷ φόβῳ τῶν Ἑβραίων, κεκρυμμένων τῶν Μαθητῶν, καὶ ἐν τῇ Σιών συνηγμένων, εἰσῆλθες πρὸς αὐτοὺς ἀγαθὲ· καὶ ἔστης κεκλεισμένων τῶν θυρῶν, ἐν μέσῳ αὐτῶ χαροποιός, καὶ ὑπέδειξας αὐτοῖς τὰς χεῖρας, καὶ τῆς ἀχράντου σου πλευρᾶς τοὺς μῶλωπας, λέγων τῷ ἀπιστοῦντι Μαθητῇ· Φέρε τὴν χεῖρά σου καὶ ἐρεύνα, ὅτι αὐτός ἐγώ εἰμι ὁ διὰ σέ παθητός.

Δίς.

Τὸ Ἀνάστασιν Χριστοῦ θεασάμενοι· καὶ ὁ Πεντηκοστός. Ὁ Κανὼν τῆς Ἑορτῆς μετὰ τῶν Εἰρμῶν εἰς ε'. τοῦ κατὰ τὴν μονὴν Ἀγίου εἰς δ'. καὶ τοῦ Μηναιίου εἰς δ'. Ἀπὸ τρίτης Ὠδῆς, Κάθισμα τοῦ Μηναιίου καὶ τῆς Ἑορτῆς· καὶ ὁ Οἶκος.

Εἰς τοὺς Λῆνους, ἰσῶμεν Στίχους δ'. καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ Ἀναστάσιμα. Ἦχος α'.

Υμνοῦμέν σου Χριστέ, τὸ σωτήριον πάθος, καὶ δοξάζομέν σου τὴν Ἀνάστασιν.

Ο Σταυρόν ὑπομείνας, καὶ τὸν θάνατον καταργήσας, καὶ ἀναστὰς ἐκ τῶν νεκρῶν, εἰρήνευσον ἡμῶν τὴν ζωὴν Κύριε, ὡς μόνος παντοδύναμος.

Ο τὸν Ἄδην σκυλεύσας, καὶ τὸν ἄνθρωπον ἀναστήσας τῇ ἀναστάσει σου Χριστέ, ἀξιώσον ἡμᾶς ἐν καθαρᾷ καρδίᾳ, ὑμνεῖν καὶ δοξάζειν σε.

Τὴν θαυραπείῃ σου συγκατάβασιν δοξάζοντες ὑμνεῖμέν σε Χριστέ· Ἐτέχθης ἐκ Παρθένου, καὶ ἀχώριστος ὑπῆρχες τῷ Πατρὶ· ἔπαθες ὡς ἄνθρωπος, καὶ ἐκουσίως ὑπέμεινας Σταυρόν· ἀνέστης ἐκ τῆ τάφου, ὡς ἐκ παστάδος προελθὼν, ἵνα σώσης τὸν κόσμον· Κύριε,, δόξα σοι.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος πλ. β'.

Μετ' ἡμέρας οὐκ ἔστι τῆς Ἐγέρσεώς σου Ἰησοῦ Βασιλεῦ, μονογενὲς Λόγε τοῦ Πατρὸς, ὡφθης τοῖς Μαθηταῖς σου, κεκλεισμένων τῶν θυρῶν, τὴν εἰρήνην σου παρεχόμενος· καὶ τῷ ἀπιστοῦντι Μαθητῇ τοὺς τύπους ἔδειξας· Δεῦρο ψηλάφησον τὰς χεῖρας καὶ τοὺς πόδας, καὶ τὴν ἀκήρατόν μου πλευράν· ὁ δὲ πεισθεὶς ἐβόα σοι· Ὁ Κύριός μου καὶ ὁ Θεός μου, δόξα σοι.

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρὰ Προσόμοια τῆς Ἑορτῆς.

Ἦχος α'. Πανεύφημοι Μάρτυρες.

Μετὰ τὴν ἐκ τάφου σου φρικτὴν Ζωοδότα Ἐγερσιν, ὡσπερ σφραγιῖδας οὐκ ἔλυσας,

Χριστέ τοῦ μνήματος, οὕτω κεκλεισμένων, θυρῶν εἰσελήλυθας, πρὸς τοὺς πανευκλεεῖς Ἀποστόλους σου, χαροποιῶν αὐτοὺς, καὶ εὐθὲς σου παρεχόμενος, τούτοις Πνεῦμα, δι' ἄμετρον ἔλεος.

Στίχ. Ἐπαίνει Ἱερουσαλήμ τὸν Κύριον.

Θωμᾶς ὁ καὶ Δίδυμος οὐκ ἦν, ἐνδημῶν ἠνίκα σύ, τοῖς Μαθηταῖς ὡφθης, Κύριε· ὅθεν ἠπίστησε, τῇ σῇ Ἀναστάσει, καὶ τοῖς κατιδοῦσί σε, ἐβόα· Εἰ μὴ βάλω τὸν δάκτυλον, εἰς τὴν πλευράν αὐτοῦ, καὶ τῶν ἡλῶν τὰ τυλώματα, οὐ πιστεύω, ὅτι ἐξεγήγερται.

Στίχ. Ὅτι ἐνίσχυσε τοὺς μοχλοὺς τῶν πυλῶν σου.

Θς θέλεις ψηλάφησον, Χριστός, τῷ Θωμᾷ ἐβόησε· βάλε τὴν χεῖρα, καὶ γινώθι με, ὅστέα ἔχοντα, καὶ γεῶδες σῶμα, καὶ μὴ γίνου ἄπιστος, ἐπίσης δὲ τοῖς ἄλλοις πιστώθητι· ὁ δὲ ἐβόησεν· Ὁ Θεός μου καὶ ὁ Κύριος, σὺν ὑπάρχεις· δόξα τῇ Ἐγέρσει σου.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος ὁ αὐτός.

Τῶν Μαθητῶν δισταζόντων, τῇ ὀγδόῃ ἡμέρᾳ, ἐπέστη ὁ Σωτὴρ, ὃ ἦσαν συνηγμένοι· καὶ τὴν εἰρήνην δούς, τῷ Θωμᾷ ἐβόησε· Δεῦρο Ἀπόστολε, ψηλάφησον παλάμας, αἷς τοὺς ἡλούς ἐπῆξαν· Ὡ καλὴ ἀπιστία τοῦ Θωμᾶ! τῶν πιστῶν τὰς καρδίας εἰς ἐπίγνωσιν ἤξε, καὶ μετὰ φόβου ἐβόησεν· Ὁ Κύριός μου καὶ ὁ Θεός μου, δόξα σοι.

Ἡ λοιπὴ Ἀκολουθία τοῦ Ὁρθρου, καὶ Ἀπόλυσις.

Εἰς τὴν Λειτουργίαν.

Τὰ Τυπικά· καὶ ἐκ τοῦ Κανόνος τῆς Ἑορτῆς, Ὠδὴ γ'. καὶ ε'. Προκείμενον, καὶ Ἀλληλεῖάρ· τῆς Ἑορτῆς, καὶ Νεκρώσιμον· ὡσαύτως, καὶ Κοινωνικόν.

Ἰστίον ἐστι, ὅτε οὐκ ἔστι Λειτουργία, ψάλλομεν τὴν Τριθέκτον Ὄραν ἐν τῷ νάσθηκι· καὶ τότε εἰσερχόμεθα ἐν τῷ ναῷ, καὶ ψάλλομεν τὰ Τυπικά· Ἐν δὲ τοῖς Μακαρισμοῖς Ὠδὴ πρώτη τοῦ Κανόνος τῆς Ἑορτῆς· ὁ Ἀπόστολος εἰς τὰς Πράξεις· τὸ Εὐαγγέλιον κατὰ Ἰωάννην, καὶ τὰ λοιπά, κατὰ τὸ συνήθες. Εἰ δὲ ἔστι Λειτουργία, ψάλλομεν ταῦτα ἐν αὐτῇ.

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΤΩΝ ΑΓΙΩΝ ΜΥΡΟΦΟΡΩΝ ΓΥΝΑΙΚΩΝ,
ΚΑΙ ΙΩΣΗΦ ΤΟΥ ΔΙΚΑΙΟΥ.

✠✠✠✠✠✠✠

Τῷ ΣΑΒΒΑΤῶ ΕΣΠΕΡΑΣ.

Ἐν τῷ μικρῷ Ἐσπερινῷ.

Εἰς τὸ, Κύριε ἐκέκραξα, ἰστώμεν **Στίχ. δ'. καὶ**
ψάλλομεν Στιχηρὰ Ἀναστάσιμα τῆς Ὀκτωήχης δ'.
Ἦχος β'.

Τὸν πρὸ αἰώνων ἐκ Πατρὸς.

Χριστὸς ὁ Σωτὴρ ἡμῶν.

Σὺν Ἀρχαγγέλοις ὑμνήσωμεν.

Σὲ τὸν σταυρωθέντα καὶ ταφέντα.

Δόξα. Ἦχος ὁ αὐτός.

Τί τὰ μύρα τοῖς δάκρυσιν.

Ζῆτει ταῦτα ἐν τῷ μεγάλῳ Ἐσπερινῷ.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον, τὸ πρῶτον Δογματικόν.

Ἦχος β'.

Ω τὸ τοῦ μεγίστου μυστηρίου! βλέπων τὰ θαύματα, ἀνακηρύττω τὴν Θεότητα, οὐκ ἀρνοῦμαι τὴν ἀνθρωπότητα· ὁ γὰρ Ἐμμανουὴλ, φύσεως μὲν πύλας ἠνοιξεν, ὡς φιάνθρωπος· παρθενίας δὲ κλειθρα οὐ διέρρησεν, ὡς Θεός· ἀλλ' ἔτις ἐκ μήτρας προῆλθεν, ὡς δι' ἀκοῆς εἰσηλθεν· οὕτως ἐσαρκώθη, ὡς συνελήφθη· ἀπαθῶς εἰσηλθεν, ἀφράζως ἐξῆλθε, κατὰ τὸν Προφήτην τὸν λέγοντα· Αὕτη ἡ πύλη κεκλεισμένη ἔσται, οὐδεὶς οὐ μὴ διέλθῃ δι' αὐτῆς, εἰμὴ μόνος Κύριος ὁ Θεὸς Ἰσραὴλ, ὁ ἔχων τὸ μέγα ἔλεος.

Τὸ, Φῶς ἰλαρόν. Τὸ Προκείμενον.

Ὁ Κύριος ἐβασίλευσεν. Τὸ, Καταξίωσον.

Εἰς δὲ τὸν Στίχ. τὸ Ἀναστασιμον Στιχηρόν.

Ἦ Ἀνάστασις σου, Χριστέ.

Εἶτα τὰ παρόντα Προσόμοια τῆς Θεοτόκου.

Ἦχος β'. Ὅτε ἐκ τοῦ ξύλου σε νεκρὸν.

Στίχ. Μνησθήσομαι τοῦ ὀνόματός σου.

Πάντων θλιβομένων ἡ χαρὰ, καὶ ἀδικουμένων προστάτις, καὶ πενομένων τροφή, ξένων τε παράκλησις, καὶ βακτηρία τυφλῶν, ἀσθενούντων ἐπίσκεψις, καταπονουμένων, σκέπη καὶ ἀντίληψις, καὶ ὀρφανῶν βοηθός, Μήτηρ τοῦ Θεοῦ τοῦ ὑψίστου, σὺ ὑπάρχεις ἄχραντε· σπεῦσον, δυσωποῦμεν σῶζεσθαι τοὺς δούλους σου.

Στίχ. Ἄκουσον θυγάτηρ καὶ ἴδε.

Πᾶσαν ἀνομίαν ἀφειδῶς, πᾶσαν ἀκρατῶς ἁμαρτίαν, ὁ τάλας ἐπραξά· πάσης κατα

κρίσεως, ἄξιός πέφυκα· ἀφορμὰς μετανοίας μοι, παράσχου Παρθέने, ὅπως ἀκατόκριτος ἐκεῖ ὀφθήσομαι· σὲ γὰρ ἐπιγράφομαι πρέσβιν· σὲ ἐπικαλοῦμαι προστάτιν· μὴ με καταισχύνης Θεοσύμφευτε.

Στίχ. Τὸ πρόσωπόν σου λιτανεύσασιν.

Αλλο καταφύγιον ἀγνή, πρὸς τὸν ποιητὴν καὶ Δεσπότην, οὐκ εὐποροῦμεν ἡμεῖς, εἰμὴ σὲ Θεόνυμφε· μὴ ἀπορρίψῃς ἡμᾶς, τῆ θερμῆ προστασίας σου, μηδὲ καταισχύνης, πόθῳ τοὺς προστρέχοντας ὑπὸ τὴν σκέπην σου. Μήτηρ τοῦ Θεοῦ ἡμῶν σπεῦσον, καὶ τὴν σὴν βοήθειαν δίδε, καὶ τῆς νῦν ὀργῆς ἡμᾶς διάσωσον.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος β'.

Λί Μυροφόροι ὀρθρῆσαι γεγόμεναί.

Ζῆτει ἐν τῷ μεγάλῳ Ἐσπερινῷ.

Νῦν ἀπολύεις. Τρισάγιον, καὶ τὸ Ἀπολυτίκιον καὶ εἰσερχόμεθα εἰς τὴν τράπεζαν βραχυψαγοῦντες.

Ἐν τῷ μεγάλῳ Ἐσπερινῷ.

Τὸ, Χριστὸς ἀνέστη, ὡς σύνηθε· εἶτα ὁ Προσημακὸς Ψαλμὸς, καὶ τὸ α'. Κάθισμα τῆ Ψαλτηρίας
Εἰς τὸ, Κύριε ἐκέκραξα, ἰστώμεν Στίχους ι'. καὶ
ψάλλομεν Στιχηρὰ Ἀναστάσιμα ζ'. Ἦχος β'.

Τὸν πρὸ αἰώνων ἐκ Πατρὸς γεννηθέντα, τὸν Θεὸν Λόγον σαρκωθέντα, ἐκ Παρθένου Μαρίας, δεῦτε προσκυνήσωμεν· Σταυρὸν γὰρ ὑπομείνας, τῆ ταφῆ παρεδόθη, ὡς αὐτὸς ἠθέλησε· καὶ ἀναστὰς ἐκ νεκρῶν ἔσωσέ με τὸν πλανώμενον ἄνθρωπον.

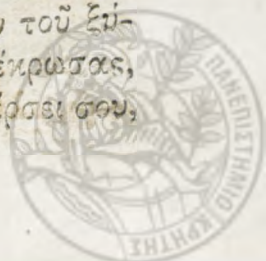
Χριστὸς ὁ Σωτὴρ ἡμῶν, τὸ κατ' ἡμῶν χειρόγραφον, προσηλώσας, τῷ Σταυρῷ ἐξήλειψε, καὶ τοῦ θανάτου τὸ κράτος κατήργησε. Προσκυνοῦμεν αὐτοῦ τὴν τριήμερον Ἐγερσιν.

Σὺν Ἀρχαγγέλοις ὑμνήσωμεν, Χριστοῦ τὴν Ἀνάστασιν· αὐτὸς γὰρ λυτρωτὴς ἔστι, καὶ σωτὴρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν· καὶ ἐν δόξῃ φοβερά, καὶ κραταῖα δύναμις, πάλιν ἔρχεται, κρίναι κόσμον, ὃν ἐπλασεν.

Στιχηρὰ Ἀνατολικά.

Σὲ τὸν σταυρωθέντα καὶ ταφέντα, Ἄγγελος ἐκήρυξε Δεσπότην, καὶ ἔλεγε ταῖς γυναῖξιν· Δεῦτε ἴδετε, ὅπου ἔκειτο ὁ Κύριος· ἀνέστη γὰρ καθὼς εἶπεν, ὡς παντοδύναμος· διό σε προσκυνοῦμεν τὸν μόνον ἀθάνατον· Ζωοδότα Χριστέ, ἐλέησον ἡμᾶς.

Εν τῷ Στιχηρῷ σε κατήργησας, τὴν τοῦ ξύλου κατάραν· ἐν τῆ ταφῆ σου ἐνέκρωσας, τοῦ θανάτου τὸ κράτος· ἐν δὲ τῆ Ἐγέρσει σου,

ἐφώτισας τὸ γένος τῶν ἀνθρώπων· διὰ τοῦτο σοι βοῶμεν· Εὐεργέτα Χριστέ, ὁ Θεὸς ἡμῶν δόξα σοι.

Ἡ ναίγησάν σοι Κύριε, φόβῳ πύλαι θανάτου· πύλωροι δὲ Ἄδου, ἰδόντες σε ἔπτηξαν· πύλας γὰρ χαλκᾶς συνέτριψας, καὶ μοχλοῦς σιδηροῦς συνέθλησας, καὶ ἐξήγαγες ἡμᾶς ἐκ σκότους, καὶ σκιᾶς θανάτου, καὶ τοὺς δεσμῆς ἡμῶν διέρρηξας.

Τὸν σωτήριον ὕμνον ἄδοντες, ἐκ στομάτων ἀναμέλψωμεν· δεῦτε πάντες ἐν οἴκῳ Κυρίου, προσπέσωμεν λέγοντες· Ὁ ἐπὶ ξύλου σταυρωθεὶς, καὶ ἐκ νεκρῶν ἀναστὰς, καὶ ὢν ἐν κόλποις τοῦ Πατρὸς, ἰλάσθητι ταῖς ἀμαρτίας ἡμῶν.

*Εἶτα τῶν Μυροφόρων, Στιχηρὰ Ἰδιόμελα γ΄.
Ἦχος β΄. Ἀνατολίου.*

Αἱ Μυροφόροι γυναῖκες, ὀρθροῦ βαθέος, ἀρώματα λαβοῦσαι, τοῦ Κυρίου τὸν τάφον κατέλαβον· ἅπερ δὲ οὐκ ἠλπίζον εὐροῦσαι, διελογίζοντο εὐλαβοῦμεναι τῷ λίθῳ τὴν μετάθεσιν· καὶ πρὸς ἀλλήλας διελέγοντο· Ποῦ εἰσὶν αἱ σφραγιδες τοῦ μνήματος; ποῦ ἐστὶν ἡ τοῦ Πιλάτου κουστωδία, καὶ ἀκριβὴς ἀσφάλεια; Γέγονε δὲ μηνυτὴς τῶν ἀγνοουσῶν γυναικῶν, ἐξαστράπτων Ἄγγελος, καὶ φάσκων πρὸς αὐτάς· Τί μετὰ θρήνων ζητεῖτε τὸν ζῶντα, καὶ ζωποιοῦσαντα τὸ γένος τῶν βροτῶν; ἐξηγέρθη Χριστὸς ὁ Θεὸς ἡμῶν, ἐκ νεκρῶν ὡς παντοδύναμος, παρέχων πᾶσιν ἡμῖν, ἀφθαρσίαν καὶ ζωὴν, φωτισμὸν καὶ τὸ μέγα ἔλεος.

Ὁ αὐτός. Τοῦ Κουμουλά.

Τί τὰ μύρα τοῖς δάκρυσι Μαθήτριαι κινεῖτε; ὁ λίθος κενύλισται· ὁ τάφος κενένωται· ἴδετε τὴν φθοράν, τῇ ζωῇ πατηθεῖσαν· ταῖς σφραγιδας μαρτυρούσας τυλαυγῶς· ὑπνοῦντας δεινῶς τοὺς φύλακας τῶν ἀπειθῶν. Τὸ θνητὸν σέσωσαι σαρκὶ Θεοῦ· ὁ Ἄδης θρηνεῖ· δραμοῦσαι χαρᾶ, εἶπατε τοῖς Ἀποστόλοις· Ὁ νεκρῶσας Χριστὸς τὸν θάνατον, πρωτότοκος ἐκ νεκρῶν, ὑμᾶς προάγει εἰς τὴν Γαλιλαίαν.

Αἱ Μυροφόροι ὀρθρῆσαι γεγόμεναι, καὶ τὸ μνήμα σου μετὰ σπουδῆς καταλαβοῦσαι, ἐπεζήτησαν σε Χριστέ, πρὸς τὸ μυρίσαι τὸ ἄχραντον Σῶμά σου· καὶ τοῦ Ἀγγέλου τοῖς ῥήμασιν ἐνηγηθεῖσαι, χαροποιὰ σύμβολα τοῖς Ἀποστόλοις ἐκήρυκτον· Ὅτι ἀνέστη ὁ ἀρχηγὸς τῆς σωτηρίας ἡμῶν, σκυλεύσας τὸν θάνατον, τῷ δὲ κόσμῳ δωρούμενος, ζωὴν αἰώνιον καὶ τὸ μέγα ἔλεος.

Δόξα. Ἦχος πλ. β΄. Κοσμᾶ Μοναχοῦ.

Αἱ Μυροφόροι γυναῖκες, τὸν τάφον σε καταλαβοῦσαι, καὶ ταῖς σφραγιδας τοῦ μνήματος ἰδοῦσαι, μὴ εὐροῦσαι δὲ τὸ ἄχραντον Σῶμά σου, ὀδυρόμεναι μετὰ σπουδῆς ἦλθον λέγουσαι· Τίς ἐκλεψεν ἡμῶν τὴν ἐλπίδα; τίς εἴληφε νεκρὸν γυμνὸν ἐσμυρτισμένον, τῆς Μητρὸς μόνον παραμύθιον; ὦ! πῶς ὁ νεκροῦς ζωώσας, τεθανάτωται; ὁ τὸν Ἄδην σκυλεύσας, πῶς τέθαπται; ἀλλ' ἀνάστηθι Σωτήρ αὐτεξουσίως, καθὼς εἶπας τριήμερος, σώζων ταῖς ψυχὰς ἡμῶν.

Καὶ νῦν. Ἦχος β΄.

Παρήλθεν ἡ σκιά τοῦ νόμου, τῆς χάριτος ἐλθούσης· ὡς γὰρ ἡ βία οὐκ ἐκαίετο καταφλεγόμενη, οὕτω παρθένος ἔτεκες καὶ παρθένος ἔμεινας· ἀντὶ στυλοῦ πυρὸς, δικαιοσύνης ἀνέτειλεν Ἥλιος· ἀντὶ Μωϋσέως Χριστὸς, ἡ σωτηρία τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Εἰσοδος· τὸ, Φῶς ἰλαρόν· Προκείμενον.

Ὁ Κύριος ἐβασίλευσεν.

Εἰς τὴν Λιτὴν, Στίχ. Ἰδιόμελα.

Ἦχος α΄.

Μυροφόροι γυναῖκες, τῷ τάφῳ τί προσήθετε; τί ζητεῖτε τὸν ζῶντα ἐν νεκροῖς; Ἀνέστη ὁ Κύριος, θαρσεῖτε· βοᾶ ὁ Ἄγγελος.

Μετὰ φόβου ἦλθον αἱ Γυναῖκες, ἐπὶ τὸ μνήμα, ἀρώμασι τὸ σῶμά σου μυρίσαι σπιδάζουσαι· καὶ τοῦτο μὴ εὐροῦσαι, διηπόρουν πρὸς ἀλλήλας, ἀγνοοῦσαι τὴν Ἀνάστασιν· ἀλλ' ἐπέση αὐταῖς Ἄγγελος, καὶ εἶπεν· Ἀνέστη Χριστὸς, δωρούμενος ἡμῖν τὸ μέγα ἔλεος.

Ἡ ἦλθον ἐπὶ τὸ μνημεῖον, ἡ Μαγδαληνὴ καὶ ἡ ἄλλη Μαρία, ζητοῦσαι τὸν Κύριον· καὶ τὸν Ἄγγελον εἶδον ὡσεὶ ἀστραπὴν, καθεζόμενον ἐπὶ τὸν λίθον, καὶ λέγοντα αὐταῖς· Τί ζητεῖτε τὸν ζῶντα μετὰ τῶν τεθνεώτων; ἀνέστη, καθὼς εἶπεν· ἐν Γαλιλαίᾳ αὐτὸν εὐρίσετε· πρὸς ὃν βοήσωμεν· Ὁ ἀναστὰς ἐκ νεκρῶν, Κύριε δόξα σοι.

Δόξα, Ἦχος πλ. β΄.

Ἡ ἔτισητο Ἰωσήφ τὸ Σῶμα τοῦ Ἰησοῦ, καὶ ἀπέθετο ἐν τῷ καινῷ αὐτοῦ μνημεῖῳ· ἔδει γὰρ αὐτὸν ἐκ τάφου, ὡς ἐκ παστάδος προελθεῖν· Ὁ συντρίψας κράτος θανάτου, καὶ ἀνοίξας πύλας Παραδείσου ἀνθρώποις, δόξα σοι.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον· Ὁ αὐτός.

Ο παικτὴς καὶ λυτρωτὴς με πάναγνε, Χριστὸς ὁ Κύριος, ἐκ τῆς σῆς νηδύος προελθὼν, ἐμὲ ἐνδυσάμενος, τῆς πρώην κατάρας

τὸν Ἀδάμ ἠλευθέρωσε· διό σοι πάντα γνε, ὡς τοῦ Θεοῦ Μητρί τε, καὶ Παρθένω ἀληθῶς, βρωμέν ἀσιγήτως, τὸ Χαῖρε τοῦ Ἀγγέλου· Χαῖρε Δέσποινα, προστασία καὶ σκέπη, καὶ σωτηρία τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρὸν Ἀναστάσιμον.

Ἦχος β'.

Η Ἀνάστασις σου Χριστέ Σωτήρ, ἀπασαν ἐφώτισε τὴν οἰκουμένην, καὶ ἀνεκαλέσω τὸ ἴδιον πλάσμα Παντοδύναμε Κύριε, δόξα σοι.

Εἶτα, τὰ Στιχηρὰ τοῦ Πάσχα.

Πάσχα ἱερόν ἡμῖν, κτλ. μετὰ τῶν Στίχων αὐτῶν. Ζήτηι, σελ. 5.

Δόξα. Ἦχος πλ. α'.

Σὲ τὸν ἀναβαλλόμενον τὸ φῶς, ὥσπερ ἱμάτιον, καθελὼν Ἰωσήφ ἀπὸ τοῦ ξύλου σὺν Νικοδήμῳ, καὶ θεωρήσας νεκρὸν, γυμνόν, ἀταφον, εὐσυμπάθητον θρῆνον ἀναλαβὼν, ὄδυρόμενος ἔλεγεν· Οἶμοι! γλυκυτάτε Ἰησοῦ, ὃν πρό μικροῦ ὁ ἥλιος ἐν σταυρῷ κρεμάμενον θεασάμενος, ζόφον περιεβάλετο, καὶ ἡ γῆ τῷ φόβῳ ἐκυμαίετο, καὶ διερρήγγυτο ναοῦ τὸ καταπέτασμα· ἀλλ' ἰδοὺ νῦν βλέπω σε, δι' ἐμὲ ἐκουσίως ὑπελθόντα θάνατον. Πῶς σε κηδεύσω Θεέ μου; ἢ πῶς σινδόσιν εἰλήσω; ποίαις χερσὶ δὲ προσψαύω τὸ σὸν ἀκήρατον σῶμα; ἢ ποῖα ἄσματα μέλψω τῇ σῇ ἐξοδῷ οἰκτίρμον; Μεγαλύνω τὰ πάθη σου, ὑμολογῶ καὶ τὴν ταφήν σου, σὺν τῇ Ἀναστάσει κραυγάζων· Κύριε, δόξα σοι.

Καὶ νῦν. Ἀναστάσεως ἡμέρα.

Ἀπολυτίκιον. Ἦχος β'.

Οτε κατήλθες πρὸς τὸν θάνατον, ἡ ζωὴ ἡ ἀθάνατος, τότε τὸν Ἄδην ἐνέκρυσας τῇ ἀστραπῇ τῆς Θεότητος· ὅτε δὲ καὶ τοὺς τεθνεώτας ἐκ τῶν καταχθονίων ἀνέστησας, πάσαι αἱ δυνάμεις τῶν ἐπουρανίων ἐκραυγάζον· Ζωοδότα Χριστέ ὁ Θεὸς ἡμῶν, δόξα σοι.

Δόξα.

Ο εὐσχήμων Ἰωσήφ, ἀπὸ τοῦ ξύλου καθελὼν τὸ ἄχραντόν σου σῶμα, σινδόνην καθαράν εἰλήσας, καὶ ἀρώμασιν, ἐν μνήματι κεινῷ κηδεύσας ἀπέθετο· ἀλλὰ τριήμερος ἀνέστης, Κύριε, παρέχων τῷ κόσμῳ τὸ μέγα ἔλεος.

Καὶ νῦν.

Τοῖς Μυροφόροις γυναίξι, παρὰ τὸ μνήμα ἐπιστάς, ὁ Ἄγγελος ἐβόα· Ταῖς μύρα τοῖς θνητοῖς ὑπάρχει ἀρμόδια· Χριστὸς δὲ διαφθορᾶς ἐδείχθη ἀλλότριος· ἀλλὰ κραυγάζατε·

Ἀνέστη ὁ Κύριος, παρέχων τῷ κόσμῳ τὸ μέγα ἔλεος.

Καὶ Ἀπόλυσις.

Ἐν τῷ Μεσονυκτικῷ.

Ψάλλεται Κανὼν Τριαδικός, οὗ ἡ ἀπροστιχίς·
Τὸ τρισσὸν ὑμῶν τῆς Θεαρχίας σέλας.

Ὠδὴ α'. Ἦχος β'.

Ἐν βυθῷ κατέστρωσε ποτέ.

Τὴν τριττὴν καὶ μίαν ἀρχικὴν, φύσιν τῆς Θεότητος, ἀσματικῶς ἀνυμνήσωμεν λέγοντες· Τοῦ ἐλέους πέλαγος ἀνεξάντλητον, οὐσιῶδες ὡς ἔχουσα, τοὺς σὲ προσκυνοῦντας φρουρησον, καὶ σῶσον ὡς φιλόνητος.

Ο πηγὴ καὶ ρίζα πεφυκῶς, ὁ Πατὴρ ὡς αἷτιος, τῆς ἐν Υἱῷ καὶ Ἀγίῳ σε πνεύματι, συμφυοῦς Θεότητος, τὸ τρισηλίον τῇ καρδίᾳ μου πήγασον σέλας· καὶ μεθέξει λάμπρυνον τῆς θεωρουῦ ἑλλάμψεως.

Τριφεγγὴς Μονὰς Θεαρχικὴ, πᾶσαν διασκέδασον, ἀμαρτιῶν καὶ παθῶν μου τὴν ζόφωσιν, φωτεινῶν ἀκτίνων σου γλυκυτάταις ἐν μετουσίαις, καὶ ποιήσον, σὺ τῆς ἀπροσίτου, δόξης με ναόν, καὶ σικηνὴν ἄχραντον.

Θεοτοκίον.

Ροῦν τὸν πρὶν τῆς φύσεως ἡμῶν, πεπονθυίας ἄτοπον, καὶ πρὸς φθοράν ὀλισθησάσης, Ἄχραντε, σαρκωθεὶς ἐν μήτρᾳ σου, ὁ Θεὸς Λόγος, φιλονηθῶπως ἀνέστειλε, καὶ τὴν Θεαρχίαν τρίφωτον, ἡμᾶς ἐμυσταγώγησεν.

Ὠδὴ γ'. Ἐν πέτρᾳ με τῆς πίστεως.

Ισότητι τῆς φύσεως Θεαρχία, ὁμότιμον δοξάζω σε τοῖς προσώποις· ζωὴ γὰρ ἐκ ζωῆς σὺ προελθοῦσα, ἀρρέυστως πέφυκας· εἰς ὁ Θεὸς ἡμῶν, καὶ οὐκ ἔστιν ἅγιος πλὴν σου, Κύριε.

Σὺ τάξεις τὰς αὐλοῦ καὶ οὐρανοῦ, ὑπέστησας, ὡς ἔσοπτρα τοῦ σου κάλλους, Τριάς ἡ ἀδιαίρετος μοναρχίας, ὑμνεῖν ἀπαύστως σε· ἀλλὰ καὶ νῦν ἡμῶν, ἐκ πληγίου στόματος δέξει τὴν αἴνεσιν.

Στερέωσον τῆς πίστεως ἐν τῇ πέτρᾳ, καὶ πλάτυνον ἀγάπης σε τῷ πελάγει, καρδίαν καὶ διάνοιαν τῶν σῶν δούλων, Μονὰς τρισηλίε· σὺ γὰρ εἶ Θεὸς ἡμῶν, ἐφ' ὅπερ ἐλπίζοντες, μὴ αἰσχυνηθῆμεν.

Θεοτοκίον.

Ο πᾶσαν πρὶν ὑπόστασιν εὐσιώσας, τῆς κτίσεως, ἐν μήτρᾳ σου οὐσιώθη, ἀπείρω ἀγαθότητι Θεοτόκε· καὶ φῶς τρισηλίον, πᾶσιν ἀνέτειλε, τῆς μιᾶς Θεότητος καὶ κυριότητος.

Κάθισμα. Ἦχος β'. Τὰ ἄνω ζητῶν.

Αγία Τριάς, ἐλέησον οὓς ἔπλασας· καὶ ῥῦσαι πυρός, καὶ πάσης κατακρίσεως· ὅτι πάντα δύνασαι, ὡς οἰκτιρῶν Θεὸς καὶ πολέλεος· διὸ προσπίπτομέν σοι κράζοντες· Ἠμάρτομεν, συγχώρησον φιλόνηρωπε.

Δόξα, καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Παρθένε ἀγνή, ἐλέησον τοὺς δούλους σε, καὶ ῥῦσαι πυρός, καὶ πάσης κολάσεως. ἐν νυκτὶ κραυγάζοντας, καὶ ἡμέρα τῷ σῶ Υἱῷ ἄχραντε· Μὴ ὑπερίδῃς τὴν ποιμένην σου, πρεσβείαις Χριστέ τῆς τεκούσης σε.

Ὦδὴ δ'. Ὑμνῶ σε· ἀκοῆ γὰρ Κύριε.

Νοεῖν σε, οὐδὲ ταχέως ἄυλοι, ἐξισχύουσι, τῶν Ἀγγέλων, Τριάς μονὰς ἀναρχε· ἀλλ' οὖν ἡμεῖς πλήρην γλώσση τὴν σὴν οὐσιώδη ἀγαθότητα, καὶ ἀνυμνοῦμέν πίστει, καὶ δοξάζομεν.

Υπάρχων πλαστουργὸς τῆς φύσεως, Παντοκράτωρ, τῆς τῶν ἀνθρώπων, πᾶσαν ἐμὴν βλέπεις νῦν, ὡς πανδερκῆς ἀδυναμίαν· διὸ κατοικτείρησον τὸν δούλόν σου, καὶ πρὸς ζωὴν βελτίστην ἐπανάγαγε.

Μονάδος ἀρχικῆς ἀσύγχυτα, τρία Πρόσωπα ἀνυμνοῦμεν, ὡς ἰδικῶς ἔχοντα, καὶ μεριστῶς τὰς ὑποστάσεις· ἀλλ' οὖν ἠνωμένα καὶ ἀμέριστα, ἐν τε βουλῇ, καὶ δόξῃ, καὶ Θεότητι.

Θεοτοκίον.

Ναὸν σε καθαρὸν καὶ ἄχραντον, αἰετάρθενη Θεοτόκε, ὁ παντουργὸς εὐρηκε, μόνην σαφῶς ἐκ τοῦ αἰῶνος, ἐν ᾧ κατοικήσας ἀνεμόρφωσε, τὴν τῶν ἀνθρώπων φύσιν, ὡς φιλόνηρος.

Ὦδὴ ε'. Ὁ φωτισμός.

Ὡς ὀλικῶς, ἐπὶ πάντα τὰ ὄντα τῆς σῆς προνοίας, τὰς εἰρηνοδώρους ἀπλῶν ἀκτινας, καὶ σωτηρίου, Βασιλεῦ τῆς εἰρήνης, φρουρησόν με ἐν τῇ εἰρήνῃ σου· σὺ γὰρ εἶ ζωὴ, καὶ εἰρήνη τοῦ συμπαντος.

Τῷ Μωϋσῇ, ἐν τῇ βάρῃ ὡς ὠφθῆς πρὸς ἐν εἶδει, Ἄγγελος ἐκλήθης Πατὴρ ὁ Λόγος, τὴν πρὸς ἡμᾶς σου προδηλῶν παρουσίαν, δι' ἧς πᾶσι σαφῶς ἀνήγγειλας, κράτος θεαρχίας μιᾶς τρισυπόστατον.

Ἡ φυσικὴν, συναΐδιον δόξαν προβαλλομένη, μοναρχικωτάτη Τριάς ἀγία, τοὺς ἀνυμνοῦντας ὀρθοδόξω σε πίστει, τῆς σῆς δόξης ἰδεῖν ἀξίωσον, ἀναρχον καὶ μίαν ἀγνήν τὴν τρισηλίον.

Θεοτοκίον.

Συνεκτικός, κατ' οὐσίαν ὑπάρχων ὁ Θεὸς Λόγος, πάντων τῶν αἰῶνων ἐν τῇ γαστρὶ

σου, Παρθενομήτορ, συνεσχέθη ἀφράστως, τοὺς ἀνθρώπους ἀνακαλούμενος, πρὸς τὸ ἐνικὸν τῆς μιᾶς κυριότητος.

Ὦδὴ ς'. Ἐν ἀβύσσῳ πταισμάτων.

Θελιπὰ τοῦ ἐλέους ἐλέησον, τοὺς εἰς σέ πιστεύοντας, Θεὲ τρισήλιε· καὶ τῶν πταισμάτων λύτρωσαι, καὶ παθῶν καὶ κινδύνων τοὺς δούλους σου.

Δίς.

Εν ἀφάτῳ πελάγει χρηστότητος, τὴν ἀπερινόητον τῆς σῆς ἐλλάμψεως, καὶ τριλαμπτοῦς Θεότητος, φωτοδοτίδα αἴγλην μοι βράβευσον.

Θεοτοκίον.

Απορρήτως, Παρθένε ὁ ὑψιστος, ἄνθρωπος ἐγένετο ἐκ σαῦ, τὸν ἄνθρωπον, ὀλικῶς ἐνδυσάμενος, καὶ φωτὶ τρισηλίῳ κατηύγασε.

Κάθισμα. Ἦχος β'. Εὐσπλαγχνίας.

Εὐσπλαγχνίας τὸ πέλαγος ἡμῖν ὑφαπλώσας, ὑπόδεξαι ἡμᾶς ἐλεῆμον· βλέψον εἰς λαὸν τὸν σέ δοξάζοντα· δέξαι τὰς ὠδὰς τῶν αἰτουμένων σε, Τριάς μονὰς ἀναρχε· εἰς σέ γὰρ ἐλπίζομεν, τὸν τῶν ὄλων Θεόν, τῶν πταισμάτων δοῦναι τὴν συγχώρησιν.

Δόξα καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Εὐσπλαγχνίας κηύσασα πηγὴν, συμπαθῆς σὺ ὑπάρχεις, ἀγαθὴ Θεοτόκε· σὺ γὰρ τῶν πιστῶν μόνη ἀντίληψις, σὺ τῶν λυπομένων ἢ παραίλησις· διὸ σοι νῦν ἅπαντες, ἐν πίστει προσπίπτομεν, εὐρεῖν λύσιν δεινῶν, οἱ πλουτοῦντες μόνην σε βοήθειαν.

Ὦδὴ ζ'. Εἰκόνοσ χρυσοῦς.

Ρυθμίζεις αἰεὶ, τῶν Ἀγγέλων στρατιας πρὸς ἀτρεψίαν, μόνος ὑπάρχων ἀναλλοίωτος, ὁ τρισυπόστατος Κύριος· δεῖξον οὖν καί μοι τὴν καρδίαν, ἀπερίτρεπτον πάντοτε, πρὸς τὸ δοξάζειν σε θερμοῦς, καὶ ἀνυμνεῖν εὐσεβῶς.

Χοροὶ νεεροὶ, τῶν ἀύλων οὐσιῶν ταῖς σαῖς ἀκτῖσι, Θεὲ μονάρχα καὶ τρισήλιε καταυγαζόμενοι γίνονται, θέσει δευτερεύοντα φωτῶν καί με ταῖς ἐλλάμψεσι, καὶ μετουσίαις δεῖξον φῶς, ὡς φωτουργὸς τριλαμπῆς.

Θεοτοκίον.

Γθύνειν ἡμῶς, καὶ ὑψοῦν πρὸς οὐρανοὺς μὴ διαλίπης, τοὺς σέ φιλοῦντας, ὁ δὲ ἄφατον φιλονηρωπίαν γενόμενος, ἄνθρωπος ἐν μήτρᾳ Παρθένου, καὶ θεώσας τὸν ἄνθρωπον, καὶ θράνω δόξης τῷ Πατρὶ συγκαθεζόμενος.

Ὦδὴ η'. Ἰνδάλματος χρυσοῦ.

Απρόσιτε Τριάς, συναΐδιε, συνἀναρχε θεαρχία, ἡ ἀπαράλλακτος ἐν πᾶσι, πλήν τῶν φωσφόρων ἰδιοτήτων, πᾶσιν πονηρῶν καταρ-

γησον, τῶν ἀντικειμένων βουλῆν, καὶ ἐνόησον τῶν Δαιμόνων, ἀβλαβῆ τηρῶν με αἰεὶ, Κύριε πάντων.

Δίς.

Σοφῶς καὶ πανθενῶς, ἀπερίγραπτε τρισήλιε μοναρχία, ἢ ὑποστήσασα τὸν κόσμον, καὶ συντηροῦσα ἐν ἀλωθῆτῳ τάξει παντελεῖ, ἐνοίκησον τῇ ἐμῇ καρδίᾳ ὑμνεῖν καὶ δοξάζειν σε ἀσιγήτως, σὺν χοροῖς Ἀγγέλων, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Θεοτοκίον.

Σοφία τοῦ Πατρὸς ἀκατάληπτε, ἀνέκφραστε Θεοῦ Λόγε, τὴν ἀμετάβλητόν σου φύσιν οὐκ ἀλλοιώσας, τὴν τῶν ἀνθρώπων φύσιν συμπαθῶς ἀνέλαβες, καὶ τὴν ἐνιαίαν Τριάδα ἐδίδαξας πάντας σέβειν, ὡς κυριαρχίαν, ἀπάντων τῶν αἰῶνων.

ᾠδὴ 9. Ἡ τὸν πρὸ ἡλίου φωστῆρα.

Εκ φωτὸς ἀνάρχου, συνἀναρχος Υἱὸς, φῶς ἐξανέτειλε, καὶ συμφυῆς φῶς Πνεῦμα ἐκπεπόρευται, ἀπορρήτως θεοπρεπῶς, ἀρρέυσθε τῆς γεννήσεως, πιστευομένης, ἅμα δὲ, καὶ τῆς ἀφράστου ἐκπορεύσεως.

Λάμψον τὰς καρδίας, τρισήλιε Θεότης, τῶν ὑμνούντων σε, τῷ τριλαμπεῖ φωτί σου, καὶ δὸς σύνεσιν, τοῦ ἐν πᾶσι κατανοεῖν, καὶ πράττειν τὸ σὸν θελημα, τὸ ἀγαθὸν καὶ τέλειον, καὶ μεγαλύνειν καὶ δοξάζειν σε.

Απειρος τῇ φύσει ὑπάρχων ὡς Θεός, ἀπειρον πέλαγος τῶν οἰκτιρμῶν, ὡς ἔχων κατωκτείρησας, Τριάς πρῶτην· οὕτω καὶ νῦν, οἰκτείρησον τοὺς δούλους σου, καὶ τῶν πταισμάτων λύτρωσαι, καὶ πειρασμῶν καὶ περιστάσεων.

Θεοτοκίον.

Σῶσόν με Θεέ μου, παντοίας ἐπιρθείας καὶ κακώσεως, ὁ ἐν τρισὶ Προσώποις ἀνυμνούμενος, ἀνεκφράζως μοναδικῶς, Θεός καὶ παντοδύναμος, καὶ τὴν σὴν ποιήμην φυλάττε, τῆς Θεότητος ταῖς ἐντελέξεσιν.

Τὸ, Ἄξιόν ἐστι καὶ τὰ λοιπὰ, καὶ Ἀπόλυσις.

ΕΝ Τῷ ΟΡΘΡῳ.

Μετὰ τὴν α. Στιχολογίαν, Καθίσματα Ἀναστάσιμα. Ἦχος β'.

Τὸν λῆθον τοῦ μνήματος, σφραγισθῆναι μὴ κωλύσας, τὴν πέτραν τῆς πίστεως, ἀναστὰς παρέσχες πᾶσι. Κύριε, δόξα σοι.

Δόξα.

Τὸν κόλπον τὸν ἄχραντον, ἐν ὑψίστοις μὴ κενώσας, ταφὴν καὶ ἀνάστασιν, ὑπὲρ πάντων κατεδέξω. Κύριε, δόξα σοι.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Πάντα ὑπὲρ ἐννοίαν, πάντα ὑπερένδοξα, τὰ σὰ Θεοτόκε μυστήρια· τῇ ἀγνεῖα ἐσφραγισμένη, καὶ παρθενία φυλαττομένη, Μήτηρ ἐγνωσθῆς ἀψευδῆς, Θεὸν τεκῆσα ἀληθινόν· αὐτὸν ἐκέτευε, σωθῆναι ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν.

Μετὰ τὴν β. Στιχολογίαν ἕτερα.

Αἱ Μυροφόροι ὀρθρῆσαι γενόμενοι, καὶ τὸ μνήμα κενὸν δεασάμενοι, τοῖς Ἀποστόλοις ἔλεγον· Τὴν φθορὰν καθεῖλεν ὁ κραταῖός, καὶ τοὺς ἐν Ἄδῃ ἤρπασε τῶν δεσμῶν· κηρυξάτε παρρησίαν· Ὅτι ἐνέστη Χριστὸς ὁ Θεός, δωρημένος ἡμῖν τὸ μέγα ἔλεος.

Δόξα.

Τὰ μύρα τῆς ταφῆς σου, αἱ γυναῖκες κομίσασαι, λαθραίως πρὸς τὸ μνήμα παρεγένοντο ὀρθρῆσαι, τῶν Ἰουδαίων δειλιῶσαι τὴν αὐθάδειαν, καὶ στρατιωτῶν προορῶσαι τὴν ἀσφάλειαν· ἀλλὰ φύσις ἀσθενῆς τὴν ἀνδρείαν ἐνίκησεν· ὅτι γνώμη συμπαθῆς τῷ Θεῷ εὐήρησθη· προσφόρως οὖν ἐκράυγαζον· Ἀνάστα Κύριε, βοήθησον ἡμῖν, καὶ λύτρωσαι ἡμᾶς, ἐνεκεν τοῦ ὀνόματός σου.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Υπερδεδοξασμένη ὑπάρχεις, Θεοτόκε Παρθένε, ὑμνοῦμέν σε· διὰ γὰρ τοῦ Σταυροῦ τοῦ Υἱοῦ σου κατεβλήθη ὁ Ἄδης, καὶ ὁ θάνατος τέθνηκε· νεκρωθέντες ἀνέστημεν, καὶ ζωῆς ἠξιώθημεν· τὸν Παράδεισον ἐλάβομεν, τὴν ἀρχαίαν ἀπόλαυσιν· διὸ εὐχαριστοῦντες δοξολογοῦμεν, ὡς κραταῖόν Χριστὸν τὸν Θεὸν ἡμῶν, καὶ μόνου πολυέλεον.

Εἶτα ὁ Ἀμωμος, τὰ Ἐυλογητάρια, καὶ ἡ Ὑπακοή. Ἦχος β'.

Μετὰ τὸ πάθος πορευθεῖσαι ἐν τῷ μνήματι, πρὸς τὸ μυρίσαι τὸ σῶμά σου αἱ Γυναῖκες, Χριστέ ὁ Θεός, εἶδον Ἀγγέλους ἐν τῷ τάφῳ καὶ ἐξέστησαν· φωνῆς γὰρ ἤκουον ἐξ αὐτῶν, ὅτι ἀνέστη ὁ Κύριος, παρέχων τῷ κόσμῳ τὸ μέγα ἔλεος.

Οἱ Ἀναβαθμοὶ τοῦ Ἦχου.

Ἀντίφωνον Α'.

Εν τῷ οὐρανῷ τὰ ὄμματα, ἐκπέμπω με τῆς καρδίας, πρὸς σέ Σωτήρ· σῶσόν με σὴ ἐπιλάμψει.

Ελέησον ἡμᾶς, τοὺς πταίοντάς σοι πολλὰ, καὶ ἐκάστην ὥραν, ὦ Χριστέ μου, καὶ δὸς πρὸ τέλους τρόπους, τοῦ μετανοεῖν σοι.

Δόξα. καὶ νῦν.

Αγίω Πνεύματι, τὸ βασιλεύειν πέλει, τὸ ἀγαθάζειν, τὸ κινεῖν τὴν κτίσιν· Θεός γάρ ἐστιν, ὁμοούσιος Πατρὶ καὶ Λόγῳ.

Ἀντίφωνον Β'.

Εἰμή ὅτι Κύριος ἦν ἐν ἡμῖν, τίς ἱκανὸς σῶος φυλαχθῆναι, ἐκ τοῦ ἐχθροῦ ἅμα, καὶ ἀνδρωποκτόνου;

Τοῖς ὁδοῦσιν αὐτῶν, μὴ παραδῶς Σῶτερ, τὸν σὸν δοῦλον· λέοντος τρόπον κατ' ἐμῆ κινουῦνται, καὶ γὰρ οἱ ἐχθροὶ μου.

Δόξα, καὶ νῦν.

Αγίω Πνεύματι, ζωαρχία καὶ γέρας· πάντα γὰρ τὰ κτιστά, ὡς Θεὸς ὡς δυναμοῖ, συντηρεῖ ἐν Πατρὶ, δι' Υἱοῦ δέ.

Ἀντίφωνον Γ'.

Οἱ πεποιθότες ἐπὶ Κύριον, εἰοίκασιν ὄρει τῷ ἁγίῳ, οἱ οὐδαμῶς σαλεύονται, προσβολαῖς τοῦ Βελίαρ.

Εν ἀνομίαις χεῖρας αὐτῶν, μὴ ἐκτεινάτωσαν αἱ θείως ζῶντες· οὐ γὰρ ἔσθ' Χριστὸς, τῇ ῥάβδῳ τὸν κληρὸν αὐτοῦ.

Δόξα, καὶ νῦν.

Αγίω Πνεύματι, προσπηγάζει πᾶσα σοφία, ἐνθεν χάρις Ἀποστόλοις, καὶ τοῖς ἄθλοις κατασέφονται Μάρτυρες, καὶ Προφῆται ὀρώσιν.

Προκείμενον.

Ἐξεγέρθητι Κύριε ὁ Θεὸς μου, ἐν προσταύματι, ὦ ἐνετείλω, καὶ συναγωγή λαῶν κυκλώσει σε.

Στίχ. Κύριε ὁ Θεὸς μου, ἐπὶ σοὶ ἤλπισα.

Τό, Πᾶσα πνοή. Εὐαγγέλιον Ἑσθρινόν Δ'.

Εἶτα τὸ, Ἀνάστασιν Χριστοῦ θεασάμενοι· καὶ τὰ λοιπὰ, ὄρα σελ. 2.

Οἱ Κανόνες τοῦ Πάσχα μετὰ τῶν Εἰρμῶν εἰς δ'. τῆς Θεοτόκου εἰς β'. καὶ τῶν Μυροφόρων εἰς ε'.

Κανὼν τοῦ Πάσχα. Ἦχος α'.

ᾠδὴ α'. Ὁ Εἰρμός.

» **Α**ναστάσεως ἡμέρα, λαμπρυνθῶμεν λαοί,
» **Π**άσχα Κυρίου Πάσχα· ἐκ γὰρ θανάτου πρὸς ζωὴν, καὶ ἐκ γῆς πρὸς οὐρανόν,
» Χριστὸς ὁ Θεὸς ἡμᾶς διεβίβασεν, ἐπινίμιον ἄδοντας.

Τροπάρια.

Καθαρθῶμεν τὰς αἰσθήσεις, καὶ ὀφόμεθα τῷ ἀπροσίτῳ Φωτὶ, τῆς Ἀναστάσεως, Χριστὸν ἐξαστραπτόντα, καὶ, Χαίρετε, φάσκοντα τρανῶς ἀκρουσόμεθα, ἐπινίμιον ἄδοντες.

Οὐρανοὶ μὲν ἐπαξίως εὐφραινέσθωσαν, γῆ δὲ ἀγαλλιάσθω, ἑορταζέτω δὲ κόσμος, ὁρατὸς τε ἅπας καὶ ἀόρατος· Χριστὸς γὰρ ἐγήγερται, εὐφροσύνη αἰώνιος.

Κανὼν τῆς Θεοτόκου.

Ἦχος α'.

Οὐ ἡ ἀκροστιχὶς ἐν τοῖς πρώτοις Τροπαρίοις.

Θεοφάνους (*).

ᾠδὴ α'. Εἰρμός ὁ αὐτός.

Θανατώσεως τὸν ὄρον ἀνεμόχλευσας, τὴν αἰωνίαν ζωὴν, κυφορήσασα Χριστὸν, τὸν ἐκ τάφου ἀναλάμψαντα σήμερον, Παρθένε πανάμωμε, καὶ τὸν κόσμον φωτίσαντα.

Αναστάντα κατιδοῦσα σὸν Υἱὸν καὶ Θεὸν, χαίροις σὺν Ἀποστόλοις, θεοχαρίτωτε ἀγνή, καὶ τὸ Χαῖρε πρωτουργῶς, ὡς πάντων χαρᾶς, αἰτία εἰσδέξαι, Θεομήτορ πανάμωμε.

Κανὼν τῶν Μυροφόρων. Ἦχος δ'.

Ποίημα Ἀνδρέου Κρήτης.

ᾠδὴ α'. Ὁ Εἰρμός.

» **Τ**ὴν Μωσέως ᾠδὴν, ἀναλαβοῦσα βόησον
» **ψυχή· Βοηθὸς καὶ σκεπαστὴς ἐγένετό**
» **μοι εἰς σωτηρίαν· οὗτός μου Θεὸς, καὶ δο-**
» **ξάσω αὐτόν.**

Τροπάρια.

Εσταυρώθης σαρκί, ὁ ἀπαθὴς τῇ φύσει τοῦ Πατρὸς, ἐκεντήθης τὴν πλευράν, πηγᾶσας κόσμῳ αἷμα καὶ ὕδωρ. Σὺ ἡμῶν Θεός, καὶ δοξάζομέν σε.

Τὸν Σταυρόν σου τιμῶ, καὶ τὴν Ταφὴν δοξάζω ἀγαθὲ, καὶ ὕμνῳ καὶ προσκυνῶ τὴν Ἐγερσίν σου, καὶ ἀνακραίω· Σὺ ἡμῶν Θεός, καὶ δοξάζομέν σε.

Κἂν ἐγεύσω χολῆς, ὁ γλυκασμὸς τῆς Ἐκκλησίας, ἀλλ' ἐπήγασας ἡμῖν τὴν ἀφθαρσίαν, ἐκ τῆς πλευρᾶς σου. Σὺ ἡμῶν Θεός, καὶ δοξάζομέν σε.

Ελογίσθης Σωτὴρ, μετὰ νεκρῶν νεκροῦς ἐγείρας· ἀπεγεύσω τῆς φθορᾶς· διαφθοράν γὰρ ὅλως οὐκ ἔγνωσ. Σὺ ἡμῶν Θεός, καὶ δοξάζομέν σε.

Εὐφραινέσθω Σιών, ἀγαλλιάσθω καὶ ὁ οὐρανός· ἐξανέστη Χριστὸς, νεκροῦς ἐγείρας ὑμολογοῦντας· Σὺ ἡμῶν Θεός, καὶ δοξάζομέν σε.

Οθονίοις εἰλήσας, Ἰωσήφ τὸ σῶμά σου Χριστέ, ἐν μνημείῳ τῷ καινῷ, κατέθετό σε τὴν σωτηρίαν· νεκρὸς δὲ ὡς Θεὸς ἐξανέστησας.

Προλαβοῦσαι τὸν ὄρθρον, αἱ Γυναῖκες εἶδον τὸν Χριστὸν, καὶ τοῖς θείοις Μαθηταῖς, ἐβόων· Ὅντως Χριστὸς ἀνέστη· δεῦτε σὺν ἡμῖν ἀνυμνεῖτε αὐτόν.

Δόξα.

Παναγία Τριάς, μία Θεότης, ἀναρχε μοναίς· ὁ Πατὴρ καὶ ὁ Υἱὸς, καὶ θεῖον Πνεῦμα,

(*) Ἐν τισὶ χειρογράφοις ἀναγινώσκειται, ὅτι ταῦτα μόνον τὰ πρῶτα Τροπάρια, εἰσὶ τοῦ Θεοφάνους, τὰ δὲ λοιπὰ, ἰασηφ τοῦ Θεσσαλονίκης.

σώζε τὸν κόσμον. Σὺ ἡμῶν Θεός, καὶ δοξαζο-
μέν σε. *Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.*

Τὴν ἀρχαίαν ἀράν, ἐν γαστρὶ σου λύσασα
Σεμνή, ἀνεβλάστησας ἡμῖν, τὴν εὐλογίαν,
βρέφος τεκοῦσα· οὗτος γὰρ Θεός, εἰ καὶ σάρ-
κα φορεῖ.

Καταβασία. Ἀναστάσεως ἡμέρα.

Ὠδὴ γ'. Ὁ Εἰρμός.

- **Δ**εῦτε πόμα πῖωμεν καινόν, οὐκ ἐκ πέ-
• τρας ἀγόνου τερατουργούμενον, ἀλλ'
- ἀφθαρσίας πηγὴν, ἐκ τάφου ὄμβρήσαντος
- Χριστοῦ, ἐν ᾧ στερευόμεθα.

Τροπάρια.

Νῦν πάντα πεπληρωται φωτός, οὐρανός τε
καὶ γῆ καὶ τὰ καταχθόνια· ἑορταζέτω
γοῦν πᾶσα κτίσις τὴν Ἐγερσιν Χριστοῦ, ἐν ἧ
ἐστερέωται.

Χθές συνεθαπτόμην σοι Χριστέ, συνεγείρο-
μαι σήμερον ἀναστάντι σοι· συνεσταυρού-
μην σοι χθές· αὐτός με συνδόξασον Σωτήρ, ἐν
τῇ βασιλείᾳ σου.

Τῆς Θεοτόκου. Ὁ αὐτός.

Ε'πί τὴν ἀκήρατον ζωὴν, ἐπανέρχομαι σή-
μερον ἀγαθότητι, τοῦ γεννηθέντος ἐκ σοῦ,
καὶ πᾶσι τοῖς πέρασιν Ἀγνή, τὸ φέγγος ἀ-
στράψαντος.

Θεὸν ὃν ἐκύησας σαρκί, ἐκ νεκρῶν καθὼς
εἶπεν ἐξεγειρόμενον, θεασαμένη Ἀγνή, χό-
ρευε· καὶ τοῦτον, ὡς Θεόν, ἄχραντε μεγαλύνε.

Τῶν Μυροφόρων. Ὁ Εἰρμός.

- **Σ**τειρωθέντα μου τὸν νοῦν, καρποφόρον ὁ
- Θεός, ἀνάδειξόν με, γεωργεῖ τῶν καλῶν,
- φυτουργεῖ τῶν ἀγαθῶν, τῇ εὐσπλαγχνίᾳ σου.

Τροπάρια.

Τὰς παλάμας Ἰησοῦ, προσηλώσας ἐν Σταυρῷ
τὰ ἔθνη πάντα, ἐκ τῆς πλάνης συλλαθῶν,
πρὸς ἐπίγνωσιν τὴν σὴν, συνεκαλέσω Σωτήρ.

Ισραηλίων ὁ λαός, τῷ Πιλάτῳ ἐκβοᾷ· Ἀπολυ-
τόν μοι τὸν κακοῦργον ληστήν· ἄρον, ἄρον,
σταύρωσον τὸν ἀναμάρτητον.

Σταυρωθέντος σου Χριστέ, συνεσκότασε τὸ
φῶς, ἡ γῆ ἐσειέθη, καὶ ἐκ τάφου νεκροί,
ἐξανέστησαν πολλοί, φόβῳ τοῦ κράτους σου.

Παρεστῶσα τῷ Σταυρῷ, ἡ ἀμνάς σου Ἰησοῦ,
κλαυθμῷ ἐβόα· Ποῦ πορεύῃ Υἱέ; ποῦ
ἀπέρχῃ ὁ ἀμνός, ὁ ὑπὲρ πάντων σφαγεῖς;

Προσκυνῶ σου τὸν Σταυρόν, ἀνυμνῶ καὶ τὴν
ταφήν, τιμῶ τὰ πάθη, καὶ τοὺς ἥλους
τῶν χειρῶν, καὶ τὴν λόγχην Ἰησοῦ, καὶ τὴν
Ἀνάστασιν.

Ε'ξανέστης Ἰησοῦ, ἐσκυλεύθη ὁ ἐχθρός, Ἀ-
δαμ ἐρρύσθη, καὶ ἡ Εὐὰ σὺν αὐτῶν, τῶν
δεσμῶν καὶ τῆς φθορᾶς, τῇ Ἀναστάσει σου.

Α'ναστάντος σε Χριστέ, συνετρίβησαν μοχλοί,
καὶ πύλαι Ἄδου, καὶ θανάτου τὰ δεσμά,
διελύθησαν εὐθὺς, φόβῳ τοῦ κράτους σου.

Θεοδόχε Ἰωσήφ, δεῦρο στῆθι μεθ' ἡμῶν, Ἀ-
νέστη κράζων, Ἰησοῦς ὁ λυτρωτής, ὁ ἐ-
γείρας τὸν Ἀδάμ, τῇ εὐσπλαγχνίᾳ αὐτοῦ.

Εὐφραίνεσθω σὺν ἡμῖν, Μαθητῶν ἡ δωδεκάς,
σὺν Μυροφόροις γυναιξί, καὶ Ἰωσήφ, καὶ
τοῖς ἄλλοις Μαθηταῖς, καὶ Μαθητρίαις Χριστοῦ.

Δόξα.

Σὺν Πατρὶ καὶ τὸν Υἱὸν, καὶ τὸ Πνεῦμα τὸ
εὐθές, τὴν μίαν φύσιν, προσκυνῶ καὶ ἀνυμνῶ,
τοῖς προσώποις διαιρῶν, καὶ τῇ οὐσίᾳ ἐνῶν.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Μακαρία εἶ Σεμνή, ἡ ἐκ ρίζης Ἰεσσαί, ἐξ ἧς
ἡ ράβδος, καὶ τὸ ἄνθος ὁ Χριστός, κατὰ
σάρκα δι' ἡμᾶς, ἀναβλαστήσασα.

Καταβασία. Δεῦτε πῖωμεν καινόν.

Κάθισμα. Ἦχος β'. Τὰ ἄνω ζητῶν.

Τὰ μύρα θερμῶς, τῷ τάφῳ προσκομίζεσαι,
Γυναῖκες Σωτήρ, Ἀγγέλῳ τῇ λαμπρότητι,
ταῖς ψυχαῖς ἠγάλλοντο, καὶ Θεόν σε τῶν ὄλων
ἐκήρυττον, καὶ Μαθηταῖς ἐβόων· Ὁντως ἀνέστη
ἐκ τάφου ἡ πάντων ζωὴ.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος ὁ αὐτός.

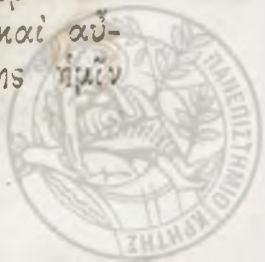
Τῶν Μαθητῶν σου ὁ χορὸς, σὺν Μυροφόροις
γυναιξίν, ἀγάλλεται συμφώνως· κοινήν
γὰρ ἑορτὴν σὺν αὐταῖς ἑορτάζουσιν, εἰς δόξαν
καὶ τιμὴν τῆς σῆς Ἀναστάσεως, καὶ δι' αὐτῶν
βοῶμέν σοι· Φιλάνθρωπε Κύριε, τῷ λαῷ σε πα-
ράσχου τὸ μέγα ἔλεος.

Ὠδὴ δ'. Ὁ Εἰρμός.

- **Ε**'πί τῆς θείας φυλακῆς, ὁ θεηγόρος Ἀβ-
- βακιμ, στήτω μεθ' ἡμῶν, καὶ δεικνύτω,
- φαεσφόρον Ἀγγελον, διαπρυσίως λέγοντα·
- Σήμερον σωτηρία τῷ κόσμῳ, ὅτι ἀνέστη Χρι-
- στός ὡς παντοδύναμος. *Τροπάρια.*

Αῖρσεν μὲν ὡς διανοῖξαν, τὴν παρθενεῦσσαν
νηδὺν, πέφηνε Χριστός· ὡς βρωτός δέ, ἀ-
μνὸν προσηγόρευται· ἄμωμος δέ, ὡς ἄγευστος
κηλῆδος, τὸ ἡμέτερον Πάσχα· καὶ ὡς Θεός ἀ-
ληθής, τέλειος λέλεκται.

Ος ἐνιαύσιος ἀμνός, ὁ εὐλογούμενος ἡμῖν,
στέφανος χρηστός ἐκουσίως, ὑπὲρ πάν-
των τέθυται, Πάσχα τὸ καθαρτήριο· καὶ αὐ-
θις ἐκ τοῦ τάφου ὠραῖος, δικαιοσύνης ἡμῖν
ἐλαμψεν ἥλιος.

Ο Θεοπάτωρ μὲν Δαυΐδ, πρὸ τῆς σκιώδους κιβωτοῦ, ἤλατο σκιρτῶν· ὁ λαὸς δὲ τοῦ Θεοῦ ὁ ἅγιος, τὴν τῶν συμβόλων ἐκβασιν, ὀρῶντες, εὐφρανθῶμεν ἐνθίως· ὅτι ἀνέστη Χριστὸς ὡς παντοδύναμος.

Τῆς Θεοτόκου. Ὁ αὐτός.

Ο διαπλάσας τὸν Ἀδάμ, τὸν σὸν προπάτορα Ἄγνη, πλάττεται ἐκ σῆ, καὶ θανάτῳ, τῷ οἰκίῳ ἔλυσε, τὸν δι' ἐκείνου θάνατον σήμερον, καὶ κατηύγασε πάντας, ταῖς θείαις ἀξραπαῖς τῆς Ἀναστάσεως.

Ο ἄπεικυσας Χριστὸν, ὠραιοτάτως ἐκ νεκρῶν, λάμψαντα Ἄγνη καθορῶσα, ἢ καλὴ καὶ ἄμωμος, ἐν γυναιξίν ὠραία τε, σήμερον εἰς πάντων σωτηρίαν, σὺν Ἀποστόλοις αὐτὸν χαίρουσα, δόξαζε.

Τῶν Μυροφόρων. Ὁ Εἰρμός.

» **Τ**ὴν ἐκ Παρθένου σου γέννησιν, ὁ Προφήτης προβλέπων, ἀνεκήρυττε βουῶν· Τὴν ἀκοήν σου ἀκήκοα καὶ ἐφοβήθην· ὅτι ἀπὸ Θαιμᾶν, καὶ ἐξ ὄρθς ἀγίου κατασκήνιου, ἐπέδημης Χριστέ.

Τροπάρια.

Διὰ Σταυροῦ ἠχημαλώτευσας, τὴν τοῦ Ἄδου γαστέρα, καὶ συνήγειρας νεκροῦς, καὶ τῆ θανάτου κατέλυσας τὴν τυραννίδα· ὅθεν αἱ ἐξ Ἀδάμ προσκυνοῦντες, ὑμνοῦμεν τὴν ταφὴν σου καὶ τὴν Ἐγερσιν Χριστέ.

Ο εὐδοκήσας Σωτὴρ ἡμῶν, διὰ σπλάγγνα ἐλέους, προσπαγῆναι τῷ Σταυρῷ, καὶ τῆς πατρῴας λυτρώσασθε ἡμᾶς κατάρας, λῦσόν μου τὰ δεσμά τῶν πολλῶν ἐγκλημάτων· δύνασαι γὰρ ὅσα θέλεις ἐκπληροῦν.

Ο ἐν Σταυρῷ προσηλώσας με, τὴν ἀρχαίαν κατάραν, καὶ πηγᾶσας μοι Σωτὴρ, τὴν εὐλογίαν δι' αἵματος, ἐκ τῆς πλευρᾶς σε, λῦσόν μου τὰ δεσμά τῶν πολλῶν ἐγκλημάτων· δύνασαι γὰρ ὅσα θέλεις ἐκπληροῦν.

Αῶδης Σωτὴρ συναντήσας σοι, ἐν τοῖς καταχθονίοις ἐπιγράνθη, ἐνορῶν, ὅτι οὐς πάλαι κατέπιεν ἰσχύσας, ἄρτι ἄκων ἀποδιδῆς ἐρευνάται τὰ κάτω, καὶ γυμνοῦται καὶ σκυλεύεται νεκροῦς.

Εἰ καὶ ὁ λίθος ἐσφράγισται, μετὰ τῆς κουστωδίας, ὡ παρανόμοι ἐχθροὶ, ἀλλ' ἐξάνεστη ὁ Κύριος καθὼς προσῆπε, λύων μου τὰ δεσμά τῶν πολλῶν ἐγκλημάτων· δύναται γὰρ ὅσα θέλει ἐκπληροῦν.

Ο ἀναστὰς ἐκ τοῦ μνήματος, καὶ σκυλεύσας τὸν Ἄδην, καὶ ζωώσας τοὺς νεκροῦς, καὶ ἀφθαρτίαν πηγᾶσας μοι, τῇ σῇ Ἐγέρσει,

λῦσόν μου τὰ δεσμά τῶν πολλῶν ἐγκλημάτων, δύνασαι γὰρ ὅσα θέλεις ἐκπληροῦν.

Ο ἄντως αἰσχύνθητε ἄνομοι· ὁ Χριστὸς γὰρ ἀνέστη, καὶ συνήγειρε νεκροῦς, κράζων· Θαρσεῖτε· νενίκηκα ἐγὼ τὸν κόσμον· πείσθητε οὖν αὐτῷ, ἢ σιγήσατε πλάνοι, ἀθετοῦντες τὴν Ἀνάστασιν αὐτοῦ.

Ο Μυροφόροις τὸ, Χαίρετε, ἀναστὰς ἐκ τοῦ τάφου, προσφωνήσας ἀγαθὴ, καὶ Ἀποστόλοις, Κηρύξατε τὴν Ἐγερσίν μου· λῦσόν μου τὰ δεσμά, τῶν πολλῶν ἐγκλημάτων· δύνασαι γὰρ ὅσα θέλεις ἐκπληροῦν.

Γωσήφ σὸν εὐσχήμονα, ζηλωτὴν εὐσεβείας, βουλευτὴν καὶ μαθητὴν, σὴν Μυροφόροις τιμήσωμεν καὶ Ἀποστόλοις, κράζοντες σὺν αὐτοῖς, καὶ πιστῶς ἀνυμνῶντες, τοῦ Σωτῆρος τὴν Ἀνάστασιν φαιδρῶς.

Δόξα.

Γεπερουσίου Θεότητος, τὴν ἀμέριστον δόξαν, τίς ἰσχύσει ἐξειπεῖν; ἐν γὰρ τῇ φύσει ὑπάρχουσα, Τριάς ὑμνεῖται, ἀναρχος, συμφυῆς, ὡς μονὰς ἐν τριάδι ὑμνουμένη, ὑποστάσεσιν ἀπλαῖς.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Τὸν ἐν γαστρὶ σου σκηνώσαντα, ἀλοχεύτως τεκῶσα, Μητροπάρθενε ἀγνή, ἀκαταπαύστως ἱκετεε, ὡς Θεοτόκος, λῦσαί μου τὰ δεσμά τῶν πολλῶν ἐγκλημάτων· δύναται γὰρ ὅσα θέλεις βοηθεῖν.

Καταβασία. Ἐπὶ τῆς θείας φυλακῆς.

ᾠδὴ ε'. Ὁ Εἰρμός.

» **Ο**ρθρίσωμεν ὀρθρου βαθέος, καὶ ἀντὶ μῦρου τὸν ὕμνον προσοίσωμεν τῷ Δεσπότη καὶ Χριστὸν ὀψόμεθα, δικαιοσύνης ἥλιον, πᾶσι ζωὴν ἀνατέλλοντα.

Τροπάρια.

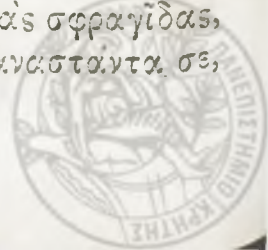
Τὴν ἀμετρὸν σου εὐσπλαγγνίαν, αἱ ταῖς τοῦ Ἄδης σειραῖς, συνεχόμενοι, δεδοκίτες, πρὸς τὸ φῶς ἠπείγοντο Χριστέ, ἀγαλλομένῳ ποδί, Πάσχα κροτοῦντες αἰώνιον.

Προσέλθωμεν λαμπαδηφόροι, τῷ προΐοντι Χριστῷ ἐκ τοῦ μνήματος, ὡς νυμφίῳ· καὶ συνορτάσωμεν, ταῖς φιλεόρτοις τάξεσι, Πάσχα Θεοῦ τὸ σωτήριον.

Τῆς Θεοτόκου. Ὁ αὐτός.

Φωτίζεται θείαις ἀκτίσι, καὶ ζωηφόροις ταῖς τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Υἱοῦ σου, Θεομήτορ ἀγχαντε, καὶ χαρμονῆς ἐμπίπλαται, τῶν εὐσεβῶν ἢ ὁμήγουρις.

Οὐκ ἠνοιξας πύλας Παρθένε, ἐν τῷ σαρκῶσθαι μνήματος ἐκ ἔλισας τὰς σφραγίδας, Βασιλεῦ τῆς κτίσεως· ὅθεν ἐξανασταντα σε, δεασαμένη ἠγάλλετο.

Τῶν Μυροφόρων. Ὁ Εἰρμός.

- Τὴν ἀχλὺν τῆς ψυχῆς μου, Σωτήρ μου δια-
- σκεδάσας, τῷ φωτὶ τῶν ἐντολῶν σε, κα-
- ταύγασόν με ὡς μόνος, τῆς εἰρήνης Βασιλεὺς.

Τροπάρια.

Σὺ τὴν ἀρχαίαν στολὴν μου, ἦν μοι ἐξέφανεν, αἶμοι! ὁ σπορευὺς τῆς ἀμαρτίας, ἐξόδυσάς με Σωτήρ μου, ἐνδυσάμενος ἐμέ.

Φύλλα συκῆς ἐρράψέ μοι, ἡ ἀμαρτία μου, αἶμοι! μὴ φυλάξαντι Σωτήρ μου τὴν ἀχραντον ἐντολήν σου, τῇ τοῦ ὄφειος βουλή.

Τὴν πληγωθεῖσαν ψυχὴν μου, ταῖς λησρικαῖς λογιμοῖς μου, ἐπιστάς ὁ ἐκ Μαρίας, καὶ ἔλαιον ἐπιχύσας, ἐθεράπευσε Χριστός.

Ἐν τῷ Σταυρῷ παρεστῶσα, ἡ ἀμεμπτος Θεοτόκος, μητρικῶς ἀνεκαλεῖτο· Κατέλιπές με τὴν μόνην, Υἱέ μου καὶ Θεέ.

Σὺ τὸν ἀρχέκακον ὄφιν, τῷ ὄπλῳ τῷ τοῦ Σταυροῦ σε, καθελὼν τῇ σῇ Ἐγέρσει, συνέτριψας τὸ κέντρον, τοῦ θανάτου Ἰησοῦ.

Ποῦ σου θάνατε τὸ κέντρον; ποῦ σου Ἄδη τὸ νῆκος; ὁ Ἄδαμ συνεκβοάτω· συντέτριψαι ζωώσει, τοῦ ἐγείραντος νεκροῦς.

Αἱ Μυροφόροι γυναῖκες, τὸ μνήμα καταλαβοῦσαι, τοῦ ζώσαντος τῆς κἀτω, φωνῆς ἤκουον λεγούσης· Ἐξανέστη ὁ Χριστός.

Τῶν εὐσεβῶν Μυροφόρων, τὴν μνήμην ἐπιτελῶντες, καὶ πάντων τῶν Μαθητῶν σε, ἐν τῇ φαιδρᾷ σου Ἐγέρσει, ἀνυμνοῦμέν σε Χριστέ.

Τὸν εὐσχήμονα πάντες, τιμήσωμεν ἐπαξίως, ὅς τὸ σῶμα τοῦ Κυρίου, ἀπὸ τοῦ ξύλου καθεῖλε, καὶ ἐκῆδευσε πιστῶς. Δόξα.

Σὲ τὸν Θεὸν καὶ Πατέρα, καὶ τὸν Υἱὸν καὶ τὸ Πνεῦμα, προσκυνῶ τρεῖς ὑποστάσεις καὶ ἐν ταῖς τρία πιστεύω, οὐσιότητι μιᾷ.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Σὲ τὴν ἀσπέρω κυήσει, γεννήσασαν ὑπὲρ φύσιν, τὸν καινίσαντα τὴν φύσιν, Χριστὸν τὸν μόνον Δεσπότην, ἀνυμνοῦμεν οἱ πιστοί.

Καταβασία. Ὁρθρίσωμεν ὄρθρου βαθέος.

Ὦδὴ ε'. Ὁ Εἰρμός.

- Κατῆλθες ἐν τοῖς κατωτάτοις τῆς γῆς, καὶ
- συνέτριψας μοχλοὺς αἰώνιους, κατόχης
- πεπεδημένων Χριστέ, καὶ τριήμερος, ὡς ἐκ
- κήτους Ἰωνᾶς, ἐξανέστης τοῦ τάφου.

Τροπάρια.

Φυλάξας τὰ σήμαντρα σῶα Χριστέ, ἐξηγέρθης τοῦ τάφου, ὁ τὰς κλεῖς τῆς Παρθένου μὴ λυμηνάμενος, ἐν τῷ τόκῳ σου· καὶ ἀνέωξας ἡμῖν, Παραδείσου τὰς πύλας.

Σὼτέρ μου τὸ ζῶν τε καὶ ἄθυτον, ἱερεῖον, ὡς Θεός, σεαυτὸν ἐκούσιως, προσαγαγὼν τῷ Πατρὶ, συνανέστησας, παγγενῆ τὸν Ἄδαμ, ἀναστάς ἐκ τοῦ τάφου.

Τῆς Θεοτόκου. Ὁ αὐτός.

Ἀνῆκται τὸ παῖλαι κρατούμενον, τῷ θανάτῳ καὶ φθορᾷ, διὰ τοῦ σαρκωθέντος, ἐκ σῆς ἀχράντου γαστρὸς, πρὸς τὴν ἀφθαρτον, καὶ αἰδιδιον ζωὴν, Θεοτόκε Παρθένε.

Κατῆλθεν ἐν τοῖς κατωτάτοις τῆς γῆς, ὁ λαγόσι σου Ἄγνη, κατελθὼν καὶ αἰκήσας, καὶ σαρκωθείς ὑπὲρ νοῦν, καὶ συνήγειρεν, ἑαυτῷ τὸν Ἄδαμ, ἀναστάς ἐκ τοῦ τάφου.

Τῶν Μυροφόρων. Ὁ Εἰρμός.

- Βυθῷ ἀμαρτημάτων συνέχομαι αἰεὶ, καὶ
- ἐν πελάγει τοῦ βίου βυθίζομαι· ἀλλ' ὡς
- περ τὸν Ἰωνᾶν ἐκ τοῦ θηρός, κάμει τῶν πα-
- θῶν ἀνάγαγε, καὶ διάσωσόν με.

Τροπάρια.

Νεκρός ἐστιν ὁ Ἄδης, θαρσεῖτε γηγενεῖς· ὁ γὰρ Χριστὸς ἐπὶ ξύλου κρεμάμενος, ἀπέρριψε τὴν ρομφαίαν κατ' αὐτοῦ, καὶ κείται νεκρός· οὗς εἶχε γὰρ ἐσκυλεύθη γυμνωθεῖς.

Ἐσκυλεύεται ὁ Ἄδης, θαρσεῖτε οἱ νεκροί· καὶ τὰ μνημεῖα ἠνοιχθή, ἐγείρεσθε· βοᾶ ὑμῖν ἐκ τοῦ Ἄδου ὁ Χριστὸς, ὁ πάντας ἐλθὼν λυτρώσασθαι, ἐκ θανάτου καὶ φθορᾶς.

Νεκροὺς οὗς περ ἰσχύσας, κατέπιες ποτὲ, νῦν ἀπαιτούμενος Ἄδης, ἀπόδος μοι· βοᾶ σοι ὁ ζωοδότης καὶ Θεός, ὁ πάντας ἐλθὼν λυτρώσασθαι, τῆς ἀπλήστου σου γαστρὸς.

Ὁ Κύριος ἀνέστη, σκυλεύσας τὸν ἐχθρὸν, καὶ τῆς δεσμίου ἐκσπάσας, ἀνήγαγε πάντας, καὶ τὸν πρωτόπλαστον Ἄδαμ, αὐτὸν ἀνιστῶν ὡς εὐσπλαγχνος, καὶ φιλόθρωπος Θεός.

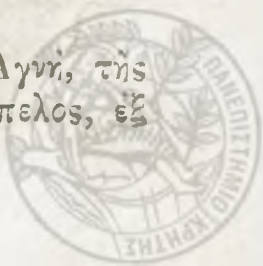
Σινδόνι σε εἰλήσας, κατέθετο Χριστέ, Ἰωσήφ ὁ εὐσχήμων ἐν μνήματι· κυρίσας δὲ τὸν λυθέντα σου ναὸν, τοῦ σώματος, προσεκύλισε, λίθον μέγα τῇ σορῷ.

Γυναῖκες Μυροφόροι, τί σπευδετε λοιπόν; τί δὲ τὰ μύρα τῷ ζῶντι κομίζετε; ἀνέστη καθὼς προεῖπεν ὁ Χριστὸς· παυσάσθω ὑμῶν τὰ δάκρυα, μετελθόντα εἰς χαρὰν. Δόξα.

Τριαδα ἐν μονάδι ὑμνήσωμεν πιστοί, σὺν τῷ Υἱῷ τὸν Πατέρα δοξάζοντες, καὶ Πνεῦμα τὸ ὁμοούσιον Υἱῷ, καὶ ὄν ἐν Πατρὶ συνἀναρχον, καὶ αἰδιδιον Θεόν.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Γαστρὶ ἀγεωργήτως συνέλαβες Ἄγνη, τῆς ἀφθαρσίας τὸν βότρυν ὡς ἀμπελος, ἐξ

οὗ τῆς ἀθανασίας οἱ κρουνοί, ὡς οἶνον ἡμῖν πηγάζουσι, τὴν αἰώνιον ζωὴν.

Κατοβασία. Κατῆλθες ἐν τοῖς κατωτάτοις.

Κοντάκιον Ἀυτόμελον. Ήχος β΄.

Τὸ Χαῖρε ταῖς Μυροφόροις φθελγόμενος, τὸν Ἰρῆνον τῆς προμήτορος Εὐας κατέπαυσας, τῇ Ἀναστάσει σου, Χριστέ ὁ Θεός· τοῖς Ἀποστόλοις δὲ τοῖς σοῖς κηρύττειν ἐπέταξας· Ὁ Σωτὴρ ἐξανέστη τοῦ μνήματος.

Ὁ Οἶκος.

Επὶ τὸν τάφον σου Σωτὴρ, αἱ Μυροφόροι πορευόμεναι, πρὸς ἑαυτὰς διηπόρουν τῶ νοί, καὶ ἐφθέγγοντο· Τίς ἡμῖν τὸν λίθον ἀποκυλίσει τῷ μνήματος; Καὶ ἀναβλέψασαι, ὄρωσιν ὅτι ὁ λίθος ἀποκεκυλισται· τῇ μορφῇ δὲ τοῦ Ἀγγέλου σὺν τῇ στολῇ ἐθαμβοῦντο, συνείχοντο δὲ τρόμῳ, καὶ φεύγειν ἐνόμιζον· καὶ πρὸς αὐτὰς ὁ νεανίσκος ἐβόησε· Μὴ φοβεῖσθε ὑμεῖς· ὃν ζητεῖτε, ἀνέστη· δεῦτε, ἴδετε τὸν τόπον, ὅπου ἔκειτο τὸ σῶμα τοῦ Ἰησοῦ· καὶ ταχύ πορευθεῖσαι, ἀπαγγείλατε τοῖς Μαθηταῖς· Ὁ Σωτὴρ ἐξανέστη τοῦ μνήματος.

Συναξάριον τοῦ Μηναιίου, εἶτα τὸ παρόν.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Κυριακῇ τρίτῃ ἀπὸ τῷ Πάσχα, τὴν τῶν ἀγίων γυναικῶν Μυροφόρων ἑορτὴν ἐορτάζομεν· ἔτι δὲ μνεῖαν ποιούμεθα καὶ τοῦ ἐξ Ἀριμαθαίας Ἰωσήφ, ὃς ἦν μαθητὴς κεκρυμμένος· πρὸς δὲ, καὶ τοῦ νυκτερινοῦ μαθητοῦ Νικοδήμου.

Στίχοι.

Χριστῷ φέρουσιν αἱ Μαθήτριαι μύρα.

Ἐγὼ δὲ ταύταις ὕμνον, ὡς μύρον, φέρω.

Τούτων, αἱ μὲν γυναῖκες αὐται, εἰσὶ μάρτυρες ἀψευδεῖς, καὶ πρῶται, τῆς Ἀναστάσεως. Ἰωσήφ δὲ καὶ Νικόδημος, τῆς ταφῆς· ἃ δὴ καὶ κυριώτατα εἰσὶ, καὶ συνεκτικώτατα τοῦ κατ' ἡμᾶς δόγματος. Αὐτίκα γὰρ, ὁ μὲν Νικόδημος ἀποσυναγωγὸς γέγονε, μὴ τοῖς Ἰουδαίοις αἰρούμενος συμφρονεῖν· ὁ δὲ Ἰωσήφ, μετὰ τὸ ἐνταφιάσαι τοῦ Κυρίου τὸ σῶμα, ἐν βέθρῳ παρὰ τῶν Ἰουδαίων βάλλεται, καὶ δεῖα δυνάμει ἐκείθεν ἀρπάξεται, καὶ εἰς Ἀριμαθαίαν, τὴν ἰδίαν πατρίδα, γίνεται· καὶ ὁ Χριστὸς ἀναστὰς, αὐτῷ ἐμφανίζεται, τοῖς δεσμοῖς ἐχομένῳ, καὶ πιστοῖ τούτῳ πλέον τῆς Ἀναστάσεως τὸ μυστήριον. Πολλὰ δὲ καὶ πρὸς Ἰουδαίων πάσχων, σιωπῇ τὰ τοῦ μυστηρίου διδόναι οὐκ ἠνέσχετο, ἀλλὰ παρρησία πᾶσι τὰ γεγενημένα ἐδίδακε. Λέγεται μὲντοι, ὡς καὶ Νικόδημος οὗτος, λεπτεμερῶς τὰ κατὰ τὸ πάθος τοῦ Χριστοῦ, καὶ τὴν Ἀνάστασιν, συντάγμασι διεσάφησε πρῶτος πάντων, ὡς τῆς συναγωγῆς ὦν, καὶ ἀκριδέστερον τὰς τε βουλὰς τῶν Ἰουδαίων, καὶ τοὺς λόγους, καὶ ἀπλῶς τὰ πάντα εἰδώς· καὶ διὰ ταύτην τὴν αἰτίαν, ὡς εἶπομεν, ὅτι ἀψευδεῖς τῆς ταφῆς μάρτυρες, μετὰ τῶν τὴν Ἀνάστασιν θεασαμένων γυναικῶν ἐνάχθησαν, καὶ μετὰ τὴν πρώτην τοῦ Θωμᾶ πί-

στωσιν· ἐκείνη γὰρ προετάχθη, ὅτι μετ' ἡμέρας, φηοῖν, ὅκτῳ ἦλθε.

Αἱ γυναῖκες γοῦν αὐται, πρῶται, τὴν Ἀνάστασιν εἶδον, καὶ τοῖς Μαθηταῖς ταύτην εὐηγγελίσαντο· ἐχοῖν καὶ γὰρ τὸ πρῶτον περὶ φύλον ὑπὸ τὴν ἀμαρτίαν, καὶ τὴν ἀράν κληρωσάμενον, αὐτὸ τοῦτο πρῶτον καὶ τὴν Ἀνάστασιν κατεῖδεν· καὶ τὴν χαρὰν ἐνωτίσασθαι, τὸ πρῶτον ἀκούσαν » Ἐν λύπαις τέξη τέκνα ». Μυροφόροι δὲ ἐκλήθησαν, διότι, τοῦ Πάσχα ἐνισταμένου, διὰ τὴν Παρασκευὴν, ὅτι μεγάλη ἡ ἡμέρα τοῦ Σαββάτου ἐκείνου, ἐπὶ ἔσπευδόν θάψαι τὸ σῶμα τοῦ Κυρίου, Ἰωσήφ καὶ Νικόδημος, οἱ, καὶ τὰ τῷ Ἰουδαίων ἔθος, μύροις αὐτὸ ἔλειψαν, ἀλλ' οὐχ ὡς ἐχοῖν· ἀλόγη γὰρ καὶ σμύρναν τὸ πλεον βαλόντες, καὶ σινδόνι περιελείξαντες, τῷ τάφῳ παραδεδώκασιν· τούτου χάριν αὐται, ἀγάπην διαπύρως ἔχουσαι πρὸς Χριστὸν, ὡς μαθήτριαι, μύρα πολυτελῆ ὠνησάμεναι, νυκτὸς παρεγένοντο· ἅμα μὲν καὶ διὰ τὸν τῶν Ἰουδαίων φόβον, ἅμα δὲ καὶ, ὡς ἔθος, ὀρθριώτερον κλαῦσαι καὶ μυρίσαι αὐτό· καὶ τὸ ἔλλειψαν διὰ τὴν ἐπειξιν τοῦ καιροῦ, τότε ἀναπληρῶσαι. Ὅτε, παραγενόμεναι, διαφόρους ὀπτασίας κατεῖδον· τοὺς τε ἀστράπτοντας δύο Ἀγγέλους ἐνδοθεν τοῦ μνήματος, καὶ τὸν ὑπὲρ τοῦ λίθου καθηήμενον ἕτερον· μετὰ δὲ ταῦτα, Χριστὸν ὄρωσι καὶ προσκυνοῦσιν· ἡ δὲ Μαγδαληνὴ, καὶ ὡς κηπουρὸν αὐτὸν περὶ ἑαυτοῦ ἐπηρώτα.

Πολλοὶ μὲν οὖν ἦσαν αἱ Μυροφόροι, ἀλλ' οἱ Εὐαγγελιστοὶ, τῶν ἐπισήμων μόνον ποιησάμενοι μνεῖαν, τὰς ἄλλας παρεῖδον. Ἦσαν δὲ αὐται. Πρώτη πασῶν, ἡ Μαγδαληνὴ Μαρία, ἀφ' ἧς καὶ δαιμόνια ἐπτὰ ὁ Χριστὸς ἐξέβαλεν· ἦτις, καὶ μετὰ τὴν Ἀνάληψιν τοῦ Χριστοῦ, εἰς Ῥώμην παραγενομένη, ὡς λόγος, καινῷ θανάτῳ τὸν Πιλάτον καὶ τοὺς Ἀρχιερεῖς παραδίδωσι, τὰ κατὰ τὸν Χριστὸν πρὸς τὸν Καίσαρα Τιβέριον ἀνεπέγκασα· ἐούστερον δὲ ἐν Ἐφέσῳ θνήσκει, καὶ παρὰ τοῦ Θεολόγου Ἰωάννου θάπτεται· ὑπὸ δὲ τοῦ σοφωτάτου Λέοντος εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν διαβιβάζεται. Δευτέρα δὲ ἡ Σαλώμη, ἦτις, θυγάτηρ γεννημένη Ἰωσήφ τοῦ Μνήστορος, τὸν Ζεβεδαίου ἔσχεν ἄνδρα, ἀφ' ἧς ὁ Εὐαγγελιστὴς Ἰωάννης, καὶ ὁ Ἰακώβος ἐγεννήθησαν. Τέσσαρας μὲν γὰρ υἱοὺς ἄρρῆνας ἐγέννησεν ὁ Ἰωσήφ· Ἰακώβον, τὸν λεγόμενον μικρὸν, καὶ Ἰωσὴν, καὶ Σίμωνα, καὶ Ἰούδαν· θυγατέρας δὲ τρεῖς· τὴν Ἐσθήρ, τὴν Θάμαρ, καὶ τὴν Σαλώμην, τὴν τοῦ Ζεβεδαίου. Ὡσε, ὅταν ἀκούσης ἐν τῷ Εὐαγγελίῳ, Μαρίαν, Ἰακώβος τοῦ μικροῦ καὶ Ἰωσήφ μητέρα, τὴν Θεοτόκον νόμιζε εἶναι· ὅτι ὡς Μητέρα τῶν τοῦ Ἰωσήφ παιδῶν, ἡ Θεοτόκος κατελογίζετο· ὡς συμβαίνει ἐντεῦθεν, ἀνεψιὸν εἶναι τοῦ Χριστοῦ τὸν Εὐαγγελιστὴν Ἰωάννην, ὡς ἀδελφὸν παιδα. Τρίτη δὲ τῶν Μυροφόρων ἐστὶν Ἰωάννα, ἡ γυνὴ τοῦ Χουζᾶ, ἧς ἦν ἐπίτροπος καὶ εἰκονόμος τῆς οἰκίας τοῦ Βασιλέως Ἡρώδου. Τετάρτη δὲ καὶ Πέμπτη, Μαρία καὶ Μάρθα, ἀδελφαὶ τοῦ Λαζάρου. Ἑκτη ἡ τοῦ Κλωπᾶ Μαρία. Κλωπᾶν δὲ τινες, τὸν Κλεόπαν λέγουσιν. Ἑβδομή, ἡ Σωσάννα. Καὶ ἄλλαι δὲ πλείσται ἦσαν, ὡς ὁ δεῖος Λουκᾶς ἱστορεῖ, αἵτινες ἦσαν, ἡτοί, διακονοῦσαι τῷ Χριστῷ, καὶ τοῖς Μαθηταῖς αὐτοῦ, ἀπὸ τῶν ὑπαρχόντων αὐτῶν.

Ὅτι γοῦν αὐται τὴν Ἀνάστασιν ἐκήρουσαν, καὶ πολλὰ τὰ κατ' ἡμᾶς δόγματα συνεβάλλοντο, εἰς πίστωσιν καὶ πληροφορίαν ἀκραιφνῆ τῆς Χριστοῦ Ἀναστάσεως, μετὰ τὸν Θωμᾶν, καὶ ταύτας παρελαθὴν ἐορτάζειν ἡ τοῦ Θεοῦ Ἐκκλησία, ὡς ἰδούσας πρῶτας Χριστὸν ἐκ νεκρῶν, καὶ τοῖς πᾶσι καταγγειλῆσας τὸ σωτήριον κήρυγμα, καὶ τὴν κατὰ Χριστὸν πολιτείαν μετελθούσας ἀρίστως, καὶ ὡς ἐχοῖν γυναιξί, μαθητευθούσαις Χριστῷ.

Ταῖς τῶν ἀγίων Μυροφόρων πρεσβείαις, ὁ Θεὸς ἐλέησον ἡμᾶς. Ἀμήν.

Ῥδὴ ζ. Ὁ Εἰρμός.

- **Ο** Παῖδας ἐκ καμίνου ῥυσάμενος, γενόμενος ἄνθρωπος, πάσχει ὡς θνητός,
- καὶ διὰ πάθους τὸ θνητόν, ἀφθαρσίας ἐνδύει
- εὐπρέπειαν, ὁ μόνος εὐλογητός τῶν Πατέρων, Θεὸς καὶ ὑπερένδοξος.

Τροπάρια.

Γυναῖκες μετὰ μύρων θεόφρονες, ὀπίσω σου ἔδραμον· ὄν δὲ ὡς θνητόν, μετὰ δακρύων ἐζήτην, προσεκύνησαν, χαίρουσαι ζῶντα Θεόν, καὶ Πάσχα τὸ μυστικόν, σοῖς Χριστέ Μαθηταῖς εὐηγγελίσαντο.

Θανάτου ἑορτάζωμεν νέκρωσιν, Ἄδου τὴν καθαίρεσιν, ἄλλης βιοτῆς, τῆς αἰωνίου ἀπαρχῆν, καὶ σκιρτῶντες ὑμνοῦμεν τὸν αἴτιον, τὸν μόνον εὐλογητόν τῶν Πατέρων, Θεόν, καὶ ὑπερένδοξον.

Ὡς ὄντως ἱερά καὶ πανέορτος, αὕτη ἡ σωτήριος, νύξ καὶ φωταυγής, τῆς λαμπροφόρου ἡμέρας, τῆς ἐγέρσεως οὕσα προάγγελος, ἐν ἡ τὸ ἄχρονον φῶς, ἐκ τάφου σωματικῶς, πᾶσιν ἐπέλαμψεν.

Τῆς Θεοτόκου. Ὁ αὐτός.

Νεκρώσας ὁ Υἱός σου τὸν θάνατον, Πανάμωμε σήμερον, πᾶσι τοῖς θνητοῖς, τὴν διαμένουσιν ζωὴν, εἰς αἰῶνας αἰώνων δεδώρηται· ὁ μόνος εὐλογητός τῶν Πατέρων, Θεός, καὶ ὑπερένδοξος.

Ὁ πάσης βασιλεύων τῆς κτίσεως, γενόμενος ἄνθρωπος, ὤκησε τὴν σὴν, Θεοχαρίτωτε νηδύν· καὶ σταυρόν ὑπομείνας καὶ θάνατον, ἀνέστη Θεοπρεπῶς, συνεγείρας ἡμᾶς, ὡς παντοδύναμος.

Τῶν Μυροφόρων. Ὁ Εἰρμός.

- **Τ**ὰ Χερουβὶμ μιμούμενοι, Παῖδες ἐν τῇ
- καμίνῳ, ἐχόρευον βοῶντες· Εὐλογητός
- εἰ ὁ Θεός, ὅτι ἐν ἀληθείᾳ καὶ κρίσει ἐπήγα-
- γες, ταῦτα πάντα διὰ τὰς ἀμαρτίας ἡμῶν·
- ὁ ὑπερύμνητος, καὶ δεδοξασμένος εἰς πάντα
- τοὺς αἰῶνας.

Τροπάρια.

Σὺ ὡς φιλάνθρωπος θέλων, πάντας σῶσαι ἐκ πλάνης, οὗς ἐπλασας, ἠνέσχου, προσηλωθῆναι τῷ σταυρῷ, ἵνα τὴν συγχωσθεῖσαν οἰκόνᾳ τοῖς πάθεσι ταύτην τῇ σαρκί σου ἀνανεώσης Σωτήρ· καὶ Ἄδην καθελῶν, συνεχῆσθης, καὶ τοὺς θανόντας σαυτῷ.

Εν τῷ σταυρῷ ὑψούμενος, πάντας προσεκαλέσω, πρὸς σεαυτὸν οἰκτίρμον, ὡς ἐπηγγείλω ἀγαθὲ· ὅτι ἐν ἀληθείᾳ ταῦτα πάντα,

διὰ τὰς ἀμαρτίας ἡμῶν, παθεῖν ἠδύνησας· ὅθεν καὶ τῷ Ἀηστῇ, ταῖς τοῦ Παραδείσου πύλας ἠνέωξας Σωτήρ.

Σὺ τὸν ναὸν τοῦ σώματος, ἡγείρας τὸν λυθῆντα, τριήμερον ἐκ τάφου, ὡς ἐπηγγείλω ἀγαθὲ· ἵνα ἐν ἀληθείᾳ γνωρίσης τὴν δόξαν σου ἣν ἡμῖν πηγάζεις διὰ τῆς πίσεως δεσμίης ἀφελῶν, οὗς κατεῖχε πάλαι, Ἄδης πεπεδημένους.

Ὡς Ἰουδαίων ἄνοια! ὦ μαρία ἀνόμων! Τί ἄπιστον ἰδόντες, οὐκ ἐπιστεύσατε Χριστῷ; ὅτι τοὺς ἀσθενοῦντας ἐν λόγῳ οὐκ ἡγείρεν; ἢ ὅτι πάντα κόσμον αὐτὸς οὐκ ἔσωσε· Πεισάτωσαν ὑμᾶς καὶ οἱ στρατιῶται, οἱ ἀναστάντες ἐκ νεκρῶν.

Ὁἱ νεκρωθέντες φυλακες, νῦν λεγέτωσαν· ὅπως ἐκλάπη ὃν οὐκ εἶδον, οἱ ἀγνώμονες παντί. Εἰ γὰρ ἐξαναστάντα οὐκ εἶδον, οὐκ ἤσθοντο, πῶς κλαπέντα οὕτω νοῆσαι εἶχον ποτέ; Πεισάτωσαν ὑμᾶς, καὶ ὁ λίθος οὗτος, καὶ τὰ ἐντάφια Χριστοῦ.

Τί ὡς νεκρὸν φυλάττετε; τί σφραγίδας τῷ λίθῳ τεθείκατε, Ἑβραῖοι, φόβον φοβούμενοι κλοπῆς; ἰδοὺ ἐν ἀληθείᾳ ὁ τάφος ἐσφραγίσται· πῶς οὖν ἐξανέστη, εἰ μὴ Θεὸς ἦν ὁ Χριστός; Πεισάτωσαν ὑμᾶς οἱ ἐξαναστάντες, καὶ ὀραθέντες τοῖς πολλοῖς.

Δόξα.

Σὺν τῷ Πατρὶ δοξάζομεν, τὸν Υἱὸν καὶ τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιον, βοῶντες, ἀκαταπαίστω τῇ φωνῇ· Τριάς μοναδική ἐσὶς, ἐλέησον, σῶσον πάντας, ἢ ἐν τρισὶ προσώποις μονάς· οἰκτείρησον ἡμᾶς, ὁ δεδοξασμένος Θεὸς εἰς τοὺς αἰῶνας.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Εν τῇ γαστρὶ σου Ἄχραντε, πῶς ἐχώρησας βρέφος, ὃν τρέμουσι δυνάμεις, αἱ τῶν Ἀγγέλων ὡς Θεόν; εἰ μὴ ὡς ἠβουλήθη, ὡς αἶδεν, ἐσκήνωσε, πάντας θέλων, σῶσαι τοὺς ἐξ Ἀδομῆ γηγενεῖς, λύσας τὸν Ἄδᾶμ τῆς ἀρᾶς ἐκείνης, τῆς διὰ βρώσεως πικρᾶς.

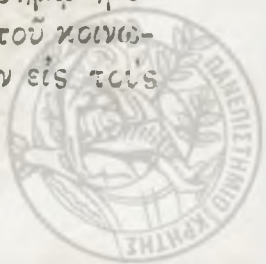
Καταβασία. Ὁ Παῖδας ἐκ καμίνου.

Ῥδὴ η. Ὁ Εἰρμός.

- **Α**ὕτη ἡ κλητὴ καὶ ἁγία ἡμέρα, ἡ μία τῶν
- Σαββάτων, ἡ βασιλὶς καὶ κυρία, ἑορτῶν
- ἑορτῆ, καὶ πανηγυρις ἐστὶ πανηγύρεων, ἐν ἡ
- εὐλογοῦμεν Χριστὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Τροπάρια.

Δεῦτε τοῦ καινοῦ τῆς ἀμπέλου γεννήματος, τῆς θείας εὐφροσύνης, ἐν τῇ εὐσήμενῃ ἡμέρᾳ τῆς Ἐγέρσεως, βασιλείας τε Χριστοῦ καινώσωμεν, ὑμνοῦντες αὐτὸν, ὡς Θεὸν εἰς ταῖς αἰῶνας.

Αρον κύκλω τοὺς ὀφθαλμούς σου Σιών, καὶ ἴδε· ἰδοὺ γὰρ ἦκασί σοι, θεοφεγγεῖς ὡς φωστῆρες, ἐκ δυσμῶν, καὶ βορρᾶ, καὶ θαλάσσης, καὶ εἰς τὰ τέκνα σου, ἐν σοὶ εὐλογοῦντα, Χριστὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Πάτερ παντοκράτορ, καὶ Λόγε, καὶ Πνεῦμα, τρισὶν ἐνιζόμενη, ἐν ὑποστάσει φύσις, ὑπερούσιε, καὶ ὑπέρθεε, εἰς σέ βεβαπτισμεθα, καὶ σέ εὐλογοῦμεν, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Τῆς Θεοτόκου. Ὁ αὐτός.

Ἦλθε διὰ σέ εἰς τὸν κόσμον ὁ Κτίστης, Παρθένε Θεοτόκε, καὶ τὴν γαστέρα τοῦ Ἄδου, διαρρήξας θνητοῖς, τὴν Ἀνάστασιν ἡμῖν ἔδωρῆσατο· διὸ εὐλογοῦμεν αὐτὸς εἰς τοὺς αἰῶνας.

Ὁλὸν καθελὼν τοῦ θανάτου τὸ κράτος ὁ Υἱός σου Παρθένε, ἐν τῇ αὐτοῦ Ἀναστάσει, ὡς Θεὸς κραταῖος, συνανύψωσεν ἡμᾶς, καὶ ἐθέωσε· διὸ ἀνυμνοῦμεν αὐτὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Τῶν Μυροφόρων. Ὁ Εἰρμός.

• **Τ**ὸν ἐν τῇ βράτῳ Μωσεῖ, τῆς Παρθένου τὸ
• **Θ**αῦμα, ἐν Σιναίῳ τῷ ὄρει προτυπώσαν-
• **τα** ποτέ, ὑμνεῖτε, εὐλογεῖτε, καὶ ὑπερυψοῦτε
• **εἰς** πάντας τοὺς αἰῶνας. *Τροπάρια.*

Αἰ τοῦ ἡλίου ἀγχαί, συνεστελλόντο φόβῳ, αὐτῶν Χριστοῦ παθημάτων, καὶ ἀνίσταντο νεκροί, καὶ ὄρη ἐκλονεῖτο, καὶ ἔδονεῖτο ἡ γῆ, καὶ Ἄδης ἐγυμνοῦτο.

Ὁἰ ἐν καμίνῳ ποτέ, τρισμακάριοι Παῖδες, ἀνυψοῦντες τὰς χεῖρας, προετύπουν ἀγαθῆ, τὸν ἄχραντον Σταυρόν σου· δι' οὗ καθεῖλες Χριστέ, ἐχθροῦ τὴν δυναστείαν.

Ὁἰ Ἰουδαῖοι τυφλοὶ, πλάνοι καὶ παραβάται, οἱ Χριστοῦ τῇ Ἐγέρσει, ἀπειθοῦντες ὡς ψευδεῖ· τί ἀπιστοὺν ὁρᾶτε; ὅτι ἀνέστη Χριστός, ὁ τοὺς νεκροὺς ἐγείρας.

Ὁἰ Ἰουδαῖοι ἐχθροὶ, κἂν ἡμῖν ἀπιστεῖτε, τοὺς ὑμῶν στρατιώτας, ἐρωτήσατε ὑμεῖς· τί ἔπαθον ἐκεῖνοι; τίς ὁ κυλίσας χερσὶ, τὸν λίθον τοῦ μνημείου;

Τίς ὁ ξηράνας συκῆν; τίς δὲ τὴν ξηρανθεῖσαν, ἰασάμενος χεῖρα; τίς ὁ χορτάσας ποτέ τὰ πλήθη ἐν ἐρήμῳ; εἰμὴ Χριστὸς ὁ Θεός, ὁ τοὺς νεκροὺς ἐγείρας.

Τίς ὁ φωτίσας τυφλοὺς, καὶ λεπροὺς ἐκκαθάρας, καὶ χλωβὸς ἀνορθώσας, καὶ πεζεύσας ὡς ξηρὰν, τὴν θαλάσσαν ἀβρόχως; εἰμὴ Χριστὸς ὁ Θεός, ὁ τοὺς νεκροὺς ἐγείρας.

Τίς ὁ ἐγείρας νεκρὸν, τεταρταῖον ἐκ τάφου, καὶ τῆς Χήρας τὸν υἱὸν; τίς ὁ σφίγξας

ὡς Θεός, παράλυτον ἐν κλίνῃ; εἰμὴ Χριστὸς ὁ Θεός, ὁ τοὺς νεκροὺς ἐγείρας.

Κραίζει ὁ λίθος αὐτός, αἱ σφραγίδες βοῶσιν, ὡς ὑμεῖς ἐπιθέντες, κατεστήσατε φρουροὺς φυλάσσοντας τὸ μνήμα. Ὅντως ἀνέστη Χριστός, καὶ ζῆ εἰς τοὺς αἰῶνας.

Ὁντως ἀνέστη Χριστός ἐσκυλεύθη ὁ Ἄδης, ἐνεκρώθη ὁ ὄφις, ἐλυτρώθη ὁ Ἀδάμ, ἐσώθησαν οἱ κάτω. Τί ἀπιστεῖτε λοιπὸν, ἐχθροὶ καὶ παραβάται; *Δόξα.*

Σὺν τῷ Πατρὶ τὸν Υἱόν, καὶ τὸ ἅγιον Πνεῦμα, τὴν ἁγίαν Τριάδα, ἐν Θεότητι μιᾷ, δοξάζομεν βοῶντες· Ἅγιος, Ἅγιος, Ἅγιος εἰ εἰς τοὺς αἰῶνας. *Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.*

Εν τῇ γαστρὶ σου Ἄγνη, τὸν αἰείζων ἄρτον, φυραθέντα ἀφύρτως, ἐν φυράματι ἡμῶν, ἐγέννησας ἀτρέπτως, ἓνα Χριστὸν τὸν Θεόν, ἐν δυσὶ ταῖς οὐσίαις.

Καταβασία. Αὕτη ἡ κλητή.

ᾠδὴ 9. Ὁ Εἰρμός.

• **Φ**ωτίζου, φωτίζου, ἡ νέα Ἱερουσαλήμ· ἡ
• **γ**ὰρ δόξα Κυρίου, ἐπὶ σέ ἀνέτειλε· Χό-
• **ρ**ευε νῦν, καὶ ἀγάλλε Σιών· σὺ δὲ ἀγνή, τέρ-
• **π**ου Θεοτόκε, ἐν τῇ ἐγέρσει τοῦ τόκου σου.

Τροπάρια.

Ὁθεῖας! ὦ φίλης! ὦ γλυκυτάτης σε φωνῆς! μεθ' ἡμῶν ἀψευδῶς γὰρ, ἐπηγγείλω ἔσσεσθαι, μέχρι τερμάτων αἰῶνος Χριστέ· ἦν οἱ πιστοὶ, ἀγκυραν ἐλπίδος, κατέχοντες ἀγαλλόμεθα.

Ὁπάσχα τὸ μέγα, καὶ ἱερώτατον Χριστέ· ὦ σοφία καὶ Λόγε, τῆ Θεοῦ καὶ δύναμις. δίδου ἡμῖν ἐκτυπώτερον, σοῦ μετασχεῖν, ἐν τῇ ἀνεσπέρῳ, ἡμέρᾳ τῆς βασιλείας σου.

Τῆς Θεοτόκου. Ὁ αὐτός.

Συμφώνως Παρθένε, σέ μακαρίζομεν πιστοὶ· Χαῖρε πύλη Κυρίου· χαῖρε πόλις ἔμψυχε· χαῖρε, δι' ἧς ἡμῖν ἔλαμψε, σήμερον φῶς τοῦ ἐκ σοῦ τεχθέντος, τῆς ἐκ νεκρῶν ἀναστάσεως.

Εὐφραίνε, ἀγάλλου, ἡ θεῖα πύλη τῆ φωτός· ὁ γὰρ δύνως ἐν τάφῳ, Ἰησοῦ ἀνέτειλε, λάμψας ἡλίου φαεινότερον, καὶ τοὺς πιστοὺς πάντας καταυγάσας, θεοχαρίτωτε Δέσποινα.

Τῶν Μυροφόρων. Ὁ Εἰρμός.

• **Τ**ὴν ὑπερφυῶς σαρκί, συλλαβοῦσαν ἐν γασ-
• **τ**ρὶ, τὸν ἐκ Πατρὸς ἀχρόνως, προεκλάμ-
• **ψ**αντα, Λόγον, ἐν ὕμνοις ἀσιγήτοις, μεγαλύ-
• **ν**ωμεν πιστοὶ. *Τροπάρια.*

Τὸν ἐν τῷ Σταυρῷ Ληστὴν, ἐπιγνόντα σε Θεόν, κληρονόμον εἰργάσω, νοητοῦ Πικραδείτου, τὸ Μνήσθητι βοῶντα, παντοδύναμε Σωτήρ.

Εῤραπίσθης δι' ἡμᾶς, ἐνεπτύσθης Ἰησοῦ, ὑπὸ τῶν παρανόμων, ὁ ταῖς πλάκας τοῦ νόμου, χαράξας ἐν Σιναίῳ, τῷ θεράποντι Μωσῆϊ.

Οἴξος καὶ χολὴν Σωτῆρ, ἐποτίσθης δι' ἡμᾶς, ὁ δούς ἡμῖν τὸ Σῶμα, καὶ τὸ τίμιον Αἷμα, εἰς βρωσίν τε καὶ πόσιν, αἰωνίου σου ζωῆς.

Τὴν ζωοποιὸν πλευράν, λόγγη κεντηθεῖς Χριστέ, τὸ ἄχραντόν σου Αἷμα, καὶ τὸ τίμιον Ὑδωρ, ἐπήγασας τῷ κόσμῳ, ὡς αἰείζων πηγὴν.

Ελογίσθης ἐν νεκροῖς, ὁ ζωώσας τοὺς νεκρούς· ἐν τάφῳ κατετέθης, ὁ κενώσας τοὺς τάφους· ἐσκύλευσας τὸν Ἄδην, ἀναστήσας τὸν Ἀδάμ.

Εξάνεστη Ἰησοῦ, ἐδεσμεύθη ὁ ἐχθρός, ἐσκυλεύθη ὁ Ἄδης ἐγυμνώθησαν τάφοι, ἠγέρθησαν οἱ κάτω, προσκυνοῦντές σε Χριστέ.

Τίς ὁ κλέψας τὸν νεκρόν; μάλιστα δὲ καὶ γυμνόν; τί πλανᾷσθε Ἑβραῖοι; ὁ Χριστὸς ἐξάνεστη, καὶ λέλυνται τοῦ Ἄδου, τὰ δεσμά καὶ οἱ μοχλοί.

Δόξα σοι Χριστέ Σωτῆρ, ὁ πηγᾶσας τὴν ζωὴν, καὶ τὸ φῶς ἀνατείλας, τοῖς ἐν σκότει ἀγνοίας, καὶ πᾶσαν καταλάμψας τῇ Ἐγέρσει σου τὴν γῆν.

Ο εὐσχήμων βηλευτῆς, ἀνυμνεῖσθω Ἰωσήφ, μετὰ τῶν Μυροφόρων, καὶ τῶν θείων Μαθητῶν, ὡς κήρυξ ὢν καὶ οὗτος, τῆς Ἐγέρσεως Χριστοῦ.

Ιωσήφ τὸν θαυμαστόν, εὐφημήσωμεν πιστοί, συνάμα Νικοδήμῳ καὶ πισταῖς Μυροφόροις· Ὁ Κύριος ἀνέστη, ἐκβοῶντες ἀληθῶς.

Δόξα.

Αναρχος εἶ ὁ Πατήρ, ἀκτιστος εἶ ὁ Υἱός, σύνθρονον καὶ τὸ Πνεῦμα· ἐν τὰ τρία τῇ φύσει, καὶ τρία τοῖς προσώποις, εἷς Θεὸς ἀληθινός.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Εὐφραίνεσθω Ἰεσσαί, χορευέτω καὶ Δαυΐδ, ἰδὲ γὰρ ἡ Παρθένος, ἡ θεόφυτος ῥάβδος, ἐβλάστησε τὸ ἄνθος, τὸν αἰείζων Χριστόν.

Καταβασία. Φωτίζου, φωτίζου.

Τό, Ἅγιος Κύριος ὁ Θεὸς ἡμῶν, γ'.

Εξαποστειλᾶριον τοῦ Πάσχα. Ἦχος β'.

Σαρκὶ ὑπνώσας ὡς θνητός, ὁ Βασιλεὺς καὶ Κύριος, τριήμερος ἐξάνεστη, Ἀδάμ ἐγείρας ἐκ φθορᾶς, καὶ καταργήσας θάνατον. Πάσχα τῆς ἀφθαρσίας, τοῦ κόσμου σωτήριον.

Ἔτερον τῶν Μυροφόρων, αὐτόμελον.

Ἦχος ὁ αὐτός.

Γυναῖκες ἀκουτίσθητε, φωνὴν ἀγαλλιάσεως· Τύραννον Ἄδην πατήσας, φθορᾶς ἐξήγειρα κόσμον· δράμετε Φίλοις εἶπατε, τοῖς ἐμοῖς εὐαγγέλια· βουλομαι γὰρ τὸ πλάσμα μου, χαρὰν ἐκεῖθεν αὐγάσαι, ἐξ ἧς προῆλθεν ἡ λύπη.

Δίς.

Εἰς τοὺς Αἴνους, ἰστώμεν Στιχ. η' καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ Ἀναστάσιμα δ'· καὶ Ἀνατολικά δ'.

Ἦχος β'.

Πᾶσα πνοὴ καὶ πᾶσα κτίσις, σέ δοξάζει Κύριε, ὅτι διὰ τοῦ Σταυροῦ τὸν θάνατον κατήργησας, ἵνα δείξης τοῖς λαοῖς, τὴν ἐκ νεκρῶν σου Ἀνάστασιν, ὡς μόνος φιλόνητος.

Εἰπάτωσαν Ἰουδαῖοι· Πῶς οἱ στρατιῶται ἀπώλεσαν, τηρῆντες τὸν Βασιλέα; διὰ τί γὰρ ὁ λίθος οὐκ ἐφύλαξε τὴν πέτραν τῆς ζωῆς; Ἡ τὸν ταφέντα δότωσαν, ἢ ἀναξάντα προσκυνεῖτωσαν, λέγοντες σὺν ἡμῖν· Δόξα τῷ πλήθει τῶν οἰκτιρῶν σου, Σωτῆρ ἡμῶν· δόξα σοι.

Χαίρετε λαοὶ καὶ ἀγαλλιᾶσθε· Ἄγγελος ἐκείθισεν εἰς τὸν λίθον τοῦ μνήματος· αὐτὸς ὑμᾶς εὐηγγελίσατο, εἰπὼν· Χριστὸν ἀνέστη ἐκ νεκρῶν, ὁ Σωτῆρ τοῦ κόσμου, καὶ ἐπλήρωσε τὰ σύμπαντα εὐωδίας. Χαίρετε λαοὶ καὶ ἀγαλλιᾶσθε.

Αγγελος μὲν τὸ Χαῖρε, πρὸ τῆς σῆς συλλήψεως Κύριε, τῇ κεχαριτωμένῃ ἐκόμισεν. Ἄγγελος δὲ τὸν λίθον τοῦ ἐνδόξου σου μνήματος, ἐν τῇ σῇ Ἀναστάσει ἐκύλισεν. Ὁ μὲν, ἀντὶ τῆς λύπης, εὐφροσύνης σύμβολα μηνύων· ὁ δὲ, ἀντὶ θανάτου, Δεσπότην ζωοδότην κηρύττων ἡμῖν· διὸ βοῶμέν σοι· Εὐεργέτα τῶν ἀπᾶντων Κύριε, δόξα σοι.

Στιχηρὰ Ἀνατολικά.

Εῤραναν μύρα μετὰ δακρῶν ἐπὶ τὸ μνήμα σου αἱ Γυναῖκες, καὶ ἐπλήσθη χαρᾶς τὸ στόμα αὐτῶν, ἐν τῷ λέγειν· Ἀνέστη ὁ Κύριος.

Αίνεσάτωσαν ἔθνη καὶ λαοὶ, Χριστὸν τὸν Θεὸν ἡμῶν, τὸν ἐκουσίως δι' ἡμᾶς σταυρὸν ὑπομείναι, καὶ ἐν τῷ Ἄδῃ τριημερεύσαντα· καὶ προσκυνησάτωσαν αὐτοῦ, τὴν ἐκ νεκρῶν Ἀνάστασιν, δι' ἧς πεφώτισται, πάντα τοῦ κόσμου τὰ πλάκτα.

Εσταυρωθῆς, ἐτάφης Χριστέ, ὡς ἠβουλήθης· ἐσκύλευσας, τὸν θάνατον, καὶ ἀνέστης ἐν δόξῃ, ὡς Θεὸς καὶ Δεσπότης, δωρούμενος τῷ κόσμῳ ζωὴν αἰώνιον, καὶ τὸ μέγα ἔλεος.

Οὕτως παράνομοι, σφραγίσαντες τὸν λίθον, μείζονος ἡμᾶς θανάτου ἠξιώσατε. Ἐχουσι τὴν γνώσιν οἱ φύλακες. Σήμερον προῆλθε τοῦ μνήματος λέγοντες· πρὸς οὓς ὑμεῖς· Εἶπατε, ὅτι, ἡμῶν κοιμωμένων, ἦλθον οἱ Μαθηταί, καὶ ἔκλεψαν αὐτόν. Καὶ τίς κλέπτει νεκρόν; μάλιστα δὲ καὶ γυμνόν; Αὐτὸς ἀνέστη αὐτεξουσίως ὡς Θεός, καταλιπὼν καὶ ἐν τῷ τάφῳ τὰ ἐντάφια αὐτοῦ. Δεῦτε ἴδετε Ἰουδαῖοι, πῶς οὐ διέρρηξε τὰς σφραγιδας, ὃ τὸν θάνατον πατήσας, καὶ τῷ γένει τῶν ἀνθρώπων, τὴν ἀτελεύτητον ζωὴν δωρούμενος, καὶ τὸ μέγα ἔλεος.

Δόξα. Τὸ Ἑωθινόν. Ἦχος β΄.

Μετὰ μύρων προσελθούσαις, ταῖς περὶ τὴν Μαριὰμ γυναίξι, καὶ διαπορουμέναις, πῶς ἔσται αὐταῖς τυχεῖν τοῦ ἔφετοῦ, ὡράθη ὁ λίθος μετρημένος, καὶ θεῖος νεανίας, καταστέλλων τὸν θόρυβον αὐτῶν τῆς ψυχῆς· Ἠγέρθη γάρ φησιν, Ἰησοῦς ὁ Κύριος· διὸ κηρύξατε τοῖς κήρυξιν αὐτοῦ Μαθηταῖς, εἰς τὴν Γαλιλαίαν δραμεῖν, καὶ ὄψεσθαι αὐτόν, ἀναστάντα ἐν νεκρῶν ὡς ζωοδότην καὶ Κύριον.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Υπερευλογημένη ὑπάρχεις, Θεοτόκε Παρθένε· διὰ γὰρ τοῦ ἐκ σοῦ σαρκωθέντος, ὃ Ἄδης ἠχμαλώτισται, ὃ Ἄδαμ ἀνακέκληται, ἢ κατάρρα νεκρῶται, ἢ Εὐὰ ἠλευθέρῶται, ὃ θάνατος τεθανάτωται, καὶ ἡμεῖς ἐζωοποιήθημεν· διὸ ἀνυμνοῦντες βοῶμεν· Εὐλογητὸς Χριστὸς ὁ Θεὸς ἡμῶν, ὃ οὕτως εὐδοκήσας, δόξα σοι.

Δοξολογία μεγάλη, καὶ Ἀπόλυσις

Σ Η Μ Ε Ι Ω Σ Ι Σ

Κατὰ τὴν διάταξιν τοῦ Τυπικοῦ τῆς Μεγάλης Ἐκκλησίας, καὶ σήμερον, καὶ ἐν ταῖς ἐφεξῆς Κυριακαῖς εἰς τῆς Ἀναλήψεως, εἰς μὲν τοὺς Αἴνου ψάλλονται Στιχηρὰ Ἀναστάσιμα τῆς Ὀκτωήχου δ΄. εἶτα τὰ δ΄. Στιχηρὰ τοῦ Πάσχα μετὰ τῶν Στίχων αὐτῶν· Πάσχα Ἱερὸν, κτλ. Δόξα, τὸ Ἑωθινόν, ἢ τὸ Ἰδιόμελον τῆς Κυριακῆς. Καὶ νῦν, Ἀναστάσιος ἡμέρα. — Εἰς δὲ τὴν Λειτουργίαν, ψάλλονται τὰ Ἀντίφωνα τοῦ Πάσχα, ὡς προσημειώθη καὶ ἐν τῇ Κυριακῇ τοῦ Θωμᾶ.

ΕΙΣ ΤΗΝ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑΝ.

Οἱ Μακαρισμοὶ τοῦ Ἦγου εἰς δ΄. Ἦχος β΄.

Μνήσθητι εὐσπλαγγχε καὶ ἡμῶν, καθὼς ἐμνημόνευσας τοῦ Ἀηστοῦ, ἐν τῇ βασιλείᾳ τῶν οὐρανῶν.

Ξύλον ἐξεδίωξε τὸν Ἄδαμ, Σταυρὸς ἀντείστηγάγε τὸν Ἀηστὴν ἐν τῇ βασιλείᾳ τῶν οὐρανῶν.

Τάφος ὑπεδέξατό σε Σωτῆρ, τὸν τάφους κενώσαντα, καὶ νεκροῖς, ζωὴν δωρησάμενον ὡς Θεόν.

Απόστολοι ἐνδοξοὶ τοῦ Χριστοῦ, αὐτὸν ἰκετεύσατε ἐκτενῶς, ἵνα τῶν κινδύνων σώσῃ ἡμᾶς.

Καὶ ἀπὸ τοῦ Κανόνος τῶν Μυροφόρων, Ὡδὴ 5. εἰς δ΄. Ὁ Ἀπόστολος τῆς ἡμέρας.

Εὐαγγέλιον κατὰ Μάρκον.

Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ, ἔλθων Ἰωσήφ ὁ ἀπὸ Ἀριμαθαίας.

Κοινωνικόν. Αἰνεῖτε τὸν Κύριον.

Τῆς ΚΥΡΙΑΚῆς ΤῶΝ ΜΥΡΟΦΟΡῶΝ ΕΣΠΕΡΑΣ.

Εἰς τὸ, Κύριε ἐκέκραξα, ἰστώμεν Στίχ. 5. καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ τῆς Ἑορτῆς γ΄.

Ἦχος πλ. α΄. Χαίροις ἀσκητικῶν.

Ηλοῖς προσηλωθεῖς, τὴν ἀράν, τὴν ἐν τῷ ξύλῳ διὰ ξύλου ἐξήλειψας· τεθεῖς δὲ ἐν τῷ μνημείῳ, τοὺς ἀπ' αἰῶνος νεκροὺς, θεϊκῆς δυνάμει ἐξανέστησας. Τὴν σὴν δυναστείαν μεγαλοφώνως δοξάζομεν· Πάσχα τὸ θεῖον, Ἰησοῦ παντοδύναμε, ἢ ζωὴ ἡμῶν, τοῦ Πατρὸς τὸ ἀπαύγασμα. Ὅθεν τὰ ἐπουράνια, τῇ γῆ συναγάλλονται, ἐπινικίοις ὡδᾶς σοι, νικοποιεῖ λόγε ἄδοντες, Χριστέ παντοκράτορ, τῷ παρέχοντι τῷ κόσμῳ τὸ μέγα ἔλεος.

Αρα μετὰ νεκρῶν ἢ ζωῆ; ὑπὸ τὴν γῆν τε ὁ ἀνέσπερος Ἥλιος, εἰσέτι καὶ νῦν ὑπάρχει; τῶν Μυροφόρων χορὸς, θρηνηδῶν ἐβόα· Δεῦτε δρᾶμωμεν, σπουδῆ καὶ ὀψώμεθα, πρὸς τὸ μνῆμα τὸ ἅγιον. Ἐνδον δὲ τῆτου, ἐξαστραπτοντα Ἄγγελον, θεασάμενοι, ἀποροῦσαι ἐξίσταντο· ὅς τις μεταβαλὼν αὐτῶν, τὸν θρῆνον ἐβόησεν· Ὁ ζωοδότης ἀνέστη, μὴ ἐκθαμβεῖσθε φιλόσεμναι· αὐτὸς βασιλεύει, ὃ δωρῆμενος τῷ κόσμῳ τὸ μέγα ἔλεος.

Ορθρου ὃ τῶν γυναιῶν χορὸς, τὸν πρὸ ἡλίου ἐξεζήτησεν Ἥλιον, ἐν τάφῳ δύναντα τότε ὃ φωταυγῆς δὲ αὐταῖς, προσεφώνει Ἄγγελος· Ἐξανέτειλε, τὸ φῶς καταυγᾶσαν, τοὺς ἐν τῷ σκοτει καθεύδοντας· τοῖς ἑωσφόροις, Μαθηταῖς ἐπαγγείλατε· τὴν κατήφειαν, εἰς χαρὰν μετατρέψατε· Πάσχα δὲ τὸ χαρμόσυτον, καὶ κόσμῳ σωτήριον, ἐν ἀδισάκτω καρδίᾳ, περικροτοῦσαι χορεύσατε. Χριστὸς ἐξανέστη, ὃ δωρούμενος τῷ κόσμῳ τὸ μέγα ἔλεος.

Καὶ τοῦ Μηναίου γ'.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος α'.

Μυροφόροι γυναῖκες, τῷ τάφῳ τί προσήθετε; τί ζητεῖτε τὸν ζῶντα ἐν νεκροῖς; Ἄνεστη ὁ Κύριος, θαρσεῖτε· βοᾷ ὁ Ἄγγελος.

Εἰς τὸν Στίχ. Στιχηρὰ τῆς Ὀκτωήχου.

Ἦχος α'. Ἀναστάσιμον.

Τὸν πρὸ αἰῶνων ἐκ Πατρὸς γεννηθέντα, τὸν Θεὸν Λόγον σαριωθέντα, καὶ Παρθένου Μαρίας, δεῦτε προσκυνήσωμεν. Σταυρὸν γὰρ ὑπομείνας, τῇ ταφῇ παρεδόθη, ὡς αὐτὸς ἠθέλησε, καὶ ἀναστάς ἐκ νεκρῶν, ἔσωσέ με τὸν πλανώμενον ἄνθρωπον.

Στίχ. Πρὸς σέ ἦρα τοὺς ὀφθαλμοὺς μου.

Κατανυκτικόν.

Ἡμαρτον εἰς σέ Σωτῆρ, ὡς ὁ Ἄσωτος υἱός· δέξαι με Πάτερ μετανοοῦντα, καὶ ἐλέησόν με ὁ Θεός.

Στίχ. Ἐλέησον ἡμᾶς, Κύριε, ἐλέησον.

Μαρτυρικόν.

Οὐκ ἐπὶ τὴν ἐπίγειον ἀπόλαυσιν μὴ ποθήσαντες ἄθλοφόροι, οὐρανίων ἀγαθῶν ἠξιώθησαν, καὶ Ἀγγέλων συμπολίται γεγόνασι. Κύριε, πρεσβείαις αὐτῶν, ἐλέησον καὶ σῶσον ἡμᾶς.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος α'.

Μετὰ φόβῳ ἦλθον αἱ γυναῖκες, ἐπὶ τὸ μνήμα, ἀρώμασι τὸ Σῶμά σου μυρίσαι σπυδαῖσαι· καὶ τοῦτο μὴ εὐροῦσαι, διηπόρουσιν πρὸς ἀλλήλας, ἀγνοοῦσαι τὴν Ἀνάστασιν· ἀλλ' ἐπέστη αὐτοῖς Ἄγγελος, καὶ εἶπεν· Ἄνεστη Χριστὸς, δωρούμενος ἡμῖν τὸ μέγα ἔλεος.

Ἀπολυτ. Ὁ εὐσχήμων Ἰωσήφ.

Δόξα. Ὅτε κατήλθες πρὸς τὸν θάνατον.

Καὶ νῦν. Ταῖς Μυροφόροις γυναίξι.

Ἐκτενὴς καὶ Ἀπολυσις.

Τῆ ΔΕΥΤΕΡΑ ΤΗΣ Γ'. ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ
ΠΡΩΓ'.

Εἰς τὸν Ὄρθρον. Μετὰ τὴν α'. Στιχολογ. Καθίσματα τῆς Ὀκτωήχου. Ἦχος β'.

Ἀναστάσιμον.

Τὸν λίθον τοῦ μνήματος, σφραγισθῆναι μὴ κωλύσας, τὴν πέτραν τῆς πίστεως, ἀναστάς παρέσχες πᾶσι· Κύριε δόξα σοι.

Κατανυκτικόν.

Ὡς κύματα θαλάσσης ἐπ' ἐμέ, ἐπανάβησαν καὶ ἀνομίαι μου· ὡς σκάφος ἐν πελάγει ἐγὼ μόνος χειμάζομαι, ὑπὸ πταισμάτων πολλῶν· ἀλλ' εἰς εὐδιον λιμένα ὁδήγησόν με, Κύριε, ἢ μετανοία καὶ σῶσόν με.

Μαρτυρικόν.

Σὲ τὸν περιβάλλοντα τὸν οὐρανὸν ἐν νεφέλαις, ἔχοντες οἱ Ἅγιοι περιβολὴν ἐν τῷ κόσμῳ, τὰς βασάνους τῶν ἀνόμων ὑπέμειναν, καὶ τὴν πλάνην τῶν εἰδῶλων κατήργησαν. Ἀυτῶν ταῖς ἰκεσίαις, καὶ ἡμᾶς ἐλευθέρωσον τοῦ ἀοράτου ἐχθροῦ, Σωτῆρ, καὶ σῶσον ἡμᾶς.

Θεοτοκίον.

Εὐσπλαγγνίας ὑπάρχουσα πηγὴ, συμπαιδείας ἀξίωσον ἡμᾶς Θεοτόκε· βλέψον εἰς λαὸν τὸν ἀμαρτήσαντα, δεῖξον ὡς αἰεὶ τὴν δυναστείαν σου· εἰς σέ γὰρ ἐλπίζοντες, τὸ Χαῖρε βοῶμέν σοι, ὡς ποτὲ ὁ Γαβριηλ, ὁ τῶν ἀσωμάτων ἀρχιστράτηγος.

Μετὰ τὴν β'. Στιχολ. Κάθισμα τῆς Ἑορτῆς.

Ἦχος β'. Τὰ ἄνω ζητῶν.

Τὰ μύρα θερμῶς, τῷ τάφῳ προσκομιζέσθαι, γυναῖκες Σωτῆρ, Ἀγγέλῳ τῇ λαμπρότητι, τὰς ψυχὰς ἠγάλλοντο, καὶ Θεὸν σε τῶν ὄλων ἐκλήρυττον, καὶ Μαθηταῖς ἐβῶν· Ὄντως ἀνέστη ἐκ τάφου, ἡ πάντων ζωὴ.

Δίς.

Τὸ Ἀνάστασιν Χριστοῦ· Ὁ Ν'. καὶ οἱ Κανόνες τῆς Ἑορτῆς, μετὰ τῶν Εἰρημῶν εἰς ἡ. καὶ τοῦ Μηναίου εἰς δ'. Κοντάκιον, καὶ Ἐξαποστειλάριον τῆς Ἑορτῆς.

Εἰς τοὺς Αἶνους, ἰστώμεν Στίχους δ'. καὶ ψαλλόμεν Στιχηρὰ τῆς Ὀκτωήχου. Ἦχος β'.

Ἀναστάσιμον.

Πᾶσα πνοὴ καὶ πᾶσα κτίσις, σέ δοξάζει Κύριε· ὅτι διὰ τοῦ σταυροῦ τὸν θάνατον κατήργησας· ἵνα δείξῃς τοῖς λαοῖς, τὴν ἐκ νεκρῶν σου Ἀνάστασιν, ὡς μόνος φιλόνητος.

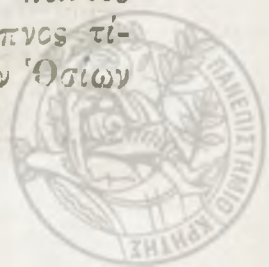
Δίς.

Κατανυκτικόν.

Τῶν πεπραγμένων μοι δεινῶν ἐννοῶν τὰ ἄτοπα, ἐπὶ τοὺς σὺς καταφεύγω οἰκτιρμηδῶς, Τελώνην μιμούμενον, καὶ Πόρνην τὴν δακρύσασαν, καὶ τὸν Ἄσωτον υἱόν· διὸ καὶ προσπίπτω σοι ἐλεῆμον· πρὶν με καταδικάσης, φείσασαί μου ὁ Θεός, καὶ ἐλέησόν με.

Μαρτυρικόν.

Υπὲρ Χριστοῦ παθόντες μέχρι θανάτου, ὡς ἄθλοφόροι Μάρτυρες, ψυχὰς μὲν ἔχετε εἰς οὐρανοὺς ἐν χειρὶ Θεοῦ, καὶ κατὰ κόσμον ὄλον δορυφορεῖται ὑμῶν τὰ λείψανα· Ἱερεῖς καὶ βασιλεῖς προσκυνοῦσι, καὶ λαοὶ πάντες ἐπαγαλλόμενοι συνήθως βεῶμεν· Ὑπνος τίμιος ἐναντίον Κυρίου, ὁ θάνατος τῶν Ὀσίων αὐτοῦ.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος α΄.

Ηλθον ἐπὶ τὸ μνημεῖον, ἡ Μαγδαληνὴ καὶ ἡ ἄλλη Μαρία, ζητοῦσαι τὸν Κύριον· καὶ τὸν Ἄγγελον εἶδον, ὡσεὶ ἀστραπὴν, καθεζόμενον ἐπὶ τὸν λίθον, καὶ λέγοντα αὐταῖς· Τί ζητεῖτε τὸν ζῶντα μετὰ τῶν τεθνεώτων; ἀνέστη, καθὼς εἶπεν· ἐν Γαλιλαίᾳ αὐτὸν εὐρήσατε· Πρὸς ὃν βοήσωμεν· Ὁ ἀναστάς ἐκ νεκρῶν Κύριε, δόξα σοι.

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχ. Προσόμοια τῆς Ἑορτῆς.

Ἦχος πλ. β΄. Τριήμερος ἀνέστης.

Εξάρξατε λαοὶ ψαλμικῶς· ὑμνήσατε Χριστὸν ἐν χαρᾷ· Πάσχα μέγα, ἐξανέτειλεν ἡμῖν ὁ ἀναστάς ἐκ τάφου, Χριστὸς ὁ ζωοδότης, καὶ λυτρωτὴς πάσης τῆς κτίσεως.

Στιχ. Εὐδόκησας Κύριε τὴν γῆν σου.

Τὸ Χαῖρε Μυροφόροις εἰπὼν, τῆς Εὐας τὸ κατάκριμα, διαλύεις εἰς χαρὰν· καὶ Μαθητῶν, ἀναστάς ἀποστέλλεις, κηρῦσαι τὴν ἐκ τάφου, τριήμερόν σου ἐξανάστασιν.

Στιχ. Ἐλεος καὶ ἀλήθεια συνήνητησαν.

Πάσχα σεπτὸν καὶ ἅγιον, ἡμῖν Χριστὸς κατηύγασε. Δεῦτε πάντες, λαμπρυνθῶμεν τὰς ψυχὰς· ἰδοὺ γὰρ νῦν ἡμέρα, ἐπέλαμψεν ἐνταῦθα· ἀγαλλιᾶσθε καὶ εὐφραίνεσθε.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος β΄.

Ερράναν μύρα μετὰ δακρῦων, ἐπὶ τὸ μνήμα σου αἱ Γυναῖκες· καὶ ἐπλήσθη χαρᾶς τὸ στόμα αὐτῶν, ἐν τῷ λέγειν· Ἀνέστη ὁ Κύριος.

Ἡ λοιπὴ Ἀκολουθία τοῦ Ὁρθρου, καὶ Ἀπόλυσις.

Τῆ ΔΕΥΤΕΡΑ ΤΗΣ Γ'. ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ
ΕΣΠΕΡΑΣ.

Εἰς τὸ· Κύριε ἐκέκραξα, ἱστῶμεν Στιχ. 5. καὶ ψάλλομεν τὰ παρόντα Προσόμοια τῆς Ἑορτῆς.

Ἦχος β΄. Ὅτε ἐκ τοῦ ξύλου σε νεκρόν.

Οτε, Μυροφόροι σε Χριστέ, λίαν τὸ πρῶτ' ἐπεζήτητον, τὴν τῶν ἀπάντων ζωὴν, μύρα καὶ ἀρώματα, ἔχουσαι ἤρχοντο· καὶ τῷ πόθῳ δακρῦσαι, ἤκουον ἐκ τάφου, νεανίου λέγοντος· Παύσασθε κλαίουσαι· ὁμως, τῇ ὑμῶν σωτηρίᾳ, χαίρουσαι βοήσατε πᾶσιν· Ὅτι ἐξεγήγερται ὁ Κύριος.

Ισμεν, ὡ εὐσχήμων Ἰωσήφ, σὲ χερουβικόν· καθὼς ἄρμα, τὸν Βασιλέα Χριστὸν, ὡμοις σου βαστάζοντα, Σταυροῦ κατάγοντα. Μακαρίζομεν χεῖράς σου, καὶ ὄμματα θεῖα, σέβομεν παλάμας σε δι' ὧν τὸν Ἥλιον, Λόγον καὶ Θεὸν

ἐπὶ τάφου, φέρων καταπέθεικας· ὄθεν, καὶ τὴν θεῖαν μνήμην σου γεραίρομεν.

Οφθη ἡ πανήγυρις ἡμῖν, τῶν θεοπρεπῶν Μυροφόρων, καὶ Ἰωσήφ τῷ σεπτῷ, ἄλλος ὡς Παράδεισος, πηγὴν παρέχων ζωῆς· τὰ τῆς χάριτος νάματα, ὀμβρίζει τῷ κόσμῳ, βρῦει τῆς ἐγέρσεως, Χριστοῦ τὰ ρεῖθρα θερμῶς· στίφη τῶν πιστῶν ἐορταίζει, καὶ κραυγάζει Δόξα τῷ δόντι, τὴν αὐτοῦ Ἀνάστασιν τοῖς πέρασι.

Καὶ τοῦ Μηναιίου γ'.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος β΄.

Αὶ Μυροφόροι ὀρθρῆαι γενόμεναι, καὶ τὸ μνήμα σὲ μετὰ σπουδῆς καταλαβῆσαι, ἐπεζήτητον Χριστέ, πρὸς τὸ μυρίσαι τὸ ἄχραντον σῶμά σου· καὶ τοῦ Ἀγγέλου τοῖς ῥήμασιν ἐνηχηθεῖσαι, χαροποιὰ σύμβολα τοῖς Ἀποστόλοις ἐκήρυττον· Ὅτι ἀνέστη ὁ ἀρχηγὸς τῆς σωτηρίας ἡμῶν, σκυλεύσας τὸν θάνατον, τῷ δὲ κόσμῳ δωρούμενος, ζωὴν αἰώνιον καὶ τὸ μέγα ἔλεος.

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρὰ τῆς Ὀκτωήχου.

Ἦχος β΄. Ἀναστάσιμον.

Χριστὸς ὁ Σωτὴρ ἡμῶν, τὸ καθ' ἡμῶν χειρόγραφον προσηλώσας, τῷ Σταυρῷ ἐξήλειψε, καὶ τοῦ θανάτου τὸ κράτος κατήρησε. Προσκυνοῦμεν αὐτοῦ τὴν τριήμερον Ἐγερσιν.

Στιχ. Πρὸς σὲ ἦρα τοὺς ὀφθαλμούς μου.

Κατανυκτικόν.

Κράζω σοι Χριστέ Σωτὴρ, τοῦ Τελώνου τὴν φωνὴν· Ἰλάσθητί μοι, ὡσπερ ἐκείνῳ, καὶ ἐλέησόν με ὁ Θεός.

Στιχ. Ἐλέησον ἡμᾶς Κύριε, ἐλέησον ἡμᾶς.

Μαρτυρικόν.

Τῶν ἁγίων Μαρτύρων πρεσβευόντων ὑπὲρ ἡμῶν, καὶ τὸν Χριστὸν ὑμνούντων, πᾶσα πλάνη πέπαυται, καὶ τῶν ἀνθρώπων τὸ γένος πίστει διασώζεται.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος β΄.

Τὶ τὰ μύρα τοῖς δάκρυσιν Μαθήτριαι κερνάτε; ὁ λίθος κεκλύσται, ὁ τάφος κεκένωται· ἴδετε τὴν φθορὰν, τῇ ζωῇ πατηθεῖσαν· ταῖς σφραγίδας μαρτυρούσας τηλαυγῶς· ὑπνοῦντας δεινῶς τοὺς φύλακας τῶν ἀπειθῶν. Τὸ θνητὸν σέσωσται σαρκὶ Θεοῦ· ὁ Ἄδης θρηγεῖ. Δραμοῦσαι χαρᾷ, εἶπατε τοῖς Ἀποστόλοις· Ὁ νεκρῶσας Χριστὸς τὸν θάνατον, πρωτότοκος ἐκ νεκρῶν, ὑμᾶς προάγει εἰς τὴν Γαλιλαίαν.

Ἀπολυτ. Ὁ εὐσχήμων Ἰωσήφ.

Δόξα. Ὅτε κατῆλθες πρὸς τὸν θάνατον.

Καὶ νῦν. Ταῖς Μυροφόροις γυναίξιν.

Ἐκτενής, καὶ Ἀπόλυσις.

Τῆ ΤΡΙΤῆ Τῆς Γ'. ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ
ΠΡΩΤ'.

Εἰς τὸν Ὅρθρον. Μετὰ τὴν α'. Στιχολογ. Καθίσματα τῆς Ὀκτωήχου. Ἦχος β'.

Ἀναστάσιμον.

Τὸν κόλπον τὸν ἄχραντον, ἐν ὑψίστοις μὴ κενώσας, ταφὴν καὶ ἀνάστασιν ὑπὲρ πάντων κατεδέσω. Κύριε, δόξα σοι.

Κατανυκτικόν.

Ε'γὼ ὑπάρχω τὸ δένδρον τὸ ἄκαρπον, Κύριε, κατανύξεως καρπὸν μὴ φέρων τὸ σύνολον, καὶ τὴν ἐκκοπὴν προσῶμαι, καὶ τὸ πῦρ ἐκείνο δειλιῶ τὸ ἀκοίμητον· διὸ σε ἱκετεύω· Πρὸ ἐκείνης τῆς ἀνάγκης, ἐπίστρεψον καὶ σῶσόν με.

Μαρτυρικόν.

Ο'φαιδρύνεις τοὺς Ἁγίους σου ὑπὲρ χρυσόν, καὶ δοξάζεις τοὺς Ὁσίους σου ὡς ἀγαθός, ὑπ' αὐτῶν δυσωπούμενος, Χριστέ ὁ Θεός, τὴν ζωὴν ἡμῶν εἰρήνευσον ὡς φιλόανθρωπος, καὶ τὴν εὐχὴν κατεύθυνον ὡς θυμίαμα, ὁ μόνος ἐν Ἁγίοις ἀναπαυόμενος.

Θεοτοκίον.

Τοὺς νόμους λαβοῦσα τῆς φύσεως, τῷ θείῳ τόκῳ τὴν παρθενίαν συνήρμισσας· μόνη γὰρ ἔτεκες τὸν πρὸ σοῦ γεννηθέντα ἀχρόνως· διὸ σε Θεοτόκε μεγαλύνομεν.

Μετὰ τὴν β'. Στιχολ. Καθίσμα τῆς Ἑορτῆς.

Ἦχος β'.

Αἱ Μυροφόροι ὄρθρῳ γενόμενοι, καὶ τὸ μνήμα κενὸν θεασάμενοι, ταῖς Ἀποστόλοις ἔλεγον· Τὴν φθορὰν καθεῖλεν ὁ κραταιός, καὶ τοὺς ἐν Ἄδῃ ἤρπασε τῶν δεσμῶν· Κηρύξατε παρρησίᾳ, ὅτι ἀνέστη Χριστὸς ὁ Κύριος, ζωοποιημένος τῷ κόσμῳ τὸ μέγα ἔλεος. Δίς.

Τό, Ἀνάστασιν Χριστοῦ· Ὁ Ν'. καὶ οἱ Κανόνες τῆς Ἑορτῆς μετὰ τῶν Εἰρμῶν εἰς ἡ. καὶ τοῦ Μηναιίου εἰς δ'. Κοντάκιον καὶ Ἐξαποστειλάριον τῆς Ἑορτῆς.

Εἰς τοὺς Αἴνους, ἱστῶμεν Στίχ. δ'. καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ τῆς Ὀκτωήχου. Ἦχος β'.

Ἀναστάσιμον.

Εἰπάτωσαν Ἰουδαῖοι· Πῶς οἱ στρατιῶται ἀπώλεσαν, τηροῦντες τὸν βασιλέα; διὰ τί γὰρ ὁ λίθος ἐκ ἐφυλαξε τὴν πέτραν τῆς ζωῆς; Ἦ τὸν ταφέντα δότωσαν, ἢ ἀναστάντα προσκυνοῦσιν, λέγοντες σὺν ἡμῖν· Δόξα τῷ πλήθει τῶν οἰκτιρμῶν σου, Σωτὴρ ἡμῶν, δόξα σοι.

Δίς.

Κατανυκτικόν.

Τὰς ἀνομίας μου πάριδε Κύριε, ὁ ἐκ Παρθένου τεχθεὶς, καὶ τὴν καρδίαν μου καθάρισον, ναὸν αὐτὴν ποιῶν τοῦ ἁγίου σου Πνεύματος· μή με ἐξουδενώσης ἀπὸ τοῦ σοῦ προσώπου, ὁ ἀμέτρητον ἔχων τὸ ἔλεος.

Μαρτυρικόν.

Τὸν Σταυρὸν τοῦ Χριστοῦ λαβόντες οἱ ἅγιοι Μάρτυρες, ὄπλον ἀκαταγώνιστον, πᾶσαν τοῦ Διαβόλου τὴν ἰσχὺν κατήρησαν· καὶ λαβόντες στέφος οὐράνιον, τεῖχος ἡμῖν γεγόνασιν, ὑπὲρ ἡμῶν αἰεὶ πρεσβεύοντες.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος β'.

Αἱ Μυροφόροι γυναῖκες, ὄρθρου βαθείας, ἀρώματα λαβοῦσαι, τοῦ Κυρίου τὸν τάφον κατέλαβον· ἅπερ δὲ οὐκ ἠλπίζον εὑροῦσαι, διελογίζοντο εὐλαβοῦμεναι, τοῦ λίθου τὴν μεταθέσειν, καὶ πρὸς ἀλλήλας διελέγοντο· Ποῦ εἰσιν αἱ σφραγίδες τοῦ μνήματος; ποῦ ἐστὶν ἡ τοῦ Πιλάτου κουστωδία, καὶ ἀκριβῆς ἀσφάλεια; Γέγονε δὲ μηνυτὴς τῶν ἀγνοουσῶν Γυναικῶν, ἑξαστράπτων Ἄγγελος, καὶ φάσκων πρὸς αὐτάς· Τί μετὰ θρήνων ζητεῖτε τὸν ζῶντα, καὶ ζωοποιήσαντα τὸ γένος τῶν βροτῶν; Ἐξηγέρθη Χριστὸς ὁ Θεός ἡμῶν, ἐκ νεκρῶν ὡς παντοδύναμος, παρέχων πᾶσιν ἡμῖν, ἀφθαρσίαν καὶ ζωὴν, φωτισμὸν καὶ τὸ μέγα ἔλεος.

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρὰ τῆς Ἑορτῆς.

Ἦχος β'. Ὅτε ἐκ τοῦ ξύλου σε νεκρὸν.

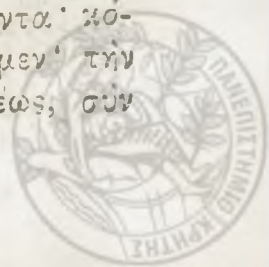
Σέλας τὸ τρισηλίον ἐν γῆ, σήμερον φαιδρῶς ἑξαστράπτει καὶ ζόφον αἶρει παθῶν· φαίνει ἡ Ἀνάστασις, Χριστοῦ, φρουροῦσα πιστούς· Ἀποστόλων χορεύουσι, τὰ τάγματα πόθῳ· Ἰωσήφ εὐφραίνεται· καὶ Μυροφόρων σεπτῶν, μνήμη ἡ φαιδρὰ καταστέφει, τοὺς αὐτὰς πῖτῳ εὐφημοῦντας, καὶ τὴν θείαν Ἐγερσὶν δοξάζοντας.

Στίχ. Ἐυδόκησας Κύριε, τὴν γῆν σε.

Αράς ἐπὶ ὤμων Ἰωσήφ, τὸν ἐν δεξιᾷ τῆ πατρῴα, Υἱὸν καθήμενον, μύρον τὸ ἀκένωτον, μύροις ἐκήδευσας· τὴν τοῦ κόσμου ἀνάστασιν, προτέθεικας τάφῳ· τὸν ἀναβαλλόμενον φῶς ὡς ἱμάτιον, λίθῳ συγκαλύπτεις ἀφράδως· Ὅθεν τούτῃ μέλπωμεν ὕμνοις, τὰ φωσφόρα πάθη καὶ τὴν Ἐγερσιν.

Στίχ. Ἐλεος καὶ ἀλήθεια συνήντησαν.

Φρίττει τῶν Ἀγγέλων ἡ πληθὺς, σέ ὦ Ἰωσήφ καθορῶσα, Χριστὸν κηδεύοντα· κόσμος μακαρίζει σε· πιστοὶ θαυμάζομεν· τὴν σεπτὴν τε Ἀνάστασιν, τιμῶντες ἐνθέως, σὺν

τοῖς Μυροφόροις σε, θερμῶς γεραίρομεν· ὄθεν, καὶ βοῶμεν ἀπαύστως· Πρέσβευε σὺν ταύταις σωθῆναι, καὶ ἡμᾶς κινδύνων τε καὶ θλίψεων.

Δόξα, καὶ νῦν· Ἦχος α΄.

Μετὰ φόβου ἦλθον αἱ Γυναῖκες, ἐπὶ τὸ μνήμα, ἀρώμασι τὸ σῶμά σου μυρίσαι σπιδάζουσαι· καὶ τοῦτο μὴ εὐροῦσαι, διηπόρουσιν πρὸς ἀλλήλας, ἀγνοοῦσαι τὴν Ἀνάστασιν· ἀλλ' ἐπέση αὐταῖς Ἄγγελος καὶ εἶπεν· Ἀνέστη Χριστὸς, δωρούμενος ἡμῖν τὸ μέγα ἔλεος.

Ἡ λοιπὴ Ἀκολουθία τοῦ Ὁρθρου, καὶ Ἀπόλυσις.

**Τῆ ΤΡΙΤῆ Τῆς β'. ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ
ΕΣΠΕΡΑΣ.**

Εἰς τὸ, Κύριε ἐκέκραξα, ἰστώμεν Στίχ. 5'. καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ Προσόμοια τῆς Ἑορτῆς γ'.

Ἦχος β'. Ὅτε ἐκ τοῦ ξύλου σε νεκρὸν.

Χαῖρουσι Μαθήτριαι Χριστοῦ, τῶν ἐκ τοῦ Ἄγγελου ῥημάτων, ἐπακροώμεναι· δι' ὧν τὴν Ἀνάστασιν, τοῦ δι' ἡμᾶς ἐν νεκροῖς, λογισθέντος πιστούμεναι, καὶ πρὶν Μυροφόροι, τάφῳ παρειστήκεισαν, καὶ ἐθρηνώδουν αὐτὸν, λίθον ἀναβλέπουσι τούτου, ἀποκυλισθέντα ἀδρόον, οὗ διηποροῦντο τὴν μετάθεσιν.

Αληκτον καὶ θείαν χαρμονὴν, ἐπιχορηγεῖσαι τοῖς θείοις, καὶ ἱεροῖς Μαθηταῖς, ὠφθησαν Μαθήτριαι, αἱ Μυροφόροι Χριστοῦ, ἐκπληροῦσαι τὸ κέλευσμα τοῦ θείου Ἄγγελου, οὗ ἐξεθαμβήθησαν, τὴν λευκοφόρον στολὴν, λέγουσαι· Ἐσκυλευται Ἄδης τῇ πανσωστικῇ Ἀναστάσει, τοῦ ὑπὲρ ἡμῶν θανέντος Ἀνακτος.

Ρεῖθρα δακρυρρόου ἐκ πηγῆς, θρήνων ἀναστείλασαι θεῖαι, Χριστοῦ Μαθήτριαι, ῥήματα χαρμόσυνα, διαπορθμεύουσι νῦν, τοῖς αὐτόπταις τῆς χάριτος, μνηύουσαι τούτοις, τὴν τοῦ Λόγου Ἐγερσιν, καὶ τὴν ἐκ τάφου χαρὰν· ὄθεν, τὴν ἀντίθετον λύπης, ἤκουον φωνὴν παραδόξως, ταύταις τὴν τὸ Χαίρετε, προστάτουσαν.

Καὶ τοῦ Μηναιίου γ'.

Δόξα, καὶ νῦν· Ἦχος πλ. β'.

Αἱ Μυροφόροι γυναῖκες, τὸν τάφον σε καταλαβοῦσαι, καὶ τὰς σφραγίδας τοῦ μνήματος ἰδοῦσαι, μὴ εὐροῦσαι δὲ τὸ ἄχραντον Σῶμά σου, ὀδυρόμεναι μετὰ σπουδῆς ἦλθον λέγουσαι· Τίς ἐκλεψεν ἡμῶν τὴν ἐλπίδα; τίς εἴληψε νεκρὸν γυμνὸν ἐσμυρνισμένον, τῆς Μητρὸς μόνον παραμύθιον; ὦ! πῶς ὁ νεκροῦς

ζώσας τεθανάτωται; ὁ τὸν Ἄδην σκυλεύσας, πῶς τέθαπται; Ἄλλ' ἀνάστηθι Σωτὴρ αὐτεξουσίως, καθὼς εἶπας τριήμερος, σώζων τοὺς ψυχὰς ἡμῶν.

Εἰς τὸν Στίχ. Στιχηρὰ τῆς Ὀκτωήχου.

Ἦχος β'. Σταυρώσιμον.

Σωσόν με Χριστέ Σωτὴρ, τῇ δυνάμει τῆ Σταυροῦ, ὁ σώσας Πέτρον ἐν τῇ θαλάσῃ, καὶ ἐλέησόν με ὁ Θεός.

Στίχ. Πρὸς σὲ ἦρα τοὺς ὀφθαλμούς μου.

Ἀναστάσιμον.

Σὺν Ἀρχαγγέλοις ὑμνήσωμεν, Χριστοῦ τὴν Ἀνάστασιν· αὐτὸς γὰρ λυτρωτὴς ἐσσι, καὶ Σωτὴρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν· καὶ ἐν δόξῃ φοβερά, καὶ κραταιᾷ δυνάμει, πάλιν ἔρχεται, κρῖναι κόσμον, ὃν ἔπλασεν.

Στίχ. Ἐλέησον ἡμᾶς Κύριε, ἐλέησον.

Μαρτυρικόν.

Χοροὶ Μαρτύρων ἀντέστησαν, τοῖς τυράννοις, λέγοντες· Ἡμεῖς στρατευόμεθα τῷ Βασιλεῖ τῶν δυνάμεων· εἰ καὶ πυρὶ καὶ βασάνοις ἀναλώσητε ἡμᾶς, οὐκ ἀρνούμεθα τῆς Τριάδος τὴν δύναμιν.

Δόξα, καὶ νῦν· Ἦχος πλ. β'.

Ἡτήσατο Ἰωσήφ τὸ Σῶμα τοῦ Ἰησοῦ, καὶ ἀπέθετο ἐν τῷ καινῷ αὐτοῦ μνημείῳ· ἔδει γὰρ αὐτὸν ἐκ τάφου, ὡς ἐκ παστάδος προελθεῖν. Ὁ συντρίψας κράτος θανάτου, καὶ ἀνοίξας πύλας Παραδείσου ἀνθρώποις, δόξα σοι.

**Τῆ ΤΕΤΑΡΤῆ Τῆς γ'. ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ
ΠΡΩΤ'.**

Εἰς τὸν Ὁρθρον. Μετὰ τὴν α'. Στιχολογ. Καθίσματα τῆς Ὀκτωήχου. Ἦχος β'.

Σταυρώσιμον.

Σωτηρίαν εἰργάσω ἐν μέσῳ τῆς γῆς, Χριστέ ὁ Θεός· ἐπὶ Σταυροῦ τὰς ἀχράντους σου χεῖρας ἐξέτεινας, ἐπισυναγὼν πάντα τὰ ἔθνη, κρίζοντα· Κύριε, δόξα σοι.

Ἀναστάσιμον.

Ανασταῖς ἐκ τοῦ μνήματος, καὶ τὰ δεσμὰ διαρρήξας τῷ Ἄδῃ, ἔλυσας τὸ κατάκριμα τῷ θανάτῳ Κύριε, πάντας ἐκ τῶν παγίδων τῷ ἐχθροῦ ῥυσάμενος· ἐμφανίσας σεαυτὸν τοῖς Ἀποστόλοις σου, ἐξάπεστειλας αὐτοὺς ἐπὶ τὸ κήρυγμα· καὶ δι' αὐτῶν τὴν εἰρήνην σε παρέσχες τῇ αἰκουμένη, μόνε πολυέλεε.

Μαρτυρικόν.

Αὐλοφόροι Κυρίου, μακαρία ἡ γῆ, ἡ πλανθεῖσα τοῖς αἵμασιν ὑμῶν· καὶ ἅγαι αἱ

σκηναί, αἱ δεξαίμεναί τὰ πνεύματα ὑμῶν· ἐν σταδίῳ γὰρ τὸν ἐχθρὸν ἐθριαμβεύσατε, καὶ Χριστὸν μετὰ παρρησίας ἐκηρύξατε. Αὐτὸν ὡς ἀγαθὸν ἰκετεύσατε, σωθῆναι δεόμεθα τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Σταυροθεοτοκίον.

Παρεστῶσα τῷ Σταυρῷ σου ἡ ἀσπὸρως τεκουσά σε, καὶ μὴ φέρουσα ὄραν ἀδίκως πάσχοντα, ὠλοφύρετο κλαυθμῷ, καὶ ἀνεβόασαι· Πῶς πάσχεις ὁ τῆ φύσει ἀπαθής, γλυκύτατε Υἱέ; Ὑμῶ σου τὴν ἀκραν ἀγαθότητα.

Μετὰ τὴν β΄. Στιχολ. Κάθισμα τῆς Ἑορτῆς.

Ἦχος β΄. Εὐσπλαγγνίας ὑπάρχουσα.

Πρὸς τὸ μνήμά σου Σῶτερ, αἱ σεπταὶ Μυροφόροι ἐλθοῦσαι, τὸν Δεσπότην ἀλείψασθαι μύροις, ὡς βροτὸν σε κατηπείγοντο. Ἄγγελος δὲ αὐταῖς χαρὰν ἐμήνυσε· Ἀνέστη ὁ Κύριος· διὸ κηρύξατε Ἀποστόλοις τὴν ἐκ τάφου ὄντως φρικτὴν τούτου ἐξανάστασιν.

Τὸ, Ἀνάστασιν Χριστοῦ· Ὁ Ν΄. καὶ οἱ Κανόνες τῆς Ἑορτῆς μετὰ τῶν Εἰρημῶν εἰς ἡ. καὶ τοῦ Μηναίου εἰς δ΄. Κοντάκιον, καὶ Ἐξαποστειλάριον τῆς Ἑορτῆς.

Εἰς τοὺς Αἶνας, ἱστώμεν Στίχους δ΄. καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ τῆς Ὀκτωήχου. Ἦχος β΄.

Σταυρώσιμον.

Εκουσίως πτωχεύσας, τὴν πτωχείαν τῷ Ἀδαμ Χριστέ ὁ Θεὸς, ἦλθες ἐπὶ γῆς ἐκ Παρθένου σαρκωθεῖς· καὶ Σταυρὸν κατεδέξω, ἵνα ἡμᾶς ἐλευθερώσῃς τῆς δουλείας τοῦ ἐχθροῦ, Κύριε, δόξα σοι.

Δίς.

Ἀναστάσιμον.

Χαίrete λαοὶ καὶ ἀγαλλιᾶσθε· Ἄγγελος ἐκάθισεν εἰς τὸν λίθον τοῦ μνήματος· αὐτὸς ἡμᾶς εὐηγγελίσαστο, εἰπὼν· Χριστὸς ἀνέστη ἐκ νεκρῶν, ὁ Σωτὴρ τοῦ κόσμου, καὶ ἐπλήρωσε τὰ σύμπαντα εὐωδίας. Χαίrete λαοὶ καὶ ἀγαλλιᾶσθε.

Μαρτυρικόν.

Τῶν Ἀγίων σε τὰ πλήθη δυσωποῦσί σε Χριστέ· Ἐλέησον ἡμᾶς ὡς φιλόνητος.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος α΄.

Μετὰ φόβου ἦλθον αἱ γυναῖκες, ἐπὶ τὸ μνήμα, ἀρώμασι τὸ Σῶμα σου μυρίσαι σπουδάξουσαι· καὶ τοῦτο μὴ εὐροῦσαι, διηπόρουσιν πρὸς ἀλλήλας, ἀγνοοῦσαι τὴν Ἀνάστασιν. Ἄλλ' ἐπέστη αὐταῖς Ἄγγελος, καὶ εἶπεν· Ἀνέστη Χριστὸς, δωρούμενος ἡμῖν τὰ μέγα ἔλεος.

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρὰ Προσόμοια τῆς Ἑορτῆς.

Ἦχος β΄. Ὅτε ἐκ τοῦ ξύλου σε νεκρὸν.

Αρα, ἐν νεκροῖς ὁ λυτρωτής; θρήνοις Μυροφόροι ἐβόων, Χριστοῦ μαθήτριά· Ἥλιος

δ' ὁ μέγιστος, μέχρι καὶ νῦν ὑπὸ γῆν, ἢ ἀνέστη ὡς ἔφησε; Καὶ οὕτω κλαιούσαις, ἐκ τοῦ τάφου Ἄγγελος, τὴν θείαν ὄντως χαρὰν, ἔφη· Ὁ Χριστὸς ἐξανέστη· δράμετε, κηρύξατε πᾶσι, τούτου τὴν ἐκ τάφου θείαν Ἐγερσιν.

Στίχ. Εὐδόκησας Κύριε τὴν γῆν σου.

Μύρα, ἐτοιμάσασαι σεπτά, ἐπὶ τῆς σκοτίας ἐνέσης, τῆ τῶν Σαββάτων μιᾶ, ἦλθον πρὸς τὸ μνήμά σου, αἱ Μυροφόροι Χριστέ, τῷ μυρίσαι τὸ ἀκραντον, καὶ θείον σε Σῶμα· ὅθεν τὴν Ἀνάστασιν, καταμαθοῦσαι τὴν σὴν, ἔσπευδον μνηύσαι τοῖς Μύσταις· αἷς προὔπαντήσας ἐκ τάφου, Χαίrete, βοᾶς φιλανθρωπότερον.

Στίχ. Ἐλεος καὶ ἀλήθεια συνήντησαν.

Υψιστον Θεὸν ἐπὶ τῆς γῆς, ἐνταφιασθέντα ὡς νέκυν, μυρίσαι σπεύδουσι, τούτου αἱ Μαθήτριά, δι' ἀρωμάτων σεπτῶν· καὶ ἐν τάφῳ καθήμενον, καινὸν νεανίαν, βλέψασαι ἐξέξησαν; ἐν ἀστραπτουσίᾳ μορφῇ· ὅθεν, τὴν ἐκ τάφου τοῦ Λόγου, Ἐγερσιν τριήμερον γνοῦσαι, ταύτην Ἀποστόλοις κατεμήνυον.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος πλ. α΄.

Σὲ τὸν ἀναβαλλόμενον τὸ φῶς, ὡσπερ ἰμάτιον, καθελὼν Ἰωσήφ ἀπὸ τοῦ ξύλου σὺν Νικοδήμῳ, καὶ θεωρήσας νεκρὸν, γυμνὸν, ἀταφον, εὐσυμπάθητον θρήνον ἀναλαβὼν, ὀδυρόμενος ἔλεγεν· Οἶμοι, γλυκύτατε Ἰησοῦ! ὃν πρὸ μικροῦ ὁ ἥλιος ἐν Σταυρῷ κρεμάμενος θεασάμενος, ζόφον περιεβάλλετο, καὶ ἡ γῆ τῷ φόβῳ ἐκυμαίνετο, καὶ διερρήγνυτο ναοῦ τὸ καταπέτασμα· ἀλλ' ἰδοὺ νῦν βλέπω σε, δι' ἐμέ ἐκουσίως ὑπελθόντα θάνατον. Πῶς σε κηδεύσω Θεέ μου; ἢ πῶς σινδόσιν εἰλήσω; ποίαις χερσὶ δὲ προσψάψω τὸ σὸν ἀκήρατον Σῶμα; ἢ ποῖα ἄσματα μέλψω τῆ σῆ ἐξόδῳ οἰκτίρμον; Μεγαλύνω τὰ πάθη σε, ὑμνολογῶ καὶ τὴν ταφὴν σε, σὺν τῇ Ἀναστάσει κραυγάζων· Κύριε, δόξα σοι.

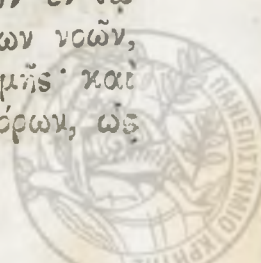
Ἡ λοιπὴ Ἀκολουθία τοῦ Ὁρθρου, καὶ Ἀπολυσις.

Τῆ ΤΕΤΑΡΤῆ Τῆς Γ΄ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ ΕΣΠΕΡΑΣ.

Εἰς τὸ, Κύριε ἐκέκραξα, ἱστώμεν Στίχ. 5. καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ Προσόμοια τῆς Ἑορτῆς γ΄.

Ἦχος β΄. Ὅτε ἐκ τοῦ ξύλου σε νεκρὸν.

Ρήματα ἀκούσασαι χαρᾶς, ἐκ τῶν ἐν τῷ τάφῳ τοῦ Λόγου, προσκαθημένων ναῶν, δρόμον ἐπεδείξαντο, σπουδαιοτέρας ὁρμῆς· καὶ τὴν τάξιν ἀφέμεναι, τῶν πρὶν Μυροφόρων, ὡς

εὐαγγελίστριαι ἐθεωρήθησαν, Ἐγερσιν ἐξ Ἄδου κευθμώνων, εὐαγγελιζόμεναι Μύσταις, τῆ ὑπὲρ ἡμῶν ἐνανθρωπήσαντος.

Ορθρον προλαβοῦσαι τὸν βαθὺν, φόβῳ Μυροφόροι γυναῖκες, τάφῳ παρέστησαν, μύρα προσκομίζουσαι, τῷ ζωοδότῃ Χριστῷ, ἐν νεκροῖς λογιζόμεναι, τὸν Ἄδην νεκρῆντα· ἀλλὰ θεῖος Ἄγγελος, ἐπέστη ταύταις βοῶν· Τί τὸν ζωηφόρον καὶ ζῶντα, μετὰ τῶν νεκρῶν ἐκζητεῖτε; ἄπιτε τὴν Ἐγερσιν κυρύττουσαι.

Φέρετε τὸν ἐπ' ὤμων Χερουβὶμ, ἐπαναπαυόμενον Λόγον, μακαριστὴ Ἰωσήφ, ἄλλο ὡς περ ὄχημα, ἐπὶ τῶν ὤμων τῶν σῶν, σαρκωθέντα τοπρότερον, καὶ νῦν νεκρωθέντα, ὡς ἐξωποίησε, τοὺς νεκρωθέντας ἡμᾶς· οὐ τὴν ἐξανίστασιν βλέπων, χαίρεις σὺν σεπταῖς Μυροφόροις, κἂν προεβηνεῖτε τούτου νέκρωσιν.

Καὶ τοῦ Μηναιίου γ'.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος α'.

Ηλθον ἐπὶ τὸ μνημεῖον, ἡ Μαγδαληνὴ καὶ ἡ ἄλλη Μαρία, ζητοῦσαι τὸν Κύριον· καὶ τὸν Ἄγγελον εἶδον ὡσεὶ ἀστραπὴν, καθεζόμενον ἐπὶ τὸν λίθον, καὶ λέγοντα αὐταῖς· Τί ζητεῖτε τὸν ζῶντα μετὰ τῶν τεθνεώτων; ἀνέστη καθὼς εἶπεν· ἐν Γαλιλαίᾳ αὐτὸν εὕρησατε· Πρὸς ὃν βοήσωμεν· Ὁ ἀναστὰς ἐκ νεκρῶν, Κύριε δόξα σοι.

Εἰς τὸν Στίχ. Στιχηρὰ τῆς Ὀκτωήχου.

Ἦχος β'. Σταυρώσιμον.

Η ἀνάστασίς σου Χριστὲ Σωτὴρ, ἀπάσαν ἐφώτισε τὴν αἰκμημένην, καὶ ἀνεκαλέσω τὸ ἴδιον πλάσμα· Παντοδύναμε Κύριε, δόξα σοι.

Στίχ. Εἰς πάσαν τὴν γῆν ἐξῆλθεν ὁ φθόγγος αὐτῶν. **Ἀποστολικόν.**

Εμεγάλυνας Σωτὴρ, ἐν τῇ οἰκουμένῃ τῶν κορυφαίων Ἀποστόλων τὰ ὀνόματα· ἐμαθον τῶν οὐρανῶν τὰ ἄρρητα, ἔδωκαν τοῖς ἐπὶ γῆς ἰσάματα, καὶ αἱ σικαὶ αὐτῶν μόναι τὰ πάθη ἐθεράπευον· ὁ ἐξ ἀλιέων ἐθαυματούργει, καὶ ὁ ἐξ Ἰουδαίων ἐθεολόγει, τῆς χάριτος τὰ δόγματα· δι' ὧν εὐσπλαγγνε, δὸς ἡμῖν τὸ μέγα σου ἔλεος.

Στίχ. Θαυμαστός ὁ Θεὸς ἐν τοῖς Ἁγίοις αὐτῆ.

Μαρτυρικόν.

Μεγάλῃ ἡ δόξα, ἣν ἐκτίσασθε Ἅγιοι διὰ τῆς πίστεως! οὐ μόνον γὰρ ἐν τῷ πάσχειν τὸν εὐχθρὸν ἐνίκησατε, ἀλλὰ καὶ μετὰ θάνατον πνεύματα ἀπελαύνετε, ἀσθενοῦντας θεραπεύετε ψυχῶν καὶ σωμάτων ἰατροί. Πρεσβεύσατε πρὸς Κύριον, ἐλεηθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος β'.

Ερράναν μύρα μετὰ δακρύων, ἐπὶ τὸ μνημαί σου αἱ Γυναῖκες, καὶ ἐπλήσθη χαρᾶς τὸ στόμα αὐτῶν, ἐν τῷ λέγειν. Ἀνέστη ὁ Κύριος. **Ἀπολυτίκια τὰ συνήθη, καὶ Ἀπόλυσις.**

Τῆ ΠΕΜΠΤῆ Τῆς Ἰ'. ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ ΠΡΩΤῆ.

Εἰς τὸν Ὀρθρον. Μετὰ τὴν α'. Στιχολογ. Καθίσματα τῆς Ὀκτωήχου. Ἦχος β'.

Ἀναστάσιμον.

Τὰ μύρα τῆς ταφῆς σου, αἱ γυναῖκες κομίσασαι, λαθραίως πρὸς τὸ μνημα παρεγένοντο ὄρησαι, τῶν Ἰουδαίων δειλιῶσαι τὴν αὐθαδέειαν, καὶ στρατιωτῶν προορῶσαι τὴν ἀσφάλειαν· ἀλλὰ φύσις ἀσθενῆς τὴν ἀνδρείαν ἐνίκησεν, ὅτι γνώμη συμπαθῆς, τῷ Θεῷ εὐηρέστησε· προσφόρως οὖν ἐκραύγαζον· Ἀνάστα Κύριε, βοήθησον ἡμῖν, καὶ λύτρωσαι ἡμᾶς, ἐνεκεν τοῦ ὀνόματός σου.

Ἀποστολικόν.

Ο σοφίσας ὑπὲρ ῥήτορας τοὺς ἀλιεῖς, καὶ ἐκπέμψας ὡσπερ κήρυκας πάση τῇ γῆ· τῇ ἀφάτῳ φιλάνθρωπιά σου, Χριστὲ ὁ Θεός, δι' αὐτῶν κραταίωσον τὴν Ἐκκλησίαν σου, καὶ τοῖς πιστοῖς κατάπεμψον τὴν εὐλογίαν σου, ὁ μόνος ἐλεήμων καὶ φιλόνητος.

Μαρτυρικόν.

Απόστολοι, Μάρτυρες καὶ Προφῆται, Ἱεράρχαι, Ὅσιοι καὶ Δίκαιοι, οἱ καλῶς τὸν ἀγῶνα τελέσαντες, καὶ τὴν πίστιν τηρήσαντες, παρρησίαν ἔχοντες πρὸς τὸν Σωτῆρα, ὑπὲρ ἡμῶν αὐτὸν ἱκετεύσατε, σωθῆναι δεόμεθα τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Θεοτοκίον.

Θείας γεγόναμεν κοινωνοὶ φύσεως, διὰ σοῦ Θεοτόκε ἀειπάρθε· Θεὸν γὰρ ἡμῖν σεσαρκωμένον ἔτεκες· Διὸ κατὰ χρέος σε πάντες, εὐσεβῶς μεγαλύνομεν.

Μετὰ τὴν β'. Στιχολ. Κάθισμα τῆς Ἑορτῆς.

Ἦχος β'. Τὰ ἄνω ζητῶν.

Τὰ μύρα Σωτὴρ, Γυναῖκες προσκομίζουσαι, ἐζήτησαν σπουδῆ, μυρίσαι σε φιλόνητο· ἐν τοῦ τάφου δὲ Ἄγγελος, πρὸς αὐτὰς ἐβόα· Ἐγήγερται ὁ ζωοδότης καὶ Κύριος, πατήσατο τὸν Ἄδην καὶ τὸν θάνατον.

Τὸ, Ἀνάστασιν Χριστοῦ. Ὁ Ν'. καὶ τῶν Κανόνων ἡ Ἀκολουθία, ὡς προεδεδήλωται.

Εἰς τοὺς Αἴνους, ἰστώμεν Στίχους δ'· καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ τῆς Ὁκτωήχου.

Ἦχος β'. Ἀναστάσιμον.

Αγγελος μὲν τὸ Χαῖρε, πρὸ τῆς σῆς συλλήψεως Κύριε, τῇ κεχαριτωμένῃ ἐκόμισεν. Ἄγγελος δὲ τὸν λίθον τοῦ ἐνδόξου σου μνήματος, ἐν τῇ σῇ Ἀναστάσει ἐκύλισεν. Ὁ μὲν, ἀντὶ τῆς λύπης, εὐφροσύνης σύμβολα μνηύων· ὁ δὲ, ἀντὶ θανάτου, Δεσπότην ζωοδότην κηρύττων ἡμῖν· Διὸ βοᾶμέν σοι· Εὐεργέτα τῶν ἀπάντων, Κύριε, δόξα σοι.

Δίς.

Ἀποστολικόν.

Οἱ ἐξ ἀδίκων πράξεων πάντοθεν πολεμήμενοι, καὶ πρὸς σέ καταφεύγοντες, τὸν ὄντως ὄντα Θεόν, τὴν φωνὴν τῶν σῶν Μαθητῶν προσφερομέν σοι λέγοντες· Σῶσον ἡμᾶς, Ἐπιστάτα, ἀπολλύμεθα· Δεῖξον καὶ νῦν τοῖς ἐχθροῖς ἡμῶν δεόμεθα, ὅτι σκέπεις λαόν, καὶ σώζεις ἐκ κινδύνων, τῇ πρεσβείᾳ τῶν Ἀποστόλων, παρορῶν ἀμαρτίας διὰ πολλὴν ἀγαθότητα· Κύριε, δόξα σοι.

Μαρτυρικόν.

Πᾶσα πόλις καὶ χώρα, τιμὰ ὑμῶν τὰ λείψανα, ὧ ἀθλοφόροι Μάρτυρες· ὑμεῖς γὰρ νομίμως ἀθλήσαντες, στέφανον οὐράνιον ἐλάβετε· καὶ διὰ τοῦτο Ἱερέων ἐστὲ τὸ καύχημα βασιλέων τὸ νίκος, Ἐκκλησιῶν ἢ εὐπρέπεια.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος β'.

Αἱ Μυροφόροι γυναῖκες, ὀρθρὰ βαθείως, ἀρώματα λαβοῦσαι, τοῦ Κυρίου τὸν τάφον, κατελαβόν· ἅπερ δὲ οὐκ ἤλπιζον εὐροῦσαι, διελογίζοντο εὐλαβοῦμεναι τοῦ λίθου τὴν μετάθεσιν· καὶ πρὸς ἀλλήλας διελέγοντο· Πῶ εἰσὶν αἱ σφραγίδες τοῦ μνήματος; ποῦ ἐστὶν ἡ τοῦ Πιλάτου κουστῶδιά, καὶ ἀκριβῆς ἀσφάλεια; Γέγονε δὲ μνηυτῆς, τῶν ἀγνωσῶν Γυναικῶν, ἐξαστράπτων Ἄγγελος, καὶ φάσκων πρὸς αὐτάς. Τί μετὰ θρήνων ζητεῖτε τὸν ζῶντα, καὶ ζωοποιήσαντα τὸ γένος τῶν βροτῶν; ἐξηγέρθη Χριστὸς ὁ Θεὸς ἡμῶν, ἐκ νεκρῶν ὡς παντοδύναμος, παρέχων πᾶσιν ἡμῖν ἀφθαρσίαν καὶ ζωὴν, φωτισμὸν καὶ τὸ μέγα ἔλεος.

Εἰς τὸν Στίχ. Στιχηρὰ Προσόμοια τῆς Ἑορτῆς.

Ἦχος β'. Ὅτε ἐκ τοῦ ξύλου σε νεκρόν.

Οτε, ἐξανέστης ὡς Θεός, τότε χαίρειν δέδωκας Δόγε, ταῖς Μυροφόραις εἰπὼν· Οὐπω ἀναβέβηκα, πρὸς τὸν Πατέρα μου· καὶ λοιπὸν μή μου ἀπτεσθε· πορεύεσθε μόνον, εἶπατε τοῖς Φίλοις μου· Ἴδου προάγει ὑμᾶς. Ὅθεν μετὰ ταῦτα ὠράθη, καὶ δι' ἐμφυσήματος τούτοις, δέδωκας Σωτὴρ Πνεῦμα τὸ ἅγιον.

Στίχ. Εὐδόκησας Κύριε τὴν γῆν σου.

Ρήσεις, Μυροφόρων γυναικῶν, ταῖς ἐκ τῶν νεκρῶν κηρυττούσας, Χριστοῦ Ἀνάστασιν, Μύσαι μὴν πισεύσαντες, ἔσπευσαν μνήμα ἰδεῖν· καὶ σινδῶν καὶ σουδάριον, ὁρᾶται τῷ τάφῳ ὁ δ' αὐτὸς ζητούμενος, οὐχὶ τεθέαται· Ὅθεν, τὴν Ἀνάστασιν γνόντες, κήρυκες ὄρωνται ἐν κόσμῳ, ταύτην καὶ τοῖς ἔθνεσι μνηύοντες.

Στίχ. Ἐλεος καὶ ἀλήθεια συνήντησαν.

Ωφθη, φῶς ἀπρόσιτον ἡμῖν, λάμπων ἀπὸ τάφου ὠραῖος, Χριστὸς ὁ Κύριος· Ἄδης ἠχμαλώτισται, Σατὰν ἠφάνισται, χαίρει κόσμος τὰ πέρατα, χορεύει ἡ κτίσις, μέλπει ἐορτάζουσα, ἡ Ἐκκλησία Χριστοῦ, μνήμην Ἰωσήφ τοῦ πανσόφου, καὶ τῶν Μυροφόρων σὺν τούτῳ, γυναικῶν γεραίρει τὴν πανήγυριν.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος β'.

Τὶ τὰ μύρα τοῖς δάκρυσι Μαθήτριαι κερνάτε; ὁ λίθος κεκυλισται· ὁ τάφος κεκένωται· ἴδετε τὴν φθορὰν, τῇ ζωῇ πατηθεῖσαν· ταῖς σφραγίδας μαρτυρήσας τηλαυγῶς· ὑπνῶντας δεινῶς τοὺς φύλακας τῶν ἀπειθῶν· τὸ θνητὸν σέσωσται σαρκὶ Θεοῦ· ὁ Ἄδης θρηνεῖ· δραμοῦσαι χαρᾶ, εἶπατε ταῖς Ἀποστόλοις· Ὁ νεκρῶσας Χριστὸς τὸν θάνατον, πρωτότοκος ἐκ νεκρῶν, ὑμᾶς προάγει εἰς τὴν Γαλιλαίαν.

Τῆ ΠΕΜΠΤῆ Τῆς Γ'. ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ
ΕΣΠΕΡΑΣ.

Εἰς τὸ, Κύριε ἐκέκραξα, ἰστώμεν Στίχ. 5'. καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ Προσόμοια τῆς Ἑορτῆς γ'.

Ἦχος πλ. δ'.

Ὡ τοῦ παραδόξου θαύματος.

Χριστὸς φανέντος τοῖς ἴχνεσιν, ἀκολουθοῦσαι σεμναί, καὶ αὐτὸν θεραπεύουσαι, γνώμης προθυμότητα, Μυροφόροι εὐθύτητι, οὐδὲ θανόντα τοῦτον ἐλίπετε· ἀλλ' ἀπελθοῦσαι μύρα σὺν δάκρυσιν, ἀπεικομίσατε, συμπαθῶς κινούμεναι· ὅθεν ὑμῶν, μνήμην τὴν πανίερον, πανηγυρίζομεν.

Θείων γυναικῶν κατάλογος, βλέψαι ποθῶν τὴν ζωὴν, νεκρωθεῖσαν ἐν μνήματι, νυκτὸς παρεγένετο, καὶ Ἀγγέλων ἀκήκοε. Καθὼς προέφη, Χριστὸς ἐγήγερται· σπουδῇ τοῖς τούτου Μαθηταῖς εἶπατε· καὶ τὴν κατήφειαν, ἐκ ψυχῆς ἀπίσασθε, ἀντὶ κλαυθμοῦ, χαρὰν ἀνεκλάλητον, ἀναλαθόμεναι.

Σήμερον πιστοὶ χορεύσομεν ἐπὶ τῇ μνήμῃ ὑμῶν, Μυροφόροι δοξάζοντες, τὸν ὑμᾶς

δοξάσαντα, ὑπεράγαθον Κύριον· ὃν δυσωπεῖτε ἀπαύστως πάνσεμνοι, αἰωνιζούσης δόξης τυχεῖν ἡμᾶς, καὶ τῆς λαμπρότητος, τῶν Ἁγίων ἔχουσαι τὴν πρὸς αὐτόν, παρρησίαν πάντα, θεομακίριστοι.

Καὶ τοῦ Μηναίου γ'.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος β'.

Αἱ Μυραφόροι ὀρθριαὶ γενόμεναι, καὶ τὸ μνημά σου μετὰ σπουδῆς καταλαβοῦσαι, ἐπεζήτουν σε Χριστέ, πρὸς τὸ μυρίσαι τὸ ἄχραντον Σῶμά σου· καὶ τοῦ Ἀγγέλου τοῖς ῥήμασιν ἐνηχηθεῖσαι, χαροποιὰ σύμβολα τοῖς Ἀποστόλοις ἐκήρυττον· Ὅτι ἀνέστη ὁ ἀρχηγὸς τῆς σωτηρίας ἡμῶν, σκυλεύσας τὸν θάνατον, τῷ δὲ κόσμῳ δωρούμενος, ζωὴν αἰώνιον καὶ τὸ μέγα ἔλεος.

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρὰ τῆς Ὀκτωήχου.

Ἦχος β'. Σταυρώσιμον.

Σταυρωθῆτώ ἔκραζον, οἱ τῶν σῶν χαρισμάτων αἰεὶ ἐντρυφῶντες· καὶ κακοῦργον ἀντ' εὐεργέτου, ἠθῆντο λαβεῖν οἱ τῶν δικαίων φρονεῦται· ἐσιώπας δὲ Χριστέ, φέρων αὐτῶν τὴν προπέτειαν, παθεῖν θέλων, καὶ σῶσαι ἡμᾶς, ὡς φιλόανθρωπος.

Ἀναστάσιμον.

Στίχ. Πρὸς σέ ἦρα τοὺς ὀφθαλμούς μου.

Τὸν πρὸ αἰῶνων ἐκ Πατρὸς γεννηθέντα, τὸν Θεὸν Λόγον σαρκωθέντα ἐκ Παρθένου Μαρίας, δεῦτε προσκυνήσωμεν. Σταυρὸν γὰρ ὑπομείνας, τῇ ταφῇ παρεδόθη, ὡς αὐτὸς ἠθέλησε· καὶ ἀναστάς ἐκ νεκρῶν, ἔσωσέ με τὸν πλανώμενον ἄνθρωπον.

Μαρτυρικόν.

Στίχ. Ἐλέησον ἡμᾶς Κύριε, ἐλέησον.

Οἱ τὴν ἐπίγειον ἀπολαυσιν μὴ ποθήσαντες Ἀθλοφόροι, οὐρανόθεν ἀγαθῶν ἠξιώθησαν, καὶ Ἀγγέλων συμπολιταὶ γεγονάσι. Κύριε πρεσβείαις αὐτῶν, ἐλέησον καὶ σῶσον ἡμᾶς.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος πλ. β'.

Ἡτήσατο Ἰωσήφ τὸ Σῶμα τῷ Ἰησοῦ, καὶ ἀπέθετο ἐν τῷ καινῷ αὐτοῦ μνημείῳ· ἔδει γὰρ αὐτόν ἐκ τάφου, ὡς ἐκ παστάδος προελθεῖν. Ὁ συντρίψας κράτος θανάτου, καὶ ἀνοίξας πύλας Παραδείσου ἀνθρώποις, δάξα σοι.

Ἀπολυτίκια τὰ συνήθη,

Ἐκτενῆς, καὶ Ἀπολυσις.

Τῆ Παρασκευῆ τῆς Γ'. ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ
ΠΡΩΤ'.

Εἰς τὸν Ὄρθρον. Μετὰ τὴν α'. Στιχολογ. Κάθισμα τῆς Ὀκτωήχου. Ἦχος β'.

Σταυρώσιμον.

Τὴν ἄχραντον Εἰκόνα σε προσκυνῆμεν ἀγαθὲ, αἰτούμενοι συγχώρησιν τῶν πταισμάτων ἡμῶν, Χριστέ ὁ Θεός· βουλήσει γὰρ ἠυδόκησας σαρκὶ ἀνελεῖν ἐν τῷ Σταυρῷ, ἵνα ῥύσῃ οὓς ἐπλασας, ἐκ τῆς δουλείας τοῦ ἐχθροῦ· ὅθεν εὐχαρίστως βοῶμέν σοι· Χαρᾶς τὰ πάντα ἐπλήρωσας, Σωτὴρ ἡμῶν, παραγενόμενος εἰς τὸ σῶσαι τὸν κόσμον.

Ἀναστάσιμον.

Τὸν λίθον τοῦ μνηματος σφραγισθῆναι μὴ κωλύσας, τὴν πέτραν τῆς πίστεως, ἀναστάς, παρέσχες πᾶσι· Κύριε, δόξα σοι.

Μαρτυρικόν.

Οτε τοῖς ἄθλοις ἠγωνίσαντο τοῦ Κυρίου οἱ Μάρτυρες, τότε τὸ θράσος ἠμαύρωται τῶν ἀσεβῶν διὰ πίστεως· ὅτε δὲ τὴν πλάνην τῶν εἰδώλων ἐνθέως κατήργησαν, τότε τοὺς σεφάνους τῆς νίκης ἐδέξαντο ἄνωθεν, καὶ πρεσβεύουσιν ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Σταυροθεοτοκίον.

Ἡ Παρθένος καὶ Μήτηρ σου Χριστέ, ἐπὶ ξύλῳ ὀρώσά σε νεκρὸν ἠπλωμένον, κλαίεσα πικρῶς, Υἱέ μου, ἔλεγε· τί τὸ φοβερόν τῆτο μυστήριον; ὁ πᾶσι δωρούμενος ζωὴν τὴν αἰώνιον, ἐκουσίως ἐν Σταυρῷ, πῶς θνήσκεις θάνατον ἐπονειδιστον;

Μετὰ τὴν β'. Στιχολ. Κάθισμα τῆς Ἑορτῆς.

Ἦχος β'. Τὰ ἄνω ζητῶν.

Τὰ μύρα θερμῶς, τῷ τάφῳ προσκομίζεσαι, Γυναῖκες Σωτῆρ, Ἀγγέλιε τῇ λαμπρότητι, τὰς ψυχὰς ἠγάλλοντο, καὶ Θεὸν σε τῶν ὄλων ἐκήρυττον, καὶ Μαθηταῖς ἐβόων· Ὄντως ἀνέστη ἐκ τάφου ἡ πάντων ζωὴν.

Δίς.

Τὸ, Ἀνάστασιν Χριστοῦ· Ὁ Ν'. καὶ οἱ Κανόνες τῆς Ἑορτῆς μετὰ τῶν Εἰρημῶν εἰς ἡ. καὶ τοῦ Μηναίου εἰς δ'. Κοντάκιον, καὶ Ἐξαποστειλάριον τῆς Ἑορτῆς.

Εἰς τοὺς Αἴνους, ἰστώμεν Στίχ. δ'. καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ τῆς Ὀκτωήχου. Ἦχος β'.

Σταυρώσιμον.

Τοῦ Σταυροῦ σου τὸ ξύλον, Χριστέ ὁ Θεός, ξύλον ζωῆς ἀνέδειξας ἡμῖν, τοῖς πιστεύουσιν εἰς σέ· καὶ δι' αὐτοῦ καταργήσας τὸν τὸ κράτος ἔχοντα τοῦ θανάτου, ἐζωοποίησας ἡμᾶς.

μας, νεκρωθέντας τῆ ἀμαρτία· διὸ βωῶμέν σοι·
Εὐεργέτα τῶν ἀπάντων Κύριε, δόξα σοι.

Δίς.

Ἀναστάσιμον.

Πᾶσα πνοή, καὶ πᾶσα κτίσις, σέ δοξάζει
Κύριε· ὅτι διὰ τοῦ Σταυροῦ τὸν θάνατον
κατήργησας, ἵνα δείξης τοῖς λαοῖς τὴν ἐκ νε-
κρῶν σου Ἀνάστασιν, ὡς μόνος φιλόανθρωπος.

Μαρτυρικόν.

Υπὲρ Χριστοῦ παθόντες μέχρι θανάτου, ὡς
Ἀθλοφόροι Μάρτυρες, ψυχὰς μὲν ἔχετε
εἰς οὐρανοῦς ἐν χειρὶ Θεοῦ, καὶ κατὰ κόσμον
ὄλον δορυφορεῖται ὑμῶν τὰ λείψανα· ἱερεῖς καὶ
βασιλεῖς προσκυνοῦσι, καὶ λαοὶ πάντες ἐπα-
γαλλόμενοι συνήθως βωῶμεν· Ὑπνος τίμιος ἐ-
ναντίον Κυρίου, ὁ θάνατος τῶν Ὁσίων αὐτοῦ.

Δόξα, καὶ νῦν. ᾠχος α΄.

Μυροφόροι γυναῖκες, τῷ τάφῳ τί προσήλθε-
τε; τί ζητεῖτε τὸν ζῶντα ἐν νεκροῖς; Ἀ-
νέστη ὁ Κύριος, θαρσεῖτε· βοᾶ ὁ Ἄγγελος.

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρὸν τῆς Ἑορτῆς.

ᾠχος β΄. Ὅτε ἐκ τῆ ξύλης σε νεκρόν.

Χαίρουσι Μαθήτρια Χριστοῦ, τῶν ἐκ τοῦ
Ἀγγέλου ῥημάτων, ἐπακροώμεναι· ὅθεν
τὴν Ἀνάστασιν, τοῦ δι' ἡμᾶς ἐν νεκροῖς, λογι-
σθέντος πιστούμεναι, καὶ πρὶν Μυροφόροι, τάφῳ
παρειστήκεισαν, καὶ ἐθρηνώδουν αὐτόν, λίθον
ἀναβλέπουσι τούτου, ἀποκυλισθέντα ἀθρόον, ἔ-
διηποροῦντο τὴν μετάθεσιν.

Στίχ. Εὐδόκησας Κύριε τὴν γῆν σου.

Αληκτον καὶ θείαν χαρμονὴν, ἐπιχορηγεῖσαι
τοῖς θείοις, καὶ ἱεροῖς Μαθηταῖς, ὥφθησαν
Μαθήτριαι, αἱ Μυροφόροι Χριστοῦ, ἐκπληροῦσαι
τὸ κέλευσμα, τοῦ θείου Ἀγγέλου, οὗ ἐξεθαμβή-
θησαν, τὴν λευκοφόρον σολήν, λέγουσαι· Ἐσιυ-
λευται Ἄδης, τῇ πανσωστικῇ Ἀναστάσει, τοῦ
ὑπὲρ ἡμῶν θανέντος Ἀνακτος.

Στίχ. Ἐλεος καὶ ἀλήθεια συνήντησαν.

Ρεῖθρα δακρυρρόου ἐκ πηγῆς, θρήνων ἀνα-
στεῖλασαι θεῖαι, Χριστοῦ Μαθήτριαι, ῥή-
ματα χαρμόσυνα, διαπορθμεύουσι νῦν, τοῖς αὐ-
τόπταις τῆς χάριτος, μνηνύουσαι τούτοις, τὴν
τοῦ Λόγου Ἐγερσιν, καὶ τὴν ἐκ τάφου χαρὰν·
ὅθεν τὴν ἀντίθετον λύπης, ἤκουον φωνὴν πα-
ραδόξως, ταύταις τὴν τὸ **Χαίρετε**, προσ-
τάττουσαν.

Δόξα, καὶ νῦν. ᾠχος α΄.

Μετὰ φόβου ἦλθον αἱ γυναῖκες, ἐπὶ τὸ μνή-
μα, ἀρώμασι τὸ σῶμά σου μυρίσαι σπου-
δάξουσαι· καὶ τοῦτο μὴ εὐροῦσαι, διηπόρουν

πρὸς ἀλλήλας, ἀγνοοῦσαι τὴν Ἀνάστασιν· ἀλ-
λ' ἐπέστη αὐταῖς Ἄγγελος, καὶ εἶπεν· Ἀνέστη
Χριστὸς, δωρούμενος ὑμῖν τὸ μέγα ἔλεος.

**Ἡ λοιπὴ Ἀκολουθία τοῦ Ὁρθρου,
καὶ Ἀπόλυσις.**

**Τῆ Παρασκευῆ τῆς Γ'. Ἑβδομάδος
Ἑσπερας.**

**Εἰς τὸ, Κύριε ἐκέκραξα, ἰστώμεν Στίχ. γ' καὶ
ψάλλομεν τὰ παρόντα Ἰδιόμελα τῆς Ἑορτῆς.**

ᾠχος β΄.

Αἱ Μυροφόροι γυναῖκες, ὀρθρου βαθέος, ἀ-
ρώματα λαβοῦσαι, τοῦ Κυρίου τὸν τάφον
κατέλαβον· ἅπερ δὲ οὐκ ἤλπιζον εὐροῦσαι,
διελογίζοντο εὐλαβούμεναι, τῆ λίθου τὴν μετά-
θεσιν, καὶ πρὸς ἀλλήλας διελέγοντο· Ποῦ εἰσιν
αἱ σφραγίδες τοῦ μνηματος; ποῦ ἐστὶν ἡ τοῦ
Πιλάτου κουστωδία, καὶ σικριθῆς ἀσφάλεια;
Γέγονε δὲ μνηυτῆς τῶν ἀγνοουσῶν Γυναικῶν,
ἔξαστράπτων Ἄγγελος, καὶ φάσιων πρὸς αὐ-
τάς· Τί μετὰ θρήνων ζητεῖτε τὸν ζῶντα, καὶ
ζωοποιήσαντα τὸ γένος τῶν βροτῶν; ἐξηγέρθη
Χριστὸς ὁ Θεὸς ἡμῶν, ἐκ νεκρῶν ὡς παντοδύ-
ναμος, παρέχων πᾶσιν ἡμῖν, ἀφθαρσίαν καὶ
ζωὴν, φωτισμὸν καὶ τὸ μέγα ἔλεος.

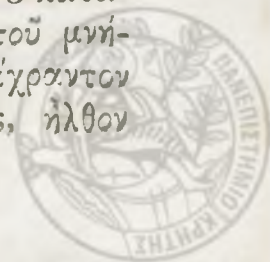
Τί τὰ μύρα τοῖς δάκρυσι Μαθήτρια κερνά-
τε; ὁ λίθος κεκύλισται· ὁ τάφος κεκένω-
ται· ἴδετε τὴν φθορὰν, τῇ ζωῇ πατηθεῖσαν· τὰς
σφραγίδας μαρτυρούσας τηλαυγῶς· ὑπνοῦντας
δεινῶς τοὺς φυλακὰς τῶν ἀπειθῶν· τὸ θνητὸν
σέσωσαι σαρκὶ Θεοῦ· ὁ Ἄδης θρήνει· δραμοῦ-
σαι χαρᾶ, εἶπατε τοῖς Ἀποστόλοις· Ὁ νεκρώ-
σας Χριστὸς τὸν θάνατον, πρωτότοκος ἐκ νε-
κρῶν, ὑμᾶς προάγει εἰς τὴν Γαλιλαίαν.

Αἱ Μυροφόροι ὀρθρῆσαι γινόμεναι, καὶ τὸ μνή-
μα σου μετὰ σπουδῆς καταλαβοῦσαι, ἐ-
πεζήτουν σε Χριστέ, πρὸς τὸ μυρίσαι τὸ ἄχραν-
τον Σῶμά σου· καὶ τοῦ Ἀγγέλου τοῖς ῥήμασι
ἐνηγηθεῖσαι, χαροποιὰ σύμβολα τοῖς Ἀποστό-
λοις ἐκήρυττον· Ὅτι ἀνέστη ὁ ἀρχηγὸς τῆς
σωτηρίας ἡμῶν, σκυλεύσας τὸν θάνατον, τῷ
δὲ κόσμῳ δωρούμενος, ζωὴν αἰώνιον, καὶ τὸ
μέγα ἔλεος.

Καὶ τοῦ Μηναίου γ'.

Δόξα, ᾠχος πλ. β΄.

Αἱ Μυροφόροι γυναῖκες, τὸν τάφον σε κατα-
λαβοῦσαι, καὶ τὰς σφραγίδας τοῦ μνή-
ματος ἰδοῦσαι, μὴ εὐροῦσαι δὲ τὸ ἄχραντον
Σῶμά σου, ὀδυρόμεναι μετὰ σπουδῆς, ἦλθον

λέγουσαι· Τίς ἔκλεψεν ἡμῶν τὴν ἐλπίδα; τίς εἴληψε νεκρὸν, γυμνόν, ἐσφυρισμένον, τῆς Μητρὸς μόνον παραμύθιον; ὦ! πῶς ὁ νεκροῦς ζωῶσας τεθανάτωται; ὁ τὸν Ἄδην σκυλεύσας, πῶς τέθαπται; ἀλλ' ἀνάστηθι Σωτὴρ αὐτεξουσίως, καθὼς εἶπας, τριήμερος, σώζων τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον. Ἦχος β'.

Παρήλθεν ἡ σκιά τοῦ νόμου, τῆς χάριτος ἐλθούσης· ὡς γὰρ ἡ βία τοῦ οὐκ ἐκαίετο καταφλεγόμενη, οὕτω Παρθένος ἔτεκες, καὶ Παρθένος ἔμεινας· ἀντὶ στύλου πυρός, δικαιοσύνης ἀνέτειλεν Ἥλιος· ἀντὶ Μωϋσέως, Χριστός, ἡ σωτηρία τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρὰ Ἀναστάσιμα.

Ἦχος β'.

Τὸν πρὸ αἰώνων ἐκ Πατρὸς γεννηθέντα, τὸν Θεὸν Λόγον σαρκωθέντα, ἐκ Παρθένου Μαρίας, δεῦτε προσκυνήσωμεν· Σταυρὸν γὰρ ὑπομείνας, τῇ ταφῇ παρεδόθη, ὡς αὐτὸς ἠθέλησε· καὶ ἀναστὰς ἐκ νεκρῶν ἔσωσέ με τὸν πλανώμενον ἄνθρωπον.

Στίχ. Ὁ Κύριος ἐβασίλευσεν.

Χριστός ὁ Σωτὴρ ἡμῶν, τὸ κατ' ἡμῶν χειρόγραφον, προσηλώσας τῷ Σταυρῷ, ἐξήλειψε, καὶ τοῦ θανάτου τὸ κράτος κατήργησε. Προσκυνοῦμεν αὐτοῦ, τὴν τριήμερον Ἑγερσιν.

Στίχ. Καὶ γὰρ ἔστερέωσε τὴν οἰκουμένην.

Σὺν Ἀρχαγγέλοις ὑμνήσωμεν, Χριστοῦ τὴν Ἀνάστασιν· αὐτὸς γὰρ λυτρωτὴς ἐστὶ, καὶ σωτὴρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν· καὶ ἐν δόξῃ φοβερᾷ, καὶ κραταιᾷ δυνάμει, πάλιν ἔρχεται, κρῖναι κόσμον ὃν ἔπλασεν.

Στίχ. Τῷ οἴκῳ σου πρέπει ἀγίασμα.

Ἡ Ἀνάστασίς σε Χριστέ Σωτὴρ, ἀπασαν ἐφώτισε τὴν οἰκουμένην· καὶ ἀνεκαλέσω τὸ ἴδιον πλάσμα. Παντοδύναμε Κύριε, δόξα σοι.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος πλ. α'.

Σὲ τὸν ἀναβαλλόμενον τὸ φῶς ὡσπερ ἱμάτιον, καθελὼν Ἰωσήφ ἀπὸ τοῦ ξύλου σὺν Νικοδήμῳ, καὶ θεωρήσας νεκρὸν, γυμνόν, ἄταφον, εὐσυμπάθητον θρήνον ἀναλαβὼν, ὄδυρόμενος ἔλεγεν· Οἴμοι! γλυκύτατε Ἰησοῦ, ὃν πρὸ μικροῦ ὁ ἥλιος, ἐν Σταυρῷ κρεμάμενος θεασάμενος, ζόφον περιεβάλετο, καὶ ἡ γῆ τῷ φόβῳ ἐκνυαίνετο, καὶ διερρήγνυτο ναοῦ τὸ καταπέτασμα· ἀλλ' ἴδου νῦν βλέπω σε, δι' ἐμὲ ἐκουσίως ὑπελθόντα θάνατον. Πῶς σε κηδεύσω Θεέ μου; ἢ πῶς σινδόσιν εἴλησω; ποίαις χερσὶ δὲ προσψάσω τὸ σὸν ἀκήρατον σῶμα; ἢ ποῖα

ἄσματα μέλψω τῇ σῇ ἐξόδῳ οἰκτίρμον; Μεγαλύνω τὰ πάθη σε, ὑμνολογῶ καὶ τὴν ταφὴν σε, σὺν τῇ Ἀναστάσει κραυγάζων· Κύριε, δόξα σοι.

Ἀπολυτίκια. Ὁ εὐσχήμων Ἰωσήφ.

Δόξα. Ὅτε κατήλθες.

Καὶ νῦν. Ταῖς Μυροφόροις γυναιξί.

Ἐκτενής, καὶ Ἀπόλυσις.

Τῷ ΣΑΒΒΑΤῶ ΤΗΣ Γ'. ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ ΠΡΩΤῆς.

Εἰς τὸν Ὅρθρον. Μετὰ τὴν α'. Στιχολογ. Κάθισματα τῆς Οὐκωήχου. Ἦχος β'.

Ἀναστάσιμα.

Τὸν λίθον τοῦ μνήματος, σφραγισθῆναι μὴ κωλύσας, τὴν πέτραν τῆς πίστεως ἀναστάς, παρέσχες πᾶσι· Κύριε, δόξα σοι.

Τὸν κόλπον τὸν ἄχραντον, ἐν ὑψίστοις, μὴ κενώσας, ταφὴν καὶ ἀνάστασιν, ὑπὲρ πάντων κατεδέξω, Κύριε, δόξα σοι.

Θεοτοκίον.

Πάντα ὑπὲρ ἔννοιαν, πάντα ὑπερένδοξα, τὰ σὰ Θεοτόκε μυστήρια· τῇ ἀγνείᾳ ἐσφραγισμένη, καὶ παρθενία φυλαττομένη, Μήτηρ ἐγνωσθῆς ἀψευδῆς, Θεὸν τεκῆσα ἀληθινόν. Αὐτὸν ἰκέτευε, σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Μετὰ τὴν β'. Στιχολ. Κάθισμα τῆς Ἑορτῆς.

Ἦχος β'.

Τῶν Μαθητῶν σου ὁ χορὸς, σὺν Μυροφόροις γυναιξίν, ἀγάλλεται συμφώνως· κοινήν γὰρ ἑορτὴν σὺν αὐταῖς ἑορτάζουσιν, εἰς δόξαν καὶ τιμὴν τῆς σῆς Ἀναστάσεως, καὶ δι' αὐτῶν βοῶμέν σοι· Φιλάνθρωπε Κύριε, τῷ λαῷ σε παράσχου τὸ μέγα ἔλεος.

Δις.

Τὸ, Ἀνάστασιν Χριστοῦ· Ὁ Ν'. καὶ οἱ Κανόνες, τῆς Ἑορτῆς, μετὰ τῶν Εἱρμῶν εἰς σ'. τοῦ Ἁγίου τῆς Μονῆς εἰς δ'. καὶ τοῦ Μηναίου εἰς δ'. Κοντάκιον, καὶ Ἑξαποστειλάριον τῆς Ἑορτῆς.

Εἰς τοὺς Αἴνους, ἰσῶμεν Στίχους δ'. καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ Ἀναστάσιμα τῆς Οὐκωήχου.

Ἦχος β'.

Πᾶσα πνοὴ καὶ πᾶσα κτίσις, σὲ δοξάζει Κύριε· ὅτι διὰ τοῦ Σταυροῦ τὸν θάνατον κατήργησας, ἵνα δείξης τοῖς λαοῖς, τὴν ἐκ νεκρῶν σου Ἀνάστασιν, ὡς μόνος φιλάνθρωπος.

Εὐπαύωσιν Ἰουδαῖοι· Πῶς οἱ στρατιῶται ἀπώλεσαν, τηροῦντες τὸν Βασιλέα; διὰ τί γὰρ ὁ λίθος οὐκ ἐφύλαξε τὴν πέτραν τῆς ζωῆς; ἢ τὸν ταφέντα δότωσαν, ἢ ἀναστάντα προσκυνεῖτωσαν, λέγοντες σὺν ἡμῖν· Δόξα τῷ

πλήθει τῶν οἰκτιρμῶν σου, Σωτὴρ ἡμῶν δόξα σοι.

Χαίρετε λαοὶ καὶ ἀγαλλιᾶσθε, Ἄγγελος ἐκάθισεν εἰς τὸν λίθον τοῦ μνήματος· αὐτὸς ἡμᾶς εὐηγγελίσαστο, εἰπὼν· Χριστὸς ἀνέστη ἐκ νεκρῶν, ὁ Σωτὴρ τοῦ κόσμου, καὶ ἐπλήρωσε τὰ σύμπαντα εὐωδίας· Χαίρετε λαοὶ καὶ ἀγαλλιᾶσθε.

Αγγελος μὲν τὸ Χαῖρε, πρὸ τῆς σῆς συλλήψεως Κύριε, τῇ Κεχαριτωμένη ἐκόμισεν· Ἄγγελος δὲ τὸν λίθον, τοῦ ἐνδόξου σου μνήματος ἐν τῇ σῇ Ἀναστάσει ἐκύλισεν· ὁ μὲν, ἀντὶ τῆς λύπης, εὐφροσύνης σύμβολα μηνύων· ὁ δὲ, ἀντὶ θανάτου, Δεσπότην ζωοδότην κηρύττων ἡμῖν· διὸ βοῶμέν σοι· Εὐεργέτα τῶν ἀπάντων, Κύριε δόξα σοι.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος αΐ.

Ηλθον ἐπὶ τὸ μνημεῖον, ἡ Μαγδαληνὴ καὶ ἡ ἄλλη Μαρία, ζητοῦσαι τὸν Κύριον· καὶ τὸν Ἄγγελον εἶδον, ὡσεὶ ἀστραπὴν, καθεζόμενον ἐπὶ τὸν λίθον, καὶ λέγοντα αὐταῖς· Τί ζητεῖτε τὸν ζῶντα μετὰ τῶν τεθνεώτων; ἀνέστη, καθὼς εἶπεν· ἐν Γαλιλαίᾳ αὐτὸν εὐρήσετε· Πρὸς ὃν βοήσωμεν· Ὁ ἀναστὰς ἐκ τῶν νεκρῶν, Κύριε δόξα σοι.

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρὰ τῆς Ἑορτῆς.

Ἦχος β΄. Ὅτε ἐκ τοῦ ξύλου σε νεκρὸν.

Οτε, ἐκ τῆ ξύλου σε νεκρὸν, ὁ Ἀριμαθαίας καθεῖλε, τὴν τῶν ἀπάντων ζωὴν, σμύρνη καὶ σινδόνι σε, Χριστέ ἐκήδευσε, καὶ τῷ πόθῳ ἠπέιγετο, καρδίᾳ καὶ χεῖλει, Σῶμα τὸ ἀκήρατον σοῦ περιπτύξασθαι· ὅμως, συστελλόμενος φόβῳ, χαίρων ἀνεβόασαι· Δόξα, τῇ συγκαταβάσει σου φιλάνθρωπε.

Στιχ. Εὐδόκησας Κύριε τὴν γῆν σου.

Οτε, ἐν τῷ τάφῳ τῷ καινῷ, ὑπὲρ τοῦ παντὸς κατετέθης, ὁ λυτρωτὴς τοῦ παντός, Ἄδης ὁ παγγέλαστος, ἰδὼν σε ἔφριξεν· οἱ μοχλοὶ συνετρίβησαν· ἐθλάσθησαν πύλαι· μνήματα ἠνοιχθήσαν· νεκροὶ ἠγείροντο· τότε, ὁ Ἀδάμ εὐχαρίστως, χαίρων ἀνεβόασαι· Δόξα τῇ συγκαταβάσει σου φιλάνθρωπε.

Στιχ. Ἐλεος καὶ ἀλήθεια συνήντησαν.

Οτε, αἱ δυνάμεις σε Χριστέ, πλάνον ὑπ' ἀνόμων ἐώρων, συκοφαντούμενον, ἔφριπτον τὴν ἀφατον, μακροθυμίαν σου, καὶ τὸν λίθον τοῦ μνήματος, χερσὶ σφραγισθέντα, αἶ σου τὴν ἀκήρατον, πλευρὰν ἐλόγηυσαν· ὅμως τῇ ἡμῶν σωτηρίᾳ, χαίρουσαι ἐβόων σοι· Δόξα, τῇ συγκαταβάσει σου φιλάνθρωπε.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος πλ. β΄.

Ητήσατο Ἰωσήφ τὸ Σῶμα τοῦ Ἰησοῦ, καὶ ἀπέθετο ἐν τῷ καιρῷ αὐτοῦ μνημείῳ· ἔδει γὰρ αὐτὸν ἐκ τάφου, ὡς ἐκ παστάδος προελθεῖν· Ὁ συντρίψας κράτος θανάτου, καὶ ἀνοίξας πύλας Παραδείσου, ἀνθρώποις, δόξα σοι.

Εἰς τὴν Λειτουργίαν.

Τὰ συνήθη, Ἀπόστολον, Εὐαγγέλιον, καὶ Κοινωνικὸν τῆς ἡμέρας.

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΤΟΥ ΠΑΡΑΛΥΤΟΥ.

Τῷ ΣΑΒΒΑΤῶ ΕΣΠΕΡΑΣ.

Ἐν τῷ μικρῷ Ἑσπερινῷ.

Εἰς τὰ Κύριε ἐκέκραξα, ἰστώμεν Στίχους δ΄. καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ Ἀναστάσιμα.

Ἦχος γ΄.

Τῷ σῷ σταυρῷ Χριστέ Σωτὴρ.

Πεφώτισται τὰ σύμπαντα.

Δοξάζω τῆ Πατρός, καὶ τῆ Υἱοῦ.

Τὸν Σταυρὸν σου τὸν τίμιον.

Δόξα. Ἦχος πλ. α΄.

Ἀνέβη ὁ Ἰησοῦς εἰς Ἱεροσόλυμα.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον. Τὸ Δογματικόν.

Ἦχος γ΄.

Μέγισον θαῦμα! Παρθένος τεκοῦσα, καὶ τὸ τεχθέν, Θεὸς πρὸ αἰώνων· προφανὴς ὁ τόκος, καὶ τὸ τελούμενον ὑπὲρ φύσιν· Ὡς μυστηρίου φρικώδους! ὁ καὶ νοούμενον, ἀφρασον μένει, καὶ θεωρούμενον, οὐ καταλαμβάνεται. Μακαρία σὺ εἶ, ἄχραντε Κόρη, Ἀδάμ τῆ γηγενῆς θυγάτηρ, καὶ Θεοῦ τοῦ Ὑψίστου φανεῖσα Μητήρ· αὐτὸν ἰκέτευε, σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Εἰς τὸν Στίχον, τὸ Ἀναστάσιμον Στιχηρὸν.

Ὁ τῷ πάθει σοι Χριστέ.

Εἶτα, τὰ παρόντα τῆς Θεοτόκου.

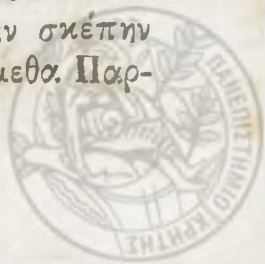
Ἦχος γ΄. Μεγάλῃ τοῦ Σταυροῦ σου.

Στιχ. Ἄκουσον θυγάτερ, καὶ ἴδε.

Μεγάλῃς διὰ σοῦ εὐεργεσίας Ἀχραντε, τυγχόντες σὺν Ἀγγέλοις, τὸν τόκον σου δοξάζομεν, τὸν καταξιώσαντα, ἐν μήτρᾳ σου τεχθῆναι, δι' ἄκραν εὐσπλαγχνίαν, καὶ ἀναπλάσαντα, τῶν ἀνθρώπων τὸ γένος.

Στιχ. Μνησθήσομαι τοῦ ὀνόματός σου.

Σὲ πάντες καταφύγιον, καὶ θείαν σκέπη ἀγνή, ἀμαρτωλοὶ ἐν βίῳ, κεντήμεθα. Παρ-

θένε· ἰκετεύομεν οὖν πάντες σὴν εὐσπλαγχνίαν· Μὴ ἀποστῆς ἀφ' ἡμῶν δεόμεθα, ἀλλ' ἐλέει καὶ σῶζε.

Στίχ. Τὸ πρόσωπόν σου λιτανεύσουσιν.

Τὸ Χαῖρε Θεοτόκε, Μήτηρ ἀειπαρθένε, οἱ χοῖκοί σε δέλοι, προσφέρομεν ἀξίως, σὺν τῷ Γαβριὴλ τῷ θείῳ ταξίαρχῃ· καὶ γὰρ χαρᾶς πρόξενος, καὶ ἀγαλλίαμα, σὺ ἐγένεθ τῷ κόσμῳ.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος πλ. δ'.

Ἐν τῇ Στοᾷ τοῦ Σολομώντος.

Ζήτηι ἐν τῷ μεγάλῳ Ἑσπερινῷ.

Τό, Νῦν ἀπολύεις, καὶ τὰ λοιπά, καὶ Ἀπολύεις.

Ἐν τῷ μεγάλῳ Ἑσπερινῷ.

Μετά τό, Χριστός ἀνέστη, κτλ. εἰς τό, Κύριε ἐνέκραξα, ἱστώμεν Στίχους ι. καὶ ψάλλομεν Στιχηρά Ἀναστάσιμα τῆς Ὀκτωήχου ζ'.

Ἦχος γ'.

Τῷ σῷ Σταυρῷ Χριστέ Σωτήρ, θανάτῳ κράτος λέλυται, καὶ Διαβολῆ ἢ πλάνῃ κατήρηται· γένος δέ ἀνθρώπων πίσει σωζόμενον, ὕμνον σοι καδ' ἐκάστην προσφέρει.

Πεφώτισται τὰ σύμπαντα, τῇ Ἀναστάσει σε Κύριε, καὶ ὁ Παράδεισος πάλιν ἠνέωκται· πᾶσα δέ ἡ κτίσις ἀνευφημοῦσα σε, ὕμνον σοι καδ' ἐκάστην προσφέρει.

Δοξάζω τοῦ Πατρὸς, καὶ τοῦ Υἱοῦ τὴν δύναμιν, καὶ Πνεύματος ἀγίου, ὕμνῳ τὴν ἐξουσίαν, ἀδιαίρετον, ἀκτιστον Θεότητα, Τριάδα ὁμοούσιον, τὴν βασιλεύουσαν εἰς αἰῶνας αἰῶνος.

Στιχηρά Ἀνατολικά.

Τὸν Σταυρόν σου τὸν τίμιον, προσκυνοῦμεν Χριστέ, καὶ τὴν Ἀνάστασίν σε, ὕμνοῦμεν καὶ δοξάζομεν· τῷ γὰρ μῶλωπί σου, ἡμεῖς οἱ πάντες ἰάθημεν.

Υμνοῦμεν τὸν Σωτῆρα, τὸν ἐκ τῆς Παρθένου σαρκωθέντα· δι' ἡμᾶς γὰρ ἐσαυρώθη, καὶ τῇ τρίτῃ ἡμέρᾳ ἀνέστη, δωρούμενος ἡμῖν τὸ μέγα ἔλεος.

Τοῖς ἐν Ἄδῃ καταβᾶς, Χριστὸς εὐηγγελίσαστο· Θαρσεῖτε, λέγων, νῦν νενίκηκα· ἐγὼ εἰμὶ ἡ ἀνάστασις, ἐγὼ ὑμᾶς ἀνάξω, λύσας θανάτου τὰς πύλας.

Οἱ ἀναξίως ἐστῶτες, ἐν τῷ ἀχράντῳ σε αἰκῶ, ἐσπερινὸν ὕμνον ἀναμέλομεν, ἐκ βαθέων κραυγάζοντες· Χριστέ ὁ Θεός, ὁ φω-

τίσας τὸν κόσμον, τῇ τριημέρῳ Ἀναστάσει σε, ἐξελοῦ τὸν λαόν σου, ἐκ χειρὸς τῶν ἐχθρῶν σου φιλάνθρωπε.

Στιχηρά Ἰδιόμελα τοῦ Παραλύτου δύο.

Ἦχος α'.

Οτῇ παλάμῃ τῇ ἀχράντῳ, πλαστηργήσας τὸν ἄνθρωπον, ἦλθες εὐσπλαγχνε, τοὺς νοσοῦντας ἰάσασθαι Χριστέ· τὸν Παραλύτον ἐν τῇ Προβατικῇ κολυμβήθρᾳ, διὰ τοῦ λόγου σου ἀνέστησας· Αἰμόρρου δὲ τὸ ἄλγος ἐθεράπευσας· τῆς Χαναναίας τὴν παιῖδα ἐνοχλουμένην ἐλέησας· καὶ τὴν αἴτησιν τοῦ Ἑκατοντάρχου οὐ παρεῖδες· διὰ τοῦτο κράζομεν· Παντοδύναμε Κύριε, δόξα σοι.

Δίς.

Ατάφος νεκρὸς ὑπάρχων ὁ Παραλύτος, ἰδὼν σε ἐβόησε· Ἐλέησόν με Κύριε, ὅτι ἡ κλίνη μου τύμβος μοι ἐγένετο. Τί μοι κέρδος ζωῆς; ἢ χρίζω τῆς Προβατικῆς κολυμβήθρας· οὐ γὰρ ἐστὶ μοι τίς ὁ ἐμβάλλων με, ταραττομένων τῶν ὑδάτων· ἀλλὰ σοὶ τῇ πηγῇ προσέρχομαι τῶν ἰαμάτων, ἵνα κήγῳ μετὰ πάντων κράζω· Παντοδύναμε Κύριε, δόξα σοι.

Δόξα. Ἦχος πλ. α'.

Ανέβη ὁ Ἰησοῦς εἰς Ἱεροσόλυμα, ἐπὶ τῇ Προβατικῇ κολυμβήθρᾳ, τῇ λεγομένῃ κατὰ Ἰουδαίους Βηθεσδα, πέντε στοαῖς ἐχούσῃ· ἐν ταύταις γὰρ κατέκειτο πλῆθος τῶν ἀσθενούντων· Ἄγγελος γὰρ τοῦ Θεοῦ κατὰ καιρὸν ἐπιφοιτῶν, διετάραττεν αὐτήν, καὶ ῥῶσιν ἐχαρίζετο τοῖς προσιοῦσιν ἐν πίστει. Καὶ ἰδὼν ὁ Κύριος χρονοῦντα ἄνθρωπον, λέγει πρὸς αὐτόν· Θέλεις ὑγιῆς γενέσθαι; ὁ ἀσθενῶν ἀπεκρίνατο· Κύριε, ἄνθρωπον οὐκ ἔχω, ἵνα, ὅταν ταραχθῇ τὸ ὕδωρ, βάλῃ με εἰς τὴν κολυμβήθραν. Ἰατροῖς κατηνάλωσα τὸν ἅπαντά μου βίον, καὶ ἐλέους τυχεῖν οὐκ ἤξιώθην! Ἀλλ' ὁ ἰατρός τῶν ψυχῶν καὶ τῶν σωμάτων λέγει πρὸς αὐτόν· Ἄρὸν σε τὸν κράθβατον καὶ περιπάτει, κηρύττων μου τὴν δύναμιν, καὶ τὸ μέγα ἔλεος ἐν τοῖς πέρασιν.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον. Ἦχος γ'.

Πῶς μὴ θαυμάσωμεν, τὸν θεανδρικόν σε τόκον πανσεβάσμιε; πείραν γὰρ ἀνδρὸς μὴ δεξαμένη πανάμωμε, ἔτεκες ἀπάτορα Υἱὸν ἐν σαρκί, τὸν πρὸ αἰῶνων ἐκ Πατρὸς γεννηθέντα ἀμήτορα, μηδαμῶς ὑπομείναντα τροπὴν, ἢ φερμὸν ἢ διαίρεσιν, ἀλλ' ἐκατέρας οὐσίας τὴν ιδιότητα σώαν φυλάξαντα. Διὸ, Μητροπαρθένε Δέσποινα αὐτόν ἰκέτευε, σωθῆναι τὰς ψυχὰς τῶν ὀρθοδόξως, Θεοτόκον ὁμολογούντων σε.

Εἰς τὴν Λιτὴν, τὸ Στιχηρὸν τῆ Ἀγίας τῆς Μονῆς.

Δόξα. Ἦχος πλ. α΄.

Ποίημα τοῦ Κουμουλά.

Ἐπὶ τῇ Προβατικῇ κολυμβήθρα, ἄνθρωπος κατέκειτο ἐν ἀσθενείᾳ· καὶ ἰδὼν σε Κύριε ἐβόα· "Ἄνθρωπον οὐκ ἔχω, ἵνα ὅταν ταραχθῇ τὸ ὕδωρ, βάλῃ με ἐν αὐτῷ· ἐν ᾧ δὲ πορεύομαι, ἄλλος προλαμβάνει με, καὶ λαμβάνει τὴν ἴασιν, ἐγὼ δὲ ἀσθενῶν κατάνειμαι. Καὶ εὐθύς σπλαγχνισθεὶς ὁ Σωτὴρ, λέγει πρὸς αὐτόν· Διὰ σέ ἄνθρωπος γέγονα, διὰ σέ, σάρκα περιβέβλημαι, καὶ λέγεις ἄνθρωπον οὐκ ἔχω; ἄρόν σου τὸν κράββατον καὶ περιπάτει. Πάντα σοι δυνατὰ πάντα ὑπακούει, πάντα ὑποτέτακται· πάντων ἡμῶν μνήσθητι, καὶ ἐλέησον Ἄγιε, ὡς φιλόανθρωπος.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον. Ὁ αὐτός.

Ναὸς καὶ πύλη ὑπάρχεις, παλάτιον καὶ θρόνος τοῦ Βασιλέως, Παρθένε πάνσεμνε· δι' ἧς ὁ λυτρωτὴς μου, Χριστὸς ὁ Κύριος, τοῖς ἐν σκότει καθεύδουσιν ἐπέφανεν, Ἥλιος ὑπάρχων δικαιοσύνης φωτίσαι θέλων, οὓς ἐπλασε κατ' εἰκόνα ἰδίαν, χειρὶ τῇ ἑαυτοῦ. Διὸ πανύμνητε, ὡς μητρικὴν παρρησίαν πρὸς αὐτὸν κτημένη, ἀδιαλείπτως πρέσβευε, σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Εἰς τὸν Στιχόν, Στιχ. Ἀναστάσιμον. Ἦχος γ΄.

Ὁ τῷ πάθει σου Χριστέ, ἀμαυρώσας τὸν ἥλιον, καὶ τῷ φωτὶ τῆς σῆς Ἀναστάσεως, φαιδρύνας τὰ σύμπαντα· πρόσδεξαι ἡμῶν, τὸν ἔσπερινόν ὕμνον φιλόανθρωπε.

Εἶτα, τὰ Στιχηρὰ τοῦ Πάσχα μετὰ τῶν Στιχ.

αὐτῶν. Πάσχα ἱερόν ἡμῖν. Σελ. 5.

Δόξα. Ἦχος πλ. δ΄.

Ἐν τῇ Στοᾷ τοῦ Σολομῶντος, ἐκεῖ κατέκειτο πλῆθος τῶν ἀσθενούντων· καὶ μεσοῦσης τῆς Ἑορτῆς, εὗρεν ὁ Χριστὸς οὐκὼ καὶ τριάκοντα ἐτῶν παράλυτον κείμενον· δεσποτικῇ φωνῇ λέγει πρὸς αὐτόν· Θέλεις ὑγιῆς γενέσθαι; ὁ ἀσθενῶν ἀπεκρίνατο· Κύριε, ἄνθρωπον οὐκ ἔχω, ἵνα, ὅταν ταραχθῇ τὸ ὕδωρ, βάλῃ με εἰς τὴν κολυμβήθραν. Ὁ δὲ λέγει πρὸς αὐτόν· Ἄρόν σου τὴν κλίνην· ἴδε, ὑγιῆς γέγονας, μηκέτι ἀμάρτανε. Τῆς Θεοτόκου πρεσβείαις Κύριε, καταπεμφσον ἡμῖν τὸ μέγα ἔλεος.

Καὶ νῦν. Ἦχος πλ. α΄.

Ἀναστάσεως ἡμέρα. Σελ. 5.

Ἀπολυτίκιον. Ἦχος γ΄.

Ἐύφραινέσθω τὰ οὐράνια ἀγαλλιάσθω τὰ ἐπίγεια, ὅτι ἐποίησε κράτος ἐν βραχίονι

αὐτοῦ, ὁ Κύριος· ἐπάτησε τῷ θανάτῳ τὸν θάνατον· πρωτότοκος τῶν νεκρῶν ἐγένετο· ἐκ κοιτίας Ἄδου ἐρρύσατο ἡμᾶς, καὶ παρέσχε τῷ κόσμῳ τὸ μέγα ἔλεος.

Θεοτοκίον.

Σέ τὴν μεσιτεύσασαν, τὴν σωτηρίαν τοῦ γένους ἡμῶν, ἀνυμνοῦμεν Θεοτόκε Παρθένε· ἐν τῇ σαρκὶ γὰρ τῇ ἐκ σοῦ προσληφθείση, ὁ Υἱὸς σου καὶ Θεὸς ἡμῶν, τὸ διὰ σταυροῦ καταδεξάμενος πάθος, ἐλυτρώσατο ἡμᾶς, ἐκ φθορᾶς ὡς φιλόανθρωπος.

Καὶ Ἀπολύσις.

Ἐν τῷ Μεσονυκτικῷ.

Ψάλλεται Κανὼν Τριαδικός, οὗ ἡ ἀκροστιχίς.

Αἰνῶ Τριάς σε, τὴν μίαν Θεαρχίαν.

Ἔδῃ α΄. Ἦχος γ΄. Ὁ τὰ ὕδατα πάλαι.

Ἀκατάληπτε μόνη κυριαρχία, καὶ μία τριαδικὴ Θεαρχία, τριλαμποῦς αἴγλης με τῆς σῆς ἀξίωσον νῦν, ὅπως ἀνυμνήσω σε, τὴν ὑμνημένην ἀπαύστως, τρισαγίοις ἄσμασιν, Ἀγγέλων στόμασιν.

Ἰερῶς τῶν αὐλῶν, πάσαι αἱ τάξεις ὑμνοῦσι, ποιητικὴν ὡς αἰτίαν, ἐνικὴν τρίφωτον ἀρχικωτάτην σαφῶς, αἷς συμφώνως μέλψωμεν, καὶ τῶν ἀνθρώπων τὰ πλῆθη, καὶ πιστῶς δοξάσωμεν, πηλίνοις στόμασι.

Νοῦν καὶ Λόγον καὶ Πνεῦμα, οἱ Θεολόγοι προσφόρως, συμβολικῶς σε καλεῖσιν, ἀπαθῆ γέννησιν, ἐξ ἀγεννήτου Πατρός, τοῦ Υἱοῦ σημαίνοντες, Θεὸν μονάρχα τῶν ὄλων, ἅμα καὶ τοῦ Πνεύματος Θεῖαν ἐκπόρευσιν.

Θεοτοκίον.

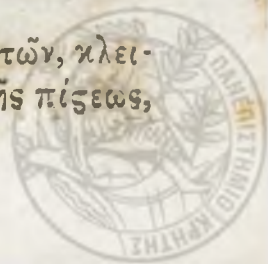
Ὁς φιλόανθρωπος φύσει, τὴν τῶν ἀνθρώπων οὐσίαν, προσειληφώς Θεοῦ Λόγε, τὸ τρισσὸν ἔλαμψας, μοναρχικώτατον φῶς, τῆς μιᾶς Θεότητος, δεδοχασμένην τοῖς πᾶσι, δεῖξας τὴν τεκοῦσάν σε Παρθένον ἄχραντον.

Ἔδῃ γ΄. Ὁ ἐκ μὴ ὄντων τὰ πάντα.

Τρισσεῦσαι πάλαι τὸ ὕδωρ προστεταχώς, Ἥλιος ταῖς σχίδαξι, τυπικῶς παρενέφηνε, τὴν τριπτὴν ὑπόστασιν, τῆς ἐνιαίας Θεοῦ κυριαρχίας.

Ῥώδης φύσις ὑμνεῖ σε τῶν γηγενῶν, τὸν ἕνα καὶ τρίφωτον, πλαστοουργὸν ἀναλλοίωτον, καὶ βοᾷ σοι· Δέσποτα, παντοδαπῆς με τροπῆς ῤῥῆσαι καὶ σῶσόν με.

Ἰσηγοροῦντες τοῖς λόγοις τῶν Προφητῶν, κλεινῶν Ἀποστόλων τε, καὶ κηρύκων τῆς πίστεως,

ἰσουργὸν Τριάδα σε, δοξολογοῦμεν πιστῶς Θεῶν ὄλων.

Θεοτοκίον.

Α'πὸ τοῦ θρόνου κατήλθε τῆ ὑψηλοῦ, ὁ Χριστὸς τὸν ἄνθρωπον ἀνυψῶν, ὡς φιλήνθρωπος, διὰ σοῦ Πανάχραντε, καὶ τὸ τρισήλιον φῶς ἔλαμψε πᾶσι.

Κάθισμα. Ἦχος γ'. Τὴν ὠραιότητα.

Ο' ὑπερούσιος καὶ μόνος Κύριος, Χριστὸς ἀπαύγασμα, τοῦ προανάρχου Πατρὸς, καὶ Πνεῦμα τὸ θειότατον, ἐλέησον τοὺς δούλους σου· πάντες γὰρ ἠμάρτομεν, ἀλλὰ σοῦ οὐκ ἀπέστημεν. Ὅθεν δυσωποῦμέν σε, τρισυπόστατε Κύριε· ὡς ἔχων ἐξουσίαν, τὸ πλάσμα σου, σῶσον ἐκ πάσης περιστάσεως.

Δόξα καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ο' ὑπερούσιος, Θεὸς καὶ Κύριος, ἐκ σοῦ σεσάρικωται, δι' ἀγαθότητα, τὸ κατ' ἡμᾶς οὐσιωθεῖς, καὶ μείνας ὅπερ πέφυκεν· ὅθεν καὶ Θεάνθρωπον, τοῦτον σέβοντες πάναγνε, σὲ τὴν ἀπειρόγαμον, Θεοτόκον κηρύττομεν, δοξάζοντες τὸ μέγιστον θαῦμα, τῆς σῆς ἀσπόρου κνήσεως.

ᾠδὴ δ'. Ἐθου πρὸς ἡμᾶς.

Στέλεχος διττὸν, ἐκ Πατρὸς ὡς ρίζης ἐβλάστησεν, ὁ Υἱὸς καὶ Πνεῦμα τὸ εὐθές, οἱ συμφυεῖς βλαστοὶ καὶ θεόφυτοι, καὶ ἄνθη συναναρχα, ὡς τρία εἶναι φῶτα τῆς Θεότητος. **Δίς.**

Στίφη νοερῶν, οὐσιῶν ἀπαύστως ὑμνοῦσί σε, τὸν ἀπερινόητον Θεόν· μεθ' ὧν ἡμεῖς δοξάζομεν λέγοντες· Τριάς ὑπερούσιε, τοὺς σοὺς οἰκέτας σῶσον ὡς φιλήνθρωπος.

Θεοτοκίον.

Ε'θελξας ἡμᾶς, εἰς ἀγάπην σὴν πολυέλεε, Λόγε τοῦ Θεοῦ ὁ δι' ἡμᾶς σωματωθεῖς ἀτρέπτως, καὶ τρίφωτον, τὴν μίαν Θεότητα, μυσταγωγήσας· ὅθεν σε δοξάζομεν.

ᾠδὴ ε'. Ὡς εἶδεν Ἰσαΐας.

Τὸν ἕνα κυριάρχην εἰκονικῶς, ὡς εἶδεν Ἰσαΐας Θεόν, ἐν τρισὶ προσώποις δοξολογούμενον, ἀχράντοις φωναῖς Σεραφίμ, ἀπεσάλη τοῦ κηρύξαι παρευθὺς, τρίφωτον οὐσίαν, καὶ μονάδα τρισήλιον.

Δίς.

Η' πάντων ἀοράτων καὶ ὀρατῶν, τὴν φύσιν ἐξ οὐκ ὄντων τοπρὶν, ὑποσησαμένη μονὰς τρισήλιε, τοὺς ἕνα Θεόν σε πιστῶς, εὐφημοῦντας ἐκ παντοίων πειρασμῶν ἐκλυτρωσαμένη, τῆς σῆς δόξης ἀξίωσον.

Θεοτοκίον.

Νυμφῶνα φωτοφόρον καὶ καθαρὸν, Παρθένε γεγονυῖαν Θεοῦ, σὲ ὑμνοῦμεν πόθῳ καὶ

μακαρίζομεν· ἐκ σοῦ γὰρ ἐτέχθη Χριστὸς, ἐν οὐσίαις καὶ θελήσει διτταῖς, ὁ εἷς τῆς Τριάδος, καὶ τῆς δόξης ὢν Κύριος.

ᾠδὴ ε'. Ἄβυσσος ἐσχάτη.

Μέτοικος ὑπάρχων ὁ Ἀβραάμ, κατηξιώθη τυπικῶς ὑποδέξασαι, ἐνικὸν μὲν Κύριον, ἐν τρισὶν ὑποστάσεσιν, ὑπερούσιον, ἀνδρικαῖς δὲ μορφώσεσιν.

Δίς.

Ι'θνον καρδίας τῶν οἰκετῶν, πρὸς φῶς τὸ ἀπρόσιτον, ὧ τρισήλιε Κύριε· καὶ σῆς δόξης ἔλλαμψιν, παράσχου ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν, τοῦ φαντάζεσθαι, τὸ σὸν κάλλος τὸ ἄρρητον.

Θεοτοκίον.

Α'νοιξον τὰς πύλας μοι τοῦ φωτός, τοῦ κηθέντος ἐκ νηδύος σου ἀχραντε, ἵνα βλέπω τρίφωτον, ἀκτῖνα τῆς Θεότητος, καὶ δοξάζω σε τὴν ὀλόφωτον Δέσποινα.

Κάθισμα. Ἦχος γ'. Θείας πίστεως.

Θείας φύσεως ὁμοουσίου, τὸ τρισήλιον ὑμνεύμεν κράτος, καὶ τρισαγίαις φωναῖς ἐκβοήσωμεν· Ἄγιος εἶ, ὁ Πατὴρ ὁ προάναρχος· Ἄγιος εἶ, ὁ Υἱὸς ὁ συνάναρχος· Πνεῦμα ἅγιον, ὁ εἷς ἀμερῆς Θεὸς ἡμῶν, καὶ πάντων ποιητὴς καὶ φιλήνθρωπος.

Δόξα, καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Θαῦμα μέγιστον! πῶς συνεσχέθη, ὁ ἀχώρητος ἐν τῇ γαστρὶ σου, καὶ ἐσαρκώθη, καὶ ἐφάνη ὡς ἄνθρωπος, μὴ ὑπομείνας φυρμὸν ἢ διαίρεσιν, τῆς θεϊκῆς καὶ ἀτρέπτου Θεότητος, Κόρη πάναγνε· διὸ Θεοτόκον σε πιστῶς, κηρύττομεν αἰεὶ, καὶ δοξάζομεν.

ᾠδὴ ζ'. Ὡς πάλαι τοὺς εὐσεβεῖς.

Ναὸν με δεῖξον τῆς σῆς, Θεότητος Δέσποτα, τῆς τριλαμποῦς ὅλον φωτεινὸν, ἀμαρτητικῆς ἀμαυρώσεως δεινῆς, καὶ παθῶν ἀνώτερον, ταῖς φωτουργαῖς σε λάμψεσιν, ὁ Θεὸς τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Θεότητος τὴν μορφήν, μίαν καταγγέλλομεν, ἐν τρισὶν ὑποστατικαῖς, καὶ διαιρεταῖς ἰδιότησι, Πατρὸς καὶ Υἱὸς καὶ Πνεύματος. Εὐλογητὸς εἶ, κράζοντες, ὁ Θεὸς τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Ε'φάνη τῷ Ἀβραάμ, Θεὸς τρισυπόστατος, ἐν τῇ δρυὶ πάλαι τῇ Μαμβρῆ, τῆς φιλοξενίας μισθὸν τὸν Ἰσαάκ, ἀντιδὸς δι' ἔλεον· ὃν περ καὶ νῦν δοξάζομεν, ὡς Θεὸν τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Θεοτοκίον.

Ε'φάνη ἐπὶ τῆς γῆς, γενόμενος ἄνθρωπος, ὁ παντουργὸς ἀγαθοπρεπῶς, ἐκ παρθενικῆς καὶ ἀχράντου σε γαστρὸς, καὶ ἡμᾶς ἐθέωσεν, εὐλογημένη, πάναγνε, Θεοτόκε πανάχραντε.

ᾠδὴ ἡ. Ἀστέκτω πυρί.

Ανάρχη Πατρός ὡς ἐκ ρίζης, Λόγος, καὶ τὸ Πνεῦμα συνανάρχως πεφυκότες, ὡς βλαστοὶ τῆς ὑπερουσίῃ Θεαρχίας, ἔδειξαν τῆς Τριάδος, δόξαν μίαν τε καὶ δύναμιν· ἦν ὑμνοῦμεν πάντες πιστοὶ εἰς τοὺς αἰῶνας. **Δίς.**

Ρυθμίζεις ταῖς σαῖς φρυκτωρίαις, τάξεις οὐρανίους ἀναμέλπειν ἀσιγήτως, τρισαγίοις ἄσμασι Θείοις, Πάτερ, Λόγε σύμμορφε, καὶ τὸ Πνεῦμα, τρίφωτον, κράτος καὶ ἰσόρροπον· ὅθεν σε ὑμνοῦμεν εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Θεοτοκίον.

Χρησιμοὶ Προφητῶν τὸν σὸν τόκον, πόρρωθεν ἰδόντες, Θεοτόκε ἀνευφήμουν, ὡς ἀσπόρως καὶ ὑπὲρ φύσιν, γεννηθέντα Δέσποινα· καὶ συμφώνως τοῦτον ὑμνοῦμεν, ὡς Κύριον, καὶ ὑπερυψοῦμεν εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

ᾠδὴ δ'. Καινὸν τὸ θαῦμα.

Ιδεῖν τὴν δόξαν τὴν τρισσολαμπῆ, αἱ Θεοειδεῖς τῶν ἀσωμάτων τάξεις, σαφῶς ἀνιέναι πτέρυξιν, ἐφίενται ἄνω· ἀλλ' εὐλαβοῦνται σφόδρα τὸ ἀπρόσιτον φῶς, καὶ ὕμνον ἀπαύστως ἐκβοῶσι. Ταύταις συμφώνως, μοναδικῆ Τριάδι σε δοξάζομεν.

Δίς.

Απλέτω πόθῳ καὶ οἱ ἐπὶ γῆς, νοεράν ψυχὴν ἐκ σοῦ λαβόντες, καὶ λογικὴν, σὲ ὑμνοῦμεν Δέσποτα, Θεέ, τῶν ἀπάντων, τὴν ἐνιαίαν φύσιν ἀληθῶς, καὶ τριττὴν προσώποις ἐξ ὅλης τῆς καρδίας· διὸ Ὀκτίρμον, ὡς πολυέλεος ἡμᾶς οἴκτειρον.

Θεοτοκίον.

Ναὸν με δεῖξον τῆς μοναρχικῆς, καὶ τριφεγγουῦς σου Θεαρχίας φωτοειδῆ, καθαρῶς λατρεύειν σοὶ τῷ Κτίστη τῶν ὄλων, καὶ τῆς ἀφράστου δόξης νοερόν Θεωρόν, πρεσβείαις τῆς μόνης Θεοτόκου· ἦν ἐπαξίως, ὡς ὑπερένδοξον μεγαλύνομεν.

Τὸ, Ἄξιόν ἐστι, καὶ τὰ λοιπὰ, ὡς σύνηθες, καὶ Ἀπόλυσις.

ΕΝ Τῷ ΘΡῶΠῳ.

Μετὰ τὴν α'. Στιχολογ. Καθίσμ. Ἀναστάσιμα.

Ἦχος γ'.

Χριστὸς ἐκ νεκρῶν ἐγήγερται, ἡ ἀπαρχὴ τῶν κεκοιμημένων· ὁ πρωτότοκος τῆς κτίσεως, καὶ δημιουργὸς πάντων τῶν γεγονότων, τὴν καταφθαρεῖσαν φύσιν τοῦ γένους ἡμῶν, ἐν

ἑαυτῷ ἀνεκαίνισεν· Οὐκ ἔτι θάνατε κυριεύεις· ὁ γὰρ τῶν ὄλων Δεσπότης, τὸ κράτος σου κατέλυσε.

Δόξα.

Σαρκὶ τοῦ θανάτου γευσάμενος Κύριε, τὸ πικρὸν τῆ θανάτου ἐξέτεμες τῇ Ἐγέρσει σου; καὶ τὸν ἄνθρωπον νῦν κατ' αὐτοῦ ἐνίσχυσας, τῆς ἀρχαίας κατάρτας τὴν ἥτταν ἀνακαλούμενος. Ὁ ὑπερασπιστὴς τῆς ζωῆς ἡμῶν, Κύριε, δόξα σοι.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον. Αὐτόμελον.

Τὴν ὠραιότητα, τῆς παρθενίας σου, καὶ τὸ ὑπέρλαμπρον, τὸ τῆς ἀγνείας σου, ὁ Γαβριὴλ καταπλαγεῖς, ἐβόα σοὶ Θεοτόκε· Ποῖόν σοι ἐγκώμιον, προσαγάγω ἐπάξιον; τί δὲ ὀνομάσω σε; ἀπορῶ καὶ ἐξίσταμαι· διὸ ὡς προσετάγην βοῶ σοὶ· Χαῖρε ἡ κεχαριτωμένη.

Μετὰ τὴν β'. Στιχολογίαν, Καθίσματα.

Ἦχος γ'. Τὴν ὠραιότητα.

Πάντα ἀνθρώπινα, καταδεξάμενος πάντα ἡμέτερα, οἴκειωσάμενος, προσηλωθῆναι ἐν Σταυρῷ, εὐδόκησας ποιητὰ μου, θάνατον ἐλόμενος, ὑπομεῖναι ὡς ἄνθρωπος, ἵνα τὸ ἀνθρώπινον, ἐκ θανάτου λυτρώσῃ ὡς Θεός· διὸ ὡς ζωοδότῃ βοῶμέν σοι· Δόξα Χριστέ τῇ εὐσπλαγχνίᾳ σου.

Δόξα.

Τὸ ἀκατάληπτον, τὸ τῆς Σταυρώσεως, καὶ ἀνερμήνευτον, τὸ τῆς Ἐγέρσεως, Θεολογοῦμεν οἱ πιστοὶ, μυστήριον ἀπόρρητον· σήμερον γὰρ θάνατος, καὶ ὁ Ἄδης ἐσκύλευται, γένος δὲ ἀνθρώπινον, ἀφθαρσίαν ἐνδέδυσται· διὸ καὶ εὐχαρίστως κραυγαῖζομεν· Δόξα Χριστέ τῇ Ἀναστάσει σου.

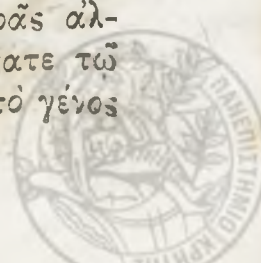
Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Τὰ ἐπουράνια, πόθῳ ἠγάλλοντο, καὶ τὰ ἐπίγεια, τρόμῳ ἐξίσταντο, ὅτε ἡ ἄχραντος φωνὴ, ἐπῆλθέ σοι Θεοτόκε· μία γὰρ πανήγυρις, ἀμφοτέροις ἐπέλαμψεν· ὅτι τὸν Πρωτόπλαστον, ἐκ θανάτου ἐρρύτατο· διὸ σὺν τῷ Ἀγγέλῳ βοῶμέν σοι· Χαῖρε ἀγνή Παρθενομητορ.

Μετὰ τὸν Ἀμῶμον, τὰ Εὐλογητάρια.

Εἶτα ἡ Ὑπακοή. Ἦχος γ'.

Εκπλήττων τῇ ὄρασει, δροσίζων τοῖς ῥήμασιν, ὁ ἀσφράπτων Ἄγγελος, ταῖς Μυροφόροις ἔλεγε· Τὸν ζῶντα τί ζητεῖτε ἐν μνήματι; ἠγέρθη κενώσας τὰ μνήματα· τῆς φθορᾶς ἀλλοιωτὴν, γινώτε τὸν ἀναλλοιώτον· εἶπατε τῷ Θεῷ· Ὡς φοβερά τὰ ἔργα σου! ὅτι τὸ γένος ἔσωσας τῶν ἀνθρώπων.

Οἱ Ἀναβαθμοὶ τοῦ Ἦχου.

Ἀντίφωνον Α'.

Τὴν αἰχμαλωσίαν Σιών, σὺ ἐξείλου ἐν Βαβυλώνος· καὶ ἐν τῶν παθῶν, πρὸς ζωὴν ἔλκυσον Λόγε.

Εν τῷ νότῳ οἱ σπείροντες, δάκρυσιν ἐνθέοις, θριοῦσι στάχιας, ἐν χαρᾷ αἰεζωΐας.

Δόξα, καὶ νῦν.

Αγίῳ Πνεύματι, πᾶσα ἀγαθοδωρία, ὡς Πατρὶ καὶ Υἱῷ συναστράπτει, ἐν ᾧ τὰ πάντα ζῆ καὶ κινεῖται.

Ἀντίφωνον Β'.

Εὰν μὴ Κύριος οἰκοδομήσῃ οἶκον τῶν ἀρετῶν, μάτην κοπιῶμεν· τὴν δὲ ψυχὴν σκῆπτουτος, οὐδεὶς ἡμῶν πορθεῖται τὴν πόλιν.

Τοῦ καρποῦ τῆς γαστροῦ, τῷ Πνεύματι υἱοποιητῶς σοι τῷ Χριστῷ, ὡς Πατρὶ, οἱ Ἄγιοι πάντοτε εἰσίν.

Δόξα, καὶ νῦν.

Αγίῳ Πνεύματι, ἐνθεωρεῖται πᾶσα ἀγιότης, σοφία· οὐσιοὶ πᾶσαν γὰρ κτίσιν· αὐτῷ λατρεύσωμεν, Θεὸς γάρ, ὡς Πατρὶ τε καὶ Λόγῳ.

Ἀντίφωνον Γ'.

Οἱ φοβούμενοι τὸν Κύριον, μακάριοι, τρίβος βαδιοῦνται τῶν ἐντολῶν· φαγονται, ζωηράν γὰρ παγκαρπίαν.

Κύκλω τῆς τραπέζης σου, εὐφράνθητι καθορῶν σου ποιμενάρχα, τὰ ἔγγονα φέροντα, κλάδους ἀγαθοεργίας.

Δόξα, καὶ νῦν.

Αγίῳ Πνεύματι, ὁ πᾶς πλοῦτος τῆς δόξης, ἐξ οὗ χάρις καὶ ζωὴ πάση τῇ κτίσει· σὺν Πατρὶ γάρ, ἀνυμνεῖται καὶ τῷ Λόγῳ.

Προκείμενον.

Εἶπατε ἐν τοῖς ἔθνεσιν, ὅτι Κύριος ἐβασίλευσε· καὶ γὰρ κατώρθωσε τὴν οἰκουμένην, ἣτις οὐ σαλευθήσεται.

Στίχ. Ἄσατε τῷ Κυρίῳ ᾄσμα καινόν.

Τὸ Πᾶσα πνοή. Εὐαγγέλιον Ἑωθινόν Ε'. Ἀνάστασιν Χριστοῦ θεασάμενοι. **Ο Ν'.** καὶ τὰ λοιπὰ, ὅρα σελ. 26.

Οἱ Κανόνες τοῦ Πάσχα μετὰ τῶν Εἰρμῶν, καὶ τῆς Θεοτόκου εἰς η' καὶ τοῦ Παραλύτου εἰς ς'.

Κανὼν τοῦ Πάσχα. Ἦχος α'.

ᾠδὴ α'. Ὁ Εἰρμός.

- **Α**ναστάσεως ἡμέρα, λαμπρυνθῶμεν λαοί·
- **Πάσχα Κυρίου Πάσχα**· ἐν γὰρ θανάτῳ πρὸς ζωὴν, καὶ ἐκ γῆς πρὸς οὐρανόν, Χριστὸς ὁ Θεὸς ἡμᾶς διεβίβασεν, ἐπινίκιον ἄδοντας.

Τροπάρια.

Καθαρθῶμεν τὰς αἰσθήσεις, καὶ ὀφόμεθα τῷ ἀπροσίτῳ φωτὶ, τῆς Ἀναστάσεως, Χριστὸν ἐξαστράπτοντα, καὶ Χαίρετε, φάσκοντα, τρανῶς ἀκουσόμεθα, ἐπινίκιον ἄδοντες.

Οὐρανοὶ μὲν ἐπαξίως εὐφραινέσθωσαν, γῆ δὲ ἀγαλλιάσθω, ἑορταζέτω δὲ κόσμος, ὁρατὸς τε ἅπας καὶ ἀόρατος· Χριστὸς γὰρ ἐγήγερται, εὐφροσύνη αἰώνιος.

Κανὼν τῆς Θεοτόκου. Εἰρμός ὁ αὐτός.

Θανατώσεως τὸν ὄρον ἀνεμόχλευσας, τὴν αἰώνιαν ζωὴν, κυφορήσασα Χριστὸν τὸν ἐν τάφῳ ἀναλάμψαντα σήμερον, Παρθένε πανάμωμε, καὶ τὸν κόσμον φωτίσαντα.

Αναστάντα κατιδοῦσα, σὸν Υἱὸν καὶ Θεόν, χαίροις σὺν Ἀποστόλοις, θεοχαρίτωτε ἀγνή, καὶ τὸ Χαῖρε πρωτουργῶς, ὡς πάντων χαρᾶς, αἰτία εἰσδέδεξαι, Θεομητορ πανάμωμε.

Κανὼν τοῦ Παραλύτου. Ἦχος γ'.

Οὐ ἡ Ἀκροστιχὶς ἐν τῇ Ἑννάτῃ ᾠδῇ,

Ἰωσήφ.

Ποίημα Ἰωσήφ Θεσσαλονίκης.

ᾠδὴ α'. Ὁ Εἰρμός.

- **Θ**αυμαστός ἐνδοξῶς, ποιῶν τέρατα, σὺ εἶ
- Θεός, ὁ ἄβυσσον γεώσας, καὶ ἄρματα
- καλύψας, καὶ λαὸν διασώσας, ἄδοντά σοι,
- ὡς λυτρωτῆ ἡμῶν Θεῷ.

Τροπάρια.

Ενεργῶν σημεῖα, ποιῶν τέρατα, μόνε Βασιλεῦ, σταυρὸν ἐθελουσίως ὑπέστης, ὡς οἰκτιρμῶν· καὶ θάνατον θανάτῳ θανατώσας, ἐζωοποίησας ἡμᾶς.

Τῇ Χριστοῦ Ἐγέρσει, λαοὶ σήμερον, χορεύσωμεν πιστῶς· ἐσκύλευται ὁ Ἄδης, δεσμίους οὓς κατεῖχεν, ἀπέδωκε σπουδαίως, ἀνυμνοῦντας τὰ μεγαλεῖα τοῦ Θεοῦ.

Οδυνάμει θείᾳ, ποτὲ Παραλύτον, λόγῳ σου Χριστέ, συσφίγξας καὶ προσταξας, αὐτῷ τὴν κλίνην ἄραι, χρονίως ἀσθενοῦντι, τὴν ψυχὴν μου νοσοῦσαν, ἴασαι δεινῶς.

Εν τῇ κολυμβήθρᾳ, ποτὲ Ἄγγελος, τῇ Προβατικῇ, κατήρχετο, καὶ ἓνα ἴατο κατὰ χρόνον· Βαπτίσματι δὲ θείῳ νῦν καθαίρει, ἀπειρα πλήθη ὁ Χριστός.

Αρχηγὲ Ἀγγέλων, Ἀρχιστρατήγε τῶν ἀνω λειτουργῶν, τοὺς συναθροισμένους, ἐν τῷ σεπτῷ ναῷ σου, καὶ τὸν Θεὸν ἀνυμνοῦντας, σκέπε φρουρεῖ, ἀπὸ παντοίων πειρασμῶν.

Δόξα.

Εν τρισὶ προσωπίοις μιᾷ φύσει δὲ, ἀναρχόν Θεόν, ὑμνήσωμεν ἀπαύστως μετὰ τῶν ἁ-

σωμάτων, Πατέρα, Λόγον, Πνεῦμα, βασιλείαν ἔχουσαν, καὶ κράτος ἀμέρες.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Τὴν τιμῶσαν ταύτην, Ἄγνη πόλιν σου πάντοτε πιστῶς, περίσωζε κινδύνων, ἀλώσεως βαρβάρων, πολέμου ἐμφυλίου, καὶ μαχαίρας, καὶ πάσης ἄλλης ἀπειλῆς.

Καταβασία. Ἀναστάσεως ἡμέρα.

Ὁδὴ γ'. Ὁ Εἰρμός.

- » **Δ**εῦτε πόμα πίωμεν καινόν, οὐκ ἐκ πέτρας ἀγόνου τερατουργούμενον, ἀλλ' ἀφθαρσίας πηγὴν, ἐκ τάφου ὄμβρῆσαντος Χριστοῦ, ἐν ᾧ στερευόμεθα.

Τροπάρια.

Νῦν πάντα πεπλήρωται φωτὸς, οὐρανός τε, καὶ γῆ, καὶ τὰ καταχθόνια· ἑορταζέτω γοῦν πᾶσα κτίσις, τὴν Ἐγερσιν Χριστοῦ, ἐν ἧ ἑστερέωται.

Χθὲς συνεθαπτόμην σοι Χριστέ, συνεγειρόμαι σήμερον ἀναστάντι σοι· συνεσταυρούμην σοι χθὲς, αὐτὸς με συνδόξασον Σωτῆρ, ἐν τῇ βασιλείᾳ σου.

Τῆς Θεοτόκου. Ὁ αὐτός.

Επὶ τὴν ἀκήρατον ζωὴν, ἐπανέρχομαι σήμερον ἀγαθότητι, τοῦ γεννηθέντος ἐκ σοῦ, καὶ πᾶσι τοῖς πέρασιν Ἄγνη, τὸ φέγγος ἀστράφαντος.

Θεὸν ὃν ἐκύησας σαρκί, ἐκ νεκρῶν καθὼς εἶπεν ἐξεγειρόμενον, Θεασαμένη Ἄγνη, χόρευε· καὶ τοῦτον, ὡς Θεὸν, ἄχραντε μεγαλύνε.

Τοῦ Παραλύτου. Ὁ Εἰρμός.

- » **Σ**τεῖρα ψυχὴ καὶ ἄγονε, κτῆσαι καρπὸν εὐκλεῆ, εὐτεκνημένη βόησον· Ἐστερεώθη ἡ καρδιά μου· οὐκ ἔστιν ἅγιος, καὶ οὐκ ἔστι δίκαιος, πλὴν σου Κύριε.

Τροπάρια.

Ορῶν σε πάλαι ἥλιος, ξύλω κρεμάμενον, Λόγε τὸ φῶς συνέστειλε, καὶ ἔδονεῖτο ἡ γῆ ἅπανσα· νεκροὶ ἐξανίσταντο, νεκροῦ γενομένου σου, παντοδύναμε.

Μετὰ ψυχῆς ἐλθόντος σου, ἐν τῇ κοιλίᾳ τῆς γῆς, ψυχὰς ἄς περ ἐκέκτητο, ἐναπεδίδου Ἄδης σπουδῆ, βώσας τῷ κράτει σου, ᾧ δὴν χαριστήριον, μόνε Κύριε.

Τὴν ἐπὶ χρόνους πλείονας, ἐξασθενοῦσαν δεινῶς, ψυχὴν μου ὑπεράγαθε, ὡς τὸν Παραλύτον πρὶν, ὑγίωσον· ὡς ἂν βηματίζω σε, ταῖς τρίβους, ἃς ἔδειξας τοῖς ποθοῦσί σε.

Μετὰ τῶν ἄνω τάξεων, Θεοῦ Ἀρχάγγελε, ἱκετηρίαν ποίησον, ὑπὲρ τῶν πίστει ἀ-

νυμνούντων σε φρουρῶν, συντηρῶν ἡμᾶς τοῦ βίου τοῖς πάθεσι περιπίπτοντας.

Δόξα.

Δόξα, Πατρὶ βράσωμεν, Υἱῷ, καὶ Πνεύματι, εἷς γὰρ ὑπάρχει φύσει Θεὸς, ὃν αἱ δυνάμεις πᾶσαι τῶν οὐρανῶν, ἐν φόβῳ δοξάζουσι, τὸ, Ἅγιος, Ἅγιος, Ἅγιος, κράζουσαι.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ασπορον ἔσχεσ ὑλληψιν, καὶ ὑπὲρ νεῦν τοκετόν, Παρθενομητορ ἄχραντε· ἔργον φρικῶδες, θαῦμα μέγιστον, Ἀγγέλοις τιμώμενον, βροτοῖς δοξαζόμενον, Κόρη Δέσποινα.

Καταβασία. Δεῦτε πόμα πίωμεν.

Καθίσματα. Ἦχος γ'.

Τὴν ὠραιότητα, τῆς παρθενίας σου.

Ρῆμα Παραλύτου, μόνον συνέσφιγξεν, ὡς ὁ παγκόσμιος, λόγος ἐφθέγγετο, τῆ δι' ἡμᾶς ἐπὶ τῆς γῆς ὀφθέντος δι' εὐσπλαγγίαν· ὅθεν καὶ τὸν κράθβατον, ἐπιφέρων διήρχετο, καὶ οἱ Γραμματεῖς ὄραῖν, τὸ πραχθὲν ἔχ' ὑπέφερον, κακίας κατεχόμενοι φθόνῳ, τῷ ψυχὰς παραλύοντι,

Δόξα, καὶ νῦν. Θεοτοκίον. Αὐτόμελον.

Τὴν ὠραιότητα, τῆς παρθενίας σου, καὶ τὸ ὑπέρλαμπρον, τὸ τῆς ἀγνείας σου, ὁ Γαβριὴλ καταπλαγεῖς, ἐβόα σοι, Θεοτόκε· Ποῖόν σοι ἐγκώμιον, προσαγάγω ἐπάξιον; τί δὲ ὀνομάσω σε; ἀπορῶ καὶ ἐξίσταμαι· διὸ ὡς προσετάγην, βῶ σοι· Χαῖρε ἡ κεχαριτωμένη.

Ὁδὴ δ'. Ὁ Εἰρμός.

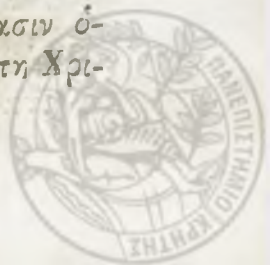
- » **Ε**πὶ τῆς θείας φυλακῆς, ὁ θρηγόρος Ἀββακούμ, στήτω μεθ' ἡμῶν καὶ δεικνύτω, φασφόρον Ἄγγελον, διαπρυσίως λέγοντα· Σήμερον σωτηρία τῷ κόσμῳ, ὅτι ἀνέστη Χριστὸς ὡς παντοδύναμος.

Τροπάρια.

Αρσεν μὲν ὡς διανοῖξαν, τὴν παρθενεύσαν νηδὺν, πέφηνε Χριστὸς· ὡς βρωτὸς δέ, ἀμνὸς προσηγόρευται· ἄμωμος δέ, ὡς ἄγευστος κηλίδος, τὸ ἡμέτερον Πάσχα· καὶ ὡς Θεὸς ἀληθῆς, τέλειος λέλεκται.

Ως ἐνιαύσιος ἀμνὸς, ὁ εὐλογούμενος ἡμῖν, στέφανος χρηστὸς ἐκουσίως ὑπὲρ πάντων τέθυται, Πάσχα τὸ καθαρτήριο· καὶ αὐθις ἐκ τοῦ τάφου ὠραίος, δικαιοσύνης ἡμῖν ἔλαμψεν ἥλιος.

Ο Θεοπάτωρ μὲν Δαυὶδ, πρὸ τῆς σκιῶδους κιβωτοῦ, ἤλατο σκιρτῶν· ὁ λαὸς δὲ τοῦ Θεοῦ ὁ ἅγιος, τὴν τῶν συμβόλων ἐκθασιν ὀρῶντες, εὐφρανθῶμεν ἐνθέως· ὅτι ἀνέστη Χριστὸς ὡς παντοδύναμος.

Τῆς Θεοτόκου. Ὁ αὐτός.

Ο διαπλάσας τὸν Ἀδάμ, τὸν σὸν προπάτορα Ἀγνή, πλάττεται ἐκ σοῦ, καὶ θανάτῳ, τῷ οἰκείῳ ἔλυσε, τὸν δι' ἐκείνου θάνατον, σήμερον, καὶ κατηύγασε πάντας, ταῖς θείαις ἀστραπαῖς τῆς Ἀναστάσεως.

Ο ἄπεκύησας Χριστὸν ὠραιότατως ἐκ νεκρῶν, λάμπσαντα, Ἀγνή καθορώσα, ἡ καλή καὶ ἄμωμος, ἐν γυναιξίν ὠραία τε, σήμερον, εἰς πάντων σωτηρίαν, σὺν Ἀποστόλοις αὐτὸν χαίρουσα δόξαζε.

Τοῦ Παρὰλύτου. Ὁ Εἰρμός.

• **Τ**ὸ κατάσκιον ὄρος, ὃ Ἀββακούμ προεώρα, τὴν ἄχραντὸν σου μήτραν Ἀγνή.
• διὸ καὶ ἀνεκραύγαζεν· Ἀπὸ Θαιμάν ἤξει
• ὁ Θεός, καὶ ὁ Ἅγιος ἐξ ὄρους, κατασκιού
• δασέος.

Τροπάρια.

Τῶν Ἑβραίων ὁ δῆμος, φθόνῳ τηκόμενος, ξύλῳ ἐσταύρωσέ σε Κύριε· καὶ λύσας τὸ κατάκριμα, τὸ τοῦ θανάτου ὡς κραταιὸς ἐξεγήγερσαι, τὸν κόσμον σεαυτῷ συνεγείρας.

Μετὰ μύρων Γυναικῶν τὸ ἀκένωτον μύρων, ζητεῖτε ἐξ ἐμοῦ καὶ ταῖς Μυροφόροις ἔφησεν, ὁ καθεζόμενος ἐν λευκοῖς, τὴν ὑψηλὴν πληρώσας, νοσητῆρ ἰατρικῆς.

Δούλου φέρων εἰκόνα ὑπερβολῆ εὐσπλαγχνίας, βαλίζων τὴν κατέγονα, καὶ ὑγιῆ ἀπέδειξας, τὸν ἐπὶ χρόνοις Δόγε πολλοῖς, κατακείμενον, κελύσας, καὶ τὸν κράθβατον ἄραι.

Αγγελος μὲν Κυρίου, κατὰ καιρὸν καταβαίνων, τὸ ὕδωρ ἐν τῇ Προβατικῇ ἐτάρασσε, τελῶν ὑγιῆ ἕνα καὶ μόνον· ὁ δὲ Χριστὸς, πλήθη ἀπειρα, τῷ θείῳ Βαπτισμῷ διασώζει.

Αρχηγέ τῶν Ἀγγέλων, καὶ ὁδηγέ πλανωμένων, Κυρίε Ἀρχιεράτῃγε, τῇ ὥρᾳ ταύτῃ, μέσον ἡμῶν παραγενοῦ, καὶ τὰς προσευχὰς πάντων προσάγαγε, τῷ μόνῳ ποιητῇ καὶ Δεσπότη.

Δόξα.

Ενούμενη τῇ φύσει, διαιρουμένη προσώποις, ὑπάρχει ἡ ἀγία Τριάς· Πατὴρ ὁ ὑπερούσιος, ὁ συναϊδιός τε Υἱός, καὶ τὸ ἅγιον καὶ μόνον, παντοδύναμον Πνεῦμα.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Η Ἀγνή πῶς θηλάζεις; πῶς δὲ ἐγέννησας βρέφος, τῆ Ἀδάμ ἀρχαιότερον; πῶς ἐν ἀγκάλαις φέρεις Υἱόν, τὸν ἐπὶ ὤμων χερσβικῶν; ὡς ἐπίσταται, ὡς οἶδεν, ὁ τὸ πᾶν οὐσιώσας.

Καταβασία. Ἐπὶ τῆς θείας φυλακῆς.

Ἔδῃ ε. Ὁ Εἰρμός.

• **Ο** ῥθρίσωμεν ὀρθρου βαθέος, καὶ ἀντὶ μύρου τὸν ὕμνον προσοίσωμεν τῷ Δεσπότη καὶ Χριστὸν ὀψόμεθα, δικαιοσύνης ἡλίον, πᾶσι ζωὴν ἀνατέλλοντα.

Τροπάρια.

Τὴν ἀμετρόν σου εὐσπλαγχνίαν, οἱ ταῖς τοῦ Ἄδου σειραῖς συνεχόμενοι, δεδοκότες, πρὸς τὸ φῶς ἠπειγόντο Χριστέ, ἀγαλλομένῳ ποδί, Πάσχα κροτοῦντες αἰώνιον.

Προσελθόμεν λαμπαδηφόροι, τῷ προϊόντι Χριστῷ ἐκ τοῦ μνήματος, ὡς νυμφίῳ καὶ συνεορτάσωμεν, ταῖς φιλεόρτοις τάξεσι Πάσχα Θεοῦ τὸ σωτήριον.

Τῆς Θεοτόκου. Ὁ αὐτός.

Φωτίζεται θείαις ἀκτίσι, καὶ ζωηφόροις, ταῖς τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Υἱοῦ σου, Θεομητορ ἄχραντε, καὶ χαρμονῆς ἐμπίπλαται, τῶν εὐσεβῶν ἡ ὁμήγουρις.

Θὺκ ἠνοιξας πύλας Παρθένου, ἐν τῷ σαρκουῖσθαι μνήματος ἐκ ἔλυσας τὰς σφραγίδας, Βασιλεῦ τῆς κτίσεως· ὅθεν ἐξαναξάντα σε, θρασυμένη ἠγάλλετο.

Τοῦ Παρὰλύτου. Ὁ Εἰρμός.

• **Φ**ωτὶ τῷ ἀνεσπέρῳ σου Χριστέ, καταύγασον τὴν ταπεινὴν με ψυχὴν, καὶ ὁδήγησον εἰς τὸν φόβον σου· διότι φῶς τὰ προσάγαματά σου.

Τροπάρια.

Υψώθης ἐπὶ ξύλου τοῦ Σταυροῦ, καὶ κόσμον ἅπαντα συνανύψωσας· καὶ γενόμενος ἐν νεκροῖς ὁ Θεός, νεκρὸς ἐγείρεις τῆς ἀπ' αἰῶνος.

Ανέστη καθὼς εἶπεν ὁ Χριστὸς, κενώσας ἅπαντα Ἄδου τὰ βασίλεια, καὶ ὀπτάνεται Ἀποστόλοις, χαρᾶς μεταδιδούς διακονοῦσας.

Λευχείμων καθαράθη γυναιξίν, ἀσφραπτῶν Ἄγγελος, φάσκων· Μὴ κλαίετε· ἡ ζωὴ ἡμῶν ἐξεγήγερται, τῆς ἐν τοῖς τάφοις νεκρὸς ζωώσας.

Παρὰλύτον ὡς ἠγείρας Χριστέ, τὴν παρεϊμένην με ψυχὴν ὑγίωσον, παραβάσει καὶ βαδίζειν με τὰς σὰς ὀρθαῖς εὐόδωσον τρίβους.

Αγγέλων ἀρχηγέτα Μιχαὴλ, τὸν ἀθραζόμενον ἐν τῷ τεμένει σου λαὸν σήμερον, καὶ κηρύττοντα τὰ τοῦ Θεοῦ, σῶζε μεγαλεῖα.

Δόξα.

Ισότημος τρισάριθμος μονάς, διαιρουμένη μὲν πιστῶς ταῖς ὑποστάσεσιν, ἐνούμενη δὲ φύσει πέφυκε, Πατὴρ, Υἱός, καὶ τὸ θεῖον Πνεῦμα.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Τὴν ἀσπορον λοχείαν σε Ἀγνή, τὴν ἀκατάληπτον ὕμνοῦμεν γέννησιν, μακαρίζοντες ὡς Μητέρα σε, τῆ ποιητοῦ πάντων καὶ Δεσπότη.

Καταβασία. Ὁρθρίσωμεν ὀρθρου βαθέως.
Ὡδὴ 5. Ὁ Εἰρμός.

Κατῆλθες ἐν τοῖς κατωτάτοις τῆς γῆς, καὶ
 συνέτριψας μοχλοὺς αἰωνίους, κατόχης
 πεπεδημένων Χριστέ, καὶ τριήμερος, ὡς ἐκ
 κήτους Ἰωνᾶς, ἐξανέστης τοῦ τάφου.

Τροπάρια.

Φυλάξας τὰ σήμαντρα σῶα Χριστέ, ἐξηγέρ-
 θης τοῦ τάφου, ὁ τὰς κλεῖς τῆς Παρθένου
 μὴ λυμνηάμενος, ἐν τῷ τόκῳ σου· καὶ ἀνέφξας
 ἡμῖν, Παραδείσου τὰς πύλας.

Σωτέρ μου, τὸ ζῶν με καὶ ἄθυτον, ἱερεῖον, ὡς
 Θεὸς, σεαυτὸν ἐκουσίως, προσαγαγὼν τῷ
 Πατρὶ, συνανέστησας, παγγενῆ τὸν Ἀδάμ, ἀ-
 ναστὰς ἐκ τοῦ τάφου.

Τῆς Θεοτόκου. Ὁ αὐτός.

Ἀνῆκται τὸ παλαι κρατούμενον, τῷ θανά-
 τῳ καὶ φθορᾷ, διὰ τοῦ σαρκωθέντος ἐν
 σῆς ἀχράντου γαστρὸς, πρὸς τὴν ἀφθαρτον,
 καὶ αἰδιδιον ζωὴν, Θεοτόκε Παρθένε.

Κατῆλθεν ἐν τοῖς κατωτάτοις τῆς γῆς, ὁ λα-
 γόσι σου Ἄγνη, κατελθὼν καὶ οἰκήσας,
 καὶ σαρκωθείς ὑπὲρ νοῦν, καὶ συνήγειρεν, ἑαυ-
 τῷ τὸν Ἀδάμ, ἀναστὰς ἐκ τοῦ τάφου.

Τοῦ Παραλύτου. Ὁ Εἰρμός.

Βυθός μοι τῶν παθῶν ἐπανέστη, καὶ ζάλη
 ἐναντίων ἀνέμων· ἀλλὰ προφθάσας με
 σὺ, σῶσον Σωτήρ, καὶ ρῦσαι φθορᾶς, ὡς ἔ-
 σωσας τοῦ θηρός τὸν Προφήτην.

Τροπάρια.

Υψώθης ἐκουσίως ἐν ξυλῷ, ἐτέθης ὡς νεκρὸς
 ἐν μνημείῳ, καὶ τῆς ἐν Ἄδῃ νεκροῦς πάν-
 τας ὁμοῦ ζωώσας Χριστέ, ἀνέστησας θεικῆ
 δυναστεία.

Ὁ Ἄδης συναντήσας σοι κάτω, οἰκτίρμον
 ἐπικράνηθι, δεσμώτας, ἀποδιδούς ἐν σπυ-
 δῆ, σοῦ τὴν φρικτὴν ὑμνοῦντας Σωτήρ Ἀνάστα-
 σιν, ἐν φωναῖς ἀσιγήτοις.

Ὁ θείοι Μαθηταὶ κατιδόντες ἐκ τάφου τὴν
 ζωὴν τῶν ἀπάντων, ἐγηγερμένον Χριστόν,
 πόθῳ πολλῷ, καὶ γνώμῃ εὐθεῖ, καὶ θυμηδία
 ψυχῆς προσεκύνουν.

Ὁ παλαι ἐπὶ κλίνης ὀδύνης, ἐν χρόνοις κα-
 τακείμενος πλείστοις, τῇ σῇ προστάξει
 Χριστέ, ἀρτιωθείς, δοξάζει, ὑμνῶν τὴν εὐσπλαγ-
 χνίαν, τὴν σὴν ζωοδότα.

Ἀγγέλων Μιχαὴλ ἀρχηγέτα, τῷ θρόνῳ πα-
 ρεστώς τοῦ Δεσπότη, πάρεσο μέσον ἡ-
 μῶν, καθοδηγῶν πρὸς τρίβους ζωῆς, τοὺς σὲ
 προστάτην, θερμὸν κεκτημένους.

Δόξα.

Τριάδα τοῖς προσώποις σε σέβω, μονάδα τῆ
 οὐσία κηρύττω, ἀναρχε Πάτερ, Υἱέ, Πνεῦ-
 μα εὐθές, Θεέ τοῦ παντός, μετὰ τῶν ἀνω φρι-
 κτῶν στρατευμάτων.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ὅ πάντα θείῳ νεύματι φέρων, κρατεῖται
 Θεοτόκε Παρθένε, ἐν ταῖς ἀγκάλαις ταῖς
 σαῖς, πάντας ἡμᾶς ἀρπάζων χειρὸς, δουλείας
 τοῦ πονηροῦ, ὡς οἰκτίρμων.

Καταβασία. Κατῆλθες ἐν τοῖς κατωτάτοις.
 Κοντάκιον. Ήχος γ'.

Ἡ Παρθένος σήμερον.

Τὴν ψυχὴν μου Κύριε, ἐν ἀμαρτίαις παντοί-
 αις, καὶ ἀτόποις πράξεσι, δεινῶς παραλε-
 λυμένην, ἔγειρον τῇ θεικῆ σου ἐπιστασία, ὡς-
 περ καὶ τὸν Παραλύτον, ἠγειρας παλαι, ἵνα
 κράζω σεσωσμένος· Οἰκτίρμον δόξα, Χριστέ,
 τῷ κράτει σου.

Ὁ Οἶκος.

Ὁ χειρὶ σου δρακί περικρατῶν τὰ πέρατα,
 Ἰησοῦ ὁ Θεὸς, ὁ τῷ Πατρὶ συνἀναρχος,
 καὶ Πνεύματι ἀγίῳ συνδεσπόζων ἀπάντων,
 σαρκὶ ἐφάνης, νόσους ἰώμενος, καὶ πάθη ἀπή-
 λασας, τυφλοὺς ἐφώτισας, καὶ τὸν Παραλύτον
 λόγῳ θεικῷ σὺ ἐξανέστησας, περιπατεῖν ἀ-
 θρόνως προστάξας, καὶ τὴν βαστάσασαν αὐτὸν
 κλίνην ἐπὶ τῶν ὤμων ἄραι· ὅθεν πάντες σὺν
 τούτῳ ἀνυμνοῦμεν καὶ ἐκβοῶμεν· Οἰκτίρμον
 δόξα, Χριστέ τῷ κράτει σου.

Συναξάριον τοῦ Μηναίου, εἶτα τὸ παρόν.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Κυριακῇ τετάρτῃ ἀπὸ τοῦ Πά-
 σχα, τοῦ Παραλύτου μνήαν ποιούμεθα, καὶ ὡς
 εἰκὸς τὸ τοιοῦτον ἐορτάζομεν θαῦμα.

Στίχοι.

Τὸ ρῆμα Χριστοῦ σφίγμα τῷ παρεϊμένῳ.
 Οὕτως ἴαμα τοῦτο ρῆμα καὶ μόνον.

Τίθειται ἐνταῦθα καὶ τοῦτο, ὅτι κατὰ τὸν καιρὸν τῆς
 παρ' Ἑβραίοις Πεντηκοστῆς ὁ Χριστὸς διεπράξατο τῆτο.
 Ἀναβὰς γὰρ εἰς Ἱερουσόλυμα, εἰς τὴν Ἑορτὴν, καὶ ἐν τῇ
 πενταστώ Κολυμβήθρα γενόμενος, ἦν Σολομῶν ψαροδέμη-
 σεν, ἥτις δὴ καὶ Προβατικὴ ἐπεκλήθητο, ὅτι τῶν ἐν τῷ
 Γερῷ σφαζομένων εἰς Ἰουδαίαν προβάτων, ἐκεῖσε τὰ ἐντόθια
 ἔπλυνον· ἢ καὶ διὰ τὸ, τὸν πρῶτως ἐκεῖσε βαίνοντα, ἡνίκα
 ὑπὸ τοῦ Ἀγγέλου εἰσαπαῆ τοῦ ἔτους, τὸ ὕδωρ ἐταράττετο,
 ὑγιῆ ἀναδεικνύσθαι. Εὕρισκει οὖν ἐκεῖ ἀνθρώπου, τρια-
 κοντα καὶ ὀκτὼ ἔτη ἔχοντα, καὶ, ἀπορία τοῦ εἰσθαλλόντος
 αὐτὸν ἐν τῷ ὕδατι, κατακείμενον· ἐξ οὗ δὴ μαθήσαντες,
 πάσαν τὴν καρτερίαν καὶ τὴν ὑπεροπὴν ἀγαθὴν· καὶ ὅτι καὶ
 τὸ Πάπτισμα δεῖναι ἐμελλε, ῥηπτικὸν ἀμαρτίας ἐπιπέσει,
 φανερόμενον ὁ Θεὸς, ἐν τῇ παλαιᾷ δὲ ὕδατος ἐκπορῆσει.

περάστια· ἵνα ἔταν ἐκεῖνο γένηται, εὐκόλως παραδεχθεῖη. Ἐπί τούτου δὴ τὸν Παράλυτον, Ἰαρον οὕτως αἰπῶς ὀνομαζόμενον, ἔρχεται ὁ Ἰησοῦς, καὶ ἐρωτᾷ αὐτόν· ὁ δὲ, τὴν ἀπορίαν τὴν τοῦ συνεργήσουτος προβάλλεται. Καὶ ὁ Χριστός, τὸ ἐπὶ τοσοῦτον ἐκτακῆναι τοῦτον τῇ ἀσθενείᾳ εἰδώς, λέγει· Ἄρον σου τὸν κράββατον καὶ περιπάτει· καὶ αὐτίκα ὑγιῆς ἀναδείκνυται, καὶ τὴν κλίνην ἐπ' ὤμων ἀράμενος, ἵνα μὴ φαντασία τὸ πρᾶγμα δόξη, τὴν εἰς τὸν οἶκον ἐβάδιζε. Σαββάτου δὲ ὄντος, ἐκωλύετο παρὰ τῶν Ἰουδαίων περιπατεῖν. Ὁ δὲ τὸν ὑγιώσαντα προεβάλλετο, ὡς εἰπόντα ἐν Σαββάτῳ περιπατεῖν, μὴ εἰδώς ὁποῖος ἐστίν· ὁ γὰρ Ἰησοῦς, φησὶν, ὄχλου ἐκείσε συναθροισθέντος, ἐξέκλινεν ἀποκρυβεῖς.

Μετὰ δὲ ταῦτα εὔρεν αὐτόν ὁ Ἰησοῦς ἐν τῷ Ἱερῷ, καὶ λέγει αὐτῷ· Ἴδε ὑγιῆς γέγονας, μὴκέτι ἁμαρτανε, ἵνα μὴ χεῖρόν τι σοι γένηται. Τοῦτο δὲ φασὶν τινες εἰπεῖν τὸν Χριστόν, οὐκ ὀρθῶς λέγοντες, ἐπειδὴ αὐτὸς ἐμελλε διδόναι τῷ Ἰησοῦ ράπισμα ὑστερον, ὅτε τῷ Ἀρχιερεὶ Καϊάφα παρίστατο, καὶ χεῖρονα τῆς παραλύσεως πειρασμὸν ἐντεῦθεν κληρώσεσθαι τῷ αἰώνιῳ πυρὶ, ἔχι τριάκοντα ἔτη καὶ ὀκτώ μόνον, ἀλλ' εἰς αἰεὶ βασανίζεσθαι· μᾶλλον γὰρ εἰδείξεν ὁ Κύριος ἐξ ἁμαρτιῶν αὐτῷ τὴν τῆς παραλύσεως ἐπισυμβῆναι ἀσθενείαν. Οὐ μὴν δὲ πᾶσα ἀσθενεία ἐξ ἁμαρτιῶν, ἀλλὰ καὶ ἐκ φυσικῆς νόσου, καὶ ἐξ ἀδηραγίας, καὶ ἀδιαφορίας, καὶ ἐτίρων πολλῶν ἐπιγίνεται. Ἰνους μὲντοι ὁ Παράλυτος, ὅτι Ἰησοῦς ἐστίν ὁ ποιήσας αὐτὸν ὑγιῆ, τοῦτο τοῖς Ἰουδαίοις καθίστησι γνώριμον· οἱ δὲ εἰς ἄμυναν ἐρεθισθέντες, ἐζήτουν ἀποκτεῖναι τὸν Χριστόν, ὅτι δῆθεν τὸ Σάββατον ἔλυσεν. Ὁ δὲ αὐτοῖς πολλὰ διελέγετο, συνιστῶν ὡς δίκαιον καὶ ἐν Σαββάτῳ εὐεργετεῖν· καὶ ὅτι αὐτὸς ἐστίν, ὁ τὸ Σάββατον εἰπὼν τηρεῖν, ὅς ἴσος ἑστὶ τῷ Πατρὶ· καὶ ὡσπερ ἐκεῖνος ἔτι ἐργάζεται, οὕτω καὶ οὗτος.

Ἰστέον δὲ, ὡς ἕτερος οὗτος ὁ Παράλυτος, τοῦ ἐν τῷ Ματθαίῳ Παραλυτικῷ· ἐκεῖνο μὲν γὰρ ἐν οἰκίᾳ ἐπράχθη, καὶ ὑπηρετούντων ἐκείνῳ ἀνθρώπων, καὶ Ἀφ' ἑωνταῖ σου αἱ ἁμαρτίαι ἀκούσαντι· τοῦτο δὲ ἐν τῇ Στοᾷ ἐτελέσθη, καὶ ἀνθρώπων οὐκ εἶχεν, ὡς λέγει τὸ ἱερὸν Εὐαγγέλιον· καὶ ὅτι τὸν κράββατον, ἤρεν, ὡς καὶ ἐκεῖνος. Ἐορτάζεται δὲ ἀρτίως, διὰ τὸ ἐν τῇ Πεντηκοστῇ καὶ τοῦτοπραχθῆναι, ὡσπερ καὶ τὸ τῆς Σαμαρείτιδος, καὶ τὸ τοῦ Τυφλοῦ. Τὸν μὲν γὰρ Θωμᾶν, καὶ τὰς Μυροφόρους, εἰς πίστωσιν τῆς ἐκ νεκρῶν τοῦ Χριστοῦ Ἀναστάσεως ἐορτάζομεν· τὰ δὲ λοιπὰ μέχρι τῆς Ἀναλήψεως, διὰτι αὐτὰ ἐν τῷ καιρῷ τῆς παρ' Ἑβραίοις Πεντηκοστῆς διαφέρως ἐνήργησε· καὶ ὅτι τούτων ὁ Ἰωάννης σχεδὸν οὕτως ἐμνημόνευσε.

Τῷ ἀπίρῳ ἐλέει σου, Χριστέ ὁ Θεὸς ἡμῶν ἐλέησον ἡμᾶς. Ἀμήν.

Ῥδὴ ζ'. Ὁ Εἰρμός.

- » Ὁ Παῖδας ἐκ καμίνου ῥυσάμενος, γενόμενος ἄνθρωπος, πάσχει ὡς θνητός,
- » καὶ διὰ πάθους τὸ θνητὸν, ἀφθαρσίας ἐνδύει
- » εὐπρέπειαν· ὁ μόνος εὐλογητός τῶν Πατέρων,
- » Θεὸς καὶ ὑπερένδοξος.

Τροπάρια.

Τυναῖκες μετὰ μύρων θεόφρονες, ὀπίσω σου ἔδραμον· ὃν δὲ ὡς θνητὸν, μετὰ δακρυῶν ἐζήτην, προσεκύνησαν, χαίρουσαι ζῶντα Θεόν, καὶ Πάσχα τὸ μυστικόν, σοῖς Χριστέ Μαθηταῖς εὐηγγελίσαντο.

Θανάτου ἐορτάζομεν νεκρωσιν, Ἄδου τὴν κατὰ θάλασσαν, ἄλλης βιοτῆς τῆς αἰωνίης ἀπαρχὴν, καὶ σκιρτῶντες ὑμνοῦμεν τὸν αἴτιον, τὸν μόνον εὐλογητὸν τῶν Πατέρων, Θεὸν καὶ ὑπερένδοξον.

Ὡς ὄντως ἱερά καὶ πανέορτος, αὕτη ἡ σωτήριος, νύξ καὶ φωταυγῆς, τῆς λαμπροφύρου ἡμέρας τῆς ἐγέρσεως, οὕσα προάγγελος, ἐν ἣ τὸ ἄχρονον φῶς, ἐκ τάφου σωματικῶς, πᾶσιν ἐπέλαμψεν.

Τῆς Θεοτόκου. Ὁ αὐτός.

Νεκρώσας ὁ Υἱὸς σου τὸν θάνατον, Πανάμωμε· σήμερον, πᾶσι τοῖς θνητοῖς, τὴν διαμένουσιν ζωὴν, εἰς αἰῶνας αἰώνων δεδώρηται· ὁ μόνος εὐλογητός τῶν Πατέρων, Θεός, καὶ ὑπερένδοξος.

Ὁ πάσης βασιλευῶν τῆς κτίσεως, γενόμενος ἄνθρωπος, ὤκησε τὴν σὴν Θεοχαρίτωτε νηδύν· καὶ σταυρὸν ὑπομείνας καὶ θάνατον, ἀνέστη θεοπρεπῶς, συνεγείρας ἡμᾶς, ὡς παντοδύναμος.

Τοῦ Παραλύτου. Ὁ Εἰρμός.

- » Ὁ τὴν φλόγα δροσίσας τῆς καμίνου, καὶ
- » τοὺς Παῖδας ἀφλέκτους διασώσας, εὐλογητός εἶ εἰς τοὺς αἰῶνας Κύριε, ὁ Θεὸς
- » τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Τροπάρια.

Ἀπλωθέντα σε ξυλῶ ὡς ἑώρα, φῶς συνέσει-
λεν ἡλῖος μὴ σθένων, τῷ κόσμῳ φαίνειν, σοῦ ἐκουσίως δύναντος Παμβασιλεῦ, εἰς φαῦσιν πάντων ἐθνῶν.

Ἐξανέστης κενώσας τὰ μνημεῖα, καὶ σκυλεύσας τὸν Ἄδην δυναστεία παντοδυναμῶ· διὸ ὑμνοῦμεν τὴν σεπτὴν σου Χριστέ καὶ θείαν Ἐγερσιν.

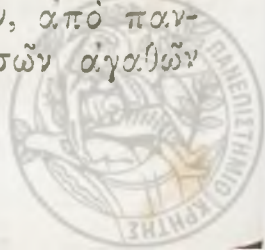
Ὡς νεκρὸν τί τὸν ζῶντα ἐκζητεῖτε; ἐξηγήρηθη, οὐκ ἐστὶν ἐν τῷ τάφῳ· ταῖς Μυροφόροις ἐβόα παλαι, ἐξαστραπτῶν μορφῇ ὁ θείος Ἄγγελος.

Κατακείμενον χρόνοις ἐπὶ πλείστοις, τὸν Παράλυτον λόγῳ ὑγιώσας, ἐβόας· Ἄρον τὸν κράββατόν σου, καὶ πορεύου ὑμῶν τὰ μεγαλεῖα τοῦ Θεοῦ.

Μιχαὴλ Ἀρχιστράτηγε Κυρίου, τοὺς πιστῶς ἐν τῷ θείῳ σου τεμένει, ἀθροίζομένους Θεοῦ εἰς αἶνον, ὀδήγει, σκέπε, ἐκ παντοίων κακῶν τῇ μεσιτείᾳ σου.

Δόξα.

Ὡς Τριάς, τοὺς πιστεῖ σε ὑμνοῦντας, ὡς Θεὸν τῶν ἀπάντων καὶ Δεσπότην, ἀπὸ παντοίων κινδύνων σῶζε, καὶ τῶν σῶν ἀγαθῶν μετόχους ποιήσον.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Παρθενεύεις τεκοῦσα ὑπὲρ λόγον, τὸν πρὸ πάντων αἰῶνων γεννηθέντα, ἐκ τοῦ ἀνάρχου Πατρὸς ἀρρέυστως· διὰ τοῦτο Ἄγνη σε μακαρίζομεν.

Καταβασία. Ὁ Παῖδας ἐκ καμίνου.

ᾠδὴ η̄. Ὁ Εἰρμός.

- Ἄψτη ἡ κλητὴ καὶ ἁγία ἡμέρα, ἡ μία τῶν
- Σαββάτων, ἡ βασιλὶς καὶ κυρία, ἑορτῶν
- ἑορτῆ, καὶ πανηγυρις ἐστὶ πανηγύρεων, ἐν ἣ
- εὐλογοῦμεν, Χριστὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Τροπάρια.

Δεῦτε τοῦ καινοῦ τῆς ἀμπέλου γεννήματος, τῆς θείας εὐφροσύνης, ἐν τῇ εὐσήμῳ ἡμέρᾳ τῆς Ἐγέρσεως, βασιλείας τε Χριστοῦ κοινωνήσωμεν, ὑμνοῦντες αὐτόν, ὡς Θεὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Αρον κύκλω τοὺς ὀφθαλμούς σου Σιών, καὶ ἴδε· ἰδοὺ γὰρ ἦκασί σοι, θεοφεγγεῖς ὡς φωστῆρες, ἐκ δυσμῶν, καὶ βορρᾶ, καὶ θαλάσσης, καὶ ἑώας τὰ τέκνα σου, ἐν σοὶ εὐλογοῦντα, Χριστὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Πάτερ παντοκράτορ, καὶ Λόγε, καὶ Πνεῦμα, τρισὶν ἐνιζομένη, ἐν ὑποστάσει φύσις, ὑπερουσίε, καὶ ὑπέρθεε, εἰς σέ βεβαπτίσαμεθα, καὶ σέ εὐλογοῦμεν, εἰς πάντα τοὺς αἰῶνας.

Κανὼν τῆς Θεοτόκου. Ὁ αὐτός.

Ηλθε διὰ σὲ εἰς τὸν κόσμον ὁ Κτίστης, Παρθένε Θεοτόκε, καὶ τὴν γαστέρα τοῦ Ἄδου, διαρρήξας θνητοῖς, τὴν ἀνάστασιν ἡμῖν ἔδωρσάτο· διὸ εὐλογοῦμεν, αὐτόν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Ολον καθελὼν τοῦ θανάτου τὸ κράτος, ὁ Υἱός σου Παρθένε, ἐν τῇ αὐτοῦ Ἀναστάσει, ὡς Θεὸς κραταῖός, συνανύψωσεν ἡμᾶς καὶ ἐθέωσε· διὸ ἀνυμνοῦμεν, αὐτόν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Τοῦ Παραλύτου. Ὁ Εἰρμός.

- Τὸν ὑπ' Ἀγγέλων ἀσιγήτως ἐν ὑψίστοις
- δοξαζόμενον Θεόν, οἱ οὐρανοὶ τῶν οὐ-
- ρανῶν, γῆ καὶ ὄρη καὶ βουνοὶ, βυθὸς καὶ
- πᾶν γένος ἀνθρώπων, ὑμνοῖς αὐτόν ὡς κτί-
- στην καὶ λυτρωτὴν εὐλογεῖτε.

Τροπάρια.

Τὸ καταπέτασμα ἐσχίσθη, σταυρωθέντος σε Σωτῆρ ἡμῶν, καὶ ἀπεδίδου τοὺς νεκροὺς, οὓς κατέπιεν ὁ θάνατος· καὶ Ἄδης ἐγυμνοῦτο, σὲ καθερῶν ἐν κατωτάτοις τῆς γῆς γεγονότα.

Ποῦ σου τὸ κέντρον ἐστὶ θάνατε; ποῦ σου Ἄδη νῦν τὸ νίκος; τῷ ἀναστάντι Βασιλεῖ, ἐνεκρώθης καὶ ἀπόλωλας· οὐκ ἔτι βασιλεύεις· ὁ κραταῖός ἀφείλετο γὰρ οὓς εἶδες δεσμίους.

Δράμετε τάχος ἀπαγγεῖλατε, Ἀποστόλοις τὴν Ἀνάστασιν, ταῖς Μυροφόροις, ὁ φανεῖς νεανίας ἀπεφθέγγετο· Ἀνέστη ὁ Δεσπότης, καὶ σὺν αὐτῷ, οἱ ἀπ' αἰῶνος νεκροὶ παραδόξως.

Εἴτεσι πλείστοις κατακείμενος ὁ Παραλύτης, ἐκράυγαζεν· Ἐλέησόν με λυτρωτά, ἀπορία συνεχόμενον· ὁ δὲ προσάττει τούτῳ, ἄραι σπυδῆ τὸν κράββατον, καὶ ὀρθῶς βηματίζειν.

Ος τῶν αὐλῶν προηγούμενος, Ἀρχιστράτηγε Δυναμέων, σὺν ταύταις αἴτησαι ἡμῖν τῶν πταισμάτων ἀπολύτρωσιν, διόρθωσίν τε βίου, καὶ τῶν ἐνεῖ ἀπόλαυσιν ἀγαθῶν αἰωνίων.

Δόξα.

Ακτιστον, ἄτμητον ἑσῖαν, τρισυπόστατον θεότηα, Πατέρα ἀναρχον Θεόν, καὶ Υἱὸν καὶ Πνεῦμα ἅγιον, ὑμνήσωμεν συμφώνως, τῶν Σεραφίμ κραυγάζοντες τὴν φρικτὴν μελωδίαν.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Τόμον σε πάλαι ἐθεάσατο, Ἡσαΐας Ἀειπάρθενε, ἐν ᾧ δακτυλῷ τοῦ Πατρὸς, Λόγος ἄχρονος ἐγγράπτο, ἐκ πάσης ἀλογίας σῶζων ἡμᾶς, τοὺς λόγοις σε ἱεροῖς ἀνυμνοῦντας.

Καταβασία. Αὕτη ἡ κλητὴ.

ᾠδὴ θ̄. Ὁ Εἰρμός.

- Φωτίζου, φωτίζου, ἡ νέα Ἰερουσαλήμ· ἡ
- γὰρ δόξα Κυρίου, ἐπὶ σέ ἀνέτειλε. Κό-
- ρευε νῦν, καὶ ἀγάλλε Σιών· σὺ δὲ ἄγνη, τέρ-
- που Θεοτόκε, ἐν τῇ Ἐγέρσει τοῦ τόκου σου.

Τροπάρια.

Ο θείας! ὦ φίλης! ὦ γλυκυτάτης σε φωνῆς μεθ' ἡμῶν ἀψευδῶς γὰρ, ἐπηγγείλω ἔσεσθαι, μεχρι τερμάτων αἰῶνος Χριστέ· ἦν οἱ πιστοὶ, ἄγκυραν ἐλπίδος, κατέχοντες ἀγαλλόμεθα.

Ο Πάσχα τὸ μέγα, καὶ ἱερώτατον Χριστέ· ὦ σοφία καὶ Λόγε, τῆ Θεοῦ καὶ δυνάμεις· διδοὺ ἡμῖν ἐκτυπώτερον, σοῦ μετασχεῖν, ἐν τῇ ἀνεσπέρῳ, ἡμέρᾳ τῆς βασιλείας σου.

Τῆς Θεοτόκου. Ὁ αὐτός.

Συμφώνως Παρθένε, σὲ μακαρίζομεν πιστοί· Χαῖρε πύλη Κυρίου· χαῖρε πόλις ἐμψυγε· χαῖρε, δι' ἧς ἡμῖν ἔλαμψε, σήμερον φῶς, τοῦ ἐκ σοῦ τεχθέντος, τῆς ἐκ νεκρῶν ἀναστάσεως.

Εὐφραίνε, ἀγάλλου, ἡ θεία πύλη τῆ φωτός· ὁ γὰρ δύναις ἐν τάφῳ, Ἰησοῦς ἀνέτειλε, λάμψας ἡλίου φαιδρότερον, καὶ τοὺς πιστοὺς πάντας καταυγάσας, θεοχαρίτωτε Δέσποινα.

Τοῦ Παραλύτου. Ὁ Εἰρμός.

- Ἐν Σιναίῳ τῷ ὄρει κατείδέ σε, ἐν τῇ βράτῳ
- Μωϋσῆς, τὴν ἀφλέκτως τὸ πῦρ τῆς
- Θεότητος, δεξαμένην ἐν γαστρὶ· Δανιὴλ δέ σε

• εἶδεν, ὄρος ἀλατόμητον· ῥάβδον βλαστήσαν-
• σταν, Ἡσαΐας κέκρυψε, τὴν ἐκ ρίζης Δαυὶδ.

Τροπάρια.

Ιησοῦ ἐπὶ ξύλου ὑψούμενος, συνανύψωσας
ἡμᾶς· καὶ τεθεὶς ἐκουσίως ἐν μνήματι, ἐκ
μνημάτων τοὺς νεκροὺς, ἐξανέστησας πάντας,
ὑμνοῦντας τὸ κράτος σου, τὸ ἀκατάληπτον,
καὶ τὴν δυναστείαν τὴν σὴν τὴν ἀήττητον.

Οραϊότατος τάφῳ ἀνέτειλας, ὡς νυμφίος ἐκ
παστοῦ, ὠραϊότατε Λόγε, καὶ ἔλυσας, τὸ
τοῦ Ἄδου ἀμειδές, καὶ δεσμώτας ἐξῆρας, συμ-
φωνῶνως κραυγάζοντας· Δόξα τῇ δόξῃ σου, δόξα
Ἰησοῦ ὁ Θεὸς τῇ Ἐγέρσει σου.

Στεναγμούς τε καὶ δάκρυα φέρουσαι, μετὰ
μύρων ἐν σπουδῇ, τὸ πανάγιον μνήμα κα-
τέλαβον, αἱ Γυναῖκες· καὶ Χριστῷ, ἐδιδάσκοντο
πίστει τὴν ἐνδοξον Ἐγερσιν, ἣν ἐορτάζομεν, ἐν
ἀγαλλιάσει ψυχῆς εὐφραϊνόμενοι.

Ηκολούθει ἡ ῥώσις τοῦ σώματος, τῇ προσά-
ξει σου Χριστέ, καὶ ὠρᾶτο ὁ πρῶν Πα-
ραλύτος, διερχόμενος σπουδῇ, καὶ τὸν κράββα-
τον φέρων ἐφ' ὃν κατεκλίνετο, ἔτεσι πλείοσιν,
ἀνυμνολογῶν τὴν πολλὴν δυναστείαν σου.

Φωτισμὸν ἡμῖν αἴτησαι μέγιστε, Ἀρχιστρά-
τηγε, αἰεὶ τῷ μεγάλῳ φωτὶ παριστάμενος,
καὶ εἰρήνευσον ἡμῶν, τὴν ζωὴν ἐπηρεΐαις, πάν-
τοτε τοῦ ὄψεως, καὶ περιστάσεσι, βίου δονου-
μένην αἰεὶ ἀξιάγαστε.

Δόξα.

Φῶς καὶ φῶτα ζωὴν τε δοξάζω σε, καὶ ζωαῖς
πανευσεβῶς Πάτερ Λόγε, καὶ Πνεῦμα
τὸ ἅγιον, τρισυπόστατε μονὰς, ἀδιαιρέτον κρᾶ-
τος, Θεότης ἀσύγχυτε, Ἄγιος, Ἄγιος, Ἄγιος,
βῶν, σὺν ταῖς ἄνω δυνάμεσι.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Φωτοφόρου προῆλθε νηδύς σου, μέγας Ἡ-
λίας Χριστός, καὶ τὸν κόσμον ἐφώτισεν
ἄχραντε, ἐπιλαίμψεσι φαιδραῖς, καὶ τὸ σκότος
ἐξῆρε, τὸ τῆς παραβάσεως· ὅθεν ὑμνοῦμέν σε,
πάντων ὡς αἰτίαν καλῶν Θεοσύμφευτε.

Καταβασία. Φωτίζου, φωτίζου.

Τὸ, Ἄγιος Κύριος ὁ Θεὸς ἡμῶν, γ'.

Ἐξαπρόστειλάριον τοῦ Πάσχα.

Σαρκὶ ὑπνώσας ὡς θνητός, ὁ Βασιλεὺς καὶ
Κύριος, τριήμερος ἐξανέστης, Ἀδάμ ἐγεί-
ρας ἐκ φθορᾶς, καὶ καταργήσας θάνατον. Πά-
σχα τῆς ἀφθαρσίας, τοῦ κόσμου σωτήριον.

Ἐτερον τῷ Παραλύτῳ. Γυναῖκες ἀκουτίσθητε.

Επέστη ὁ φιλόνητος, καὶ πανοικτίρμων
Κύριος, Προβατικῇ κολυμβήθρᾳ, τοῦ δε-

ραπεῦσαι τὰς νόσους· εὔρε δὲ κατακείμενον,
ἄνθρωπον πλείστοις ἔτεσι, καὶ πρὸς αὐτὸν ἐ-
βόησεν· Ἄρον τὸν κράββατον, ἴθι, πρὸς τὰς ὀ-
δοὺς τὰς εὐθείας.

**Εἰς τοὺς Αἴνους, ἰσῶμεν Στίχους δ'· καὶ ψάλλο-
μεν Στιχηρὰ Ἀναστάσιμα. Ἦχος γ'.**

Δεῦτε πάντα τὰ ἔθνη, γινώτε τῆ φρικτῆ μυ-
στηρίου τὴν δύναμιν· Χριστὸς γὰρ ὁ Σω-
τὴρ ἡμῶν, ὁ ἐν ἀρχῇ Λόγος, ἐσταυρώθη δι' ἡ-
μᾶς, καὶ ἐκὼν ἐτάφη, καὶ ἀνέστη ἐκ νεκρῶν,
τοῦ σῶσαι τὰ σύμπαντα· Αὐτὸν προσκυνή-
σωμεν.

Διηγῆσαντο πάντα τὰ θαυμάσια, οἱ φύλα-
κές σου Κύριε· ἀλλὰ τὸ συνέδριον τῆς
ματαιότητος, πληρώσαν δῶρων τὴν δεξιὰν αὐ-
τῶν, κρύπτειν ἐνόμιζον τὴν Ἀνάστασιν σου, ἣν
ὁ κόσμος δοξάζει· Ἐλέησον ἡμᾶς.

Χαρᾶς τὰ πάντα πεπλήρωται, τῆς Ἀναστά-
σεως τὴν πεῖραν εἰληφότα· Μαρία γὰρ ἡ
Μαγδαληνὴ ἐπὶ τὸ μνήμα ἦλθεν, εὔρεν Ἄγγε-
λον ἐπὶ τὸν λίθον καθήμενον, τοῖς ἱματίοις ἐξα-
στράπτοντα, καὶ λέγοντα· Τί ζητεῖτε τὸν
ζῶντα μετὰ τῶν νεκρῶν; οὐκ ἔστιν ὧδε, ἀλ-
λ' ἐγήγερται, καθὼς εἶπε, προάγων ἐν τῇ Γα-
λιλαίᾳ.

Εν τῷ φωτὶ σου Δέσποτα, ὀψόμεθα, φῶς
φιλόνητο· ἀνέστης γὰρ ἐκ τῶν νεκρῶν
σωτηρίαν τῷ γένει τῶν ἀνθρώπων δωρούμενος,
ἵνα σε πᾶσα κτίσις δοξολογῇ, τὸν μόνον ἀνα-
μάρτητον· Ἐλέησον ἡμᾶς.

Στιχηρὰ Ἀνατολικά.

Υμνον ἐωθινόν, αἱ Μυροφόροι γυναῖκες, τὰ
δάκρυα προσέφερον Κύριε· εὐωδίας γὰρ
ἀρώματα κατέχουσαι, τὸ μνήμά σου κατέλα-
βον, τὸ ἄχραντόν σου Σῶμα, μυρίσαι σπουδά-
ζουσαι· Ἄγγελος καθήμενος ἐπὶ τὸν λίθον, αὐ-
ταῖς εὐηγγελίσατο· Τί ζητεῖτε τὸν ζῶντα μετὰ
τῶν νεκρῶν; τὸν θάνατον γὰρ πατήσας, ἀνέ-
στη ὡς Θεὸς, παρέχων πᾶσι τὸ μέγα ἔλεος.

Εξαστράπτων Ἄγγελος ἐπὶ τὸ μνήμά σου
τὸ ζωοποιόν, ταῖς Μυροφόροις ἔλεγεν·
Ἐκένωσε τοὺς τάφους ὁ Λυτρωτὴς, ἐσκύλευσε
τὸν Ἄδην, καὶ ἀνέστη τριήμερος, ὡς μόνος
Θεὸς καὶ παντοδύναμος.

Εἰς τὸ μνήμά σε ἐπεζήτησεν, ἐλθοῦσα τῇ
μῇ τῶν Σαββάτων, Μαρία ἡ Μαγδαληνὴ
μη εὐροῦσα δὲ ὠλοφύρετο, κλαυθμῷ βοᾷσα·
Οἶμοι Σωτὴρ μου! πῶς ἐκλάπης πάντων Βασι-
λεῦ; Ζεῦγος δὲ ζωοφόρων Ἀγγέλων, ἐνδοθὲν τῷ
μνημαίῳ ἐβόα· Τί κλαίεις, ὦ γύναι; Κλαίω,

φησίν, ὅτι ἦσαν τὸν Κύριόν μου τοῦ τάφου, καὶ οὐκ οἶδα ποῦ ἔθηκαν αὐτόν. Αὕτη δὲ στραφεῖσα ὀπίσω, ὡς κατεῖδέ σε, εὐθέως ἐβόα· Ὁ Κύριός μου, καὶ ὁ Θεός μου, δόξα σοι.

Εβραῖοι συνέκλεισαν ἐν τῷ τάφῳ τὴν ζωὴν· Ἀηστὴς δὲ ἀνέωξεν ἐν τῇ γλώσσει τὴν τρυφήν, κραυγάζων καὶ λέγων· Ὁ μετ' ἐμοῦ δι' ἐμὲ σταυρωθεὶς, συνεκρέματό μοι ἐπὶ τοῦ ξύλου, καὶ ἐφαίνετό μοι ἐπὶ τοῦ θρόνου, τῷ Πατρὶ συγκαθήμενος· αὐτὸς γὰρ ἐστὶ Χριστὸς ὁ Θεὸς ἡμῶν, ὁ ἔχων τὸ μέγα ἔλεος.

Δόξα. Ἦχος πλ. δ'.

Κύριε, τὸν Παράλυτον οὐχ ἢ κολυμβήθρα ἐθεράπευσεν, ἀλλ' ὁ σὸς λόγος ἀνεκαίνισε· καὶ οὐδὲ ἢ πολυχρόνιος αὐτῷ ἐνεπόδισε νόσος· ὅτι τῆς φωνῆς σου ὀξυτέρα ἢ ἐνέργεια ἐδείχθη· καὶ τὸ δυσβάστακτον βᾶρος ἀπέρριψε, καὶ τὸ φορτίον τῆς κλίνης ἐβάστασεν, εἰς μαρτύριον τῆ πλήθους τῶν οἰκτιριμῶν σου, δόξα σοι.

Καὶ νῦν. Ὑπερευλογημένη.

Δοξολογία μεγάλη, καὶ Ἀπολύσις.

Εἰς τὴν α΄. Ὡραν, τὸ Ἑωθινόν. Ἦχος γ'.

Τῆς Μαγδαληνῆς Μαρίας, τὴν τοῦ Σωτῆρος εὐαγγελιζομένης, ἐκ νεκρῶν Ἀνάστασιν, καὶ ἐμφάνειαν, διαπιστοῦντες οἱ Μαθηταί, ὠνειδίζοντο τὸ τῆς καρδίας σκληρόν· ἀλλὰ τοῖς σημείοις καθοπλισθέντες καὶ θαύμασι, πρὸς τὸ κήρυγμα ἀπεστέλλοντο. Καὶ σὺ μὲν Κύριε, πρὸς τὸν ἀρχίφωτον ἀνελήφθης Πατέρα· οἱ δὲ ἐκλήρυττον πανταχοῦ τὸν λόγον, τοῖς θαύμασι πιστούμενοι. Διὸ οἱ φωτισθέντες δι' αὐτῶν, δοξάζομέν σου τὴν ἐκ νεκρῶν Ἀνάστασιν, φιλήθρωπε Κύριε.

Εἰς τὴν Λειτουργίαν.

Οἱ Μακαρισμοὶ τοῦ Ἦχου.

Ἦχος γ'.

Αβήτησαντα Χριστέ τὴν ἐντολήν σου, τὸν προπάτορα Ἀδάμ, τοῦ Παραδείσου ἐξώρισας· τὸν δὲ Ἀησὴν Οἰκτίρμον, ὁμολογήσαντά σε ἐν Σταυρῷ, ἐν αὐτῷ εἰσώκισας κράζοντα· Μνήσθητί μου Σωτῆρ, ἐν τῇ βασιλείᾳ σου.

Ανάστας ἐκ τῶν νεκρῶν, συνεξανέστησας ἡμᾶς ἐκ τῶν παθῶν, τῇ Ἀναστάσει σου Κύριε· τοῦ δὲ θανάτου πάσαν, τὴν δυναστείαν ὤλεσας Χριστέ· διὰ τοῦτο πίστει κραυγάζομεν· Μνήσθητι καὶ ἡμῶν, ἐν τῇ βασιλείᾳ σου.

Τῇ τριημέρῳ σου ταφῇ, τοὺς ἐν τῷ Ἄδη νεκρωθέντας ὡς Θεός, ζωοποιήσας συνήγει-

ρας· καὶ ἀφθαρσίαν πάσιν, ὡς ἀγαθὸς ἐπήγασας ἡμῖν, τοῖς ἐν πίστει κράζουσι πάντοτε· Μνήσθητι καὶ ἡμῶν, ἐν τῇ βασιλείᾳ σου.

Αμαρτήσαντας ἡμᾶς, τῇ τοῦ θανάτου κατεδίκασας ἀρᾷ, ὁ Ζωοδότης καὶ Κύριος, ἐν δὲ τῷ σώματί σου, ἀναμαρτήτως Δέσποτα παθῶν, τοὺς θνητοὺς ἐζώωσας κράζοντας· Μνήσθητι καὶ ἡμῶν, ἐν τῇ βασιλείᾳ σου.

Καὶ ἐκ τοῦ Κανόνος τοῦ Παραλύτου, Ὡδὴ ε΄.
Ἀπόστολος, καὶ Εὐαγγέλιον τῆς ἡμέρας.

Κοινωνικόν.

Λίνεϊτε τὸν Κύριον ἐκ τῶν οὐρανῶν.

Εἰδήσις.

Χρὴ γινώσκειν, ὅτι ἡ Ἀκολουθία τῆ Παραλύτου ψάλλεται ἡμέρας τρεῖς· τῇ Κυριακῇ, τῇ Δευτέρᾳ, καὶ τῇ Τρίτῃ.

τῇ ΚΥΡΙΑΚῃ ΤΟΥ ΠΑΡΑΛΥΤΟΥ.

ΕΣΠΕΡΑΣ.

Εἰς τὸ, Κύριε ἐκέκραξα, ἰστώμεν Στίχους ε΄.
καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ τῆς Ἑορτῆς γ'.

Ἦχος πλ. δ'.

Ὡ τοῦ παραδόξου θαύματος.

Ω τοῦ παραδόξου θαύματος! ὁ παιητὴς τοῦ παντός, σαρκόφορος γενόμενος, τὴν ἡμῶν ἐπτώχευσε, φύσιν θέλων ὡς εὐσπλαγγνος, καὶ τοῖς ἀνθρώποις συνδιαιωόμενος, θαυματῶν πλήθη Ἐβραίοις δέδειχεν· ὅθεν ἰάσατο, τὸν ποτὲ Παράλυτον, εἰπὼν αὐτῷ, Ἄρον σὺ τὸν κράββατον, ἐν Βηθεσδα ἐπίστας.

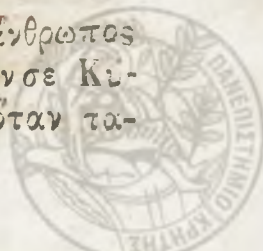
Σῶτερ Θεέ μου καὶ Κύριε, τοὺς πεπτωκότας βροτοὺς, ἀναστήσαι βουλόμενος, ἐπὶ γῆς ὡς ἄνθρωπος, περιήρχου ἰώμενος, πάντων τὰς νόσους δι' εὐσπλαγγνίαν πολλήν· διὸ φοιτήσας, Προβατικῇ ἐν στοᾷ, σῶον ἀνέδειξας, τὸν ποτὲ Παράλυτον, λόγῳ τῷ σῷ, ὅκτω καὶ τριάκοντα, ἔτεσι κείμενον.

Φθόνῳ Ἐβραῖοι τηρόμενοι, εὐεργεσίας τὰς σὰς, ὑπεράγαθε Κύριε, ἀφορμὴν ποιούμενοι, καὶ μανίας ὑπέκκαυμα, παρανομοῦντες αὐτοὶ τὸν νόμον αἰεὶ, σὲ ἐπεζήτουν, κτείνειν τὴν ὄντως ζωὴν, διὰ τὸ Σάββατον, ὅτε ὄλον ἄνθρωπον, ἐδειξας σὺ, ὑγιῆ, παράλυτον ὄντα τὰ πρότερον.

Καὶ τοῦ Μηναίου γ'.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος α'.

Επὶ τῇ Προβατικῇ κολυμβήθρᾳ, ἄνθρωπος κατέκειτο ἐν ἀσθενείᾳ· καὶ ἰδὼν σε Κύριε, ἐβόα· Ἄνθρωπον οὐκ ἔχω, ἵνα, ὅταν τα-

ραχθῆ τὸ ὕδωρ, βάλη με ἐν αὐτῷ· ἐν ᾧ δὲ πορευόμαι, ἄλλος προλαμβάνει με, καὶ λαμβάνει τὴν ἴασιν, ἐγὼ δὲ ἀσθενῶν κατὰκειμαι. Καὶ εὐθὺς σπλαγχνισθεὶς ὁ Σωτὴρ, λέγει πρὸς αὐτόν· Διὰ σέ ἄνθρωπος γέγονα, διὰ σέ σάρκα περιβέβλημαι, καὶ λέγεις ἄνθρωπον οὐκ ἔχω; ἄρὸν σε τὸν κράθβατον καὶ περιπάτει. Πάντα σοι δυνατὰ, πάντα ὑπακούει, πάντα ὑποτέτακται· πάντων ἡμῶν μνήσθητι, καὶ ἐλέησον ἄγιε, ὡς φιλόανθρωπος.

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρὰ τῆς Ὀκτωήχου.

Ἦχος γ'. Ἀναστάσιμον.

Τῷ σῷ Σταυρῷ, Χριστέ Σωτὴρ, θανάτου κράτος λέλυται, καὶ Διαβολὴ ἢ πλάνη κατήρηται· γένος δὲ ἀνθρώπων, πίστει σωζόμενον, ὕμνον σοι κατ' ἐκάστην προσφέρει.

Στίχ. Πρὸς σέ ἦρα τοὺς ὀφθαλμούς.

Κατανυκτικόν.

Εσπερινὸν ὕμνον προσφερομέν σοι Χριστέ, μετὰ θυμιάματος, καὶ ὡδῶν πνευματικῶν ἐλέησον Σωτὴρ τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Στίχ. Ἐλέησον ἡμᾶς, Κύριε, ἐλέησον ἡμᾶς.

Μαρτυρικόν.

Μεγάλη τοῦ Σταυροῦ σου Κύριε ἡ δύναμις· ἐπάγη γὰρ ἐν τόπῳ, καὶ ἐνεργεῖ ἐν κόσμῳ· καὶ ἀνέδειξεν ἐξ ἀλιέων Ἀποστόλους, καὶ ἐξ ἐθνῶν Μάρτυρας, ἵνα προσβεύσωσιν ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος α'.

Οτὴ παλάμη τῆ ἀχράντῳ πλαστουργήσας τὸν ἄνθρωπον, ἤλθες εὐσπλαγχνε, τοὺς νοσοῦντας ἰάσασθαι, Χριστέ· τὸν Παράλυτον ἐν τῇ Προβατικῇ κολυμβήθρα, διὰ τοῦ λόγου σε ἀνέστησας· Αἰμόρρου δὲ τὸ ἄλγος ἐθεράπευσας· τῆς Χαναναίας τὴν παιῖδα ἐνοχλουμένην ἠλέησας· καὶ τὴν αἴτησιν τοῦ Ἐκατοντάρχου οὐ παρεῖδες. Διὰ τοῦτο κράζομεν· Παντοδύναμε Κύριε, δόξα σοι.

Ἀπολυτίκιον. Εὐφραινέσθω τὰ οὐραῖνα.

Θεοτοκίον. Σὲ τὴν μεσιτεύσασαν.

Ἐκτενής, καὶ Ἀπόλυσις.

Τῆ ΔΕΥΤΕΡΑ ΤΗΣ Δ'. ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ ΠΡΩΙ.

Εἰς τὸν Ὅρθρον. Μετὰ τὴν α'. Στιχολογ. Καθίσματα τῆς Ὀκτωήχου. Ἦχος γ'.

Ἀναστάσιμον.

Χριστὸς ἐκ νεκρῶν ἐγήγερται, ἡ ἀπαρχὴ τῶν κεκοιμένων· ὁ πρωτότοκος τῆς κτίσεως,

καὶ δημιουργὸς πάντων τῶν γεγονότων, τὴν καταφθαρεῖσαν φύσιν τοῦ γένους ἡμῶν, ἐν ἑαυτῷ ἀνεκαίνισεν. Οὐκ ἔτι θάνατε κυριεύεις· ὁ γὰρ τῶν ὅλων Δεσπότης, τὸ κράτος σου κατέλυσε.

Κατανυκτικόν.

Παροικοῦσα ἐν τῇ γῆ, ψυχῆ μου μετανόησον· χοῦς ἐν τάφῳ οὐχ ὕμνεϊ, πταισμάτων οὐ λυτροῦται· βόητον Χριστῷ τῷ Θεῷ· Καρδιογνώστα, ἤμαρτον· πρὶν καταδικάσης με, ἐλέησόν με.

Μαρτυρικόν.

Τὸ εὐψυχον τῆς καρτερίας ἡμῶν, ἐνίκησε τὰ μηχανήματα τοῦ ἀρχεκαίου ἐχθροῦ, Ἀθλοφόροι μακάριοι· διὰ τοῦτο τῆς αἰωνίου κατηξιώθητε μακαριότητος. Ἀλλὰ προσβεύσατε τῷ Κυρίῳ, τοῦ φιλοχρίστου λαοῦ σῶσαι τὸ ποίμνιον, Μάρτυρες ὑπάρχοντες τῆς ἀληθείας.

Δόξα, καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Τὴν ὠραιότητα, τῆς παρθενίας σου, καὶ τὸ ὑπέρλαμπρον, τὸ τῆς ἀγνείας σου, ὁ Γαβριὴλ καταπλαγείς ἐβόησεν Θεοτόκε· Ποῖόν σοι ἐγκώμιον, προσαγάγω ἐπάξιον; τί δὲ ὀνομάσω σε; ἀπορῶ καὶ ἐξίσταμαι· διὸ ὡς προσετήχη βῶ σοι· Χαῖρε ἡ κεχαριτωμένη.

Μετὰ τὴν β'. Στιχολ. Κάθισμ. τῆς Ἑορτῆς.

Τὴν ὠραιότητα.

Πάρεσιν εὐρανῶν, τὴν ὀλοσώματον, οἱ παραλύσει, φθόνου σφιγγόμενοι, τὴν ἐν Σαββάτῳ Παραλύτου σφίγγειν καταννοῦντες· λέγοντες· Οὐκ ἔξεστι, θεραπεύειν τοῖς Σάββασιν, λύειν τε τὴν πάτριον, τοῦ Σαββάτου καταπαύσιν· τοῦ νόμου σε μὴ γνόντες Δεσπότην, καὶ θεραπευτὴν τῶν ψυχῶν ἡμῶν. *Δίς.*

Τὸ, Ἀνάστασιν Χριστοῦ· ὁ Ν'. καὶ οἱ Κανόνες τῆς Ἑορτῆς, μετὰ τῶν Εἰρμῶν εἰς ἡ. καὶ τοῦ Μηναιίου εἰς δ'. Κοντάκιον, καὶ Ἐξαποστειλάριον τῆς Ἑορτῆς.

Εἰς τοὺς Αἴνους, ἱστῶμεν Στίχους δ'. καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ τῆς Ὀκτωήχου. Ἦχος γ'.

Ἀναστάσιμον.

Δεῦτε πάντα τὰ ἔθνη, γινώτε τῆ φρικτῆ μυστηρίου τὴν δύναμιν· Χριστὸς γὰρ ὁ Σωτὴρ ἡμῶν, ὁ ἐν ἀρχῇ Λόγος, ἐσαυρώθη δι' ἡμᾶς, καὶ ἐκὼν ἐτάφη, καὶ ἀνέστη ἐκ νεκρῶν, τοῦ σῶσαι τὰ σύμπαντα. Αὐτὸν προσκυνήσωμεν.

Δίς.

Κατανυκτικόν.

Πολλάκις τὴν ὕμνωδιαν ἐκτελῶν, εὐρέθης τὴν ἁμαρτίαν ἐκπληρῶν· τῇ μὲν γλώττῃ ἅματα φθεγγόμενος, τῇ δὲ ψυχῇ ἄτοπα λογι-

ζόμενος· ἀλλ' ἐκάτερα διόρθωσον, Χριστέ ὁ Θεός, διὰ τῆς μετανοίας, καὶ σῶσόν με.

Μαρτυρικόν.

Τῶν ἀγίων Ἀθλοφόρων τὴν μνήμην, δεῦτε λαοὶ ἅπαντες τιμῆσωμεν· ὅτι θεάτροι γενόμενοι, Ἀγγέλοις καὶ ἀνθρώποις, τὸν τῆς κῆς στέφανον παρὰ Χριστοῦ ἐκομίσαντο, καὶ πρεσβεύουσιν ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος α΄.

Αΐτιος νεκρὸς ὑπάρχων ὁ Παράλυτος, ἰδὼν σε ἐβόησεν· Ἐλέησόν με, Κύριε, ὅτι ἡ κλίνη μου τύμβος μοι ἐγένετο. Τί μοι κέρδος ζωῆς; οὐ χρήζω τῆς Προβατικῆς κολυμβήθρας· οὐ γὰρ ἐστὶ μοι τίς ὁ ἐμβάλλων με, ταραττομένων τῶν ὑδάτων, ἀλλὰ σοὶ τῇ πηγῇ προσέρχομαι τῶν ἰαμάτων, ἵνα καὶ γὼ μετὰ πάντων κράζω. Παντοδύναμε Κύριε, δόξα σοι.

Εἰς τὸν Στίχ. Στιχηρὰ τῆς Ἑορτῆς.

Ἦχος γ΄. Μεγάλῃ τοῦ Σταυροῦ σου Κύριε.

Σημείων καὶ τεράτων βλέποντες τὴν δύναμιν, οἱ φθόνῳ παρειμένοι, καὶ δυνατοὶ κακία, οὐκ ἐπίστευον, ὡς σὺ Θεοῦ Υἱὸς ὑπάρχεις καὶ τοῦ παντός πρῦτανις, ὁ καὶ Παράλυτον ὑγιῆ δείξας λόγῳ.

Στίχ. Τὰ ἐλέησου Κύριε εἰς τὸν αἰῶνα ἄσσομαι.

Ιδόντες οἱ Σαββάτων φύλακες Παράλυτον, σφιγχθέντα ἐν Σαββάτῳ, τὴν ψυχὴν ἐχαινοῦντο, καὶ, Οὐκ ἔξεστιν, ἐν τῷ Σαββάτῳ θεραπεύειν, καὶ βεβηλῆν τὸ Σάββατον, τάχα ὡς νόμιμοι, Γραμματεῖς ἐπέβωσαν.

Στίχ. Ὅτι εἶπας· Εἰς τὸν αἰῶνα ἔλεος οἰκοδομηθήσεται.

Σαββάτων αὐτουργὸν μὴ γνόντες σε καὶ Κύριον, οἱ Σάββατα τηροῦντες, τοῦ Παραλύτου σφίγγεις, διεγόγγυζον, τὴν ἐν Σαββάτῳ γενομένην. Ὡς οὐ καλόν, λέγοντες, αἴρειν τὸν κράββατον, ἐν ἡμέρᾳ Σαββάτου.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος πλ. α΄.

Ανέβη ὁ Ἰησοῦς εἰς Ἱεροσόλυμα, ἐπὶ τῇ Προβατικῇ κολυμβήθρᾳ, τῇ λεγομένῃ κατὰ Ἰουδαίους Βηθεσδα, πέντε στοᾶς ἐχούσῃ· ἐν ταύταις γὰρ κατέκειτο πλῆθος τῶν ἀσθενούντων. Ἄγγελος γὰρ τοῦ Θεοῦ κατὰ καιρὸν ἐπιφοιτῶν, διετάραπτεν αὐτήν, καὶ ῥῶσιν ἐχαρίζετο τοῖς προσιοῦσιν ἐν πίστει. Καὶ ἰδὼν ὁ Κύριος χρονιῶντα ἄνθρωπον, λέγει πρὸς αὐτόν· Θέλεις ὑγιῆς γενέσθαι; Ὁ ἀσθενῶν ἀπεκρίνατο· Κύριε, ἄνθρωπον οὐκ ἔχω, ἵνα, ὅταν ταραχθῇ τὸ ὕδωρ, βάλῃ με εἰς τὴν κολυμβήθραν·

Ἰατροῖς κατηνάλωσα τὸν ἅπαντά μου βίον, καὶ ἐλέους τυχεῖν οὐκ ἠξιώθην. Ἄλλ' ὁ ἰατρός τῶν ψυχῶν καὶ τῶν σωμάτων, λέγει πρὸς αὐτόν· Ἄρὸν σου τὸν κράββατον καὶ περιπάτει, κηρύττων μου τὴν δύναμιν, καὶ τὸ μέγα ἔλεος ἐν τοῖς πέρασι.

Τῆ Δευτέρα τῆς Δ'. Εβδομάδος Ἐσπερας.

Εἰς τὸ. Κύριε ἐκέκραξα, ἰσῶμεν Στίχης 5. καὶ ψάλλομεν τὰ δύο Ἰδιόμελα τῆς Ἑορτῆς, δευτεροῦντες τὸ πρῶτον.

Ἦχος α΄.

Οτὴ παλάμη τῇ ἀχράντῳ πλαστουργήσας τὸν ἄνθρωπον, ἤλθες εὐσπλαγγχε τοὺς νοσοῦντας ἰάσασθαι Χριστέ· τὸν Παράλυτον ἐν τῇ Προβατικῇ κολυμβήθρᾳ διὰ τοῦ λόγου σου ἀνέστησας· Αἰμόρρου δὲ τὸ ἄλγος ἑθεράπευσας· τῆς Χαναναίας τὴν παιδα ἐνοχλουμένην ἠλέησας· καὶ τὴν αἴτησιν τοῦ Ἑκατοντάρχου οὐ παρείδες. Διὰ τοῦτο κράζομεν· Παντοδύναμε Κύριε, δόξα σοι.

Αΐτιος νεκρὸς ὑπάρχων ὁ Παράλυτος, ἰδὼν σε ἐβόησεν· Ἐλέησόν με Κύριε, ὅτι ἡ κλίνη μου τύμβος μοι ἐγένετο. Τί μοι κέρδος ζωῆς; οὐ χρήζω τῆς Προβατικῆς κολυμβήθρας· οὐ γὰρ ἐστὶ μοι τίς ὁ ἐμβάλλων με, ταραττομένων τῶν ὑδάτων· ἀλλὰ σοὶ τῇ πηγῇ προσέρχομαι τῶν ἰαμάτων, ἵνα καὶ γὼ μετὰ πάντων κράζω· Παντοδύναμε Κύριε, δόξα σοι.

Καὶ τοῦ Μηναιίου γ΄.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος πλ. α΄.

Ανέβη ὁ Ἰησοῦς εἰς Ἱεροσόλυμα, ἐπὶ τῇ Προβατικῇ κολυμβήθρᾳ, τῇ λεγομένῃ κατὰ Ἰουδαίους Βηθεσδα, πέντε στοᾶς ἐχούσῃ· ἐν ταύταις γὰρ κατέκειτο πλῆθος τῶν ἀσθενούντων. Ἄγγελος γὰρ τοῦ Θεοῦ, κατὰ καιρὸν ἐπιφοιτῶν, διετάραπτεν αὐτήν, καὶ ῥῶσιν ἐχαρίζετο τοῖς προσιοῦσιν ἐν πίστει. Καὶ ἰδὼν ὁ Κύριος χρονιῶντα ἄνθρωπον, λέγει πρὸς αὐτόν· Θέλεις ὑγιῆς γενέσθαι; Ὁ ἀσθενῶν ἀπεκρίνατο· Κύριε, ἄνθρωπον οὐκ ἔχω, ἵνα, ὅταν ταραχθῇ τὸ ὕδωρ, βάλῃ με εἰς τὴν κολυμβήθραν· Ἰατροῖς κατηνάλωσα τὸν ἅπαντά μου βίον, καὶ ἐλέους τυχεῖν οὐκ ἠξιώθην. Ἄλλ' ὁ ἰατρός τῶν ψυχῶν καὶ τῶν σωμάτων λέγει πρὸς αὐτόν· Ἄρὸν σου τὸν κράββατον καὶ περιπάτει, κηρύττων μου τὴν δύναμιν, καὶ τὸ μέγα ἔλεος ἐν τοῖς πέρασι.

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρὰ τῆς Ὀκτωήχου.

Ἦχος γ'. Ἀναστάσιμον.

Πεφώτισται τὰ σύμπαντα, τῇ ἀναστάσει σου Κύριε, καὶ ὁ Παραδεισος πάλιν ἠνέωκεται· πᾶσα δὲ ἡ κτίσις ἀνευφημοῦσά σε, ὕμνον σοι καὶ ἐκάστην προσφέρει.

Κατανυκτικόν.

Στίχ. Πρὸς σέ ἦρα τοὺς ὀφθαλμούς μου.

Σὼσόν με Κύριε ὁ Θεός μου· σὺ γὰρ πάντων ἡ σωτηρία· ὁ κλύδων με τῶν παθῶν ἐκταράττει, καὶ τὸ βάρος τῶν ἀνομιῶν με βυθίζει· δός μοι χεῖρα βοήθειας, καὶ πρὸς φῶς ἀνάγαγέ με κατανύξεως, ὡς μόνος εὐσπλαγχνος καὶ φιλόνητος.

Μαρτυρικόν.

Στίχ. Ἐλέησον ἡμᾶς, Κύριε, ἐλέησον ἡμᾶς.

Μεγάλη τῶν Μαρτύρων σου Χριστέ ἡ δύναμις· ἐν μνήμασι γὰρ κεῖνται, καὶ πνεύματα διώκουσι, καὶ κατήργησαν ἐχθροῦ τὴν ἐξουσίαν, τῇ πίστει τῆς Τριάδος, ἀγωνισάμενοι ὑπὲρ τῆς εὐσεβείας.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος πλ. δ'.

Εν τῇ Στοᾷ τοῦ Σολομῶντος, ἐκεῖ κατέκειτο πλῆθος τῶν ἀσθενούντων· καὶ μεσοῦσης τῆς ἑορτῆς, εὗρεν ὁ Χριστός, ἐκτὼ καὶ τριάκοντα ἐτῶν Παραλύτον κείμενον· δεσποτικῇ φωνῇ λέγει πρὸς αὐτόν· Θέλεις ὑγιῆς γενέσθαι; Ὁ ἀσθενῶν ἀπεκρίνατο· Κύριε, ἄνθρωπον οὐκ ἔχω, ἵνα, ὅταν ταραχθῇ τὸ ὕδωρ, βάλῃ με εἰς τὴν κολυμβηθραν. Ὁ δὲ λέγει πρὸς αὐτόν· Ἄρον σου τὴν κλίνην· ἴδε, ὑγιῆς γέγονας, μηκέτι ἀμάρτανε. Τῆς Θεοτόκου πρεσβείαις Κύριε, κατὰπεμψον ἡμῖν τὸ μέγα ἔλεος.

Ἀπολυτίκιον.

Τὸ Ἀναστάσιμον μετὰ τοῦ Θεοτοκίου.

Ἐκτενής, καὶ Ἀπόλυσις.

Τῆ ΤΡΙΤῆ Τῆς Δ'. ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ ΠΡΩΤ'.

Εἰς τὸν Ὄρθρον. Μετὰ τὴν α'. Στιχολογ. Καθίσματα τῆς Ὀκτωήχου. Ἦχος β'.

Ἀναστάσιμον.

Σαρκὶ τοῦ θανάτου γευσάμενος Κύριε, τὸ σπικρὸν τοῦ θανάτου ἐξέτεμες τῇ Ἐγέρσει σου· καὶ τὸν ἄνθρωπον νῦν κατ' αὐτοῦ ἐνίσχυσας, τῆς ἀρχαίας κατάρτας τὴν ἤτταν ἀνακαλούμενος. Ὁ ὑπερασπιστὴς τῆς ζωῆς ἡμῶν Κύριε, δόξα σοι.

Κατανυκτικόν.

Εως πότε ψυχὴ μου ἐπιμένεις τοῖς πταίσμασιν; ἕως τίνος λαμβάνεις μετανοίας ὑπέρθεσιν; λάβε κατὰ νοῦν τὴν κρίσιν τὴν μέλλουσαν, καὶ βόησον Χριστῷ τῷ Θεῷ· Ἡμαρτον· ἀναμάρτητε Κύριε, ἐλέησόν με.

Μαρτυρικόν.

Εκλάμπετε διὰ τῆς πίστεως, ὑπέρλαμπροι φωστῆρες ἄγιοι, Θεοσεβείας ἐρασταί, Ἀθλοφόροι πανεύφημοι· τῶν τυράννων γὰρ ταῖς αἰκίσεις μὴ δειλιάσαντες, τῶν εἰδώλων τὴν πλάνην κατηδαφίσατε, τρόπαιον ἔχοντες ἀήτητον, τὸν Σταυρὸν τῆς ἀληθείας.

Θεοτοκίον.

Καταφυγὴ καὶ δύναμις ἡμῶν Θεοτόκε, ἡ Κραταιὰ βοήθεια τοῦ κόσμου, ταῖς πρεσβείαις σου σῶζε τοὺς δούλους σου, ἀπὸ πάσης ἀνάγκης, μόνη εὐλογημένη.

Μετὰ τὴν β'. Στιχολ. Κάθισμα τῆς ἑορτῆς.

Ἦχος γ'. Τὴν ὠραιότητα.

Πάρεσιν εὗραντο, τὴν ὀλοσώματον, οἱ παράλυτοι, φθόνου σφιγγόμενοι, τὴν ἐν Σαββάτῳ Παραλύτου σφίγγειν κατανοοῦντες· λέγοντες· Οὐκ ἔξεστι, θεραπεύειν τοῖς Σάββασιν, λύειν τε τὴν πάτριον, τοῦ Σαββάτου κατάπαυσιν, τοῦ νόμου σε μὴ γνόντες Δεσπότην, καὶ Θεραπευτὴν τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Δίς.

Το, Ἀνάστασιν Χριστοῦ· Ὁ Ν'. καὶ οἱ Κανόνες, τῆς ἑορτῆς μετὰ τῶν Εἰρμῶν εἰς ἡ. καὶ τοῦ Μηναίου εἰς δ'. Κοντάκιον, καὶ Ἐξαποστειλάριον τῆς ἑορτῆς.

Εἰς τῆς Αἴνης, ἰσῶμεν Στίχους δ'. καὶ ψάλλομεν Στιχ. τῆς Ὀκτωήχου. Ἦχος α'.

Ἀναστάσιμον.

Διηγήσαντο πάντα τὰ θαυμάσια, οἱ φύλακές σου Κύριε· ἀλλὰ τὸ συνέδριον τῆς ματαιότητος, πληρῶσαν δώρων τὴν δεξιὰν αὐτῶν, κρύπτειν ἐνόμιζον τὴν Ἀνάστασιν σου, ἣν ὁ κόσμος δοξάζει. Ἐλέησον ἡμᾶς.

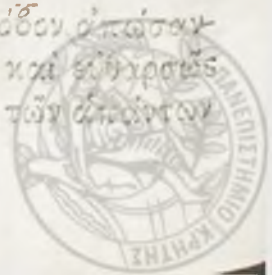
Δίς.

Κατανυκτικόν.

Τὸν διεσπαρμένον μου νοῦν συνάγαγε Κύριε, καὶ τὴν χερσωθεϊσάν με καρδίαν καθάρισον, ὡς τῷ Πέτρῳ διδούς μοι μετάνοιαν, ὡς τῷ Γελῶνῃ στεναγμὸν, καὶ ὡς τῇ Πόρρῃ δάκρυα· ἵνα μεγάλη τῇ φωνῇ κραυγάζω σοι· Ὁ Θεός σῶσόν με, ὡς μόνος εὐσπλαγχνος, καὶ φιλόνητος.

Μαρτυρικόν.

Βασιλέων καὶ τυράννων τὸν φόβον ἀπέσταντο, οἱ Χριστοῦ στρατιῶται, καὶ ἐν ἁγίῳ καὶ ἀνδρείῳ αὐτὸν ὡμολόγησαν, τῶν ἀποστόλων

Κύριον, Θεόν και Βασιλέα ἡμῶν, καῑ πρεσβεύ-
σιν ἀπαύστως, ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Δόξα, καῑ νῦν. Ἦχος πλ. δ'.

Κύριε, τὸν Παράλυτον οὐχ ἢ κολυμβήθρα
ἐθεράπευσεν, ἀλλ' ὁ σὸς λόγος ἀνεκαίνι-
σε· καῑ οὐδὲ ἢ πολυχρόνιος αὐτῷ ἐνεπόδισε
νόσος· ὅτι τῆς φωνῆς σου ὀξυτέρα ἢ ἐνέργεια
ἐδείχθη· καῑ τὸ δυσβάστακτον βᾶρος ἀπέρρι-
ψε, καῑ τὸ φορτίον τῆς κλίνης ἐβάστασεν, εἰς
μαρτύριον τοῦ πλήθους τῶν οἰκτιρμῶν σου·
δόξα σοι.

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχ. Προσόμοια τῆς Ἑορτῆς.

Ἦχος γ'. Μεγάλη τοῦ Σταυροῦ σου.

Εφάνη παρειμένοις μέλεσιν ὁ λόγος σου, ὡς
σφίγμα ζωφόρον, ζωποῖέ μου Λόγε·
οὐ μαρτύριον, ἢ παρ' ἐλπίδα κλίνης ἄρσις, ἦν
κελευσθεῖς ἔφερον, ὁ κατακειμένος ἐπ' αὐτῆς
ἐπὶ πλείστον.

Στιχ. Τὰ ἐλέη σου, Κύριε, εἰς τὸν αἰῶνα ἄ-
σομαι.

Πηθόμενοι πληροῖ τὸ πρόσταγμα Παράλυτος,
τῆς σῆς παντοδυναμῆ, Δεσποτικῆς ἰσχύος,
καῑ τὸν κράθβατον φέρων αὐτοῦ περιεπάτει,
καῑ μαρτυρῶν ἐκραύγαζεν· Ὁ ἰασάμενος, τοῦ-
το ποιεῖν.

Στιχ. Ὅτι εἶπας· Εἰς τὸν αἰῶνα ἔλεος οἰκο-
δομηθήσεται.

Εν ἔτεσι πολλοῖς καῑ χρόνοις κατακειμένος,
Ἐλέησον με κράζει, ὁ παρειμένος
μέλη, λυτρωτὰ Χριστέ, συνεσφιγμένος ἀπορία·
καῑ ὁ Σωτὴρ κράθβατον αἶρειν προσέταπτε,
κατασφίγγας τὰ μέλη.

Δόξα, καῑ νῦν. Ἦχος πλ. α'.

Επὶ τῇ Προβατικῇ κολυμβήθρα, ἄνθρωπος
κατέκειτο ἐν ἀσθενείᾳ· καῑ ἰδὼν σε Κύ-
ριε, ἔβρα· Ἄνθρωπον οὐκ ἔχω, ἵνα, ὅταν τα-
ραχθῇ τὸ ὕδωρ, βάλῃ με ἐν αὐτῷ· ἐν ᾧ δὲ
πορεύομαι, ἄλλος προλαμβάνει με, καῑ λαμβά-
νει τὴν ἴασιν, ἐγὼ δὲ ἀσθενῶν κατάκειμαι. Καῑ
εὐθὺς σπλαγχνισθεὶς ὁ Σωτὴρ, λέγει πρὸς αὐ-
τόν· Διὰ σέ ἄνθρωπος γέγονα, διὰ σέ σάρκα
περιβέβλημαι, καῑ λέγεις ἄνθρωπον οὐκ ἔχω;
ἄρόν σου τὸν κράθβατον, καῑ περιπάτει. Πάν-
τα σοι δυνατὰ, πάντα ὑπακούει, πάντα ὑπο-
τέτακται· πάντων ἡμῶν μνήσθητι, καῑ ἐλέησον
ἄγιε, ὡς φιλόνητος.

ΤΕΤΑΡΤΗ ΤΗΣ ΜΕΣΟΠΕΝΤΗΚΟΣΤΗΣ.

Τῇ Τρίτῃ τῆς Δ'. Ἑβδομάδος ἑσπέρας, εἰς τὸ,
Κύριε ἐκέκραξα, ἰστώμεν Στίχους ε'. καῑ ψαλ-
λομεν τὰ παρόντα τρία Προσόμοια, δευτεροῦ-
τες αὐτά.

Ἦχος δ'. Κύριε, ἀνελθὼν ἐν τῷ Σταυρῷ.

Πάρεστιν ἢ μεσότης ἡμερῶν, τῶν ἐκ σωτη-
ρίου ἀρχομένων Ἑγέρσεως, Πεντηκοστῆ
δὲ τῇ θείᾳ σφραγιζομένων· καῑ λάμπει τὰς
λαμπρότητας, ἀμφοτέρωθεν ἔχουσα, καῑ ἐνοῦσα
τὰς δύο, καῑ παρεῖναι τὴν δόξαν προφαίνουσα,
τῆς δεσποτικῆς Ἀναλήψεως σεμνύνεται.

Ηῆκε καῑ εὐφράνθη ἢ Σιών, εὐαγγελισθει-
σης τῆς Χριστοῦ Ἀναστάσεως· οἱ δὲ
πιστοὶ αὐτῆς γόνι οἰγαλλιάσαντο, τοῦτο θεα-
σάμενοι, καῑ ἐκπλύνοντα Πνεύματι (*), ρύπον
χριστοκτονίας· εὐτρεπίζεται πανηγυρίζουσα,
τὴν τῶν ἐκατέρων εὐφρόσυνον μεσότητα.

Ηγγικεν ἢ τῷ θείῳ δαφιλῆς, χύσις ἐπὶ πάν-
τας, ὡσπερ γέγραπται, Πνεύματος· ἢ προ-
θεσμία κηρύττει, ἡμισευθεῖσα, τῆς μετὰ Χρι-
στῷ θάνατον, καῑ ταφὴν καῑ ἀνάστασιν, παρ' αὐ-
τῷ δεδομένης, ἀψευδοῦς Μαθηταῖς ὑποσχέσεως,
τὴν τοῦ Παρακλητοῦ δηλοῦσης ἐπιφάνειαν.

Δόξα, καῑ νῦν. Ἦχος πλ. β'.

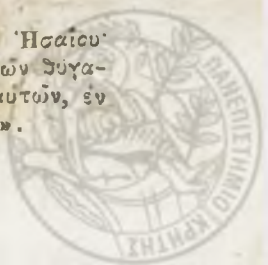
Τῆς ἑορτῆς μεσοῦσης, τῆς σῆς Χριστέ Ἀνα-
στάσεως, καῑ θείας παρουσίας τοῦ ἀγίου
σου Πνεύματος, συνελθόντες τῶν θαυμάτων
σου, ἀνυμνοῦμεν τὰ μυστήρια· ἐν ἢ κατάπεμ-
ψον ἡμῖν τὸ μέγα ἔλεος.

**Εἴσοδος τὸ, Φῶς ἰλαρόν. Προκείμενον τῆς ἡμέ-
ρας, καῑ τὰ Ἀναγνώσματα.**

Προφητείας Μιχαίου τὸ Ἀνάγνωσμα.

Κεφ. Γ'. Τὰδε λέγει Κύριος· Ἐκ Σιών ἐξελεύ-
σεται νόμος, καῑ λόγος Κυρίου ἐξ
Ἱερουσαλήμ, καῑ κρινεῖ ἀναμέσον λαῶν πολ-
λῶν, καῑ ἐλέγξει ἔθνη ἰσχυρὰ, ἕως εἰς γῆν μα-
κράν· Ὅτι πάντες οἱ λαοὶ πορεύονται ἐκαστος
τὴν ὁδὸν αὐτοῦ, ἡμεῖς δὲ πορευσόμεθα ἐν ὀνό-
ματι Κυρίου Θεοῦ ἡμῶν, εἰς τὸν αἰῶνα. (Κεφ.
5. 2.) Τὰδε λέγει Κύριος παντοκράτωρ· Ἀκού-
σατε βουνοὶ, καῑ φάραγγες, θεμέλια τῆς γῆς,
ὅτι κρίσις τῷ Κυρίῳ πρὸς τὸν λαὸν αὐτοῦ·
διελεγχθήσεται γὰρ μετὰ τοῦ Ἰσραὴλ, λέγων·
Λαὸς μου, τί ἐποίησά σοι, ἢ τί ἐλύπησά σε; ἀ-

(*) Αἰνίσσεται ἴσως ἐνταῦθα ὁ Ἕμψεδος τὸ τοῦ Ἡσαίου
« Ὅτι ἐκπλυνεῖ Κύριος τὸν ρύπον τῶν υἱῶν καῑ τῶν θυγα-
τέρων Σιών, καῑ τὸ αἷμα ἐκκαθαριεῖ ἐκ μέσου αὐτῶν, ἐν
» πνεύματι κρίσεως, καῑ πνεύματι καύσεως (δ' 4) ».

ποκρίθητί μοι. Διότι ἀνήγαγόν σε ἐκ γῆς Αἰγύπτου, καὶ ἐξ οἴκου δουλείας ἐλυτρώσαίμην σε, καὶ ἐξαπέστειλα πρὸ προσώπου σου τὸν Μωϋσῆν καὶ τὸν Ἀαρών. Λαός μου, τί ἐβουλεύσαντο κατὰ σοῦ οἱ ὑπεναντίοι; εἰ ἀνηγγέλη σοι, ἄνθρωπε, τί καλόν; καὶ τί Κύριος ἐκζητεῖ παρὰ σοῦ, ἀλλ' ἢ τοῦ ποιεῖν κρίμα, καὶ ἀγαπᾶν ἔλεος, καὶ ἔτομον εἶναι τοῦ πορευέσθαι μετὰ Κυρίου τοῦ Θεοῦ σου; (Κεφ. Ε'. 4.). Διότι ἐν ἰσχυρῷ μεγαλυνθήσεται Κύριος, καὶ ποιμανεῖ τὸ ποίμνιον αὐτοῦ ἐν εἰρήνῃ, ἕως ἄκρων τῆς γῆς.

Προφητείας Ἠσαίου τὸ Ἀνάγνωσμα.

Κεφ. Ταῦδε λέγει Κύριος· Οἱ διψῶντες, πορευέσθε ἐφ' ὕδωρ· καὶ ὅσοι μὴ ἔχετε ἀργύριον, βαδίσαντες ἀγοράσατε· καὶ φάγεσθε, καὶ πίεσθε, ἄνευ ἀργυρίου καὶ τιμῆς, οἶνον καὶ στέαρ· ὅτι, ταῦδε λέγει Κύριος Παντοκράτωρ ὑμῖν· Λαός μου, ἀντλήσατε ὕδωρ μετ' εὐφροσύνης, ἐκ τῶν πηγῶν τοῦ σωτηρίου· καὶ ἐρεῖς ἐν τῇ ἡμέρᾳ ἐκείνῃ· ὑμνεῖτε τὸν Κύριον, βοᾶτε τὸ ὄνομα αὐτοῦ, ἀναγγεῖλατε ἐν τοῖς ἔθνεσι τὴν δόξαν αὐτοῦ, μιμνήσκεσθε, ὅτι ὑψώθη τὸ ὄνομα αὐτοῦ. Λαός μου, ἀκούσατέ μου, καὶ φάγεσθε ἀγαθὰ, καὶ ἐντροφήσει ἐν ἀγαθοῖς ἡ ψυχὴ ὑμῶν. Προσέχετε τοῖς ὤσιν ὑμῶν, καὶ ἐπακολουθήσατε ταῖς ὁδοῖς μου· εἰσακούσατέ μου, καὶ ζήσεται ἐν ἀγαθοῖς ἡ ψυχὴ ὑμῶν· καὶ διαθήσομαι ἡμῖν διαθήκην αἰώνιον, καὶ ἐπικαλέσεσθε· ἡνίκα δ' ἂν ἐγγίζητέ μοι, ἀπολειπέτω ὁ ἀσεβὴς τὰς ὁδοὺς αὐτοῦ, καὶ ἀνὴρ ἄνομος τὰς βουλάς αὐτοῦ, καὶ ἐπιστραφήτε πρὸς με, καὶ ἐλεήσω ὑμᾶς, καὶ ἀφήσω τὰς ἀμαρτίας ὑμῶν. Οὐ γὰρ εἰσὶν αἱ βουλαὶ μου, ὡσπερ αἱ βουλαὶ ὑμῶν· λέγει Κύριος· ἀλλ' ὡσπερ ἀπέχει ὁ οὐρανὸς ἀπὸ τῆς γῆς, οὕτως ἀπέχει ἡ ὁδός μου ἀπὸ τῶν ὁδῶν ὑμῶν, καὶ τὰ διανοήματα ὑμῶν ἀπὸ τῆς διανοίας μου. Ὡς γὰρ εἰάν καταβῆ ἕτερός, ἢ χιῶν ἐκ τοῦ οὐρανοῦ, καὶ οὐ μὴ ἀποστραφῆ ἐκεῖθεν, ἕως ἂν μεθύσῃ τὴν γῆν, καὶ ἐκτέλῃ, καὶ βλαστήσῃ, καὶ δῶ σπέρμα τῷ σπείροντι, καὶ ἄρτον εἰς βρωσίν· οὕτως ἔσται τὸ ῥῆμά μου, ὃ εἰάν ἐξέλθῃ ἐκ τοῦ στόματός μου, οὐ μὴ ἀποστραφῆ πρὸς με κενόν, ἕως ἂν συντελεσθῇ πάντα ὅσα ἠθέλησα, καὶ εὐδοκῶ τὰς ὁδοὺς μου, καὶ τὰ ἐντάλματά μου. Ἐν γὰρ εὐφροσύνῃ ἐξελεύσεσθε, καὶ ἐν χαρᾷ διδασθήσεσθε. τὰ γὰρ ὄρη καὶ οἱ βουνοὶ ἐξαλοῦνται, προσδεχόμενοι ἡμᾶς ἐν χαρᾷ· καὶ πάντα τὰ ξύλα τοῦ ἀγροῦ ἐπικροτήσιν τοῖς κλάδοις αὐτῶν· καὶ ἀντὶ τῆς σο-

βῆς, ἀναθήσεται κυπάρισσος· ἀντὶ δὲ τῆς κορυφῆς, ἀναθήσεται μυρσίνη· καὶ ἔσται Κύριος εἰς ὄνομα, καὶ εἰς σημεῖον αἰώνιον, λέγει Κύριος ὁ Θεός, ὁ ἅγιος Ἰσραὴλ.

Παροιμιῶν τὸ Ἀνάγνωσμα.

Κεφ. Η' σοφία ὠκοδόμησεν ἑαυτῇ οἶκον, καὶ **Θ'. 1.** Ἡ ὑπῆρξε στύλους ἑπτὰ· ἔσφαξε τὰ ἑαυτῆς θύματα, καὶ ἐκέρασεν εἰς κρατῆρα τὸν ἑαυτῆς οἶνον, καὶ ἤταιμάσατο τῆς ἑαυτῆς τράπεζαν. Ἀπέστειλε τοὺς ἑαυτῆς δούλους, συγκαλοῦσα μετὰ ὑψηλοῦ κηρύγματος, ἐπὶ κρατῆρα, λέγουσα· Ὁς ἐστὶν ἄφρων, ἐκκλινάτω πρὸς με· καὶ τοῖς ἐνδεέσι φρενῶν εἶπεν· Ἐλθετε, φάγετε τῶν ἐμῶν ἄρτων, καὶ πίετε οἶνον ὃν κεκέρακα ὑμῖν. Ἀπολείπετε ἀφροσύνην, καὶ ζήσεσθε· καὶ ζητήσατε φρόνησιν, ἵνα βιώσῃτε, καὶ κατορθώσῃτε σύνεσιν ἐν γνώσει. Ὁ παιδεύων κακοὺς, λήφεται ἑαυτῷ ἀτιμίαν· ἐλέγχων δὲ τὸν ἀσεβῆ, μωμήσεται ἑαυτόν· οἱ γὰρ ἐλεγχοὶ τῷ ἀσεβεῖ, μώλωπες αὐτῷ. Μὴ ἐλεγγε κακοὺς, ἵνα μὴ μισήσωσί σε· ἐλεγγε σοφόν, καὶ ἀγαπήσει σε. Δίδε σοφῷ ἀφορμὴν, καὶ σοφώτερος ἔσται· γνώριζε δικαίω, καὶ προσθήσει τοῦ δέχεσθαι· Ἀρχὴ σοφίας, φόβος Κυρίου· καὶ βουλή Ἁγίων, σύνεσις· τὸ δὲ γινώσκει νόμον, διανοίας ἐστὶν ἀγαθῆς· τούτῳ γὰρ τῷ τρόπῳ πολὺν ζῆση χρόνον, καὶ προστεθήσεται σοι ἔτη ζωῆς.

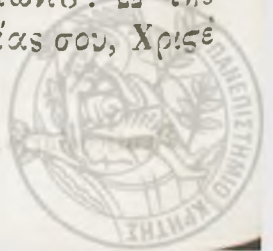
Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρὰ Ἰδιόμελα. Ἦχος α'. Ἰωάννου Μοναχοῦ.

Πεντηκοστῆς ἐφέστηκεν ἡ τῶν ἡμερῶν μεσότης, ἐν ἣ Χριστὸς, παραγυμνώσας ἀμυδῶς θεϊκὴν δυναστείαν, Παράλυτον συνέσφιγγε, λόγῳ αὐτὸν τῆς κλίνης ἐξαναστήσας· καὶ θεοπρεπῶς θαυματουργῶν ἐν ὀστρακίνῳ σώματι, τοῖς ἀνθρώποις ἐδωρήσατο τὴν αἰώνιον ζωὴν, καὶ τὸ μέγα ἔλεος.

Ἦχος ὁ αὐτός.

Στίχ. Μνήσθητι τῆς συναγωγῆς σου, ἧς ἐκτίσω ἀπ' ἀρχῆς.

Εν τῷ Ἱερῷ ἐπέστης ἡ σοφία τοῦ Θεοῦ, μεσότης τῆς ἐορτῆς, διδάσκων καὶ ἐλέγχων τοὺς ἀπειθεῖς Ἰουδαίους τοὺς Φαρισαίους, καὶ Γραμματεῖς, καὶ βοῶν παρρησίᾳ πρὸς αὐτούς· Ὁ διψῶν, ἐρχέσθω πρὸς με, καὶ πινέτω ὕδωρ ζωηρόν, καὶ οὐ μὴ διψῆσῃ εἰς τὸν αἰῶνα. Ὁ πιστεύων τῇ ἐμῇ χρηστότητι, ποταμοὶ ρέουσιν ἐκ τῆς κοιλίας αὐτοῦ ζωῆς αἰώνιης. Ὡς τῆς ἀγαθότητος, καὶ τῆς εὐσπλαγγνίας σου, Χριστέ ὁ Θεός ἡμῶν! Δόξα σοι.

Ἦχος β'.

Στίχ. Ὁ δὲ Θεὸς Βασιλεὺς ἡμῶν, πρὸ αἰῶνων εἰργάσατο σωτηρίαν ἐν μέσῳ τῆς γῆς. Ὅτε τὸ μέσον τῆς ἑορτῆς ἐπέστη, ἀνέβη ὁ Ἰησοῦς ἐπὶ τὸ ἱερόν, καὶ ἐδίδασκε λέγων τοὺς ἀπειθεῖς Ἰουδαίους· Ὁ διψῶν ἐρχέσθω πρὸς με καὶ πινέτω, ὕδωρ ζωηρὸν αἰώνιον, καὶ οὐ μὴ διψήσῃ εἰς τὸν αἰῶνα. Ὁ πιστεύων εἰς ἐμέ, ποταμοὶ ῥεύσουσιν ἐκ τῆς κοιλίας αὐτοῦ, καὶ ἔξει τὸ φῶς τῆς ζωῆς.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος πλ. δ'.

Μεσοῦσης τῆς ἑορτῆς, διδάσκοντός σου Σωτήρ, ἔλεγον οἱ Ἰουδαῖοι· Πῶς οὗτος οἶδε γράμματα, μὴ μεμαθηκώς; ἀγνοοῦντες, ὅτι σὺ εἶ ἡ σοφία, ἡ κατασκευάσασα τὸν κόσμον. **Δόξα σοι.**

Ἀπολυτίκιον. Ἦχος πλ. δ'.

Μεσοῦσης τῆς ἑορτῆς, διψῶσάν μου τὴν ψυχὴν, εὐσεβείας πότισοννάματα· ὅτι πᾶσι Σωτήρ ἐβόησας· Ὁ διψῶν, ἐρχέσθω πρὸς με καὶ πινέτω. Ἡ πηγὴ τῆς ζωῆς, Χριστέ ὁ Θεός, δόξα σοι.

Ἐκτενής, καὶ Ἀπολύσις.

Τῆ ΤΕΤΑΡΤΗ ΤΗΣ ΜΕΣΟΠΕΝΤΗΚΟΣΤΗΣ.

Εἰς τὸν ὄρθρον.

Μετὰ τὸ Θεὸς Κύριος, τὸ Ἀπολυτίκιον, Μεσοῦσης τῆς ἑορτῆς καὶ μετὰ τὴν α'. **Στιχολογίαν, Κάθισμα.**

Ἦχος δ'. Ταχὺ προκαταλαβε.

Οπάντων ἐπιστάμενος, τῶν καρδιῶν λογισμοὺς, ἐν μέσῳ ἀνέκραζε τοῦ ἱεροῦ ἐστηκώς, τοῖς ψεύσταις λέγων ἀλήθειαν· Τί ζητεῖτε πιάσαι, ἐμέ τὸν ζωοδότην; ἑορτῆς μεσαζούσης, ἐκβοῶν παρρησία· Μὴ τὴν κατ' ὄψιν κρίσιν κρίνεται παράνομοι. **Δίς.**

Μετὰ τὴν β'. Στιχολογίαν, Κάθισμα.

Ἦχος πλ. α'. Τὸν συνάναρχον Λόγον.

ΟΔεσπότης τῶν ὅλων ἐν τῷ ναῷ ἐστηκώς. ἑορτῆς μεσαζούσης, Πεντηκοστῆς τῆς σεπτῆς, τοῖς Ἑβραίοις προσλαλῶν, διελέγχει τρανώς, ἐν παρρησίᾳ πολλῇ, ὡς Βασιλεὺς ὢν καὶ Θεός, τὴν τύραννον αὐτῶν τολμᾶν· ἡμῖν δὲ πᾶσι δωρεῖται, δι' εὐσπλαγχνίαν τὸ μέγα ἔλεος. **Δίς.**

Δίς.

Τὸ, Ἀνάστασιν Χριστοῦ. Ὁ Ν'. καὶ οἱ Κανόνες, ὁ τοῦ δ'. μετὰ τῶν Εἰρμῶν εἰς ἡ. καὶ ὁ τῆ πλ. δ'. εἰς σ'.

Ὁ Κανὼν τοῦ Ἦχου δ'.

Ὁ ἡ ἀκοοστιγίς.

Μέσην ἑορτῶν τῶν μεγίστων αἰνέσω.

Ποίημα Θεοφάνους.

ᾠδὴ α'. Ὁ Εἰρμός.

Θαλάσσης τὸ ἐρυθραῖον πέλαγος, ἀβρόχοις ἔχνεσιν, ὁ παλαιὸς πεζεύσας Ἰσραήλ, σταυροτύποις Μωσέως χερσὶ, τοῦ Ἀμαλλῆ τὴν δύναμιν, ἐν τῇ ἐρήμῳ ἐτροπώσατο.

Τροπάρια.

Μεγάλοι τῆς ὑπὲρ νοῦν σε Δέσποτα, θείας σαρκώσεως, εὐεργεσίαι λάμπουσιν ἡμῖν, δωρεαί τε καὶ χάριτες, καὶ θεῖκαὶ λαμπρότητες, ἀγαθοδότης ἀναβρύουσαι.

Επέστης, μαρμαρυγῆς Θεότητος, ἕξαποσέλλων Χριστέ, τῆς ἑορτῆς ἐν μέσῳ προφανῶν· ἑορτὴ γὰρ χαρμόσυνος, τῶν σωζομένων πέφυκας, καὶ σωτηρίας ἡμῖν πρόξενος.

Σοφία, δικαιοσύνη, Κύριε, καὶ ἀπολύτρωσις, παρά Θεοῦ σὺ γέγονας ἡμῖν, ἀπὸ γῆς πρὸς οὐράνιον, διαβιβάζων ὕψωμα, καὶ Πνεῦμα θεῖον χαριζόμενος. **Θεοδοκίον.**

Ησάρξ σου διαφθορὰν ἐν μνήματι, οὐκ εἶδε Δέσποτα· ἀλλ' ὡς συνέστη ἀνευθεν σπορᾶς, τὴν φθορὰν οὐκ ἐδέξατο, ἀκολουθία φύσεως, ὑπερουσίως μὴ δουλεύσασα.

Ὁ Κανὼν τοῦ Ἦχου πλ. δ'.

Ποίημα Ἀνδρέου Κρήτης.

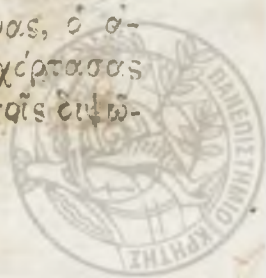
ᾠδὴ α'. Θάλασσαν ἐπηξας.

Εθνη κροτήσατε, Ἑβραῖοι θρηνησατέ· ὁ ζωοδότης γὰρ Χριστός, τὰ δεσμὰ διέρρηξε τοῦ Ἄδου, καὶ νεκροὺς ἀνέστησε, καὶ νόσους ἐθεράπευσε τῷ λόγῳ· Οὗτος ἐστὶν ὁ Θεὸς ἡμῶν, ὁ δὸς ζωὴν τοῖς πιστεύουσιν ἐν τῷ ὀνόματι αὐτοῦ.

Θαῦμα παρέδειξας, τὸ ὕδωρ εἰς οἶνον μετελθῶν, ὁ ἐν Αἰγύπτῳ ποταμοὺς, μεταστρέψας Δέσποτα εἰς αἷμα· καὶ νεκροὺς ἀνέστησας, σημεῖον τοῦτο δευτέρον τελέσας. Δόξα Σωτήρ τῇ ἀφάτῳ σου βουλῇ, δόξα τῇ κενώσει σου, δι' ἧς ἐκαίνισας ἡμᾶς.

Ρεῖθρον ἀένναον, ὑπάρχων Κύριε ζωῆς ἀληθινῆς, σὺ εἶ ἡ ἀνάστασις ἡμῶν· θείων ἐνοπίασας Σωτήρ μου· καὶ ἐκῶν ἐδίψησας, τοῖς νόμοις τῆς φύσεως ὑπέικων· καὶ εἰς Σιχαρ ἀφιμόμενος σαρκί, τὸ ὕδωρ ἐζήτησας, τῇ Σαμαρείτιδι πιεῖν.

Αρτους εὐλόγησας, ἰχθύας ἐπλήθυνσας, ὁ σκατάληπτος Θεός, καὶ λαοὺς ἐχέρτασας ἀφθόνως, καὶ πηγὴν ἀένναον σοφίας, ταῖς ἐπιψ-

σιν ἐπηγγείλω. Σὺ εἶ, Σωτὴρ, ὁ Θεὸς ἡμῶν, ὁ
δὸς ζῶν τοῖς πιστεύουσιν ἐν τῷ ὀνόματι τῷ σῷ.

Δόξα.

Τρία συνάναρχα δοξάζω καὶ σύνθηρον, Πα-
τέρα ἀναρχον Θεόν, καὶ Υἱὸν συνάναρχον,
καὶ Πνεῦμα συναΐδιον Υἱῷ, τὴν μίαν τρισυπό-
στατον οὐσίαν· μίαν ἀρχὴν ὑπεράρχιον ὑμῶν,
ἀναρχου Θεότητος καὶ οὐσιότητος τιμῷ.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Μὴν ἐχώρησας τὸν κτίστην τὸν ἴδιον, Θεο-
γεννητορ ἐν γαστρὶ, καὶ σαρκὶ ἐκύησας
ἀφράστως, καὶ Παρθένος ἔμεινας, μηδὲν τῆς
παρθενίας λυμανθείσης· τοῦτον ἀγνή, ὡς Υἱὸν
σε καὶ Θεόν, ἀπαύστως ἰκέτευε ὑπὲρ τῆς ποι-
μνης σου αἰεὶ.

Καταβασία.

Θάλασσαν ἐπηξας, βυθίσας σὺν ἄρματι τὸν
ἀλαζόνα Φαραῶ, καὶ λαὸν διέσωσας ἀ-
βρόχως Κύριε, καὶ εἰσήγαγες αὐτοὺς εἰς ὄρος
ἀγιάσματος, βωῶντας· Ἄσωμέν σοι τῷ Θεῷ ἡ-
μῶν, ὧδὴν ἐπινίκιον, τῷ ἐν πολέμοις κραταιῷ.

ᾠδὴ γ'. Ὁ Εἰρμός.

» **Ε**ὐφραίνεται ἐπὶ σοί, ἡ Ἐκκλησία σου
» **Χ**ριστέ κράζουσα· Σὺ μου ἰσχύς Κύριε,
» καὶ καταφυγὴ καὶ στερέωμα.

Τροπάρια.

Ναμάτων ζωποιοῦν τῇ Ἐκκλησίᾳ τὰς πη-
γὰς ἠνοιξας, Εἴτις διψᾷ, πρόθυμος, ἴτω
καὶ πινέτω, βωῶν Ἀγαθέ.

Εκ γῆς μὲν πρὸς οὐρανὸν, ἀνυψωθῆναι προ-
φανῶς ἔλεγες, ἐξ οὐρανοῦ Πνεῦμα δέ, πέμ-
πειν ἐπηγγείλω τὸ ἅγιον. *Θεοτοκίον.*

Ο φύσεις ζωποιοὺς, καὶ ἐκ Παρθένου γεννη-
θεὶς Κύριος, πᾶσι πιστοῖς δεδωρηται, τὴν
ἀθανασίαν ὡς εὐσπλαγγνος.

Ἄλλος. Ἐστερεώθη ἡ καρδιά μου.

Μὴ τὴν κατ' ὄψιν κρίσιν κρίνετε Ἰουδαῖοι,
διδάσκων ἔλεγεν ὁ Δεσπότης, ὡς ἐπέστη
τῷ ἱερῷ, καθὼς γέγραπται, μεσοῦσης τῆς νο-
μικῆς ἐορτῆς.

Μὴ τὴν κατ' ὄψιν κρίσιν κρίνετε Ἰουδαῖοι·
Χριστὸς γὰρ ἦλθεν, ὃν περ ἐκάλουν, οἱ
Προφῆται, ἐκ Σιών ἐλευσόμενον, καὶ κόσμον
ἀνακαλούμενον.

Εὶ καὶ τοῖς λόγοις οὐ πιστεύετε Ἰουδαῖοι,
ταῖς ἔργοις πείσθητε τοῦ Δεσπότη· τί
πλανᾶσθε ἀθετοῦντες τὸν ἅγιον, ὃν ἔγραψεν
ἐν τῷ νόμῳ Μωσῆς;

Εὶ τὸν Μεσσίαν πάντως δεῖ εἰσεῖν Ἰουδαῖοι,
Χριστὸς δὲ ἦλθε ὁ νῦν Μεσσίας, τί πλα-

νάσθε ἀθετοῦντες τὸν δίκαιον, ὃν ἔγραψεν ἐν
τῷ νόμῳ Μωσῆς; *Δόξα.*

Σὲ προσκυνοῦμεν Πάτερ ἀναρχε τῆ οὐσίας,
ὑμνοῦμεν ἀναρχον τὸν Υἱὸν σου, καὶ τὸ
Πνεῦμα εὐσεβῶς τὸ πανάγιον, ὡς ἓνα τὰ Τρία
φύσει Θεόν.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Εἰς τῆς Τριάδος ὦν, γενόμενος σὰρξ ὠράθης
οὐ τρέψας Κύριε τὴν οὐσίαν, οὐδὲ φλέξας
τῆς τεκούσης τὴν ἀφθορον γαστέρα, Θεὸς ὦν
ὅλος καὶ πῦρ.

Καταβασία.

Εστερεώθη ἡ καρδιά μου ἐν Κυρίῳ, ὑψῶθη
κέρας μου ἐν Θεῷ μου, ἐπλατύνθη ἐπ' ἐχθρῆς
μου τὸ στόμα μου, εὐφράνθη ἐν σωτηρίῳ σου.

Καθίσματα. Ἦχος πλ. δ'.

Τὴν Σοφίαν καὶ Λόγον.

Εστηκὼς ἐν τῷ μέσῳ τοῦ ἱεροῦ, μεσαζήσης
ἐνθέως τῆς ἐορτῆς, Ὁ διψῶν, ἀνέκραζες,
ἐρχέσθω πρὸς με καὶ πινέτω· ὁ γὰρ πίνων ἐκ
τούτου, τοῦ θείου μου ναμάτος, ποταμοὺς ἐκ
κοιλίας, ἐκρεῦσει δογμάτων μου· ὅστις δὲ πι-
στεύει, εἰς ἐμέ τὸν σταλέντα, ἐκ θείου Γεννή-
τορος, μετ' ἐμοῦ δοξασθήσεται. Διὰ τοῦτο βωῶ-
μέν σοι· Δόξα σοι, Χριστέ ὁ Θεός, ὅτι πλου-
σίως ἐξέχεας τὰ ναμάτα, τῆς σῆς φιλανθρωπίας
τοῖς δούλοις σου.

Δόξα, καὶ νῦν. Ὁμοιον.

Τῆς σοφίας τὸ ὕδωρ καὶ τῆς ζωῆς, ἀναβρύ-
ζων τῷ κόσμῳ, πάντας Σωτὴρ, καλεῖς
τοῦ ἀρύσασθαι, σωτηρίας τὰ ναμάτα· τὸν γὰρ
θεῖον νόμον σου, δεχόμενος ἄνθρωπος, ἐν αὐτῷ
σθεννύει, τῆς πλάνης τοὺς ἀνθρακας· ὅθεν εἰς
αἰῶνας, οὐ διψήσει οὐ λήψει, τοῦ κόρου σου Δέ-
σποτα, βασιλεῦ ἐπουράνιε. Διὰ τοῦτο δοξάζου-
μεν, τὸ κράτος σου, Χριστέ ὁ Θεός, τῶν πται-
σμάτων ἄφεσιν αἰτούμενοι, καταπέμψαι πλου-
σίως τοῖς δούλοις σου.

ᾠδὴ δ'. Ὁ Εἰρμός.

» **Ε**'παρθέντα σε ἰδοῦσα ἡ Ἐκκλησία, ἐπὶ
» Σταυροῦ τὸν Ἰλιον τῆς δικαιοσύνης,
» ἔστη ἐν τῇ τάξει αὐτῆς, εἰκότως κραυγάζου-
» σα· Δόξα τῇ δυνάμει σου Κύριε.

Τροπάρια.

Ρήξας θανάτου τὰς πύλας τῆ σῆ δυνάμει,
ὁδοὺς ζωῆς ἐγνώρισας τῆς ἀθανασίας·
πύλας δὲ διήνοιξας, τοῖς πίστει κραυγάζουσι.
Δόξα τῇ δυνάμει σου. Κύριε.

Τὴν μεσότητα τῶν ὄλων, καὶ τέλος ἔχων,
καὶ τῆς ἀρχῆς ὡς ἀναρχος περιδεδραγμέ-

νος, ἔσθης ἐν τῷ μέσῳ, βρωῶν· Τῶν θείων θεόφρονες, δεῦτε δωρεῶν ἀπολαύσατε.

Ως Θεός καὶ πάντων ἔχων τὴν ἐξουσίαν, ὡς δυνατὸς τὸ κράτος, καθελὼν τοῦ θανάτου πέμπειν ἐπηγγείλω Χριστέ, τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιον, τὸ ἐκ Πατρὸς προερχόμενον.

Θεοτοκίον.

Νέμαι πλουσίως τὴν χάριν, τοῖς σέ ὑμνοῦσι, καὶ τὸν ἐκ σου τεχθέντα προαιώνιον Λόγον, Μητέρα ἀπειρόγαμε, παισιμάτων τὴν ἄφελαν, τοῦτοις αἰτουμένη πανάχραντε.

Ἄλλος. Ὁ Προφήτης Ἀββακούμ.

Εἰ Μεσσίαν δεῖ εἰσελθεῖν, ὁ δὲ Μεσσίας Χριστός ἐστιν, παράνομοι, τί ἀπιθεῖτε αὐτῷ; ἰδοὺ παραγέγονε, καὶ μαρτυρεῖ ὁ αὐτὸς ποιεῖ· τὸ ὕδωρ οἶνον ἐποίησε, Παράλυτον λόγῳ συνέσφιγγεν.

Μὴ συνιέντες τὰς Γραφάς, πλανᾶσθε πάντες ὑμεῖς, Ἑβραῖοι ἄνομοι ὄντως γὰρ ἤλθε Χριστός, καὶ πάντας ἐφώτισε, καὶ ἐν ὑμῖν ἔδειξε πολλὰ σημεῖα καὶ τεράστια· καὶ μάτην ἀρνεῖσθε τὴν ὄντως ζωὴν.

Εν ἔργον ἔδειξα ὑμῖν, καὶ πάντες ἤδη θαυμάζετε, ἀνέκραξε τοῖς Ἰουδαίοις Χριστός· ὑμεῖς περιτέμνετε, καὶ ἐν Σαββάτῳ ἄνθρωπον, φησὶν· ἐμοὶ δὲ τί ἐγκαλεῖτε λοιπὸν, ἐγείραντι λόγῳ Παράλυτον;

Εργα ἐποίησα πολλὰ, καὶ διὰ ποῖον ἔργον λιθάζετέ με; τοῖς Ἰουδαίοις Χριστός, ἐλέγχων ἀνέκραξεν· ὅτι ἄνθρωπον ὑγιῆ ὅλον λόγῳ ἐποίησα; μὴ κρίνετε κατ' ὄψιν ἀνθρώποι.

Εν Ἀποστόλοις ἐνεργῶν, καὶ ἐν Προφήταις αὐτὸς ἐπαναπαυόμενος, μετὰ τοῦ Πνεύματος, τὸ ἄχραντον γέννημα, τῆς πατρικῆς φύσεως Χριστέ, τὰ ἔθνη πρὸς σὴν ἐπίγνωσιν, ἀνήγαγε διὰ τῶν σημείων σου.

Δόξα.

Τριάς ἀμέριστε μονάς, ἀναρχε Πάτερ, Υἱέ, καὶ Πνεῦμα ἅγιον, ἡ ἐν μονάδι Τριάς! ὁμότιμε, σύνθρονε, ζωοποιέ, ἀκτιστε Θεέ, σῶζε τῆς ἀνημῆντάς σε, καὶ ῥῦσαι κινδύνων καὶ θλίψεων.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Η ἐν γαστρὶ σὺ τὸν Θεόν, ἀπεριγράπτως χωρήσασα θεόνυμφε, Παρθενομῆτορ ἀγνή, μὴ παύση πρεσβεύουσα ὑπὲρ ἡμῶν, ὅπως διὰ σῆς ῥυσθῶμεν τῶν περιστάσεων· πρὸς σέ γὰρ αἰεὶ καταφεύγομεν. **Καταβασία.**

Ο Προφήτης Ἀββακούμ, τοῖς νοεροῖς ὀφθαλμοῖς προεώρα Κύριε, τὴν παρουσίαν σου· διὸ καὶ ἀνέκραξεν· Ἀπὸ Θαιμᾶν ἤξει ὁ

Θεός. Δόξα τῇ δόξῃ σου Χριστέ, δόξα τῇ συγκαταβάσει σου.

ᾠδὴ ε'. Ὁ Εἰρμός.

- **Σ**ὺ Κύριέ μου φῶς, εἰς τὸν κόσμον ἐλήλυθας· φῶς ἅγιον ἐπιστρέφον, ἐκ ζοφῶδους ἀγνοίας, τοὺς πίστει ἀνυμνοῦντάς σε.

Τροπάριον.

Τῶν θείων ἑορτῶν, τὴν μεσότητα φθάσαντες, τὸ τέλειον τῆς ἐνθέου, ἀρετῆς ἐξασκήσαι, σπουδάσωμεν θεόφρονες.

Ως ὄντως ἱερά ἡ παροῦσα πανήγυρις· μεσότητα τῶν μεγίστων, ἑορτῶν γὰρ ὀρίζει, καὶ λάμπει ἀμφοτέρωθεν.

Θεοτοκίον.

Νοῦς ἀρχαγγελικός, οὐκ ἰσχύει νοῆσαι σου, τὸν ἀφραστον ἐκ Παρθένου, καὶ πανάχραντον τόκον, Σωτῆρ μου πολυέλεε.

Ἄλλος. Κύριε, ὁ Θεός ἡμῶν.

Θαύμασι κατεκόσμησας, τοὺς Ἀποστόλους σου, τέρασιν ἐμεγάλυνας τοὺς Μαθητάς ἐν παντὶ τῷ κόσμῳ, δοξάσας Σωτῆρ ἡμῶν, καὶ δούς αὐτοῖς τὴν βασιλείαν σου.

Απαντα κατεφώτισαν, τῆς γῆς τὰ πέρατα, θαύματι καὶ διδάγμασιν οἱ Μαθηταί, καὶ ποικίλοις τρόποις, τὸν λόγον κηρύξαντες, Χριστέ Σωτῆρ τῆς βασιλείας σου.

Αἴνεσιν ἀναπέμπομεν τῇ βασιλείᾳ σου, ὕμνον σοὶ δὲ προσάγομεν, τῷ δὲ ἡμᾶς ἐπὶ γῆς ὀφθέντι, καὶ κόσμον φωτίσαντι, καὶ τὸν Ἀδάμ ἀνακαλέσαντι.

Δόξα.

Δόξα σοὶ Πάτερ ἅγιε, Θεέ ἀγέννητε· δόξα σοὶ Λόγε ἄχρονε, μονογενές· δόξα σοὶ τὸ Πνεῦμα, τὸ θεῖον καὶ σύνθρονον, καὶ ὁμοούσιον Πατρὶ καὶ Υἱῷ.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

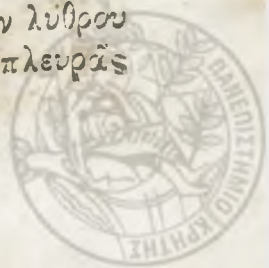
Γέγονεν ἡ κοιλία σου, ἀγία τράπεζα, ἔγρουσα τὸν οὐράνιον ἄρτον, ἐξ οὗ πᾶς ὁ τρώγων, οὐ θνήσκει, ὡς ἔφησεν, ὁ τοῦ παντὸς Θεογενεῖο τροφεύς.

Καταβασία.

Κύριε ὁ Θεός ἡμῶν, εἰρήνην δός ἡμῖν. Κύριε ὁ Θεός ἡμῶν, κτῆσαι ἡμᾶς. Κύριε, ἐκτός σου ἄλλον οὐκ οἶδαμεν, τὸ ὄνομά σου ὀνομάζομεν.

ᾠδὴ ς'. Ὁ Εἰρμός.

- **Θ**ύσω σοὶ, μετὰ φωνῆς αἰνέσεως Κύριε, ἡ Ἐκκλησία βοᾷ σοὶ, ἐκ δαιμόνων λυθροῦ κεκαθαρμένη, τῷ δὲ οἴκτον, ἐκ τῆς πλευρᾶς σου ρεύσαντι αἵματι.

Τροπαρία.

Μεσότης, Πεντηκοστής ἐφέστηκε σήμερον, ἔνθεν τοῦ Θεοῦ μὲν Πάσχα, Θειοτάτω φέγγει καταυγασθεῖσα, ἐκεῖθεν δέ, τοῦ Παρακλήτου λάμπουσα χάριτι.

Ελάλεις, ἐν τῷ ναῷ Χριστέ παριστάμενος, τῶν Ἰουδαίων τοῖς δήμοις, τὴν οἰκείαν δόξαν ἀποκαλύπτων· καὶ προφαίνων, τὴν συμφυΐαν πρὸς τὸν γεννήτορα.

Θεοτοκίον.

Γενοῦ μου, προστασία καὶ τεῖχος ἀκράδαντον, τῶν κοσμικῶν με σικανδάλων, λυτρομένη μόνη Θεογεννήτορ, καὶ ταῖς Θεαῖς, φωτοχυσίαις καταλαμπρύνουσα.

"**Ἄλλος.** Ὡς ὕδατα θαλάσσης.

Ο πάντα περιέπων τὰ πέρατα, ἀνῆλθες Ἰησοῦ, καὶ ἐδίδασκες, ἐν τῷ ἱερῷ τοὺς ὄχλους, τὸν λόγον τῆς ἀληθείας, τῆς ἑορτῆς μεσοῦσης, ὡς Ἰωάννης βοᾷ.

Α νέπτυξας τὰ χεῖλη σε Δέσποτα, ἐκήρυξας τῷ κόσμῳ, τὸν ἄχρονον Πατέρα, καὶ τὸ πανάγιον Πνεῦμα, τὸ συγγενὲς ἀμφοτέρων, φυλάττων, καὶ μετὰ σάρκωσιν.

Τὸ ἔργον τοῦ Πατρὸς ἐτελείωσας, τοῖς ἔργοις ἐπιστώσω τοὺς λόγους σου, ἰάσεις τελῶν Σωτήρ καὶ σημεῖα, Παρὰλυτον ἀνορθῶν, λεπρούς καθαίρων, καὶ τοὺς νεκροὺς ἀνιστῶν.

Ο ἀναρχος Υἱός, ἀρχὴ γέγονε, λαθὼν τὸ κατ' ἡμᾶς, ἐνηνθρώπησε· καὶ μέσον τῆς ἑορτῆς ἐδίδασκε λέγων· Προσδράμετε τῇ πηγῇ τῇ ἀεννάῳ, ζῶν ἀρύσασθαι.

Δόξα.

Τὴν μίαν ἐν Τριάδι Θεότητα, οὐσίαν τρισυπόστατον ἀκτιστον, ἀμέριστον πάντες δοξολογοῦμεν, Πατέρα, καὶ τὸν Υἱόν, καὶ τὸ ἅγιον Πνεῦμα, ὡς τρία οὐσαν καὶ ἓν.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Παρθένον μετὰ τόκον ὑμνοῦμέν σε, Παρθένον καὶ Μητέρα δοξάζομεν, σὲ μόνην ἀγνή Θεόνυμφε Κόρη· ἐκ σου γὰρ ὄντως Θεὸς ἐσαρκώθη, ζωοποιήσας ἡμᾶς.

Καταβασία.

Ως ὕδατα θαλάσσης φιλόνηρωπε, τὰ κύματα τοῦ βίου χειμάζει με· διὸ, ὡς Ἰωάννης, σοὶ κραυγάζω Λόγε· Ἀνάγαγε ἐκ φθορᾶς τὴν ζωὴν μου, εὐσπλαγγνε Κύριε.

Κοντάκιον. Ἦχος δ'.

Ὁ ὑψωθείς ἐν τῷ Σταυρῷ.

Τῆς ἑορτῆς τῆς νομικῆς μεσαζούσης, ὁ τῶν ἀπάντων Ποιητῆς καὶ Δεσπότης, πρὸς τοὺς παρόντας ἔλεγε, Χριστέ ὁ Θεός· Δεῦτε

καὶ ἀρύσασθε, ὕδωρ ἀθανασίας· ὅθεν σοὶ προσπίπτομεν, καὶ πιστῶς ἐκβοῶμεν· Τοὺς οἰκτιρμούς σου δώρησαι ἡμῖν· σὺ γὰρ ὑπάρχεις πηγὴ τῆς ζωῆς ἡμῶν.

Ὁ Οἶκος.

Τὴν χερσωθεῖσάν μου ψυχὴν, πταισμάτων ἀνομίαις, ῥοαῖς τῶν σῶν αἱμάτων κατόρδευσον, καὶ δεῖξον καρποφόρον ἀρεταῖς· σὺ γὰρ ἔφησ παῖσι, τοῦ προσέρχεσθαι πρὸς σέ, Λόγε Θεοῦ πανάγιε, καὶ ὕδωρ ἀφθαρσίας ἀρύεσθαι, ζῶν τε καὶ καθαῖρον ἀμαρτίας, τῶν ὑμνούντων τὴν ἔνδοξον καὶ Θεῖαν σου Ἐγερσιν· παρέχων ἀγαθὴ, τὴν ἀπὸ τοῦ ὕψους ἐνεχθεῖσαν ἀληθῶς τοῖς Μαθηταῖς σου, Πνεύματος ἰσχύν, τοῖς σέ Θεὸν γινώσκουσιν· σὺ γὰρ ὑπάρχεις πηγὴ τῆς ζωῆς ἡμῶν.

Συναξάριον τοῦ Μηναιίου, εἶτα τὸ παρόν.

Τῇ Τετάρτῃ τοῦ Παραλύτου, τὴν τῆς Μεσοπεντηκοστῆς ἑορτάζομεν ἑορτήν.

Στίχοι.

Εἰστώσ διδάσκει τῆς ἑορτῆς ἐν μέσῳ, Χριστὸς Μεσσίας τῶν διδασκαλῶν μέσον.

Τὴν ἑορτὴν ταύτην ἑορτάζομεν, διὰ τὴν τιμὴν τῶν μεγάλων δύο ἑορτῶν, τοῦ Πάσχα λέγω, καὶ τῆς Πεντηκοστῆς, ὡς ἑκατέρας ἐνεῦσαν τε καὶ συνδέσαν. Γέγονε δὲ αὕτη οὕτω. Μετὰ τὸ ἐνεργῆσαι τὸν Χριστὸν τὸ εἰς τὸν Παράλυτον θαῦμα ὑπερφύει, οἱ Ἰουδαῖοι, ὅθεν ὑπὲρ τοῦ Σαββάτου σκανδαλιζόμενοι (καὶ γὰρ ἐν Σαββάτῳ πέπρακται), ἐζήτουν αὐτὸν ἀποκτεῖναι. Φεύγει ταῖνυν εἰς Γαλιλαίαν, καὶ τοῖς ἐκεῖσε ἔρεισι διατριβῶν, τὸ τῶν πέντε ἄρτων, καὶ τῶν δύο ἰχθύων τεράστιον ἐνεργεῖ, πεντακισχιλίους ἐκθρέψας, χωρὶς γυναικῶν καὶ παιδίων. Μετέπειτα δέ, τῆς Σκηνοπηγίας ἐνστάσης (μεγάλῃ δὲ καὶ αὕτη ἑορτὴ παρὰ Ἰουδαίους) εἰς Ἱερουσόλυμα ἀναβαίνει, καὶ περιεπάτει κουφίως. Περί δὲ τῶ μέσον αὐτῆς, εἰς τὸ ἱερόν αὐτῶν, ἐδίδασκε, καὶ πάντες τῇ αὐτοῦ διδασκῇ ἐξελπύοντο· φθονοῦντες δὲ αὐτῷ, ἔλεγον· Πῶς οὗτος οἶδε γράμματα, μὴ μεμαθηκώς; Νέος γὰρ ὢν Ἀδάμ, οἶδε, καθά καὶ ὁ πρῶτος ἐκεῖνος πάσης τῆν σοφίας ἀνάμεστος, καὶ ὡς Θεὸς πάλιν. Ἐγόγγυζον οὖν ἅπαντες, καὶ πρὸς φόνον ὀρμῶντες ἦσαν αὐτοῦ. Ὁ δὲ Χριστὸς, ἐλέγχῳ πρὸς αὐτοὺς χρωόμενος, ὡς ὑπὲρ τοῦ Σαββάτου δῆθεν μαχομένους, ἔλεγε· Τί με ζητεῖτε ἀποκτεῖναι; Ὁ δὲ πάλιν πρὸς τὰ πρότερα ἀποτείνεται· Εἰ ὑπὲρ τοῦ νόμου μάχεσθε, λέγων, τί πρὸς με θυμοῦσθε; ὅτι ὅλον ἄνθρωπον ἐποίησα ὑγιῆ ἐν Σαββάτῳ, τὸ Μωσέως καὶ ταῦτα νομοθετοῦντος, καταλύειν αὐτὸ, ἡνίκα χάρις τῆς περιτομῆς διαλέγεται. Πολλὰ οὖν αὐτοῖς περὶ τούτου διαλεχθεῖς, καὶ ἀποδείξας εαυτὸν δοτῆρα τοῦ νόμου, καὶ τῷ Πατρὶ Ἰσον, καὶ μάλιστα τῇ ἐσχάτῃ ἡμέρᾳ τῇ μεγάλῃ τῆς ἑορτῆς, λιθάζεται παρ' αὐτῶν· ἀλλὰ λίθος αὐτοῦ τὸ παράπαν οὐκ ἦφατο· ὅτε καὶ παράγων ἐκείθεν, τὸν ἐκ γενετῆς εὕρισκει Τυρλόν, καὶ ὀμματοὶ αὐτόν.

Ἰστίον δέ, ὡς τρεῖς ἦσαν παρὰ Ἰουδαίους μέγιστα ἑορταί. Πρώτη ἡ τοῦ Πάσχα, ἥτις ἐτελείτο ἐν τῷ πρώτῳ μηνί, ἀνάμνησιν ἔχουσα τῆς ἐν τῇ Ἐρυθρᾷ θαλάσσῃ διαβάσεως· Δευτέρα δέ, ἡ Πεντηκοστή, τὴν ἐν τῇ ἐρήμῳ διατριβῆν;

μετὰ τὴν τῆς Ἐρυθρας διάβασιν ὑπομιμνήσκουσα· πεντήκοντα γὰρ ἡμέρας διήγον ἐν ἐρήμῳ, ἕως οὗ τὸν νόμον τῆς Μωσείως λάθωσιν. Ἐτι δὲ καὶ διὰ τὴν τοῦ ἑπτά ἀριθμοῦ τιμὴν, σεβασμίου παρ' αὐτοῖς ἔντος. Τρίτη δὲ αὐτῆς ἑορτή, ἢ τῆς Σκηνοπηγίας, εἰς ὑπόμνησιν τῆς σκηνῆς, ἣν ἐν τῇ νεφίλῃ τοῦ ἔρους ἰδὼν Μωϋσῆς, διὰ τοῦ ἀρχιτεκτονοῦ Βε-σελεὶλ πύξας, ἔστησεν, ἧτις καὶ ἐν ἑπτὰ ἐτελείτο ἡμέραις, τῆς συγκομιδῆς τῶν καρπῶν μνειάν ἐχουσα, καὶ τῆς καταπαύσεως τῆς ἐρημικῆς. Τότε δὲ, τελουμένης ταύτης τῆς ἑορτῆς, σπᾶς ὁ Ἰησοῦς, μεγάλη φωνὴ ἐκραξεν. Ἐτίς διψᾷ, ἐρχέσθω πρὸς με, καὶ πινέτω.

Ἐπεὶ οὖν τῇ διδασκαλίᾳ ταύτῃ, ὁ Χριστὸς Μεσσίαν ἑαυτὸν ἀπέδειξε, μεσίτης καὶ διαλλακτῆς ἡμῶν γενόμενος, καὶ τοῦ αἰωνίου αὐτοῦ Πατρὸς, διὰ ταύτην τὴν αἰτίαν τὴν παρούσαν ἑορτὴν ἑορτάζοντες, καὶ Μεσοπεντηκοστὴν ὀνομάζοντες, τὸν Μεσσίαν τε ἀνυμνοῦμεν Χριστὸν, καὶ τὸ τίμιον τῶν παρ' ἐκάτερα δύο μεγάλων ἑορτῶν παριστάμεν. Τούτου δὲ οἶμαι χάριν καὶ ἡ τῆς Σαμαρείτιδος μετ' αὐτὴν ἑορτὴ ἑορτάζεται· ὅτι κακεῖνη πολλά περὶ τοῦ Μεσσίου Χριστοῦ διέξεισι, καὶ περὶ ὕδατος καὶ δίψης, ὡς ἐνταῦθα· ἐν γὰρ τῷ Εὐαγγελιστῇ Ἰωάννῃ τὸ τοῦ Τυφλοῦ μᾶλλον τῆς Σαμαρείτιδος πρόκειται.

Τῷ ἀπείρω ἐλέει σου, Χριστέ ὁ Θεὸς ἡμῶν, ἐλέησον ἡμᾶς. Ἀμήν.

ᾠδὴ ζ'. Ὁ Εἰρμός.

• **Ε**ν τῇ καμίνῳ, Ἀβραμιαῖοι Παῖδες τῆ
• Περσικῇ, πόθῳ εὐσεβείας μᾶλλον, ἢ τῆ
• φλογί, πυρπολούμενοι ἐκραύαζον Ἐὐλογημέ-
• νος εἰ ἐν τῷ ναῷ τῆς δόξης σου Κύριε.

Τροπάρια.

Ισχυῖ Σῶτερ, τὴν τοῦ θανάτου λύσας δύνα-
μιν, τρίβον τῆς ζωῆς ἐγνώρισας τοῖς θνη-
τοῖς, εὐχαρίστως σοι κραυγάζουσιν· Ἐὐλογημέ-
νος εἰ ἐν τῷ ναῷ τῆς δόξης σου Κύριε.

Σάρκα φοροῦντα, τεθεαμένοι οὐκ ἐπέγνω-
σαν, δῆμοι τῶν Ἑβραίων Λόγε σε τοῦ
Θεοῦ· ἀλλ' ἡμεῖς σοι ἀναμελπομεν· Ἐὐλογημέ-
νος εἰ ἐν τῷ ναῷ τῆς δόξης σου, Κύριε.

Θεοτοκίον.

Τὸ τοῦ ὑψίστου, ἡγιασμένον θεῖον σκηνῶμα,
χαῖρε· διὰ σοῦ γὰρ δεδοται ἡ χαρὰ, Θεο-
τόκε τοῖς κραυγάζουσιν· Ἐὐλογημένη σὺ ἐν
γυναιξίν, ὑπάρχεις πανάμωμε Δέσποινα.

Ἄλλος. Τῶν Χαλδαίων ἡ κάμιнос.

Σαρκικῶς ἐκοπίασας, ἡ ἀνάπαυσις πάντων·
ἐκουσίως ἐδίψησας, ἡ πηγὴ τῶν θαυμά-
των· τὸ ὕδωρ ἐζήτησας, ὕδωρ τὸ ζῶν, Ἰησοῦ
ἐπαγγελιάμενος.

Σαμαρείτιδι Κύριε, γυναικί προσωμίλεις, διε-
λέγων τὴν ἀνοίαν, τῶν ἀνόμων Ἑβραίων·
ἢ μὲν γὰρ ἐπίστεισεν, Υἱὸν σε εἶναι Θεοῦ, αἱ
δὲ ἠρνήσαντο.

Υδωρ ζῶν τὸ ἀλλόμενον, ὕδωρ ἀθανασίας,
ἡ πηγὴ ἡ αἰεζωος, παρέχειν ἐπηγγελίω,

τοῖς πίστει τὸ Πνεῦμά σου, προσδεχομένοις Σω-
τῆρ τὸ προῖόν ἐκ Πατρὸς.

Πέντε ἄρτοις ἐξέθρεψας, χιλιάδας πεινῶντων,
καὶ τοῦ κόρου τὰ λείψανα, εἰς ἄλλας μυ-
ριάδας, Σωτῆρ ἐπερίσσευσας, δεικνὺς τὴν δό-
ξαν σου, τοῖς ἱεροῖς Μαθηταῖς.

Ο ἑσθίων τὸν ἄρτον σου, ζήσεται αἰωνίως,
καὶ ὁ πίνων τὸ αἶμά σου, ἐν σοὶ μένει
Σωτῆρ μου, καὶ σὺ ἐν αὐτῷ μένεις, καὶ ἀνα-
στήσεις αὐτόν, ἐν τῇ ἐσχάτῃ ῥοπῇ.

Εθαυμάστως Δέσποτα, τὴν σὴν οικονο-
μίαν, πιστωσάμενος θαύμασι, τὴν θεῖαν
ἐξουσίαν, τὰς νόσους ἀπήλασας, νεκροὺς ἀνέ-
στησας, τυφλοὺς ἐφώτισας ὡς Θεός.

Τοὺς λεπροὺς ἐκαθάρισας, τοὺς χωλοὺς ἀ-
νωρθώσω, παραλύτους συνέσφιγξας, Αἱ-
μόρρουν θεραπεύσας· ἐπέζευσας πέλαγος, δει-
κνὺς τὴν δόξαν σου, τοῖς ἱεροῖς Μαθηταῖς.

Δόξα.

Προσκυνοῦμέν σου Κύριε, τὸν ἄχρονον Πα-
τέρα, καὶ τὴν χάριν τοῦ Πνεύματος, ἣν
τοῖς σοῖς Ἀποστόλοις, Θεὸς ὢν διένειμας, ἐξα-
ποστέλλων αὐτοὺς ἐπὶ τὸ κήρυγμα.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Εν γαστρὶ σου ἐχώρησας, τὸν ἀχώρητον Λό-
γον, ἐκ μαζῶν σου ἐθήλασας, τοῦ κόσμου
τὸν τροφέα, ἀγκάλαις ἐβάστασας, τὸν παρο-
χέα ἡμῶν, Θεογεννητορ ἀγνή.

Καταβασία.

Τῶν Χαλδαίων ἡ κάμιнос, πυρὶ φλογιζομέ-
νη, ἐδροσίζετο πνεύματι, Θεοῦ ἐπιστασία,
οἱ Παῖδες ὑπέψαλλον· Ἐὐλογητὸς ὁ Θεὸς ὁ τῶν
Πατέρων ἡμῶν.

ᾠδὴ η'. Ὁ Εἰρμός.

• **Χ**εῖρας ἐκπετάσας Δανιηλ, λεόντων χά-
• σματα, ἐν λάικῳ ἔφραξε· πυρὸς δὲ
• δύναμιν ἔσθεσαν, ἀρετὴν περιζωσάμενοι, οἱ
• εὐσεβείας ἐρασταὶ Παῖδες κραυγάζοντες·
• Ἐὐλογεῖτε, πάντα τὰ ἔργα Κυρίου τὸν Κύριον.

Τροπάρια.

Οραῖος ἐκ τάφου ἀναστὰς, τῇ τῆς Θεότητος
δόξῃ κοσμούμενος, τοῖς Ἀποστόλοις σου
Κύριε, ἐπεφάνης, τὴν τοῦ Πνεύματος, ἐπαγγελ-
λούμενος αὐτοῖς, πέμπειν ἐνέργειαν, τοῖς βραῦσι·
Πάντα τὰ ἔργα ὑμνεῖτε τὸν Κύριον.

Νεκρώσας τὸν Ἄδην ὡς Θεός, ζωαρχικώτα-
τε, πᾶσιν ἐπήλασας ζωὴν αἰώνιον, ἣν περ
νῦν, εἰκονίζουσι φανότατα, τῶν λαμπροφόρων
ἡμερῶν, τῆτων αἱ χάριτες, τοῖς βραῦσι· Πάντα
τὰ ἔργα ὑμνεῖτε τὸν Κύριον.

Ακτῖνας ὡς ἥλιος Χριστέ, δικαιοσύνης φανείς, κόσμῳ ἀπέστειλας, τοὺς Ἀποστόλους σου φέροντας, σὲ τὸ φῶς τὸ ἀκατάληπτον, καὶ τῆς ἀγνοίας τὴν ἀχλὺν ἀποδιώκοντας, καὶ βωῶντας· Πάντα τὰ ἔργα ὑμνεῖτε τὸν Κύριον.

Θεοτοκίον.

Ἰδοὺ νῦν ἐξέλιπε σαφῶς, ἐκ τῆς Ἰουδα φυλῆς ἄρχων ἡγούμενος· σὺ γὰρ πανάμωμε τέτοικας, τὰ αὐτῷ πρὶν ἀποκείμενα, τὴν προσδοκίαν τῶν ἐθνῶν, Χριστὸν ὡ ψάλλομεν· Εὐλογεῖτε πάντα τὰ ἔργα Κυρίου τὸν Κύριον.

Ἄλλος. Ἄγγελοι καὶ οὐρανοί.

Δεῦτε ἴδετε λαοί, τὸν ἐπὶ θρόνῳ δόξης ἀνυμνούμενον, ὑπὸ λαῶν ἀνόμων βλασφημούμενον· καὶ ἰδόντες ὑμνεῖτε, τὸν ἐν Προφήταις Μεσσίαν προῤῥηθέντα.

Σὺ εἶ ὄντως ὁ Χριστὸς, ὁ εἰς τὸν κόσμον τοῦτον προερχόμενος, ἐξ οὗ ἡ σωτηρία, καὶ ἡ ἀφεσις, τῶν πατρῶν σφαλμάτων· σὺ ἡ ὄντως ζωὴ τῶν σοὶ πεπιστευκότων.

Ἡ σοφία τοῦ Θεοῦ, τῆς ἐορτῆς μεσοῦσης, καθὼς γέγραπται, τῷ ἱερῷ ἐπέστη καὶ ἐδίδασκεν, Ὅτι ὄντως αὐτὸς ἦν, ὁ Μεσσίας Χριστὸς, δι' οὗ ἡ σωτηρία.

Εν τοῖς Σαββάσι Χριστὸς, καὶ ἐν ἡμέραις ὅλαις ἐπεδείκνυτο, τὰ τῶν σημείων ἔργα ἐξιώντος, τοὺς ἐν νόσοις ποικίλαις· ἀλλ' ὁ πλάνος λαὸς, θυμῷ ἐνεκοτεῖτο.

Τὸν Παράλυτον φησὶ, τὸν δε χρόνοις πλείστοις κατακείμενον, ἐν τῷ Σαββάτῳ οὗτος ἐθεράπευσε, καὶ παρέβη τὸν νόμον, Ἰουδαῖοι Χριστῷ, πικρῶς ἐλοιδοροῦντο.

Οὐ Μωσῆς ὑμῖν φησὶ, τὸν νόμον δούς κελεύει περιτέμνεσθαι; καὶ ἐν Σαββάτῳ ἄνδρα περιτέμνετο, ἵνα μήπως ὁ νόμος τῶν πατέρων λυθῆ, Χριστὸς τοῖς Ἰουδαίοις.

Οἱ ἀγνώμονες παντὶ, οἱ ἐν ἐρήμῳ πάλαι παροικήσαντες, τὸν εὐεργέτην φθόνῳ, κατενέσκηπτον βλασφημοῦντες, κινοῦντες, τὰς ἀδικίας γλώσσας, κενὰ προσμελετῶντες.

Δόξα.

Εἰς Θεὸς οὖν ἡ Τριάς, οὐ τοῦ Πατρὸς ἐκστάντος εἰς υἰότητα., οὐδὲ Υἱοῦ τραπέντος εἰς ἐκπόρευσιν, ἀλλ' ἴδια καὶ ἄμφω, φῶς Θεὸν τὰ τρία, δοξάζω εἰς αἰῶνας.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Πῶς ἐγέννησας εἶπέ, τὸν ἐκ Πατρὸς ἀχρόνως προεκλάμψαντα, καὶ σὺν ἀγίῳ Πνεύματι ὑμνούμενον; ἢ ὡς οἶδεν ὁ μόνος, εὐδοκήσας ἐκ σοῦ, τεχθῆναι Θεοτόκε.

Καταβασία.

Ἄγγελοι καὶ οὐρανοί, τὸν ἐπὶ θρόνου δόξης ἐποχοῦμενον, καὶ ὡς Θεὸν ἀπαύστως δοξαζόμενον, εὐλογεῖτε ὑμνεῖτε, καὶ ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ἡ Ἱμνωτέρα οὐ στιχολογεῖται.

Ὠδὴ δ'. Ὁ Εἰρμός.

» **Λ**ίθος ἀχειρότμητος ὄρους, ἐξ ἀλαξεύτου
» **Λ**σθ Παρθένε, ἀκρογωνιαίος ἐτμήθη, Χριστός
» συναΐψας τὰς διεστῶσας φύσεις· διὸ ἐπαγαλλόμενοι, σὲ Θεοτόκε μεγαλύνομεν.

Τροπάρια.

Νέαν καὶ καινὴν πολιτείαν, παρὰ Χριστοῦ μεμαθηκότες ταύτην μέχρι τέλους φυλάττειν, διαφερόντως πάντες, σπουδάσωμεν ὅπως ἀγίῳ Πνεύματι, τὴν παρθεσίαν ἀπολαύσωμεν.

Σὺ μου τὸ θνητὸν ζωοδότα, περιβολὴν ἀθανασίας, καὶ τῆς ἀφθαρσίας τὴν χάριν, ἐνδύσας Σῶτερ συνεξανέστησας, καὶ τῷ Πατρὶ προσήγαγες, τὸν χρόνιον μου λύσας πόλεμον.

Εἰς τὴν ἐπουράνιον πάλιν, διαγωγὴν ἀνακληθέντες, τῇ τῆς μεσιτείας δυνάμει, τοῦ κενωθέντος μέχρι καὶ δούλου μορφῆς καὶ ἡμᾶς ἀνυψώσαντος, τοῦτον ἀξίως μεγαλύνωμεν.

Θεοτοκίον.

Ὡς ρίζαν, πηγὴν καὶ αἰτίαν, τῆς ἀφθαρσίας σε Παρθένε, πάντες οἱ πιστοὶ πεπεισμένοι, ταῖς εὐφημίαις καταγεραίρομεν· σὺ γὰρ τὴν ἐνυπόστατον, ἀθανασίαν ἡμῖν ἐβλύσας.

Ἄλλος. Ἀλλότριον τῶν μητέρων.

Τῆς ἐορτῆς μεσαζούσης τῶν Ἰουδαίων, ἀνηλθεῖς ὁ Σωτὴρ μου ἐπὶ τὸ ἱερόν σου, καὶ ἐδίδασκες πάντας· ἐθαύμαζον δὲ Ἰουδαῖοι, καὶ, Πόθεν οὗτος οἶδε γράμματα, μὴ μεμαθηκώς; ἔλεγον.

Τάματα χαρισμάτων ὁ λυτρωτὴς μου, πηγάζων ἐπετελεῖ, τέρατα καὶ σημεῖα, φυγαδεύων τὰς νόσους, ἰώμενος τοὺς ἀσθενοῦντας· ἀλλ' Ἰουδαῖοι ἐξεμαίνοντο, τῷ πληθεὶ τῶν θαυμάτων αὐτοῦ.

Τοὺς ἀπειθεῖς Ἰουδαίους ὁ λυτρωτὴς μου ἐλέγχων ἀνεβόα· Μὴ κρίνετε κατ' ὄψιν, ἀλλὰ τὴν δικαίαν κρίσιν κρίνετε· καὶ γὰρ ὁ νόμος καὶ ἐν Σαββάτῳ περιτέμνεσθαι, κελεύει πάντα ἄνθρωπον.

Τὰ μείζονα τῶν θαυμάτων τοῖς Μαθηταῖς σου, Σωτὴρ ὡς ἐπηγγειλω, παρέσχες, ἀποστείλας, εἰς τὰ ἔθνη κηρύξαι τὴν δόξαν σου· οἱ δὲ τῷ κόσμῳ, ἐκήρυττόν σου τὴν Ἀνάστασιν, τὴν χάριν καὶ τὴν σάρκωσιν.

Εὶ ἄνθρωπον περιτέμνετε ἐν Σαββάτῳ, μήπως λυθῆ ὁ νόμος, νῦν ἐμοὶ τί χολᾶτε, ὅτι ἄνθρωπον ὅλον ἐποίησα ὑγιῆ λόγῳ; κατὰ τὴν σάρκα ὑμεῖς κρίνετε, φησὶ τοῖς Ἰουδαίοις Χριστός.

Οτὴν ξηρὰν θεραπεύσας χεῖρα τῷ λόγῳ, τὴν ξηρανθεῖσαν πάλαι γῆν τῆς ἐμῆς καρδίας, ἰασάμενος Λόγε, ἀνάδειξόν με καρποφόρον, ἵνα ἐργάσωμαι καὶ γὰρ Σωτῆρ, καρπούς ἐν μετανοίᾳ θερμῇ.

Λεπρῶσάν μου τὴν καρδίαν ἀποκαθάρας, καὶ τῆς ψυχῆς μου Λόγε τὰ ὄμματα φωτίσας, ἐπὶ κλίνης ὀδύνης μου, κείμενον ἀνόρθωσόν με, ὡς τὸν Παράλυτον ἀνέστησας, ἐν κλίνῃ κατακείμενον. **Δόξα.**

Αλλότριον τοῖς ἀνόμοις ἐστὶ τὸ σέβειν, τὴν ἀναρχὸν Τριάδα, Πατέρα καὶ Υἱόν τε, καὶ τὸ ἅγιον Πνεῦμα, τὴν ἀκτιστὸν παντοκρατορίαν, δι' ἧς ὁ σύμπας κόσμος ἡδρασται, τῷ κράτει τῆς ἰσχύος αὐτῆς.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Εχώρησας ἐν γαστρί σου Παρθενομήτορ, τὸν ἕνα τῆς Τριάδος, Χριστὸν τὸν Ζωοδότην, ὃν ὑμνεῖ πᾶσα κτίσις, καὶ τρέμουσιν οἱ ἄνω θρόνοι. Αὐτὸν δυσώπει παμμακάριστε, σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Καταβασία.

Αλλότριον τῶν μητέρων ἢ παρθενοῖα, καὶ ξένον ταῖς παρθένοις ἢ παιδοποιῖα· ἐπὶ σοὶ Θεοτόκε, ἀμφοτέρα ὠκονομήθη· διὸ σε πᾶσαι αἱ φυλαὶ τῆς γῆς, ἀπαύστως μακαρίζομεν.

Ἑξαποστειλᾶριον.

Ὁ οὐρανὸν τοῖς ἀστροῖς.

Οτὸν κρατῆρα ἔχων, τῶν ἀκενώτων δωρεῶν. δός μοι ἀρύσασθαι ὕδωρ, εἰς ἀφесιν ἀμαρτιῶν· ὅτι συνέχομαι δίψῃ, εὐσπλαγχνε μόνε οἰκτίρμον.

Δίς.

Εἰς τοὺς Αἴνους, ἰστώμεν Στίχους δ'· καὶ ψάλλομεν τὰ παρόντα Προσόμοια.

Ἦχος δ'. Ὡς γενναῖον ἐν Μάρτυσιν.

Η σοφία καὶ δύναμις, τῷ Πατρὸς τὸ ἀπαύγασμα, Λόγος ὁ αἰδῖος, καὶ Υἱὸς τῷ Θεῷ, ἐν ἱερῷ παρεγένετο, σαρκὶ καὶ ἐδίδασκεν, Ἰουδαίων τοὺς λαοὺς, τοὺς δεινὰς καὶ ἀγνώμονας, καὶ ἐθαύμαζον, τῆς σοφίας τὸν πλοῦτον, ἐκβοῶντες· Πόθεν γράμματα γινώσκει, παρ' οὐκ ἐνόσ μὴ μεμαθηκώς;

Δίς.

Ραμματεῖς ἐπεστόμιζεν, Ἰουδαίους διηλεγχεν, ὁ Μεσσίας Κύριος, ἐκβοῶν αὐτοῖς· Μὴ τὴν κατ' ὄψιν παράνομοι, ὡς ἀδικοὶ κρίνετε·

ἐν Σαββάτῳ γὰρ ἐγώ, τὸν Παράλυτον ἤγειρα· ὅθεν Κύριος, τοῦ Σαββάτου ὑπάρχων, καὶ τοῦ νόμου· τί ζητεῖτέ με φρονεῦσαι, τὸν τοὺς θανάτους ἐγείραντα;

Μωϋσέα ἐλίθασαν, οἱ δεινοὶ καὶ παράνομοι, Ἰουδαίων σύστημα τὸ ἀχάριστον· τὸν Ἡσαΐαν δὲ ἔπρισαν, ξυλίνῳ ἐν πρίονι· ἐν βορβόρῳ τὸν σοφόν, Ἰερεμίαν ἐνέβαλον· τὸν δὲ Κύριον, ἐν Σταυρῷ ἀνυψοῦντες, ἐπέθων· Τὸν ναὸν ὁ καταλύων, σῶσον σαυτὸν καὶ πιστεύσομεν.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος δ'.
Ἀνατολίου.

Φωτισθέντες ἀδελφοί, τῇ Ἀναστάσει τοῦ Σωτῆρος Χριστοῦ, καὶ φθάσαντες τὸ μέσον τῆς ἑορτῆς τῆς δεσποτικῆς, γνησίως φυλάξωμεν τὰς ἐντολὰς τοῦ Θεοῦ· ἵνα ἄξιοι γενώμεθα, καὶ τὴν Ἀνάληψιν ἑορτάσαι, καὶ τῆς παρουσίας τυχεῖν τοῦ ἁγίου Πνεύματος.

Δοξολογία μεγάλη, καὶ Ἀπόλυσις.

Εἰς τὴν Λειτουργίαν.

Τὰ Τυπικά· καὶ ἐκ τοῦ Κανόνος τῆς Ἑορτῆς, Ὡδὴ γ'· καὶ σ'.

Ὁ Ἀπόστολος.

Εν ταῖς ἡμέραις ἐκείναις, κατέφυγον οἱ Ἀπόστολοι εἰς τὰς πόλεις τῆς Λυκαονίας.

Εὐαγγέλιον, ἐκ τοῦ κατὰ Ἰωάννην.

Τῆς Ἑορτῆς μεσουσῆς, ἀνέβη ὁ Ἰησοῦς εἰς τὸ Γερόν, καὶ ἐδίδασκε, καὶ ἐθαύμαζον οἱ Ἰουδαῖοι, λέγοντες·

Κοινωνικόν.

Οτρώγων μου τὴν Σάρκα, καὶ πίνων μου τὸ Αἷμα, ἐν ἐμοὶ μένει, καὶ γὰρ ἐν αὐτῷ, εἶπεν ὁ Κύριος.

Ἑορτάζεται δὲ ἡ Ἑορτὴ αὕτη, ἡμέρας η'.

Τῆ Τετάρτῃ τῆς Μεσοπεντηκοστῆς Ἑσπερας.

Εἰς τὸ, Κύριε ἐκέκραξα, ἰσώμεν Στίχους σ'· καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ Προσόμοια τῆς Ἑορτῆς γ'.

Ἦχος δ'. Ὁ ἐξ ὑψίστου κληθεῖς.

Προκαταλύσας τὸ κράτος τοῦ θανάτου, Χριστέ τῷ θανάτῳ σου, ζῶν παρῆσχες βροταῖς, ἐν τῇ ἐνδόξῳ Ἐγέρσει σου, συνεξεγείρεις, γένος ἀνθρώπων τῇ καταβάσει σου. Ὅθεν χαριστήριον, αἶνόν σοι ἄδομεν, τὴν ἑορτὴν ἑορτάζοντες, τῆς τριημέρου, καὶ λαμπροφόρου σου

Ἀναστάσεως, ἐν ἣ τὸ μέσον, τῶν πανσέπτων νῦν, ἡμερῶν ἡμῖν πᾶσιν ἐπέλαμψεν, Ἰησοῦ ζωοδότα, εὐεργέτα τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Πρὸ τοῦ τιμίου σταυροῦ σου καὶ τοῦ πάθους, θαυμαμάτων τὰ ἐνδοξα, ἐπιτελῶν τοῖς λαοῖς, τῆς ἐορτῆς καθὼς γέγραπται, ἐν μέσῳ ἔστης, τῆς νομικῆς Χριστέ Παντοδύναμε, καὶ πᾶσιν ἐβόησας· Εἴτις διψᾷ πρὸς ἐμέ, αὐτομολεῖτω, καὶ ὕδατος, τοῦ θείου πόμα, ἀπαντησάτω καὶ ζωῆς νάματα· ὕδωρ ζωῆς γὰρ καὶ δυνάμεως καὶ σοφίας ἐγὼ πᾶσι δίδωμι, ὅτι θείων ἀνθρώποις, ὡμοιώθην ὡς φιλόανθρωπος.

Ὡς ἐπὶ κλίνης με κείμενον ὀδύνης, Χριστέ πολυέλεε, τῶν ἐγκλημάτων μου, καὶ παρεκείμενον τοῖς μέλεσιν, ὡς διὰ μέγα, φιλανθρωπίας πέλαγος ἄνθρωπος, θελήσει γενόμενος, νῦν ἀοράτως με, ὡς τὸν Παράλυτον ἐγειρον, καὶ τρίβους θείας, τῶν ἐντολῶν σου τρέχειν εὐόδωσον, ὁ πρὸ τοῦ πάθους, τοῖς λαοῖς Σωτήρ, τῶν Ἑβραίων θαυμαμάτων τοῖς πλήθεσι, παριστάμενος ὅτι, Θεὸς ὢν, βουλήσει πάσχεις σαρκί.

Καὶ τοῦ Μηναιίου γ'.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος β'.

Ὅτε παρεγένου ἐν ἱερῷ Χριστέ ὁ Θεός, μεσούσης τῆς ἐορτῆς, τότε τοῖς λαοῖς ἐδίδασκες βοῶν· Ὁ πιστεύων εἰς ἐμέ, καὶ ἀποθάνῃ ζήσεται. Οἱ δὲ Ἰουδαῖοι διεπρίοντο, μετὰ τῶν Φαρισαίων, καὶ Σαδδουκαίων, καὶ Γραμματέων, λέγοντες· Τίς ἐστὶν οὗτος, ὃν λαλεῖ βλασφημίας; μὴ λογιζόμενοι, ὅτι σὺ ὑπάρχεις ὁ πρὸ πάντων αἰῶνων, σὺν Πατρὶ καὶ Πνεύματι δοξαζόμενος, Θεὸς ἡμῶν· δόξα σοι.

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρὰ τῆς Ὀκτωήχου.

Ἦχος γ'. Ἀναστάσιμον.

Ὅ τῷ πάθει σου Χριστέ, ἀμαυρώσας τὸν ἥλιον, καὶ τῷ φωτὶ τῆς σῆς ἀναστάσεως, φαιδρύνας τὰ σύμπαντα, πρόσδεξαι ἡμῶν, τὸν ἐσπερινὸν ὕμνον φιλόανθρωπε.

Ἀποστολικόν.

Στίχ. Εἰς πᾶσαν τὴν γῆν ἐξῆλθεν.

Εἰς πᾶσαν τὴν γῆν ἐξῆλθεν ὁ φθόγγος ὑμῶν, ἅγιοι Ἀπόστολοι· εἰδώλων πλάνην ἐλύσατε θεογνωσίαν κηρύξαντες· οὗτος ὁ καλὸς ἀγὼν, ὑμῶν ὑπάρχει, μακάριοι· διὸ ὑμνοῦμεν, καὶ δοξολογοῦμεν ὑμῶν τὰ μνημόσυνα.

Μαρτυρικόν.

Στίχ. Θαυμαστός ὁ Θεὸς ἐν τοῖς Ἁγίοις αὐτοῦ.

Ὅι Μάρτυρές σου Κύριε, πίστει στηριχθέντες, ἐλπίδι βεβαιωθέντες, τῇ ἀγάπῃ τοῦ

σταυροῦ σου ψυχικῶς ἐνωθέντες, τοῦ ἐχθροῦ τὴν τυραννίδα ἔλυσαν· καὶ τυχόντες τῶν στεφάνων, μετὰ τῶν ἀσωμάτων πρεσβεύσιν, ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος γ'.

Γερμανοῦ.

Μεσούσης τῆς Ἑορτῆς, δοξαζόμεν τὸν ἐν μέσῳ τῆς γῆς, σωτηρίαν ἐργασάμενον. Μέσον μὲν δύο ληστῶν, ἡ ζωὴ ἐν ξύλῳ ἐκρέματο· καὶ τῷ μὲν βλασφημοῦντι ἐσιώπα, τῷ δὲ πιθεύοντι ἐβόα· Σήμερον μετ' ἐμοῦ ἔσῃ ἐν τῷ Παραδείσῳ. Κατῆλθεν ἐν τάφῳ, ἐσκύλευσε τὸν Ἄδην, καὶ ἀνέστη τριήμερος, σώζων τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Ἀπολυτίκιον. Μεσούσης τῆς Ἑορτῆς.

Τὸ αὐτὸ λέγομεν καὶ εἰς τὸ, Θεὸς Κύριος, μέχρι τῆς ἀποδόσεως τῆς παρουσίας Ἑορτῆς.

Τῆ ΠΕΜΠΤῆ ΤΗΣ Δ'. ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ ΠΡΩΤ'.

Εἰς τὸν Ὄρθρον. Μετὰ τὴν ἀ'. Στιχολογ. Καθίσματα τῆς Ὀκτωήχου. Ἦχος γ'.

Ἀναστάσιμον.

Τὴν ὠραιότητα, τῆς παρθενίας σου.

Πάντα ἀνθρώπινα, καταδεξάμενος, πάντα ἡμέτερα, οἰκειωσάμενος, προσηλωθῆναι ἐν σταυρῷ, ἠδόκησας ποιητά μου· θάνατον ἐλόμενος, ὑπομεῖναι ὡς ἄνθρωπος, ἵνα τὸ ἀνθρώπινον, ἐκ θανάτου λυτρώσῃ ὡς Θεός· διὸ ὡς ζωοδότῃ βοῶμέν σοι· Δόξα Χριστέ τῇ Ἀναστάσει σου.

Ἀποστολικόν.

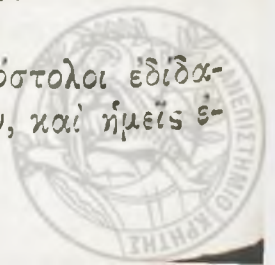
Τῶν Ἀποστόλων σου, τὴν μνήμην Κύριε, ὑπερεφαιδρυνας, ὡς παντοδύναμος· ὅτι ἐνίσχυσας αὐτούς, τὰ πάθη σου μιμήσασθαι· ἐνίκησαν ἀνδρείως γὰρ, τοῦ Βελίαρ τὴν δύναμιν· ὅθεν καὶ ἀπέλαβον, ἰαμάτων χαρίσματα. Αὐτῶν ταῖς ἰκεσίαις φιλόανθρωπε, εἰρήνην παράσχου τῷ λαῷ σου.

Μαρτυρικόν.

Θωρακισάμενοι, τὴν πανοπλίαν Χριστοῦ, καὶ ἐνδυσάμενοι ὄπλα τῆς πίστεως, τὰς παρατάξεις τοῦ ἐχθροῦ, ἀνδρικῶς κατεθάτε· προθύμως τῇ ἐλπίδι γὰρ, τῆς ζωῆς ὑπεμείνατε, πάσας τῶν τυράννων πρὶν, ἀπειλάς τε, καὶ μάστιγας· διὸ καὶ τοὺς στεφάνους ἐδέξασθε, Μάρτυρες Χριστοῦ καρτερόψυχοι.

Θεοτακτικόν.

Προφήται προεκήρυξαν, Ἀπόστολοι ἐδίδαξαν, Μάρτυρες ὡμολόγησαν, καὶ ἡμεῖς ἐ-

πιστεύσαμεν, Θεοτόκον σε κυρίως ὑπάρχουσαν· διὸ καὶ μεγαλύνομεν τὸν τόκον σου τὸν ἄφραστον.

Μετὰ τὴν β'. Στιχολογίαν, Κάθισμα τῆς Ἑορτῆς. Ἦχος πλ. δ'.

Τὴν Σοφίαν καὶ Λόγον.

Ε'σθηνικῶς ἐν τῷ μέσῳ τοῦ ἱεροῦ, μεσαζέσης ἐνθέως τῆς Ἑορτῆς, ὁ διψῶν, ἀνέκραζες, ἐρχέσθω πρὸς με καὶ πινέτω· ὁ γὰρ πίνων ἐκ τούτου τοῦ θείου μου νάματος, ποταμούς ἐκ κοιλίας ἐκρεύσει δογμαίων μου· ὅς τις δὲ πιστεύει, εἰς ἐμὲ τὸν σταλέντα, ἐκ θείου Γεννητορος, μετ' ἐμοῦ δοξασθήσεται. Διὰ τοῦτο βοῶμέν σοι· Δόξα σοι Χριστέ ὁ Θεός, ὅτι πλουσίως ἐξέχεας τὰ νάματα, τῆς σῆς φιλανθρωπίας τοῖς δούλοις σου.

Δίς.

Τὸ, Ἀνάστασιν Χριστοῦ· ὁ Πεντηκοστός, καὶ οἱ Κανόνες, ὁ τοῦ δ' τῆς Ἑορτῆς, μετὰ τῶν Εἰρμῶν εἰς η' καὶ τοῦ Μηναιίου εἰς δ'. Κοντάκιον, καὶ Ἐξαποστειλάριον τῆς Ἑορτῆς.

Εἰς τοὺς Λίνους, ἰστώμεν Στίχους δ' καὶ ψάλλομεν Στιχηρά τῆς Ὀκτωήχου. Ἦχος γ'.

Ἀναστάσιμον.

Ε'ν τῷ φωτί σου Δέσποτα, ὀφόμεθα φῶς φιλάνθρωπε· ἀνέστης γὰρ ἐκ τῶν νεκρῶν, σωτηρίαν τῷ γένει τῶν ἀνθρώπων δωρούμενος, ἵνα σε πᾶσα κτίσις δοξολογῇ τὸν μόνον ἀναμάρτητον. Ἐλέησον ἡμᾶς.

Δίς.

Ἀποστολικόν.

Τὰς τοῦ Χριστοῦ παραγγελίας, ἀμέμπτως φυλάξαντες, ἅγιοι Ἀπόστολοι δωρεὰν ἐλάβετε, δωρεὰν παρέχετε, ἰατρεύοντες τὰ πάθη τῶν ψυχῶν καὶ τῶν σωμάτων ἡμῶν· διὸ ἔχοντες παρρησίαν αὐτὸν ἱκετεύσατε, ἐλεηθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Μαρτυρικόν.

Ο'ς φωστῆρες ἐν κόσμῳ λάμπετε, καὶ μετὰ θάνατον ἅγιοι Μάρτυρες, τὸν ἀγῶνα τὸν καλὸν ἀγωνισάμενοι· διὸ ἔχοντες παρρησίαν, Χριστὸν ἱκετεύσατε, ἐλεηθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος δ'.

Κύριε, πρὸ τοῦ ἀχράντου σου σταυροῦ, τῆς Ἑορτῆς μεσούσης, ἐν τῷ Ἱερῷ ἀνῆλθες, Ἰουδαίους παρρησία διδάσκων, τὰ Μωσέως, καὶ ἐν νόμῳ διὰ σοῦ νομοθετηθέντα· ἐκπλητόμενοι δὲ Χριστέ, τῆς σῆς σοφίας τὸ ἄφραστον μυστήριον, τὴν κατὰ σοῦ σκευωρίαν ἐν ἑαυτοῖς φθόνῳ ἐμελέτων· Πῶς οὗτος οἶδε γράμματα μὴ μεμαθηκῶς; ἀγνοοῦντες σὲ τὸν Σωτῆρα τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Εἰς τὸν Στίχ. Στιχ. Προσόμοια (*) τῆς Ἑορτῆς. Ἦχος β'. Οἶκος τοῦ Ἐφραθᾶ.

Μέγας εἶ βασιλεῦ, καὶ μέγα σου τὸ κράτος· μέγਾਲως γὰρ πτωχεύσας, μεγάλων χαρισμάτων, τὴν οἰκουμένην ἐπλησας.

Στιχ. Μνήσθητι τῆς συναγωγῆς σου.

Ε'σθης ἐν τῷ ναῷ, ἐκβλύζων σου τὰ ρεῖθρα, τῆς Ἑορτῆς μεσούσης, καὶ ἄρδων τοὺς διψῶντας, τὴν θείαν χάριν εὐσπλαγγνε.

Στιχ. Ὁ δὲ Θεὸς Βασιλεὺς ἡμῶν.

Σῶσαί με βουληθεῖς, σαρκουῖσαι παραδόξως, ἐκ Κόρης ἀπειράνδρου, καὶ μέσον τοῦ ναοῦ σου, τὴν χάριν μοι ἐπήγασας.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος πλ. δ'.

Ἰωάννου Μοναχοῦ.

Μεσούσης τῆς Ἑορτῆς πρὸ τοῦ πάθους, καὶ τῆς ἐνδόξου Ἀναστάσεώς σου Κύριε, ἥς διδάσκων ἀγαθὴ ἐν τῷ Ἱερῷ, τοὺς ἀπειθοῦντας Ἰουδαίους, καὶ Φαρισαίους, καὶ Γραμματεῖς, καὶ βοῶν πρὸς αὐτούς· Ὁ διψῶν, ἐρχέσθω πρὸς με καὶ πινέτω· ὁ πιστεύων εἰς ἐμὲ, ὕδατος ζωῆς Πνεύματος θείου, ποταμοὶ ρέυσουσιν ἐκ τῆς κοιλίας αὐτοῦ. Ὡ τῆς ἀρρήτου σοφίας τῆς σῆς συνέσεως! Ὁ τὰ πάντα πληρῶν Θεὸς ἡμῶν δόξα σοι.

Τῆ ΠΕΜΠΤῆ ΤΗΣ Δ' ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ
ΕΣΠΕΡΑΣ.

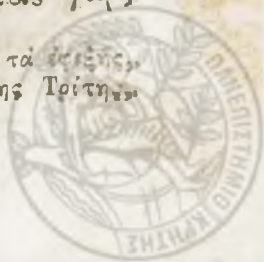
Εἰς τὸ, Κύριε ἐκέκραξα, Στιχηρά προσόμοια τῆς Ἑορτῆς γ'. Ἦχος πλ. α'.

Χαίροις ἀσκητικῶν.

Ο'φθη φωτοφανῆς καὶ τερπνῆ, τῆς τοῦ Σωτῆρος Ἀναστάσεως σήμερον, μεσότης ἡ παναγία, ὡς μεσημβρία φαιδρά, φρυκτωροῦσα κόσμον θείαις χάρισι· Χριστοῦ τῆς Ἐγέρσεως, λαμπαδοχοῦσα τεράστια, τῆς ἀφθαρσίας, ἀπαστράπτει τὰ σύμβολα, καὶ προδείκνυσι, τὴν εἰς ὕψος Ἀνάληψιν· φαίνει τὴν πολυέραστον, τοῦ Πνεύματος ἔλευσιν, Πεντηκοστῆς τῆς πανσέπτου, τὴν λαμπροτάτην πανήγυριν· διὸ καὶ παρέχει, ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν εἰρήνην, καὶ μέγα ἔλεος.

Δόξης ὡς θείκης ποταμός, τῆς Ἑορτῆς νῦν μεσαζούσης ὁ Κύριος, τὰ ρεῖθρα τῆς εὐσπλαγγνίας, πᾶσι παρέχων βοᾶ· Οἱ διψῶντες δεῦτε καὶ ἀρύσασθε. Πηγὴ συμπαθείας γὰρ,

(*) Σημειῶσαι, ὅτι τὰ παρόντα Προσόμοια, καὶ τὰ ἑξῆς, τὰ εἰς τὸν Στίχον τῶν Λίνων, μέχρι τῆς ἐρχομῆς Τρίτης, ἔχουσιν ἀκροστιχίδα, Μεσοπεντηκοστῆς.

καὶ ἐλέους τὸ πέλαγος, αὐτὸς ὑπάρχων, βρῦει κόσμῳ τὴν ἄφρσιν· πλύνει πταιίσματα, καὶ καθαίρει νοσήματα· σώζει τοὺς τὴν Ἀνάστασιν, αὐτοῦ ἐορταίζοντας· σκέπει τοὺς πόθῳ τιμῶντας, τὴν μετὰ δόξης Ἀνάληψιν, αὐτοῦ καὶ παρέχει, ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν εἰρήνην, καὶ μέγα ἔλεος.

Μέσον τοῦ ἱεροῦ ἐστηκώς, ὁ ἀπερίγραπτος Θεὸς τε καὶ Κύριος· Θεὸς γὰρ ὑπῆρχε φύσει, καὶν δι' ἡμᾶς βροτωθεὶς, περιγεγραμμένος, ὡφθη σῶματι· τοῖς πᾶσιν ἀνέβλυζε, τὰ ζωήρρυτα ῥήματα, τοῖς πᾶσι λέγων· Ταῖς ψυχαῖς ἐκαθαθήτε, καὶ τοῦ καύσωνος, τῶν παθῶν ἀναψύξατε· μήτις ἀποστερήσοιτο, τῆς πόσεως ἄνθρωποι· θείαν γὰρ χάριν δωροῦμαι τῆς ἀθανάτου καὶ κρείττονος, καὶ τῆς βασιλείας, συμμαθεῖ μοι τῷ κτίστη, καὶ δοξασθήσεται.

Καὶ τοῦ Μηναιῶ γ'.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος πλ. β'.

Τῆς ἐορτῆς μεσοῦσης, τῆς σῆς Χριστέ Ἀναστάσεως, καὶ θείας παρουσίας τοῦ ἁγίου σου Πνεύματος, συνελθόντες τῶν θαυματῶν σε, ἀνυμνοῦμεν τὰ μυστήρια· ἐν ἧ κατάπεμψον ἡμῖν τὸ μέγα ἔλεος.

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρὰ τῆς Ὀικτωῆχου.

Ἦχος γ'. Σταυρώσιμον.

Ξύλον παρακοῆς τῷ κόσμῳ θάνατον ἐβλάστησε, τὸ δὲ ξύλον τοῦ Σταυροῦ ζῶν καὶ ἀφθαρσίαν· διὸ σε προσκυνοῦμεν, τὸν σταυρωθέντα Κύριον. Σημειωθήτω ἐφ' ἡμᾶς, τὸ φῶς τοῦ προσώπου σου, Κύριε.

Ἀναστάσιμον.

Στίχ. Πρὸς σέ ἦρα τοὺς ὀφθαλμοὺς μου.

Τῷ σῷ Σταυρῷ Χριστέ Σωτήρ, θανάτου κράτος λέλυται, καὶ Διαβόλου ἡ πλάνη κατήργηται· γένος δὲ ἀνθρώπων πίστει σωζόμενον, ὕμνον σοι κατ' ἐκάστην προσφέρει.

Μαρτυρικόν.

Στίχ. Ἐλέησον ἡμᾶς, Κύριε ἐλέησον.

Μεγάλη τοῦ Σταυροῦ σου Κύριε ἡ δύναμις. ἐπαίγη γὰρ ἐν τόπῳ, καὶ ἐνεργεῖ ἐν κόσμῳ· καὶ ἀνέδειξεν ἐξ αἰλιῶν Ἀποστόλους, καὶ ἐξ ἐθνῶν Μάρτυρας, ἵνα πρεσβεύωσιν ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος πλ. δ'.

Μεσοῦσης τῆς ἐορτῆς πρὸ τοῦ πάθους, καὶ τῆς ἐνδόξου Ἀναστάσεώς σου, Κύριε, ἡς διδασκῶν ἀγαθῆ, ἐν τῷ ἱερῷ, τοὺς ἀπειθεῖς Ἰουδαίους, καὶ Φαρισαίους, καὶ Γραμματεῖς, καὶ βροῶν πρὸς αὐτούς· Ὁ διψῶν, ἐρχέσθω πρὸς

με καὶ πινέτω· ὁ πιστεύων εἰς ἐμέ, ὕδατος ζωῆς Πνεύματος θείου, ποταμοὶ ρεύσουσιν ἐν τῆς κοιλίας αὐτοῦ· Ὡ τῆς ἀρρήτου σοφίας τῆς σῆς συνέσεως! Ὁ τὰ πάντα πληρῶν Θεὸς ἡμῶν, δόξα σοι.

Τῆ ΠΑΡΑΣΚΕΥῆ ΤΗΣ Δ'. ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ ΠΡΩΉ.

Εἰς τὸν Ὀρθρον. Μετὰ τὴν α'. Στιχολογ. Καθίσματα τῆς Ὀικτωῆχου. Ἦχος γ'.

Τὴν ὠραιότητα, τῆς παρθενίας σου.

Σταυρώσιμον.

Σταυρὸν καὶ θάνατον, παθεῖν ἐλόμενος, μέσον τῆς κτίσεως, τοῦτον κατέπηξας, ὅτε εὐδόκησας Σωτήρ, τὸ σῶμά σου προσηλωσαι· τότε καὶ ὁ ἥλιος, τὰς αἰκτῖνας ἀπέκρυψε· ταῦτα καὶ Ληστής ὄρων, ἐν Σταυρῷ σε ἀνύμνησε· Μνήσθητι βροῶν μου ὁ Σωτήρ· καὶ ἔλαβε πιστεύσας τὸν Παράδεισον.

Ἀναστάσιμον.

Τὸ ἀκατάληπτον, τὸ τῆς Σταυρώσεως, καὶ ἀνερμήνευτον, τὸ τῆς Ἐγέρσεως, θεολογοῦμεν οἱ πιστοὶ, μυστήριον ἀπόρρητον· σήμερον γὰρ θάνατος, καὶ ὁ Ἄδης κατήργηται· γένος δὲ τὸ βρότειον, ἀφθαρσίαν ἐνδέδεται· διὸ εὐχαριστοῦντες βοῶμέν σοι· Δόξα Χριστέ τῇ Ἐγέρσει σου.

Μαρτυρικόν.

Τὸ εὐψυχον τῆς καρτερίας ὑμῶν, ἐνίκησε τὰ μηχανήματα τοῦ ἀρχεαῖκου ἐχθροῦ, Ἀδλοφόροι πανεύφημοι· διὰ τοῦτο τῆς αἰωνίου κατηξιώθητε μακαριότητος· Ἀλλὰ πρεσβεύσατε τῷ Κυρίῳ, τοῦ φιλοχρίστου λαοῦ σῶσαι τὸ ποιμνιον, Μάρτυρες ὑπάρχοντες τῆς ἀληθείας.

Σταυροθεοτοκίον.

Ρᾶβδον δυνάμεως κεκτημένοι, τὸν Σταυρὸν τοῦ Υἱοῦ σου Θεοτόκε, ἐν αὐτῷ καταβάλλομεν τῶν ἐχθρῶν τὰ φρυάγματα, αἱ πόθῳ σε ἀπαύστως μεγαλύνοντες.

Μετὰ τὴν β'. Στιχολ. Καθίσμ. τῆς Ἐορτῆς.

Ἦχος πλ. δ'. Τὴν Σοφίαν καὶ Λόγον.

Τῆς σοφίας τὸ ὕδωρ καὶ τῆς ζωῆς, ἀναβλύζων τῷ κόσμῳ, πάντας Σωτήρ, καλεῖς τοῦ ἀρύσασθαι, σωτηρίας τὰ νόματα· τὸν γὰρ θείον νόμον σου, δεχόμενος ἄνθρωπος, ἐν αὐτῷ σθεννύει, τῆς πλάνης τοὺς ἀνθρακας· ὅθεν εἰς αἰῶνας, οὐ διψήσει, οὐ λήξει, τοῦ κόρου σε Δέσποτα, Βασιλεῦ ἐπουράνιε· διὰ τοῦτο δαξάζομεν, τὸ κράτος σου Χριστέ ὁ Θεός, τῶν πται-

σμάτων ἄφεσιν αἰτούμενοι, καταπέμψαι πλου-
σίως τοῖς δούλοις σου. *Δίς.*

Τὸ, Ἀνάστασιν Χριστοῦ Ὁ Ν'. καὶ οἱ Κανόνες,
τῆς Ἑορτῆς, ὁ τοῦ πλ. δ'. μετὰ τῶν Εἰρημῶν
εἰς ἡ. καὶ τοῦ Μηναιίου εἰς δ'. Κοντάκιον, καὶ
Ἐξαποστειλᾶριον τῆς Ἑορτῆς.

Εἰς τοὺς Αἶνους, Στιχηρὰ τῆς Ὀκτωήχου.

Ἦχος γ'. Σταυρώσιμον.

Φθὼν τρυφῆς ἐκβέβλημαι, πτώμα πεσῶν
χαλεπόν· ἀλλ' οὐ παρεΐδες Δέσποτα,
ἀνάλαβὼν δι' ἐμέ τὸ κατ' ἐμέ· σταυροῦσαι καὶ
σώζεις με, εἰς δόξαν εἰσάγεις με· Λυτρωτά μου,
δόξα σοι. *Δίς.*

Ἀναστάσιμον.

Δεῦτε πάντα τὰ ἔθνη, γινώτε τοῦ φρικτοῦ
μυστηρίου τὴν δύναμιν· Χριστὸς γὰρ ὁ
Σωτὴρ ἡμῶν, ὁ ἐν ἀρχῇ Λόγος, ἐσταυρώθη δι'
ἡμᾶς, καὶ ἐκὼν ἐτάφη, καὶ ἀνέστη ἐκ νεκρῶν,
τῆ σῶσαι τὰ σύμπαντα· Αὐτὸν προσκυνήσωμεν.

Μαρτυρικόν.

Τῶν ἀγίων Ἀθληφόρων τὴν μνήμην, δεῦτε
λαοὶ ἅπαντες τιμήσωμεν· ὅτι θεάτρον
γενόμενοι Ἀγγέλους καὶ ἀνθρώπους, τὸν τῆς νί-
κης στέφανον παρὰ Χριστοῦ ἐκομίσαντο· καὶ
πρεσβεύουσιν ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος πλ. δ'.

Μεσούσης τῆς ἑορτῆς τοῦ Πάσχα, ἐν τῷ
ναῶ ἀνήλθες, τοῦ ἱεροῦ ὁ Σωτὴρ ἡμῶν·
καὶ σταῖς ἐν μέσῳ τοῦ ὄχλου, ἐδίδασκες αὐτῆς
παρρησία, καὶ ἔλεγες· Ἐγὼ εἰμι τὸ φῶς τοῦ
κόσμου· ὁ ἐμοὶ ἀκολουθῶν, οὐ μὴ περιπατή-
σει ἐν τῇ σκοτίᾳ, ἀλλ' ἔξει τὸ φῶς τῆς ἀθανά-
του ζωῆς.

Εἰς τὸν Στίχ. Στιχηρὰ Προσόμοια τῆς Ἑορτῆς.

Ἦχος β'. Οἶκος τοῦ Ἐφραθᾶ.

Ολος σὺν τῷ Θεῷ, ὁ Λόγος σὺ ὑπάρχων,
ὀλλύμενόν με θέλων, ἐξᾶρχι τῶν πται-
σμάτων, ἐνοῦσαί μοι φιλόνηρωπε.

Στίχ. Μνήσθητι τῆς συναγωγῆς σου.

Πέπαυται ἡ σκιά· ἰδοὺ γὰρ ὁ Μεσσίας, τῆς
ἑορτῆς ἐν μέσῳ, τὴν χάριν ὡσπερ ἄλλον
φῶσφόρον ἐναπήστραψεν.

Στίχ. Ὁ δὲ Θεὸς Βασιλεὺς ἡμῶν.

Ερχεσθε εὐπειθῶς, τῆς οἱ ζωῆς τὸ νᾶμα, πειῖν
ἐπιποθοῦντες, ἐβόα ὁ Σωτὴρ μου, καὶ πίε-
τε τὴν χάριν, ἐνθέως ἀγαλλόμενοι.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος πλ. δ'.

Καθαρθῶμεν ἐγκαιῶν τοὺς κευθμῶνας, καὶ
ψυχικὰς λαμπηδόνας διασπᾶσωμεν, καὶ
τὴν ζωὴν κατιδῶμεν Χριστὸν, ἐν ἱερῷ ἀφικτό-

μενον, ὑπερβολῇ ἀγαθότητος, ἵνα τὸν ἐχθρὸν
θριαμβεύσῃ, καὶ σῶσῃ τὸ γένος ἡμῶν, διὰ πα-
θους Σταυροῦ καὶ τῆς Ἀναστάσεως· πρὸς ὃν
βοήσωμεν· Ἀκατάληπτε Κύριε, δόξα σοι.

Τῆ ΠΑΡΑΣΚΕΥῆ ΤΗΣ Δ. ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ
ΕΣΠΕΡΑΣ.

Εἰς τὸ, Κύριε ἐκέκραξα, ἰσῶμεν Στίχης ε'· καὶ
ψάλλομεν Στιχηρὰ Προσόμοια τῆς Ἑορτῆς γ'.

Ἦχος α'. Τῶν οὐρανίων ταγμαίων.

Ο ποιητῆς τῶν ἀπάντων, καὶ τῆς ζωῆς χο-
ρηγός, ὁ τῷ Πατρὶ τῷ θείῳ, συναΐδιος
Λόγος, ἐκὼν ἐκ τῆς Παρθένου, σὰρκα λαβὼν,
καὶ γενόμενος ἀνθρώπος, τὰ τῆς ἀρρήτου σο-
φίας ὡς ἀγαθός, πᾶσιν ἔβλυσε διδάγματα.

Τῆς ἑορτῆς μεσαζούσης, τῶν Ἰουδαίων Χρι-
στὲ, τῷ ἱερῷ ἐπέστης, ὁ τοῦ νόμου Δε-
σπότης, διδάσκων ἐξουσία, καὶ Γραμματεῖς,
διελέγχων, ὡς γέγραπται· καὶ καταπλήττων
σοφία λόγων τῶν σῶν, καὶ θαυμάτων ἐπι-
δείξειςιν.

Ο χορηγός τῆς σοφίας, καὶ τῶν καλῶν πα-
ροχεύς, ὁ χέων θεῖα ρεῖθρα, ἐκ πηγῆς ἀεν-
αίου, Δεῦτε πρὸς με, κράζει, ὕδωρ ζωῆς, οἱ δι-
ψῶντες ἀρύσασθε· καὶ ποταμοὶ ἐκ κοιλίας ὑ-
μῶν, φησὶ, χαρισμάτων θείων ρεύσουσί.

Καὶ τοῦ Μηναιίου γ'.

Δόξα. Ἦχος α'.

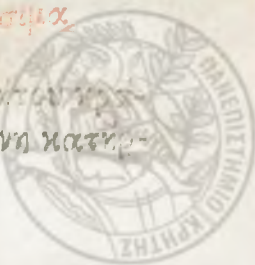
Πεντηκοστῆς ἐφέστηκεν ἡ τῶν ἡμερῶν με-
σότης, ἐν ἣ Χριστὸς, παραγυμνώσας ἀμυ-
δροῦς θεικὴν δυναστείαν, Παράλυτον συνέσφιγ-
ξε, λόγῳ αὐτὸν τῆς κλήνης ἐξαναστήσας· καὶ
θεοπρεπῶς θαυματουργῶν, ἐν ὀστρακίνῳ σώ-
ματι, τοῖς ἀνθρώποις ἐδωρήσατο, τὴν αἰώνιον
ζωὴν, καὶ τὸ μέγα ἔλεος.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Πῶς μὴ θαυμάσωμεν, τὸν Θεανδρικόν σου
τόκον πανσεβάσιμῃ; πείραν γὰρ ἀνδρός
μὴ δεξαμένη πανάμωμε, ἔτεκες ἀπάτορα Υἱὸν
ἐν σαρκί, τὸν πρὸ αἰῶνων ἐκ Πατρὸς γεννη-
θέντα ἀμήτορα, μηδαμῶς ὑπομείναντα τροπὴν,
ἢ φυρμόν, ἢ διαίρεσιν· ἀλλ' ἐκατέρας οὐσίας
τὴν ἰδιότητα σῶαν φυλάξαντα. Διὸ, Μητρο-
πάρθενε Δέσποινα αὐτὸν ἱκέτευς σωθῆναι, τὰς
ψυχὰς τῶν ὀρθοδόξως, θεστικῶν ὁμολογούντων σε.

Εἰς τὸν Στίχον. Στιχηρὰ Ἀναστάσιμα
τῆς Ὀκτωήχου. Ἦχος γ'.

Τῷ σῷ Σταυρῷ Χριστοῦ Σωτήρ, θανατοῦντος
τοσ λέλυται, καὶ Διαβολὸς ἡ πλάνη κατήρ-

γῆται· γένος δὲ ἀνθρώπων πίστει σωζόμενον, ὕμνον σοι καὶ ἑκάστην προσφέρει.

Στίχ. Ὁ Κύριος ἐβασίλευσεν.

Πεφώτισται τὰ σύμπαντα, τῇ Ἀναξάσει σε Κύριε, καὶ ὁ Παράδεισος πάλιν ἠνέωκται· πᾶσα δὲ ἡ κτίσις ἀνευφημοῦσά σε, ὕμνον σοι καὶ ἑκάστην προσφέρει.

Στίχ. Καὶ γὰρ ἔστερέωσε τὴν οἰκουμένην.

Δοξάζω τοῦ Πατρὸς, καὶ τοῦ Υἱοῦ τὴν δύναμιν, καὶ Πνεύματος ἁγίου, ὕμνῳ τὴν ἐξουσίαν, ἀδιαίρετον, ἀκτιστον Θεότητα, Τριάδα ὁμοούσιον, τὴν βασιλεύουσιν εἰς αἰῶνας αἰῶνος.

Στίχ. Τῷ οἴκῳ σου πρέπει ἁγίασμα.

Ο τῷ πάθει σου Χριστέ, ἀμαυρώσας τὸν ἥλιον, καὶ τῷ φωτὶ τῆς σῆς Ἀναξάσεως, φαιδρύνας τὰ σύμπαντα, πρόσδεξαι ἡμῶν, τὸν ἑσπερινὸν ὕμνον φιλάνθρωπε.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος α΄.

Εν τῷ ἱερῷ ἐπέστης, ἡ σοφία τοῦ Θεοῦ, μεσούσης τῆς ἑορτῆς, διδάσκων καὶ ἐλέγχων τοὺς ἀπειθεῖς Ἰουδαίους, τοὺς Φαρισαίους καὶ Γραμματεῖς, καὶ βοῶν παρρησίᾳ πρὸς αὐτοὺς· Ὁ διψῶν ἐρχέσθω πρὸς με, καὶ πινέτω ὕδωρ ζωηρὸν, καὶ οὐ μὴ διψήσῃ εἰς τὸν αἰῶνα. Ὁ πιστεύων τῇ ἐμῇ χρηστότητι, ποταμοὶ ρεύσουσιν ἐκ τῆς κοιλίας αὐτοῦ ζωῆς αἰωνίου. Ὡς τῆς ἀγαθότητος, καὶ τῆς εὐσπλαγγνίας σε, Χριστέ ὁ Θεὸς ἡμῶν! Δόξα σοι.

Τῷ ΣΑΒΒΑΤῶ ΤΗΣ Δ΄ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ ΠΡΩΤ΄.

Εἰς τὸν Ὅρθρον. Μετὰ τὴν α΄. Στιχολογ. Καθίσματα τῆς Ὀκτωήχου Ἀναστάσιμα.

Ἦχος γ΄.

Χριστὸς ἐκ νεκρῶν ἐγήγερται, ἡ ἀπαρχὴ τῶν κεκοιμημένων· ὁ πρωτότοκος τῆς κτίσεως, καὶ δημιουργὸς πάντων τῶν γεγονότων, τὴν καταφθαρεῖσαν φύσιν τῆ γενεῆς ἡμῶν, ἐν ἑαυτῷ ἀνεκαίτισεν. Οὐκ ἔτι θάνατε κυριεύεις· ὁ γὰρ τῶν ἄλων Δεσπότης, τὰ κράτος σου κατέλυσε.

Δόξα.

Σαρκὶ τοῦ θανάτου γευσάμενος Κύριε, τὸ πικρὸν τοῦ θανάτου ἐξέτεμες τῇ Ἐγέρσει σου· καὶ τὸν ἄνθρωπον νῦν κατ' αὐτοῦ ἐνίσχυσας, τῆς ἀρχαίας κατάρσεως τὴν ἥτταν ἀνακαλούμενος. Ὁ ὑπερασπιστὴς τῆς ζωῆς ἡμῶν Κύριε, δάξα σοι.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Σέ τὴν μεσιτεύσασαν, τὴν σωτηρίαν τοῦ γένους ἡμῶν, ἀνυμνοῦμεν Θεοτόκε Παρθένε·

ἐν τῇ σαρκὶ γὰρ τῇ ἐκ σοῦ προσληφθείσῃ ὁ Υἱὸς σου καὶ Θεὸς ἡμῶν, τὸ διὰ Σταυροῦ καταδεξάμενος πάθος, ἐλυτρώσατο ἡμᾶς, ἐκ φθορᾶς ὡς φιλάνθρωπος.

Μετὰ τὴν β΄. Στιχολ. Καθίσμα τῆς Ἑορτῆς.

Ἦχος πλ. δ΄.

Τὴν Σοφίαν καὶ Λόγον.

Εορτῆς μεσαζούσης τῆς νομικῆς, ἧς διδάσκων Σωτὴρ με ἐν ἱερῷ· ἐλέγχων τε τὴν ἄνοιαν, τῶν ἀπίστων Ἑβραίων, καὶ βοῶν τοῖς ὄχλοις, θεία φωνῇ ὡς φιλάνθρωπος ὁ διψῶν ἀνέπραξες, ἐρχέσθω πρὸς με καὶ πινέτω· ὅθεν ἐπηγγείλω, τοῖς πιστεύουσι νέμειν, σοφίας τὰ νάματα, ἐκ πηγῆς ἀκηράτου σου. Διὰ τοῦτο βοῶμέν σοι· Κατάπεμψον Χριστέ ὁ Θεὸς, τὸ πανάγιον Πνεῦμά σε, καὶ σῶσον ἡμᾶς, ὅτι μόνος ὑπάρχεις πολυέλεος.

Τὸ, Ἀνάστασιν Χριστοῦ Ὁ Ν΄. καὶ οἱ Κανόνες τῆς Ἑορτῆς, ὁ τοῦ δ΄. μετὰ τῶν Εἰρμῶν εἰς ε΄. τῆ Ἁγίου τῆς Μονῆς εἰς δ΄. καὶ τῆ Μηναιῆς εἰς δ΄. Κοντάκιον, καὶ Ἑξαποστειλάριον τῆς Ἑορτῆς. Εἰς τοὺς Λίνους, ἱστῶμεν Στίχους δ΄. καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ Ἀναστάσιμα. Ἦχος γ΄.

Δεῦτε πάντα τὰ ἔθνη, γινώτε τῆ φρικτῆ μυστηρίου τὴν δύναμιν· Χριστὸς γὰρ ὁ Σωτὴρ ἡμῶν, ὁ ἐν ἀρχῇ Λόγος, ἐσαυρώθη δι' ἡμᾶς, καὶ ἐκινῶν ἐτάφη, καὶ ἀνέστη ἐκ νεκρῶν, τοῦ σῶσαι τὰ σύμπαντα. Αὐτὸν προσκυνήσωμεν.

Διηγῆσαντο πάντα τὰ θαυμάσια, οἱ φύλακες σου Κύριε· ἀλλὰ τὸ συνέδριον τῆς ματαιότητος, πληρῶσαν δώρων τὴν δεξιάν αὐτῶν, κρύπτειν ἐνόμιζον τὴν Ἀνάστασιν σου, ἣν ὁ κόσμος δοξάζει. Ἐλέησον ἡμᾶς.

Χαρὰς τὰ πάντα πεπλήρωται, τῆς Ἀναξάσεως τὴν πείραν εἰληφότα· Μαρία γὰρ ἡ Μαγδαληνὴ ἐπὶ τὸ μνήμα ἦλθεν, εὔρεν ἄγγελον ἐπὶ τὸν λίθον καθήμενον, τοῖς ἱματίοις ἐξασπράπτοντα, καὶ λέγοντα· Τί ζητεῖτε τὸν ζῶντα μετὰ τῶν νεκρῶν; οὐκ ἔστιν ὧδε, ἀλλ' ἐγήγερται, καθὼς εἶπε, προάγων ἐν τῇ Γαλιλαίᾳ.

Εν τῷ φωτὶ σου Δέσποτα, ὀψόμεθα φῶς φιλάνθρωπε· ἀνέστης γὰρ ἐκ τῶν νεκρῶν, σωτηρίαν τῷ γένει τῶν ἀνθρώπων δωρούμενος· ἵνα σε πᾶσα κτίσις δοξολογῇ, τὸν μόνον ἀναμάρτητον. Ἐλέησον ἡμᾶς.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος δ΄.

Φωτισθέντες ἀδελφοί, τῇ Ἀναξάσει τοῦ Σωτῆρος Χριστοῦ, καὶ φθάσαντες τὸ μέσον τῆς ἑορτῆς τῆς δεσποτικῆς, γνησίως φυλαξώμεν τὰς ἐντολάς τῆ Θεοῦ· ἵνα ἄξιοι γενώμεθα, καὶ

τὴν Ἀνάληψιν ἐορτάσαι, καὶ τῆς παρουσίας
τυχεῖν τοῦ ἁγίου Πνεύματος.

**Εἰς τὸν Στίχον, Στιχ. Προσόμοια τῆς Ἑορτῆς.
Ἦχος β΄.**

Οἶκος τοῦ Ἐφραθᾶ.

Νάρουσα ἡ πηγὴ, τῆς σῆς σοφία πόμα, πνευ-
ματικὸν πηγάζει, οὗ πίνοντες δογμάτων,
ἐνθέων ἐμπιπλώμεθα.

Στιχ. Μνήσθητι τῆς συναγωγῆς σου.

Τέτρωται τὸ δεινὸν, Ἑβραίων ὄντως γένος,
ἀκουόντων σου Λόγε, διδάσκοντος τοῖς
ὄχλοις, σωτήρια διδάγματα.

Στιχ. Ὁ δὲ Θεὸς Βασιλεὺς ἡμῶν.

Ηῆες ὁ πλαστουργός, ἐν τῇ Σιών καὶ ἔσῃς,
ἐν μέσῳ τοῦ λαοῦ σου· καὶ τοῖς λαοῖς
ἐδίδως, τὴν χάριν τὴν σωτήριον.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος δ΄.

Κύριε, πρὸ τοῦ ἀχράντου σου Σταυροῦ, τῆς
ἐορτῆς μεσοῦσης, ἐν τῷ ἱερῷ ἀνῆλθες,
Γουδαίους παρρησία διδάσκων τὰ Μωσέως,
καὶ ἐν νόμῳ διὰ σὲ νομοθετηθέντα· ἐμπληττό-
μενοι δὲ Χριστέ, τῆς σῆς σοφίας τὸ ἄφραστον
μυστήριον, τὴν κατὰ σοῦ σκευωρίαν ἐν ἑαυτοῖς
φθόνῳ ἐμελέτων· Πῶς οὗτος οἶδε γράμματα,
μὴ μεμαθηκώς; ἀγνοοῦντες, σὲ τὸν Σωτῆρα τῶν
ψυχῶν ἡμῶν.

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΤΗΣ ΣΑΜΑΡΕΙΤΙΔΟΣ.

Τῷ ΣΑΒΒΑΤῶ ΕΣΠΕΡΑΣ.

Ἐν τῷ μικρῷ Ἐσπερινῷ.

**Εἰς τὸ, Κύριε ἐνέκραξα, ἰστώμεν Στιχ. δ΄. καὶ
ψάλλομεν Στιχηρὰ Ἀναστάσιμα.**

Ἦχος δ΄.

Τὸν ζωοποιὸν σου Σταυρόν.

Τοῦ ξύλου τῆς παρακοῆς.

Πύλας Ἄδου συνέτριψας.

Δεῦτε ἀνυμνήσωμεν λαοί.

Δόξα. Ἦχος πλ. β΄.

Παρά τὸ φρέαρ τοῦ Ἰακώβ.

Ζῆτει ταῦτα πάντα ἐν τῷ μεγάλῳ Ἐσπερινῷ.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον. Τὸ Δογματικόν.

Ἦχος δ΄.

Ασπόρως συνέλαβες, καὶ ἐκύησας ἀφράζως,
τὸν καθελόντα δυνάστας ἀπὸ θρόνων,

καὶ ὑψοῦντα ταπεινοὺς, καὶ ἐγείροντα κέρας
χριστῶν αὐτοῦ, τοὺς δοξάζοντας Χριστοῦ τὸν
Σταυρόν, καὶ τὴν Ταφὴν, καὶ τὴν ἐνδοξον Ἀ-
νάστασιν. Διό σε Θεοτόκε, τὴν πρόξενον τῶν
τοσοῦτων ἀγαθῶν, ἀσιγήτοις ἐν ὠδαῖς μακαρί-
ζομεν, ὡς πρεσβεύουσαν αἰεὶ, τοῦ σωθῆναι τὰς
ψυχὰς ἡμῶν.

Εἰς τὸν Στιχ. τὸ Ἀναστάσιμον Στιχηρὸν.

Κύριε, ἀνελθὼν ἐν τῷ Σταυρῷ.

**Εἶτα τὰ παρόντα Στιχηρὰ Προσόμοια
τῆς Θεοτόκου. Ἦχος δ΄.**

Ὁ ἐξ ὑψίστου κληθεῖς.

Στιχ. Μνησθήσομαι τοῦ ὀνόματός σου.

Ο ἐξ ἀνάρχου Πατρὸς Υἱὸς ἀχρόνως, διὰ
συγκατάθεσιν καὶ σωτηρίαν βροτῶν,
Θεὸς ὢν ἄνθρωπος γέγονεν, ἵνα παράσχη, τῷ
Πρωτοπλάστῳ νῦν τὸν Παράδεισον, ἅμα καὶ
τὴν ἅπασαν φύσιν λυτρώσῃται, ἐκ τῆς ἀπάτης
τοῦ ὄφεως, καὶ τὴν εἰκόνα, πεσοῦσαν σῶσῃ ὡς
εὐδιαλλακτος· ὅθεν Μητέρα ἀπειργάσατο, νυμ-
φοτόκον ἀγνήν τὴν ἀμόλυντον· ἦν ὡς ἄγκυραν
πάντες, τῶν ψυχῶν ἡμῶν κεντήμεθα.

Στιχ. Ἄκουσον δύγατερ καὶ ἴδε.

Σωματωθέντα τὸν κτίστην τῶν ἀπάντων, ἔ-
σχες ἐν τῇ μήτρᾳ σου Θεομακάριστε, ἀνα-
μορφοῦντα τὸν ἄνθρωπον, τὸν πρὶν πεσόντα, τῇ
παραβάσει διὰ τοῦ ὄφεως· Θεὸν γὰρ γεγέννη-
κας, σαρκὶ ἀφράζως ἡμῖν· καὶ τῆς φθορᾶς ἠλευ-
θέρωσας, τὴν φύσιν πάσαν, παλαιωθεῖσαν διὰ
τοῦ τόκου σου· διὸ ὑμῶμεν καὶ δοξάζομεν, σὲ
τὴν χάριν Παρθένε ἀνύμφευτε, δυσωποῦντες ῥυ-
σθῆναι, διὰ σοῦ πάσης κολάσεως.

Στιχ. Τὸ πρόσωπόν σου λιτανεύσουσιν.

Γίνα σου πᾶσι τὸ πλήθος τοῦ ἐλέους, καὶ τῆς
ἀγαθότητος ἀνακαλύψῃς ἡμῖν, τὸ ἀδιόρι-
στον πέλαγος, τὰς ἀμαρτίας, τῶν οἰκειτῶν σου
πάσας ἐξάλειψον· ἔσχες γὰρ πανάμωμε, ὡς
Μήτηρ οὔσα Θεοῦ, τὴν ἐξουσίαν τῆς κτίσεως,
καὶ διεξάγεις, πάντα ὡς θέλεις τῇ δυναστείᾳ
σου· καὶ γὰρ ἡ χάρις, ἡ τοῦ Πνεύματος, τοῦ
ἁγίου σαφῶς ἐνοικοῦσα ἐν σοί, συνεργεῖ σοι ἐν
πᾶσιν, ἀεννάως Παμμακάριστε.

Δόξα. Ὡς ὠφθης ἐπὶ γῆς.

Καὶ νῦν. Μεσοῦσης τῆς Ἑορτῆς.

Ἀπολυτ. Τὸ φαῖδρον τῆς Ἀναστάσεως.

Μεσοῦσης τῆς Ἑορτῆς.

Ζῆτει καὶ ταῦτα εἰς τὸν μέγαν Ἐσπερινόν.

Ἐκτενής, καὶ Ἀπολύσις.

Ἐν τῷ μεγάλῳ Ἑσπερινῷ.

Μετὰ τὸ, Χριστὸς ἀνέστη, τὸν Προοιμιακόν, κτλ.
Εἰς τὸ, Κύριε ἐκέκραξα, ἰστώμεν Στίχ. ι. καὶ
ψάλλομεν Στιχηρὰ Ἀναστάσιμα δ'. τῆς Μεσοπεν-
τηκοστῆς γ'. καὶ τῆς Σαμαρείτιδος Ἰδιόμελα γ'.

Στιχηρὰ Ἀναστάσιμα. Ἦχος δ'.

Τὸν ζωοποιόν σου Σταυρόν, ἀπαύτως προσ-
κυνοῦντες Χριστέ ὁ Θεός, τὴν τριήμερόν σε
Ἀνάστασιν δοξάζομεν· δι' αὐτῆς γὰρ ἀνεκαίνι-
σας, τὴν καταφθαρεῖσαν τῶν ἀνθρώπων φύσιν
παντοδύναμε· καὶ τὴν εἰς οὐρανοὺς ἀνοδὸν κα-
θυπέδειξας ἡμῖν, ὡς μόνος ἀγαθὸς καὶ φιλάν-
θρωπος.

Τοῦ ξύλου τῆς παρακοῆς, τὸ ἐπιτίμιον ἔλυ-
σας Σωτῆρ, τῷ ξύλῳ τοῦ Σταυροῦ, ἐκου-
σίως προσηλωθεῖς· καὶ εἰς Ἄδου κατελθὼν δυ-
νατὲ, τοῦ θανάτου τὰ δεσμά, ὡς Θεὸς διέρρη-
ξας· διὸ προσκυνοῦμεν τὴν ἐκ νεκρῶν σου Ἀνά-
στασιν, ἐν ἀγαλλιάσει βοῶντες· Παντοδύναμε
Κύριε, δόξα σοι.

Πύλας Ἄδου συνέτριψας Κύριε, καὶ τῷ σῷ
θανάτῳ, τοῦ θανάτου τὸ βασίλειον ἔλυ-
σας· γένος δὲ τὸ ἀνθρώπινον, ἐκ φθορᾶς ἠλευ-
θέρωσας, ζωὴν καὶ ἀφθαρσίαν τῷ κόσμῳ δω-
ρησάμενος, καὶ τὸ μέγα ἔλεος.

Στιχηρὸν Ἀνατολικόν.

Δεῦτε ἀνυμνήσωμεν λαοί, τὴν τοῦ Σωτῆρος
τριήμερον Ἐγερσιν· δι' ἧς ἐλυτρώθημεν
τῶν τοῦ Ἄδου ἀλύτων δεσμῶν, καὶ ἀφθαρσίαν
καὶ ζωὴν, πάντες ἐλάβομεν κράζοντες· Ὁ σαυ-
ρωθεῖς, καὶ ταφεῖς, καὶ ἀναστάς, σῶσον ἡμᾶς
τῆ Ἀναστάσει σου, μόνε φιλάνθρωπε.

Τῆς Μεσοπεντηκοστῆς. Ἦχος ὁ αὐτός.

Κύριε, ἀνελθὼν ἐν τῷ Σταυρῷ.

Πάρεστιν ἡ μεσότης ἡμερῶν, τῶν ἐκ σωτη-
ρίου ἀρχομένων Ἐγέρσεως, Πεντηκοστῆ
δὲ τῆ θείᾳ σφραγιζομένων· καὶ λάμπει ταῖς
λαμπρότητας ἀμφοτέρωθεν ἔχουσα, καὶ ἐνθσα
ταῖς δύο· καὶ, παρεῖναι τὴν δόξαν προφαίνουσα,
τῆς δεσποτικῆς Ἀναλήψεως σεμνύνεται.

Ἦκσε καὶ εὐφράνθη ἡ Σιών, εὐαγγελισθει-
σης τοῦ Χριστοῦ Ἀναστάσεως· οἱ δὲ πι-
στοὶ αὐτῆς γόνιμοι ἠγαλλιάσαντο, τῆτον θεασά-
μενοι, καὶ ἐκπλύνοντα Πνεύματι, ρύπον χριστο-
κτονίας· εὐτρεπίζεται πανηγυρίζουσα, τὴν τῶν
ἐκατέρων εὐφρόσυνον μεσότητα.

Ἦγγικεν ἡ τῆ θείου δαφιλῆς, χύσις ἐπὶ πάν-
τας, ὡσπερ γέγραπται, Πνεύματος ἡ προ-
δεσμία κηρύττει, ἡμισευθεῖσα, τῆς μετὰ Χριστῷ

θανάτου, καὶ ταφῆν, καὶ Ἀνάστασιν, παρ' αὐτῷ
δεδομένης, ἀψευδῆς Μαθηταῖς ὑποσχέσεως, τὴν
τοῦ Παρακλήτου δηλοῦσης ἐπιφάνειαν.

Καὶ τῆς Σαμαρείτιδος Ἰδιόμελα. Ἦχος α'.

Επὶ τὴν πηγὴν ἐπέση, ἡ πηγὴ τῶν θαυμα-
των, ἐν τῇ ἕκτῃ ὥρᾳ, τῆς Εὐσας ζωγρησαί
καρπὸν· ἡ γὰρ Εὐσά ἐν ταύτῃ ἐξεληλύθεν ἐκ
τοῦ Παραδείσου, ἀπάτη τοῦ ὄφεως. Ἦγγικεν
οὖν ἡ Σαμαρεῖτις ἀντλησαί ὕδωρ· ἦν ἰδὼν ἔφη
ὁ Σωτῆρ· Δός μοι ὕδωρ πιεῖν, καί γὰρ ὕδατος
ἀλλομένε ἐμπλήσω σε· καὶ εἰς τὴν πόλιν δρα-
μῆσα ἡ σώφρων, τοῖς ὄχλοις ἀνήγγειλεν εὐθύς·
Δεῦτε, ἴδετε Χριστὸν τὸν Κύριον, τὸν Σωτῆρα
τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Ἦχος β'.

Επὶ τὸ φρέαρ ὡς ἦλθεν ὁ Κύριος, ἡ Σαμα-
ρεῖτις ἠρώτα τὸν εὐπλαγχον· Παράσχου
μοι τὸ ὕδωρ τῆς πίσεως, καὶ λήψομαι τῆς κο-
λυμβήθρας τὰ νάματα, ἀγαλλιάσιν καὶ λύτρω-
σιν· Ζωοδότα, Κύριε, δόξα σοι.

Ἦχος ὁ αὐτός.

Ο συναναρχος καὶ συναΐδιος Υἱὸς, καὶ Λό-
γος τοῦ Πατρὸς, ἐπὶ τὴν πηγὴν ἐπέστη,
ἡ πηγὴ τῶν ἰαμάτων· καὶ γυνὴ ἐκ τῆς Σαμα-
ρείας ἀντλησαί ὕδωρ παραγέγονεν· ἦν ἰδὼν
ἔφη ὁ Σωτῆρ· Δός μοι ὕδωρ πιεῖν, καὶ ἀπελ-
θοῦσα φώνησόν σου τὸν ἄνδρα· Ἡ δὲ, ὡς ἀν-
δρώπῳ διαλεγομένη, καὶ οὐ Θεῷ, λαθεῖν σπυ-
δάξουσα ἔλεγεν· Οὐκ ἔχω ἄνδρα· καὶ ὁ Δι-
δάσκαλος πρὸς αὐτὴν· Ἀληθῶς εἶπας, Οὐκ
ἔχω ἄνδρα, πέντε γὰρ ἔσχες, καὶ νῦν ὄν
ἔχεις οὐκ ἔστι σου ἀνὴρ· Ἡ δὲ, ἐπὶ τῷ ῥήματι
ἐκπλαγεῖσα, καὶ εἰς τὴν πόλιν δραμοῦσα, τοῖς
ὄχλοις ἐπέθρα, λέγουσα· Δεῦτε ἴδετε Χριστὸν,
ὅς δωρεῖται τῷ κόσμῳ τὸ μέγα ἔλεος.

Δόξα. Ἦχος πλ. β'.

Παρά τὸ φρέαρ τοῦ Ἰακώβ, εὐρῶν ὁ Ἰησοῦς
τὴν Σαμαρείτιδα, αἰτεῖ ὕδωρ παρ' αὐτῆς
ὁ νέφεσι καλύπτων τὴν γῆν· Ὡ τῆ θαύματος!
ὁ τοῖς Χερουβὶμ ἐποχοῦμενος, πόρνη γυναικί
διελέγετο· ὕδωρ αἰτῶν, ὁ ἐν ὕδασι τὴν γῆν
κρεμάσας· ὕδωρ ζητῶν, ὁ πηγὰς καὶ λίμνας
ὕδατων ἐκχέων, θέλων ἐκλύσαι ὄντως αὐτὴν,
τὴν θηρευομένην ὑπὸ τοῦ πολεμήτορος ἐχθροῦ,
καὶ ποτίσασθαι ὕδωρ ζωῆς, τὴν φλεγόμενην ἐν
τοῖς ἀτοπήμασι δεινῶς, ὡς μόνος εὐσπλαγχνος
καὶ φιλάνθρωπος.

Καὶ νῦν. Ἦχος δ'.

Ο δια σέ θεοπάτωρ Προφήτης Δαυὶδ, με-
λωδικῶς περὶ σοῦ προσανεφώνησε, τῷ
μεγαλεῖά σοι ποιήσαντι· Παρέστη ἡ βασίλισσα

ἐκ δεξιῶν σου· σὲ γὰρ Μητέρα πρόξενον ζωῆς ἀνέδειξεν, ὁ ἀπάτωρ ἐκ σοῦ ἐνανθρωπήσαι εὐδοκήσας Θεός· ἵνα τὴν ἑαυτοῦ ἀναπλάσῃ εἰκόνα, φθαρεῖσαν τοῖς πάθεσι· καὶ τὸ πλανηθεὶν ὀφειάλωτον εὐρῶν, πρόβατον, τοῖς ὤμοις ἀναλαβῶν, τῷ Πατρὶ προσαγάγη, καὶ τῷ ἰδίῳ θελήματι, ταῖς ἑρανίαις συνάψῃ δυνάμεσι· καὶ σῶσῃ Θεοτόκε τὸν κόσμον, Χριστὸς, ὁ ἔχων τὸ μέγα καὶ πλούσιον ἔλεος.

Εἰς τὴν Λιτὴν, τὸ Στιχηρὸν τοῦ Ἁγίου τῆς Μονῆς, ὡς ἔθος.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος γ'.

Αγαλλιάσθω σήμερον φαιδρῶς, ὁ ἑρανὸς καὶ ἡ γῆ· ὅτι Χριστὸς πεφανέρωται, σαρκούμενος ὡς ἄνθρωπος, ἵνα τὸν Ἀδάμ ἐξάρῃ τῆς κατάρας παγγενῆ· καὶ θυμαστοῦται θάυμασιν, ἐν Σαμαρείᾳ προσαφικόμενος· γυναικὶ δὲ παρέστη, ὕδωρ ζητῶν, ὁ νεφέλης ὕδασι περιβαλλόμενος. Διὸ πάντες οἱ πιστοὶ προσκυνήσωμεν, τὸν δι' ἡμᾶς ἐκουσίως πτωχεύσαντα, εὐσπλαγγῶ βουλή.

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρὸν Ἀναστάσιμον τῆς Ὀικτωῆου. Ἦχος δ'.

Κύριε ἀνελθὼν ἐν τῷ Σταυρῷ, τὴν προγονικὴν ἡμῶν κατάραν ἐξήλειψας· καὶ κατελθὼν ἐν τῷ Ἄδῃ, τῆς ἀπ' αἰῶνος δεσμίους ἠλευθέρωσας, ἀφθαρσίαν δωρήμενος τῶν ἀνθρώπων τῷ γένει· διὰ τοῦτο ὑμνοῦντες δοξάζομεν, τὴν ζωοποιὸν καὶ σωτήριον σου Ἐγερσιν.

Εἶτα, τὰ Στιχηρὰ τῆς Πάσχα μετὰ τῶν Στίχων αὐτῶν, Ζήτηι, σελ. 5.

Δόξα. Ἦχος πλ. δ'.

Ὡς ὤφθης ἐπὶ γῆς Χριστέ ὁ Θεός δι' ἄφατον οἰκονομίαν, ἀκούσασα ἡ Σαμαρεῖτις τοῦ λόγου σου τοῦ Φιλανθρώπου, κατέλιπε τὸ ἀντλημα ἐπὶ τὸ φρέαρ, καὶ ἔδραμε λέγουσα τοῖς ἐν τῇ πόλει· Δεῦτε, ἴδετε καρδιογνώστην· μήτι οὗτος ὑπάρχει ὁ προσδοκώμενος Χριστὸς, ὁ ἔχων τὸ μέγα ἔλεος.

Καὶ νῦν. Ὁ αὐτός.

Μεσοῦσης τῆς ἑορτῆς, διδάσκοντός σου Σωτήρ, ἔλεγον οἱ Ἰουδαῖοι· Πῶς οὗτος οἶδε γράμματα, μὴ μεμαθηκώς; ἀγνοοῦντες, ὅτι σὺ εἶ ἡ σοφία, ἡ κατασκευάσασα τὸν κόσμον. Δόξα σοι.

Ἀπολυτίκιον Ἀναστάσιμον. Ἦχος δ'.

Τὸ φαιδρὸν τῆς Ἀναστάσεως κήρυγμα, ἐκ τοῦ Ἀγγέλου μαθοῦσαι, αἱ τῆ Κυρίου Μαθητρίαι, καὶ τὴν προγονικὴν ἀπόφασιν ἀπαρτίψασαι, τοῖς Ἀποστόλοις καυχώμεναι ἔλεγον·

Ἐσκύλευται ὁ θάνατος, ἠγέρθη Χριστὸς ὁ Θεός, δωρούμενος τῷ κόσμῳ τὸ μέγα ἔλεος.

Ἔτερον τῆς ἑορτῆς. Ἦχος πλ. δ'.

Μεσοῦσης τῆς ἑορτῆς, διψῶσάν μου τὴν ψυχὴν, εὐσεβείας πότισοννάματα· ὅτι πᾶσι Σωτήρ ἐβόησας· Ὁ διψῶν, ἐρχέσθω πρὸς με καὶ πινέτω. Ἡ πηγὴ τῆς ζωῆς, Χριστέ ὁ Θεός, δόξα σοι.

Τὰ αὐτὰ, καὶ εἰς τὸ Θεὸς Κύριος.

Ἐν τῷ Μεσονυκτικῷ.

Ψάλλεται Κανὼν Τριαδικός.

Ὁὕ ἡ ἀκροστιχίς.

Τέταρτος Ὕμνος τῷ Θεῷ, Μητροφάνους.

ᾠδὴ α'. Ἦχος δ'.

Θαλάσσης τὸ ἐρυθραῖον.

Τριάδα Θεαρχικὴν δοξάσωμεν, ταῖς ὑποσχίσεσι, μοναδικὴν δὲ φύσιν, τῶν τριῶν, συναίδιον, σύνθρονον· ἣν δυσωποῦντες λέγομεν· Σῶσον τοὺς πίστει σε δοξάζοντας.

Εἰρήσθη ὑπὸ Πατρὸς τῷ Πνεύματι, ἀγαλλιάσεως, Θεουργικῷ ἐλαίῳ, ὁ Υἱὸς, καὶ βροτὸς ἐχρημάτισε, καὶ τῆς μιᾶς Θεότητος, τὸ τρισυπόστατον ἐδίδαξε.

Τὸ κάλλος τῆς ἀπροσίτου δόξης σου, μονὰς τρισηλίου, τὰ Σεραφίμ μὴ φέροντα ὄσιν, συγκαλύπτονται πτέρυξι, καὶ τρισαγίοις ἄσμασιν, ἀκαταπαύστως σε δοξάζουσι.

Θεοτοκίον.

Αφράξως τὸν ποιητὴν γεγέννηκας, τῶν ὅλων πᾶναγενε, τῆς παλαιᾶς λυτρούμενον ἀρῆς, τοὺς βρογούς καὶ θανάτου φθορᾶς· καὶ διὰ σοῦ ἐπέγνωμεν, ἕνα Θεὸν τὸν τρισυπόστατον.

ᾠδὴ γ'. Οὐκ ἐν σοφίᾳ.

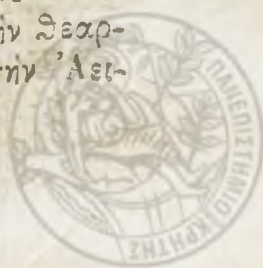
Ρώμην ἐξ ὕψους, ταῖς ἀγίοις τὸ πρὶν Ἀποστόλοις σου, ὡς ἀπέστειλας Χριστέ, παρὰ Πατρὸς τὸν Παράκλητον, τὴν μίαν ἐνέφνησας φύσιν τρισηλίον.

Τῷ πατριάρχῃ, Ἀβραάμ ὅτι ὤφθης ἐν σχήματι, ἀνδρικῷ, τριττῇ μονάδι, τὸ ἀπαράλλακτον ἔδειξας, τῆς σῆς ἀγαθότητος, καὶ κυριότητος.

Ο χαρακτῆρσιν, ἐν τρισὶν εἰς Θεὸς πιβευσόμενος, ἀπερίγραφτος σαφῶς, ἀπερινόητος ἅπασι, ῥύσαι τὰς ψυχὰς ἡμῶν, ἐκ πάσης θλίψεως.

Θεοτοκίον.

Στοιχειωθέντες τοῦ Υἱοῦ σου σοφαῖς εἰσηγήσεσιν, ἐνικὴν καὶ τριλαμπῆ, τὴν Θεαρχίαν δοξάζομεν, καὶ σὲ μακαρίζομεν τὴν Ἀειπάρθενον.

Καθίσματα. Ήχος δ'.

Ταχύ προκατάλαβε.

Τρισήλιε ἀκτιστε καὶ ὁμοούσιε, μονᾶς τρισυπόστατε, καὶ ἀκατάληπτε, τοὺς δούλους σου οἰκτιρον· σῶσον ἐκ τῶν κινδύνων, ὡς Θεὸς ἐλεήμων· σὲ γὰρ Κύριε μόνον, λυτρωτὴν καὶ Δεσπότην, κεκτῆμεθα βρωῦντες· Γενεῖ ἡμῖν ἰλεως.

Δόξα, καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Πολλαῖς περιστάσεσι, καὶ συμφοραῖς τῶν δεινῶν, Παρθένε κυκλούμενοι, καὶ πρὸς ἀπόγνωσιν, καὶ περιπίπτοντες, μόνην σε σωτηρίαν, καὶ ἐλπίδα, καὶ τεῖχος, ἔχομεν Θεοτόκε, καὶ πρὸς σὲ κατὰ χρέος, ἐν πίστει καὶ νῦν προστρέχομεν. Σῶσον τοὺς δούλους σου.

ᾠδὴ δ'. Ὁ καθήμενος ἐν δόξῃ.

Υπερσίον Τριάδα ἐν μονάδι, Θεότητος, καὶ κυριαρχίαν, σὺν τοῖς Σεραφίμ σε δοξάζομεν, ὡς ἀδιαίρετον φύσει, ὡς ἀσύγχυτον, ὡς ἰσόρροπον, δόξης Θεεῖ ἀκατάληπτε.

Μεριστὴν οὐσαν, ἀφράστως, τοῖς προσώποις Θεότητα, καὶ ταυτιζομένην, ἅμα τῇ μιᾷ κυριότητι, ἀπεριόριστον μόνην, ἀπερίγραπτον, ἀνυμνοῦμέν σε, τὸν Ποιητὴν πάσης κτίσεως.

Νοῦς ὁ ἀναρχος τὸν Λόγον, ἀπορρήτως γενένηκε, καὶ τὸ Δεῖον Πνεῦμα, τὸ ἰσοσθενές ἐκπεπόρευκε· καὶ διὰ τοῦτο Τριάδι ὁμοῖσιον, τὸν Δεσπότην τῶν ὄλων Θεὸν καταγγέλλομεν.

Θεοτοκίον.

Ὀπτανόμενος τοῖς πάλαι, τυπικῶς προκατήγγειλε, τὴν ἐκ σοῦ Παρθένε, σάρκωσιν ὁ Λόγος· ἀλλ' ὕστερον, ἐπιφανεῖς τοῖς ἀνθρώποις κατ' ἀλήθειαν, τρισυπόστατον μίαν ἀρχὴν ἐφανέρωσεν.

ᾠδὴ ε'. Ἐξέστη τὰ σύμπαντα.

Συνέντες ἐκ πίστεως, τῆς πανουργοῦ Θεότητος, μίαν μὲν ἀπρόσιτον οὐσίαν, τρεῖς δ' ὑποστάσεις, ζωαρχικὰς συμφυεῖς, ὑμνοῦμεν Πατέρα, καὶ Υἱὸν, καὶ Πνεῦμα τὸ ἅγιον, συναίδιον ὑπαρξιν.

Τὸ σέλας τρισήλιε, τῆς οὐσιώδους αἰγλης σε λάμψον ἐνιαία μοι Θεότης, ἀκτιστε φύσις, καὶ φωτουργαία πηγὴ, πάσης φωτοδοτίας ἀύγης, ἵνα κατοπτρίζωμαι, τὸ σὸν κάλλος τὸ ἀρρήτον.

Ὡς μόνον ὑπάρχοντα, δημιουργόν, τοῦ σύμπαντος, καὶ συνεκτικὸν καὶ κυβερνήτην, πάνσοφον ὄντως, καὶ τῆς ζωῆς χορηγόν. γνόντες σε, βρωῦμέν σοι πιστῶς· Δέσποτα τρισήλιε τοὺς ὑμνοῦντάς σε φροῦρησον.

Θεοτοκίον.

Θεῶσαι βουλόμενος, τὸν πρὶν φθαρέντα ἄνθρωπον, ὁ δὲ ἀγαθότητα Παρθένε, πλάσας καὶ δείξας, εἰκόνα Δείας μορφῆς, ἄνθρωπος ἐγένετο ἐκ σοῦ καὶ μίαν τρισάριθμον Δεαρχίαν κατήγγειλεν.

ᾠδὴ ε'. Ἐβόησε, προτυπῶν.

Ενέφηνεν, ὁ Πατὴρ ἐκλαλῶν τὴν υἰότητα, καὶ τὸ Πνεῦμα, τῷ Χριστῷ βαπτισθέντι ὀρώμενον· διὰ τοῦτο μίαν, καὶ τρίτην Δεαρχίαν δοξάζομεν.

Ὡς εἶδέ σε, τρισαγίαις φωναῖς ἀνυμνήμενον, Ἰσαΐας, ὑψηλοῦ ἐπὶ θρόνου καθήμενον, τὴν τρίτην ἐπέγνω, τῆς μιᾶς Δεαρχίας ὑπόστασιν.

Μετόρσιον, ὑψηλὲ Βασιλεῦ τρισυπόστατε, τὴν καρδίαν, καὶ ἡμῶν τῶν σῶν δούλων ἀνάδειξον, ἵνα τῆς σῆς δόξης, θεωρῶμεν λαμπρῶς τὴν φαιδρότητα.

Θεοτοκίον.

Ἡξίωσε, μορφωθῆναι σαφῶς τὸ ἡμέτερον, ἐκ Παρθένου, ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ ὡς φιλόανθρωπος, καὶ τῆς Δείας δόξης, κοινωνοὺς τοὺς ἀνθρώπους ἐποίησε.

Καθίσματα. Ήχος δ'.

Ταχύ προκατάλαβε.

Πατέρα ἀγέννητον, τὸν δὲ Υἱὸν γεννητὸν, καὶ Πνεῦμα τὸ ἅγιον, ἐκπορευτὸν ἐκ Πατρὸς, φρονοῦντες κηρύττομεν, ἀναρχον Βασιλείαν, καὶ Θεότητα μίαν, ἣν περ δοξολογῶντες, ὁμοφρόνως βρωῦμεν· Τριάς ὁμοούσιε, σῶσον, ἡμᾶς ὁ Θεός.

Δόξα, καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Τὸν χρόνων ἐπέκεινα, καὶ πρὸ αἰῶνων Θεόν, ἐν χρόνῳ ἐκύησας, ὑπερφυῶς ἐν σαρκί, Θεάνθρωπον ἄχραντε· ὅθεν σε Θεοτόκον, ἀληθῶς καὶ κυρίως, πάντες ὁμολογοῦντες, ἐκτενωῶς σοι βρωῦμεν· Τῆς δόξης τῆς αἰωνίου πάντας ἀξίωσον.

ᾠδὴ ζ'. Ἐν τῇ καμίνῳ.

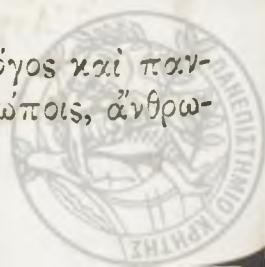
Ταῖς τεταγμένας, ἐπουρανίους φύσεις, καὶ νοερὰς τάξεις, ὀρθοδόξως πάντες οἱ γηγενεῖς, ἐκμιμούμενοι δοξάζομεν, μίαν Θεότητα, ἐν τρισὶν ἰσουργοῖς ὑποστάσεσιν.

Δίς.

Ρῆσεις Ἁγίων, ὑποφητῶν σε πάλαι συμβολικῶς, ἕνα τῶν αἰῶνων πάντων Δημιουργόν, προεδήλωσαν ἀνέκφραστον, Θεὸν καὶ Κύριον, Δεαρχικαῖς ἐν τρισὶν ὑποστάσεσιν.

Θεοτοκίον.

Ὁ κατ' οὐσίαν, ἀθεώρητος Λόγος καὶ πανουργός, ὡφθης τοῖς ἀνθρώποις, ἀνθρω-

πος ἐξ ἀγνῆς, Θεομήτορος, τὸν ἄνθρωπον ἀνακαλούμενος, πρὸς μετουσίαν τῆς σῆς Θεότητος.

ᾠδὴ η΄. Χεῖρας ἐκπετάσας.

Φῶς μοναδικὸν καὶ τριλαμπές, οὐσία ἀναρχε, κάλλος ἀμήχανον, ἐν τῇ καρδίᾳ μου οἴκησον, καὶ ναὸν τῆς σῆς Θεότητος, φωτοειδῆ καὶ καθαρὸν, δεῖξόν με κρᾶζοντα· Εὐλογεῖτε, πάντα τὰ ἔργα Κυρίου τὸν Κύριον. **Δίς.**

Απὸ τῶν ποικίλων με παθῶν, Τριαῖς ἀμέριστε, μονὰς ἀσύγχυτε, καὶ τῆς ζοφώσεως λύτρωσαι, τῶν πταισμάτων καὶ καταύγασον, μαρμαρυγαῖς σου θεουργαῖς ἵνα φαντάζομαι· τὸ σὸν κάλλος, καὶ ἀνυμῶ σε τῆς δόξης τὸν Κύριον. **Θεοτοκίον.**

Νοῦς μὲν ὁ ἀγέννητος Πατήρ, καὶ Λόγος σύμμορφος, καὶ Πνεῦμα σύνθρονον, οὐσία δύνამις ὑπαρξίς, ὑπερούσιε ἀνέκφραστε, μεγαουργέ Τριαῖς μονὰς, φρούρει τὴν ποιμνὴν σε, ταῖς πρεσβείαις, τῆς Θεοτόκου, ὡς φύσει φιλάνθρωπος.

ᾠδὴ θ΄. Ἄπας γηγενής.

Ολὴν νῦν πρὸς σέ, κινῶ τὴν καρδίαν μου καὶ τὴν διάνοιαν, καὶ ταῖς διαθέσεις δέ, ψυχῆς ἀπάσας, καὶ τὰς τοῦ σώματος, τὸν πλαστοουργὸν καὶ ῥύστην μου, μονάρχα τρίφωτε, καὶ βωῶ σοι· Σῶσόν με τὸν δούλον σου, πειρασμῶν ἐκ παντοίων καὶ θλίψεων. **Δίς.**

Υψωσον ἡμῶν, καὶ νοῦν καὶ διάνοιαν, πρὸς σέ τὸν Ὑψιστον· φώτισον σαῖς λάμπεσιν, ἀχράντοις Πάτερ, Λόγε, Παράκλητε, ὁ φῶς οἰκῶν ἀπρόσιτον, τῆς δόξης ἡλίου, φωτοκράτορ, πάντοτε δοξάζειν σε, τὸν μονάρχην Θεὸν καὶ τρισήλιον. **Θεοτοκίον.**

Σῶσον τοὺς εἰς σέ, πιστεύοντας Κύριε, καὶ καταγγέλλοντας, ἀναρχον, αἰδίδιον, οὐσίαν μίαν, τρία δὲ πρόσωπα, θεαρχικὰ καὶ σύμμορφα, σῆς κυριότητος, καὶ τῆς θείας, δόξης σου ἀξίωσον, ταῖς λιταῖς τῆς ἀγνῆς Θεομήτορος.

Τὸ, Ἄξιον ἐστίν, καὶ τὰ λοιπὰ, καὶ Ἀπολυσις.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ.

Μετὰ τὴν α΄. Στιχολογίαν, Καθίσματα τῆς Ὀκτωήχου. Ἦχος δ΄.

Αναβλέψασαι τοῦ τάφου τὴν εἴσοδον, καὶ τὴν φλόγα τοῦ Ἀγγέλου μὴ φέρουσαι, αἱ Μυροφόροι σὺν τρομῷ ἐξίσταντα, λέγουσαι· Ἄρα ἐκλάπη, ὁ τῷ Ληστῇ ἀνοίξας Παραδείσον;

ἄρα ἠγέρθη, ὁ καὶ πρὸ πάθους κηρύξας τὴν Ἐγερσιν; Ἀληθῶς ἀνέστη Χριστὸς ὁ Θεός, τοῖς ἐν Ἄδῃ παρέχων ζωὴν καὶ ἀνάστασιν.

Δόξα. Ταχὺ προκατάλαβε.

Ανέστης ὡς ἀθάνατος, ἀπὸ τοῦ τάφου Σωτήρ, συνήγειρας τὸν κόσμον σου, τῇ δυναστείᾳ τῇ σῇ, Χριστέ ὁ Θεὸς ἡμῶν· ἔθραυσας ἐν ἰσχυί, τοῦ θανάτου τὸ κράτος· ἐνδείξας ἐλεῆμον, τὴν ἀνάστασιν πᾶσι· διό σε καὶ δοξάζομεν, μόνε φιλάνθρωπε.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Τὸ ἀπ' αἰῶνος ἀπόκρυφον, καὶ Ἀγγέλοις ἀγνωστον μυστήριον, διὰ σοῦ Θεοτόκε, τοῖς ἐπὶ γῆς περανέρωται· Θεὸς ἐν ἀσυγχύτῳ ἐνώσει σαρκούμενος, καὶ Σταυρὸν ἐκουσίως ὑπὲρ ἡμῶν καταδεξάμενος· δι' οὗ ἀναστήσας τὸν Πρωτόπλαστον, ἔσωσεν ἐκ θανάτου τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Μετὰ τὴν β΄. Στιχολογίαν, Καθίσματα.

Ἦχος δ΄. Κατεπλάγη Ἰωσήφ.

Εκ τῶν ἄνω κατελθῶν, τῶν ὑψωμάτων Γαβριήλ, καὶ τῇ πέτρᾳ προσελθῶν, ἐνθα ἡ πέτρα τῆς ζωῆς, λευχειμονῶν ἀνεκραύγαζε ταῖς κλαιούσαις· Παύσασθε ὑμεῖς, τῆς θρηνώδους κραυγῆς, ἔχουσαι αἰεὶ, τὸ εὐσυμπάθητον· ὄν γὰρ ζητεῖτε κλαίουσαι, θαρσεῖτε, ὡς ἀληθῶς ἐξεγήγερται· διὸ βοᾶτε, τοῖς Ἀποστόλοις, Ὅτι ἀνέστη ὁ Κύριος.

Δόξα. Ὅμοιον.

Εκουσία σου βουλῇ, Σταυρὸν ὑπέμεινας Σωτήρ, καὶ ἐν μνήματι κινῶ ἄνθρωποι ἔθεντο θνητοί, τὸν διὰ λόγου τὰ πέρατα συστησάμενον· ὅθεν δεσμευθεὶς ὁ ἀλλότριος, θάνατος, δεινῶς ἐσκυλεύετο· καὶ οἱ ἐν Ἄδῃ ἄπαντες ἐκραύγαζον, τῇ ζωηφόρῳ Ἐγέρσει σου· Χριστὸς ἀνέστη, ὁ ζωοδότης, μένων εἰς τοὺς αἰῶνας.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον. Αὐτόμελον.

Κατεπλάγη Ἰωσήφ, τὸ ὑπὲρ φύσιν θεωρῶν, καὶ ἐλάμβανεν εἰς νοῦν, τὸν ἐπὶ πόκον ὑετόν, ἐν τῇ ἀσπόρῳ συλλήφει σου Θεοτόκε· βάτον ἐν πυρὶ ἀκατάφλεκτον· ῥάβδον Ἀαρῶν τὴν βλαστήσασαν· καὶ μαρτυρῶν ὁ Μνηστῶρ σου καὶ φύλαξ, τοῖς ἱερεῦσιν ἐκραύγαζε· Παρθένοσ τίκτει, καὶ μετὰ τόκον, πάλιν μένει Παρθένοσ.

Μετὰ τὸν Ἀμωμον, τὰ Εὐλογητάρια.

Εἶσα ἡ Ὑπακοή. Ἦχος δ΄.

Τὰ τῆς σῆς παραδέξου Ἐγέρσεως, προδαμοῦσαι αἱ Μυροφόροι, τοῖς Ἀποστόλοις

ἐκήρυττον Χριστέ· Ὅτι ἀνέστης ὡς Θεός, πα-
ρέχων τῷ κόσμῳ τὸ μέγα ἔλεος.

Οἱ Ἀναβαθμοὶ τοῦ Ἦχου.

Ἀντίφωνον Α'.

Ε'κ νεότητός μου πολλά πολεμεῖ με πάθη·
ἀλλ' αὐτὸς ἀντιλαβοῦ, καὶ σῶσον Σω-
τήρ μου.

Οἱ μισοῦντες Σιών, αἰσχύνθητε ἀπὸ τοῦ
Κυρίου· ὡς χόρτος γὰρ, πυρὶ ἔσεσθε ἀ-
πέξηραμμένοι.

Δόξα, καὶ νῦν.

Α'γίω Πνεύματι, πᾶσα ψυχὴ ζωοῦται, καὶ
καθαίρει ὑψοῦται, λαμπρύνεται, τῇ τρια-
δικῇ μονάδι ἱεροικρυφίως.

Ἀντίφωνον Β'.

Ε'κέκραξά σοι Κύριε, θερμῶς ἐκ βάθους ψυ-
χῆς μου· κἄμοι γενέσθω, πρὸς ὑπακοὴν
τὰ θεῖά σου ὧτα.

Ε'πὶ τὸν Κύριον ἐλπίδα, πᾶς τις κεντημένος,
ὑψηλότερος ἐστὶ, πάντα τῶν λυπούντων.

Δόξα, καὶ νῦν.

Α'γίω Πνεύματι, ἀναβλύζει τὰ τῆς χάριτος
ρέϊθρα, ἀρδεύοντα, ἅπασαν τὴν κτίσιν
πρὸς ζωογονίαν.

Ἀντίφωνον Γ'.

Η'καρδία μου πρὸς σέ Λόγε ὑψωθήτω, καὶ
οὐδὲν θέλξει με τῶν κόσμου τερπνῶν,
πρὸς χαμαιζηλίαν.

Ε'πὶ τὴν μητέρα αὐτοῦ, ὡς ἔχει τις στοργὴν,
ἐπὶ τῷ Κυρίῳ, θερμότερον φίλτρον χρεω-
στοῦμεν.

Δόξα, καὶ νῦν.

Α'γίω Πνεύματι, θεογνωσίας πλοῦτος, θεω-
ρίας καὶ σοφίας· πάντα γὰρ ἐν τούτῳ,
τὰ πατρῶα δόγματα, ὁ Λόγος ἐκκαλύπτει.

Προκείμενον.

Ἀνάστηθι, Κύριε, βοήθησον ἡμῖν, καὶ λύτρωσαι
ἡμᾶς, ἐνεκεν τοῦ ὀνόματός σου.

Στίχ. Ὁ Θεός, ἐν τοῖς ὠσίν ἡμῶν ἠκούσαμεν.

*Τὸ Πᾶσα πνοή. Εὐαγγέλιον Ἑωθινόν Ζ' καὶ
τὰ λοιπά. Ὅρα σελ. 26.*

*Οἱ Κανόνες τοῦ Πάσχα μετὰ τοῦ τῆς Θεοτόκου
εἰς ζ'. τῆς Μεσοπεντηκοστῆς εἰς δ'. καὶ τῆς
Σαμαρείτιδος εἰς δ'.*

Κανὼν τοῦ Πάσχα. Ἦχος α'.

ᾠδὴ α'. Ὁ Εἰρμός.

- **Α**'ναστάσεως ἡμέρα, λαμπρυνθῶμεν λαοί·
- **Πάσχα Κυρίου Πάσχα**· ἐκ γὰρ θανάτου
- πρὸς ζωὴν, καὶ ἐκ γῆς πρὸς οὐρανόν, Χρι-
• στὸς ὁ Θεὸς ἡμᾶς διαβίβασεν, ἐπινίκιον ἀ-
• δοντας.

Τροπάρια.

Καθαρθῶμεν τὰς αἰσθήσεις, καὶ ὀφόμεθα
τῷ ἀπροσίτῳ φωτὶ τῆς Ἀναστάσεως, Χρι-
στὸν ἑξαεξάπτοντα, καὶ Χαίρετε φάσκοντα,
τρανωῶς ἀκουσόμεθα, ἐπινίκιον ἀδοντας.

Οὐρανοὶ μὲν ἐπαξίως εὐφραινέσθωσαν, γῆ
δὲ ἀγαλλιάσθω, ἑορταζέτω δὲ κόσμος,
ὄρατός τε ἅπας καὶ ἀόρατος· Χριστὸς γὰρ ἐ-
γήγερται, εὐφροσύνη αἰώνιος.

Κανὼν τῆς Θεοτόκου. Ὁ αὐτός.

Θανατώσεως τὸν ὄρον ἀνεμόχλευσας, τὴν
αἰώνιαν ζωὴν, κυφορήσασα Χριστὸν, τὸν
ἐκ τάφου ἀναλάμψαντα σήμερον, Παρθένε πανά-
μωμε, καὶ τὸν κόσμον φωτίσαντα.

Αναστάντα κατιδοῦσα σὸν Υἱὸν καὶ Θεὸν,
Χαίροις σὺν Ἀποστόλοις, θεοχαρίτωτε ἀγνή,
καὶ τὸ Χαῖρε πρωτουργῶς, ὡς πάντων χα-
ρᾶς, αἰτία εἰσδέδεξαι, Θεομητορ πανάμωμε.

Κανὼν τῆς Μεσοπεντηκοστῆς. Ἦχος πλ. δ'.

ᾠδὴ α'. Θαλάσσαν ἐπήξας.

Εθνη κροτήσατε, Ἑβραῖοι θρηνησατε· ὁ
ζωοδότης γὰρ Χριστὸς, τὰ δεσμά διέρρηξε
τῆ Ἄδου, καὶ νεκροῦς ἀνέστησε, καὶ νόσους ἐθε-
ράπευσε τῷ λόγῳ. Οὗτος ἐστὶν ὁ Θεὸς ἡμῶν, ὁ
δὲς ζωὴν τοῖς πιεθεῖσιν, ἐν τῷ ὀνόματι αὐτοῦ.

Θαῦμα παρέδειξας, τὸ ὕδωρ εἰς οἶνον μετελ-
θῶν, ὁ ἐν Αἰγύπτῳ ποταμοῦς, μεταστρέ-
ψας Δέσποτα εἰς αἷμα· καὶ νεκροῦς ἀνέστη-
σας, σημεῖον τοῦτο δευτέρου τελέσας. Δόξα
Σωτῆρ τῇ ἀφάτῳ σου βουλή, δόξα τῇ κενώσει
σου, δι' ἧς ἐκαίνισας ἡμᾶς.

Ρεῖθρον ἀένναον, ὑπάρχων Κύριε, ζωῆς ἀ-
ληθινῆς, σὺ εἶ ἡ ἀνάστασις ἡμῶν· θέλων
ἐκοπίασας, Σωτῆρ μου· καὶ ἐκὼν ἐδίψησας,
τοῖς νόμοις τῆς φύσεως ὑπέικων· καὶ εἰς Σι-
χὰρ ἀφικόμενος σαρκί, τὸ ὕδωρ ἐζήτησας, τῇ
Σαμαρείτιδι πιεῖν.

Θεοτοκίον.

Μόνη ἐχώρησας, τὸν κτίστην τὸν ἴδιον, Θεο-
γεννητορ ἐν γαστρὶ, καὶ σαρκὶ ἐκύησας,
ἀφράστως, καὶ Παρθένος ἔμεινας, μηδὲν τῆς
παρθενίας λυμανθείσης· τοῦτον ἀγνή, ὡς Υἱὸν
σου καὶ Θεὸν, ἀπαύστως ἰκέτευε, ὑπὲρ τῆς
παύσης σου αἰεί.

Κανὼν τῆς Σαμαρείτιδος. Ἦχος δ'.

Ἐχων ἀκροστιχίδα ἐν τῇ δ'. ᾠδὴ.

Ἰωσὴφ.

Ποίημα Ἰωσήφ Θεσσαλονίκης.

ᾠδὴ α'. Ὁ Εἰρμός.

- **Ο**πατάξας Αἰγύπτου, καὶ Φαραὼ τὸν
- τύραννον, βυθίσας ἐν θαλάσῃ λαόν

► διέσωσας δουλείας, Μωσαϊκῶς ἄδοντα, ῥῆδὴν
► ἐπινίκιον· Ὅτι δεδόξασται.

Τροπάρια.

Ο ταφεῖς ἐγήγερται· ἐν αὐτῷ συνήγειρε τὸ
γένος τῶν ἀνθρώπων· ἀγαλλιάσθω πᾶσα
κτίσις, καὶ νοηταὶ σήμερον, ῥανάτωσαν νεφέλαι,
δικαιοσύνην σαφῶς.

Ο σταυρὸν ἐκούσιον, σαρκὶ καταδεξάμενος,
τριήμερος ἀνέστης ἐκ τῶν νεκρῶν, Ἄδου
ταμεῖα, ζωαρχικὲ Κύριε, κενώσας καὶ ἐξάξας,
πεπεδημένους ψυχὰς.

Τῆ μορφῇ ἀστράπτοντα, αἱ Μυροφόροι βλέ-
ψασαι, τὸν Ἄγγελον ἐν φόβῳ, ἐκ τῆ μνη-
μείου ὑπεχώρου· τὴν δὲ Χριστοῦ Ἐγερσιν μα-
δοῦσαι σπευδοῦσι τοῖς Μαθηταῖς.

Ο στεγάζων ἐν ὕδασι, τὰ ὑπερῶα Κύριε,
ὑδωρ ζωῆς ὑπάρχων, τῆ Σαμαρειτίδι
αἰτούσῃ, τὰ σὰ σεπτὰ νάματα παρέσχες, ἐπι-
γνούσῃ τὴν εὐσπλαγχνίαν σου. *Δόξα.*

Ω Τριάς, τοὺς πίστευσε, εἰλικρινεῖ δοξάζον-
τας, Πάτερ, Υἱὲ, καὶ Πνεῦμα, ὡς ποιητῆς
τῶν ὅλων σῶζε, καὶ ἰλασμόν δώρησαι, ἡμῖν ἀ-
μαρτημάτων ὡς ὑπεράγαθος.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Χαῖρε θρόνε πύρινε, χαῖρε λυχνία πάγχρυ-
σε, χαῖρε φωτὸς νεφέλη, χαῖρε παλάτιον
τοῦ Λόγου, καὶ νοητὴ τράπεζα, ἄρτον ζωῆς
ἀξίως, Χριστὸν βαστάσασα.

Καταβασία. Ἀναστάσεως ἡμέρα.

Ὠδὴ γ. Ὁ Εἰρμός.

► **Δ**εῦτε πόμα πίωμεν καινόν, οὐκ ἐκ πέ-
► τρας ἀγόνου τερατουργούμενον, ἀλλ'
► ἀφθαρσίας πηγὴν, ἐκ τάφου ὀμβρήσαντος
► Χριστοῦ, ἐν ᾧ στερεούμεθα.

Τροπάρια.

Νῦν πάντα πεπληρῶνται φωτὸς, οὐρανός τε
καὶ γῆ, καὶ τὰ καταχθόνια· ἑορταζέτω
γοῦν πᾶσα κτίσις, τὴν Ἐγερσιν Χριστοῦ, ἐν ἣ
ἐστερέωται.

Χθὲς συνεθαπτόμην σοι Χριστέ, συνεγείρο-
μαι σήμερον ἀναστάντι σοι· συνεσταυρού-
μην σοι χθὲς, αὐτὸς με συνδόξασον Σωτὴρ ἐν
τῇ βασιλείᾳ σου.

Τῆς Θεοτόκου. Ὁ αὐτός.

Επὶ τὴν ἀκήρατον ζωὴν, ἐπανέρχομαι σή-
μερον ἀγαθότητι, τοῦ γεννηθέντος ἐκ σοῦ,
καὶ πᾶσι τοῖς πέρασιν Ἀγνή, τὸ φέγγος ἀ-
στράψαντος.

Θεὸν, ὃν ἐκύησας σαρκὶ, ἐκ νεκρῶν καθὼς
εἶπεν ἐξεγειρόμενος, θεασαμένη Ἀγνή,

χόρευε· καὶ τοῦτον ὡς Θεὸν, ἄχραντε, με-
γάλυνε.

Τῆς Μεσοπεντηκостῆς.

Ἐστερέωθη ἡ καρδιά μου.

Μὴ τὴν κατ' ὄψιν κρίσιν κρίνετε Ἰουδαῖοι,
διδάσκων ἔλεγεν ὁ Δεσπότης, ὡς ἐπέστη
τῷ ἱερῷ, καθὼς γέγραπται, μεσοῦσης τῆς νο-
μικῆς ἑορτῆς.

Μὴ τὴν κατ' ὄψιν κρίσιν κρίνετε Ἰουδαῖοι·
Χριστὸς γὰρ ἦλθεν, ὃν περ ἐκάλουν οἱ
Προφῆται, ἐκ Σιών ἐλευσόμενον, καὶ κόσμον
ἀνακαλούμενον.

Εἰ καὶ τοῖς λόγοις οὐ πιστεύετε Ἰουδαῖοι,
τοῖς ἔργοις πείσθητε τοῦ Δεσπότη· τί
πλανᾶσθε ἀθετοῦντες τὸν ἅγιον, ὃν ἔγραψεν ἐν
τῷ νόμῳ Μωσῆς;

Θεοτοκίον.

Εἰς τῆς Τριάδος ὦν, γενόμενος σὰρξ ὠραῖης,
οὐ τρέψας Κύριε τὴν οὐσίαν, οὐδὲ φλέξας
τῆς τεκούσης τὴν ἄφθονον γαστέρα, Θεὸς ὦν
ὅλως καὶ πῦρ.

Τῆς Σαμαρειτίδος. Ὁ Εἰρμός.

► **Ε**'στερέωθη ἡ καρδιά μου ἐν Κυρίῳ, τῷ δι-
► δόντι εὐχὴν τῷ εὐχομένῳ· ὅτι τόξον δυ-
► νατὸν ἠσθένησε, καὶ οἱ ἀσθενοῦντες περιεζώ-
► στοντο δύναμιν.

Τροπάρια.

Εθελουσίως ἐπὶ ξύλου ὑψώθης Λόγε, καὶ
ὀρώσαι ἐρρήγγυντο αἱ πέτραι, καὶ ἡ κτί-
σις ἐκλονεῖτο ἅπασα, καὶ νεκροὶ ἐκ τῶν τά-
φων, ὡς ὕπνου ἐξεγείροντο.

Μετὰ ψυχῆς σε πρὸς τὸν Ἄδην ἐλθόντα Λο-
γε, κατιδέσει πᾶσαι ψυχαὶ δικαίων, αἰω-
νίων δεσμῶν ἀπελύοντο, ἀνυμολογοῦσαι, τὴν
ὑπὲρ νοῦν δυναστείαν σου.

Τί ἐκθαμβεῖσθε; τί ἐν τάφῳ ὑμεῖς ζητεῖτε,
μετὰ μύρων Γυναῖκες τὸν Δεσπότην; ἐξη-
γέρθη, καὶ κόσμον συνήγειρεν· Ἄγγελος ἀσρά-
πτων, ταῖς Μυροφόροις ἐφθέγγετο.

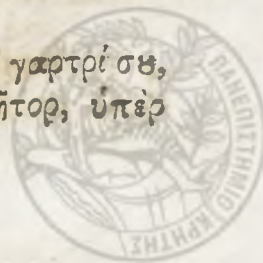
Ζωὴ ὑπάρχων, καὶ πηγὴ τῆς ἀθανασίας, ἐ-
καθέσθης πρὸς τῇ πηγῇ, Οἰκτίρμον, καὶ
τῶν σῶν αἰτησαμένην, ἐπλησας, πανσόφων να-
μάτων Σαμαρεῖτιν ὑμνοῦσάν σε.

Δόξα.

Εἰς ἐπὶ πάντων ἐν Τριάδι Θεὸς ὑμνεῖται, ὁ
Πατὴρ, καὶ ὁ Υἱὸς, καὶ θεῖον Πνεῦμα, φό-
βῳ ὃν δοξάζει ἕρανῶν τὰ τάγματα, τρανῶς ἐκ-
βοῶντα· Ἅγιος, Ἅγιος, Ἅγιος εἰ εἰς τῆς αἰῶνας.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Α'νερμηνεύτως συλλαβοῦσα ἐν τῇ γαρτρίᾳ σε,
τὸν τῶν ὅλων Θεὸν Παρθενομήτορ, ὑπὲρ

έννοιαν καὶ λόγον τέτοιας· μείνασα παρθένος, ὡς πρὸ τοῦ τόκου Θεόνυμφε.

Καταβασία. Δεῦτε πόμα πίωμεν.

Κοντάκιον τῆς Μεσοπεντηκοστῆς. Ἦχος δ'.

Ὁ ὑψώθεις ἐν τῷ Σταυρῷ.

Τῆς ἐορτῆς τῆς νομικῆς μεσαζούσης ὁ τῶν ἀπάντων Ποιητῆς καὶ Δεσπότης, πρὸς τοὺς παρόντας ἔλεγε, Χριστέ ὁ Θεός. Δεῦτε καὶ ἀρύσασθε, ὕδωρ ἀθανασίας· ὅθεν σοι προσπίπτομεν, καὶ πιστῶς ἐκβοῶμεν· Τοὺς οἰκτιρμούς σου δώρησαι ἡμῖν· σὺ γὰρ ὑπάρχεις πηγὴ τῆς ζωῆς ἡμῶν.

Κάθισμα τῆς Σαμαρείτιδος. Ὁμοιον.

Αγγαλιᾶσθω ἕρανος, χορευέτω, τὰ ἐπὶ γῆς· ὅτι Χριστὸς ἐκ Παρθένου, ἐπιφανεῖς ὡς ἄνθρωπος ἐρρύσατο φθορᾶς, ἅπαν τὸ ἀνθρώπινον, τῷ ἰδίῳ θανάτῳ· θαύμασιν ἐκλάμψας δέ, γυναικὶ Σαμαρείτιδι, ὕδωρ αἰτῶν παρέχει τὴν πηγὴν, τῶν ἰαμάτων, ὡς μόνος ἀθάνατος.

Δόξα, καὶ νῦν.

Τῆς Μεσοπεντηκοστῆς. Ὁμοιον.

Ο τῆς σοφίας χορηγὸς καὶ Δεσπότης, τῆς ἐορτῆς τῆς νομικῆς ἐπιστάσης, ἐν ἱερῷ καθήμενος ἐδίδασκες, λέγων οὕτως ἅπασιν· Ἐρχεσθε οἱ διψῶντες, πίετε τοῦ ναμάτος, οὗ ἐγὼ νῦν παρέχω· δι' οὗ ζωῆς ἐνθέου καὶ τρυφῆς, ἐπαπολαύσετε πάντες οἱ ἄνθρωποι.

Ὠδὴ δ'. Ὁ Εἰρμός.

- **Ε**πὶ τῆς θείας φυλακῆς, ὁ θεηγόρος Ἀββακούμ, στήτω μεθ' ἡμῶν καὶ δεικνύτω, φαεσφόρον Ἄγγελον, διαπρυσίως λέγοντα· Σήμερον σωτηρία τῷ κόσμῳ, ὅτι ἀνέβη Χριστὸς ὡς παντοδύναμος. **Τροπάρια.**

Αρσεν μὲν, ὡς διανοιῶσαν τὴν παρθενεύσαν νηδύν, πέφηνε Χριστὸς· ὡς βρωτὸς δέ, ἀμνὸς προσηγόρευται· ἄμωμος δέ, ὡς ἄγευστος κηλίδος, τὸ ἡμέτερον Πάσχα, καὶ ὡς Θεὸς ἀληθῆς, τέλειος λέλεκται.

Ως ἐνιαύσιος ἀμνὸς, ὁ εὐλογούμενος ἡμῖν, στέφανος χρηστὸς, ἐκυσίως ὑπὲρ πάντων τέθυσται, Πάσχα τὸ καθαρτήριο, καὶ αὐθις ἐκ τῆς τάφου ὡραῖος, δικαιοσύνης ἡμῖν ἔλαμψεν Ἥλιος.

Ο Θεοπάτωρ μὲν Δαυὶδ, πρὸ τῆς σκιώδους κιβωτοῦ, ἤλατο σκιρτῶν· ὁ λαὸς δέ τοῦ Θεοῦ ὁ ἅγιος, τὴν τῶν συμβόλων ἐκβασιν ὀρῶντες, εὐφρανθῶμεν ἐνθέως· ὅτι ἀνέστη Χριστὸς, ὡς παντοδύναμος.

Τῆς Θεοτόκου. Ὁ αὐτός.

Ο διαπλάσας τὸν Ἀδάμ, τὸν σὸν προπάτορα Ἀγνή, πλάττεται ἐκ σῆ· καὶ θανάτῳ,

τῷ οἰκείῳ ἔλυσε, τὸν δι' ἐκείνου θάνατον σήμερον, καὶ κατηύγασε πάντας, ταῖς θείαις ἀσπραπαῖς τῆς Ἀναστάσεως.

Ο ἄπεικυσας Χριστὸν, ὠραιοτάτως ἐκ νεκρῶν, λάμψαντα Ἀγνή καθορώσα, ἢ καλή, καὶ ἄμωμος, ἐν γυναιξίν ὡραία τε, σήμερον, εἰς πάντων σωτηρίαν, σὺν Ἀποστόλοις αὐτὸν χαίρουσα δόξαζε.

Τῆς Μεσοπεντηκοστῆς.

Ὁ Προφήτης Ἀββακούμ.

Εἰ Μεσσίαν δεῖ ἐλθεῖν, ὁ δὲ Μεσσίας Χριστὸς ἐξὶ παράνομοι, τί ἀπιστεῖτε αὐτῷ; ἰδὲ παραγέγονε, καὶ μαρτυρεῖ ἅ αὐτὸς ποιεῖ· τὸ ὕδωρ οἶνον ἐποίησε, Παράλυτον λόγῳ συνέσφιγξε.

Μὴ συνιέντες τὰς Γραφαῖς, πλανᾶσθε πάντες ὑμεῖς, Ἑβραῖοι ἄνομοι· ὄντως γὰρ ἦλθε Χριστὸς, καὶ πάντας ἐφώτισε, καὶ ἐν ὑμῖν ἔδειξε πολλὰ σημεῖα καὶ τεράστια, καὶ μίτην ἀρνεῖσθε τὴν ὄντως ζωὴν.

Εν ἔργον ἔδειξα ὑμῖν, καὶ πάντες ἤδη θαυμάζετε, ἀνέκραζε τοῖς Ἰουδαίοις Χριστὸς· ὑμεῖς περιτέμνετε, καὶ ἐν Σαββάτῳ ἄνθρωπον, φησὶν· ἐμοὶ δὲ τί ἐγκαλεῖτε λοιπὸν, ἐγείραντι λόγῳ Παράλυτον; **Θεοτοκίον.**

Η ἐν γαστρὶ σου τὸν Θεὸν, ἀπεριγράπτως χωρήσασα θεόνυμφε, Παρθενομήτορ Ἀγνή, μὴ παύσῃ πρεσβεύουσα ὑπὲρ ἡμῶν, ὅπως διασῶς ῥυθῆσθωμεν τῶν περιστάσεων· πρὸς σέ γὰρ αἰεὶ καταφεύγομεν.

Τῆς Σαμαρείτιδος. Ὁ Εἰρμός.

- **Ε**ἰσακήκοα Κύριε, τὴν ἀκοήν σου καὶ ἐφοβήθην, κατενόησα τὰ ἔργα σου καὶ ἐξέστην, ὅτι τῆς σῆς αἰνέσεως πλήρης ἡ γῆ.

Τροπάρια.

Οἱ οὐρανοὶ εὐφραινέσθωσαν, ἐορταζέτω ἢ ἐφάνη πᾶσι τοῖς σοφαῖς Ἀποστόλοις αὐτοῦ.

Κατεπόθη σου θάνατε, ἢ δυναστεία, Χριστοῦ θανέντος· οἱ νεκροὶ ὡς ἐκ θαλάμων, τῇ Ἐγέρσει τούτου, ἐκ τῶν τάφων προήλθωσαν.

Τὶ θρηνεῖτε ὡ γύναια; τί μετὰ μύρων ἐπιζητεῖτε τὸν ἀθάνατον; ἐγήγερται, καθὼς εἶπεν· ἔφη Μυροφόροις ὁ Ἄγγελος.

Σαμαρείτιδι Κύριε, αἰτησαμένη παρέσχεσ ὕδωρ, τὴν ἐπίγνωσιν τοῦ κράτους σου· ὅθεν εἰς αἰῶνα, οὐ διψᾷ ἀνυμνοῦσά σε.

Δόξα.

Ο Τριάς ὑπερῆσθε, Πάτερ, καὶ Λόγε, καὶ Θεῖον Πνεῦμα, ὁμοδύναμε, συναναρχε, σῶσον ἡμᾶς πάντας, τοὺς πιστῶς ἀνυμνοῦντάς σε.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Α'κατάφλεκτον βάτον σε, ὁ νομοθέτης ἑώρα
πάλαι· Δανιὴλ δὲ ὄρος ἅγιον κατενόει,
μόνη Μητροπάρθενε Δέσποινα.

Καταβασία. Ἐπὶ τῆς θείας φυλακῆς.

ᾠδὴ ε'. Ὁ Εἰρμός.

• **Ο**ρθρίσωμεν ὄρθρου βαθέος, καὶ ἀντὶ μύ-
• ρου, τὸν ὕμνον προσοίσωμεν τῷ Δεσπό-
• τη· καὶ Χριστὸν ὀφόμεθα, δικαιοσύνης ἥλιον,
• πᾶσι ζωὴν ἀνατέλλοντα.

Τροπάρια.

Τὴν ἀμετρὸν σου εὐσπλαγγίαν, οἱ ταῖς τοῦ
Ἄδου σειραῖς, συνεχόμενοι, δεδορκότες,
πρὸς τὸ φῶς ἠπείγοντο Χριστέ, ἀγαλλομένω
ποδὶ, Πάσχα κροτοῦντες αἰώνιον.

Προσέλθωμεν λαμπαδηφόροι, τῷ προϊόντι
Χριστῷ ἐκ τοῦ μνήματος, ὡς νυμφίω· καὶ
συνεορτάσωμεν, ταῖς φιλεόρταις τάξεσι, Πάσχα
Θεοῦ τὸ σωτήριον.

Τῆς Θεοτόκου. Ὁ αὐτός.

Φωτίζεται θείαις ἀκτίσι, καὶ ζωηφόροις ταῖς
τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Υἱοῦ σου, Θεομήτορ
ἄχραντε, καὶ χαρμονῆς ἐμπίπλαται, τῶν εὐσε-
βῶν ἢ ὀμήγυρις.

Οὐκ ἠναίξας πύλας Παρθένου, ἐν τῷ σαρ-
κοῦσθαι· μνήματος ἐν ἔλυσας τὰς σφρα-
γίδας, Βασιλεῦ τῆς κτίσεως· ὅθεν ἐξαναστάντα
σε, θεασαμένη ἠγάλλετο.

Τῆς Μεσοπεντηκοστῆς.

Κύριε, ὁ Θεὸς ἡμῶν.

Θαύμασι κατελάρπρυνας τοὺς Ἀποστόλους
σου, τέρασιν ἐμεγάλυνας τοὺς Μαθηταίς,
ἐν παντὶ τῷ κόσμῳ δοξάσας Σωτὴρ ἡμῶν, καὶ
δοὺς αὐτοῖς τὴν βασιλείαν σου.

Α'παντα κατεφώτισαν τῆς γῆς τὰ πέρατα.
θαύμασι καὶ διδάγμασιν οἱ Μαθηταί, καὶ
ποικίλοις τρόποις τὸν λόγον κηρύξαντες, Χριστέ
Σωτὴρ τῆς βασιλείας σου.

Αἴνεσιν ἀναπέμπομεν τῇ βασιλείᾳ σε, ὕμνον
σοὶ δὲ προσάγομεν, τῷ δὲ ἡμᾶς ἐπὶ γῆς
ὀφθέντι, καὶ κόσμον φωτίσαντι, καὶ τὸν Ἄδᾶμ
ἀνακαλέσαντι.

Θεοτοκίον.

Γέγονεν ἡ κοιλία σου ἁγία τράπεζα, ἔχουσα
τὸν οὐράνιον ἄρτον, ἐξ οὗ πᾶς ὁ τρώγων,
οὐ θνήσκει, ὡς ἔφησεν, ὁ τοῦ παντός Θεογεν-
νῆτορ τροφεύς.

Τῆς Σαμαρείτιδος. Ὁ Εἰρμός.

• **Α**νάτειλόν μοι Κύριε, τὸ φῶς τῶν προσαγ-
• μάτων σε, ὅτι πρὸς σέ Χριστέ, τὸ πνεῦμά

• με ὀρθρίζει, καὶ ὕμνεϊ σε· σὺ γὰρ εἶ Θεὸς ἡμῶν,
• καὶ πρὸς σέ κατέφυγον, τῆς εἰρήνης Βασιλεῦ.

Τροπάρια.

Τὸ μνήμά σου τὸ ἅγιον, καταλαβοῦσαι ὄρ-
θραι, αἱ Μυροφόροι, ἐξαστράπτοντα κα-
τεῖδον νεανίαν, καὶ ἐνεθαμβήθησαν, τὴν σὴν δι-
δασκόμεναι, θείαν Ἐγερσιν Χριστέ.

Ο θάνατος νενέκρωται, ὁ Ἄδης ἠχμαλώτι-
σται, οἱ ἐν δεσμοῖς ἠλευθερώθησαν, Χρι-
στοῦ τῇ Ἀναστάσει. Ἀγαλλιασώμεθα, καὶ χεῖ-
ρας κροτήσωμεν, ἐορτάζοντες φαιδρῶς.

Α'πόστολοι σιριτήσατε, καὶ Ἄγγελοι χορεύ-
σατε, οἱ γηγενεῖς πάντες ἀγάλλεσθε· ὁ
Κύριος ἀνέστη, φθορὰ ἐξωστράκισται, καὶ ἡ
λύπη πέπαυται, καὶ χορεύει ὁ Ἄδᾶμ.

Πηγὴ ὑπάρχων Κύριε, ζωῆς ὕδωρ ἀφέσεως,
καὶ ἐπιγνώσεως δωδῶρησαι, γυναικὶ αἰτη-
σάσῃ, πάλαι Σαμαρείτιδι· διὸ ἀνυμνοῦμέν σου,
τοὺς ἀφίτους οἰκτιρμούς. **Δόξα.**

Μονάδα τρισυπόστατον, Τριάδα ὁμοούσιον,
Πατέρα, Λόγον, καὶ Πνεῦμα ἅγιον, ἀμέ-
ριστον τῇ φύσει, Θεὸν ἕνα σέβομεν, ποιητὴν καὶ
Κύριον, καὶ Δεσπότην τοῦ παντός.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Σὲ πύλην ἀδιόδευτον, καὶ χώραν ἀγεώργη-
τον, καὶ κιβωτὸν τὸ Μάννα φέρουσαν, καὶ
στάμνον καὶ λυχνίαν, καὶ θυμιατήριον τοῦ αἰ-
λου ἀνθρακος, ὀνομάζομεν Ἀγνή.

Καταβασία. Ὁρθρίσωμεν ὄρθρου βαθέος.

ᾠδὴ ζ'. Ὁ Εἰρμός.

• **Κ**ατῆλθες ἐν τοῖς κατωτάτοις τῆς γῆς, καὶ
• συνέτριψας μοχλοὺς αἰωνίους, κατόχης
• πεπεδημένων Χριστέ, καὶ τριήμερος, ὡς ἐκ
• κήτους Ἰωνᾶς, ἐξανέστης τοῦ τάφου.

Τροπάρια.

Φυλάξας τὰ σήμαντρα σῶα Χριστέ ἐξηγέρ-
θης σου τάφου, ὁ ταῖς κλεῖς τῆς Παρθένου
μὴ λυμνηόμενος, ἐν τῷ τόκῳ σου· καὶ ἀνέωξας
ἡμῖν, Παραδείσου ταῖς πύλας.

Σῶτέρ μου τὸ ζῶντε καὶ ἀθῆτον, ἱερεῖον, ὡς
Θεός, σεαυτὸν ἐκουσίως, προσαγαγὼν τῷ
Πατρὶ, συνανέστησας, παγγενῆ τὸν Ἄδᾶμ, ἀνα-
σταῖς ἐκ τοῦ τάφου.

Τῆς Θεοτόκου. Ὁ αὐτός.

Α'νῆνται τὸ πάλαι κρατούμενον, τῷ θανά-
τῳ καὶ φθορᾷ, διὰ τοῦ σαρκωθέντος ἐκ
σῆς ἀχράντου γαστρὸς, πρὸς τὴν ἀφθαρτον,
καὶ αἰδίου ζωῆν, Θεοτόκε Παρθένε.

Κατῆλθεν ἐν τοῖς κατωτάτοις τῆς γῆς, ὁ λα-
γός σου Ἀγνή, κατελθὼν καὶ οἰκήσας,

καὶ σαρκωθεὶς ὑπὲρ νοῦν, καὶ συνήγειρεν ἑαυτῷ τὸν Ἄδαμ, ἀναστὰς ἐκ τοῦ τάφου.

Τῆς Μεσοπεντηκοστῆς.

Ὡς ὕδατα θαλάσσης.

Ο πάντα περιέπων τὰ πέρατα, ἀνήλθες Ἰησοῦ, καὶ ἐδίδασκες, ἐν τῷ ἱερῷ τοὺς ὄχλους, τὸν λόγον τῆς ἀληθείας, τῆς ἑορτῆς μεσοῦσης, ὡς Ἰωάννης βοᾷ.

Τὸ ἔργον τοῦ Πατρὸς ἐτελείωσας, τοῖς ἔργοις ἐπιστώσω τοὺς λόγους σου, ἰάσεις τελῶν Σωτῆρ καὶ σημεῖα, Παράλυτον ἀνορθῶν, λεπρούς καθαίρων, καὶ τοὺς νεκροὺς ἀνιστῶν.

Ο ἀναρχος Υἱὸς ἀρχὴ γέγονε, λαβὼν τὸ καθ' ἡμᾶς ἐνηθρώπησε· καὶ μέσον τῆς ἑορτῆς ἐδίδασκε, λέγων· Προσδράμετε τῇ πηγῇ τῇ ἀεννάῳ, ζῶν ἀρύσασθαι. *Θεοτοκίον.*

Παρθένον μετὰ τόκον ὑμνοῦμέν σε, Παρθένον καὶ Μητέρα δοξάζομεν, σὲ μόνην ἀγνὴ Θεόνυμφε Κόρη· ἐπ' σοῦ γὰρ ὄντως Θεὸς ἐσαρκώθη, καινοποιήσας ἡμᾶς.

Τῆς Σαμαρείτιδος. Ὁ Εἰρμός.

» **Μ**ὴ καταποντισάτω με καταιγὶς ὕδατος,
» μηδὲ καταπιέτω με βυθὸς· ἀπέρριμμαι
» γὰρ εἰς βάθη, καρδίας θαλάσσης, τῶν κακῶν
» μου· διό σοι κραυγάζω ὡς Ἰωνᾶς. Ἀναβήτω
» ἐκ φθορᾶς ἡ ζωὴ μου πρὸς σέ, ὁ Θεὸς ἡμῶν.

Τροπάρια.

Σταυρῷ σε οἱ παράνομοι, Ἰησοῦ ἠλωσαν, καὶ λόγῃ ἐξεκέντησαν Χριστέ, καὶ Ἰωσήφ ὁ εὐσχήμων σε κηδεύει, ἐν τῷ καινῷ μνημεῖῳ· ἐξ οὗ μετὰ δόξης ἐξαναστὰς, συνανέστησας Σωτῆρ, πᾶσαν κτίσιν ὑμνοῦσαν τὸ κράτος σου.

Μοχλοὺς καὶ πύλας Δέσποτα, δυνατῶς ἐδραυσας τοῦ Ἄδου, καὶ ἀνέστη ὡς Θεός· καὶ ὑπαντήσας, τὸ Χαῖρε προσεῖπας ταῖς Γυναίξι, καὶ ταύτας εἶπεν ἐξαπέστειλας Μαθηταῖς· Ἐξεγήγερται ὁ ζῶν, καὶ ὠράθη φωτίζων τὰ πέρατα.

Τί κλαίετε; τί φέρετε ὡς θνητῷ Γύναια τὰ μύρα; ἐξηγέρθη ὁ Χριστὸς, ἐβόα πάλαι ἀστράπτων μεγάλως, ὁ φανεὶς νεανίας, κενὰς τὰς σινδόνας καταλιπὼν· ἀπελθοῦσαι τοῖς αὐτοῦ, ἀπαγγεῖλατε φίλοις τὴν Ἰεργεσιν.

Ρεῖθρον ὑπάρχων Κύριε, τῆς ζωῆς ἀφθονον, καὶ ἄβυσσος ἐλέους ἀγαθῆ, ὁδοιπορήσας καθέζη, πλησίον τοῦ φρέατος τοῦ ὄρκου, καὶ τῇ Σαμαρείτιδι ἐκβοᾷ· Δός μοι ὕδωρ τῆ πιεῖν, ὅπως λάβῃς ἀφέσεως ναίματα. *Δόξα.*

Υμῶν Πατέρα ἀναρχον, καὶ Υἱὸν συνθρονον καὶ Πνεῦμα ὁμοούσιον πρισῶς, μίαν εἰσὶν,

καὶ φύσιν, καὶ δόξαν, καὶ μίαν βασιλείαν, Θεὸν τῶν ἀπάντων καὶ ποιητὴν, συνοχέα τοῦ παντός, μετὰ τῶν ἀσωμάτων δυνάμεων.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Παρθένον μόνην τίκτουςαν, καὶ νηδὺν ἀφθονον τηρήσασαν, ὑμνοῦμέν σε Ἄγνη θρόνον Κυρίου, καὶ πύλην καὶ ὄρος, καὶ νοτιήν λυχνίαν, νυμφῶνα ὀλόφωτον τοῦ Θεοῦ, καὶ σικηνὴν δόξης σαφῶς, κιθωτὸν τε καὶ στάμνον καὶ τράπεζαν.

Καταδοσία. Κατῆλθες ἐν τοῖς κατωτάτοις.

Κοντάκιον τῆς Σαμαρείτιδος. Ἦχος πλ. δ'.

Πίστει ἔλθοῦσα ἐν τῷ φρέατι, ἡ Σαμαρεῖτις ἑθεάσατο, τὸ τῆς σοφίας ὕδωρ σε, ὡ ποτισθεῖσα δαψιλῶς, βασιλείαν τὴν ἀνωθεν ἐκλήρωσατο, αἰωνίως ἡ αἰίδιμος.

Ὁ Οἶκος.

Τῶν σεπτῶν μυσηρίων ἀκούσωμεν, Ἰωάννου ἡμᾶς ἐκδιδάσκοντος, τὰ ἐν τῇ Σαμαρείᾳ γινόμενα· πῶς γυναικὶ ὠμίλει ὁ Κύριος, ὕδωρ αἰτήσας, ὃ τὰ ὕδατα εἰς τὰς συναγωγὰς αὐτῶν συνάξας, ὁ Πατρί καὶ τῷ Πνεύματι σύνδροнос· ἦλθε γὰρ ἐκζητῶν τὴν εἰκόνα αὐτοῦ, αἰωνίως, ὡς αἰίδιμος.

Συναξάριον τοῦ Μηναιίου, εἶτα τὸ παρόν.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Κυριακῇ πέμπτῃ ἀπὸ τοῦ Πάσχα, τὴν τῆς Σαμαρείτιδος ἑορτὴν ἑορτάζομεν.

Στίχοι.

Υἷδωρ λαβεῖν ἔλθοῦσα τὸ φθαρτὸν γύναι,
Τὸ ζῶν ἀπαντλεῖς, ὡ ρύπους ψυχῆς πλύνεις.

Επειδὴ ἐν ταύτῃ ὁ Χριστὸς Μεσσίαν ἑαυτὸν ἀριθῆλως ὠμολόγη, ὃ ἐστὶ Χριστὸς, ἢ ἡλειμμένος (μετὰ γὰρ παρ' Ἑβραίοις τὸ ἔλαιον), διὰ τοῦτο, οἶμαι ἐν τῇ τῆς Μεσοπεντηκοστῆς Ἑβδομαδίῃ ἡ παρούσα τέτακται ἑορτή· καὶ ὅτι, τῇ μὲν πρὸ ταύτης Κυριακῇ, ἐν τῇ κολυμβήθρᾳ Σαυματουργεῖ· ἐν ταύτῃ δέ, ἐπὶ τῷ τοῦ Ἰακώβ φρέατι ὁ αὐτὸς Ἰακώβ ἀνώρυξε, καὶ ἐχαρίσατο Ἰωσήφ τῷ υἱῷ αὐτοῦ· ἐξαιρετος γὰρ ἦν ὁ τόπος, ὅπου, καὶ πλησίον ὄντος τοῦ ὄρους Σομῶρ, οἱ Σαμαρεῖται κατόικουν πόλεις πολλὰς. Εἰς Σιχάρ δέ παραγίνεται ὁ Χριστὸς, ὅπου, παροικῆσαντι πάλαι τῷ Ἰακώβ, μετὰ Δείνας τῆς θυγατρὸς αὐτοῦ καὶ τῶν παιδῶν, Συχίμ, ὁ υἱὸς τοῦ Ἐμμῶρ, ὁ Χορράϊος, ἐρασθεὶς αὐτῆς καὶ βιασάμενος, συνεγένετο μετ' αὐτῆς· κἀνεῦθεν οἱ ἀδελφοὶ ταύτης, διερεθισθέντες πρὸς ζῆλον, αἴφνης εἰσιόντες τὴν πόλιν, ἀρόνην ἀπαντας ἀποκτείνουσι, καὶ αὐτὸν τὸν Συχίμ, καὶ τὸν πατέρα αὐτοῦ τὸν Ἐμμῶν. Κατοικεῖ οὖν ἐκεῖ ὁ Ἰακώβ, καὶ τὸ παρόν φρέαρ ἀνορύξεν.

Οὗ Σαμαρεῖται δὲ τὰ πρῶτα κατόικουν αὐτὸ τὸ ὄρος, ἀλλ' Ἰσραηλιταὶ, οἱ, τῷ Θεῷ προσκεκροκότες, Φακίε βασιλεύοντος, διὰ πρώτης συμβολῆς καὶ δευτέρας τῶν Ἀσσυρίων παραγενομένων, ὑποτέλεις φόρος κατέστησαν· καὶ μετὰ μικρὸν, Ὡσκιε βασιλεύοντος, προσφέρονται τοῖς Αἰθίοψιν· ὁ

βαθῶν ὁ Ἀσσύριος, μεθίστασι τούτους εἰς Βυβυλῶνα, ἐν δ' ἐκείνῳ τῷ τόπῳ διάφορα κατοικεῖν ἔθνη προσέταξεν· ἀλλ' ὁ Θεὸς λένοντας τοῖς ἀλλοφύλοις ἐκείνοις ἐφίησιν. Ὁ δὲ Βασιλεὺς Ἀσσυρίων, τοῦτο ἀναμαθῶν, ἱερέα ἐξ Ἰουδαίων αὐτοῖς πέμπει (ἐτι γὰρ ἐκεῖ ἦσαν αἰχμάλωτοι), ὡς ἂν καὶ τοὺς τοῦ Θεοῦ νόμους εἰσδέξωνται. Καὶ τῶν μὲν εἰδῶλων εὐθύς ἀπεπήδησαν· μόνα δὲ τὰ Μωϋσείως βιβλία ἐδίξαντο, ἀπαναινόμενοι τοὺς Προφῆτας, καὶ τὴν λοιπὴν Γραφὴν. Οὗτοι καὶ Σαμαρείται ἐκαλοῦντο ὡς ἀπὸ τοῦ ὄρους Σομῶρ· καὶ μισητοὶ ἦσαν τοῖς Ἑβραίοις, ἐκ τῆς αἰχμαλωσίας ἄρτι ἐπανιούσιν, ὅτι ἐξ ἡμισείας Ἰουδαῖζον· καὶ οὐ συνήθιστον αὐτοῖς, βδελυκτοὺς αὐτοὺς ἠγόμενοι. Διὸ τὸν Χριστὸν πολ- λάκις Σαμαρείτην ἐκάλεον, ὡς τινὰ τῶν νομικῶν δόθῃεν καταλύοντα, καθάπερ ἐκείνοι.

Ἐρχεται οὖν εἰς Σινὰρ, καὶ, κεκοπιакῶς ἀπὸ τῆς ὀδο- πορίας, ἐκάθισε, περὶ ὧραν τῆς ἡμέρας ἕκτῃν. Γυνὴ δέ τις ἀπὸ τῆς πόλεως ἔρχεται ἀντλήσαι ὕδωρ, τῶν Μαθητῶν πρὸς ὧρὴν ἀπελθόντων τροφῆς. Ζητεῖ οὖν ὕδωρ ὁ Ἰησοῦς· ἡ δὲ, τὸ μὴ συγγράσθαι τούτους προβάλλεται· ἔγνω γὰρ αὐτὸν καὶ ἀπὸ τῆς φωνῆς, καὶ ἀπὸ τῆς στολῆς. Ὁ δὲ, ἀνάγει ταύτην, τὸ πνευματικὸν ὕδωρ ἐνάγων εἰς μέσον, ὃ τὸ ἄφθονον δηλοῖ καὶ καθαρτικόν· τὸ γὰρ Πνεῦμα, ὕδατι καὶ πυρὶ ἀεὶ παρεικάζει. Ἡ δὲ γυνὴ, ἀσφαλῶς διακειμένη, τὸ μὴ ἔχειν ἐκείνον ὕδωρ τειοῦτον, ἐκ τοῦ μὴ ἀντλημα ἐπιφέρεισθαι, καὶ τὸ φρέαρ εἶναι βαθύ, ἐπιλέγει. Εἶτα καὶ εἰς τὸν προπάτορα Ἰακώβ ἀναφέρει τὸν λόγον, ὅτι ἐκείνος τὸ φρέαρ ἀνώρυξε, καὶ αὐτὸς, καὶ τὰ δροῦματα αὐτοῦ ἐξ ἐκείνου ἔπιον, τὸ πλοῦσιον ἐντεῦθεν τῆς πηγῆς παριστάνου- σα, καὶ τὸ ἄλλως εὐχρηστον καὶ ψυχρὸν. Ὁ Χριστὸς μίν- τοι οὐ μείζονα ἑαυτὸν λέγει τοῦ Ἰακώβ, ἵνα μὴ τὴν γυ- ναῖκα δροῖση· ἀλλὰ περὶ τοῦ ὕδατος πάλιν διαλέγεται, παριστῶν ἐντεῦθεν τὸ αὐτοῦ ὑπερφέρειν· εἴπερ, ὁ πίνων ἐκ τοῦ ὕδατος ἐκείνου, διψᾷ οὐδαμῶς.

Ἀπαιτεῖ αὐτὸ ἡ γυνὴ· ὁ δὲ, τὸν ταύτης ἄνδρα λέγει φωνῆσαι, ὡς στερότερας τῶν λόγων δεομένων φρονήσεως· ἡ δ' ἀπαρνείται μὴ ἔχειν ἄνδρα. Ὁ δὲ πάντα εἰδὼς, λέγει· Καλῶς εἶπας· πέντε γὰρ ἔσχεις, ὡς ὁ νόμος διακελεύεται· ἐν δὲ νῦν ἔχεις ἕκτον, ὡς παρανόμως ἐκείνῳ συγγινομένη, οὐκ ἔστι σου ἀνὴρ.

Τινὲς μὲν οὖν πέντε ἄνδρας, τὴν Πεντάβιβλον τοῦ Μωϋ- σείως εἶναι ἐνόμισαν, ἣν περ οἱ Σαμαρείται ἐδέχοντο· ἕκτον δὲ, αὐτοὺς τοὺς λόγους τοῦ Χριστοῦ, οἱ οὐκ ἦσαν ἐκείνης ἐτι· οὐπω γὰρ ἡ χάρις ἐξεκέχυτο. Ἄλλοι δὲ, τοὺς δοθέντας πέντε νόμους παρὰ Θεοῦ· τὸν ἐν Παραδείσῳ, τὸν μετὰ τὴν ἔξορίαν, τὸν ἐπὶ Νῶε, τὸν ἐπὶ Ἀβραάμ, καὶ τὸν ἐπὶ Μω- σείως· ἕκτον δὲ, τὸ Εὐαγγέλιον, ἐν ἀκμῇ οὐκ εἶχεν. Εἰσὶ δὲ, οἱ καὶ τὰς πέντε αἰσθήσεις λέγουσιν.

Ἀποκρίνεται αὐτῷ ἡ γυνὴ, Προφῆτην αὐτὸν ὀνομάζουσα· εἶτα ἐρωτᾷ αὐτὸν καὶ περὶ τοῦ ὄρους, ποῦ δεῖ προσκυνεῖν, ἐν Σομῶρ, ἢ ἐν Ἱεροσολύμοις; οὐ γὰρ ἐνόμιζον οἱ Σαμα- ρεῖται, ὡς ἀτελεῖς, πανταχοῦ τὸν Θεὸν εἶναι· ἀλλ' ἐκείσε τὸν Θεὸν διατρέβειν μόνον, ὅπου καὶ προσεκύουν, ἐν τῷ Γαριζίν δηλαδὴ ἔρει, διὰ τὸ ἐκεῖ δοθῆναι τὰς εὐλογίας παρὰ Θεοῦ· ἡ δὲ διότι ἐκεῖ πρῶτος ὁ Ἀβραάμ θυσιαστήριον ἐπέθετο τῷ Θεῷ. Ὅς καὶ Ἰουδαῖοι πάλιν ἔλεγον· Ἐν Ἱερο- σολύμοις δεῖ προσκυνεῖν μόνον τὸν Θεόν· διὸ καὶ οἱ ἀπαν- ταχοῦ, ἐν ταῖς ἑορταῖς ἐκείσε συνήγοντο. Ὁ δὲ Χριστὸς ἀποκρίνεται, ἐκ τῶν Ἰουδαίων, λέγων, τὴν σωτηρίαν τοῦ κόσμου· πλὴν, φησὶν, ὁ Θεὸς ἄυλός ἐστι, καὶ οἱ προσκυ- νεῖν ἀξιοθησόμενοι, οὐκ ἐν θυσίαις, ὅσον οὐπω, αὐτὸν προσ- κυνήσουσιν, ἀλλ' ἐν Πνεύματι καὶ ἀληθείᾳ· ἡ καὶ οὕτω, τὸν Θεὸν γνωρίσουσιν, οὐ μόνον, ἀλλ' ἐν Πνεύματι τῷ ἀ- γίῳ, καὶ τῷ Ἰῶ· οὕτως γὰρ ἡ ἀλήθεια. Ἡ γυνὴ πάλιν λέγει· Ἀκούομεν ἐκ τῶν Γραφῶν, ὅτι Μεσσίας ἔρχεται, ὅς ἐστιν ὁ Χριστὸς. Ὁ δὲ Ἰησοῦς φησὶν· Ἐγὼ εἰμι· τὴν εὐ-

γνωμοσύνην τῆς γυναικὸς ἐγνωκῶς· ᾗδεισαν δὲ καὶ οἱ Σα- μαρείται περὶ τοῦ Μεσίου, ἀπὸ τῶν Μωσαϊκῶν βιβλίων· ἐξαιρίτως δὲ ἀπὸ τοῦ, Προφῆτην ὑμῖν ἀναστήσει Κύριος ὁ Θεός· καὶ ἄλλων πολλῶν.

Συντελεσθείσης δὲ τῆς ὀμιλίας, ἔρχονται καὶ οἱ Μαθη- ται, καὶ τὴν ἀκραν ἐκπλήττονται συγκατάβασι, πῶς μετὰ γυναικὸς διαλέγεται· τίως γε μὴν παρεκάλεν αὐτὸν φαγεῖν, ἅμα μὲν, διὰ τὸ κεκοπιакῆναι, καὶ διὰ τὸ τοῦ καιροῦ καυ- σῶδες· Ὁ δὲ, περὶ τῆς αἰωνίου τροφῆς αὐτοῖς διαλέγεται, τῆς τῶν ἀνθρώπων δηλαδὴ σωτηρίας· καὶ ὅπως δεῖ αὐτοὺς τοὺς τῶν Προφητῶν λόγους δεῖσαι.

Ἄλλὰ τῆς γυναικὸς πρὸς τὴν πόλιν φθασάσης, καὶ τὰ κατ' αὐτὴν ἀνεπίσης, ἅπαντες διεγείρονται, καὶ πρὸς Χρι- στὸν ἔρχονται, πεισθέντες, ὡς οὐκ ἂν ἡ γυνὴ ἑαυτῆς κα- τηγόρησεν, εἰ μὴ μέγα τι ἔγνω· καὶ δέησιν ἐκχέαντες, αὐ- τὸν μείναι παρ' αὐτοῖς, ἐφ' ἡμέραις δυοὶ πείθουσι· καὶ μεί- νας, πάμπολλα ἐνέργησε θαύματα, ἃ διὰ τὸ πλῆθος τοῖς Εὐαγγελιστοῖς οὐκ ἐγράψασαν.

Αὕτη δὲ ἐστὶν ἡ Σαμαρείτις, ἡ ἐξ ὕστερον ὑπὸ Χριστοῦ Φωτεινῆ κατονομασθεῖσα, ἣτις καὶ τὸν τοῦ μαρτυρίου ἐφέφα- νον ἐπὶ Νέρωνος ἀνεθίσαστο, μετὰ τῶν ἐπτά ταύτης υἱῶν, μετὰ πολλὴν κάκωσιν, καὶ ξεσοῦς καὶ μαστῶν ἐκκοπήν, καὶ θλασμόν χειρῶν, καὶ καλῶν λεπτῶν κατὰ τῶν οὐνύ- χων εἰσβολὴν, καὶ μολύβδου κατάποσιν, καὶ ἄλλων βα- σάνων πείρων ἐξέτασιν.

Ἰστίον δὲ, ὡς τὸ τοῦ φρέατος ἐκείνης στόμιον, ὁ Βασιλεὺς Ρουσιγιανὸς ἐκείθεν ἐντίμως μετακομισάμενος, εἰς τὸ τῆ Θεοῦ Λόγῃ ἀνάκτορον, τὸν μέγαν, λέγω, τῆς ἀγίας Σοφίας νεῶν, ἐνέθετο ἐπὶ φρέατι· ἀλλὰ καὶ τὸν λίθον, ἐφ' ᾧ ὁ Χριστὸς καθέσθεις, τῇ Σαμαρείτιδι διελέγετο. Καὶ νῦν εἰς δεῦρο καὶ ἀμφοτέρω διαμένουσι πρὸ τῆ Νάρθηκος ἐξ ἀνατο- λῶν τῷ νεῷ εἰσιόντι, πρὸς τὰ εὐθύμα, πᾶσαν καὶ πανταίαν νόσον ἰώμενα· μάλιστα δὲ οἱς ἐκ πυρετῶν πάσχειν συμβαί- νει, καὶ ῥίγους φλογίζοντας ἀλεξιφάρμακα γίνονται.

Ταῖς τῆς σῆς Μάρτυρος Φωτεινῆς πρεσβείαις, Χριστέ ὁ Θεός, ἐλέησεν ἡμᾶς. Ἀμήν.

ᾠδὴ ζ'. Ὁ Εἰρμός.

- » **Ο** Παῖδας ἐκ καμίνου ρυσάμενος, γενό- μενος ἄνθρωπος, πάσχει ὡς θνητός,
- » καὶ διὰ πάθους τὸ θνητὸν, ἀφθαρσίας ἐνδύει
- » εὐπρέπειαν, ὁ μόνος εὐλογητὸς τῶν Πατέρων,
- » Θεὸς καὶ ὑπερένδοξος.

Τροπάρια.

Γυναῖκες μετὰ μύρων θεόφρονες, ὀπίσω σου ἔδραμον· ὃν δὲ ὡς θνητὸν, μετὰ δακρύων ἐζήτην, προσεκύνησαν, χαίρουσαι ζῶντα Θεόν, καὶ Πάσχα τὸ μυστικόν, σοῖς Χριστέ Μαθη- ταῖς εὐηγγελίσαντο.

Θανάτου ἐορτάζομεν νέκρωσιν, Ἄδθ τὴν κα- θάραισιν, ἄλλης βιοτῆς τῆς αἰωνίης ἀπαρ- χὴν, καὶ σκιρτῶντες ὑμνοῦμεν τὸν αἴτιον, τὸν μόνον εὐλογητὸν τῶν Πατέρων, Θεὸν καὶ ὑπερ- ἐνδοξον.

Ὡς ὄντως ἱερός καὶ πανέορτος, αὕτη ἡ σω- τήριος, νύξ καὶ φωταυγῆς, τῆς λαμπρο- φόρου ἡμέρας τῆς Ἐγέρσεως, οὕσα προάγγελος, ἐν ἣ τὸ ἄχρονον φῶς, ἐκ τάφου σωματικῶς πᾶσιν ἐξέλαμψεν.

Τῆς Θεοτόκου . Ὁ αὐτός .

Νεκρώσας ὁ Υἱός σου τὸν θάνατον, Πανάμωμε σήμερον, πᾶσι τοῖς θνητοῖς, τὴν διαμένουσάν ζωὴν, εἰς αἰῶνας αἰώνων δεδώρηται· ὁ μόνος εὐλογητὸς τῶν Πατέρων, Θεὸς καὶ ὑπερένδοξος .

Οπάσης βασιλεύων τῆς κτίσεως, γενόμενος ἄνθρωπος, ὤκησε τὴν σὴν, Θεοχαρίτωτε νηδύν· καὶ Σταυρὸν ὑπομείνας καὶ θάνατον, ἀνέστη θεοπρεπῶς, συνεγείρας ἡμᾶς, ὡς παντοδύναμος .

Τῆς Μεσοπεντηκοστῆς .

Τῶν Χαλδαίων ἡ κάμινος .

Σαρκικῶς ἐκοπίασας, ἡ ἀνάπαυσις πάντων· ἐκουσίως ἐδίψησας, ἡ πηγὴ τῶν θαυμαμάτων· τὸ ὕδωρ ἐζήτησας, ὕδωρ τὸ ζῶν, Ἰησοῦ ἐπαγγελιάμενος .

Σαμαρείτιδι Κύριε, γυναικὴ προσωμίλεις, διελέγων, τὴν ἀνοιαν, τῶν ἀνόμων Ἑβραίων· ἡ μὲν γὰρ ἐπίστευσεν Υἱὸν σε εἶναι Θεοῦ, οἱ δὲ ἠρνήσαντο .

Οὶ τὸν ἄρτον ἐσθίοντες, τῆς σαρκὸς τοῦ Κυρίου, καὶ τὸ αἷμα λαμβάνοντες, τῆς πλευρᾶς τοῦ Δεσπότου, καινότητι Πνεύματος πολιτευσώμεθα, ζῶντες τῇ χάριτι .

Θεστοκίον .

Εν γαστρὶ σε ἐχώρησας, τὸν ἀχώρητον Λόγον, ἐκ μαζῶν σου ἐθήλασας, τοῦ κόσμου τὸν τροφέα, ἀγκάλαις ἐβάστασας, τὸν ποιητὴν τοῦ παντός, Θεογεννητορ ἀγνή .

Τῆς Σαμαρείτιδος . Ὁ Εἶρμος .

» **Μ**ὴ παραδῶς ἡμᾶς εἰς τέλος, διὰ τὸ ὄνομά σου, καὶ μὴ διασκεδάσης τὴν διαθήκην σου, καὶ μὴ ἀποστήσης τὸ ἔλεός σου ἀφ' ἡμῶν, Κύριε ὁ Θεὸς τῶν Πατέρων ἡμῶν, ὁ ὑπερυψούμενος εἰς τοὺς αἰῶνας .

Τροπάρια .

Μετὰ ἀνόμων, Χριστέ οἰκτίρμον, ἐκὼν κατελογίσθης, καιρῷ τοῦ θείου πάθους· καὶ ταῦτα βλέπουσα, ἐσειέτο ἡ γῆ, καὶ πέτραι παντουργῶ νεύματι ἐρρήγγυντο, ἀκατάληπτε, καὶ ἀνίσταντο νεκροὶ οἱ ἀπ' αἰῶνος .

Μετὰ ψυχῆς καταβάς, εἰς μέρη κατώτερα τοῦ Ἄδου, ἐξῆγες ἐν ἀνδρείᾳ δεσμίου ἀπαντας, οὓς ἐν τοῦ αἰῶνος θάνατος εἶχεν, ὁ πικρὸς τύραννος, ἐμβοῶντάς σοι Χριστέ ὁ Θεός· Δόξα σου τῇ φρικτῇ οἰκονομίᾳ .

Μετὰ νεκρῶν τί ὑμεῖς ζητεῖτε, τὸν ζῶντα εἰς αἰῶνας; ἠγέρθη, καθὼς εἶπεν· ἰδοὺ ὡς βλέπετε κενὰ αἰ σινδόνες, κενὸς ὁ τάφος,

ὁ φανεὶς ἔλεγε, Γυναιξὶ νεανίας· σπουδῆ ἄπιτε, εἶπατε τοῖς Ἀποστόλοις .

Υδωρ ὑπάρχεις ζωῆς, ἐβόα Χριστῷ ἡ Σαμαρείτις· πότισον οὖν με Λόγε διψῶσαν πάντοτε, σοῦ τὴν θείαν χάριν, ὅπως μηκέτι Ἰησοῦ Κύριε, ἀγνωσίας κρατῶμαι αὐχμῶ, ἀλλὰ κηρύττω σου τὰ μεγαλεῖα .

Δόξα .

Πατέρα καὶ τὸν Υἱόν, καὶ Θεῖον ὑμολογοῦμεν Πνεῦμα, ἀμέριστον Τριάδα, φύσει ὑπάρχουσαν, μεριστὴν προσώποις, μίαν οὐσίαν συμφυῆ, ἀναρχον, ποιητὴν τοῦ παντός καὶ Θεόν, ὃν πᾶσαι οὐρανῶν ὑμνοῦσι τάξεις .

Καὶ νῦν . Θεστοκίον .

Μετὰ λοχεῖαν φρικτὴν, παρθένος ἀγνή διφυλάχθης, ἀγία Θεοτόκε· διὸ σε ἄπασαι, Ἀγγέλων χορεῖαι, καὶ τῶν ἀνθρώπων γενεαὶ ἄπασαι, ἀσιγήτοις ἀνυμνοῦσι φωναῖς, χωρίον καθαρὸν τοῦ ἀχωρήτου .

Ἡαταβασία . Ὁ Παῖδας ἐν καμίνου .

Ἐδὴ ἡ . Ὁ Εἶρμος .

» **Α**ὕτη ἡ κλητὴ καὶ ἀγία ἡμέρα, ἡ μία τῶν Σαββάτων, ἡ βασιλὶς καὶ κυρία, ἐορτῶν ἐορτῆ, καὶ πανηγυρις ἐστὶ πανηγύρεων, ἐν ἧ εὐλογοῦμεν, Χριστὸν εἰς τοὺς αἰῶνας .

Τροπάρια .

Δεῦτε τοῦ καινοῦ τῆς ἀμπέλου γεννήματος, τῆς θείας εὐφροσύνης, ἐν τῇ εὐσήμῳ ἡμέρᾳ τῆς Ἐγέρσεως, βασιλείας τε Χριστοῦ, κοινωνήσωμεν, ὑμνοῦντες αὐτόν, ὡς Θεὸν εἰς τοὺς αἰῶνας .

Αρον κύκλω τοὺς ὀφθαλμοὺς σου Σιών καὶ ἴδε· ἰδοὺ γὰς ἠκασί σοι θεοφεγγεῖς ὡς φωστῆρες, ἐκ δυσμῶν, καὶ βορρᾶ, καὶ θαλάσσης, καὶ ἑώας τὰ τέκνα σου, ἐν σοὶ εὐλογοῦντα, Χριστὸν εἰς τοὺς αἰῶνας .

Πάτερ παντοκράτορ, καὶ Λόγε, καὶ Πνεῦμα, τρισὶ ἐνιζομένη, ἐν ὑποστάσει φύσις, ὑπερούσιε καὶ ὑπέρθεε, εἰς σέ βεβαπτίσαμεθα, καὶ σέ εὐλογοῦμεν, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας .

Τῆς Θεοτόκου . Ὁ αὐτός .

Ηλθε διὰ σὲ εἰς τὸν κόσμον ὁ Κτίστης, Παρθένε Θεοτόκε, καὶ τὴν γαστέρα τοῦ Ἄδου, διαρρήξας, θνητοῖς τὴν ἀνάστασιν ἡμῖν ἐδώρησατο· διὸ εὐλογοῦμεν, αὐτόν εἰς τοὺς αἰῶνας .

Οἶλον καθελὼν τοῦ θανάτου τὸ κράτος, ὁ Υἱός σε Παρθένε, ἐν τῇ αὐτοῦ Ἀναστάσει, ὡς Θεὸς κραταῖός, συνανύψωσεν ἡμᾶς καὶ εθεύσε· διὸ ἀνυμνοῦμεν, αὐτόν εἰς τοὺς αἰῶνας .

Τῆς Μεσοπεντηκοστῆς.

Ἄγγελοι καὶ οὐρανοί.

Δεῦτε ἴδετε λαοί, τὸν ἐπὶ θρόνου δόξης καθεζόμενον, ὑπὸ λαῶν ἀνόμων βλασφημήμενον, καὶ ἰδόντες, ὑμνεῖτε, τὸν ἐν Προφήταις Μεσσίαν προρρήθέντα.

Σὺ εἶ ὄντως ὁ Χριστὸς, ὁ εἰς τὸν κόσμον τῶτον προερχόμενος, ἐξ οὗ ἡ σωτηρία, καὶ ἡ ἀφεσις τῶν πατρῶν σφαλμάτων· σὺ ἡ ὄντως ζωὴ, τῶν σοὶ πεπιστευκότων.

Η σοφία τοῦ Θεοῦ, τῆς ἐορτῆς μεσοῦσης, καθὼς γέγραπται, τῷ ἱερῷ ἐπέστη καὶ ἐδίδασκεν, ὅτι ὄντως αὐτὸς ἦν, ὁ Μεσσίας Χριστὸς, δι' οὗ ἡ σωτηρία.

Θεοτοκίον.

Πῶς ἐγέννησας εἶπέ, τὸν ἐκ Πατρὸς ἀχρόνως προεκλάμψαντα, καὶ σὺν ἀγίῳ Πνεύματι ἀνυμνούμενον; ἢ ὡς οἶδεν ὁ μόνος, εὐδοκήσας ἐκ σοῦ, τεχθῆναι Θεοτόκε.

Τῆς Σαμαρείτιδος. Ὁ Εἰρμός.

Τὰ σύμπαντα Δέσποτά, τῇ σῇ σοφίᾳ συνεστήσω· γῆς δὲ πάλιν ἠδρασας, ὡς οἶδας τὸν πυθμένα, τῇ βίασει πηξάμενος ἐπὶ ὑδάτων· διὸ πάντες βοῶμεν ἀναμέλποντες·
 • Εὐλογεῖτε τὰ ἔργα Κυρίου, ἀπαύστως τὸν Κύριον.

Τροπάρια.

Θάνατον ὑπέμεινας, μόνη ἀθάνατέ βουλήσει, Ἄδην ἠχμαλώτευσας, πύλας χαλκᾶς συνέτριψας βασιλεῦ οὐράνιε, καὶ ἀφεῖλες δεσμίους, ἀπ' αἰῶνος ἐκεῖσε χρηματίζοντας, ἀνυμνοῦντας ἀπαύστως, τὸ κράτος τῆς σῆς ἀγαθότητος.

Υψώθης μακρόθυμε, ἐθελουσίως ἐπὶ ξύλου, καὶ πέτραι ἐσχίσθησαν, καὶ ἥλιος ἐσβέσθη, καὶ τὸ καταπέτασμα τοῦ ναοῦ διερράγη, καὶ ἡ γῆ ἐσαλεύθη, καὶ ἐτρόμαξεν ὁ παγγέλαστος Ἄδης, καὶ πάντα δεσμίους ἀπέλυσε.

Ε'πέφανες Κύριε, τοῖς ἐν τῷ σκότει καθημένοις, φῶς ὑπάρχων ἄδυτον, καὶ ζωὴ τῶν ἀπάντων· διό σε ὡς ἐβλεψε, τῶν δικαίων ὁ δῆμος, ἀνεσκίρτησε Λόγε, καὶ ἀνεβόησεν· Ἦλθες πάντας δεσμῶν ἀπολύσαι· ὑμνοῦμεν τὸ κράτος σου.

Πλησίον ἐκάθισας, πηγῆς, ἐν ὧρα Σῶτερ ἔκτι, καὶ τῇ Σαμαρείτιδι, ὕδωρ τὸ ζῶν παρέσχες καὶ γνώσεως νάματα, διὰ πολλὴν εὐσπλαγχνίαν, μεθ' ἧς πάντες βοῶμεν ἀναμέλποντες· Εὐλογεῖτε τὰ ἔργα Κυρίου, ἀπαύστως τὸν Κύριον.

Δόξα.

Πατέρα προάναρχον, Υἱὸν συνάναρχον ὑμνεῖμεν Πνεῦμα τὸ ἅγιον, Θεὸν ἓνα τὰ τρία, ἀσύγχυτον, ἀτμητον, δημιουργὸν τῶν ἀπάντων, ὁμοδύναμον κράτος αὐτεξούσιον, καὶ βοῶμεν· Εὐλογεῖτε τὰ ἔργα Κυρίου, ἀπαύστως τὸν Κύριον.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ανθρακι καθαίρεται, ὁ Ἡσαΐας προκηρῦτων, τὸν νοητὸν ἀνθρακα, σαρκούμενον Παρθένε, ἐκ σοῦ ὑπὲρ ἔννοιαν, καταφλέγοντα πάντων τῶν βρωτῶν, τὰ ὑλώδη ἁμαρτήματα, καὶ θεοῦντα δι' οἶκτον, τὴν φύσιν ἡμῶν παναμώμητε.

Καταβασία. Αὕτη ἡ κλητή.

Ὡδὴ δ'. Ὁ Εἰρμός.

Φωτίζου, φωτίζου, ἡ νέα Ἱερουσαλήμ· ἡ γὰρ δόξα Κυρίου, ἐπὶ σέ ἀνέτειλε· Χόρευε νῦν, καὶ ἀγάλλε Σιών· σὺ δὲ ἀγνή, τέρου που Θεοτόκε, ἐν τῇ Ἐγέρσει τοῦ τόκου σου.

Τροπάρια.

Ω θείας! ὦ φίλης! ὦ γλυκυτάτης σε φωνῆς! μεθ' ἡμῶν ἀψευδῶς γὰρ ἐπηγγείλω ἔσθαι, μέχρι τερμάτων αἰῶνος Χριστέ· ἦν οἱ πιστοὶ, ἀγκυραν ἐλπίδος, κατέχοντες ἀγαλλόμεθα.

Ω Πάσχα τὸ μέγα, καὶ ἱερώτατον Χριστέ· ὦ σοφία καὶ Λόγε, τῆ Θεοῦ καὶ δύνამις· δίδου ἡμῖν ἐκτυπώτερον, σοῦ μετασχεῖν, ἐν τῇ ἀνεσπέρῳ, ἡμέρα τῆς βασιλείας σου.

Τῆς Θεοτόκου. Ὁ αὐτός.

Συμφώνως Παρθένε, σέ μακαρίζομεν πιστοὶ, Χαῖρε πύλη Κυρίου· χαῖρε πόλις ἔμψυχε· χαῖρε, δι' ἧς ἡμῖν ἔλαμψε, σήμερον φῶς, τοῦ ἐκ σοῦ τεχθέντος, τῆς ἐκ νεκρῶν Ἀναστάσεως.

Εὐφραίνου, ἀγάλλου, ἡ θεία πύλη τοῦ φωτός· ὁ γὰρ δύνας ἐν τάφῳ Ἰησοῦς ἀνέτειλε, λάμψας ἡλίου φαιδρότερον, καὶ τοὺς πιστοὺς πάντας καταυγάσας, θεοχαρίτωτε Δέσποινα.

Τῆς Μεσοπεντηκοστῆς.

Ἀλλότριον τῶν μητέρων.

Τῆς ἐορτῆς μεσαζούσης τῶν Ἰηδαίων, ἀνῆλθες ὁ Σωτήρ μου ἐπὶ τὸ ἱερόν σου, καὶ ἐδίδασκες πάντας· ἐθαύμαζον δὲ Ἰηδαῖοι, καὶ πόθεν οὗτος οἶδε γράμματα, μὴ μεμαθηκώς; ἔλεγον.

Τάματα χαρισμάτων ὁ λυτρωτῆς μου, πηγάζων ἐπετέλει, τέρατα καὶ σημεῖα, φηγαδεύων ταῖς νόσους, ἰώμενος τοὺς ἀσθενεῖντας·

ἀλλ' Ἰουδαῖοι ἐξεμαίνοντο, τῷ πλήθει τῶν θαυμάτων αὐτοῦ.

Ο σαρκικός Ἰουδαῖος κατὰ τὴν σάρκα, νοῶν τὰ γεγραμμένα, τῷ γράμματι προσπταίει· ἀντιπίπτει δὲ πάλιν, τῷ Πνεύματι τῆς ἀληθείας· ἡμεῖς δὲ τοῦτον παρωσάμενοι, φρονῶμεν τὰ τῆ Πνεύματος.

Θεοτοκίον.

Εχώρησας ἐν γαστρὶ σου Παρθενομήτορ, τὸν ἕνα τῆς Τριάδος, Χριστὸν τὸν ζωοδότην, ὃν ὑμνεῖ πᾶσα κτίσις, καὶ τρέμουσιν οἱ ἄνω θρόνοι· αὐτὸν δυσώπει παμμακάριστε, σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Τῆς Σαμαρείτιδος. Ὁ Εἰρμός.

• **Ε**ποίησε κράτος ἐν βραχίονι αὐτοῦ· κα-
• θεῖλε γὰρ δυνάστας ἀπὸ θρόνων, καὶ
• ὑψωσε ταπεινοὺς ὁ Θεὸς τοῦ Ἰσραὴλ, ἐν αἷς
• ἐπεσκέψατο ἡμᾶς, ἀνατολὴ ἐξ ὕψους, καὶ
• κατεύθυνεν ἡμᾶς εἰς ὁδὸν εἰρήνης.

Τροπάρια.

Ιδού καθωράθη, ἡ ζωὴ πάντων Χριστὸς, κρεμᾶμενος ἐν ξύλῳ ἐκουσίως· καὶ ταῦτα βλέπουσα γῆ ἐσαλεύθη, καὶ πολλὰ Ἁγίων ἠγέρθη ἐμφανῶν, σώματα κοιμηθέντων, καὶ τὸ δεσμωτήριον Ἄδου ἐσαλεύθη.

Ωραῖος ἐκ τάφου, ὡς νυμφίος ἐκ παστοῦ, πεπόρευσαι, θανάτου καταλύσας, τὴν τυραννίδα Χριστέ, καὶ τοῦ Ἄδου τοὺς μοχλοὺς, συντρίψας δυνάμει θεϊκῇ, καὶ τῆς Ἐγέρσεώς σου, τῷ φωτὶ τῷ νοητῷ, καταυγάσας κόσμον.

Στησώμεθα πάντες νῦν χοροὺς πνευματικῆς, καὶ κράξωμεν· Ὁ Κύριος ἀνέστη· ἀγαλλιάσθω ἡ γῆ, εὐφραινέσθω οὐρανός, νεφέλαι ῥανάτωσαν ἡμῖν, δικαιοσύνης ὄμβρους, ἐορτάζουσι φαειρῶς, καὶ Χριστὸν ὑμνοῦσιν.

Η ζωὴ τῶν ζώντων, ἡ πηγὴ τῶν ἀγαθῶν, ὁ Κύριος πλουσίως, ἐπιρραίνων διδασχάς, ἐκβοᾷ τῇ γυναικί· Παράσχου μοι ὕδωρ τοῦ πιεῖν, ὅπως σοι δώσω ὕδωρ, τῶν ἀμαρτημάτων σου, τὰς πηγὰς ξηραίνον.

Δόξα.

Φῶς ἐν ἀμερίστως, ἡ τρισήλιος μονάς, ὁ ἀναρχος Πατήρ, Υἱὸς, καὶ Πνεῦμα, Θεότης μία, ζωὴ καὶ τῶν ὄλων ποιητής. Αὐτὸν ἀνυμνήσωμεν πιστοὶ, μετὰ τῶν ἀσωμάτων, τρισαγίοις ἄσμασιν, ἱερολογοῦντες.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Φωτὸς γενομένη, οἰκητήριον Ἁγνή, καταύγασον τὰς κόρας τῆς ψυχῆς μου, ἀμαρτωθείσας πολλαῖς, μεθοδεύσας τοῦ ἐχθροῦ, καὶ βλέψαι ἀξιώσον τρανώς, τὸ ἀναλάμψαν φέγγος, ἐκ σοῦ ὑπὲρ ἔννοιαν, καθαρᾷ καρδίᾳ.

Καταβασία. Φωτίζου, φωτίζου.

Τὸ, Ἅγιος Κύριος ὁ Θεὸς ἡμῶν.

Ἐξαποστελλάριον τοῦ Πάσχα.

Σαρκὶ ὑπνώσας ὡς θνητός, ὁ Βασιλεὺς καὶ Κύριος, τριήμερος ἐξανέστης, Ἀδάμ ἐγειρας ἐκ φθορᾶς, καὶ καταργήσας θάνατον. Πάσχα τῆς ἀφθαρσίας, τοῦ κόσμου σωτήριον.

Ἔτερον τῆς Σαμαρείτιδος.

Γυναῖκες ἀκουτίσθητε.

Σαμαρείαν κατέλαβες, Σωτήρι μου παντοδύναμε, καὶ γυναικὶ ὀμιλήσας, ἐζήτηεις ὕδωρ τοῦ πιεῖν, ὁ ἐκ πέτρας ἀκροτόμου, πηγᾶσας ὕδωρ Ἑβραίοις, ἦν πρὸς πίστιν σὴν ἔλαβες· καὶ νῦν ζωῆς ἀπολαύει, ἐν οὐρανοῖς αἰωνίως.

Τῆς Μεσοπεντηκοστῆς. Ὁμοιον.

Μεσοῦσης παραγέγονας, τῆς ἐορτῆς φιλάνθρωπε, ἐν ἱερῷ καὶ ἐλάλει· Οἱ δίψης ἐμπλεοὶ πρὸς με, ἔλθετε καὶ ἀρύσασθε, ὕδωρ ζῶν καὶ ἀλλόμενον, δι' οὗ τρυφῆς καὶ χάριτος, ζωῆς τε τῆς ἀθανάτου, ἐπαπολαύσετε πάντες.

Εἰς τοὺς Λῆνους, ἰστώμεν. Στίχ. ἡ. καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ Ἀναστάσιμα ε'. καὶ τῆς Σαμαρείτιδος β'.

Στιχηρὰ Ἀναστάσιμα. Ἦχος δ'.

Ο Σταυρὸν ὑπομείνας καὶ θάνατον, καὶ ἀναστὰς ἐν τῶν νεκρῶν, παντοδύναμε, Κύριε, δοξάζομέν σου τὴν Ἀνάστασιν.

Εν τῷ Σταυρῷ σου Χριστέ, τῆς ἀρχαίας καταράς, ἠλευθέρωσας ἡμᾶς· καὶ ἐν τῷ θανάτῳ σου, τὸν τὴν φύσιν ἡμῶν τυραννήσαντα Διάβολον κατήργησας· ἐν δὲ τῇ Ἐγέρσει σου, χαρᾶς τὰ πάντα ἐπλήρωσας. Διὸ βοῶμέν σοι· Ὁ ἀναστὰς ἐκ τῶν νεκρῶν, Κύριε, δόξα σοι.

Τῷ σῷ Σταυρῷ Χριστέ Σωτήρ, ὁδήγησον ἡμᾶς ἐπὶ τὴν ἀληθειάν σου, καὶ ῥῦσαι ἡμᾶς τῶν παγίδων τοῦ ἐχθροῦ· ὁ ἀναστὰς ἐκ τῶν νεκρῶν, ἀνάστησον ἡμᾶς, πεσόντας τῇ ἀμαρτίᾳ, ἐκτείνας τὴν χεῖρά σου, φιλάνθρωπε Κύριε, τῇ πρεσβείᾳ τῶν Ἁγίων σου.

Τῶν πατρικῶν σου, κόλπων μὴ χωρισθεῖς, μονογενὲς Λόγε τοῦ Θεοῦ, ἦλθες ἐπὶ γῆς διὰ φιλάνθρωπιαν, ἄνθρωπος γενόμενος ἀτρέπτως· καὶ σταυρὸν καὶ θάνατον ὑπέμεινας σαρκί, ὁ ἀπαθὴς τῇ Θεότητι· ἀναστὰς δὲ ἐκ νεκρῶν, ἀθανασίαν παρέσχες, τῷ γένει τῶν ἀνθρώπων, ὡς μόνος παντοδύναμος.

Στιχηρὰ Ἀνατολικὰ.

Ο ἀνατον κατεδέξω σαρκί, ἡμῖν ἀθανασίαν πραγματευσάμενος Σωτήρ· καὶ ἐν τάτῳ ὤκησας, ἵνα ἡμᾶς τοῦ Ἄδου ἐλευθερώσῃς, συν-

αναστήσας σεαυτῷ, παθῶν μὲν ὡς ἄνθρωπος, ἀλλ' ἀναστὰς ὡς Θεός. Διὸ τοῦτο βοῶμεν· Δόξα σοι, ζωοδότα Κύριε μόνε φιλόνηρωπε.

Πέτραι ἐσχίσθησαν Σωτῆρ ὅτε ἐν τῷ Κρανίῳ ὁ Σταιρός σου ἐπάγη· ἔφριξαν Ἄδου πυλωροὶ ὅτε ἐν τῷ μνημείῳ ὡς θνητὸς κατετέθης· καὶ γὰρ τοῦ θανάτου καταργήσας τὴν ἰσχὺν, τοῖς τεθνεῶσι πᾶσιν, ἀφθαρσίαν παρέσχες, τῇ Ἀναστάσει σου Σωτῆρ· ζωοδότα Κύριε, δόξα σοι.

Στιχηρὰ Ἰδιόμελα τῆς Σαμαρείτιδος. Ἦχος γ'.
Στίχ. Ἐντεινε καὶ κατευοδοῦ καὶ βασιλευε.

Αγαλλιάσθω σήμερον φαιδρῶς, ὁ οὐρανὸς καὶ ἡ γῆ, ὅτι Χριστὸς πεφανέρωται, σαρκούμενος ὡς ἄνθρωπος, ἵνα τὸν Ἄδᾶμ ἐξάρῃ ἐκ κατάρης παγγενῆ· καὶ θαυμασοῦται θαύμασιν, ἐν Σαμαρεία προσαφικόμενος· γυναικὶ δὲ παρέστη, ὕδωρ ζητῶν, ὁ νεφέλης ὕδασι περιβαλλόμενος· διὸ πάντες οἱ πιστοὶ προσκυνήσωμεν, τὸν δι' ἡμᾶς ἐκουσίως πτωχεύσαντα, εὐσπλάγχυν βουλή.

Ἦχος πλ. β'.

Στίχ. Ἠγάπησας δικαιοσύνην, καὶ ἐμίσησας ἀνομίαν.

Τάδε λέγει Κύριος τῇ Σαμαρείτιδι· Εἰ ἤδεις τὴν δωρεὰν τοῦ Θεοῦ, καὶ τίς ἐστὶν ὁ λέγων σου, Δός μοι ὕδωρ πιεῖν, σὺ ἂν ἤτησας αὐτόν, καὶ ἔδωκέ σοι πιεῖν, ἵνα μὴ διψήσῃς εἰς τὸν αἰῶνα· λέγει Κύριος.

Δόξα. Ἦχος ὁ αὐτός.

Η πηγὴ τῆς ζωαρχίας, Ἰησοῦς ὁ Σωτῆρ ἡμῶν, ἐπὶ τὴν πηγὴν ἐπιστάς τῷ Πατριάρχῳ Ἰακώβ, πιεῖν ἐζήτηε ὕδωρ παρὰ γυναικὸς Σαμαρείτιδος. Τῆς δὲ τὸ ἀκοινώνητον τῶν Ἰουδαίων προσειπούσης, ὁ σοφὸς δημιουργὸς μετοχετεύει αὐτήν, ταῖς γλυκέσι προσρήσεσι, μᾶλλον πρὸς αἴτησιν τοῦ αἰδίου ὕδατος· ὁ καὶ λαβοῦσα, τοῖς πᾶσιν ἐκήρυξεν εἰπούσα· Δεῦτε, ἴδετε τῶν κρυπτῶν γνώστην καὶ Θεὸν, παραγενόμενον σαρκί, διὰ τὸ σῶσαι τὸν ἄνθρωπον.

Καὶ νῦν. Ὑπερευλογημένη.

Δοξολογία μεγάλη, καὶ Ἀπόλυσις.

Εἰς τὴν α'. Ὡραν, τὸ Ἑωθινόν. Ἦχος βαρὺς.

Ιδοὺ σκοτία καὶ πρωὶ· καὶ τί πρὸς τὸ μνημεῖον Μαρία ἔστηκας, πολὺ σκότος ἔχουσα ταῖς φρεσίν, ὑφ' οὗ ποῦ τέθειται ζητεῖς ὁ Ἰησοῦς; ἀλλ' ἔρα τοὺς συντρέχοντας Μαθητάς, πῶς τοῖς ὀφθαλμοῖς, καὶ τῷ σουδαρίῳ, τὴν Ἀνάστασιν ἐτεκμήραντο, καὶ ἀνεμνήσθησαν τῆς περι τούτου Γραφῆς. Μεθ' ὧν, καὶ δι' ὧν, καὶ

ἡμεῖς πιστεύσαντες ἀνυμνοῦμέν σε τὸν ζωοδότην Χριστόν.

Εἰς τὴν Λειτουργίαν.

Τὰ Τυπικὰ, καὶ οἱ Μακαρισμοὶ τοῦ Ἦχου.

Ἦχος δ'.

Διὰ ξύλου ὁ Ἄδᾶμ, Παραδείσου γέγονεν ἀποικὸς· διὰ ξύλου δὲ Σταυροῦ, ὁ Ληστής Παράδεισον ὤκησεν· ὁ μὲν γὰρ γευσάμενος, ἐντολὴν ἠθέτησε τοῦ ποιήσαντος· ὁ δὲ συσταυρούμενος, Θεὸν ὠμολόγησε τὸν κρυπτόμενον, Μνήσθητί μου, βοῶν, ἐν τῇ βασιλείᾳ σου.

Ο σταυρωθεὶς καὶ ἀναστὰς, ὡς δυνατὸς ἐκ τάφου τριήμερος, καὶ τὸν πρωτόπλαστον Ἀδᾶμ, ἐξαναστήσας μόνε ἀθάνατε, κάμει εἰς μετάνοιαν, ἐπιστρέψαι Κύριε καταξίωσον, ἐξ ὅλης καρδίας μου, καὶ ἐν θερμῇ τῇ πίστει αἰεὶ κραυγάζειν σοι· Μνήσθητί μου Σωτῆρ, ἐν τῇ βασιλείᾳ σου.

Ο ντως ἀνέστη ὁ Χριστὸς, καὶ μαρτυρεῖ ὁ τάφος παράνομοι· τὰ γὰρ ἐντάφια αὐτοῦ καταλιπὼν ἀνέστη τριήμερος· ὁ λίθος ἐσφράγιστο, καὶ πρὸ τοῦ τάφου φύλακες περιῆσαντο· ὁ Ἄδης ἐσκυλευται, ὁ θάνατος τέθηκε. Πισεύσατε ἔν σὺν ἡμῖν τῇ Ἀναστάσει αὐτοῦ.

Τὸν ἀναστάντα ἐκ νεκρῶν, καὶ τὸ τοῦ Ἄδου κράτος σκυλεύσαντα, καὶ ὄραθέντα γυναιξὶ, Μυροφόροις λέγοντα, Χαίρετε, πιστοὶ δυσωπήσωμεν, ἐκ φθορᾶς λυτρώσασθαι τὰς ψυχὰς ἡμῶν, κραυγάζοντες πάντοτε, Ληστοῦ τοῦ εὐγνώμονος τὴν φωνὴν πρὸς αὐτόν· Μνήσθητι καὶ ἡμῶν ἐν τῇ βασιλείᾳ σου.

Καὶ ἐκ τῶν Κανόνων τῆς Μεσοπεντηκοστῆς

Ὠδὴ γ' καὶ τῆς Σαμαρείτιδος Ὠδὴ ε'.

Ἀπόστολὸν καὶ Εὐαγγέλιον τῆς Σαμαρείτιδος Ἰερωνικόν. Αἰνεῖτε τὸν Κύριον.

Τῆς ΚΥΡΙΑΚῆς ΤΗΣ ΣΑΜΑΡΕΙΤΙΔΟΣ
ΕΣΗΕΡΑΣ.

Εἰς τὸ, Κύριε ἐκέκραξα, ἰσῶμεν Στίχ. ε'. καὶ φαλλόμεν Στιχηρὰ Προσόμοια τῆς Μεσοπεντηκοστῆς γ'. Ἦχος πλ. α'.

Χαίροις ἀσκητικῶν.

Ο φθη φωτοφανὴς καὶ τερπνὴ, τῆς τοῦ Σωτῆρος Ἀναστάσεως σήμερον, μεστότης ἢ παναγία, ὡς μεσημβρία φαιδρά, φρυκτωροῦσα κόσμον δείαις χάρισι· Χριστοῦ τῆς Ἐγέρσεως, λαμπαδοχῆσα τεραστία, τῆς ἀφθαρσίας, ἀπει-

στράπτει τὰ σύμβολα, καὶ προδείκνυσι, τὴν εἰς ὕψος Ἀνάληψιν· φαίνει τὴν πολυέραστον, τοῦ Πνεύματος ἔλευσιν, Πεντηκοστῆς τῆς πανσέπτῃ, τὴν λαμπροτάτην πανήγυριν· διὸ καὶ παρέχει, ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν εἰρήνην, καὶ μέγα ἔλεος.

Δόξης ὡς θείκης ποταμὸς, τῆς ἑορτῆς νῦν μεσαζούσης ὁ Κύριος, τὰ ρεῖθρα τῆς εὐσπλαγγνίας, πᾶσι παρέχων βοᾶ· Οἱ διψῶντες δεῦτε, καὶ ἀρύσασθε· πηγὴ συμπαθείας γάρ, καὶ ἐλέους τὸ πέλαγος, αὐτὸς ὑπάρχων, βρῦει κόσμῳ τὴν ἄρεσιν· πλύνει πταίσματα, καὶ καθαίρει νοσήματα· σώζει τῆς τὴν Ἀνάστασιν, αὐτοῦ ἑορτάζοντας· σκέπει τῆς πόθῳ τιμῶντας, τὴν μετὰ δόξης Ἀνάληψιν, αὐτοῦ καὶ παρέχει, ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν εἰρήνην, καὶ μέγα ἔλεος.

Μέσον τοῦ ἱεροῦ ἔστηκως, ὁ ἀπερίγραφτος Θεός τε καὶ Κύριος· Θεός γὰρ ὑπῆρχε φύσει, καὶν δι' ἡμᾶς βροτωθεῖς, περιγεγραμμένος ὡφθη σώματι· τοῖς πᾶσιν ἀνέβλυζε, τὰ ζωήρ-ρῦτα ῥήματα, τοῖς πᾶσι λέγων· Ἰαὶς ψυχᾶς ἐν-καθαίρητε, καὶ τοῦ καύσωνος, τῶν παθῶν ἀναψύξατε· μήτις ἀποστερήσοιτο, τῆς πόσεως ἀνθρώποι· θείαν γὰρ χάριν δωροῦμαι, τῆς ἀθανάτου καὶ κρείττονος, καὶ τῆς βασιλείας, συμμεθέξει μοι τῷ κτίστῃ, καὶ δοξασθήσεται.

Καὶ τοῦ Μηναίου γ'.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος πλ. δ'.

Μεσοῦσης τῆς ἑορτῆς πρὸ τοῦ πάθους, καὶ τῆς ἐνδόξου Ἀναστάσεώς σου Κύριε, ἧς διδάσκων ἀγαθὲ, ἐν τῷ ἱερῷ τοὺς ἀπειθοῦντας Ἰουδαίους, καὶ Φαρισαίους, καὶ Γραμματεῖς, καὶ βροῶν πρὸς αὐτὸς· Ὁ διψῶν ἐρχέσθω πρὸς με καὶ πινέτω· ὁ πιστεύων εἰς ἐμέ, ὕδατος ζωῆς Πνεύματος θείου, ποταμοὶ ρέυσουσιν ἐκ τῆς κοιλίας αὐτοῦ. Ὡ τῆς ἀρρήτου σοφίας τῆς σῆς συνέσεως! Ὁ τὰ πάντα πληρῶν, Θεὸς ἡμῶν δόξα σοι.

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρὰ τῆς Ὀκτωήχου.

Ἦχος δ'. Ἀναστάσιμον.

Τὸν ζωοποιὸν σου Σταυρὸν, ἀπαύστως προσκυνοῦντες Χριστέ ὁ Θεὸς τὴν τριήμερόν σου Ἀνάστασιν δοξάζομεν· δι' αὐτῆς γὰρ ἀνεκαίνισας, τὴν καταφθαρεῖσαν τῶν ἀνθρώπων φύσιν παντοδύναμε· καὶ τὴν εἰς οὐρανοὺς ἀνοδὸν καθυπέδειξας ἡμῖν, ὡς μόνος ἀγαθὸς καὶ φιλόανθρωπος.

Κατανυκτικόν.

Στίγ. Πρὸς σέ ἦρα τοὺς ὀφθαλμούς μου.

Η θέλον δάκρυσιν ἐξαλείψαι, τῶν ἐμῶν πταισμάτων Κύριε τὸ χειρόγραφον, καὶ τὸ

ὑπόλοιπον τῆς ζωῆς μου, διὰ μετανοίας εὐαρεστῆσαι σοι· ἀλλ' ὁ ἐχθρὸς ἀπάταξέ με, καὶ πολεμεῖ τὴν ψυχὴν μου. Κύριε, πρὶν εἰς τέλους ἀπόλωμαι, σῶσόν με.

Μαρτυρικόν.

Στίγ. Ἐλέησον ἡμᾶς, Κύριε ἐλέησον.

Ο ἐνδοξαζόμενος, ἐν ταῖς μνείαις τῶν Ἁγίων σου, Χριστέ ὁ Θεός, ὑπ' αὐτῶν δυσωπούμενος, κατάπεμψον ἡμῖν τὸ μέγα ἔλεος.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος πλ. β'.

Τῆς ἑορτῆς μεσοῦσης, τῆς σῆς Χριστέ Ἀναστάσεως, καὶ θείας παρουσίας τοῦ ἁγίου Πνεύματος, συνελθόντες, τῶν θαυμάτων σου, ἀνυμνοῦμεν τὰ μυστήρια· ἐν ἧ κατάπεμψον ἡμῖν τὸ μέγα ἔλεος.

Ἀπολυτίκιον. Μεσοῦσης τῆς ἑορτῆς.

Τῆ ΔΕΥΤΕΡᾶ ΤΗΣ Ε΄ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ ΠΡΩΓ'.

Εἰς τὸν Ὄρθρον. Μετὰ τὴν α'. Στιχολογ. Καθίσματα τῆς Ὀκτωήχου. Ἦχος δ'.

Ἀναστάσιμον.

Αναβλέψασαι τοῦ τάφου τὴν εἴσοδον, καὶ τὴν φλόγα τοῦ Ἀγγέλου μὴ φέρουσαι, αἱ Μυροφόροι σὺν τρόμῳ ἐξίσταντο, λέγουσαι· Ἄρα ἐκλάπη, ὁ τῷ Ληστῇ ἀνοίξας Παράδεισον; ἄρα ἠγέρθη, ὁ καὶ πρὸ πάθους κηρύξας τὴν Ἐγερσιν; Ἀληθῶς ἀνέστη Χριστὸς ὁ Θεός, τοῖς ἐν Ἄδῃ παρέχων ζωὴν καὶ ἀνάστασιν.

Κατανυκτικόν.

Τὴν ταπεινὴν μου ψυχὴν ἐπίσκεψαι Κύριε, τὴν ἐν ἀμαρτίαις τὸν βίον ὅλον δαπανήσασαν· ὃν τρόπον τὴν Πόρνην, δεῖξαι καμὲ καὶ σῶσόν με.

Μαρτυρικόν.

Σήμερον τὰ τῶν Ἀγγέλων στρατεύματα, ἐν τῇ μνήμῃ τῶν Ἀθλοφόρων παραγέγονε, τὰς τῶν πιστῶν διανοίας φωτίσαι, καὶ τὴν οἰκτιμένην τῇ χάριτι φαιδρῦναι· δι' αὐτῶν ὁ Θεὸς δυσωπούμενος, δώρησαι ἡμῖν τὸ μέγα ἔλεος.

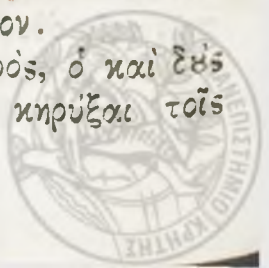
Θεοτοκίον.

Τεῖχος ἀκαταμάχητον ἡμῶν τῶν Χριστιανῶν, ὑπάρχεις Θεοτόκε Παρθένε· πρὸς σέ γὰρ καταφεύγοντες, ἄτρωτοι διαχόμενοι· καὶ πάλιν ἀμαρτάνοντες, βοῶμέν σοι· Χαῖρε κεχαριτωμένη, ὁ Κύριος μετὰ σοῦ.

Μετὰ τὴν β'. Στιχολογίαν, Κάθισμα τῆς Μεσοπεντηκοστῆς. Ἦχος πλ. δ'.

Τὴν Σοφίαν καὶ Λόγον.

Η Σοφία ὁ Λόγος ὁ τοῦ Πατρὸς, ὁ καὶ ἐξ ἑσῶν Ἀποστόλοις ῥῆμα Θεοῦ, κηρύξαι τοῖς

νατέ, τοῦ θανάτου τὰ δεσμά ὡς Θεὸς διέρρηξας· διὸ προσκυνοῦμεν τὴν ἐκ νεκρῶν σου Ἀνάσασιν ἐν ἀγαλλιάσει βοῶντες· Παντοδύναμε Κύριε, δόξα σοι.

Κατανυκτικόν.

Στίχ. Πρὸς σέ ἦρα τοὺς ὀφθαλμούς μου.

Τίς χειμαζόμενος καὶ προστρέχων, τῷ λιμένι τούτῳ, οὐ διασώζεται; ἢ τίς ὀδυνώμενος καὶ προσπίπτων, τῷ ἰατρείῳ τούτῳ, οὐ θεραπεύεται; Δημιουργέ τῶν ἀπάντων, καὶ ἰατρὲ τῶν νοσούντων, Κύριε, πρὶν εἰς τέλος ἀπόλωμαι, σῶσόν με.

Μαρτυρικόν.

Στίχ. Ἐλέησον ἡμᾶς Κύριε, ἐλέησον.

Ο τῶν ἁγίων Μαρτύρων δεξάμενος τὴν ὑπομονὴν, καὶ παρ' ἡμῶν δέχου τὴν ὑμνωδίαν φιλόνηρωπε, δωρούμενος ἡμῖν, ταῖς αὐτῶν ἰκεσίαις, τὸ μέγα ἔλεος.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος γ'.

Μεσούσης τῆς ἑορτῆς, δοξάζομεν τὸν ἐν μέσῳ τῆς γῆς, σωτηρίαν ἐργασάμενον· μέσον γὰρ δύο ληξῶν, ἡ ζωὴ ἐν ξύλῳ ἐκρέματο· καὶ τῷ μὲν βλασφημοῦντι ἐσιώπα, τῷ δὲ πιεζούντι ἐβόα· Σήμερον μετ' ἐμοῦ ἔση ἐν τῷ Παραδείσῳ. Κατήλθεν ἐν τάφῳ, ἐσκύλευσε τὸν Ἄδην, καὶ ἀνέστη τριήμερος, σώζων ταῖς ψυχὰς ἡμῶν.

Ἀπολυτικόν. Μεσούσης τῆς ἑορτῆς.

Τῆ ΤΡΙΤῆ Τῆς Ε'. ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ
ΠΡΩΤ'.

Εἰς τὸν Ὅρθρον. Μετὰ τὴν α'. Στιχολογ. Καθίσματα τῆς Ὀκτωήχου. Ἦχος δ'.

Κατεπλάγη Ἰωσήφ.

Ἀναστάσιμον.

Εἰκεσία σου βουλῇ, Σταυρὸν ὑπέμεινας Σωτήρ, καὶ ἐν μνήματι καινῷ, ἄνθρωποι ἔθεντο θνητοί, τὸν διὰ λόγῳ τὰ πέρατα συζησάμενον· ὅθεν δεσμευθεὶς, ὁ ἀλλότριος, θάνατος δεινῶς ἐσκυλεύετο· καὶ οἱ ἐν Ἄδῃ ἅπαντες ἐκραύγαζον, τῇ ζωηφόρῳ Ἐγέρσει σου· Χριστὸς ἀνέστη, ὁ Ζωοδότης, μένων εἰς τοὺς αἰῶνας.

Κατανυκτικόν. Ὅμοιον.

Αναλόγισαι ψυχῇ, πῶς παραστῶμεν τῷ κριτῇ· ἐπὶ βήματος φρικτοῦ, τίθενται θρόνοι φοβεροί, καὶ τῶν ἀνθρώπων αἱ πράξεις διελέγονται. Τότε ὁ κριτῆς ἀδυσώπητος· Ἐκεῖ τὸ πῦρ δεινῶς συμπαρίσταται, ὡσπερ ἀγρία θάλασσα, σὺν ἤχῳ κατακαλύφαι τοὺς πταίσαντας. Ἀναλογίζου, ταῦτα ψυχῇ μου, καὶ τὰ ἔργα σου εὐθνον.

Μαρτυρικόν.

Τῶν ἐν ὄλῳ τῷ κόσμῳ Μαρτύρων σου, ὡς πορφύραν καὶ βύσπον τὰ αἵματα, ἡ Ἐκκλησία σου στολισαμένη, δι' αὐτῶν βοᾷ σοι, Χριστέ ὁ Θεός· Τῷ λαῷ σου τοὺς οἰκτιρμούς σου καταπέμψον, εἰρήνην τῇ πολιτείᾳ σου δώρησαι, καὶ ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν τὸ μέγα ἔλεος.

Θεοτοκίον.

Φοβερόν τὸ μυστήριον, καὶ τὸ θαῦμα παράδοξον! πῶς ἡ Παρθένος σέ τὸν Κτίστην τῶν ἀπάντων ἐβάστασε, καὶ μετὰ τόκον πάλιν σώα καὶ Παρθένος διέμεινε; Ὁ τεχθεὶς ἐξ αὐτῆς, τὴν πίστιν στήριξον, τὰ ἔθνη πράυνον, καὶ τὸν κόσμον εἰρήνευσον, ὡς φιλόνηρωπος.

Μετὰ τὴν β'. Στιχολογίαν, καθίσμα τῆς Μεσοπεντηκοστῆς. Ἦχος πλ. δ'.

Τὴν Σοφίαν καὶ Λόγον.

Τῆς σοφίας τὸ ὕδωρ καὶ τῆς ζωῆς, ἀναβλύζων τῷ κόσμῳ πάντας Σωτήρ, καλεῖς τοῦ ἀρύσασθαι, σωτηρίας τὰ νάματα· τὸν γὰρ θεῖον νόμον σου, δεχόμενος ἄνθρωπος, ἐν αὐτῷ σθεννύει, τῆς πλάνης τοὺς ἄνθρακας· ὅθεν εἰς αἰῶνας, οὐ διψήσει, οὐ λήξει, τοῦ κέρου σου Δέσποτα, Βασιλεῦ ἐπουράνιε· διὰ τοῦτο δοξάζομεν, τὸ κράτος σου Χριστέ ὁ Θεός, τῶν πταισμάτων ἄφεσιν αἰτούμενοι, καταπέμψαι πλουσίως τοῖς δούλοις σου.

Δίς.

Τὸ Ἀνάστασιν Χριστοῦ· ὁ Ν'. καὶ οἱ Κανόνες τῆς ἑορτῆς, μετὰ τῶν Εἰρμῶν εἰς ἡ. καὶ τοῦ Μηναίου εἰς δ'. Κοντάκιον, καὶ Ἐξαποστειλάριον τῆς ἑορτῆς.

Εἰς τοὺς Αἴνους, ἰστώμεν Στίχους δ'· καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ τῆς Ὀκτωήχου. Ἦχος δ'.

Ἀναστάσιμον.

Εν τῷ Σταυρῷ σου Χριστέ, τῆς ἀρχαίας καταράς ἠλευθέρωσας ἡμᾶς· καὶ ἐν τῷ θανάτῳ σε, τὸν τὴν φύσιν ἡμῶν τυραννήσαντα, Διάβολον κατήργησας· ἐν δὲ τῇ Ἐγέρσει σου, χαρᾶς τὰ πάντα ἐπλήρωσας. Διὸ βοῶμέν σοι· Ὁ ἀναστάς ἐκ τῶν νεκρῶν, Κύριε δόξα σοι.

Δίς.

Κατανυκτικόν.

Πλῦνόν με, τοῖς δάκρυσί με Σωτήρ, ὅτι βεβύλωμαι ἐν πολλαῖς ἀμαρτίαις· διὸ καὶ προσπίπτω σοι, ἐλεῆμον Ἠμαρτον, ἐλέησόν με ὁ Θεός.

Μαρτυρικόν.

Αγγέλων συμμετοχοὶ γεγονάτε, ἅγιοι Μάρτυρες, ἐν σταδίῳ τὸν Χριστὸν ἀνδρείως κηρύξαντες· πάντα γὰρ τὰ ἐν κόσμῳ κατελίπετε τερπνά, ὡς ἀνύπαρκτα, τὴν πίστιν δέ,

ὡς ἀγκυραν ἀσφαλῆ ἐκρατήσατε· ὅθεν καὶ τὴν πλάνην ἀπελάσαντες, πηγάζετε τοῖς πιβοῖς ἱαμάτων χαρίσματα, ἀπαύστως πρεσβεύοντες, σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος δ'.

Κύριε, πρὸ τοῦ ἀχράντου σου Σταυροῦ, τῆς ἑορτῆς μεσοῦσης, ἐν τῷ ἱερῷ ἀνήλθες, Ἰουδαίῃς παρρησίᾳ διδάσκων τὰ Μωσέως, καὶ ἐν νόμῳ διὰ σὲ νομοθετηθέντα· ἐκπληττόμενοι δὲ Χριστέ, τῆς σῆς σοφίας τὸ ἀφραστον μυστήριον, τὴν κατὰ σοῦ σκευωρίαν ἐν ἑαυτοῖς φθόνῳ ἐμελέτων· Πῶς οὗτος οἶδε γράμματα, μὴ μεμαθηκώς; ἀγνοοῦντες σὲ τὸν Σωτῆρα τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρὰ Προσόμοια τῆς Μεσοπεντηκοστῆς. Ἦχος β'.

Τέλος ὦν καὶ ἀρχὴ, μεσότης τε ἐν μέσῳ, τῆς ἑορτῆς ἐπέστης, τῷ ἱερῷ Χριστέ μου, πηγάζων μοι τὴν ἀφῆσιν.

Στίχ. Μνήσθητι τῆς συναγωγῆς σου.

Ἦκουσεν ἡ Σιών, τῆς Ἀναστάσεώς σου, τὸ θεῖον κράτος Λόγε, καὶ χαίρει σὺν τοῖς τέκνοις, ὑμνοῦσά σε τὸν εὐσπλαγχνον.

Στίχ. Ὁ δὲ Θεὸς Βασιλεὺς ἡμῶν.

Σέλας τὸ ἐκ Πατρὸς, ἐξέλαμψας ὁ Λόγος· ἀλλ' ἐπ' ἐσχάτων χρόνων, ἐφάνης ὡς βροτός μοι, πταισμάτων νέμων ἀφῆσιν.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος πλ. δ'.

Μεσῆσης τῆς ἑορτῆς τοῦ Πάσχα, ἐν τῷ ναῷ ἀνήλθες τοῦ ἱεροῦ, ὁ Σωτῆρ ἡμῶν· καὶ σταῖς ἐν μέσῳ τοῦ ὄχλου, ἐδίδασκεις αὐτοὺς παρρησίᾳ, καὶ ἔλεγες· Ἐγὼ εἶμι τὸ φῶς τοῦ κόσμου· ὁ ἐμοὶ ἀκολουθῶν, οὐ μὴ περιπατήσῃ ἐν τῇ σκοτίᾳ, ἀλλ' ἔξει τὸ φῶς τῆς ἀθανάτου ζωῆς.

Τῇ Τρίτῃ τῆς ε'. Ἑβδομάδος Ἑσπέρας.

Ἐν ταύτῃ τῇ ἡμέρᾳ ἀποδίδεται ἡ Ἑορτὴ τῆς Μεσοπεντηκοστῆς, καὶ ψάλλομεν πάντα τὰ αὐτῆς (πλὴν τῶν Ἀναγνωσμάτων) ἐντε τῷ Ἑσπερινῷ καὶ τῷ Ὄρθρῳ, καὶ τῇ Λειτουργίᾳ· ἅπερ ζῆτει, σελ. 81-89.

Τῇ ΤΕΤΑΡΤῃ ΤΗΣ Ε'. ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ Ἑσπέρας.

Εἰς τὸ, Κύριε ἐκέκραξα, ἰστώμεν Στίχους ε' καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ Προσόμοια τῆς Σαμαρείτιδος γ'. Ἦχος δ'.

Ὁ ἐξ ὑψίστου κληθεῖς.

Παρά τὸ φρέαρ Χριστὸς τὴν Σαμαρείτιν, εὐρών ἐξήτησατο, ὕδωρ πιεῖν ἐξ αὐτῆς, δι-

ψῶν τὴν ταύτης διόρθωσιν, καὶ σωτηρίαν, ὃ καὶ ἐγνώσθη ἔργοις πληρούμενον· ταύτην γὰρ ἀνέλικουσαν πόμα τοῦ ὕδατος, αὐτὸς ἀνέλκει, καὶ πόματος, πληροῖ τοῦ ζῶντος, τοῖς συμπολίταις διαγορεύουσαν· Ἴδου ὁ πάλαι, ἐν τῷ νόμῳ ρηθεῖς Μεσσίας Χριστὸς ἐπεφάνη ὡς ἄνθρωπος, ἐννοιῶν κεκρυμμένων, ἐκκαλύπτων τὰ ἀπόρρητα.

Ἴδου Μεσσίας Χριστὸς τοῖς ἐν τῇ πόλει, ἐν γῆ πεφανέρωται, ἡ Σαμαρείτις φησὶν, ὃ γεγραμμένος ἐλεύσεσθαι, ἐν νόμῳ πάλαι, Προφήτης μέγας, Θεὸς καὶ ἄνθρωπος, ὃς καὶ τὰ πρακτέα μοι ἐπέξηγησατο, καὶ τὰ ἐν βάθει καρδίας μου, ἐγκεκρυμμένα, πάντα μοι εἶπεν ὡς ἐπετέλεσα. Ὅθεν ἡ πόλις συνδραμοῦσα ὄρα, τοὺς λόγους αὐτῆς κατὰ πᾶν ἀληθεύοντας, καὶ τὸ πρᾶγμα θαυμάζει, καὶ πιστοῦται τῷ θεάματι.

Σὲ τὸν ἐν ἕκτη τῇ ὥρᾳ ὡς Δεσπότην, ποτὲ πρὸς Παραδείσον περιπατοῦντα, Θεὸν, ἡ τῆς Προμήτορος ἐβλεψε, θυγάτηρ πάλιν, ἐν ὥρᾳ ἕκτη οὕτω καθήμενον, ἐνθα πηγὴ ὕδατος, καὶ φρέαρ ὠρυκτο, καὶ ἐξ αὐτῆς ἐξαιτῆμενον, πιεῖν ὡς ὕδωρ, αὐτὴν ποτίσης ζωῆς ἀλλόμενον, ὃ καὶ ἐπράχθη· καὶ τοῦ ὕδατος, ζωηφόρου τοῦ σοῦ ἐκροφήσασα, τοῖς ἐν πόλει κηρύττει, τὴν τοῦ ναμάτος θαψίλειαν.

Εἶτα τοῦ Μηναίου γ'.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος α'.

Επὶ τὴν πηγὴν ἐπέστη, ἡ πηγὴ τῶν θαυμάτων, ἐν τῇ ἕκτη ὥρᾳ τῆς Εὐας ζωγρησαι καρπὸν· ἡ γὰρ Εὐὰ ἐν ταύτῃ ἐξεληλυθεν ἐκ τοῦ Παραδείσου, ἀπάτη τοῦ ὄφεις. Ἠγγικεν οὖν ἡ Σαμαρείτις ἀντλήσαι ὕδωρ· ἦν ἰδὼν ἔφη ὁ Σωτῆρ· Δός μοι ὕδωρ πιεῖν, καὶ γὰρ ὕδατος ἀλλομένου ἐμπλήσω σε· καὶ εἰς τὴν πόλιν δραμοῦσα ἡ σώφρων, τοῖς ὄχλοις ἀνήγγειλεν εὐθύς· Δεῦτε, ἴδετε Χριστὸν τὸν Κύριον, τὸν Σωτῆρα τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρὰ τῆς Ὀκτωήχου.

Ἦχος γ'. Ἀναστάσιμον.

Πύλας Ἄδου συνέτριψας Κύριε, καὶ τῷ σῷ θανάτῳ, τοῦ θανάτου τὸ βασίλειον ἔλυσας· γένος δὲ τὸ ἀνθρώπινον, ἐκ φθορᾶς ἐλευθέρωσας, ζωὴν καὶ ἀφθαρσίαν τῷ κόσμῳ δωρησάμενος, καὶ τὸ μέγα ἔλεος.

Ἀποστολικόν.

Στίχ. Εἰς πᾶσαν τὴν γῆν ἐξῆλθεν.

Τῶν Ἀποστόλων τὸν χορὸν, Πνεύματι ἀγίῳ ἐφώτισας Χριστέ· καὶ ἡμῶν τὸν ρύπον

τῆς ἀμαρτίας, δι' αὐτῶν ἀπόπλυνον ὁ Θεός, καὶ ἐλέησον ἡμᾶς.

Μαρτυρικόν.

Στίχ. Θαυμαστός ὁ Θεός ἐν τοῖς Ἁγίοις αὐτῆ.

Εχοντες παρρησίαν πρὸς τὸν Σωτῆρα Ἁγιοι, πρεσβεύσατε ἀπαύστως, ὑπὲρ ἡμῶν τῶν ἀμαρτωλῶν, ἄφεσιν πταισμάτων αἰτούμενοι, καὶ ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν τὸ μέγα ἔλεος.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος β'.

Επὶ τὸ φρέαρ ὡς ἦλθεν ὁ Κύριος, ἡ Σαμαρεῖτις ἠρώτα τὸν εὐσπλαγγχον· Παράσχε μοι τὸ ὕδωρ τῆς πίστεως, καὶ λήψομαι τῆς κολυμβήθρας τὰ νάματα, ἀγαλλίασιν καὶ λύτρωσιν· Ζωοδότα Κύριε, δόξα σοι.

Ἀπολυτίκιον. Τὸ φαιδρὸν τῆς Ἀναστάσεως.

Θεοτοκίον. Τὸ ἀπ' αἰῶνος ἀπόκρυφον.

Τῆ ΠΕΜΠΤῆ Τῆς Ε'. ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ ΠΡΩΤῆ.

Εἰς τὸν Ὅρθρον. Μετὰ τὴν α'. Στιχολογ. Καθίσματα τῆς Ὀκτωήχου. Ἦχος δ'.

Ἀναστάσιμον.

Ὁ ὑψωθείς ἐν τῷ Σταυρῷ.

Οσταυρωθεὶς ὑπὲρ ἡμῶν ἐκείως, καὶ λογισθεὶς ἐν τοῖς νεκροῖς Ζωοδότα, καὶ ἀναστάς τριήμερος Χριστέ ὁ Θεός, ἔθραυσας δυνάμει σου, τοῦ θανάτου τὸ κράτος, πάντας τῆ Ἐγέρσει σου, τοὺς ἐν Ἄδῃ ζώσας· καὶ ἀνυμνοῦντες σέβομεν τὴν σὴν, Ἐγερσιν πάντες, ἀθάνατε Κύριε.

Ἀποστολικόν. Ταχὺ προκατάλαβε.

Φωστῆρες εἰς τὰ πέρατα, τοὺς Μαθητάς σε Σωτῆρ, ἀνέδειξας ἐκλάμποντας, ἐν τῷ κηρύγματι, ψυχὰς καταυγάζοντας, πλάνην τὴν τῶν εἰδώλων, δι' αὐτῶν ἀμαυρώσας, δόγμασιν εὐσεβείας καταλάμπας τῷ κόσμῳ. Αὐτῶν ταῖς ἐκείαις, σῶσον τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Μαρτυρικόν. Ὅμοιον.

Σταυρῷ ὀπλισάμενοι οἱ Ἀθλοφόροι σου, τὴν πλάνην ἐνίκησαν, τοῦ ἀρχεκάκου ἐχθροῦ Χριστέ ὁ Θεός ἡμῶν· ἔλαμψαν ὡς φωστῆρες, τοὺς βροτούς ὀδηγοῦντες· νέμουσι τὰς ἰαίσεις, ταῖς ἐν πίστει αἰτοῦσιν. Αὐτῶν ταῖς ἐκείαις, σῶσον τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Θεοτοκίον. Ὅμοιον.

Παρθένε πανάμωμε τὸν ὑπεράγαθον, Θεὸν ἡκυήσασα, σὺν Ἀποστόλοις αὐτόν, ἀπαύστως, ἐκέτευσ, ἄφεσιν τῶν πταισμάτων, καὶ διορθωσιν βίου, δοῦναι ἡμῖν πρὸ τέλους, ταῖς ἐν

πίστει καὶ πόθῳ, ὕμνοῦσί σε κατὰ χρέος μὴ πανύμνητε.

Μετὰ τὴν β'. Στιχολογίαν, Καθίσμα τῆς Σαμαρεῖτιδος. Ἦχος πλ. β'.

Ος τῆ πιστῆ Σαμαρεῖτιδι Κύριε, τῆς Θεότητος τῆς σῆς, τὴν πηγὴν ἠνέωξας, καὶ ἔθλυσσας θεογνωσίαν ἐπ' αὐτὴν, ἀρδεύων πόμα θεόληπτον· καὶ νῦν πᾶσιν ἡμῖν κατὰπεμψον, πταισμάτων ἰλασμόν ὑπεράγαθε.

Δίς.

Τὸ, Ἀνάστασιν Χριστοῦ· ὁ Ν'. καὶ οἱ Κανόνες, τῆς Σαμαρεῖτιδος μετὰ τῶν Εἰρμῶν εἰς ἡ. καὶ τοῦ Μηναιίου εἰς δ'. Κοντάκιον, καὶ Ἑξαποστειλάριον τῆς Σαμαρεῖτιδος.

Εἰς τοὺς Αἴνους, ἰστώμεν Στίχους δ'. καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ τῆς Ὀκτωήχου. Ἦχος δ'.

Ἀναστάσιμον.

Τῶν πατρικῶν σου κόλπων μὴ χωρισθεῖς, μονογενὲς Λόγε τοῦ Θεοῦ, ἦλθες ἐπὶ γῆς διὰ φιλανθρωπίαν, ἄνθρωπος γενόμενος ἀτρέπτως· καὶ Σταυρὸν καὶ θάνατον ὑπέμεινας σαρκί, ὁ ἀπαθὴς τῆ Θεότητι· ἀναστάς δὲ ἐκ νεκρῶν, ἀθανασίαν παρέσχες τῷ γένει τῶν ἀνδρώπων, ὡς μόνος παντοδύναμος.

Ἀποστολικόν.

Τοὺς ἀγραμμάτους Μαθητάς, τὸ Πνεῦμά σε τὸ ἅγιον, παιδευτὰς ἀνέδειξε Χριστέ ὁ Θεός, καὶ τῆ πολυφθόγγῳ ἀρμονίᾳ τῶν γλωσσῶν, τὴν πλάνην κατήργησεν, ὡς παντοδύναμος.

Μαρτυρικόν.

Πῶς ἡμῶν θαυμάσωμεν τοὺς ἀγῶνας, ἅγιοι Μάρτυρες, ὅτι σῶμα θνητὸν περικείμενος, τοὺς ἀσωμάτους ἐχθροὺς ἐτροπώσασθε· οὐκ ἐφόβησαν ἡμᾶς τῶν τυράννων αἰ ἀπειλαί· οὐ κατέπτηξαν ἡμᾶς τῶν βασιάνων αἰ προσβολαί· ἔντως ἀξίως παρὰ Χριστοῦ ἐδοξάσθητε, καὶ ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν αἰτεῖσθε τὸ μέγα ἔλεος.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος β'.

Οσυνάναρχος καὶ συναίδιος Υἱὸς καὶ Λόγος τοῦ Πατρὸς, ἐπὶ τὴν πηγὴν ἐπέστη, ἡ πηγὴ τῶν ἰαμάτων· καὶ γυνὴ ἐκ τῆς Σαμαρείας ἀντλήσαι ὕδωρ παραγέγονεν· ἦν ἰδὼν ἔφη ὁ Σωτῆρ· Δός μοι ὕδωρ πιεῖν, καὶ ἀπελθοῦσα φώνησόν σου τὸν ἄνδρα. Ἡ δὲ, ὡς ἀνθρώπων διαλεγομένη, καὶ οὐ Θεῶ, λαθεῖν σπουδάζουσα ἔλεγεν· Οὐκ ἔχω ἄνδρα. Καὶ ὁ Διδάσκαλος πρὸς αὐτὴν· Ἀληθῶς εἶπας, Οὐκ ἔχω ἄνδρα, πέντε γὰρ ἔσχες, καὶ νῦν ὅν ἔχεις, ἐκ ἐστι σου ἀνήρ. Ἡ δὲ, ἐπὶ τῷ ῥήματι εκπλαγείσα, καὶ εἰς τὴν πόλιν δραμοῦσα, τοῖς ὄχλοις

ἐπεβόα, λέγουσα· Δεῦτε ἴδετε Χριστόν, ὃς δωρεῖται τῷ κόσμῳ τὸ μέγα ἔλεος.

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρὰ Προσόμοια τῆς Σαμαρείτιδος. Ἦχος δ'.

Ὡς γενναῖον ἐν Μάρτυσιν.

Σὺ πηγὴ ἀγαθότητος, καθυπάρχων καὶ πέλαγος, τῆς ζωῆς ταμίαις τε, μόνη εὐσπλαγχνε, πῶς γυναικὶ Σαμαρείτιδι, ὀμιλῶν ἐφώνησας, δός μοι ὕδωρ τοῦ πιεῖν, ὅπως λάβῃς τὴν ἄφεσιν; Ἄνυμνοῦμέν σου, τὴν πολλὴν εὐσπλαγχνίαν, δι' ἧς σώζεις, τῶν βροτῶν ἅπαν τὸ γένος, διὰ πολλὴν ἀγαθότητα.

Στίχ. Ἐντεινε καὶ κατεοδοῦ καὶ βασιλευε.

Δεῦτε ἴδετε ἄνθρωπον, ὃς ἐξεῖπέ μοι σήμερον, τῇ πηγῇ καθήμενος, τί ἐποίησα· Προφήτης γὰρ ἀληθέστατος, ὑπάρχει καὶ μέγιστος, τὰ κρυπτά καὶ φανερά, ἐπιστάμενος ἅπαντα ἀλλὰ δῶρησαι, ὕδωρ ζῶν, ὃ παρέχεις τοῖς διψῶσιν, ἵνα μὴ διψήσω πάλιν, εἰς τὸν αἰῶνα φιλόανθρωπε.

Στίχ. Ἠγάπησας δικαιοσύνην.

Ἡ πηγὴ ἡ ἀένναος, ἡ ζωὴ ἡ ἀθάνατος, ῥεῖθρον τὸ ἀκένωτόν τε καὶ ἀφθαρτον, ὁδοιπορήσας ἐκάνητο, πλησίον τοῦ φρέατος, τοὺς οἰκίους Μαθητὰς, ἀποστείλας πρὸς βρώματα· προσωμίλει δέ, γυναικὶ ἀπαντλούσῃ, ταύτην θέλων, τοῦ θηρεῦσαι καὶ φωτίσαι, τὰ τῆς ψυχῆς αὐτῆς ὄμματα.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος γ'.

Α'γαλλιάσθω σήμερον φαιδρῶς, ὁ οὐρανὸς καὶ ἡ γῆ, ὅτι Χριστὸς πεφανέρωται, σαρκούμενος ὡς ἄνθρωπος, ἵνα τὸν Ἀδαμ ἐξάρῃ ἐκ κατάρας παγγενῆ· καὶ θυμασσοῦται θαύμασιν, ἐν Σαμαρείᾳ προσαφικόμενος· γυναικὶ δὲ παρέστη, ὕδωρ ζητῶν, ὃ νεφέλης ὕδασι περιβαλλόμενος· διὸ πάντες οἱ πιστοὶ προσκυνήσωμεν, τὸν δι' ἡμᾶς ἐκουσίως πτωχεύσαντα, εὐσπλαγχνῶ βουλή.

Τῆ ΠΕΜΠΤῆ ΤΗΣ Ε'. ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ
ΕΣΠΕΡΑΣ.

Εἰς τὸ, Κύριε ἐκέκραξα, ἱστώμεν Στίχ. ς'. καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ Προσόμοια τῆς Ἑορτῆς γ'.

Ἦχος δ'. Κύριε ἀνελθὼν ἐν τῷ Σταυρῷ.

Ἰδετε ὃν προέγραψε Μωσῆς, Ἰησοῦν Μεσσίαν ἐν τῷ νόμῳ ἐλεύσεσθαι, ἐπὶ τῆς γῆς θανάτῳ, δι' εὐσπλαγχνίαν, καὶ μοὶ προσομιλήσαντα, ὡς βροτὸν ἐν τῷ φρέατι· ὄντως οὗτος ὑπάρ-

χει ὁ Χριστὸς, ὁ ἐν κόσμῳ ἐρχόμενος· τοῖς ἐν τῇ Σιχαρ Σαμαρεῖτις ὥφθη λέγουσα.

Στόματος ἐξ ἠδέος γυναικὸς, ὕδατος ποτίμη γλυκεροῦ ἀναβλύζοντος, οἱ ἐν τῇ πόλει πιόντες, καὶ πρὸς τὸ φρέαρ τὸ ρέον τὴν ἀσπίλειαν, τὴν τῆ νάματος, ἐσπευδον ἀναχθῆναι τὸ τείχος, καὶ πηγὴν κατιδεῖν τὴν ἀένναον, τὴν ταῖς ἐκτακείσας ψυχὰς ἐπαναψύχουσαν.

Σύμμορφος κατιδόντες τὴν πηγὴν, καὶ ὁμοειδῆς τῆς τῶν ἀνθρώπων συστάσεως, τῇ γυναικὶ ἐπεβόων, οἱ ἐν τῇ πόλει· Οὐκ ἔτι διὰ σὴν ἡμεῖς, λαλιὰν πεπιστεύκαμεν, ἀληθῶς ἐπιγνόντες, ὅτι οὗτος ὑπάρχει ἡ λύτρωσις, καὶ ἡ σωτηρία τοῦ κόσμου ἡ αἰώνιος.

Καὶ τοῦ Μηναιίου γ'.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος πλ. β'.

Παρά τὸ φρέαρ τοῦ Ἰακώβ, εὐρῶν ὁ Ἰησοῦς τὴν Σαμαρείτιδα, αἰτεῖ ὕδωρ παρ' αὐτῆς, ὃ νέφεσι καλύπτων τὴν γῆν· Ὡ τῆ θανάτου! ὃ τοῖς Χερουθὶμ ἐποχούμενος, πόρνη γυναικὶ διελέγετο· ὕδωρ αἰτῶν, ὃ ἐν ὕδασι τὴν γῆν κρεμάσας· ὕδωρ ζητῶν, ὃ πηγὰς καὶ λίμνας ὕδατων ἐκχέων, θέλων ἐλκύσαι ὄντως αὐτήν, τὴν θηρευομένην ὑπὸ τοῦ πολεμήτορος ἐχθροῦ, καὶ ποτίσασθαι ὕδωρ ζῶν, τὴν φλεγομένην ἐν τοῖς ἀτοπήμασι δεινῶς, ὡς μόνος εὐσπλαγχνος καὶ φιλόανθρωπος.

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρὰ τῆς Ὀκτωήχου.

Ἦχος γ'. Σταυρώσιμον.

Πάντοτε ἔχοντες Χριστέ, τὸν Σταυρὸν σου, εἰς βοήθειαν, τὰς παγίδας τοῦ ἐχθροῦ, εὐχερῶς καταπατοῦμεν.

Στίχ. Πρὸς σὲ ἦρα τοὺς ὀφθαλμούς μου.

Κύριε ἀνελθὼν ἐν τῷ Σταυρῷ, τὴν προγονικήν ἡμῶν κατάραν ἐξήλειψας· καὶ κατελθὼν ἐν τῷ Ἄδῃ, τοὺς ἀπ' αἰῶνος δεσμίους ἠλευθέρωσας, ἀφθαρσίαν δωρούμενος, τῶν ἀνθρώπων τῷ γένει· διὰ τοῦτο ὑμνοῦντες δοξάζομεν, τὴν ζωοποιὸν, καὶ σωτήριόν σε Ἐγερσιν.

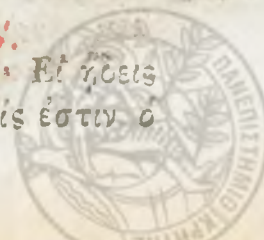
Μαρτυρικόν.

Στίχ. Ἐλέησον ἡμᾶς, Κύριε, ἐλέησον.

Ἰερεῖα ἔμφυχα, ὀλοκαυτώματα λογικὰ, Μάρτυρες Κυρίου, θύματα τέλεια Θεοῦ, Θεὸν γινώσκοντα, καὶ Θεῷ γινωσκόμενα· πρόβατα, ὧν ἡ μάνδρα λύκοις ἀνεπίβατος· πρεσβεύσατε καὶ ἡμᾶς συμποιμανθῆναι ὑμῖν, ἐπὶ ὕδατος ἀναπαύσεως.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος πλ. β'.

Ταῖδε λέγει Κύριος τῇ Σαμαρείτιδι· Εἰ ἤδεις τὴν δωρεάν τοῦ Θεοῦ, καὶ τίς ἐστὶν ὁ

λέγων σοι, Δός μοι ὕδωρ πιεῖν, σὺ ἂν ἤ-
τησας αὐτόν, καὶ ἔδωκέ σοι πιεῖν, ἵνα μὴ δι-
ψήσης εἰς τὸν αἰῶνα· λέγει Κύριος.

Ἀπολυτίκιον. Τὸ φαιδρὸν τῆς Ἀναστάσεως.
Θεοτοκίον. Τὸ ἀπ' αἰῶνος ἀπόκρυφον.

Τῆ Παρασκευῆ τῆς ἑβδομάδος
Ἡρώ.

Εἰς τὸν Ὁρθρον. Μετὰ τὴν α'. Στιχολογίαν,
Καθίσματα τῆς Ὀκτωήχου.

Ἦχος δ'. Ταχὺ προκατάλαβε.
Σταυρώσιμον

Σταυρῶ σε προσήλωσαν, οἱ Ἰουδαῖοι Σωτήρ,
δι' ἃ ἐκ τῶν ἐθνῶν ἡμᾶς ἀνεκαλέσω στορ-
γῆ, Χριστέ ὁ Θεὸς ἡμῶν· ἠπλωσας τὰς παλά-
μας, ἐν αὐτῷ σῆ βουλήσει, λόγχῃ δὲ τὴν πλευ-
ράν σε, κατεδέξω νυγῆναι. Τῷ πλήθει τῶν οἰ-
κτιρμῶν σου, δόξα φιλόνηρωπε.

Ἀναστάσιμον. Ὁμοιον.

Ανέστης ὡς ἀθάνατος, ἀπὸ τοῦ τάφου Σω-
τήρ, συνήγειρας τὸν κόσμον σου, τῆ δυ-
ναστεία τῆ σῆ, Χριστέ ὁ Θεὸς ἡμῶν· ἔθραυσας
ἐν ἰσχυί, τοῦ θανάτου τὸ κράτος· ἔδειξας
ἐλεῆμον, τὴν ἀνάστασιν πᾶσι· διόσε καὶ δο-
ξάζομεν, μόνε φιλόνηρωπε.

Μαρτυρικόν. Ὁμοιον.

Οἱ Μάρτυρές σου Κύριε, ἐν τῇ ἀθλήσει αὐ-
τῶν, στεφάνους ἐκομίσαντο, τῆς ἀφθαρ-
σίας, ἐκ σοῦ τοῦ Θεοῦ ἡμῶν· σχόντες γὰρ τὴν
ἰσχύν σου, τοὺς τυράννους καθεῖλον· ἔθραυσαν
καὶ δαιμόνων, τὰ ἀνίσχυρα θράση. Αὐτῶν ταῖς
ἱκεσίαις Χριστέ ὁ Θεός, σῶσον τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Σταυροθεοτοκίον. Ὁμοιον.

Σταυρῶ σε ὑψόμενον, ὡς ἐθεάσατο, ἡ ἄχραν-
τος Μήτηρ σου, Λόγε Θεοῦ μητρικῶς, θρη-
νοῦσα ἐφθέγγετο· Τί τὸ καινὸν καὶ ξένον, τοῦ-
το θαῦμα Υἱέ μου; πῶς ἡ ζωὴ τῶν ὄλων, ὀμι-
λεῖς τῷ θανάτῳ; Ζωῶσαι τοὺς θανέντας, θέ-
λων ὡς εὐσπλαγχνος.

Μετὰ τὴν β'. Στιχολ. Κάθισμα τῆς Ἑορτῆς.

Ἦχος δ'. Ταχὺ προκατάλαβε.

Ε'κ φρέατος νάματα, τοῦ γεηροῦ καὶ φθαρ-
τοῦ, ἐλθοῦσα ὡς σύννηθες, ἡ Σαμαρεῖτις
ἀντλεῖν, τὸ ζῶν ὕδωρ ἠντλησεν, οὕτως ἐφευρη-
κυῖα, τὴν πηγὴν καθημένην, ἐνθα πηγὴ καὶ
φρέαρ, Ἰακώβ διωρύχθη, κόσμου τοὺς φλογο-
τρόφους, δροσιζουσαν καύσωνας.

Τό. Ἀνάστασιν Χριστοῦ· ὁ Ν'. καὶ αἱ Κανόνες,
τῆς Σαμαρεῖτιδος μετὰ τῶν Εἰρμῶν εἰς ἡ. καὶ
τοῦ Μηναίου εἰς δ'.

Εἰς τοὺς Αἶνους, Στιχηρὰ τῆς Ὀκτωήχου.

Ἦχος δ'. Σταυρώσιμον.

Ε'δωκας σημείωσιν, τοῖς φοβουμένοις σε Κύ-
ριε, τὸν Σταυρὸν σου τὸν τίμιον, ἐν ᾧ ἐ-
θριάμβευσας, τὰς ἀρχὰς τοῦ σκότους, καὶ τὰς
ἐξουσίας καὶ ἐπανήγαγες ἡμᾶς, εἰς τὴν ἀρ-
χαίαν μακαριότητα· διό σου τὴν φιλόνηρωπον,
οἰκονομίαν δοξάζομεν, Ἰησοῦ παντοδύναμε, ὁ
Σωτήρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Δίς.

Ἀναστάσιμον.

Τῷ σῷ Σταυρῷ Χριστέ Σωτήρ, ὁδήγησον ἡ-
μᾶς ἐπὶ τὴν ἀληθειάν σε, καὶ ρῦσαι ἡμᾶς
τῶν παγίδων τοῦ ἐχθροῦ· ὁ ἀναστάς ἐκ τῶν
νεκρῶν ἀνάστησον ἡμᾶς, πεσόντας τῇ ἀμαρ-
τία, ἐκτείνας τὴν χεῖρά σου, φιλόνηρωπε Κύ-
ριε, τῇ πρεσβείᾳ τῶν Ἁγίων σου.

Μαρτυρικόν.

Τίμιος ὁ θάνατος, τῶν Ἁγίων σε Κύριε· ξί-
φει γὰρ καὶ πυρὶ καὶ ψύχει συντετριμ-
μένοι, ἐξέχεαν τὸ αἷμα αὐτῶν, ἐλπίδα ἔχοντες
εἰς σέ, ἀπολαβεῖν τῆ καμάτι τὸν μισθόν· ὑπέ-
μειναν καὶ ἔλαβον, παρὰ σῆ Σῶτερ τὸ μέγα ἔλεος.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος πλ. β'.

Η' πηγὴ τῆς ζωαρχίας, Ἰησοῦς ὁ Σωτήρ ἡ-
μῶν, ἐπὶ τὴν πηγὴν ἐπιστάς τῆ Πατριάρ-
χου Ἰακώβ, πιεῖν ἐζήτηε ὕδωρ παρὰ γυναικὸς
Σαμαρεῖτιδος. Τῆς δὲ τὸ ἀκοινωνήτον τῶν Ἰου-
δαίων προσειπούσης, ὁ σοφὸς δημιουργὸς με-
τοχετεύει αὐτήν, ταῖς γλυκέσι προσρήσεσι, μᾶλ-
λον πρὸς αἴτησιν τοῦ αἰδίου ὕδατος· ὁ καὶ λα-
βοῦσα, τοῖς πᾶσιν ἐκήρυξεν εἰποῦσα· Δεῦτε,
ἴδετε τῶν κρυπτῶν γνώστην καὶ Θεόν, παρα-
γενόμενον σαρκί, διὰ τὸ σῶσαι τὸν ἄνθρωπον.

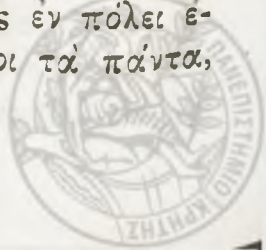
Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρὰ Προσόμοια.

Ἦχος δ'. Ὡς γενναῖον ἐν Μάρτυσιν.

Μεθ' ὑδρίας ἀρδεύσασθαι, ἀπελθοῦσα καὶ
φρέατι, τὴν ὑδρίαν ἀνυδρον καταλείψασα,
μόνη πρὸς πόλιν ἐπέδραμε, πηγὴν τὴν ζωήρ-
τον, ἐκβοῶσα ἐφευρεῖν, Σαμαρεῖτις τὴν ἀφθο-
νον· ὅθεν ἠρδευσε, τὸ σωτήριον νᾶμα, καὶ τὴν
ταύτης, ἐπανέψυξε καρδίαν, τὴν ἐκτακειῖσαν
τοῖς πάθεσιν.

Στίχ. Ἐντεινε καὶ κατευοδοῦ.

Αληθῶς εἶπας, εἶρηκεν, ὁ Σωτήρ Σαμαρεῖτι-
δι, ὡς οὐκ ἔχεις σήμερον, ἄνδρα νόμιμον·
πέντε γὰρ ἔσχες τοπρότερον, καὶ νῦν, ὃν περ
κέκτησαι, οὐχ ὑπάρχει σου ἀνὴρ, ἀλλὰ νόμῳ
ἀλλότριος· ἢ καὶ σπεύσασα, τοῖς ἐν πόλει ἐ-
βόα· Εἶδον ἄνδρα, ὃς ἐξεῖπέ μοι τὰ πάντα,
ὅσα κρυφίως ἐποίησα.

Στίχ. Ἠγάπησας δικαιοσύνην.

Ρεῖθρον ἄλλο ζωήρρυτον, οὐρανίου ἐκ φρέατος, Σαμαρεῖτις ἠντλησεν ἐπὶ φρέατος, τοῦτο εὐροῦσα χεόμενον, ἐξ οὗ τὸ ἐπίκηρον, εἶχε σύνθητες ἀντλεῖν, ὕδωρ ἄλλο τὸ χθόνιον· ὃ ἀλλόμενον, ἐν τῇ ταύτης καρδίᾳ ἀνεδείχθη, ὡς πηγὴ τις ἄλλη νέα, παθῶν δροσίζουσα καύσωνας.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος πλ. δ'.

Ο'ς ὠφθης ἐν σαρκί, Χριστέ ὁ Θεός, δι' ἄφατον οἰκονομίαν, ἀκούσασα ἡ Σαμαρεῖτις, τοῦ λόγου σου τοῦ φιλανθρώπου, κατέλιπε τὸ ἀντλημα ἐπὶ τὸ φρέαρ, καὶ ἔδραμε λέγασα τοῖς ἐν τῇ πόλει· Δεῦτε, ἴδετε καρδιογνώστην· μήτι οὗτος ὑπάρχει ὁ προσδοκώμενος Χριστός, ὁ ἔχων τὸ μέγα ἔλεος.

**Τῆ Παρασκευῆ τῆς Ε'. Εβδομαδαοῦ
Εσπερας.**

Εἰς τὸ, Κύριε ἐκέκραξα, ἰστώμεν Στίχ. 5'. καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ τῆς Σαμαρεῖτιδος γ'.

Ἦχος α'.

Ε'πὶ τὴν πηγὴν ἐπέστη, ἡ πηγὴ τῶν θαυμαμάτων, ἐν τῇ ἔκτη ὥρᾳ, τῆς Εὐας ζωγήσας καρπὸν· ἡ γὰρ Εὐα ἐν ταύτῃ ἐξεληλύθει ἐκ τοῦ Παραδείσου, ἀπάτη τοῦ ὄφρατος. Ἦγγικεν οὖν ἡ Σαμαρεῖτις ἀντλεῖσαι ὕδωρ· ἦν ἰδὼν ἔφη ὁ Σωτὴρ· Δός μοι ὕδωρ πιεῖν, καὶ γὰρ ὕδατος ἀλλομένου ἐμπλήσω σε· καὶ εἰς τὴν πόλιν δραμοῦσα ἡ σώφρων, τοῖς ὄχλοις ἀνήγγειλεν εὐθύς· Δεῦτε, ἴδετε Χριστὸν τὸν Κύριον τὸν Σωτῆρα τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Ἦχος β'.

Ε'πὶ τὸ φρέαρ ὡς ἦλθεν ὁ Κύριος, ἡ Σαμαρεῖτις ἠρώτα τὸν εὐσπλαγχνον· Παρασχέ μοι τὸ ὕδωρ τῆς πίστεως, καὶ λήψομαι τῆς κολυμβήθρας τὰ νάματα, ἀγαλλίασιν καὶ λύτρωσιν· Ζωοδότα Κύριε, δόξα σοι.

Ἦχος ὁ αὐτός.

Ο' συνάναρχος καὶ συναΐδιος Υἱὸς καὶ Λόγος τοῦ Πατρὸς, ἐπὶ τὴν πηγὴν ἐπέστη, ἡ πηγὴ τῶν ἰαμάτων· καὶ γυνὴ ἐκ τῆς Σαμαρείας ἀντλήσας ὕδωρ παραγέγονεν· ἦν ἰδὼν ἔφη ὁ Σωτὴρ· Δός μοι ὕδωρ πιεῖν, καὶ ἀπελθούσα, φώνησόν σου τὸν ἄνδρα· Ἡ δὲ, ὡς ἀνδρῶπι διαλεγομένη, καὶ οὐ Θεῶ, λαθεῖν σπυδαίζουσα ἔλεγεν· Οὐκ ἔχω ἄνδρα. Καὶ ὁ Διδάσκαλος πρὸς αὐτήν· Ἀληθῶς εἶπας Οὐκ ἔχω ἄνδρα, πέντε γὰρ ἔσχες, καὶ νῦν ὄν

ἔχεις, οὐκ ἔστι σοι ἄνδρ. Ἡ δὲ, ἐπὶ τῷ ῥήματι ἐκπλαγεῖσα, καὶ εἰς τὴν πόλιν δραμοῦσα, τοῖς ὄχλοις ἐπέβόα λέγουσα· Δεῦτε, ἴδετε Χριστὸν, ὃς δωρεῖται τῷ κόσμῳ τὸ μέγα ἔλεος.

Καὶ τοῦ Μηναιίου γ'.

Δόξα. Ἦχος πλ. β'.

Παρά τὸ φρέαρ τοῦ Ἰακώβ, εὐρών ὁ Ἰησοῦς τὴν Σαμαρεῖτιδα, αἰτεῖ ὕδωρ παρ' αὐτῆς, ὃ νέφεσι καλύπτων τὴν γῆν· Ὡ τῆ θαύματος! ὁ τοῖς Χερουβὶμ ἐποχοῦμενος, πόρνη γυναικὶ διελέγετο· ὕδωρ αἰτῶν, ὃ ἐν ὕδασι τὴν γῆν κρεμάσας· ὕδωρ ζητῶν, ὃ πηγὰς καὶ λίμνας ὑδάτων ἐκχέων· θείων ἐλκύσαι ὄντως αὐτήν, τὴν θηρευομένην ὑπὸ τοῦ πολεμήτορος ἐχθροῦ, καὶ ποτίσασθαι ὕδωρ ζῶν, τὴν φλεγομένην ἐν τοῖς ἀτοπήμασι δεινῶς, ὡς μόνος εὐσπλαγχνος καὶ φιλάνθρωπος.

Καὶ νῦν. Ἦχος δ'.

Ο' διὰ σέ θεοπάτωρ Προφήτης Δαυΐδ, μεγαλειῶς περὶ σοῦ προανεφώνησε, τῷ μεγαλειῶς σοι ποιήσαντι· Παρέστη ἡ βασίλισσα ἐκ δεξιῶν σου· σέ γὰρ Μητέρα πρόξενον ζωῆς ἀνεδείξεν, ὁ ἀπάτωρ ἐκ σοῦ ἐνανθρωπήσας εὐδοκήσας Θεός· ἵνα τὴν ἑαυτοῦ ἀναπλάση εἰκόνα, φθαρεῖσαν τοῖς πάθεσι· καὶ τὸ πλανηθὲν ὀρειάλωτον εὐρών, πρόβατον, ταῖς ὤμοις ἀναλαθῶν, τῷ Πατρὶ προσαγάγη· καὶ τῷ ἰδίῳ θελήματι, ταῖς ἑρανοῖς συνάψῃ δυνάμεσι· καὶ σῶσῃ Θεοτόκε τὸν κόσμον, Χριστός, ὁ ἔχων τὸ μέγα καὶ πλούσιον ἔλεος.

**Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρὰ Ἀναστάσιμα
τῆς Ὀκτωήχου. Ἦχος δ'.**

Τὸν ζωοποιόν σοι Σταυρόν, ἀπαύστως προσκυνοῦντες Χριστέ ὁ Θεός, τὴν τριήμερόν σου Ἀνάστασιν δοξάζομεν· δι' αὐτῆς γὰρ ἀνεκαίνισας, τὴν καταφθαρεῖσαν τῶν ἀνθρώπων φύσιν παντοδύναμη· καὶ τὴν εἰς ἑρανοὺς ἀνοδὸν καθυπέδειξας ἡμῖν, ὡς μόνος ἀγαθὸς καὶ φιλάνθρωπος.

Στίχ. Ὁ Κύριος ἐβασίλευσεν.

Τοῦ ξύλου τῆς παρακοῆς, τὸ ἐπιτίμιον ἔλυσας Σωτὴρ, τῷ ξύλῳ τοῦ Σταυροῦ ἐκουσίως προσηλωθεὶς· καὶ εἰς Ἄδου κατελθὼν δυνατὲ, τοῦ θανάτου τὰ δεσμά ὡς Θεός διέρρηξας· διὸ προσκυνοῦμεν τὴν ἐκ νεκρῶν σοι Ἀνάστασιν, ἐν ἀγαλλίασει βοῶντες· Παντοδύναμη Κύριε, δόξα σοι.

Στίχ. Καὶ γὰρ ἔστερέωσε τὴν οἰκουμένην.

Πύλας Ἄδου συνέτριψας Κύριε, καὶ τῷ σῶ θανάτῳ, τοῦ θανάτου τὸ βασίλειον ἔλυ-

σας· γένος δὲ τὸ ἀνθρώπινον, ἐκ φθορᾶς ἠλευθέρωσας, ζωὴν καὶ ἀφθαρσίαν τῷ κόσμῳ δωρησάμενος, καὶ τὸ μέγα ἔλεος.

Στιχ. Τῷ οἴκῳ σου πρέπει ἀγίασμα.

Κύριε ἀνελθὼν ἐν τῷ Σταυρῷ, τὴν προγονικὴν ἡμῶν κατάραν ἐξήλειψας· καὶ κατελθὼν ἐν τῷ Ἄδῃ, τοὺς ἀπ' αἰῶνος δεσμίους ἠλευθέρωσας, ἀφθαρσίαν δωρήμενος τῶν ἀνθρώπων τῷ γένει· διὰ τοῦτο ὑμνοῦντες δοξάζομεν, τὴν ζωοποιὸν καὶ σωτήριόν σου Ἐγερσιν.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος πλ. δ'.

Ως ὠφθης ἐν σαρκὶ Χριστέ ὁ Θεός, δι' ἄφατον οἰκονομίαν, ἀκούσασα ἡ Σαμαρεῖτις τοῦ λόγου σου τοῦ φιλανθρώπου, κατέλιπε τὸ ἀντλημα ἐπὶ τὸ φρέαρ, καὶ ἔδραμε λέγουσα τοῖς ἐν τῇ πόλει· Δεῦτε ἴδετε καρδιογνώστην· μήτι οὗτος ὑπάρχει ὁ προσδοκώμενος Χριστός, ὁ ἔχων τὸ μέγα ἔλεος.

Ἀπολυτίκιον. Τὸ φαίδρον τῆς Ἀναστάσεως.

Θεοτοκίον. Τὸ ἀπ' αἰῶνος ἀπόκρυφον.

Τῷ ΣΑΒΒΑΤῶ ΤΗΣ Ε΄ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ ΠΡΩΓ'.

Εἰς τὸν Ὅρθρον. Μετὰ τὴν α'. Στιχολογίαν, Καθίσματα Ἀναστάσιμα. Ἦχος δ'.

Αναβλέψασαι τοῦ τάφου τὴν εἴσοδον, καὶ τὴν φλόγα τοῦ Ἀγγέλου μὴ φέρουσαι, αἱ Μυροφόροι σὺν τρόμῳ ἐξίσταντο, λέγουσαι· Ἄρα ἐκλάπη, ὁ τῷ Λησῇ ἀνοιξίας Παράδεισον; Ἄρα ἠγέρθη, ὁ καὶ πρὸ πάθους κηρύξας τὴν Ἐγερσιν; Ἀληθῶς ἀνέστη Χριστός ὁ Θεός, τοῖς ἐν Ἄδῃ παρέχων ζωὴν καὶ ἀνάστασιν.

Δόξα. Ταχὺ προκατάλαβε.

Ανέστης ὡς ἀθάνατος, ἀπὸ τοῦ τάφου Σωτὴρ συνήγειρας τὸν κόσμον σου, τῇ δυναστείᾳ τῇ σῆ, Χριστέ ὁ Θεός ἡμῶν· ἔθραυσας ἐν ἰσχύϊ, τὴν θανάτῃ τὸ κράτος· ἔδειξας ἔλεημον, τὴν ἀνάστασιν πᾶσι· διὸ σε καὶ δοξάζομεν, μόνη φιλάνθρωπε. **Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.**

Τὸ ἀπ' αἰῶνος ἀπόκρυφον, καὶ Ἀγγέλοις ἀγνωστον μυστήριον, διὰ σοῦ Θεοτόκε, τοῖς ἐπὶ γῆς πεφανέρωται· Θεός ἐν ἀσυγχύτῳ ἐνώσει σαρκούμενος, καὶ Σταυρὸν ἐκουσίως ὑπὲρ ἡμῶν καταδεχόμενος· δι' οὗ ἀναστήσας τὸν Πρωτόπλαστον, ἔσωσεν ἐκ θανάτῃ τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Μετὰ τὴν β'. Στιχολογίαν, Καθίσμα τῆς Ἑορτῆς. Ἦχος δ'.

Ὁ ὑψωθείς ἐν τῷ Σταυρῷ.

Αγαλλιάσθω οὐρανός, εὐφραίνέσθω, τὰ ἐπὶ γῆς, ὅτι Χριστός ἐκ Παρθένου, ἐπιφανεῖς ὡς

ἄνθρωπος, ἐρρύσατο φθορᾶς, ἅπαν τὸ ἀνθρώπινον, τῷ ἰδίῳ θανάτῳ· θάυμασιν ἐκλάμψας δὲ γυναικὶ Σαμαρεῖτιδι, ὕδωρ αἰτῶν παρέχει τὴν πηγὴν, τῶν ἰαμάτων, ὡς μόνος ἀθάνατος.

Δίς.

Τὸ, Ἀνάστασιν Χριστοῦ· ὁ Ν'. Καὶ οἱ Κανόνες, τῆς Ἑορτῆς, μετὰ τῶν Εἱρμῶν εἰς ε'. τοῦ Ἀγίου τῆς Μονῆς εἰς δ'. καὶ τοῦ Μηναίου εἰς δ'. Κοντάκιον, καὶ Ἑξαποστειλάριον τῆς Ἑορτῆς.

Εἰς τοὺς Αἴνους, ἰστώμεν Στίχους δ'. καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ Ἀναστάσιμα. Ἦχος δ'.

Ο σταυρὸν ὑπομείνας καὶ θάνατον, καὶ ἀνάστασις ἐκ τῶν νεκρῶν, παντοδύναμη Κύριε, δοξάζομέν σου τὴν Ἀνάστασιν.

Εν τῷ Σταυρῷ σε Χριστέ, τῆς ἀρχαίας κατάρας, ἠλευθέρωσας ἡμᾶς· καὶ ἐν τῷ θανάτῳ σου, τὸν τὴν φύσιν ἡμῶν τυραννήσαντα, Διάβολον κατήργησας· ἐν δὲ τῇ Ἐγέρσει σου, χαρᾶς τὰ πάντα ἐπλήρωσας· διὸ βοῶμεν σοι· Ὁ ἀνάστασις ἐκ τῶν νεκρῶν, Κύριε, δόξα σοι.

Τῷ σῷ Σταυρῷ Χριστέ Σωτήρ, ὀδήγησον ἡμᾶς, ἐπὶ τὴν ἀληθειάν σου, καὶ ρῦσαι ἡμᾶς τῶν παγίδων τοῦ ἐχθροῦ· ὁ ἀνάστασις ἐκ τῶν νεκρῶν, ἀνάστησον ἡμᾶς πεσόντας τῇ ἀμαρτίᾳ, ἐκτείνας τὴν χεῖρά σου, φιλάνθρωπε Κύριε, τῇ πρεσβείᾳ τῶν Ἁγίων σου.

Τῶν πατρικῶν σε κόλπων μὴ χωρισθεῖς, μονογενῆς Λόγε τοῦ Θεοῦ, ἦλθες ἐπὶ γῆς διὰ φιλάνθρωπίαν, ἄνθρωπος γενόμενος ἀτρέπτως· καὶ Σταυρὸν καὶ θάνατον ὑπέμεινας σαρκί, ὁ ἀπαθὴς τῇ Θεότητι· ἀνάστασις δὲ ἐκ νεκρῶν, ἀθάνασίαν παρέσχες, τῷ γένει τῶν ἀνθρώπων, ὡς μόνος παντοδύναμος.

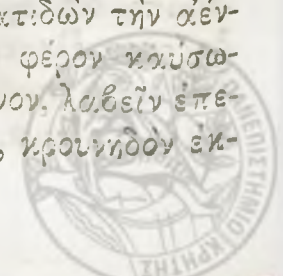
Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος πλ. β'.

Η πηγὴ τῆς ζωαρχίας, Ἰησοῦς ὁ Σωτήρ ἡμῶν ἐπὶ τὴν πηγὴν ἐπιστάς τοῦ Πατριάρχου Γαλιλαίου, πιεῖν ἐζήτηε ὕδωρ παρὰ γυναικὸς Σαμαρεῖτιδος. Τῆς δὲ τὸ ἀκοινωνήτον τῶν Ἰουδαίων προσειπούσης, ὁ σοφὸς δημιουργὸς μετοχετεύει αὐτήν, ταῖς γλυκέσι προσρήσεσι, μᾶλλον πρὸς αἴτησιν τῆ αἰδίου ὕδατος· ὁ καὶ λαβοῦσα, τοῖς πᾶσιν ἐκήρυξεν εἰπέσσα· Δεῦτε, ἴδετε τῶν κρυπτῶν γνώστην καὶ Θεόν, παραγεγνημένον σαρκί, διὰ τὸ σῶσαι τὸν ἄνθρωπον.

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρὰ τῆς Ἑορτῆς.

Ἦχος δ'. Ὡς γενναῖον ἐν Μάρτυσιν.

Τὴν πηγὴν ἐν τῷ φρέατι, κατιδὼν τὴν ἀένναον, καθημένην γύναιον, φέρον καύσωνα, πλείστων παθῶν ἀκισώδυνον, λαβεῖν ἐπέζητησεν, ὕδωρ ζῶν τὸ ἐξ αὐτῆς, κρουνηδὸν ἐκ-

χρόμενον· ὃ καὶ ἔλαβε, δωρεάν ἐκ τοῦ Λόγου· καὶ οὐκέτι, πρὸς τὸ φρέαρ ἐπισπεύδει, τὸ γενερόν καὶ ἐπίκηρον.

Στίχ. Ἐντεινε καὶ κατευοδοῦ.

Ιουδαίων τὰ ἔθιμα, τοῦ γυναικίου διώκοντος, καὶ τὸ σφῶν προβάλλοντος ἀκοινώνητον, τῆ μεταλήψει τοῦ ὕδατος, Χριστὸς μετωχέτευσεν, ὁ σοφὸς δημιουργὸς, τοῖς ἡδέσι προσφθέγμασιν, ἐξαιτήσασθαι, τὸ ζωήρρυτον πόμα, θεῖον ὕδωρ, οὐ πιούσα πρὸς τὴν πόλιν, μετοχγετεύει τὰ νάματα.

Στίχ. Ἠγάπησας δικαιοσύνην.

Οὔτε ἀντλημα κέκτησαι, καὶ τὸ φρέαρ βαδύτατον· πόθεν οὖν καὶ δώσεις μοι ὕδωρ ἀφθαρτον; ἡ Σαμαρεῖτις ἐβόας σοι, Χριστέ σε ὡς ἄνθρωπον, οἰομένη οὐ Θεόν, καὶ τοὺς λόγους θαυμαζούσα· ἦν προσρήμασι, γλυκυτάτοις ἀρδεύσας, σέ Θεόν τε, καὶ Σωτῆρα τῶν ἀπάντων, ὁμολογεῖν παρεσκευάσας.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος πλ. β'.

Τάδε λέγει Κύριος τῇ Σαμαρεῖτιδι· Εἰ ἦδεις τὴν δωρεάν τῆ Θεοῦ, καὶ τίς ἐστὶν ὁ λέγων σοι, Δός μοι ὕδωρ πιεῖν· σὺ ἂν ἤτησας αὐτόν, καὶ ἔδωκέ σοι πιεῖν, ἵνα μὴ διψήσῃς εἰς τὸν αἰῶνα· λέγει Κύριος.

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΤΟΥ ΤΥΦΛΟΥ.

Τῶ ΣΑΒΒΑΤῶ ΕΣΠΕΡΑΣ.

Ἐν τῷ μικρῷ Ἐσπερινῷ.

Εἰς τὸ, Κύριε ἐκέκραξα, ἰστώμεν Στίχους δ' καὶ ψάλλομεν Στιχηρά Ἀναστάσιμα.

Ἦχος πλ. α'.

Διὰ τοῦ τιμίου σου Σταυροῦ.

Ὅ τὴν Ἀνάστασιν δίδούς.

Μέγα θαῦμα.

Ἐσπερινὴν προσκύνησιν.

Δόξα. Ἦχος πλ. α'.

Κύριε παράγοντός σε ἐν τῇ ὁδῷ.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον. Τὸ Δογματικόν.

Ἦχος ὁ αὐτός.

Τὴν θεοπρεπῆ καὶ σεβάσμιον Κόρην τιμήσωμεν, τὴν ὑπέρτιμον τὴν Χερουβὶμ· ὁ γὰρ δημιουργὸς τῶν ὄλων, ἐνανθρωπήσας βουληθεὶς, ἐν αὐτῇ ὤκησεν ἀφράστως. ὦ ξένων πραγμάτων, καὶ παραδόξων μυστηρίων! τίς

οὐκ ἐκπλαγῆ, τοῦτο ἀκουτισθεὶς; ὅτι Θεὸς ἀνδρῶπος γέγονε, καὶ τροπῆ ἐν αὐτῷ οὐχ ὑπῆρξε· καὶ τῆς παρθενίας πύλας διήλθε, καὶ μείωσιν ἐν αὐτῇ οὐχ ὑπελείφθη, καθὼς ὁ Προφήτης λέγει· Ἀνθρωπος ταύτην οὐ διοδεύσει ποτέ, εἰ μὴ μόνος Κύριος, ὁ Θεὸς Ἰσραὴλ, ὁ ἔχων τὸ μέγα ἔλεος.

Εἰς τὸν Στίχον, τὸ Ἀναστάσιμον Στιχηρόν.

Σὲ τὸν σαρκωθέντα Σωτῆρα Χριστόν.

Εἶτα, τὰ παρόντα τῆς Θεοτόκου.

Ἦχος πλ. α'. Χαίροις ἀσκητικῶν.

Στίχ. Μνησθήσομαι τοῦ ὀνόματός σου.

Χαίροις, τῶν Προφητῶν ἢ σφραγίς, τῶν θεηγόρων Ἀποστόλων τὸ κήρυγμα· Θεὸν γὰρ τὸν ὄντως ὄντα, σεσαρκωμένον ἡμῖν, ὑπὲρ νῆν καὶ λόγον ἀπεκύησας· δι' οὗ τὴν ἀρχαίαν, ἀπολαθόντες εὐγένειαν, καὶ Παραδείσου, τῆς τρυφῆς ἀπολαύοντες, σέ τὴν πρόξενον, τῆς τοιαύτης λαμπρότητος, ὕμνοις καταγεραίρομεν, καὶ πρέσβιν εὐπρόσδεκτον, σέ Παναγία πλουτοῦντες, τῆς αἰδίου ἐντεύξεως, ζωῆς τοῦ Υἱοῦ σου, διανέμοντος πλουσίως τὸ μέγα ἔλεος.

Στίχ. Ἀκουσον θυγάτερ, καὶ ἴδε.

Χαίροις, ὁ λογικὸς οὐρανὸς, ἐν ᾧ Θεὸς σωματωθεὶς κατεσκηνώσεν· ἡ στάμνος τοῦ θείου μάννα· ἡ τοῦ Ἡλίου λαμπάς· τοῦ Θεοῦ τὸ ὄρος τὸ κατὰ σκιον· παστὰς θεοχώρητος· ζωοπάροχε τρίπεζα· χρυσῆ λυχνία· φωτοφόρε Παραδείσει· βᾶτε ἀφλεκτε· κιβωτὴ ἀγιάσματος· κλίμαξ ἢ ἐπουράνιος· νεφέλη ἢ ἔμψυχος· ῥάβδος ἐκ ρίζης Παρθένε, τοῦ Ἰεσσαὶ ἢ βλαστήσασα· Χριστὸν ἐκδυσώπει, ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν δοθῆναι τὸ μέγα ἔλεος.

Στίχ. Τὸ πρόσωπόν σου λιτανεύσουσιν.

Χαίροις, ἡ τὸν Υἱὸν τοῦ Θεοῦ, ἀνερμηνεύτως συλλαβοῦσα πανάμωμε, καὶ τοῦτον τεκοῦσα, σάρκα, τὴν κατ' ἡμᾶς ἀληθῶς, ἐκ τῶν σῶν αἱμάτων προσλαβόμενον· ψυχὴν νοεράν τε, καὶ αὐτεξούσιον ἔχοντα· ἀνελλιπῶς γὰρ, τὸν Ἀδάμ ἐνδυσάμενος, διεσώσατο, ἀναπλάσας τὸν ἄνθρωπον. Ὅθεν ἐν δύο φύσεσιν, ἡμῖν καταγγέλλεται, τῶν ἐκατέρων δεικνύων, ἐν ἑαυτῷ τὴν ἐνέργειαν, Χριστός· ὃν δυσώπει, τοῖς ὕμνοῦσί σε δοθῆναι τὸ μέγα ἔλεος.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος πλ. δ'.

Δικαιοσύνης ἤλιε νοητέ, Χριστέ ὁ Θεός.

Ἀπολυτίκιον Ἀναστάσιμον μετὰ τῆ Θεοτοκίου.

Ζῆτει καὶ ταῦτα εἰς τὸν μέγαν Ἐσπερινόν.

Ἐν τῷ μεγάλῳ Ἑσπερινῷ.

Μετὰ τὸ Χριστὸς ἀνέστη, κτλ. εἰς τὸ, Κύριε ἐκέκραξα, ἰστώμεν Στίχους ι. καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ Ἀναστάσιμα ζ. καὶ τὰ δύο Ἰδιόμελα τοῦ Τυφλοῦ, δευτεροῦντες τὸ πρῶτον.

Στιχηρὰ Ἀναστάσιμα.

Ἦχος πλ. α΄.

Διὰ τοῦ τιμίου σου Σταυροῦ Χριστέ, Διάβολον ἤσχυνας· καὶ διὰ τῆς Ἀναστάσεώς σου, τὸ κέντρον τῆς ἀμαρτίας ἠμβλυνας, καὶ ἔσωσας ἡμᾶς, ἐκ τῶν πυλῶν τοῦ Θανάτου. Δοξάζομέν σε μονογενές.

Οτὴν ἀνάστασιν διδούς τῷ γένει τῶν ἀνθρώπων, ὡς πρόβατον ἐπὶ σφαγὴν ἤχθη· ἐφρίξαν τοῦτον οἱ ἄρχοντες τοῦ Ἄδου, καὶ ἐπήρηθησαν πύλαι ὀδυνηραί· εἰσελήλυθε γὰρ ὁ Βασιλεὺς τῆς δόξης, Χριστὸς, λέγων τοῖς ἐν δεσμοῖς, Ἐξέλθετε· καὶ τοῖς ἐν τῷ σκότει, Ἀνακαλύψθεσθε.

Μέγα Θαῦμα! ὁ τῶν ἀοράτων κτίστης, διὰ φιλανθρωπίαν, σαρκὶ παθῶν, ἀνέστη ὁ ἀθάνατος. Δεῦτε πατριαὶ τῶν ἐθνῶν, τοῦτον προσκυνήσωμεν· τῇ γὰρ αὐτοῦ εὐσπλαγχνίᾳ, ἐκ πλάνης ῥυσθέντες, ἐκ τρισὶν ὑποστάσεσιν, ἓνα Θεὸν ὑμνεῖν μεμαθήκαμεν.

Στιχηρὰ Ἀνατολικὰ.

Εσπερινὴν προσκύνησιν, προσφερομέν σοι τῷ ἀνεσπέρῳ φωτὶ, τῷ ἐπὶ τέλει τῶν αἰώνων, ὡς ἐν ἐσόπτρῳ διὰ σαρκὸς, λάμπαντι τῷ κόσμῳ, καὶ μέχρις Ἄδου κατελθόντι, καὶ τὸ ἐκεῖσε σκότος λύσαντι, καὶ τὸ φῶς τῆς ἀναστάσεως τοῖς ἔθνεσι δείξαντι· φωτοδότα Κύριε, δόξα σοι.

Τὸν ἀρχηγόν, τῆς σωτηρίας ἡμῶν, Χριστὸν δοξολογήσωμεν· αὐτοῦ γὰρ ἐκ νεκρῶν ἀναστάντος, κόσμος ἐκ πλάνης σέσωσται. Χαίρει χορὸς Ἀγγέλων· φεύγει Δαιμόνων πλάνη· Ἀδὰμ πεσὼν, ἀνίσταται· Διάβολος κατήρηται.

Οὐ τῆς κουσῳδίας ἐνηχοῦντο, ὑπὸ τῶν παρὰ νόμων· Καλύψατε Χριστοῦ τὴν Ἐγερσιν, καὶ λάβετε ἀργύρια, καὶ εἶπατε, Ὅτι, ἡμῶν κοιμωμένων, ἐκ τῆς μνημείου ἐσυλήθη ὁ νεκρός. Τίς εἶδε; τίς ἤκουσε νεκρὸν κλαπέντα ποτέ; μάστιγα ἐσμυρτισμένον καὶ γυμνόν, καταλιπόντα καὶ ἐν τῷ τάφῳ τὰ ἐντάφια αὐτῆ; Μὴ πλανᾶσθε Ἰουδαῖοι· μάθετε τὰς ῥήσεις τῶν Προφητῶν, καὶ γινώτε, ὅτι αὐτός ἐστιν ἀληθῶς, ὁ λυτρωτὴς τοῦ κόσμου καὶ παντοδύναμος.

Κύριε, ὁ τὸν Ἄδην σκυλεύσας, καὶ τὸν θάνατον πατήσας, Σωτὴρ ἡμῶν, ὁ φωτίσας τὸν κόσμον, τῷ Σταυρῷ τῷ τιμίῳ, ἐλέησον ἡμᾶς.

Στιχηρὰ Ἰδιόμελα τοῦ Τυφλοῦ. Ἦχος β΄.

Ο Τυφλὸς γεννηθεὶς, ἐν τῷ ἰδίῳ λογισμῷ ἔλεγεν· Ἄρα ἐγὼ, δι' ἀμαρτίας γονέων ἐγεννήθην ἀόμματος; Ἄρα ἐγὼ, δι' ἀπιστίαν ἐθνῶν ἐγεννήθην εἰς ἐνδειξιν; Οὐχ ἱκανῶ τοῦ ἐρωτᾶν, πότε νύξ, πότε ἡμέρα. Οὐκ εὐτονοῦσί μου οἱ πόδες τὰ τῶν λίθων προσκρούσματα· οὐ γὰρ εἶδον τὸν ἥλιον λάμποντα, οὐδὲ ἐν εἰκόνι τὸν ἐμὲ πλαστουργήσαντα· ἀλλὰ δέομαί σου, Χριστέ ὁ Θεός· Ἐπίβλεψον ἐπ' ἐμέ, καὶ ἐλέησόν με.

Δίς.

Ἦχος ὁ αὐτός.

Παράγων ὁ Ἰησοῦς ἐκ τοῦ ἱεροῦ, εὔρεν ἀνθρώπον τυφλὸν ἐκ γενετῆς· καὶ σπλαγχμισθεὶς, ἐπέθηκε πηλὸν ἐπὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς αὐτοῦ, καὶ εἶπε πρὸς αὐτόν· Ὑπαγε, νίψαι εἰς τοῦ Σιλωάμ· καὶ νιψάμενος ἀνέβλεψε, δόξαν ἀναπέμπων Θεῷ. Οἱ δὲ ἀγχισταὶ αὐτοῦ, ἔλεγον αὐτῷ· Τίς σου τὰς κόρας διηνοιξεν, ἃς οὐδεὶς τῶν βλέπόντων ἰάσαι ἴσχυσεν; ὁ δὲ φησὶ βοήσας· Ἄνθρωπος, Ἰησοῦς λεγόμενος, ἐκεῖνός μοι ἔφη· Νίψαι εἰς τοῦ Σιλωάμ, καὶ ἀνέβλεψα. Αὐτός ἐστιν ἀληθῶς, ὃ ἔφη Μωσῆς ἐν τῷ νόμῳ, Χριστὸν Μεσσίαν· αὐτός ἐστιν ὁ Σωτὴρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Δόξα. Ἦχος πλ. α΄.

Κύριε, παράγων ἐν τῇ ὁδῷ, εὔρες ἀνθρώπον τυφλὸν ἐκ γενετῆς· καὶ ἐκθαμβοὶ γεγονότες οἱ Μαθηταί, ἐπήρωτων σε, λέγοντες· Διδάσκαλε, τίς ἡμαρτεν, οὗτος, ἢ οἱ γονεῖς αὐτῆ, ἵνα τυφλὸς γεννηθῆ; Σὺ δὲ Σωτὴρ μου ἐβόας αὐτοῖς· Οὔτε οὗτος ἡμαρτεν, οὔτε οἱ γονεῖς αὐτοῦ, ἀλλ' ἵνα φανερωθῆ τὰ ἔργα τοῦ Θεοῦ ἐν αὐτῷ· ἐμὲ δεῖ ἐργάζεσθαι τὰ ἔργα τῆ πέμψαντός με, ἃ οὐδεὶς δύναται ἐργάζεσθαι. Καὶ ταῦτα εἰπὼν, πτύσας χαμαί, καὶ πηλὸν ποιήσας, ἐπέχρισας τοὺς ὀφθαλμοὺς αὐτοῦ, λέξας πρὸς αὐτόν· Ὑπαγε, νίψαι εἰς τοῦ Σιλωάμ τὴν κολυμβήθραν· Ὁ δὲ, νιψάμενος, ὕγιος ἐγένετο, καὶ ἐβόα πρὸς σέ· Πιστεύω, Κύριε· καὶ προσεκύνησέ σοι. Διὸ βοῶμεν καὶ ἡμεῖς· Ἐλέησον ἡμᾶς.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον. Ὁ αὐτός.

Εν τῇ Ἐρυθρᾷ Θαλάσσει, τῆς ἀπειρογάμου νύμφης, εἰκὼν διεγράφη ποτέ· Ἐκεῖ, Μωσῆς διαίρετης τοῦ ὕδατος· ἐνθάδε, Γαβριὴλ ὁ

πυρέτης τοῦ θαύματος. Τότε, τὸν βυθὸν ἐπέ-
 ζευσεν ἀβρόχως Ἰσραὴλ· νῦν δέ, τὸν Χριστὸν
 ἐγέννησεν ἀσπόρως ἢ Παρθένος. Ἡ θάλασσα,
 μετὰ τὴν πάροδον τῆ Ἰσραὴλ, ἔμεινεν ἄβατος·
 ἢ ἀμεμπτος, μετὰ τὴν κύησιν τοῦ Ἐμμανουὴλ
 ἔμεινεν ἀφθορος. Ὁ ὢν, καὶ προῶν, καὶ φανεῖς
 ὡς ἄνθρωπος Θεός, ἐλέησον ἡμᾶς.

Εἰς τὴν Λιτὴν, τὸ Στιχηρὸν τῆ Ἀγίης Μονῆς.
Δόξα. Ἦχος δ'.

Ολον τὸν βίον ὁ Τυφλός, νύκτα λογιζόμε-
 νος, ἐβόησε πρὸς σέ Κύριε· "Ἀνοιξόν μου
 ταῖς κόρας, Υἱέ Δαυῖδ, ὁ Σωτὴρ ἡμῶν, ἵνα με-
 τὰ πάντων κἀγὼ, ὑμνήσω σου τὴν δύναμιν.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον. Ὁ αὐτός.

Νεῦσον παρακλήσεσι, σῶν οἰκιετῶν πανάμω-
 με, παύουσα δεινῶν ἡμῶν ἐπαναστάσεις,
 πάσης θλίψεως ἡμᾶς ἀπαλλάττουσα· σέ γὰρ
 μόνην ἀσφαλῆ, καὶ βεβαίαν ἀγκυραν ἔχομεν,
 καὶ τὴν σὴν προστασίαν κεντήμεθα· μὴ αἰσχυ-
 θῶμεν Δέσποτα, σέ προσκαλούμενοι· σπεῦ-
 στον εἰς ἰκεσίαν τῶν σοὶ πιστῶς βοώντων·
 Χαῖρε Δέσποινα, ἢ πάντων βοήθεια, χαρὰ καὶ
 σκέπη, καὶ σωτηρία τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρὸν Ἀναστάσιμον.

Ἦχος πλ. α'.

Σὲ τὸν σαρκωθέντα Σωτῆρα Χριστὸν, καὶ
 τῶν οὐρανῶν μὴ χωρισθέντα, ἐν φωναῖς
 ἁσμάτων μεγαλύνομεν· ὅτι Σταυρὸν καὶ θά-
 νατον κατεδέξω, διὰ τὸ γένος ἡμῶν, ὡς φιλάν-
 θρωπος Κύριος· σκυλεύσας Ἄδου πύλας, τριή-
 μερος ἀνέστης, σώζων ταῖς ψυχὰς ἡμῶν.

*Εἶτα λέγε τὸ, Πάσχα ἱερὸν ἡμῶν· καὶ τὰ λοι-
 πὰ, μετὰ τῶν Στίχων αὐτῶν.*

Ζῆτει, σελ. 5.

Δόξα. Ἦχος πλ. δ'.

Δικαιοσύνης ἦλπε νοητέ, Χριστέ ὁ Θεός, ὁ τὸν
 ἐκ μήτρας τοῦ φωτός ἐστερημένον, διὰ
 τῆς σῆς ἀχράντου προσψαύσεως, φωτίσας κα-
 τ' ἄμφω, καὶ ἡμῶν τὰ ὄμματα, τῶν ψυχῶν αὐ-
 γάσας, υἱοὺς ἡμέρας δεῖξον, ἵνα πίστει βοῶμέν
 σοι· Πολλήσθ καὶ ἄφατος, ἢ εἰς ἡμᾶς εὐσπλαγ-
 χνία· φιλάνθρωπε, δόξα σοι.

Καὶ νῦν. Ἀναστάσεως ἡμέρα. Σελ. 5.

Ἀπολυτίκιον Ἀναστάσιμον. Αὐτόμελον.

Ἦχος πλ. α'.

Τὸν συνάναρχον Λόγον Πατρὶ καὶ Πνεύμα-
 τι, τὸν ἐκ Παρθένου τεχθέντα εἰς σωτη-
 ρίαν ἡμῶν, ἀνυμνήσωμεν πιστοί, καὶ προσκυ-
 νήσωμεν· ὅτι κηδόνισε σαρκί, ἀνελθεῖν ἐν τῷ
 Σταυρῷ, καὶ θάνατον ὑπομεῖναι, καὶ ἐγειραῖ

τοὺς τεθνεώτας, ἐν τῇ ἐνδόξῳ Ἀναστάσει
 αὐτοῦ.

Ἔτερον. Θεοτοκίον.

Χαῖρε πύλη Κυρίου ἢ ἀδιόδευτος· χαῖρε
 τεῖχος καὶ σκέπη τῶν προστρεχόντων
 εἰς σέ· χαῖρε, ἀχείμαστε λιμὴν, καὶ ἀπειρόγα-
 με· ἢ τεκουῖσα ἐν σαρκί, τὸν ποιητὴν σου καὶ
 Θεὸν, πρεσβεύουσα μὴ ἐλλείπης, ὑπὲρ τῶν ἀ-
 νυμνούντων, καὶ προσκυνοῦντων τὸν τόκον σου.

Ἐκτενής, καὶ Ἀπόλυσις.

Ἐν τῷ Μεσονυκτικῷ.

Ψάλλεται Κανὼν Τριαδικός.

Οὐ ἢ ἀκροστιχίς.

Κανὼν ὁ πέμπτος φωτὶ τῷ τρισηλίῳ.

Ὠδὴ α'. Ἦχος πλ. α'.

Ἴππον καὶ ἀναβάτην.

Κράτος τῆς ἐνιαίας, καὶ τρισηλίου μορφῆς,
 ἀνυμνοῦντες βοῶμεν· Τὸν νοῦν ἡμῶν κα-
 ταύγασον, Θεέ παντοδύναμε, καὶ πρὸς τὴν σὴν
 Δέσποτα, μετεώρισον δόξαν ἄφραστον.

Ανώ σε τῶν Ἀγγέλων, διαίκοσμοι νοεροί, ἀ-
 σιγήτως ὑμνοῦσιν, ἐν τρισαγίοις ἄσμασι,
 μονάδα τρισάριθμον, καὶ Τριάδα σύμμορφον,
 ὑπερούσιον παντοδύναμον.

Νέκταρ τῆς σῆς ἀγάπης, γλυκύτατον φω-
 τουργόν, τῇ ψυχῇ μου παράσχου, Τριάς
 μονὰς ἀρχίφωτε, καὶ θείαν κατάνυξιν, καθαρ-
 τικὴν Δέσποτα, πολυέλεε πάσης κτίσεως.

Θεοτοκίον.

Ὡσπερ ἐπὶ τὸν πόκον, κατῆλθεν ἀψοφητὶ,
 οὐρανόθεν Παρθένε ὁ υἱὸς ἐν μήτρα σου,
 ὁ θεῖος καὶ ἔσωσε, ξηρανθεῖσαν ἅπασαν, τῶν
 ἀνθρώπων τὴν φύσιν ἀχραντε.

Ὠδὴ γ'. Ὁ πῆξας ἐπ' οὐδενός.

Νοήσας ταῖς νοεραῖς ἐσῖας ὑπέστησας, ὑμνω-
 δοὺς ἀπαύστους τῆς σῆς Θεότητος, τρί-
 φωτε Θεέ καὶ παντουργέ· ἀλλὰ καὶ τῶν πη-
 λίνων καὶ γηγενῶν, δέξαι τὴν αἴνεσιν, καὶ τὴν
 ἰκεσίαν ὡς εὐσπλαγγνος.

Ὁπάσης κατὰ φύσιν τροπῆς ἀπαράδεκτος,
 τοῖς ἀλλοιουμένοις ἡμῖν καὶ μέλπουσι,
 τὴν ἀνεξιχνίαστον πηγὴν, τῆς σῆς ἀγαθωσύνης,
 πλημμελημάτων δὸς συγχώρησιν, καὶ τὴν σω-
 τηρίαν ὡς εὐσπλαγγνος.

Πατέρα καὶ τὸν Υἱὸν καὶ Πνεῦμα δοξαζο-
 μεν, ἐν ἀπαραλλάκτῳ μορφῇ Θεότητος,
 σὲ τὸν ἐνικὸν καὶ τριλαμπῆ, Κύριον τῶν ἀπεί-

των, ὡς οἱ Προφῆται καὶ Ἀπόστολοι, παρὰ σοῦ σαφῶς ἐδιδάχθησαν.

Θεοτοκίον.

Ε'φάνης τῷ Μωϋσῇ ἐν βάτῳ, ὡς ἄγγελος, βουλῆς τῆς μεγάλης τοῦ Παντοκράτορος, σοῦ τὴν ἐκ Παρθένου προδηλῶν, σάρκωσιν Θεοῦ Λόγε, δι' ἧς ἡμᾶς μετεστοιχείωσας, καὶ πρὸς οὐρανούς ἀνεβίβασας.

Καθίσματα. Τὸν συνάναρχον Λόγον.

Ε'λεήμων ὑπάρχεις, Τριάς ἀμέριστε· ἐλεεῖς γὰρ τοὺς πάντας, ὡς παντοδύναμος, καὶ πανοικτίρμων συμπαθῆς καὶ πολυέλεος· διὸ προσφεύγομεν πρὸς σέ, οἱ ἁμαρτήμασι πολλοῖς, βαρούμενοι κερραγότες· Ἰλάσθητι τοῖς σοῖς δούλοις, καὶ ῥῦσαι πάντας πάσης κολάσεως.

Δόξα, καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Παναγία Παρθένε, ἡμᾶς ἐλέησον, τῆς προσφεύγοντας πίστει, πρὸς σέ τὴν εὐσπλαγχνον, καὶ αἰτουμένης τὴν θερμὴν σου νῦν ἀντίληψιν· δύνασαι γὰρ ὡς ἀγαθὴ, τοὺς πάντας σῶζειν, ὡς οὐσα, Μήτηρ Θεοῦ τῆ ὑψίστου, ταῖς μητρικαῖς σου πρεσβείαις, αἰεὶ χρωμένη θεοχαρίτωτε.

ᾠδὴ δ'. Τὴν θεῖαν ἐννοήσας σου.

Μευεῖται τῆς μιᾶς κυριότητος, τὸ τριφασὲς ὁ Δαυιδ, Χριστὸν κριτὴν θεασάμενος πρὸς τὸν Πατέρα ἰόντα, καὶ Πνεῦμα τὸ προφαῖνον τὴν ὄρασιν.

Δίς.

Πηλίνοις τοὺς ὑμνοῦντάς σε ζόμασι, τὸν ὑπερούσιον Θεόν, τριαδικὸν ὑποστάσει, μοναδικὸν δὲ τῆ φύσει, τῆς δόξης τῶν Ἀγγέλων ἀξιώσον.

Θεοτοκίον.

Τὸ ὄρος τὸ δασυ καὶ κατάσκιον, ὃ εἶδε πρὶν ὁ Ἀβθακούμ, ἐξ οὗ προῆλθεν ὁ Ἄγιος, τὸν δυσθεώρητον τόκον, ἐδήλου σῆς Παρθένου συλλήψεως.

ᾠδὴ ε'. Ὁ ἀναβαλλόμενος.

Οὐκ ἀγαθότητα κτίσας τὸν ἄνθρωπον, κατ'εἰκόνα τὴν σὴν ποιήσας, ἐν ἐμοὶ κατοίκησον, τρίφωτε Θεέ μου, ὡς ἀγαθὸς καὶ εὐσπλαγχνος.

Σύ με καθοδήγησον μονὰς τρισηλῆ, πρὸς τρίβους θεῖας τῆς σωτηρίας, καὶ τῆς σῆς ἐλλάμψεως, πλήρωσον ὡς φύσει, Θεὸς ἀπειροδύναμος.

Θὡς τὸ ἀδιαίρετον τῆς μιᾶς φύσεως, μεμερισμένον τοῖς χαρακτῆρσι, τριλαμπές ἀνεσπερον, τὴν ἐμὴν καρδίαν, ταῖς ἀγγαῖς σου καταύγασον.

Θεοτοκίον.

Ως κατεῖδε πάλιν σε, Ἄγνη πανάχραντε, ὁ Ὑποφῆτης βλέπουσαν πύλην, πρὸς τὸ φῶς τὸ ἄδυτον, εὐθύς σε ἐπέγνω, Θεοῦ κατοικητήριον.

ᾠδὴ ε'. Μαινομένην κλυδωνι.

Τριφασὴς ὑπάρχεσσα, θεαρχία ὑποστατικῶς, ἐνιαία πέφυκας ὡς σύμμορφος, καὶ ἰσοουργός, καὶ κατ' οὐσίαν καὶ βούλησιν.

Δίς.

Ικανῶς ἐδήλωσεν, ὁ Προφῆτης ἄδων τῷ Πατρὶ. Σὼ φωτὶ τῷ Πνεύματι, ὀψόμεθα, φῶς τὸν Υἱὸν ἕνα Θεὸν τὸν τρισηλίον.

Θεοτοκίον.

Τῶν πταισμάτων λύτρωσιν, καὶ κινδύνων εὐσπλαγχνε Θεέ, ἐνικέ καὶ τρίφωτε κατάπεμφον, σοῖς ὑμνηταῖς, πρεσβείαις τῆς Θεομῆτορος.

Καθίσματα. Τὸν συνάναρχον Λόγον.

Τὸ τρισηλίον σέλας δοξολογήσωμεν καὶ ἀπλήν τὴν Τριάδα νῦν προσκυνήσωμεν· ὅτι ἐφώτισεν ἡμᾶς καὶ ἠλέησε, καὶ ἐρρύσατο φθορᾶς τὸ γένος ἅπαν τῶν βροτῶν, λυτρώσασα ἐκ τῆς πλάνης, εἰδώλων πάντα τὸν κόσμον, καὶ βασιλείαν ἡμῖν παρέσχετο.

Δόξα, καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Α'πορήσας ἐκ πάντων, πρὸς σέ κατέφυγον, τὴν ἐλπίδα ἀπάντων, καὶ τὸ προσφύγιον, ἁμαρτωλῶν καὶ ταπεινῶν, κράζων τὸ, Ἡμαρτον· ἀλλ' ἐπιμένω τοῖς κακοῖς, ἀναισθητῶν ὁ ἄθλιος. Ἐλέησόν με πρὸ τέλους, ἐπίστρεψόν με καὶ ῥῦσαι, πάσης κολάσεως τὸν ἀνάξιον.

ᾠδὴ ζ'. Ὁ ὑπερυψούμενος.

Ως ἐλέους ἄβυσσον, κεκτημένος Κύριε, καὶ πέλαγος ἄπειρον, οἰκτίρμον ἐλέησον, τοὺς ἕνα σε ὑμνοῦντας, τριλαμπῆ Θεὸν τῶν ὄλων.

Δίς.

Τὸν ἀπερινόητον, ἐνικὸν καὶ τρίφωτον, Θεὸν σε καὶ Κύριον, ὑμνοῦντες βοῶμέν σοι· Παράσχου τοῖς σοῖς δούλοις, ἰλασμόν ἁμαρτημάτων.

Θεοτοκίον.

Ράδαμνον ἐβλάστησας, τοῦ Πατρὸς συνάρχον, ἄνθος τῆς Θεότητος, βλαστὸν συναϊδίον Παρθένε τὸν διδόντα, τὴν ζωὴν πᾶσιν ἀνθρώποις.

ᾠδὴ η'. Σοὶ τῷ παντουργῷ.

Ινα τῆς μιᾶς, ἀνακαλύψης πάλαι, σαφῶς κυριότητος τριττὴν ὑπόστασιν, ὡφθης Θεέ μου, ἐν σχήματι ἀνθρώπων, Ἄβρααμ ὑμνοῦντι, σὸν κράτος ἐνιαῖον.

Δίς.

Σύμε πρὸς τὰς σὰς, θεουργικὰς ἀκτῖνας, δέρκειν καταξίωσον, φῶς τὸ ἀπρόσιτον, Πάτερ οἰκτίρμον, καὶ Λόγε καὶ τὸ Πνεῦμα, τοῦ εὐαρεστεῖν σοι, αἰεὶ Κύριε πάντων.

Θεοτοκίον.

Η΄σραφας ἡμῖν, τῆς τρισηλίου δόξης, τὸν ἕνα Πανύμνητε, Χριστὸν τὸν Κύριον, πάντας μυοῦντα, τὴν μίαν Θεαρχίαν, ἐν τρισὶ προσώποις, ὑμνεῖν εἰς τοὺς αἰῶνας.

ᾠδὴ 5. Ἡσαΐα χόρευε.

Λαλιαί σε βρότεια, κατ' ἀξίαν ἀναρχε μοναῖς, οὐ σθένουσιν ὑμνεῖν· πλὴν ὡς ἐφικτόν, τολμῶντες ἐκ πίστεως, Θεαρχικὴ σύνθηρονε Τριάς, δόξαν προσφέρομεν, τῷ σῶ κράτει καὶ τὴν αἴνεσιν.

Δίς.

Ισορρόπῳ δόξῃ σε τὸν μονάρχην τρίφωτον Θεόν, ὑμνοῦσι τὰ Χερουβιμ, καὶ τὰ Σεραφίμ, ἀχράντοις ἐν στόμασι· μεθ' ὧν ἡμᾶς τοὺς ἀμαρτωλοὺς, πρόσδεξαι Κύριε, τὸ σὸν κράτος μεγαλύνοντας.

Θεοτοκίον.

Ως ἀγνή καὶ ἄμωμος, καὶ Παρθένος τέτοικας Υἱόν, λυτρούμενον ἡμᾶς ἀπὸ πειρασμῶν, Θεὸν ἀναλλοιώτον· ἀλλὰ καὶ νῦν ἄφεςιν ἡμῖν, τῶν παραπτώσεων, τοῦτον δοῦναι καθικέτευε. **Τὸ, Ἄξιον ἐστίν, καὶ τὰ λοιπὰ, ὡς σύνηθες· καὶ Ἀπόλυσις.**

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ.

Μετὰ τὴν αἰ. Στιχολογ. Καθίσμ. Ἀναστάσιμα. Ἦχος πλ. αἰ.

Τὸν Σταυρὸν τοῦ Κυρίου ἐγκωμιάσωμεν, τὴν Ταφὴν τὴν ἀγίαν ὑμνοῖς τιμήσωμεν, καὶ τὴν Ἀνάστασιν αὐτοῦ ὑπερδοξάσωμεν· ὅτι συνήγειρε νεκροὺς, ἐκ τῶν μνημάτων ὡς Θεός, σκυλεύσας κράτος θανάτου, καὶ ἰσχὺν Διαβόλου, καὶ τοῖς ἐν Ἄδῃ φῶς ἀνέτειλεν.

Δόξα.

Κύριε νεκρὸς προσηγχευῆθης, ὁ νεκρώσας τὸν θάνατον· ἐν μνήματι ἐτέθης, ὁ κενώσας τὰ μνήματα· ἄνω στρατιῶται τὸν τάφον ἐφύλαττον· κάτω τοὺς ἀπ' αἰῶνος νεκροὺς ἐξανέστησας. Παντοδύναμε καὶ ἀκατάληπτε, Κύριε δόξα σοι.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Χαῖρε ἅγιον ὄρος καὶ Θεοβάδιστον· χαῖρε ἔμφυχε βάτε καὶ ἀκατάφλεκτη· χαῖρε ἡ μόνη πρὸς Θεὸν κόσμου γέφυρα, ἡ μεταγούσα θνητοὺς, πρὸς τὴν αἰώνιον ζωὴν· χαῖρε ἀ-

κήρατε Κόρη, ἡ ἀπειράνδρως τεκοῦσα τὴν σωτηρίαν, τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Μετὰ τὴν β. Στιχολογίαν, Καθίσματα.

Ἦχος πλ. αἰ.

Κύριε, ἐν μέσῳ σε προσήλωσαν, οἱ παράνομοι τῶν καταδίκων, καὶ λόγῃ τὴν πλευράν σου ἐξεκέντησαν, ὡς ἐλεῆμον· ταφὴν δὲ κατεδέξω, ὁ λύσας Ἄδου τὰς πύλας, καὶ ἀνέστης τριήμερος· ἔδραμον γυναῖκες ἰδεῖν σε, καὶ ἀπήγγειλαν Ἀποστόλοις τὴν Ἐγερσιν. Ὑπερφούμενε Σωτῆρ, ὃν ὑμνοῦσιν Ἄγγελοι, εὐλογημένε Κύριε, δόξα σοι.

Δόξα.

Τὸ ξένον σου Σωτῆρ μου μυστήριον, τῷ κόσμῳ σωτηρία γεγένηται· ἀναστάς γὰρ ἐκ τάφου θεοπρεπῶς, τοὺς φθαρέντας συνήγειρας ὡς Θεός· ἡ πάντων ζωὴ, Κύριε δόξα σοι.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Απειρόγαμε νύμφη Θεογεννήτρια, ἡ τῆς Εὐας τὴν λύπην χαροποιήσασα, ἀνυμνοῦμεν οἱ πιστοὶ καὶ προσκυνουμένε σε· ὅτι ἀνήγαγες ἡμᾶς, ἐκ τῆς ἀρχαίας ἀράς· καὶ νῦν δυσώπει ἀπαύστως, πανύμνητε Παναγία, εἰς τὸ σωθῆναι ἡμᾶς.

Μετὰ τὸν Ἄμωμον, τὰ Εὐλογητάρια.

Εἶτα ἡ Ὑπακοή. Ἦχος πλ. αἰ.

Αγγελικῇ ὁράσει τὸν νοῦν ἐκθαμβούμεναι, καὶ θεϊκῇ Ἐγέρσει τὴν ψυχὴν φωτιζόμεναι, αἱ Μυροφόροι τοῖς Ἀποστόλοις εὐηγγελίζοντο. Ἀναγγεῖλατε ἐν ταῖς ἔθνεσι, τὴν Ἀνάστασιν τοῦ Κυρίου, συνεργοῦντος τοῖς θαύμασι, καὶ παρέχοντος ἡμῖν τὸ μέγα ἔλεος.

Οἱ Ἀναβαθμοὶ τοῦ Ἦχου.

Ἀντίφωνον Α'.

Εν τῷ θλίβεσθαί με, δαυϊτικῶς ἄδω σοι Σωτῆρ μου· Ῥῦσαι μου τὴν ψυχὴν, ἐκ γλώσσης δολίας.

Τοῖς ἐρημικοῖς, ζωὴ μακαρία ἐστὶ, θεϊκῶ ἔρωτι πτερουμένοις.

Δόξα, καὶ νῦν.

Αγίῳ Πνεύματι, περικρατεῖται πάντα, τὰ ὁρατὰ τε σὺν τοῖς ἀοράτοις· αὐτοκρατὲς γὰρ ὃν, τῆς Τριάδος, ἐν ἐστὶν ἀψεύστως.

Ἀντίφωνον Β'.

Εἰς τὰ ὄρη ψυχὴ ἀρθῶμεν· δεῦρο ἐκείσε, ὅθεν βοήθεια ἦκει.

Δεξιὰ σὴ χεὶρ καὶ μετὰ Χριστὸν ἵπταμένη, σκιαωρίας πάσης περιφυλαξάτω.

Δόξα, καὶ νῦν.

Αγίῳ Πνεύματι, θεολογοῦντες φῶμεν· Σὺ εἶ Θεός, ζωὴ, ἔρως, φῶς, νοῦς, σὺ χριστότης, σὺ βασιλεύεις εἰς τοὺς αἰῶνας.

Ἀντίφωνον Γ'.

Επί τοῖς εἰρηκόσι μοι· εἰς τὰς αὐλαῖς προσβῶμεν Κυρίου· χαρᾶς πολλῆς πλησθεῖς, εὐχὰς ἀναπέμπω.

Επί οἶκον Δαυὶδ, τὰ φοβερά τελεσιουργεῖται· πῦρ γὰρ ἐκεῖ φλέγον, ἅπαντα αἰσχρὸν νοῦν.

Δόξα, καὶ νῦν.

Αγίῳ Πνεύματι, ζωαρχικῇ ἀξίᾳ, ἐξ οὗ πᾶν ζῶον ἐμψυχοῦται, ὡς ἐν Πατρὶ, ἅμα τε καὶ Λόγῳ.

Προκείμενον.

Ἀνάστηθι, Κύριε ὁ Θεός μου· ὅτι σὺ βασιλεύεις εἰς τοὺς αἰῶνας.

Στίχ. Ἐξομολογήσομαί σοι, Κύριε, ἐν ὅλῃ καρδίᾳ μου.

Εὐαγγέλιον Ἑωθινὸν Η'. Ἀνάστασιν Χριστοῦ δεχσάμενοι· Ὁ Ν'. καὶ τὰ λοιπὰ. Ὅρα σελ. 26.

Οἱ Κανόνες τοῦ Πάσχα μετὰ τοῦ τῆς Θεοτόκου εἰς ἡ. καὶ τοῦ Τυφλοῦ εἰς ς'.

Κανὼν τοῦ Πάσχα. Ἦχος α'.

ᾠδὴ α'. Ὁ Εἰρμός.

- » **Α**ναστάσεως ἡμέρα, λαμπρυνθῶμεν λαοί·
- » Πάσχα Κυρίου Πάσχα· ἐκ γὰρ θανάτου πρὸς ζωὴν, καὶ ἐκ γῆς πρὸς οὐρανόν,
- » Χριστὸς ὁ Θεὸς ἡμᾶς διεβίβασεν, ἐπινίκιον ἄδοντας.

Τροπάρια.

Καθαρθῶμεν τὰς αἰσθήσεις, καὶ ὀψόμεθα τῷ ἀπροσίτῳ φωτὶ τῆς Ἀναστάσεως, Χριστὸν ἐξαστράπτοντα, καὶ **Χαίρετε** φάσκοντα, τρανῶς ἀκουσόμεθα, ἐπινίκιον ἄδοντες.

Οὐρανοὶ μὲν ἐπαξίως εὐφραινέσθωσαν, γῆ δὲ ἀγαλλιᾶσθω, ἑορταζέτω δὲ κόσμος, ὄρατός τε ἅπας καὶ ἀόρατος· Χριστὸς γὰρ ἐγήγερται, εὐφροσύνη αἰώνιος.

Κανὼν τῆς Θεοτόκου.

ᾠδὴ α'. Ἦχος ὁ αὐτός.

Θανατώσεως τὸν ὄρον ἀνεμόχλευσας, τὴν αἰώνιαν ζωὴν, κυφορήσασα Χριστόν, τὸν ἐκ τάφου ἀναλάμψαντα σήμερον, Παρθένε πανάμωμε, καὶ τὸν κόσμον φωτίσαντα.

Αναστάντα κατιδοῦσα σὸν Υἱὸν καὶ Θεόν, χαίροις σὺν Ἀποστόλοις, θεοχαρίτωτε ἀγνή, καὶ τὸ **Χαῖρε** πρωτουργῶς, ὡς πάντων χαρᾶς, αἰτία εἰσδέξαι, Θεομήτορ πανάμωμε.

Κανὼν τοῦ Τυφλοῦ. Ἦχος πλ. α'.
Ἐχων ἀκροστιχίδα ἐν τῇ ς'. ᾠδὴ ἡ.

Ἰωσήφ.

Ποίημα Ἰωσήφ τοῦ Θεσσαλονίκης.

ᾠδὴ α'. Ὁ Εἰρμός.

- » **Γ**ῆν, ἐφ' ἣν οὐκ ἔλαμψεν, οὐκ εἶδεν ἥλιος
- » ποτέ· ἄβυσσον, ἣν οὐχ ἐώρακε γυμνήν,
- » τὸ κύτος οὐρανοῦ, Ἰσραὴλ διώδευσεν ἀβρόχως, Κύριε· καὶ εἰσήγαγες αὐτὸν εἰς ὄρος
- » ἀγιάσματος σου, ἄδοντα, ψάλλοντα, ἐπινίκιον ὠδὴν.

Τροπάρια.

Σταύρωσιν ἐκούσιον, καταδεξάμενος σαρκί, ἐπήγασας εὐλογία, καὶ ζωὴν τῷ κόσμῳ Δέσποτα, μόνε παντευλόγητε, καὶ τοῦ παντός δημιουργέ· ὅθεν εὐλογοῦμέν σε, ὑμνοῦμεν καὶ δοξάζομεν, ἄδοντες, ψάλλοντες, ἐπινίκιον ὠδὴν.

Αγκιῶ κατωτάτῳ σε, νεκρὸν γενόμενος Χριστέ, ἔθετο ὁ εὐσχήμων Ἰωσήφ, καὶ προσεκύλισε λίθον τῇ θύρᾳ τοῦ μνήματος, μακρόθυμε· ἀλλ' ἀνέστης ἐν δόξῃ, καὶ κόσμον συνανέστησας, ἄδοντα, ψάλλοντα, ἐπινίκιον ὠδὴν.

Μύρα τί νομίζετε, μετὰ δακρύων ὑμεῖς; ἔλεγε ταῖς τιμίαις Γυναίξιν, ὁ Ἄγγελος φανείς· ὁ Χριστὸς ἐγήγερται· δραμβῆσαι εἶπατε, τοῖς θεόπταις Μαθηταῖς, πενθοῦσί τε καὶ κλαίουσιν, ὅπως σκιρτήσωσι, καὶ χορεύσωσι φαιδρῶς.

Θαύματα παράδοξα, ἐπιτελῶν ὁ λυτρωτῆς, ἰάσατο καὶ Τυφλὸν ἐκ γενετῆς, πηλὸν ἐπιχρίσας, καὶ εἰπὼν· Πορευθήτι καὶ νίψαι ἐν τῷ Σιλωάμ, ὅπως γνώσῃ με Θεόν, ἐπὶ γῆς βαδίζοντα, σάρκα φορέσαντα, διὰ σπλάγχνα οἰκτιρμῶν.

Δόξα.

Μίαν τρισυπόστατον, ἕσταν σέβοντες πιστοί, δοξάζομεν τὸν Πατέρα καὶ Υἱὸν, καὶ Πνεῦμα τὸ εὐθές, ποιητὴν, καὶ Κύριον, καὶ λυτρωτὴν τοῦ παντός, ἓνα ἀκτιστον Θεόν, σὺν ἄσωμάτοις κρίζοντες· Ἄγιος, Ἄγιος, Ἄγιος εἶ Βασιλεῦ.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Μήτραν ἀπειρόγαμον, τὴν σὴν κατώκησεν Ἄγνη, Κύριος διὰ σπλάγχνα οἰκτιρμῶν, σῶσαι βουλόμενος, τὸν φθαρέντα ἄνθρωπον, ταῖς μεθοδείαις τοῦ ἐχθροῦ· αὐτὸν οὖν ἐκέτευε, τὴν πόλιν ταύτην σώζεσθαι, πάσης ἀλώσεως, καὶ ἐχθρῶν ἐπιδρομῆς.

Καταθασία.

- » **Τ**ῷ Σωτῆρι Θεῷ, τῷ ἐν θαλάσῃ λαόν,
- » ποσὶν ἀβρόχοις ὀδηγήσαντι, καὶ Φαραῶ
- » πανστρατιᾶ καταποντίσαντι, αὐτῷ μόνῳ, ἄσσωμεν, ὅτι δεδόξασται.

ᾠδὴ γ'. Ὁ Εἰρμός.

- » **Δ** εὔτε πόμα πῖωμεν καινόν, οὐκ ἐκ πέ-
- » τρας ἀγόνου τερατουργούμενον, ἀλλ'
- » ἀφθαρσίας πηγὴν, ἐκ τάφου ὀμβρήσαντος
- » Χριστοῦ, ἐν ᾧ στερεούμεθα.

Τροπάρια.

Ν ὦν πάντα πεπλήρωται φωτός, οὐρανός τε καὶ γῆ, καὶ τὰ καταχθόνια· ἐόρταζέτω γοῦν πᾶσα κτίσις, τὴν Ἐγερσιν Χριστοῦ, ἐν ἧ ἑστερέωται.

Χ θές συνεθαπτόμην σοι Χριστέ, συνεγείρομαι σήμερον ἀναστάντι σοι· συνεσταυρούμην σοι χθές, αὐτός με συνδόξασον Σωτῆρ ἐν τῇ βασιλείᾳ σου.

Τῆς Θεοτόκου. Ὁ αὐτός.

Ε πὶ τὴν ἀκήρατον ζωὴν, ἐπανέρχομαι σήμερον ἀγαθότητι, τοῦ γεννηθέντος ἐκ σοῦ, καὶ πᾶσι τοῖς πέρασιν Ἀγνή, τὸ φέγγος ἀστράψαντος.

Θ εὐόν, ὃν ἐκύησας σαρκί, ἐκ νεκρῶν καθὼς εἶπεν ἐξεγειρόμενον, θεασαμένη Ἀγνή, χόρευε· καὶ τῆτον ὡς Θεὸν, ἀχραντε μεγάλυνε.

Τοῦ Τυφλοῦ. Ὁ Εἰρμός.

- » **Σ** αλευομένη τὴν καρδίαν μου, Κύριε, τοῖς
- » κύμασι, τοῦ βίου στερέωσον, εἰς λιμένα
- » εὐδίου καθοδηγῶν, ὡς Θεός.

Τροπάρια.

Σ αλευομένων τὰς καρδίας ἐσθίριξας, τὴν γῆν πᾶσαν σαλεύσας μακρόθυμε, τῇ σεπτῇ Σταυρώσει σου, ἦν καθυπέστης σαρκί.

Κ αινῶ μνημείῳ, Ἰωσήφ σε κατέθετο, οἰκτίρμον ὁ εὐσχήμων· ἀνέστης δὲ ἐκ νεκρῶν τριήμερος, καινοποιήσας ἡμᾶς.

Τ ῖ ὡς νεκρὸν ἐπιζητεῖτε τὸν Κύριον; ἀνέστη καθὼς εἶπεν, ὁ Ἄγγελος Γυναιξίν ἐφθέγγετο, ἀστράπταν θείᾳ μορφῇ.

Τ υφλὸν ποτὲ ἐκ γενετῆς, προσελθόντα σοι ἰάσω, πανοικτίρμον, δοξάζοντα τὴν οἰκονομίαν σου, καὶ τὰ θαυμάσια. Δόξα.

Θ εὐὸν Πατέρα προσκυνοῦμεν προάναρχον, Υἱὸν καὶ Πνεῦμα θεῖον, τρισάκτιστον φύσιν τρισυπόστατον, ἓνα Θεὸν τοῦ παντός.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Π αρθενικῆς ἀπὸ γαστροῦ ἀπεκύησας, Θεὸν σεσαρκωμένον, ὃν αἴτησαι, Παναγία Δέσποινα, κατοικτειρήσαι ἡμᾶς.

Καταβασία.

- » **Δ** υνάμει τοῦ Σταυροῦ σε Χριστέ, στερέω-
- » σόν μου τὴν διάνοιαν, εἰς τὸ ὑμνεῖν, καὶ
- » δοξάζειν σου τὴν σωτήριον Ἀνάληψιν.

Κάθισμα. Ἦχος πλ. δ'.

Τὴν Σοφίαν καὶ Λόγον.

Ο τῶν ὄλων Δεσπότης καὶ ποιητής, παρερχόμενος εὗρεν ἐν τῇ ὁδῷ, Τυφλὸν καθεζόμενον, θρηνηδοῦντα καὶ λέγοντα. Οὐ κατείδον ἐν βίῳ, τὸν ἥλιον λάμποντα, οὐδὲ τὴν σελήνην, τὸ φέγγος ἀυγάζουσαν· ὅθεν ἐκβοῶ σοι· Ὁ τεχθεὶς ἐκ Παρθένου, φωτίσαι τὰ σύμπαντα, φωτίσον με ὡς εὐσπλαγχνος, ἵνα κράζω προσπίπτων σοι· Δέσποτα Χριστέ ὁ Θεός, τῶν πταισμάτων ἄφεσίν μοι δώρησαι, διὰ πλήθος ἐλέους, μόνε φιλόνηρωπε.

Δίς.

ᾠδὴ δ'. Ὁ Εἰρμός.

- » **Ε** πὶ τῆς θείας φυλακῆς, ὁ θεηγόρος Ἀβ-
- » βακούμ, στήσω μεθ' ἡμῶν, καὶ δεικνύ-
- » τω, φαεσφόρον Ἄγγελον, διαπρυσίως λέγον-
- » τα· Σήμερον σωτηρία τῷ κόσμῳ· ὅτι ἀνέστη
- » Χριστὸς ὡς παντοδύναμος.

Τροπάρια.

Α ῥσεν μὲν, ὡς διανοῖξαν τὴν παρθενεύσταν νηδὺν πέφηνε Χριστὸς· ὡς βρωτὸς δὲ, ἀμνὸς προσηγόρευται· ἄμωμος δὲ, ὡς ἄγευστος κηλίδος, τὸ ἡμέτερον Πάσχα, καὶ ὡς Θεὸς ἀληθῆς λέλκεται.

Ω ἑνιαύσιος ἀμνός, ὁ εὐλογούμενος ἡμῖν, στέφανος χρηστός, ἐκουσίως ὑπὲρ πάντων τέθυσται, Πάσχα τὸ καθαρτήριο, καὶ αὐθις ἐκ τοῦ τάφου ὠραῖος, δικαιοσύνης ἡμῖν ἔλαμψεν Ἡλῖος.

Ο θεοπάτωρ μὲν Δαυὶδ, πρὸ τῆς σκιώδους κιβωτοῦ, ἤλατο σκιρτῶν· ὁ λαὸς δὲ τοῦ Θεοῦ ὁ ἄγιος, τὴν τῶν συμβόλων ἐκβασιν ὀρῶντες, εὐφρανθῶμεν ἐνθέως· ὅτι ἀνέστη Χριστὸς ὡς παντοδύναμος.

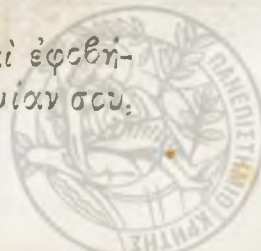
Τῆς Θεοτόκου. Ὁ αὐτός.

Ο διαπλάσας τὸν Ἀδὰμ, τὸν σὸν προπάτορα Ἀγνή, πλάττεται ἐκ σε· καὶ θανάτῳ, τῷ οἰκείῳ, ἔλυσε, τὸν δι' ἐκείνου θάνατον σήμερον, καὶ κατηύγασε πάντας, ταῖς θεικαῖς ἀστραπαῖς τῆς Ἀναστάσεως.

Ο ἂν ἀπεκύησας Χριστὸν, ὠραισιότιως ἐκ νεκρῶν, λάμψαντα Ἀγνή καθορῶσα, ἡ καλὴ καὶ ἄμωμος, ἐν γυναιξίν ὠραία τε, σήμερον, εἰς πάντων σωτηρίαν, σὺν Ἀποστόλοις αὐτὸν χαίρουσα δόξαζε.

Τοῦ Τυφλοῦ. Ὁ Εἰρμός.

- » **Α** κήκα Κύριε, τὴν αἰκὴν σου καὶ ἐφρονή-
- » θην, κατενόησα τὴν οἰκονομίαν σου,
- » καὶ ἐδόξασά σε μόνε φιλόνηρωπε.

Τροπάρια.

Τεθνήξαντα ξύλω με, τεθείς ἐν ξύλω, ζωὴ ὑπάρχων, ἀνεζώωσας διὰ μέγα ἔλεος· διὰ τοῦτο Λόγε δοξάζω σε.

Τοῖς Μύσταις σε Κύριε, συναυλιζόμενος παρὰ δόξης, τήτοις ἔλεγες· Ἄπιτε, κηρύξατε, πανταχοῦ τὴν ἐμὴν Ἀνάστασιν.

Πιστούμενος Κύριε, τὴν Ἐγερσίν σου τὴν ἐκ τοῦ τάφου· τοῖς φιλοῦσί σε Χριστέ, ἐν ἡμέραις πλείοσι, συνηυλίζου χαροποιῶν αὐτούς.

Ὁμμάτωσας Κύριε, τυφλὸν ἐκ μήτρας γεγεννημένον, εἰπὼν· Ἀπελθε, νίφαι καὶ ἀνάβλεψον, τὴν ἐμὴν δοξάζων Θεότητα.

Δόξα.

Ὁμότιμε ἀναρχε, Τριάς ἀμέριστε τῇ οὐσίᾳ, μεριστῇ ταῖς ὑποστάσεσι, σῶζε πάντας, τοὺς πιστῶς σε φόβῳ δοξάζοντας.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Τὸν τόκον σου Ἀχραντε, τὸν ὑπὲρ φύσιν δοξολογοῦμεν μακαρίζοντες πίστει σε, πανάμωμε, ὡς Θεοῦ τὸν ὅλων λοχεύτριαν!

Καταβασία.

• **Ε**ἰσακήκοα τὴν ἀκοήν, τῆς δυναστείας
• τῆ Σταυροῦ σου, ὡς Πηράδεισος ἠνοίγη
• δι' αὐτῆ, καὶ ἐβόησα· Δόξα τῇ δυνάμει σου
• Κύριε.

Ὡδὴ ε'. Ὁ Εἰρμός.

• **Ὁ**ρθρίσωμεν ὀρθρου βαθέος, καὶ ἀντὶ μύρου
• τοῦ τὸν ὕμνον προσοίσωμεν τῷ Δεσπότη· καὶ
• Χριστὸν ὀφόμεθα, δικαιοσύνης Ἥλιον, πᾶσι
• ζῶν ἀνατέλλοντα.

Τροπάρια.

Τὴν ἀμετρόν σου εὐσπλαγχνίαν, οἱ ταῖς τοῦ Ἄδου
σειραῖς συνεχόμενοι δεδορκότες, πρὸς τὸ φῶς
ἠπέιγοντο Χριστέ, ἀγαλλομένῳ ποδί, Πάσχα
κροτοῦντες αἰώνιον.

Προσέλθωμεν λαμπαδηφόροι, τῷ προΐοντι
Χριστῷ ἐκ τοῦ μνήματος, ὡς νυμφίῳ, καὶ
συνεορτάσωμεν, ταῖς φιλεόρτοις τάξεσι, Πάσχα
Θεοῦ τὸ σωτήριον.

Τῆς Θεοτόκου. Ὁ αὐτός.

Φωτίζεται θείαις ἀκτίσι, καὶ ζωηφόροις ταῖς
τῆς Ἀναστάσεως, τοῦ Υἱοῦ σου Θεομητορ
ἀχραντε, καὶ χαρμονῆς ἐμπίπλονται, τῶν εὐσεβῶν
ἢ ὁμήγυρις.

Ὁὐκ ἠνοιξας πύλας Παρθένε ἐν τῷ σαρκῷ
σθαι· μνήματος οὐκ ἔλυσας τὰς σφραγίδας,
Βασιλεῦ τῆς κτίσεως· ὅθεν ἔξαναστάντα σε,
θεασαμένη ἠγάλλετο.

Κανὼν τοῦ τυφλοῦ. Ὁ Εἰρμός.

• **Τ**ὴν τάλαιναν ψυχῆν μου, νυκτομαχοῦσαν
• τῷ σκότει τῶν παθῶν προφθάσας οἰ-

• κτειρον, καὶ λάμψον νοπέ Ἥλιε, ἡμεροφαις,
• ἀκτίνας, ἐν ἐμοὶ τοῦ διαυγάσαι τὴν νύκτα
• εἰς φῶς.

Τροπάρια.

Υψώθης ἐπὶ ξύλου, καὶ συνανύψωσας πάντας
τοὺς βροτούς, καὶ τὸν πολέμιον οἰκτίρμον,
ὄφιν ἐθανάτωσας, καὶ ἐζώωσας τὸ πλάσμα
τῶν χειρῶν τῶν σῶν, ὡς μόνος Θεὸς τοῦ
παντός.

Ε'τέθης ἐν μνημείῳ, ὁ ἐκουσίως γενόμενος
νεκρὸς, καὶ τὰ βασιλεία τοῦ Ἄδου, Βασιλεῦ
ἀθάνατε, ἅπαντα ἐκένωσας, νεκρούς τῇ
Ἀναστάσει ἐγείρας τῇ σῇ.

Θαυμασία μεγάλα, ἐκτελῶν Λόγε ἐπὶ γῆς
λαός σε ἀπέκτεινεν ἀνόμων· ἀλλ' αὐτὸς
Κύριε, μόνος δυνατὸς ὑπάρχων, ἐκ νεκρῶν κα-
θὼς προεῖπας, ἀνέστης Χριστέ.

Τὰ ὄμματα ἀνοίξας, τοῦ μὴ ἰδόντος τὸ φῶς
τὸ αἰσθητόν, ψυχῆς ἐφώτισας τὰς κόρας,
καὶ δοξάζειν ἔπεισας, τῆτον ἐπιγνόντα σε ποιη-
τὴν, δι' εὐσπλαγχνίαν ὀφθέντα βροτόν.

Δόξα.

Τριάδα ἐν μονάδι, καὶ ἐν Τριάδι μονάδα, οἱ
πιστοὶ δοξολογήσωμεν, Πατέρα καὶ Υἱὸν
ἅπαντες, Πνεῦμα τὸ εὐθές, ἓνα Θεόν, δημιουρ-
γὸν τοῦ παντός ἀληθῶς.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Πῶς τέτοκας μὴ γνῆσα, Παρθενομητορ ἀγνή,
πείραν ἀνδρὸς θεοχαρίτωτε; πῶς τρέφεις
τὸν τὴν κτίσιν τρέφοντα; μόνος ὡς ἐπίσταται
αὐτὸς, ὁ τοῦ παντός ποιητὴς καὶ Θεός.

Καταβασία.

• **Ὁ**ρθρίζοντες βοῶμέν σοι Κύριε· Σῶσον ἡ-
• μᾶς· σὺ γὰρ εἶ Θεὸς ἡμῶν, ἐκτός σου
• ἄλλον οὐκ οἶδαμεν.

Ὡδὴ ε'. Ὁ Εἰρμός.

• **Κ**ατῆλθες ἐν τοῖς κατωτάτοις τῆς γῆς, καὶ
• συνέτριψας μοχλοὺς αἰωνίους, κατόχης
• πεπεδημένων Χριστέ, καὶ τριήμερος, ὡς ἐκ
• κήτους Ἰωνᾶς, ἐξανέστης τοῦ τάφου.

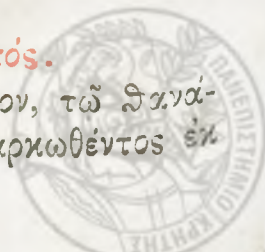
Τροπάρια.

Φυλάξας τὰ σήμαντρα σῶα Χριστέ, ἐξηγέρ-
θης τοῦ τάφου, ὁ τὰς κλεῖς τῆς Παρθένου
μὴ λυμηνάμενος, ἐν τῷ τόκῳ σου· καὶ ἀνέωξας
ἡμῖν, Παραδείσου τὰς πύλας.

Σωτέρ μου τὸ ζῶν τε καὶ ἄθυτον, ἱερεῖον ὡς
Θεός, σεαυτὸν ἐκουσίως, προσαγαγὼν τῷ
Πατρὶ, συνανέστης, παγγενῆ τὸν Ἄδᾶμ, ἀνα-
στὰς ἐκ τοῦ τάφου.

Τῆς Θεοτόκου. Ὁ αὐτός.

Ανῆκται τὸ πάλαι κρατούμενον, τῷ θανά-
τῳ καὶ φθορᾷ, διὰ τοῦ σαρκωθέντος ἐκ

σῆς ἀχράντου γαστρός, πρὸς τὴν ἀφθαρτον, καὶ αἰδίου ζωῆν, Θεοτόκε Παρθένε.

Κατῆλθεν ἐν τοῖς κατωτάτοις τῆς γῆς, ὁ λαγόσι σου Ἄγνη κατελθὼν καὶ οἰκήσας, καὶ σαρκωθεὶς ὑπὲρ νοῦν, καὶ συνήγειρον ἐαυτῷ τὸν Ἀδάμ, ἀναστάς ἐκ τοῦ τάφου.

Τοῦ Τυφλοῦ. Ὁ Εἰρμός.

• **Ω**ς τὸν Προφήτην τοῦ Διηρός ἐρρύσω Κύριε, καὶ μέ τοῦ βυθοῦ τῶν ἀκαθέκτων παθῶν, ἀνάγαγε δέομαι· ἵνα προσθήσω τοῦ ἐπιβλέψαι με, πρὸς ναὸν τὸν ἅγιόν σου.

Τροπάρια.

Οσταυρωθεὶς μετὰ ληστῶν, ἐρρύσω Δέσποτα, ληστῶν πονηρῶν, καὶ ψυχοφθόρων παθῶν, φιλόανθρωπε Κύριε, πάντας τοὺς ὑμνοῦντάς σου τὴν Σταύρωσιν, καὶ τὴν Ἐγερσιν συμφώνως.

Εθεντο ἄπνουν σε νεκρὸν, Χριστέ ἐν μνήματι, τὸν πᾶσι νεκροῖς ἐμπνέοντα τὴν ζωὴν· ἀνέστης δὲ Κύριε, πάντα κενώσας Λόγε τὰ μνήματα, Θεϊκῆ σου δυναστεία.

Μετά τὴν Ἐγερσιν Χριστέ, τοῖς Φίλοις ἐλεγες· Καθίσατε δὴ ἐν τῇ Ἱερουσαλήμ, ἕως ἂν ἐνδύσησθε, σθένος ἐξ ὑψους ἀήττητον, καὶ βεβαίαν συμμαχίαν.

Πηλὸν ποιήσας ὀφθαλμοὺς, Τυφλοῦ ἐπέχρισας, τοῦ ἐκ γενετῆς, καὶ ἐχαρίσω αὐτῷ τὸ βλέπειν, ὑμνοῦντί σου Λόγε, τὴν ἀχραντον δύναμιν, δι' ἧς ἔσωσας τὸν κόσμον. **Δόξα.**

Ητρισυπόστατος μονάς, Πάτερ ἀγέννητε, Ἰγίε γεννητέ, καὶ Πνεῦμα ἐκπορευτόν, τρισάγιο Κύριε, μία οὐσία καὶ δύναμις, σῶζε πάντα τὸν λαόν σου.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Τὰ μεγαλεῖά σου Ἄγνη, τίς διηγῆσεται; Θεὸν γὰρ ἐν σαρκί, ἔτεκες ὑπερφυῶς, κόσμον διὰ σοῦ ρυόμενον, Παρθένε πανάμωμε, ἀπὸ πάσης ἀμαρτίας.

Καταβασία.

• **Ε**νυκλωσέ με ἄβυσσος ταφή μοι τὸ κῆτος
• ἐγένετο· ἐγὼ δὲ ἐβόησα, πρὸς σέ τὸν φιλόανθρωπον, καὶ ἔσωσέ με ἡ δεξιὰ σθ Κύριε.

Κοντάκιον. Ἦχος δ'. Ἐπεφάνης σήμερον.

Τῆς ψυχῆς τὰ ὄμματα πεπρωμένους, σοὶ Χριστέ προσέρχομαι, ὡς ὁ Τυφλὸς ἐκ γενετῆς, ἐν μετανοίᾳ κραυγάζων σοι· Σὺ τῶν ἐν σκότει, τὸ φῶς τὸ ὑπέρλαμπρον.

Ὁ Οἶκος.

Ρεῖθρόν μοι δώρησαι Χριστέ, σοφίας τῆς ἀρρήτου, καὶ γνώσεως τῆς ἀνω, τὸ φῶς τῶν

ἐν τῷ σκότει, καὶ πλανωμένων ὁδηγέ· ἵνα διηγῶμαι, ἅπερ ἡ θεία βίβλος ἐδίδαξε τοῦ Ευαγγελίου τῆς εἰρήνης, δηλονότι, τὴν τοῦ Τυφλοῦ θαυματοποιίαν· ὅτι ἐκ γενετῆς τυφλὸς ὑπάρχων, ὀφθαλμοὺς τοὺς αἰσθητοὺς ἀπολαμβάνει, καὶ τοὺς τῆς ψυχῆς, ἐν πίστει ἀνακραυγάζων· Σὺ τῶν ἐκ σκότει, τὸ φῶς τὸ ὑπέρλαμπρον.

Συναξάριον τοῦ Μηναιίου, εἶτα τὸ παρόν.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Κυριακῇ ἕκτη ἀπὸ τοῦ Πάσχα, τὸ εἰς τὸν ἐκ γενετῆς Τυφλὸν ἐορτάζομεν, τοῦ Κυρίου καὶ Θεοῦ καὶ Σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, θαῦμα.

Στίχοι.

Φωτὸς χορηγός, ἐκ φάους πλέων φάος,
Τὸν ἐκ γενετῆς ὀμματοῖς Τυφλὸν, Λόγε.

Καὶ τὸ θαῦμα τοῦτο ἐξ ὑγροῦ διεπράχθη, καθὰ καὶ τὸ τῆς Σαμαρείτιδος, καὶ τὸ τοῦ Παραλύτου· γέγονε δὲ οὕτω. Τοῦ Χριστοῦ διαλεγόμενου τοῖς Ἰουδαίοις, καὶ ἐαυτὸν ἴσον ἀποδεικνύοντος τῷ Πατρὶ, καὶ, Πρὶν Ἀβραάμ γενέσθαι, ἐγὼ εἰμι, λέγοντος, ἐκεῖνοι λίθους κατ' αὐτοῦ βάλλουσιν· ὁ δὲ, ἀναχωρῶν ἐκεῖθεν, εὕρισκει τὸν Τυφλὸν παραπαίουτα· τὸν δὲ οὕτω γεννηθεὶς, τὸν τύπον καὶ τὰ κοῖλα ἔχων μόνον τῶν ὀφθαλμῶν. Εὐρῶν σὺν αὐτῷ ὁ Σωτὴρ οὕτως ἔχοντα, ἐρωτᾶται παρὰ τῶν Μαθητῶν (ἀκηκοῦτων ἐν τῷ εἰς τὸν Παραλύτου· Ἴδε ὑγιῆς γέγονας, μηκέτι ἀμάρτανε· καὶ ὅτι, Ἀμαρτία γονέων ἐπὶ τέκνα)· Ῥαβδί, τίς ἤμαρτεν, οὗτος, ἢ, οἱ γονεῖς αὐτοῦ, ἵνα τυφλὸς γεννηθῆ; Ἄλλως τε, καὶ ὁ δόξα Ἐπικουρείος τις ἐκράτει, τὰς ψυχὰς προὑπάρχειν, καὶ ἀμαρτησάσας, ἀύλως κατάγεσθαι εἰς τὰ σώματα· ἅπερ ἅπαντα ἀναιρῶν ὁ Χριστός, ἔφησεν· Οὐ διὰ ταῦτα, ἀλλ' ἵνα φανερωθῇ τὰ ἔργα τοῦ Θεοῦ, τῆσιν ἐμοῦ· οὐ γὰρ περὶ τοῦ Πατρὸς ὁ λόγος· τὸ δὲ, ἵνα, τῆς ἀπεφάσεως ἐστίν, οὐ τῆς αἰτίας.

Καὶ τοῦτο εἰπὼν ὁ Χριστός, πτύσας χαμαί, καὶ πηλὸν ποιήσας, ἐπέχρισε τοὺς τύπους τῶν ὀφθαλμῶν αὐτοῦ, καὶ πρὸς τὴν τοῦ Σιλωὰμ πηγὴν ἀπελθεῖν, καὶ νίψασθαι ἐγκελεύεται· ἵνα δείξῃ, ὅτι αὐτός ἐστιν ὁ κατ' ἀρχὰς ἔχων λαβῶν ἀπὸ τῆς γῆς, καὶ πλάσας τὸν ἄνθρωπον. Ἐπεὶ δὲ πάντων ὁ ὀφθαλμὸς τῶν ἐν τῷ σώματι κυριώτερον, τοῦτον πλάττει μὴ οὕτα, δεικνύων, ὅτι καὶ τῇ ψυχικῇ δυνάμει κίνησιν αὐτός ἐστιν ὁ παρέχων. Οὐκ ἐχρίσατο δὲ ὕδατι, ἀλλὰ πτύσματι, ἵνα γνωρίμων εἴη, ὡς ἡ χάρις ἅπασα ἀπὸ τοῦ ἐμπτύσαντος στόματος ἦν· καὶ ὅτι πρὸς τὸν Σιλωὰμ αὐτὸν ἀποπέμπειν ἐμελλε. Νίψασθαι δὲ αὐτὸν προτρέπει, ἵνα μὴ τις τῇ ἐκεῖθεν γῇ καὶ τῷ πηλῷ θῶῃ τὴν θεραπείαν. Στέλλει δὲ αὐτὸν πρὸς τὸν Σιλωὰμ, ἵνα πολλοὺς ἔχη τῆς ἰασεως μάρτυρας· πολλοῖς γὰρ αὐτὸν συνήντησεν ἀπὸ τῶν, χειρισμένων πηλῷ τὰ ἔμματα. Φασὶ δὲ τινες, ὡς νίψαμενος, οὐκ ἀπεβάλλετο τὸν ἐκ τοῦ πτύσματος πηλόν, ἀλλ' αὐτός ὁ πηλός, τῇ προσβολῇ τοῦ ὑγροῦ, πρὸς ὀφθαλμῶν πλάσιν μετεσχηματίζετο.

Σιλωὰμ δὲ, ἀπεσταλμένος ἐρμηνεύεται· ἡ γὰρ κολυμβήθρα αὕτη, ἔξω τῆς πόλεως Ἱερουσαλήμ ἐτύγγανεν. Ἐπὶ δὲ Ἐζεκίου, πολεμίων παρακαθισάντων τὴν πόλιν, καὶ τὸν Σιλωὰμ κατασχόντων, ἀνεχαιτίσθη τὸ ὕδωρ ἐκεῖθεν. Πρὶν ἢ δὲ φρέατα καὶ λάκκους ὀρυξάι τοὺς ἐνδοῦ, εἰς ὑπόδοχὴν ὕδατος, εἶτις, κελύσει τοῦ Προφήτου Ἠσαίου, ἐστέλλετο,

τὰ ὕδατος πάλιν ἀθρόον ἐξήρχετο, καὶ ὑδρεύετο· εἶδε τις ἐξ ἑαυτοῦ, ἢ καὶ πολέμοις, ἐπέειχτο ἢ τοῦ ὕδατος ἔκρυστα· καὶ ἐξ ἐκείνου οὕτως ἐγένετο. Ἴνα τοίνυν δείξῃ καὶ ὁ Χριστός, ὅτι ἐκ Θεοῦ καὶ αὐτός, διὰ τοῦτο τὸν Τυφλὸν ἀποστέλλει ἐκεῖ, καὶ τὸ φῶς αὐτίκα ἐφίπεται. Τισὶ μὲνται ἐδοξεν ἀπισταλέμενον τὸν Σιλωάμ ἐρμηνεύεσθαι, καὶ διὰ τὸν παρόντα Τυφλὸν, ἀποσταλέντα παρὰ Χριστοῦ.

Ὁμματαῦται τοίνυν, νιψάμενος ὁ Τυφλός, ἀρρήτῳ τινὶ δυνάμει, μὴδ' αὐτοῦ τοῦ παθόντος τὸ μυστήριον ἐξειδόντος. Οἱ δὲ γειτυῶντες αὐτῷ, καὶ ἄλλως γινώριμοι, κατιδόντες αὐτὸν ἐξεπίτηδες ἀναβλήψαντα, ἀμφιβάλλοντες ἦσαν· ἐκεῖνος δ' οὖν ὠμολογεῖ, ὁ πρῶτον εἶναι Τυφλός· καὶ τὸ αἴτιον τῆς ἐράσεως ἐρωτῶμενος, ἰατρὸν τοῦ πάθους τὸν Χριστὸν ἀνεκήρυσσε. Τῶν οὖν Φαρισαίων τὸ παράδοξον ἀκηκοῦτων σημείων, πάλιν ὁ Σωτὴρ βλασφημεῖται, ὡς τὸ Σάββατον μὴ τηρῶν· ἐν Σαββάτῳ γάρ, ὡς εἶοικε, καὶ τὸ κατὰ τὸν Τυφλὸν διεπράχθη. Σχίσμα τοίνυν γίνεται τούτων μεταξύ, τῶν μὲν λεγόντων, ἐκ Θεοῦ εἶναι τὸν Ἰησοῦν, διὰ τὰ γενόμενα θαύματα· τῶν δὲ, μὴ ἀπὸ Θεοῦ, ὅτι τὸ Σάββατον οὐ τηρεῖ.

Οἱ οὖν ἀγαθὴν περὶ αὐτοῦ δόξαν ἔχοντες, τὸν Τυφλὸν ἐρωτῶσι· Σὺ τί λέγεις περὶ αὐτοῦ; Ὁ δὲ, Προφήτην τοῦτον ἀνακηρύσσει· ὃ δὴ παρ' ἐκείνοισι ἦν τιμιώτερον. Οἱ δὲ πάλιν διαπιστοῦσιν, ὅτι τυφλῷ γε ὄντι, τὴν Θεραπείαν ὁ Χριστός ἐχαρίσατο. Ἀμείλει, καὶ τοὺς γονεῖς αὐτοῦ μεταστέλλονται, μὴ τοῖς γείτοσιν ἴσως πιστεύοντες· ἔθεν καὶ μᾶλλον αὐτὸ συσκιάσαι θέλοντες, πλεῖον ποιοῦσι κατάδηλον, τῶν γεννητῶρων ἅπαντα διομολογούντων, καὶν διὰ τὸ μὴ ἀποσυναγάγοι γενέσθαι, εἰς τὴν ἐκείνου ἡλικίαν τὴν πρᾶξιν ἀνάγουσιν. Ἀλλὰ καὶ πάλιν πρὸς τὸν Τυφλὸν λέγουσι· Δός δόξαν τῷ Θεῷ, ὅτι ἐκείθεν ἢ ἴσασις δῆθεν, οὐχ ὑπὸ τοῦ Χριστοῦ· ἀμαρτωλός γάρ ἐστιν, ὅτι λύει τὸ Σάββατον. Ὁ δὲ, ἐργοῖς δηλῶσαι θέλων, ὅτι Θεός ἐστιν, Οὐκ οἶδα, φησὶν· ἐν ἐπίσταμαι, ὅτι, τυφλός ὢν, δι' αὐτοῦ βλέπω.

Πάλιν οὖν εἶπον αὐτῷ· Πῶς ἤνοιξέ σου τοὺς ὀφθαλμούς; Ὁ δ' ἀχθόμενος, οὐ κατὰ λεπτόν λέγει, ἀλλὰ συνιστα, ὅτι, εἰμὴ ἀπὸ Θεοῦ ἦν, οὐκ ἂν τοῖσδε σημείων ἐποίησε. Καὶ πρῶτον μὲν, ὑδρίζεται παρ' ἐκείνων, ὡς ὁμολογήσας μαθητῆς εἶναι ἐκείνου· καὶ ὅτι εἶπεν· Οὐδεὶς ἀνέφξεν ὀφθαλμούς τυφλοῦ γεγεννημένου· τυφλούς γάρ καὶ ἄλλοι ὠμμάτωσαν· γεγεννημένου δὲ τυφλοῦ, οὐδεὶς· Ἐμπαίζοντες τοίνυν αὐτόν, πῶρῳ τῆς συναγωγῆς ἔβαλον. Μετὰ δὲ ταῦτα, εὐρίσκει αὐτόν ὁ Ἰησοῦς, καὶ λέγει αὐτῷ· Σὺ πιστεύεις εἰς τὸν Υἱὸν τοῦ Θεοῦ; Ὁ δὲ, μαθὼν, ὅς τις ἐστὶν ὁ μετ' αὐτῆς λαλῶν, καὶ ἐρώμενος δι' αὐτοῦ (οὐ γὰρ ᾔδει αὐτόν πρότερον, ἅτε τυφλός ὢν), προσεκύνησεν αὐτῷ, καὶ μαθητῆς αὐτοῦ ἐχρημάτισε, τὴν εὐεργεσίαν ἀνακηρύττων.

Ῥηθεῖα δ' ἂν καὶ ἀναγωγικῶς. Τυφλός μὲν καὶ ὁ ἐξ ἐθνῶν λαός, ἐν τινι παράγων, ἀντὶ τοῦ, ἐν τῇ γῇ διατριβῶν, οὐκ ἐν θρανῷ, εὖρεν ὁ Χριστός. Ἡ καὶ ὅτι, διὰ τὸν Ἑβραϊκὸν ἦλθε λαόν, παροδικῶς δὲ διέβη καὶ εἰς τὰ ἔθνη. Καὶ πύσας χαμαί, καὶ πηλὸν ποιήσας ἐχρυσεν, ἀντὶ τῆς ἐδίδου αὐτοῖς πρῶτον· ὅτι ὡσεὶ σταγῶν κατέβη ἐπὶ τῆς γῆς, καὶ ἐσπαρῶθη ἐκ τῆς ἀγίας Παρθένου· εἶτα, καὶ τὸ εἶον Βάπτισμα παραδίδωκεν, ὃ δὴ ἐστὶν ὁ Σιλωάμ. Ἐπειτα ὁ ἐξ ἐθνῶν Χριστιανικὸς λαός ὑπὲρ Χριστοῦ πρὸς πάντας παρόρησιάζεται, καὶ διώκεται, καὶ μαρτυρεῖ, καὶ ἕστερον παρ' αὐτοῦ ἀνακηρύττεται καὶ δοξάζεται.

Ἐγὼ ἀπείρω ἐλέει σου, φωτοδότα Χριστέ ὁ Θεὸς ἡμῶν, ἐλέησον καὶ σῶσον ἡμᾶς. Ἀμήν.

Ῥωδή ζ'. Ὁ Εἰρμός.

» **Ο** Παῖδας ἐκ καμίνου ῥυσσάμενος, γενόμενος ἄνθρωπος, πάσχει ὡς θνητός,

» καὶ διὰ πάθους τὸ θνητὸν, ἀφθαρσίας ἐνδύει
» εὐπρέπειαν, ὁ μόνος εὐλογητὸς τῶν Πατέρων,
» Θεὸς καὶ ὑπερένδοξος.

Τροπάρια.

Γυναῖκες μετὰ μύρων θεόφρονες, ὀπίσω σου ἔδραμον· ὄν δὲ ὡς θνητὸν μετὰ δακρυῶν ἐζήτην, προσεκύνησαν, χαίρουσαι ζῶντα Θεόν, καὶ Πάσχα τὸ μυστικόν, σοῖς Χριστέ Μαθηταῖς εὐηγγελίσαντο.

Θανάτου ἐορτάζομεν νέκρωσιν, Ἄδου τὴν καθαίρεσιν, ἄλλης βιοτῆς τῆς αἰωνίου ἀπαρχῆν, καὶ σκιρτῶντες ὑμνοῦμεν τὸν αἴτιον, τὸν μόνον εὐλογητὸν τῶν Πατέρων, Θεὸν καὶ ὑπερένδοξον.

Ως ὄντως ἱερά καὶ πανέορτος, αὕτη ἡ σωτήριος νύξ, καὶ φωταυγῆς, τῆς λαμπροφύρου ἡμέρας τῆς Ἐγέρσεως, οὕσα προάγγελος, ἐν ἣ τὸ ἄχρονον φῶς, ἐκ τάφου σωματικῶς, πᾶσιν ἐξέλαμψεν.

Τῆς Θεοτόκου. Ὁ αὐτός.

Νεκρώσας ὁ Υἱός σου τὸν θάνατον, Πανάμωμε σήμερον, πᾶσι τοῖς θνητοῖς, τὴν διαμένουσα ζωὴν, εἰς αἰῶνας αἰώνων δεδώρηται· ὁ μόνος εὐλογητὸς τῶν Πατέρων, Θεὸς καὶ ὑπερένδοξος.

Οπάσης βασιλεύων τῆς κτίσεως, γενόμενος ἄνθρωπος, ὤκησε τὴν σὴν, Θεοχαρίτωτε νηδύν, καὶ σταυρὸν ὑπομείνας καὶ θάνατον, ἀνέστη θεοπρεπῶς συνεγείρας ὑμᾶς, ὡς παντοδύναμος.

Τοῦ Τυφλοῦ. Ὁ Εἰρμός.

» **Π**ρὸς σβεσῆριον τῶν Παίδων ἢ προσευχῆ,
» **Π**δροσίζουσα κάμινος, κήρυξ τοῦ θαύματος,
» μὴ φλογίζουσα, μηδὲ συγκαίουσα, τοὺς
» ὑμνολόγους Θεοῦ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Τροπάρια.

Αναρτηθέντος σου ἐπὶ τοῦ ξύλου Σωτήρ, ἔσθβέσθη ὁ ἥλιος, γῆ ἐκυμαίνετο, ἐσαλεύετο ἢ κτίσις ἅπασα, καὶ ἐκ τῶν τάφων νεκροὶ ἐξηγείροντο.

Εξεγερθέντος σου ἐκ τῶν νεκρῶν Βασιλεῦ, ψυχαὶ συνηγέρθησαν, ἐκεῖ καθευδουσαι, καὶ δοξάζουσαι τὴν δυναστείαν σου, δι' ἧς θανάτου δεσμὰ διελύθησαν.

Ορθρῃ μυρίσαι σε γυναικῶν ἦλθε χορός· μαρτυροῦσαι δὲ Κύριε ἐξεγερθέντα σε, συνέχαιρον τοῖς ἱεραῖς Μαθηταῖς· δι' ὧν παράσχε ἡμῖν ἰλασμόν τῶν κακῶν.

Πηλὸν ἐπέχρισας τοὺς ὀφθαλμούς τοῦ Τυφλοῦ, καὶ τούτῳ προσέταξας πρὸς Σι-

λωαίμ ἀπελθεῖν· νιφάμενος δὲ ἀνέβλεψεν, ὑμνο-
λογῶν σε Χριστέ, Βασιλεῦ τοῦ παντός.

Δόξα.

Πατέρα ἀναρχον, συνἀναρχόν τε Υἱόν, καὶ
Πνεῦμα πανάγιον ὑμνολογήσωμεν· Ἅγιος,
Ἅγιος, Ἅγιος εἶ ὁ Θεός, Βασιλεῦ τοῦ παντός.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Μετὰ τὴν κύησιν, παρθένος ὠφθης Ἄγνη·
Θεὸν γὰρ ἐγέννησας, καινοτομήσαντα φύ-
σεις ἄχραντε, τῇ δυνάμει αὐτοῦ· ὃν ἐκδυσώπει
αἰεὶ τοῦ σωθῆναι ἡμᾶς.

Καταβασία.

• **Ο** ἐν καρμίνω πυρός, τῆς ὑμνολόγουσας
• σσας Παῖδας, εὐλογητός ὁ Θεός, ὁ τῶν
• Πατέρων ἡμῶν.

ᾠδὴ η΄. Ὁ Εἰρμός.

• **Α** ὕτη ἡ κλητὴ καὶ ἁγία ἡμέρα, ἡ μία τῶν
• Σαββάτων, ἡ βασιλὴς καὶ κυρία, ἐορτῶν
• ἐορτῆ, καὶ πανηγυρις ἐστὶ πανηγύρεων, ἐν ἧ
• εὐλογοῦμεν Χριστὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Τροπάρια.

Δεῦτε τοῦ καινοῦ τῆς ἀμπέλου γεννήματος,
τῆς θείας εὐφροσύνης, ἐν τῇ εὐσήμεν ἡμέ-
ρᾳ τῆς Ἐγέρσεως, βασιλείας τε Χριστοῦ, κοινω-
νήσωμεν, ὑμνοῦντες αὐτόν, ὡς Θεὸν εἰς τοὺς
αἰῶνας.

Αρον κύκλω τοὺς ὀφθαλμούς σου Σιών, καὶ
ἴδε· ἰδοὺ γὰρ ἠῆκασί σοι θεοφειγγείς ὡς
φωστῆρες, ἐκ δυσμῶν, καὶ βορρᾶ, καὶ θαλάσ-
σης, καὶ ἑώρα τὰ τέκνα σου, ἐν σοὶ εὐλογοῦν-
τα, Χριστὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Πάτερ παντοκράτορ, καὶ Λόγε, καὶ Πνεῦμα,
τρισὶν ἐνιζομένη, ἐν ὑποστάσει φύσις, ὑ-
περούσιε καὶ ὑπέρθεε, εἰς σέ βεβαπίσμεθα,
καὶ σέ εὐλογοῦμεν, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Τῆς Θεοτόκου. Ὁ αὐτός.

Ηλθε διὰ σοῦ εἰς τὸν κόσμον ὁ Κτίστης,
Παρθένε Θεοτόκε, καὶ τὴν γαστέρα τοῦ
Ἄδου, διαρρήξας, τοῖς θνητοῖς τὴν ἀνάσασιν ἡ-
μῶν ἐδώρησατο· διὸ εὐλογοῦμεν, αὐτόν εἰς τὴν
αἰῶνας.

Ολον καθελὼν τοῦ θανάτου τὸ κράτος, ὁ
Υἱός σου Παρθένε, ἐν τῇ αὐτοῦ Ἀναστάσει,
ὡς Θεός κραταῖος, συνανύψωσεν ἡμᾶς καὶ ἐθέω-
σε· διὸ ἀνυμνοῦμεν, αὐτόν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Τοῦ Τυφλοῦ. Ὁ Εἰρμός.

• **Α**γγέλων σύστημα, ἀνθρώπων σύλλογος,
• τὸν Βασιλέα καὶ κτίστην τοῦ παντός,
• ἱερεῖς ὑμνεῖτε, εὐλογεῖτε λευταί, λαὸς ὑπε-
• ρυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Τροπάρια.

Αγγέλων τάγματα, Σταυρῶ κρεμάμενον, σὲ
κατιδόντα, Χριστέ παμβασιλεῦ, καὶ τὴν
κτίσιν πᾶσαν, ἀλλοιοῦντα τῷ φέθω, ἐξέστησαν
ὑμνοῦντα, τὴν σὴν φιλανθρωπίαν.

Ο Ἄδης κάτω σε, ἰδὼν ἐστέναξε, καὶ ἀπε-
δίδου σπουδαίως τοὺς νεκρούς, τοὺς ἐκ
τοῦ αἰῶνος ἐκεῖσε φρουρούμενους, Χριστέ ὑ-
μνολογοῦντας, τὴν σὴν φιλανθρωπίαν.

Τελῶν τεράστια, Χριστέ ἐξαίσια, ἐθελουσίως
ὑψώθης ἐν σταυρῶ, καὶ νεκροῖς συνήφθης,
ὁ νεκρώσας τὸν Ἄδην, καὶ πάντα ἐν ἀνδρεία,
ἀπέλυσας δεσμίους.

Τυφλὸν ὠμάτωσας, σοὶ προσελθόντα Χρι-
στὲ, τούτῳ προσταξας πηγῇ τοῦ Σιλωαμ,
νίψασθαι καὶ βλέψαι, καὶ Θεὸν σε κηρύξαι,
σαρκὶ ἐπιφανέντα, εἰς κόσμου σωτηρίαν.

Δόξα.

Τρισὶς ἀμέριστε, μονὰς ἀσύγγυτε, Θεὲ τῶν
ὅλων καὶ κτίστα τοῦ παντός, τοὺς ὑμνο-
λογοῦντας, καὶ πιστῶς προσκυνῶντας, τὸ κρά-
τος σου παντοίων, πειρατηρίων σῶζε.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Παρθένε ἄχραντε, θεοχαρίτωτε, τὸν σὸν δυ-
σώπει Υἱὸν διαπαντός, μὴ με καταισχῦ-
ναι ἐν ἡμέρᾳ τῆς δίκης, ἀλλὰ συναριθμησαί,
τοῖς ἐκλεκτοῖς προβάτοις. **Καταβασία.**

• **Τ**ὸν ἐκ Πατρὸς πρὸ αἰώνων, γεννηθέντα
• Υἱὸν καὶ Θεὸν, καὶ ἐπ' ἐσχάτων τῶν
• χρόνων, σαρκωθέντα, ἐκ Παρθένου Μητρὸς,
• ἱερεῖς ὑμνεῖτε, λαὸς ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας
• τοὺς αἰῶνας.

ᾠδὴ θ΄. Ὁ Εἰρμός.

• **Φ**ωτίζου, φωτίζου, ἡ νέα Ἱερουσαλήμ· ἡ
• γὰρ δόξα Κυρίου, ἐπὶ σέ ἀνέτειλε· Χό-
• ρευε νῦν, καὶ ἀγάλλε Σιών· σὺ δὲ ἀγνή, τέρ-
• που Θεοτόκε, ἐν τῇ Ἐγέρσει τοῦ τόκου σου.

Τροπάρια.

Ο θείας! ὦ φίλης! ὦ γλυκυτάτης σε φωνῆς!
μεθ' ἡμῶν ἀψευδῶς γὰρ, ἐπηγγείλω ἔσε-
σθαι, μέχρι τερμάτων αἰῶνος Χριστέ· ἦν οἱ πι-
στοί, ἀγκυραν ἐλπίδος, κατέχοντες ἀγαλλό-
μεθα.

Ο Πάσχα τὸ μέγα, καὶ ἱερώτατον Χριστέ·
ὦ σοφία καὶ Λόγε, τοῦ Θεοῦ καὶ δύνα-
μις· δίδου ἡμῖν ἐκτυπώτερον, σοῦ μετασχεῖν,
ἐν τῇ ἀνεσπέρῳ ἡμέρᾳ τῆς βασιλείας σου.

Τῆς Θεοτόκου. Ὁ αὐτός.

Νυμφώνως Παρθένε, σὲ μακαρίζομεν πιστοί,
Χαῖρε πύλη Κυρίου· χαῖρε πόλις ἐμψυχε.

χαῖρε δι' ἧς ἡμῖν ἔλαμψε σήμερον φῶς, τοῦ ἐκ σου τεχθέντος, τῆς ἐκ νεκρῶν Ἀναστάσεως.

Εὐφραίνου, ἀγάλλου, ἡ θεία πύλη τοῦ φωτός· ὁ γὰρ δύνας ἐν τάφῳ, Ἰησοῦς ἀνέτειλε, λάμπας ἡλίου φαιδρότερον, καὶ τοὺς πιστοὺς πάντας καταυγάσας, θεοχαρίτῳ Δέσποινα.

Τοῦ Τυφλοῦ. Ὁ Εἰρμός.

• **Ο**τι ἐποίησέ σοι μεγαλεῖα ὁ δυνατός, παρ-
• θένον ἀναδείξας σε ἀγνήν, μετὰ τὴν
• κύησιν, ὡς τεκοῦσαν ἀσπόρως τὸν ἑαυτῆς
• ποιητὴν· διό σε Θεοτόκε μεγαλύνομεν.

Τροπάρια.

Κρίῳ προσεπάγης τοῦ Σταυροῦ, Χριστέ ὁ Θεός, καὶ πάσας ἐθριαμβεύσας ἐχθροῦ, τὰς ἐναντίας ἀρχαῖς, καὶ τὴν πρῶν κατάραν Σωτηρ ἠφάνισας· διό σε κατὰ χρέος μεγαλύνομεν.

Ὡς ἔβλεπέ σε Λόγε, Ἄδης κάτω μετὰ ψυχῆς, ἐστέναξε, καὶ πάντας τῆς νεκροῦς, φόβῳ ἀπέλυσεν, ἐπιγνόντας τὸ κράτος τῆς ἐξουσίας σου· μεθ' ὧν σε κατὰ χρέος μεγαλύνομεν.

Σημεῖα ἐκτελοῦντα, καὶ τεράστια φοβερά, ὁ δῆμος τῶν Ἑβραίων καθρωῶν, φθόνῳ ἀπέκτεινε, τὸν σκυλεύσαντα Ἄδην τῆς Ἀναστάσεως αὐτοῦ, καὶ πάντας ὡς δυνατὸς συνεγείραντα.

Ἡ γέρθης καθὼς εἶπας, Ζωοδότα ἐκ τῶν νεκρῶν, καὶ ὠφθης τοῖς ἀγίοις Μαθηταῖς μετὰ τὴν Ἐγερσιν, ὁ σημεῖα ποιήσας, καὶ ὀμματώσας τυφλοῦς· μεθ' ὧν σε εἰς αἰῶνος μεγαλύνομεν.

Δόξα.

Φῶς τὸν Πατέρα σέβω, φῶς δοξάζω καὶ τὸν Υἱόν, φῶς ἀνυμνῶ τὸ Πνεῦμα τὸ εὐθές· ἐν φῶς ἀμέριστον, ἐν τρισὶ χαρακτήρσι κατανοούμενον, Θεὸν Βασιλέα πάσης κτίσεως.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Φανείσα πλατυτέρα οὐρανῶν, Παρθένε ἀγνή, ἐχώρησας Θεὸν σωματικῶς, τὸν ἀπερίγραπτον, καὶ ἐκύησας πάντων εἰς ἀπολύτρωσιν, τῶν πίστει ἀδιστάκτῳ ἀνυμνούντων σε.

Καταβάσις.

• **Σ**ὲ τὴν ὑπὲρ νοῦν καὶ λόγον Μητέρα Θεῶ,
• τὴν ἐν χρόνῳ τὸν ἄχρονον ἀφράστως
• κηύσασαν, οἱ πιστοὶ ὁμοφρόνως μεγαλύνομεν.

Τὸ, Ἅγιος Κύριος ὁ Θεὸς ἡμῶν.

Ἐξαποστειλαριον τοῦ Πάσχα.

Σαρκὶ ὑπνώσας ὡς θνητός, ὁ Βασιλεὺς καὶ Κύριος, Τριήμερος ἐξανέστης, Ἄδαμ ἐγείρας

ἐκ φθορᾶς, καὶ καταργήσας θάνατον· Πάσχα τῆς ἀφθαρσίας, τοῦ κόσμου σωτήριον.

Τοῦ Τυφλοῦ. Ὁμοιον.

Τοὺς νερούς μου ὀφθαλμοῦς, πεπηρωμένους Κύριε, ἐκ ζοφερᾶς ἀμαρτίας, σὺ φωταγώγησον ἐνθεῖς, οἰκτίρμον τὴν ταπεινώσιν, καὶ τοῖς τῆς μετανοίας καθάραις με δάκρυσιν.

Ἔτερον. Γυναῖκες ἀκουτίσθητε.

Παράγων ὁ Σωτὴρ ἡμῶν, εὗρε Τυφλὸν ἀόμματον· πτύσας χαμαὶ καὶ ποιήσας, πηλὸν ἐπέχρισε τοῦτον· πρὸς Σιλωὰμ ἀπέστειλε, τοῦ ἀπελθεῖν καὶ νίψασθαι· ὁ δὲ νιψάμενος ἦλθε, βλέπων τὸ φῶς σου Χριστέ μου.

Εἰς τοὺς Δίνους, ἱσῶμεν Στιχῆς η. καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ Ἀναστάσιμα ζ.

Ἦχος πλ. αΐ.

Κύριε, ἐσφραγισμένου τοῦ τάφου ὑπὸ τῶν παρανόμων, προῆλθες ἐκ τοῦ μνήματος, καθὼς ἐτέχθης ἐκ τῆς Θεοτόκου. Οὐκ ἔγνωσαν πῶς ἐσαρκιώθης, οἱ ἀσώματοί σε Ἄγγελοι· οὐκ ἤσθοντο πότε ἀνέστης, οἱ φυλάσσοντές σε στρατιῶται· ἀμφοτέρω γὰρ ἐσφράγισται τοῖς ἐρευνῶσι· πεφανέρωται δὲ τὰ θαύματα, τοῖς προσκυνούσιν ἐν πίσει τὸ μυστήριον· ὁ ἀνυμνεῖσιν, ἀπόδος ἡμῖν ἀγαλλίασιν, καὶ τὸ μέγα ἔλεος.

Κύριε, τοὺς μογλοὺς τοὺς αἰωνίους συντρίψας, καὶ δεσμὰ διαρρήξας, τοῦ μνήματος ἀνέστης, καταλιπὼν σου τὰ ἐντάφια, εἰς μαρτύριον τῆς ἀληθοῦς τριήμερου ταφῆς σου· καὶ προῆγες ἐν τῇ Γαλιλαίᾳ, ὁ ἐν σπηλαίῳ τηρούμενος· Μέγα σου τὸ ἔλεος, ἀκατάληπτε Σωτήρ! ἐλέησον ἡμᾶς.

Κύριε, αἱ γυναῖκες ἔδραμον ἐπὶ τὸ μνήμα, τοῦ ἰδεῖν σε τὸν Χριστὸν, τὸν δι' ἡμᾶς παθόντα· καὶ προσελθοῦσαι, εὗρον Ἄγγελον ἐπὶ τὸν λίθον καθήμενον τῷ φόβῳ κυλισθέντα· καὶ πρὸς αὐτὰς ἐβόησε λέγων· Ἀνέστη ὁ Κύριος· εἶπατε τοῖς Μαθηταῖς, ὅτι ἀνέστη ἐκ νεκρῶν, ὁ σώζων τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Κύριε, ὡσπερ ἐξῆλθες, ἐσφραγισμένου τοῦ τάφου, οὕτως εἰσῆλθες, καὶ τῶν θυρῶν κεκλεισμένων, πρὸς τοὺς Μαθητὰς σου· δεικνύων αὐτοῖς τὰ τοῦ σώματος πάθη, ἅπερ κατεδέξω Σωτὴρ μακροθυμήσας· ὡς ἐκ σπέρματος Δαυὶδ, μώλωπας ὑπήνεγκας· ὡς Υἱὸς δὲ τοῦ Θεοῦ, κόσμον ἠλευθέρωσας· Μέγα σου τὸ ἔλεος, ἀκατάληπτε Σωτήρ! ἐλέησον ἡμᾶς.

Στιχηρὰ Ἀνατολικά.

Κύριε, ὁ Βασιλεὺς τῶν αἰώνων, καὶ ποιητὴς τῶν ἀπάντων, ὁ δι' ἡμᾶς σταύρωσιν καὶ

ταφήν σαρκί καταδεξάμενος, ἵνα ἡμᾶς τοῦ Ἄδου, ἐλευθερώσῃς πάντας, σὺ εἶ ὁ Θεὸς ἡμῶν ἐκτός σου ἄλλον οὐκ οἶδαμεν.

Κύριε, τὰ ὑπερλάμποντά σου θαύματα τίς διηγῆσεται; ἢ τίς ἀναγγελεῖ τὰ φρικτὰ σου μυστήρια; ἐνανθρωπήσας γὰρ δι' ἡμᾶς, ὡς αὐτὸς ἠθέλησας, τὸ κράτος ἐφανέρωσας τῆς δυνάμεώς σου· ἐν γὰρ τῷ Σταυρῷ σου, τῷ Ληστῇ Παράδεισον ἠνοιξας· καὶ ἐν τῇ Ταφῇ σου, τοὺς μοχλοὺς τοῦ Ἄδου συνέτριψας· καὶ ἐν τῇ ἀναστάσει σου, τὰ σύμπαντα ἐπλούτισας. Εὐσπλαγχνε, δόξα σοι.

Μυροφόροι γυναῖκες, τὸν τάφον σου καταλαβοῦσαι λίαν πρωῒ, ἐπεζήτησαν σε μυρίσαι τὸν ἀθάνατον Λόγον καὶ Θεόν· καὶ τοῦ Ἀγγέλου τοῖς ῥήμασιν ἐνηχηθεῖσαν, ὑπέστρεφον ἐν χαρᾷ, τοῖς Ἀποστόλοις μηνύσαι ἐμφανῶς, ὅτι ἀνέστης ἡ ζωὴ τῶν ἀπάντων, καὶ παρέσχες τῷ κόσμῳ ἰλασμόν, καὶ τὸ μέγα ἔλεος.

Καὶ τοῦ Τυφλοῦ Ἰδιόμελον ἐν.

Ἦχος πλ. δ'.

Στίχ. Ἐπίβλεψον ἐπ' ἐμέ, καὶ ἐλέησόν με.

Οστὲ ὁ Θεὸς, τὸν τοῦ φωτὸς ἐστερημένον ἀπὸ μητρός, σπλάγγνοις ἀφάτοις οἰκτιρῶν, λαμπηδόνοσ θείας κατηξίωσας, τούτου τὰς κόρας, τῷ χοῖ τοῖς πλαστουργοῖς δακτύλοις σου προσψαύσας. Αὐτὸς καὶ νῦν φωτοπάροχε, καὶ ἡμῶν καταύγασον, τὰ τῆς ψυχῆς αἰσθητήρια, ὡς μόνος ἀφθονοπάροχος.

Δόξα. Ἦχος ὁ αὐτός.

Τίς λαλήσει τὰς δυναστείας σου Χριστέ; ἢ τίς ἐξαριθμήσει τῶν θαυμάτων σου τὰ πλήθη; διπλοῦς γὰρ ὡς ὠράθης ἐπὶ γῆς δι' ἀγαθότητα, διπλᾶς καὶ τὰς ἰάσεις τοῖς νοσοῦσιν ἐχορήγεις· οὐ μόνον γὰρ τοῦ σώματος ὀφθαλμοὺς διήνοιξας, τοῦ ἀπὸ μητρός πηρωθέντος, ἀλλὰ καὶ τοὺς τῆς ψυχῆς· ὅθεν Θεόν σε ὡμολόγει τὸν κρυπτόμενον, καὶ πᾶσι παρέχοντα τὸ μέγα ἔλεος.

Καὶ νῦν. Ὑπερευλογημένη.

Δοξολογία μεγάλη, καὶ Ἀπόλυσις.

Εἰς τὴν α'. Ὁραν, τὸ Ἑωθινόν. Ἦχος πλ. δ'.

Τὰ τῆς Μαρίας δάκρυα, οὐ μάτην χεῖνται θερμῶς· ἰδοὺ γὰρ κατηξίωται, καὶ διδασκόντων Ἀγγέλων, καὶ τῆς ὀψεως τῆς σῆς, ὡ Ἰησοῦ· ἀλλ' ἐτι πρόσγεια φρονεῖ, οἷα γυνὴ ἀσθενής· διὸ καὶ ἀποπέμπεται μὴ προσψαῦσαί σοι Χριστέ· ἀλλ' ὅμως κήρυξ πέμπεται τοῖς σοῖς Μαθηταῖς, οἷς εὐαγγέλια ἔφησε, τὴν πρὸς

τὸν πατρῶον κληρὸν ἀνοδοῦ ἀπαγγέλλουσα. **Μεθ' ἧς ἀξίωσον καὶ ἡμᾶς τῆς ἐμφανείας σου, Δέσποτα Κύριε.**

Εἰς τὴν Λειτουργίαν.

Οἱ Μακαρισμοὶ τοῦ Ἦχου.

Ο Ληστῆς ἐν τῷ Σταυρῷ, Θεὸν εἶναι σε πιστεύσας Χριστέ, ὡμολόγησέ σε εἰλικρινῶς ἐκ καρδίας, Μνήσθητί μου Κύριε βοῶν, ἐν τῇ βασιλείᾳ σου.

Τὸν ἐν τῷ ξύλῳ τοῦ Σταυροῦ, ζωὴν ἀνθήσαντα τῷ γένει ἡμῶν. καὶ ξηράναντα τὴν ἐκ τοῦ ξύλου κατάραν, ὡς Σωτῆρα καὶ δημιουργόν, συμφώνως ὑμνήσωμεν.

Σταυρωθέντος σου Χριστέ, ἐν μέσῳ δύο καταδίκων ληστῶν, ὁ μὲν εἰς βλασφημιῶν σε, κατεκρίθη δικαίως· ὁ δὲ ἄλλος σε ὁμολογῶν, Παράδεισον ὤκησε.

Τῶν Ἀποστόλων τὸν χορὸν, παραγενόμεναι γυναῖκες σεμναί, ἀνεβόησαν· Ὁ Χριστὸς ἀνέστη· ὡς Δεσπότην καὶ δημιουργόν, αὐτὸν προσκυνήσωμεν.

Καὶ ἀπὸ τοῦ Κανόνος τοῦ Τυφλοῦ, Ὁδὴ ς'.

Ἀπόστολος, καὶ Εὐαγγέλιον τῆς ἡμέρας.

Κοινωνικόν. Αἰνεῖτε τὸν Κύριον.

τῆς ΚΥΡΙΑΚΗΣ ΤΟΥ ΤΥΦΛΟΥ. ΕΣΠΕΡΑΣ.

Εἰς τὸ, Κύριε ἐνέκραξα, ἰστώμεν Στίχ. ς'. καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ Προσόμοια τῆς Ἑορτῆς γ'.

Ἦχος πλ. α'.

Χαίροις ἀσιγητικῶν.

Ομμα ὀλομελίας βροτῶν, καὶ ὀφθαλμοὺς τῆ κοσμικοῦ τούτου σώματος, ὑπάρχων Θεῶ καὶ Λόγε, καὶ τῶν ὀμμάτων καινός, δημιουργός καὶ πλάστης γνωριζόμενος, καὶ νῦν ἐκ τοῦ κράματος, τοῦ χοῦ καὶ τοῦ πτύσματος, Τυφλὸν ἀρρήτως, ὀμματοῖς ἐν δακτύλοις σοῖς, καταπλάττουςι, καὶ πληρὸν καὶ τὴν ὄρασιν· ἧς καὶ τυχῶν ὁ πρὶν, ἐν γεννητοῖς γνωριζόμενος, ἥλιον ὅλως μὴ βλέπων, σὲ τὸν γλυκὺν ὄρα Ἥλιον, ἰδὼν τὴν εἰκόνα, τοῦ ἡμᾶς δι' εὐσπλαγχνίαν, ἀφατον πλάσαντος.

Μετὰ καὶ διαρτίαν πλετῶν, τῆς τῶν βροτῶν σωματικῆς ὀργανώσεως, ὁ πρῶν τυφλός ἐκ μητρός, τῆς μητρικῆς προελθὼν, ὡς μηδὲ τὴν πλάσιν εἶναι ὤρετο, ὀμμάτων τὴν στέρησιν, εἰπορήσας ἀνόθευτον, ἐξ ἧς τοὺς πόδας, καὶ τὰ

πλείω τοῦ σώματος, τοῖς προσκρούσμασι, τοῖς τῶν λίθων ἐξήρθρωτο· ὅς διὰ σοῦ καὶ τοῦτον, τὸν πλουτισμὸν ἐπικτώμενος, βλέπει τὸ φῶς τὸ τοῦ κόσμου· καὶ τὸν τῶν φώτων σε πρῦτανιν, Θεὸν καὶ Δεσπότην, τῶν κτισμάτων καταγγέλλει, κτίστην παγκόσμιον.

Υποπτος Γραμματεῦσι τυφλοῖς, ὀμματωθεῖς ὁ πρὶν τυφλώττων τεθέαται, ὡς τάχα μηδόλως βλέπων, ἀλλὰ ψευδῶς τὸ ὄραϊν, τοῦ Σωτῆρος χάριν προσποιούμενος, τυφλώττειν ἐθέλουσι, σκοτασμοῖς τοῖς τοῦ γράμματος, ἐν οἷς ἐκλάμπει, ὁ γλυκὺς Χριστὸς Ἥλιος, σαββατούργησιν, καινουργὸν διαπράξας μοι ὅς τὸ σκιῶδες τούτου, φωτουργῶν καὶ τὸ κάλυμμα, αἴρων τὸ φῶς τὸ ἐν τούτοις, τοῖς πρὶν τυφλοῖς ἐχορήγησε· καὶ νῦν καθορῶντες, τὸν τῶν φώτων παροχέα, κόσμῳ κηρύττουσι.

Καὶ τοῦ Μηναιίου γ'.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος β'.

Ο Τυφλὸς γεννηθεῖς, ἐν τῷ ἰδίῳ λογισμῷ ἔλεγεν· Ἄρα ἐγὼ δι' ἀμαρτίας γονέων ἐγεννήθην ἀόμματος; Ἄρα ἐγὼ δι' ἀπιστίαν ἐδυνῶν ἐγεννήθην εἰς ἐνδειξιν; Οὐχ ἱκανῶ τοῦ ἐρωτᾶν. Πότε νύξ, πότε ἡμέρα· Οὐκ εὐτονοῦσί μου οἱ πόδες τὰ τῶν λίθων προσκρούσματα· οὐ γὰρ εἶδον τὸν ἥλιον λάμποντα, οὐδὲ ἐν εἰκόνι τὸν ἐμέ πλαστουργήσαντα. Ἄλλα δεομαί σου, Χριστέ ὁ Θεός· Ἐπίβλεψον ἐπ' ἐμέ, καὶ ἐλέησόν με.

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρὰ τῆς Ὀκτωήχου.

Ἦχος πλ. α' Ἀναστάσιμον.

Διὰ τοῦ τιμίῃ σου Σταυροῦ Χριστέ, Διάβολον ἡσχυνας· καὶ διὰ τῆς Ἀναστάσεώς σου, τὸ κέντρον τῆς ἀμαρτίας ἠμβλυνας, καὶ ἔσωσας ἡμᾶς, ἐκ τῶν πυλῶν τοῦ θανάτου· Δοξάζομέν σε μονογενές. **Κατανυκτικόν.**

Στίχ. Πρὸς σέ ἦρα τοὺς ὀφθαλμούς μου.

Κύριε, ἀμαρτάνων οὐ παύομαι· φιλανθρωπίας ἀξιούμενος, οὐ γινώσκω· νίκησόν μου τὴν πώρωσιν, μόνε ἀγαθὲ, καὶ ἐλέησόν με.

Μαρτυρικόν.

Στίχ. Ἐλέησον ἡμᾶς, Κύριε, ἐλέησον.

Τῶν ἐπιγείων ἀπάντων καταφρονήσαντες, καὶ τῶν βασάνων ἀνδρείως κατατολμήσαντες, τῶν μακαρίων ἐλπίδων ἐκ ἡστοχησάτε, ἀλλ' οὐρανῶν βασιλείας κληρονόμοι γεγόνατε, πανεύφημοι Μάρτυρες· ἔχοντες παρρησίαν πρὸς τὸν φιλόανθρωπον Θεόν, τῷ κόσμῳ τὴν εἰρήνην αἰτήσασθε, καὶ ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν τὸ μέγα ἔλεος.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος β'.

Παράγων ὁ Ἰησοῦς ἐκ τοῦ ἱεροῦ, εὔρεν ἄνθρωπον τυφλὸν ἐκ γενετῆς, καὶ σπλαγχνισθεῖς, ἐπέθηκε πηλὸν ἐπὶ τοὺς ὀφθαλμούς αὐτοῦ, καὶ εἶπε πρὸς αὐτόν· Ὑπαγε, νίψαι εἰς τοῦ Σιλωάμ· καὶ νιψάμενος ἀνέβλεψε, δόξαν ἀναπέμπων Θεῷ. Οἱ δὲ ἀγγισταὶ αὐτοῦ, ἔλεγον αὐτῷ· Τίς σου ταῖς κόρας διήνοιξεν, ἃς οὐδεὶς τῶν βλέπόντων ἰάσαι ἴσχυσεν; ὁ δὲ φησὶ βοήσας· Ἄνθρωπος, Ἰησοῦν λεγόμενος, ἐκεῖνός μοι ἔφη· Νίψαι εἰς τοῦ Σιλωάμ· καὶ ἀνέβλεψα· Αὐτός ἐστιν ἀληθῶς, ὃν ἔφη Μωσῆς ἐν τῷ νόμῳ, Χριστὸν Μεσσίαν· αὐτός ἐστιν ὁ Σωτὴρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Ἀπολυτίκιον. Τὸν συνάναρχον Λόγον.

Θεοτοκίον. Χαῖρε πύλη Κυρίου.

ΤΗ ΔΕΥΤΕΡΑ ΤΗΣ 5' ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ ΠΡΩΓ'.

Εἰς τὸν Ὄρθρον. Μετὰ τὴν α'. Στιχολογ. Καθίσματα τῆς Ὀκτωήχου. Ἦχος πλ. α'.

Ἀναστάσιμον. Τὸν Συνάναρχον Λόγον.

Τὸν Σταυρὸν τοῦ Κυρίου ἐγκωμιάσωμεν, τὴν Ταφὴν τὴν ἁγίαν ὑμνοῖς τιμήσωμεν, καὶ τὴν Ἀνάστασιν αὐτοῦ ὑπερδοξάσωμεν· ὅτι συνήγειρε νεκροὺς, ἐκ τῶν μνημάτων ὡς Θεός, σκυλεύσας κράτος θανάτου, καὶ ἰσχύϊν Διαβόλου, καὶ τοῖς ἐν Ἄδῃ φῶς ἀνέτειλε.

Κατανυκτικόν.

Πάντες ἀγρυπνήσωμεν, καὶ Χριστῷ ὑπαντήσωμεν πιστοὶ, μετὰ πλήθους ἐλαίου καὶ λαμπάδων φαεινῶν, ὅπως τοῦ νυμφῶνος ἔνδον ἀξιωθῶμεν· ὁ γὰρ τῆς θύρας ἔξω φθάνομενος, ἀπρακτα τῷ Θεῷ κέκραγεν· Ἐλέησόν με.

Μαρτυρικόν.

Κύριε τὸ ποτήριον τοῦ πάθους σου οἱ Ἄθλοφόροι σου ζηλώσαντες, κατέλιπον τὴν τοῦ βίου τερπνότητα, καὶ γεγόνασι τῶν Ἀγγέλων συμμέτοχοι· αὐτῶν ταῖς παρακλήσεσι, παράσχου ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν εἰρήνην, Χριστέ ὁ Θεός, καὶ τὸ μέγα ἔλεος.

Θεοτοκίον.

Μετὰ Ἀγγέλων τὰ οὐράνια, μετὰ ἀνθρώπων τὰ ἐπίγεια, ἐν φωνῇ ἀγαλλιάσεως Θεοτόκε βοῶμέν σοι· Χαῖρε πύλη τῶν οὐρανῶν πλατυτέρα· χαῖρε μόνη τῶν γηγενῶν σωτηρία· χαῖρε σεμνή, χαῖρε κεχαριτωμένη, ἡ τεκνοῦσα Θεὸν σεσωματωμένον.

Μετὰ τὴν β'. Στιχολογίαν, Κάθισμα
τῆς Ἑορτῆς. Ἦχος πλ. α'.
Τὸν συνάναρχον Λόγον.

Πρὸ τοῦ Σταυροῦ σε οἰκτίρμον καὶ τῆς Ἐγέρ-
σεως, παριόντι σοι πρὸς ἀπὸ γεννήσεως,
ἀνεβόα σοι φερμῶς· Υἱὲ Δαυὶδ ἐλέησον· δός
μοι τὸ φῶς ὀφθαλμῶν, ἵνα βλέψω σε καὶ γῶ· οὐ
τὰς κόρας ἐπιχρίσας, πηλὸν ἐκ πτύσματος Λό-
γου, αὐτῷ τὸ φῶς λαμπρῶς ἐχορήγησας.

Δίς.

Τὸ, Ἀνάστασιν Χριστοῦ· ὁ Ν'. καὶ οἱ Κανόνες
τῆς Ἑορτῆς μετὰ τῶν Εἰρμῶν εἰς ἡ. καὶ τοῦ
Μηναίου εἰς δ'. Κοντάκιον, καὶ Ἐξαποστειλά-
ριον τῆς Ἑορτῆς.

Εἰς τοὺς Αἶνους, ἰστώμεν Στίχους δ'. καὶ ψάλλομεν
Στιχηρά τῆς Ὀκτωήχου.

Ἦχος πλ. α'. Ἀναστασίμον.

Κύριε, ἐσφαγισμένου τοῦ τάφου ὑπὸ τῶν
παρανόμων, προήλθες ἐκ τοῦ μνήματος,
καθὼς ἐτέχθης ἐκ τῆς Θεοτόκου. Οὐκ ἔγνωσαν
πῶς ἐσαρκώθης οἱ ἀσώματαί σου Ἄγγελοι· οὐκ
ἤσθοντο πότε ἀνέστης, οἱ φυλάσσοντές σε ἐρα-
τιῶται· ἀμφοτέρω γὰρ ἐσφράγισται τοῖς ἐρευ-
νώσι· πεφανέρωται δὲ τὰ θαύματα, τοῖς προσ-
κυνουῦσιν ἐν πίστει τὸ μυστήριον· ὁ ἀνυμνεῖσιν,
ἀπόδος ἡμῖν ἀγαλλίασιν, καὶ τὸ μέγα ἔλεος.

Δίς.

Κατανυκτικόν.

Οἱμοι! τί ὠμοιώθην ἐγὼ τῇ ἀκάρπῳ συκῇ,
καὶ πτοῦμαι τὴν κατάραν σὺν τῇ ἐν-
κοπῇ; ἀλλ' ἐπουράνιε γεωργέ, Χριστέ ὁ Θεός,
τὴν χερσωθεῖσάν μου ψυχὴν, καρποφόρον ἀνά-
δειξον, καὶ ὡς τὸν Ἄσωτον υἱὸν δέξαι με, καὶ
ἐλέησόν με.

Μαρτυρικόν.

Εύλογημένος ὁ στρατὸς τοῦ Βασιλέως τῶν
οὐρανῶν· εἰ γὰρ γηγενεῖς ὑπῆρχον οἱ Ἀ-
θλοφόροι, ἀλλ' ἀγγελικὴν ἀξίαν ἐσπευδον φθά-
σαι, τῶν σωμάτων καταφρονήσαντες, καὶ διὰ
τῶν παθημάτων, τῆς τῶν Ἀσωμάτων ἀξιοθέν-
τες τιμῆς. Εὐχαῖς αὐτῶν Κύριε, κατοιπέμψον
ἡμῖν τὸ μέγα σου ἔλεος.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος β'.

Ολον τὸν βίον ὁ Τυφλὸς νύκτα λογιζόμενος,
ἐβόησε πρὸς σέ Κύριε· Ἄνοιξόν μου τὰς
κόρας Υἱὲ Δαυὶδ, ὁ Σωτὴρ ἡμῶν, ἵνα μετὰ
πάντων καὶ γῶ ὑμνήσω σου τὴν δύναμιν.

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχ. Προσόμοια τῆς Ἑορτῆς.

Ἦχος πλ. α'. Ὅσις πάτερ.

Τύφλωσις ὠφθα, ὁ Τυφλὸς τοῖς τάχα βλέ-
πουσι, σκοτιζῶν καὶ τὰς φρένας, καὶ τὰς

ψυχὰς, καὶ τὸν νοῦν, τὴν τούτου θεωροῦσιν
ἄωρον βλέψιν· καὶ φωνήσαντες ἠρώτων δεινῶς·
Πῶς ἄρτι ὄρασαι, ὡς εἰς τῶν φῶς ὀρώντων,
τυφλὸς ὑπάρχων ἐκ γενετῆς, καὶ προκαθήμενος
τρίβοις, καὶ προσαιτῶν; Ὅθεν ὑπέδειξε τὸν τὸ
φῶς χορηγοῦντα, καὶ πλαστουργήσαντα τὰ φῶ-
τα ἐν τῷ κόσμῳ· ἐξ ὧν κηρύττεται, Υἱὸς Θεοῦ
προάναρχος, ἐπ' ἐσχάτων ἐκ τῆς Παρθένου βρο-
τὸς φανεῖς, δι' οἰκτον ἐκ Θεοῦ Πνεύματος.

Στίγ. Ἐπίβλεψον ἐπ' ἐμέ καὶ ἐλέησόν με.

Οσπερ φορτίον, καὶ γεῶδες ἀχθοφόρημα, ὠ-
ρᾶτο τοῖς ἐν κόσμῳ περιπατῶν ὁ Τυφλός,
καὶ ἐν ταῖς πλατείαις πόδας συντρίβων, τσίχα
ὡς ὄρασιν τὴν ῥάβδον πλετῶν· ὅθεν καταφεύ-
γει πρὸς τὸν φωτοδότην, ἐξ οὗ λαμβάνει τὸ
φῶς ὄραν, καὶ ὀφθαλμοῖς αὐτοῦ βλέπειν τὸν
ποιητὴν, τὸν κατ' ὁμοίωσιν αὐτοῦ καὶ κατ' εἰ-
κόνα, δημιουργήσαντα τὴν φύσιν τῶν ἀνθρώ-
πων, ἐκ γῆς τὸ πρότερον, καὶ νῦν χοῖ καὶ
πτύσματι, καταυγάσαντα τούτου τὰς κόρας,
καὶ δόντα φιλανθρώπως βλέπειν τὸν ἥλιον.

Στίγ. Τὰ διαθήματά μου κατεύθυνον.

Σύμμορφον εἶδε, τῆς ἀνθρώπων διαπλάσεως,
τὸν Λόγον τὸν πατρῶον, τὸ φῶς ἰδὼν ὁ
Τυφλός· ἐξ οὗ καὶ τὸν φωσφόρον καὶ ἡμεράρ-
χην, ἔβλεψεν Ἥλιον, ὡς ἄλλοι βροτοί, χαίρων
τῇ ὄρασει τῇ καινοπρεπεστέρα, δι' ἧς ὠράθη
εὐθυπορῶν, καὶ ἀπροσκόπως βαδίζων τὰς ἀ-
τραπούς· καὶ τὸν φωτίσαντα Υἱὸν Θεοῦ γνω-
ρίζων, ἐνανθρωπήσαντα δι' ἄκραν εὐσπλαγ-
χίαν, καὶ ὁ ἦν μείναντα, Θεὸν βροτὸν γενόμε-
νον, καὶ λαθόντα ὁ οὐχ ὑπῆρχεν, ἀσύγχυτον
τε τηροῦντα τὴν τούτου ἐνωσιν.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος πλ. β'.

Κύριε παράγων ἐν τῇ ὁδῷ, εὖρες ἀνθρώπος
τυφλὸν ἐκ γενετῆς· καὶ ἐκθαμβοὶ γεγο-
νότες οἱ Μαθηταί, ἐπρωτῶν σε λέγοντες· δι-
δάσκαλε, τίς ἡμαρτεν, οὗτος ἢ οἱ γονεῖς αὐτοῦ
ἵνα τυφλὸς γεννηθῆ; Σὺ δὲ Σωτὴρ μου ἐβόασα
αὐτοῖς· Οὐτε οὗτος ἡμαρτεν, ἕτε οἱ γονεῖς αὐ-
τοῦ, ἀλλ' ἵνα φανερωθῇ τὰ ἔργα τοῦ Θεοῦ ἐν
αὐτῷ· ἐμέ δεῖ ἐργάζεσθαι τὰ ἔργα τοῦ πέμ-
φαντός με, ἃ οὐδεὶς δύναται ἐργάζεσθαι. Καὶ
ταῦτα εἰπὼν, πτύσας χαμαί, καὶ πηλὸν ποιή-
σας, ἐπέχρισας τοὺς ὀφθαλμοὺς αὐτοῦ, λέξας
πρὸς αὐτόν· Ὑπαγε νίψαι εἰς τοῦ Σιλωάμ τὴν
κολυμβήθραν. Ὁ δὲ νιψάμενος ὑγιὴς ἐγένετο,
καὶ ἐβόα πρὸς σέ· Πιστεύω, Κύριε· καὶ προσε-
κύνησέ σοι. Διὸ βοῶμεν καὶ ἡμεῖς· Ἐλέησον
ἡμᾶς.

ΤΗ ΔΕΥΤΕΡΑ ΤΗΣ 5. ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ
ΕΣΠΕΡΑΣ.

Ὅρα ἔμπροσθεν, μετὰ τὴν συμπλήρωσιν τῆς ἐν τῇ Τετάρτῃ Ἀκολουθίας, τὰ περὶ τῆς Ἀποδόσεως τῆς τε Ἑορτῆς τοῦ Τυφλοῦ, καὶ τῆς τοῦ Πάσχα (Σελ. 144). καὶ ποιήσαν ὡς βούλει περὶ αὐτῶν.

Εἰς τὸ, Κύριε ἐκέκραξα, ἰσῶμεν Στίχους 5. καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ Προσόμοια τῆς Ἑορτῆς γ'.

Ἦχος πλ. α'.

Χαίροις ἀσκητικῶν.

Στόματι καὶ ψυχῇ καὶ νοῖ, τὸν ἐκ χορῶς πλαστοουργικῶς καὶ τοῦ πτύσματος, ὀμμάτων τὰς κόρας δόντα, καὶ τὸν κοινὸν φωτισμὸν, ὁ τοπρὶν τυφλώττων ὠμολόγησε, κτισμάτων παγκόσμιον, προβολέα καὶ πρύτανιν, δι' οἴκτον μόνον, βροτωθέντα τοῦ πλάσματος, καὶ ἐκήρυττεν, ὡς Θεὸν παντοδύναμον· οὐ Γραμματεῖς τὸν ζῆλον, καὶ τὴν πρὸς τούτους διάλεξιν, ὅπως μὴ φέροντος βλέπειν, ἀποσυνάγωγον κρίνουσι, τυφλώττοντες πλέον, τοῦ ποτε τυφλοῦ τὰς κόρας, ψυχῇ καὶ σώματι.

Τρόπαιον ἀριστερίαις τυφλὸς, κατὰ βλέπόντων κατὰ κράτος ἐξήρατο· τὸν Κτίστην καὶ γὰρ τὸν τούτου, καὶ πλαστοουργὸν τοῦ παντός, καὶ τυφλὸς ὑπάρχων ἐθεάσατο, ἰδὼν τὴν ὀμμάτωσιν, τὴν πλασθεῖσαν ἐκ πτύσματος· καὶ ταύτῃ μόνη, ἐπιγνοὺς τὸν φωτίσαντα, καὶ Υἱὸν Θεοῦ καὶ Δεσπότην παγκόσμιον· ὃν οἱ ὀρῶντες φθόνου, κακίᾳ τυφλώττοντες, ὅπως οὐκ εἶδον, καὶ ταῦτα, πολλαπλασίονα βλέποντες, ἐκ τούτου θαυμάτων, ἐνεργείας παραδόξους, μόνοις τοῖς ῥήμασιν.

Υποπτος Γραμματεῦσι τυφλοῖς, ὀμματωθεὶς ὁ πρὶν τυφλώττων τεθέαται, ὡς τάχα μηδὲν βλέπων, ἀλλὰ ψευδῶς τὸ ὄραν, τοῦ Σωτῆρος χάριν προσποιούμενος, τυφλώττειν ἐθέλουσι, σκοτασμοῖς τοῖς τοῦ γραμματος, ἐν αἷς ἐκλάμπει, ὁ γλυκὺς Χριστὸς Ἥλιος, σαββατούργησιν, καινουργὸν διαπράξας μοι ὅς τὸ σκιῶδες τούτου, φωτουργῶν καὶ τὸ κάλυμμα, αἶρων τὸ φῶς τὸ ἐν τούτοις, τοῖς πρὶν τυφλοῖς ἐχορήγησε· καὶ νῦν καθορῶντες, τὸν τῶν φώτων παροχέα, κόσμῳ κηρύττουσι.

Καὶ τοῦ Μηναιίου γ'.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος πλ. δ'.

Δικαιοσύνης Ἥλιε νοητε, Χριστέ ὁ Θεός, ὁ τὸν ἐκ μήτρας τοῦ φωτός ἐστερημένον, διὰ τῆς σῆς ἀχράντου προσψύσεως, φωτίσας κατ' ἄμφω, καὶ ἡμῶν τὰ ὀμματα τῶν ψυχῶν

ἀυγιάσας, υἱὸς ἡμέρας δεῖξον, ἵνα πίστει βωμέν σοι· Πολλή σου καὶ ἄφατος ἢ εἰς ἡμᾶς εὐσπλαγχνία· φιλάνθρωπε δόξα σοι.

Εἰς τὸν Στίχ. Στιχηρὰ τῆς Ὀκτωήχου.

Ἦχος πλ. α'. Ἀναστάσιμον.

Ο τὴν ἀνάστασιν διδοὺς τῷ γένει τῶν ἀνθρώπων, ὡς πρόβατον ἐπὶ σφαγὴν ἤχθη· ἐφρίξαν τοῦτον οἱ ἄρχοντες τοῦ Ἄδου, καὶ ἐπήρθησαν πύλαι ὀδυνηραί· εἰσελήλυθε γὰρ ὁ Βασιλεὺς τῆς δόξης, Χριστὸς, λέγων τοῖς ἐν δεσμοῖς, Ἐξέλθετε· καὶ τοῖς ἐν τῷ σκότει, Ἄνακαλύπτεσθε.

Κατανυκτικόν.

Στίχ. Πρὸς σέ ἦρα τοὺς ὀφθαλμοὺς μου.

Κύριε, καὶ τὸν φόβον σου πτοοῦμαι, καὶ τὸ πονηρὸν ποιεῖν οὐ παύομαι. Τίς ἐν δικαστηρίῳ τὸν δικαστὴν οὐ πτοεῖται; ἢ τίς ἰαθῆναι βουλόμενος, τὸν ἰατρὸν παροργίζει, ὡς καγῶ; Μακρόθυμε Κύριε, ἐπὶ τῇ ἀσθενείᾳ μου σπλαγχνίσθητι, καὶ ἐλέησόν με.

Μαρτυρικόν.

Στίχ. Ἐλέησον ἡμᾶς Κύριε, ἐλέησον.

Τὸν θυρεὸν τῆς πίστεως περιβαλλόμενοι, καὶ τῷ τύπῳ τοῦ Σταυροῦ ἑαυτοὺς διαναστήσαντες, πρὸς τὰς βασάνους ἀνδρείως ἀπηυτομόλησαν, καὶ Διαβόλου τὴν πλάνην, καὶ τὸ θράσος κατήργησαν, οἱ Ἅγιοί σου Κύριε· αὐτῶν ταῖς ἰκεσίαις, ὡς παντοδύναμος Θεός, τῷ κόσμῳ τὴν εἰρήνην κατάπεμψον, καὶ ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν τὸ μέγα ἔλεος.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος πλ. δ'.

Ο διὰ σπλάγχνα ἐλέους, σαρκωθεὶς Χριστέ ὁ Θεός, τὸν τοῦ φωτός ἐστερημένον ἀπὸ μήτρας, σπλάγχνοις ἀφάτων οἰκτιρμῶν, λαμπηδόνος θείας κατηξίωσας, τούτου τὰς κόρας, τῷ καὶ τοῖς πλαστοουργοῖς δακτύλοις σου προσψύσας. Αὐτὸς καὶ νῦν φωτοπάροχε, καὶ ἡμῶν καταύγασον, τὰ τῆς ψυχῆς αἰσθητήρια, ὡς μόνος ἀφθονοπάροχος.

Ἀπολυτίκιον. Τὸν συνάναρχον Λόγον.

Θεοτοκίον. Χαῖρε πύλη Κυρίου.

ΤΗ ΤΡΙΤΗ ΤΗΣ 5. ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ
ἨΡΩΙ'.

Εἰς τὸν Ὄρθρον. Μετὰ τὴν α'. Στιχολογ. Καθίσματα τῆς Ὀκτωήχου.

Ἦχος πλ. α'. Ἀναστάσιμον.

Κύριε, νεκρὸς προσηγορεύθης, ὁ νεκρώσας τὸν θάνατον· ἐν μνήματι ἐτέθης, ὁ νε-

νώσας τὰ μνήματα· ἄνω στρατιῶται τὸν τῶ-
φον ἐφυλάττον· κάτω τοὺς ἀπ' αἰῶνος νεκροὺς
ἐξανέστησας. Παντοδύναμε καὶ ἀκατάληπτε
Κύριε δόξα σοι.

Κατανυκτικόν.

Κριτῆ καθεζομένου, καὶ Ἀγγέλων ἐστῶτων,
σάλπιγγος ἐχούσης, καὶ φλογὸς καιομέ-
νης, τί ποιήσεις ψυχή μου, ἀπαγομένη εἰς κρι-
σιν; τότε γὰρ τὰ δεινὰ σοι παρίστανται, τὰ
κρυπτά σου ἐλέγχονται ἐγγλήματα· διὸ πρό
τέλους βόησον τῷ Κριτῇ· Ὁ Θεὸς ἰλάσθητί
μοι καὶ σῶσόν με.

Μαρτυρικόν.

Λάμπει σήμερον ἡ μνήμη τῶν Ἀθλοφόρων·
ἔχει γὰρ οὐρανὸθεν ἀπαύγασμα· ὁ χορὸς
τῶν Ἀγγέλων πανηγυρίζει, καὶ τῶν ἀνθρώπων
τὸ γένος συνεορτάζει· διὸ πρεσβεύουσι τῷ Κυ-
ρίῳ, ἐλεηθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Δόξα, καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Μήτηρ Θεοῦ Παναγία, τὸ τεῖχος τῶν Χρι-
στιανῶν, ρῦσαι λαὸν σου συνήθως, κραυ-
γάζοντά σοι ἐκτενῶς· Ἀντιτάχθητι αἰσχροῖς
καὶ ἀλαζόσι λογισμοῖς, ἵνα βοῶμέν σοι· Χαῖρε
ἡ κεχαριτωμένη.

**Μετὰ τὴν β'. Στιχολογίαν, Κάθισμα
τῆς Ἑορτῆς. Ἦχος πλ. α'.**

Τὸν συνάναρχον Λόγον.

Αναβλέψας ὁράται Τυφλὸς τῷ πτύσματι,
αὐτοῦ τὴν βροτῶν διαρτίαν πρὶν πλαστουρ-
γήσαντος, μὴ ὄρων ἐκ γενετῆς τὸν μέγαν Ἥλιον·
ὅθεν καὶ χάριτας Θεῷ, ἀναπέμπει ἐκ ψυχῆς,
τὴν τούτου ἰδὼν εἰκόνα, καδ' ὁμοίωσιν πε-
πλασμένην, τοῦ τὴν εἰκόνα πλαστηργήσαντος.

**Τὸ, Ἀνάστασιν Χριστοῦ· ὁ Ν'. καὶ οἱ Κανόνες,
τῆς Ἑορτῆς μετὰ τῶν Εἰρμῶν εἰς η'. καὶ τοῦ
Μηναιῶν εἰς δ'. Κοντάκιον, καὶ Ἐξαποστειλά-
ριον τῆς Ἑορτῆς.**

**Εἰς τοὺς Αἶνους, ἰστώμεν Στίχ. δ' καὶ ψάλ-
λομεν Στιχηρὰ τῆς Ὀκτωήχου.**

Ἦχος πλ. α'. Ἀναστάσιμον.

Κύριε, τοὺς μοχλοὺς τοὺς αἰώνιους συντρί-
ψας, καὶ δεσμὰ διαρρήξας, τοῦ μνήματος
ἀνέστης, καταλιπὼν σου τὰ ἐντάφια, εἰς μαρ-
τύριον τῆς ἀληθοῦς τριμέρου ταφῆς σου· καὶ
προῆγες ἐν τῇ Γαλιλαίᾳ, ὁ ἐν σπηλαίῳ τηρού-
μενος. Μέγας σου τὸ ἔλεος ἀκατάληπτε Σω-
τῆρ, ἐλέησον καὶ σῶσον ἡμᾶς. **Δίς.**

Κατανυκτικόν.

Τὰ πλήθη τῶν πταισμάτων μου πάριδε Κύ-
ριε, ὁ ἐκ Παρθένου τεχθεὶς, καὶ πάσας

ἐξάλειψον τὰς ἀνομίας μου, λογισμὸν μοι παρέ-
χων ἐπιστροφῆς, ὡς μόνος φιλόνητος δέο-
μαι, καὶ ἐλέησόν με.

Μαρτυρικόν.

Οἱ Ἀθλοφόροι σου Κύριε, τὰς τάξεις τῶν
Ἀγγέλων μιμησάμενοι, ὡς ἀσώματα ταῖς
βασάνοις ἐνεκαρτέρησαν, μονολόγιστον ἐλπίδα
ἔχοντες, τῶν ἐπηγγελμένων ἀγαθῶν τὴν ἀπό-
λαυσιν· ταῖς αὐτῶν πρεσβείαις, Χριστέ ὁ Θεὸς
ἡμῶν, τὴν εἰρήνην δώρησαι τῷ κόσμῳ σου, καὶ
ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν τὸ μέγα ἔλεος.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος πλ. α'.

Τὺς λαλήσει τὰς δυναστείας σου Χριστέ· ἢ
τίς ἐξαριθμήσει τῶν θαυμάτων σου τὰ
πλήθη; διπλοῦς γὰρ ὡς ὠράθης ἐπὶ γῆς δι' ἀ-
γαθότητα, διπλᾶς καὶ τὰς ἰάσεις τοῖς νοσοῦσιν
ἐχορήγεις· ὁ μόνον γὰρ τοῦ σώματος ὀφθαλ-
μοὺς διήνοιξας, τοῦ ἀπὸ μητρὸς πηρωθέντος,
ἀλλὰ καὶ τοὺς τῆς ψυχῆς· ὅθεν Θεὸν σε ὠμο-
λόγει τὸν κρυπτόμενον, καὶ πᾶσι παρέχοντα
τὸ μέγα ἔλεος.

**Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρὰ Προσόμοια
τῆς Ἑορτῆς. Ἦχος πλ. α'.**

Ὅσιε Πάτερ.

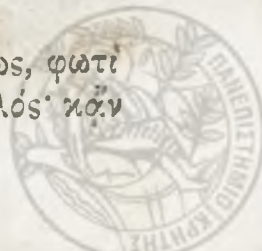
Λάμπιν φωσφόρον, καταλάμψασαν θεώμε-
νοι, προδήλως ἐν Σαββάτῳ, τῷ φωτοφό-
ρῳ Τυφλῷ, οἱ νόμοις τοῖς Μωσέως ἐντετραμ-
μένοι, γνώμη τυφλώττουσιν, ὀρώντες σκιά,
σκίασμα μὴ γνόντες τὸ συγκαλύπτον νόμους,
ἐξ οὗ οὐκ εἶδον τὸν φωτουργόν, καὶ τὸν τῷ λό-
γῳ Σαββάτου δημιουργόν, τὸν ὀμματώσαντα
Τυφλὸν τῇ ἀπονίψει, καὶ τῇ τοῦ πτύσματος
καινῇ πληεργασίᾳ· μεθ' οὗ μιγνύμενοι, Θεὸν
αὐτὸν κατίδωμεν, τὴν ἐκτύφλωσιν Φαρισαίων,
ἐλέγχοντες ὁράσει, τῇ ἐκ τοῦ κρείττονος.

Στίχ. Ἐπίβλεψον ἐπ' ἐμέ, καὶ ἐλέησόν με.

Ορθρος ἀνίσχει, τῷ ἐν σκοτει διατριβόντι,
νυκτὸς ἀορασίας πολυδύνω Τυφλῷ, ἐν
ρεῖθροις λουσαμένῳ, τὸ φῶς ὀμμάτων θεῖον
κελεύσματος, πηγῇ Σιλωάμ· ὅθεν σελασφόρος
καινότερος ὁράται, ὁμίχλην σιότους νυκτο-
ποιόν, τῶν νομικῶν διελέγχων Γραμματιστῶν,
καὶ τὴν σκοτόμαιναν, τῆς τούτων ἀβλεψίας,
ταῖς ἀναλάμψεσι φωτίζων ταῖς φωσφόροις· ἐξ
ᾧν ἡ τύφλωσις τοῦ πρὶν σκιδῶδους γράμματος,
ὀμματοῦται ταῖς ἐκ τοῦ Λόγου, ἡμῖν παρεχο-
μέναις, φαιδραῖς ἐλλάμψεσιν.

Στίχ. Τὰ διαθήματά μου κατεύθυνον.

Υψους ἐπέβη, φωτοφόρου ἐπιβάσεως, φωτι
θεογνωσίας καταλαμφθεὶς ὁ Τυφλὸς· καὶ

πρώην έτυφλοῦτο ἐξ ἀμφοῖν, τὸν φωτοδότην γνωρίζει καὶ φωτουργόν, τὸν ἀναλάμψαντα ἐκ τάφου τριημέρως, καὶ γῆν φαιδρύναντα αὐτοῦ τῇ Ἀναστάσει, ἐξ ἧς ἐπέλαμψε, τὸ φῶς τῆς ἀναπλάσεως, τοῖς ἐν σκότει κεκρατημένοις, βροτοῖς, δι' εὐσπλαγγνίαν, καὶ μέγα ἔλεος.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος πλ. δ'.

Δικαιοσύνης ἤλιε νοητέ, Χριστέ ὁ Θεός, ὁ τὸν ἐκ μήτρας τοῦ φωτός ἐστερημένον, διὰ τῆς σῆς ἀχράντου προσψάσεως, φωτίσας κατ' ἄμφω, καὶ ἡμῶν τὰ ὄμματα, τῶν ψυχῶν ἀυγάσας, υἱοὺς ἡμέρας δεῖξον, ἵνα πίστει βοῶμέν σοι· Πολλή σου καὶ ἄφατος, ἢ εἰς ἡμᾶς εὐσπλαγγνία· φιλάνθρωπε δόξα σοι.

**Τῆ ΤΡΙΤῆ Τῆς 5. ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ
ΕΣΠΕΡΑΣ.**

ΑΠΟΛΟΓΙΣ ΤΗΣ ΕΟΡΤΗΣ ΤΟΥ ΠΑΣΧΑ.

Μετὰ τὸν Εὐλογητὸν, ψάλλομεν τὸ, Χριστὸς ἀνέστη, μετὰ τῶν Στίχων αὐτῶ ἀπαρραλλάκτως, καθῶς, καὶ ἐν τῇ Διακαινησίμῳ Ἑβδομαδί.

Εἰς τὸ, Κύριε ἐκέκραξα, ἰστώμεν Στίχ. 5. καὶ ψάλλομεν τὰ παρόντα Ἰδιόμελα τοῦ Τυφλοῦ.

Ἦχος β'.

Ο Τυφλὸς γεννηθεὶς, ἐν τῷ ἰδίῳ λογισμῷ ἔλεγεν· Ἄρα ἐγὼ, δι' ἀμαρτίας γονέων ἐγεννήθην ἀόμματος; Ἄρα ἐγὼ, δι' ἀπιστίαν ἐθνῶν ἐγεννήθην εἰς ἔνδειξιν; Οὐχ ἱκανῶ τοῦ ἐρωτᾶν, Πότε νύξ, πότε ἡμέρα. Οὐκ εὐτονοῦσί μου οἱ πόδες τὰ τῶν λίθων προσκυρόσματ'· οὐ γὰρ εἶδον τὸν ἥλιον λάμποντα, οὐδέ ἐν εἰκόνι τὸν ἐμὲ πλαστουργήσαντα· ἀλλὰ δέομαί σου, Χριστέ ὁ Θεός· Ἐπίβλεψον ἐπ' ἐμέ, καὶ ἐλέησόν με.

Ὁ αὐτός.

Παράγων ὁ Ἰησοῦς ἐκ τοῦ ἱεροῦ, εὔρεν ἄνθρωπον Τυφλὸν ἐκ γενετῆς· καὶ σπλαγγισθεὶς, ἐπέθηκε πηλὸν ἐπὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς αὐτοῦ, καὶ εἶπε πρὸς αὐτόν· Ὑπαγε, νίψαι εἰς τοῦ Σιλωάμ· καὶ νιψάμενος ἀνέβλεψε, δόξαν ἀναπέμπων Θεῷ. Οἱ δὲ ἀγχισταὶ αὐτοῦ, ἔλεγον αὐτῷ· Τίς σου τὰς κόρας διήνοιξεν, ἃς οὐδεὶς τῶν βλεπόντων ἴσασι ἰσχυσεν; ὁ δὲ φησὶ βοήσας· Ἄνθρωπος, Ἰησοῦς λεγόμενος, ἐκείνός μοι ἔφη· Νίψαι εἰς τοῦ Σιλωάμ, καὶ ἀνέβλεψα. Αὐτός ἐστιν ἀληθῶς, ὃν ἔφη Μωσῆς ἐν τῷ νόμῳ, Χριστὸν Μεσσίαν· αὐτός ἐστιν ὁ Σωτὴρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Ἦχος δ'.

Ολον τὸν βίον ὁ Τυφλός, νύκτα λογιζόμενος, ἐβόησε πρὸς σέ Κύριε· Ἀνοίξόν μου τὰς

κόρας, Υἱὲ Δαυὶδ, ὁ Σωτὴρ ἡμῶν, ἵνα μετὰ πάντων κἀγώ, ὑμνήσω σου τὴν δύναμιν.

Ἦχος πλ. α'.

Κύριε, παράγων ἐν τῇ ὁδῷ, εὔρες ἄνθρωπον Τυφλὸν ἐκ γενετῆς· καὶ ἔκθαμβοι γεγονότες οἱ Μαθηταί, ἐπηρώτων σε, λέγοντες· Διδάσκαλε, τίς ἡμαρτεν, οὗτος, ἢ οἱ γονεῖς αὐτοῦ, ἵνα τυφλὸς γεννηθῆ; Σὺ δὲ Σωτὴρ μου ἐβόας αὐτοῖς· Οὔτε οὗτος ἡμαρτεν, οὔτε οἱ γονεῖς αὐτοῦ, ἀλλ' ἵνα φανερωθῆ τὰ ἔργα τοῦ Θεοῦ ἐν αὐτῷ· ἐμὲ δεῖ ἐργάζεσθαι τὰ ἔργα τῆ πέμψαντός με, ἃ οὐδεὶς δύναται ἐργάζεσθαι. Καὶ ταῦτα εἰπὼν πτύσας χαμαί, καὶ πηλὸν ποιήσας, ἐπέχρισας τῆς ὀφθαλμοὺς αὐτοῦ, λέξας πρὸς αὐτόν· Ὑπαγε, νίψαι εἰς τοῦ Σιλωάμ τὴν κολυμβήθραν. Ὁ δὲ, νιψάμενος, ὑγιὴς ἐγένετο, καὶ ἐβόα πρὸς σέ· Πιστεύω, Κύριε· καὶ προσεκύνησέ σοι· Διὸ βοῶμεν καὶ ἡμεῖς· Ἐλέησον ἡμᾶς.

Ἦχος πλ. δ'.

Δικαιοσύνης ἤλιε νοητέ, Χριστέ ὁ Θεός ὁ τὸν ἐκ μήτρας τοῦ φωτός ἐστερημένον, διὰ τῆς σῆς ἀχράντου προσψάσεως, φωτίσας κατ' ἄμφω, καὶ ἡμῶν τὰ ὄμματα, τῶν ψυχῶν ἀυγάσας, υἱοὺς ἡμέρας δεῖξον, ἵνα πίστει βοῶμέν σοι· Πολλή σε καὶ ἄφατος, ἢ εἰς ἡμᾶς εὐσπλαγγνία· φιλάνθρωπε, δόξα σοι.

Ὁ αὐτός.

Ο διὰ σπλάγγνα ἐλέους σαρκωθεὶς, Χριστέ ὁ Θεός τὸν τοῦ φωτός ἐστερημένον ἀπὸ μήτρας, σπλάγγνοις ἀφάτοις οἰκτιρῶν, λαμπηδόνον θείας κατηξίωσας τούτου τὰς κόρας πηλὸν τοῖς σοῖς πλαστουργοῖς δακτύλοις ἐπιχρίσας. Αὐτός καὶ νῦν φωτοπάροχε, καὶ ἡμῶν καταύγασον, τὰς τῆς ψυχῆς αἰσθητήρια, ὡς μόνος ἀφθονοπάροχος.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος πλ. δ'.

Τίς λαλήσει τὰς δυναστείας σου Χριστέ; ἢ τίς ἐξαριθμήσει τῶν θαυμάτων σου τὰ πλήθη; διπλοῦς γὰρ ὡς ὠράθης τῆς γῆς δι' ἀγαθότητα, διπλᾶς καὶ τὰς ἰάσεις τοῖς νοσοῦσιν ἐχορήγεις· οὐ μόνον γὰρ τοῦ σώματος ὀφθαλμοὺς διήνοιξας, τοῦ ἀπὸ μήτρας πηρωθέντος, ἀλλὰ καὶ τοὺς τῆς ψυχῆς· ὅθεν Θεὸν σε ὠμολόγει τὸν κρυπτόμενον, καὶ πᾶσι παρέχοντα τὸ μέγα ἔλεος.

Εἰς τὸν Στίχ. Στιχηρὰ τῆς Ὀκτωήχου.

Ἦχος πλ. α'.

Σέ τὸν σαρκωθέντα Σωτῆρα Χριστόν, καὶ τῶν οὐρανόων μὴ χωρισθέντα, ἐν φωναῖς ἀσματικῶν μεγαλύνομεν· ὅτι Σταυρόν καὶ θάνατον

κατεδέξω, διὰ τὸ γένος ἡμῶν ὡς φιλόανθρωπος Κύριος· σκυλεύσας Ἄδου πύλας, τριήμερος ἀνέστης, σώζων τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Εἶτα, τὰ Στιχηρὰ τοῦ Πάσχα. Ἦχος πλ. α΄.

Στίχ. Ἀναστήτω ὁ Θεός.

Πάσχα ἱερὸν ἡμῖν σήμερον ἀναδέδεικται· Πάσχα καινὸν ἅγιον· Πάσχα μυστικόν· Πάσχα πανσεβάσιμον· Πάσχα, Χρισὸς ὁ λυτρωτὴς· Πάσχα ἄμωμον· Πάσχα μέγα· Πάσχα τῶν πιστῶν· Πάσχα, τὸ πύλας ὑμῖν τοῦ Παραδείσου ἀνοῖξαν· Πάσχα πάντας ἀγιάζον πιστοῦς.

Στίχ. Ὡς ἐκλείπει καπνός.

Δεῦτε ἀπὸ θεᾶς γυναῖκες εὐαγγελίστριαι, καὶ τῇ Σιών εἶπατε· Δέχου παρ' ἡμῶν χαρὰς εὐαγγελία, τῆς Ἀναστάσεως Χριστοῦ· τέρπου, χόρευε, καὶ ἀγάλλου Ἱερουσαλήμ, τὸν Βασιλέα Χριστὸν δεασαμένη ἐκ τοῦ μνήματος, ὡς νυμφίον προερχόμενον.

Στίχ. Οὕτως ἀπολοῦνται.

Αἱ Μυροφόροι γυναῖκες, ὀρθρου βαθείος, ἐπιβᾶσαι πρὸς τὸ μνήμα τοῦ ζωοδότου, εὖρον ἄγγελον ἐπὶ τὸν λίθον καθήμενον, καὶ αὐτὸς προσφθεγξάμενος, αὐταῖς οὕτως ἔλεγε· Τί ζητεῖτε τὸν ζῶντα μετὰ τῶν νεκρῶν; τί θρηνεῖτε τὸν ἀφθαρτον ὡς ἐν φθορᾷ; ἀπελθοῦσαι κηρύξατε τοῖς αὐτοῦ Μαθηταῖς.

Στίχ. Αὕτη ἡ ἡμέρα.

Πάσχα τὸ τερπνόν· Πάσχα Κυρίου Πάσχα· Πάσχα πανσεβάσιμον ἡμῖν ἀνέτειλε· Πάσχα, ἐν χαρᾷ ἀλλήλους περιπτυξώμεθα· ὡ Πάσχα λύτρον λύπης· καὶ γὰρ ἐκ τάφου σήμερον, ὡσπερ ἐκ παστοῦ ἐκλάμψας Χριστὸς, τὰ γυναῖα χαρὰς ἐπλησε λέγων· Κηρύξατε Ἀποστόλοις.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος ὁ αὐτός.

Αναστάσεως ἡμέρα, καὶ λαμπρυνθῶμεν τῇ πανηγύρει, καὶ ἀλλήλους περιπτυξώμεθα. Εἰπώμεν ἀδελφοί, καὶ τοῖς μισθῶσιν ἡμᾶς· Συγχωρήσωμεν πάντα τῇ Ἀναστάσει, καὶ οὕτω βοήσωμεν· Χριστὸς ἀνέστη ἐκ νεκρῶν, θανάτω θάνατον πατήσας, καὶ τοῖς ἐν τοῖς μνήμασι ζωὴν χαρισάμενος.

Τὸ, Χριστὸς ἀνέστη, ἐκ γ΄. τὸ, Νῦν ἀπολύεις.

Τὸ, Τρισάγιον, καὶ τὰ λοιπὰ. Εἶτα.

Ἀπολυτίκιον. Τὸν συνάναρχον Λόγον.

Θεοτοκίον. Χαῖρε πύλη Κυρίου.

καὶ Ἀπολύσις.

ΤΗ ΤΕΤΑΡΤΗ ΤΗΣ 5. ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ.

Μετὰ τὴν λοιπὴν συνήθη Ἀκολουθίαν, τὸ Θεὸς Κύριος. Τὸ Ἀναστάσιμον Τροπάριον τῆς Ὀκτωήχου, δις· καὶ τὸ Θεοτοκίον.

Μετὰ δὲ τὴν α΄ Στιχολογ. Καθίσματα τῆς Ὀκτωήχου Ἀναστάσιμα.

Ἦχος πλ. α΄.

Τὸν συνάναρχον Λόγον.

Τὸν Σταυρὸν τοῦ Κυρίου ἐγκωμιάσωμεν, τὴν Ταφὴν τὴν ἁγίαν ὑμναῖς τιμήσωμεν, καὶ τὴν Ἀνάστασιν αὐτοῦ ὑπερδοξιάσωμεν· ὅτι συνήγειρε νεκρούς, ἐκ τῶν μνημάτων ὡς Θεός, σκυλεύσας κράτος θανάτου, καὶ ἰσχύν Διαβόλου· καὶ τοῖς ἐν Ἄδῃ φῶς ἀνέτειλε.

Δόξα.

Κύριε, νεκρὸς προσηγορευθῆς, ὁ νεκρώσας τὸν θάνατον· ἐν μνήματι ἐτέθης, ὁ κενώσας τὰ μνήματα· ἄνω στρατιῶται τὸν τάφον ἐφύλαττον· κάτω τοὺς ἀπ' αἰῶνος νεκρούς ἐξανέστησας. Παντοδύναμε καὶ ἀκατάληπτε, Κύριε δόξα σοι.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Χαῖρε ἅγιον ὄρος καὶ θεοβάδιστον· χαῖρε ἔμψυχε βᾶτε καὶ ἀκατάφλεκτε· χαῖρε ἡ μόνη πρὸς Θεὸν κόσμου γέφυρα, ἡ μεταγούσα θνητοὺς πρὸς τὴν αἰώνιον ζωὴν· χαῖρε ἀκήρατε Κόρη, ἡ ἀπειράνδρως τεκοῦσα, τὴν σωτηρίαν τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Μετὰ τὴν β΄ Στιχολογίαν, Καθίσμα τοῦ Τυφλοῦ. Ἦχος πλ. α΄.

Τὸν συνάναρχον Λόγον.

Τῷ Πατρὶ καὶ τῷ Πνεύματι ὁ συνάναρχος, ὁ τὸ φῶς ὡς χιτῶνα περιβαλλόμενος, φιλανθρώπως τὴν ἡμῶν φύσιν ἐνδέδυται, καὶ τὰς νόσους τῶν βροτῶν, ἀπελαύνων ὡς Θεός, ἐφώτισε καὶ τὰς κόρας, τοῦ ἐκ νηδύος μητρῶας, ἐστερημένου φωτός.

Τὸ, Ἀνάστασιν Χριστοῦ· ὁ Ν΄. καὶ οἱ Κανόνες, τῆ Πάσχα μετὰ τῶν Εἰρμῶν εἰς 5· τῆ Τυφλοῦ εἰς 8· καὶ ὁ Προεόρτιος τῆς Ἀναλήψεως εἰς 8.

Κανὼν τοῦ Πάσχα.

ᾠδὴ α΄. Ἦχος α΄. Ὁ Εἰρμός.

• **Α**ναστάσεως ἡμέρα, λαμπρυνθῶμεν λαοί,
• Πάσχα Κυρίου, Πάσχα· ἐκ γὰρ θανάτου
• πρὸς ζωὴν, καὶ ἐκ γῆς πρὸς οὐρανόν, Χριστὸς
• ὁ Θεός, ἡμᾶς διεβίβασεν, ἐπινίκιον ἄδοντας.

Τροπάρια.

Καθηρθώμεν τὰς αἰσθήσεις, καὶ ὀφόμεθα, τῷ ἀπροσίτῳ φωτὶ τῆς ἀναστάσεως, Χριστὸν ἐξαστράπτοντα, καὶ Χαίρετε φάσκοντα, τραυῶς ἀκουσόμεθα, ἐπινίκιον ἄδοντες.

Οὐρανοὶ μὲν ἐπαξίως εὐφραίνεσθωσαν, γῆ δὲ ἀγαλλιάσθω, ἑορταζέτω δὲ κόσμος, ὁρατός τε ἅπας καὶ ἀόρατος· Χριστὸς γὰρ ἐγήγερται, εὐφροσύνη αἰώνιος.

Κανὼν τοῦ Τυφλοῦ.

ᾠδὴ α΄. Ἦχος πλ. α΄.

Γῆν, ἐφ' ἣν οὐκ ἔλαμψεν.

Σταυρώσιν ἐκούσιον, καταδεξάμενος σαρκί, ἐπήγασας εὐλογία καὶ ζωὴν, τῷ κόσμῳ Δέσποτα, μόνε παντευλόγητε, καὶ τοῦ παντός δημιουργέ· ὅθεν εὐλογοῦμέν σε, ὑμνοῦμεν καὶ δοξάζομεν, ἄδοντες, ψάλλοντες, ἐπινίκιον ᾠδὴν.

Λάκκῳ κατωτάτῳ σε, νεκρὸν γενόμενον Χριστέ, ἔθετο ὁ εὐσχήμων Ἰωσήφ, καὶ προσεκύλισε τῇ θύρᾳ τοῦ μνήματος, λίθον μακρόθυμε· ἀλλ' ἀνέστης ἐν δόξῃ, καὶ κόσμον συνανέστησας, ἄδοντα, ψάλλοντα, ἐπινίκιον ᾠδὴν.

Θαύματα παράδοξα, ἐπιτελῶν ὁ Λυτρωτῆς ἰάσατο καὶ Τυφλὸν ἐκ γενετῆς, πηλὸν ἐπιχρίσας, καὶ εἰπὼν· Πορεύθητι καὶ νίψαι ἐν τῷ Σιλῳάμ, ὅπως γνώσῃ με Θεόν, ἐπὶ γῆς βαδίζοντα, σάρκα φορέσαντα, διὰ σπλάγγνα οἰκτιρμῶν.

Θεοτοκίον.

Μήτηρ ἀπειρόγαμον τὴν σὴν κατώκησεν Ἄγνη, Κύριος διὰ σπλάγγνα οἰκτιρμῶν, σῶσαι βουλόμενος, τὸν φθαρέντα ἄνθρωπον, ταῖς μεθοδείαις τοῦ ἐχθροῦ· αὐτὸν ἔν ἰκέτευε, τὴν πόλιν ταύτην σῶζεσθαι, πάσης ἀλώσεως, καὶ ἐχθρῶν ἐπιδρομῆς.

Κανὼν Προεόρτιος τῆς Ἀναλήψεως.

Οὐ ἡ ἀκροστιχὶς κατ' ἀλφάβητον.

Ἐν δὲ τῇ Δ'. ᾠδὴ, Ἰωσήφ.

ᾠδὴ α΄. Ἦχος ὁ αὐτός.

Ἴππον καὶ ἀναβάτην.

Ανω πρὸς τὸν Πατέρα, Χριστὸς ἀνέρχεται, καὶ προσάγει τὴν σάρκα, ἣν ἐξ ἡμῶν ἀνέλαθεν· αὐτὸν ἀνυμνήσωμεν, ἐν αἰνέσει σήμερον, ἐπινίκιον ὕμνον ἄδοντες.

Βίβλαι γραφῶν ἐνθέων, καὶ τὰ κηρύγματα, τῶν σοφῶν Θεηγόρων, πέρασ σαφῶς ἐδέξαυτο· μετὰ γὰρ τὴν Ἐγερσιν, ὁ Δεσπότης ἀνεισι, μετὰ δόξης εἰς τὰ οὐράνια.

Γῆ μυστικῶς χορεύει, καὶ τὰ οὐράνια, θυμηδίας πληροῦται, ἐπὶ τῇ Ἀναλήφει Χριστοῦ,

τοῦ τὰ πρὶν ἐνώσαντος, διεστῶτα χάριτι, καὶ φραγμὸν τὸν τῆς ἐχθρας λύσαντος.

Καταβασία. Ἀναστάσεως ἡμέρα.

ᾠδὴ γ'. Ὁ Εἰρμός.

• **Δ**εῦτε πόμα πῖωμεν καινόν, οὐκ ἐν πέτρας ἀγόνου τερατουργούμενον, ἀλλ' ἀφθαρσίας πηγὴν, ἐκ τάφου ὀμβρήσαντος • Χριστοῦ, ἐν ᾧ στερεούμεθα.

Τροπάρια.

Νῦν πάντα πεπλήρωται φωτὸς, οὐρανόν τε, καὶ γῆ, καὶ τὰ καταχθόνια· ἑορταζέτω γοῦν πᾶσα κτίσις, τὴν Ἐγερσιν Χριστοῦ, ἐν ἣ ἔστερέωται.

Χθές συνεθαπτόμην σοι· Χριστέ συνεγείρομαι σήμερον ἀναστάντι σοι· συνεσταυρῆμην σοι χθές· αὐτὸς με συνδόξασον Σωτήρ, ἐν τῇ βασιλείᾳ σου.

Τοῦ Τυφλοῦ.

Σαλευομένην τὴν καρδίαν.

Καινῷ μνημείῳ, Ἰωσήφ σε κατέθετο, οἰκτιρμον, ὁ εὐσχήμων· ἀνέστης δὲ, ἐκ νεκρῶν τριήμερος, καινοποιήσας ἡμᾶς.

Σαλευομένων τὰς καρδίας ἐστήριξας, τὴν γῆν πᾶσαν σαλεύσας μακρόθυμε, τῇ σεπτῇ σταυρώσει σου, ἦν καθυπέστης σαρκί.

Τυφλὸν ποτὲ ἐκ γενετῆς, προσελθόντα σοι, ἰάσω πανοικτίρμον, δοξάζοντα τὴν οἰκονομίαν σου, καὶ τὰ θαυμάσια.

Θεοτοκίον.

Παρθενικῆς ἀπὸ γαστρὸς, ἀπεκύησας Θεὸν σεσαρκωμένον, ὃν αἴτησαι, Παναγία Δέσποινα, κατοικτειρήσαι ἡμᾶς.

Τῆς Ἀναλήψεως.

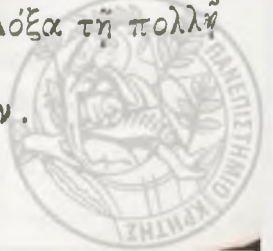
Ὁ πήξας ἐπ' οὐδενός.

Δεσμεύσας τῷ σῶ θανάτῳ, Λόγε τὸν θάνατον, ἐκ νεκρῶν ἀνέστης, σαφῶς τριήμερος· καὶ πρὸς τὰ οὐράνια Σωτήρ, ἀνῆλθες μετὰ δόξης, ὑμνολογητῶν ἀσωμάτων σου, τὴν οἰκονομίαν τὴν ἄφατον.

Επέστης τοῖς ἐπὶ γῆς, Χριστέ ἀνευ σώματος, καὶ φορέσας σάρκα, Σταυρὸν ὑπέμεινας, καὶ ἐξαναστάς ἐκ τῶν νεκρῶν, ἀνῆλθες μετὰ δόξης, πρὸς τὸν ἀρχίφωτον Πατέρα σου, εἰρηνοποιήσας τὰ σύμπαντα.

Ζητήσας τὸ ἐπὶ γῆς, πλανόμενον πρόβατον, ἀπλανέσι Λόγε τοῦτο συνέταξας· καὶ ἀναληφθεὶς πρὸς οὐρανοῦς, ἐκάθισας ἐν δόξῃ, ἐκ δεξιῶν τοῦ σοῦ Γεννήτορος. Δόξα τῇ πολλῇ εὐσπλαγγνίᾳ σου.

Καταβασία. Δεῦτε πόμα πῖωμεν.

Κοντάκιον τοῦ Τυφλοῦ. Ἦχος δ'.

Ἐπεφάνης σήμερον.

Τῆς ψυχῆς τὰ ὄμματα πεπηρωμένους, σοὶ Χριστέ προσέρχομαι, ὡς ὁ Τυφλὸς ἐκ γενετῆς, ἐν μετανοίᾳ κραυγάζων σοι· Σὺ τῶν ἐν σκότει τὸ φῶς τὸ ὑπέρλαμπρον.

Ὁ Οἶκος.

Ρεῖθρόν μοι δώρησαι Χριστέ, σοφίας τῆς ἀρρήτου, καὶ γνώσεως τῆς ἀνω, τὸ φῶς τῶν ἐν τῷ σκότει, καὶ πλανωμένων ὀδηγέ· ἵνα ἐνισχύσω τὰ θαυμάσια τὰ σὰ ὁ τάλας διηγήσασθαι, ἅπερ ἡ θεία βίβλος ἐδίδαξε τοῦ Εὐαγγελίου τῆς εἰρήνης, δηλονότι, τὴν τοῦ Τυφλοῦ θαυματοποιῖαν· ὅτι ἐκ γενετῆς τυφλὸς ὑπάρχων, ὀφθαλμοὺς τοὺς αἰσθητοὺς ἀπολαμβάνει, καὶ τοὺς τῆς ψυχῆς, ἐν πίστει ἀνακραυγάζων· Σὺ τῶν ἐν σκότει τὸ ὑπέρλαμπρον.

Κάθισμα τοῦ Τυφλοῦ. Ἦχος α'.

Τὸν τάφον σου Σωτήρ.

Ωμμάτωσας Χριστέ, τὸν ἐκ μήτρας τεχθέντα, ἀόμματον δεικνύς, Ἰουδαίοις Σωτήρ μου, τὴν δόξαν σε τὴν ἀρρήτον, καὶ ὡς φῶς πάντων πέφυκας· ἀλλὰ φθόνῳ σε, πεπηρωμένοι τὰς φρένας, ἐνεδρεύοντες, τὸν τῆς ζωῆς παροχέα, νεκρῶσαι ἠπέιγοντο.

Δόξα, καὶ νῦν. Προεόρτιον. Ὁμοιον.

Ετέχθης ὡς αὐτός, σὺ ἠθέλησας Σῶτερ· ἐφάνης πάλιν δέ, ὡς αὐτός ἠβουλήθης, καὶ ἔπαθες ὡς ἄνθρωπος· ὡς Θεὸς δὲ ἀνίστασαι· ἀνελήλυθας, εἰς οὐρανοὺς μετὰ δόξης, καὶ ἀνήγαγες, τὴν τῶν ἀνθρώπων οὐσίαν, καὶ δόξη κατεκάλλυσας.

Ὡδὴ δ'. Ὁ Εἰρμός.

- **Ε**πὶ τῆς θείας φυλακῆς, ὁ θεηγόρος Ἀββακούμ, στήτω μεθ' ἡμῶν καὶ δεικνύτω, φασφόρον Ἄγγελον, διαπρυσιῶς λέγοντα· Σήμερον σωτηρία τῷ κόσμῳ· ὅτι ἀνέστη Χριστὸς ὡς παντοδύναμος.

Τροπάρια.

Αρσεν μὲν ὡς διανοῖξαν, τὴν παρθενεύσαν νηδὺν, πέφηνε Χριστὸς· ὡς βρωτὸς δέ, ἀμνὸς προσηγόρευται· ἄμωμος δέ, ὡς ἄγευτος κελίδος, τὸ ἡμέτερον Πάσχα, καὶ ὡς Θεὸς ἀληθῆς, τέλειος λέλειπται.

Ως ἐνιαύσιος ἀμνός, ὁ εὐλογημένος ἡμῖν σέφανος χρυσὸς ἐκκσίως, ὑπὲρ πάντων τέθυται, Πάσχα τὸ καθαρτήριο· καὶ αὐθις ἐκ τῆ τάφου ὠραῖος, δικαιοσύνης ἡμῖν ἔλαμψεν Ἥλιος.

Ο θεοπάτωρ μὲν Δαυὶδ, πρὸ τῆς σκιώδους κιβωτοῦ, ἤλατο σκιρτῶν· ὁ λαὸς δὲ τοῦ

Θεοῦ ὁ ἅγιος, τὴν τῶν συμβόλων ἔκβασιν, ὀρώντες εὐφρανθῶμεν ἐνθέως· ὅτι ἀνέστη Χριστὸς ὡς παντοδύναμος.

Τοῦ Τυφλοῦ.

Ἀκήκοα Κύριε τὴν ἀκοήν σου.

Τοῖς Μύσαις σου Κύριε, συναυλιζόμενος παραδόξως, τούτοις ἔλεγες· Ἄπιτε, κηρύξατε πάνταχοῦ, τὴν ἐμὴν Ἀνάστασιν.

Τεθνήξαντα ξύλω με θεεῖς ἐν ξύλῳ, ζωὴ ὑπάρχων, ἀνεζώωσας διὰ μέγα ἔλεος· διὰ τοῦτο Λόγε δοξάζω σε.

Ωμμάτωσας Κύριε, Τυφλὸν ἐκ μήτρας γεγεννημένον, εἰπὼν· Ἄπελθε, νίψαι καὶ ἀνάβλεψον, τὴν ἐμὴν δοξάζων Θεότητα.

Θεοτοκίον.

Τὸν τόκον σου Ἄχραντε τὸν ὑπὲρ φύσιν δοξολογοῦμεν, μακαρίζοντες πίστει σε, πανάμωμε, ὡς Θεοῦ τῶν ὄλων λοχεύτριαν.

Τῆς Ἀναλήψεως.

Τὴν θείαν ἐννοήσας σου.

Ηπρὶν τῆ ἀμαρτία κατάκριτος, φύσις ἡμῶν Παμβασιλεῦ, τῆ σῆ προσλήψει ἠλέηται, ὑμνολογοῦσά σε φόβῳ, τὴν Ἐγερσιν καὶ θείαν Ἀνάληψιν.

Θαμβεῖται Ἀσωμάτων τὰ τάγματα, κατανοοῦντά σε Χριστέ, βροτεῖαν φύσιν φορέσαντα, καὶ ἐπιθάντα νεφέλῃ, καὶ πρὸς τοὺς οὐρανοὺς ἀνερχόμενον.

Ιδοῦσαι ἐρυθρὰ τὰ ἱμάτια, τὰ σὰ Χριστέ Παμβασιλεῦ, τῆ σῆ ἀνόδῳ ἐξέστησαν, αἱ τῶν Ἀγγέλων δυνάμεις, καὶ φόβῳ καὶ χαρᾷ προσεκύνησαν.

Κροτήσωμεν τὰς χεῖρας· ὁ Κύριος ἐξεγερθεῖς ἐκ τῶν νεκρῶν, πρὸς οὐρανοὺς ἀνελήλυθεν, ὑποταγέντων Ἀγγέλων, αὐτῷ ὡς ποιητῆ καὶ Θεῷ ἡμῶν.

Καταβασία. Ἐπὶ τῆς θείας φυλακῆς.

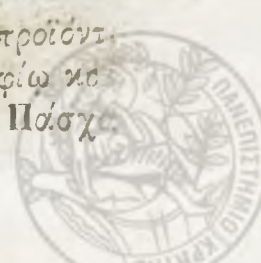
Ὡδὴ ε'. Ὁ Εἰρμός.

- **Ο**ρθρίσωμεν ὀρθρου βαθέος, καὶ ἀντὶ μύρου τὸν ὕμνον προσοίσωμεν τῷ Δεσπότῃ καὶ Χριστὸν ὀψόμεθα, δικαιοσύνης ἡλιον, πᾶσι ζωὴν ἀνατέλλοντα.

Τροπάρια.

Τὴν ἀμετρόν σου εὐσπλαγχνίαν, οἱ ταῖς τοῦ Ἄδου σειραῖς, συνεχόμενοι δεδορκότες, πρὸς τὸ φῶς ἠπέιγοντο Χριστέ ἀγαλλομένῳ πεδὲ, Πάσχα κροτοῦντες αἰώνιον.

Προσέλθωμεν λαμπαδηφόροι, τῷ προΐοντι Χριστῷ ἐκ τοῦ μνήματος, ὡς νυμφίῳ καὶ συνεορτάσωμεν, τοῖς φιλεόρτοις τάξεσι, Πάσχα Θεοῦ τὸ σωτήριο.

Τοῦ Τυφλοῦ. Τὴν τάλαιναν ψυχὴν μου.

Ε'τέθης ἐν μνημείῳ, ὃ ἐκουσίως γενόμενος νεκρὸς, καὶ τὰ βασιλεία τοῦ Ἄδου, Βασιλεῦ ἀθάνατε, ἅπαντα ἐκένωσας, νεκροὺς τῆ Ἀναστάσει ἐγείρας τῆ σῆ.

Υ'ψώθης ἐπὶ ξύλου, καὶ συνανύψωσας πάντας τοὺς βροτοὺς, καὶ τὸν πολέμιον οἰκτιρμον, ὄφιν ἐθανάτωσας, καὶ ἐζώωσας τὸ πλάσμα τῶν χειρῶν σου, ὡς μόνος ὢν Θεὸς τοῦ παντός.

Τὰ ὄμματα ἀνοίξας, τοῦ μὴ ἰδόντος τὸ φῶς τὸ αἰσθητόν, ψυχῆς ἐφώτισας τὰς κόρας, καὶ δοξάζειν ἐπεισας τοῦτον, ἐπιγνόντα σε ποιητὴν, δι' εὐσπλαγχνίαν ὀφθέντα βροτόν.

Θεοτοκίον.

Πῶς τέτοκας μὴ γνῆσα, Παρθενομήτορ ἀγνή, πείραν ἀνδρὸς θεοχαρίτωτε; πῶς τρέφεις τὸν τὴν κτίσιν τρέφοντα; μόνος ὡς ἐπίσταται αὐτὸς, ὁ τοῦ παντός ποιητῆς καὶ Θεός.

Τῆς Ἀναλήψεως. Ὁ ἀναβαλλόμενος.

Αύτας τὸ κατὰκριμα τῆς ἀνθρωπότητος, Χριστὸς ἀνέστη, καὶ ἀνελήθη πρὸς τὰ ἐπουράνια, Πατρὸς συνεδρία, τιμήσας οὐς ἠγάπησεν.

Μετά τὴν Ἀνάστασιν, χαροποιήσας Χριστὲ τοὺς Μαθητάς σε, ἀνῆλθες ἄνω, πρὸς τὸν σὸν Γεννήτορα, οὐ οὐκ ἐχωρίσθης, καὶ τοῖς βροτοῖς ὠμίλησας.

Νόμου προσκιάσματα, καὶ τὰ κηρύγματα, τῶν θεηγόρων Χριστὲ πληρώσας, ἀνῆλθες νεφέλης σε, καθυπολαβούσης, Σωτὴρ πρὸς τὰ οὐράνια.

Καταβασία. Ὁρθρίσωμεν ὀρθρου βαθέος.

Ὠδὴ ε'. Ὁ Εἰρμός.

- » Κατῆλθες ἐν τοῖς κατωτάτοις τῆς γῆς, καὶ
- » συνέτριψας μοχλοὺς αἰωνίους, κατόχης
- » πεπεδημένων Χριστέ, καὶ τριήμερος, ὡς ἐν
- » κήτους Ἰωάνῃ, ἐξανέστης τοῦ τάφου.

Τροπάρια.

Φυλάξας τὰ σήμαντρα σῶα Χριστέ, ἐξηγέρθης τοῦ τάφου, ὃ τὰς κλεῖς τῆς Παρθένου μὴ λυμηνάμενος ἐν τῷ τόκῳ σου· καὶ ἀνέωξας ἡμῖν, Παραδείσου τὰς πύλας.

Σωτέρ μου τὸ ζῶν τε καὶ ἄθυτον, ἱερεῖον ὡς Θεός, σεαυτὸν ἐκουσίως, προσαγαγὼν τῷ Πατρὶ, συνανέστησας, παγγενῆ τὸν Ἀδάμ, ἀναστὰς ἐκ τοῦ τάφου.

Τοῦ Τυφλοῦ. Ὡς τὸν Προφήτην τοῦ θεός.

Οσταυρωθεὶς μετὰ ληστῶν, ἐρρύσω Δέσποτα, ληστῶν πονηρῶν, καὶ ψυχοφθό-

ρων παθῶν, φιλάνθρωπε Κύριε, πάντας τοὺς ἀνυμνοῦντάς σου τὴν σταύρωσιν, καὶ τὴν Ἐγερσιν συμφώνως.

Ε'θεντο ἄπνουν σε νεκρὸν, Χριστέ ἐν μνήματι, τὸν πᾶσι νεκροῖς ἐμπνέοντα τὴν ζωὴν· ἀνέστης δὲ Κύριε, πάντα κενώσας Λόγε τὰ μνήματα, Θεϊκῆ σου δυναστεία.

Πηλὸν ποιήσας ὀφθαλμοὺς, Τυφλοῦ ἐπέχρισσας τοῦ ἐκ γενετῆς, καὶ ἐχαρίσω αὐτῷ τὸ βλέπειν, ὑμνοῦντί σου Λόγε τὴν ἄφατον δύναμιν, δι' ἧς ἐσωσας τὸν κόσμον. **Θεοτοκίον.**

Τὰ μεγαλειὰ σε ἀγνή, τίς διηγήσεται; Θεὸν γὰρ ἐν σαρκὶ ἔτεκες ὑπερφυῶς, κόσμον διὰ σοῦ ρυόμενον, Παρθένε πανάμωμε, ἀπὸ πάσης ἀμαρτίας.

Τῆς Ἀναλήψεως. Μαινομένην κλυδωνι.

Ξένον ὠφθης θεάμα, τοῖς Ἀγγέλοις, βρότειον μορφήν, φέρων τῆ ἀνόδῳ σου φιλάνθρωπε, τῆ φρικῶδει· ὅθεν φόβῳ ἀνύμνου σε.

Οτῶν ὅλων Κύριος, μετὰ δόξης ἀνεῖσι φαιδρῶς, πρὸς τὸν τούτον ἀναρχον Γεννήτορα· πᾶσα κτίσις, νῦν ἐορτάζει χορευούσα.

Πᾶσα γλῶσσα σήμερον, ἐμβοάτω ἐν ἀλαλαγμῷ, Ὁ Χριστὸς ἀνέβη, καὶ ἐν σάλπιγγος, θεῖα φωνῆ, πρὸς οὐρανοὺς, οὐς οὐκ ἔλιπεν.

Καταβασία. Κατῆλθες ἐν τοῖς κατωτάτοις.

Τὸ Κοντάκιον τοῦ Πάσχα.

Εὶ καὶ ἐν τάφῳ κατῆλθες ἀθάνατε, ἀλλὰ τοῦ Ἄδου καθεῖλες τὴν δύναμιν· καὶ ἀνέστης ὡς νικητῆς, Χριστέ ὁ Θεός, γυναιξὶ Μυροφόροις φθηγάμενος, Χαίρετε, καὶ τοῖς σοῖς Ἀποστόλοις εἰρήνην δωρούμενος, ὃ τοῖς πεσῆσι παρέχων ἀνάστασιν. **Ὁ Οἶκος.**

Τὸν πρὸ ἡλίου Ἥλιον, δύναντα ποτὲ ἐν τάφῳ, προέφθασαν πρὸς ὀρθρον ἐκζητοῦσα ὡς ἡμέραν, Μυροφόροι κόραι, καὶ πρὸς ἀλλήλας ἐβόων· Ὡ φίλοι, δεῦτε τοῖς ἀρώμασιν ὑπαλείψωμεν Σῶμα ζωηφόρον καὶ τεθαμμένον· Σάρκα ἀνιστῶσαν τὸν παραπεσόντα Ἀδάμ, κείμενον ἐν τῷ μνήματι. Ἄγωμεν, σπεύσωμεν, ὡσπερ οἱ μάγοι· καὶ προσκυνήσωμεν, καὶ προσκομίσωμεν τὰ μύρα ὡς δῶρα, τῷ μὴ ἐν σπαργάνοις, ἀλλ' ἐν σινδόνι ἐνειλημένῳ· καὶ κλαύσωμεν, καὶ κρᾶζωμεν· Ὡ Δέσποτα ἐξεγέρθητι, ὃ τοῖς πεσοῦσι παρέχων ἀνάστασιν.

Τὸ Συναξάριον τοῦ Μηναίου.

Ὠδὴ ζ'. Ὁ Εἰρμός.

- » Οὐ Παῖδας ἐκ καμίνου ρυσάμενος, γενόμενος ἄνθρωπος, πάσχει ὡς θνητός,

- » καὶ διὰ πάθους τὸ θνητὸν, ἀφθαρσίας ἐνδύει
- » εὐπρέπειαν· ὁ μόνος εὐλογητὸς τῶν Πατέρων,
- » Θεὸς, καὶ ὑπερένδοξος.

Τροπάρια.

Γυναῖκες μετὰ μύρων θεόφρονες, ὀπίσω σου ἔδραμον· ὃν δὲ ὡς θνητὸν μετὰ δακρυῶν ἐζήτηον, προσεκύνησαν, χαίρουσαι ζῶντα Θεόν, καὶ Πάσχα τὸ μυστικόν, σοῖς Χριστέ Μαθηταῖς εὐηγγελίσαντο.

Θανάτου ἑορτάζομεν νέκρωσιν, Ἄδου τὴν καθαίρεσιν, ἄλλης βιοτῆς, τῆς αἰωνίου ἀπαρχῆν, καὶ σκιρτῶντες ὑμνοῦμεν τὸν αἴτιον, τὸν μόνον εὐλογητὸν τῶν Πατέρων, Θεὸν καὶ ὑπερένδοξον.

Ως ὄντως ἱερά καὶ πανέορτος, αὕτη ἡ σωτήριος, νύξ καὶ φωταυγής, τῆς λαμπροφύρου ἡμέρας, τῆς Ἐγέρσεως, οὕσα προάγγελος, ἐν ἧ τὸ ἄχρονον φῶς, ἐκ τάφου σωματικῶς, πᾶσιν ἐξέλαμψεν.

Τοῦ Τυφλοῦ. Πυρὸς σβεστήριον.

Εξεγερθέντος σου, ἐκ τῶν νεκρῶν Βασιλεῦ, ψυχαὶ συνηγέρθησαν, ἐκεῖ καθεύδουσαι, δοξάζουσαι τὴν δυναστείαν σου, δι' ἧς θανάτου δεσμῶν ἐλύθησαν.

Αναρτηθέντος σου, ἐπὶ ξύλου Σωτῆρ, ἐσβέσθη ὁ ἥλιος, γῆ ἐκνυμῖνεται, ἐσαλεύετο ἡ κτίσις ἅπασα, καὶ ἐκ τῶν τάφων νεκροὶ ἐξηγείροντο.

Πηλῶ ἐπέχρισας, τοὺς ὀφθαλμοὺς τοῦ Τυφλοῦ, καὶ τούτῳ προσέταξας πρὸς Σιλωάμ ἀπελθεῖν· νιψάμενος δὲ ἀνέβλεψεν, ὑμολογῶν σε Χριστέ, Βασιλεῦ τοῦ παντός. **Θεοτοκίον.**

Μετὰ τὴν κύησιν, Παρθένος ὠφθῆς Ἄγνη· Θεὸν γὰρ ἐγέννησας, καινοτομήσαντα φύσεις ἄχραντε, τῇ δυνάμει αὐτοῦ· ὃν ἐκδυσώπει αἰεὶ τοῦ σωθῆναι ἡμᾶς.

Τῆς Ἀναλήψεως. Ὁ ὑπερυψούμενος.

Ρῆξας τὸ μεσότειχον, τὸ τῆς ἔχθρας Κύριε, σταυρῶ καὶ τῷ πάθει σου, νεφέλη ὀχούμενος, ἀνῆλθες μετὰ δόξης, πρὸς τὸν ἀναρχον Πατέρα.

Σύντρομοι ἐκραύγαζον, αἱ Δυνάμεις· Ἄρατε, πύλας παραγέγονε, Χριστὸς σῶμα γῆϊνον, φορῶν καὶ θείῳ πάθει, τὸν Βελίαρ θανατώσας.

Τσου τὰ ἱμάτια, ἐρυθρὰ φιλάνθρωπε; Ληνὸν νῦν ἐπάτησα, Χριστὸς ταῖς δυνάμεσι, ταῖς θείαις πυθομένοιαι, ἀνερχόμενος ἐβόα.

Υμνοῖς σου τὴν σταύρωσιν, Χριστέ καὶ τὴν Ἐγερσιν συμφώνως δοξάζομεν, λαμπρῶς

ἑορτάζοντες, ἐπὶ τῇ Ἀναλήψει, τῇ σεπτῇ σου εἰς αἰῶνας.

Καταβασία. Ὁ Παῖδας ἐκ καμίνου.

ᾠδὴ ἡ. Ὁ Εἰρμός.

- » **Α**ὕτη ἡ κλητὴ καὶ ἀγία ἡμέρα, ἡ μία τῶν
- » **Σ**αββάτων, ἡ βασιλὶς καὶ κυρία, ἑορτῶν
- » ἑορτῆ, καὶ πανηγυρις ἐστὶ πανηγύρεων, ἐν ἧ
- » εὐλογοῦμεν Χριστὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Τροπάρια.

Δεῦτε τοῦ καινοῦ τῆς ἀμπέλου γεννήματος, τῆς θείας εὐφροσύνης, ἐν τῇ εὐσήμεν ἡμέρᾳ τῆς Ἐγέρσεως, βασιλείας τε Χριστοῦ κοινωνήσωμεν, ὑμνοῦντες αὐτὸν, ὡς Θεὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Αρον κύκλω τοὺς ὀφθαλμοὺς σου Σιών, καὶ ἴδε· ἴδου γὰρ ἠκάσι σοι, θεοφεγγεῖς ὡς φωστῆρες, ἐκ δυσμῶν, καὶ βορρᾶ, καὶ θαλάσσης, καὶ ἐώας τὰ τέκνα σου, ἐν σοὶ εὐλογοῦντα, Χριστὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Πάτερ παντοκράτορ, καὶ Λόγε, καὶ Πνεῦμα, τρισὶν ἐνιζομένη, ἐν ὑποστάσει φύσις, ὑπερούσιε καὶ ὑπέρθεε, εἰς σέ βεβαπτίσαμεθα, καὶ σέ εὐλογοῦμεν, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Τοῦ Τυφλοῦ. Ἀγγέλων σύστημα.

Αγγέλων τάγματα, Σταυρῶ κρεμάμενον, σέ κατιδόντα, Χριστέ παμβασιλεῦ, καὶ τὴν κτίσιν πᾶσαν, ἀλλοιοῦντα τῷ φόβῳ, ἐξέστησαν ὑμνοῦντα, τὴν σὴν φιλανθρωπίαν.

Τελῶν τεράστια, Χριστέ ἐξαίσια, ἐθελουσίως, ὑψώθης ἐν σταυρῶ, καὶ νεκροῖς συνηφθῆς, ὁ νεκρώσας τὸν Ἄδην, καὶ πάντας ἐν ἀνδρείᾳ ἀπέλυσας δεσμίους.

Τυφλὸν ὠμμάτωσας, σοὶ προσελθόντα Χριστέ, τούτῳ προστάξας πηγῇ τοῦ Σιλωάμ, νίψασθαι καὶ βλέψαι, καὶ Θεὸν σε κηρύξαι, σαρκὶ ἐπιφανέντα, εἰς πάντων σωτηρίαν.

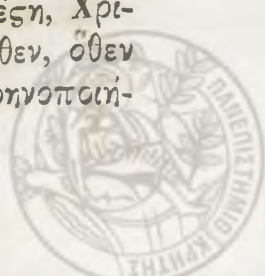
Θεοτοκίον.

Παρθένε ἄχραντε, θεοχαρίτωτε, τὸν σὸν δυσώπει Υἱὸν διαπαντός, μή με καταισχύναι ἐν ἡμέρᾳ τῆς δίκης, ἀλλὰ συναριθμῆσαι, τοῖς ἐκλεκτοῖς προβάτοις.

Τῆς Ἀναλήψεως. Σοὶ τῷ παντουργῶ.

Φῶς σε ἐκ φωτός, ὑπάρχοντα νεφέλη, φωτεινὴ ὑπέλαβεν, ἐξ ὄρους τῶν Ἐλαιῶν πάντων ὀρώντων, τῶν θείων Μαθητῶν σου, καὶ σέ ἀνυμνοῦντων εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Χεῖρας ψαλμικῶς, κροτήσωμεν· ἀνέστη, Χριστὸς ὁ Θεὸς ἡμῶν, καὶ ἀνεληλύθεν, ὅθεν κατηλθες, πρὸς ἡμᾶς φιλανθρώπως, εἰρηνοποιήσας τὰ παλαιὰ διεστῶτα.

Ψ άλλων ὁ Δαυὶδ, βοᾷ· Χριστὸς ἐπέβη, ἐπὶ Χερουβὶμ αὐτοῦ, καὶ ἐπετάσθη σαφῶς, ἐπὶ πτερύγων τῶν λογικῶν ταγμαίων, ὃν ὑπερ-υψοῦμεν εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ω φθης Μαθηταῖς, ἐξανασταῖς τῆ τάφου, καὶ τούτους ἀνήγαγες ἐν ὄρει τῶν Ἐλαιῶν· ὅθεν νεφέλη φωτὸς ὑπολαβοῦσα, ἦρε πρὸς τὰ ἄνω, Χριστέ σε μετὰ δόξης.

Καταβασία. Αὕτη ἡ κλητή.

Ὡδὴ Δ. Ὁ Εἰρμός.

• **Φ**ωτίζου, φωτίζου, ἡ νέα Ἰερουσαλήμ· ἡ
• γὰρ δόξα Κυρίου ἐπὶ σέ ἀνέτειλε. Χό-
• ρευε νῦν, καὶ ἀγάλλε Σιών· σὺ δὲ ἀγνή, τέρ-
• που Θεοτόκε, ἐν τῇ Ἐγέρσει τοῦ τόκου σου.

Τροπάρια.

Ω θείας! ὦ φίλης! ὦ γλυκυτάτης σε φωνῆς!
μεθ' ἡμῶν ἀψευδῶς γὰρ ἐπηγγείλω ἔσε-
σθαι, μέχρι τεμαίων αἰῶνος Χριστέ· ἦν οἱ πι-
στοὶ, ἀγκυραν ἐλπίδος, κατέχοντες ἀγαλλό-
μεθα.

Ω Πάσχα τὸ μέγα, καὶ ἱερώτατον Χριστέ·
ὦ σοφία καὶ Λόγε, τοῦ Θεοῦ καὶ δύνα-
μις· δίδου ἡμῖν ἐκτυπώτερον, σοῦ μετασχεῖν,
ἐν τῇ ἀνεσπέρῳ, ἡμέρᾳ τῆς βασιλείας σου.

Τοῦ Τυφλοῦ.

Ι κρῖω προσεπάγης, τοῦ Σταυροῦ, Χριστέ ὁ
Θεός, καὶ πάσας ἐθριαμβευσας ἐχθροῦ, τὰς
ἐναντίας ἀρχαῖς, καὶ τὴν πρῶην κατάραν Σῶ-
τερ ἠφάνισας· διό σε κατὰ χρέος μεγαλύνομεν.

Ω ἔβλεψέ σε Λόγε, Ἄδης κάτω μετὰ ψυχῆς,
ἐστέναξε, καὶ πάντας τῆς νεκροῦς, φόβῳ
ἀπέλυσεν, ἐπιγνόντα τὸ κράτος τῆς ἐξουσίας
σου· μεθ' ὧν σε κατὰ χρέος μεγαλύνομεν.

Η γέρθης, καθὼς εἶπας, Ζωοδότα, ἐκ τῶν νε-
κρῶν, καὶ ὠφθης τοῖς ἀγίοις Μαθηταῖς
μετὰ τὴν Ἐγερσιν, σημεῖα ποιήσας, καὶ ὁμ-
ματώσας τυφλοῦς· μεθ' ὧν σε εἰς αἰῶνας με-
γαλύνομεν.

Θεοτοκίον.

Φανείσα πλατυτέρα οὐρανῶν, Παρθένε ἀγνή,
ἐχώρησας Θεὸν σωματικῶς, τὸν ἀπερί-
γραπτον, καὶ ἐκύησας πάντων εἰς ἀπολύτρω-
σιν, τῶν πίστει ἀδιστακτῶ ἀνυμνούντων σε.

Τῆς Αναλήψεως. Ἡσαΐα χόρευε.

Ι ἐραὶν πανήγυριν, πᾶσα κτίσις ἄγει ἐμφανῶς,
τῇ Ἀναλήψει τῇ σῆ, Λόγε τοῦ Θεοῦ, ἐν ἡ
προσενήνοχας, τῷ Πατρί σου, ἦν περ ἐξ ἡμῶν,
φύσιν ἀνέλαβες, ὑπὲρ λόγον ἀναλλοίωτε.

Ω ἰς Θεὸς συνέτριψας, πύλας Ἄδου Σῶτερ
καὶ μοχλοῦς, καὶ ἀνασταῖς ἐν νεκρῶν,

πρὸς τοὺς οὐρανοὺς ἐνδόξως ἀνέδραμες, τῶν
ταγμαίων τῶν ἀγγελικῶν, Πύλας διὰ ρατῆ,
ἐκβώντων μετ' ἐκπλήξεως.

Σ οῦ τὴν θείαν ἀνοδὸν, θαυμαζόντων θείων
Μαθητῶν, ἐπέστησαν ἐμφανῶς, Ἄγγελοι
αὐτοῖς βοῶντες· Ὁν βλέπετε, ἀνιόντα εἰς τοὺς
οὐρανοὺς, οὗτος ἐλεύσεται, μετὰ δόξης κρι-
ναὶ ἅπαντας.

Η ἦν Χριστέ δεδώρηται, πρὸς τὰ ἄνω πάλαι
ἡμῖν, πλουσίως κατὰπεμψον, ἐν ἀγάπῃ, πάντα
συγκρατῶν, ὅπως συμφώνως σε, τὸν Σωτῆρα
μεγαλύνωμεν.

Θεοτοκίον.

Φωτοφόρον ὄχημα, τοῦ Ἡλίου σὺ τοῦ νοητοῦ,
γεγέννησαι ἀληθῶς, ἄχραντε Ἀγνή· δι' οὗ
οἱ καθήμενοι, ἐν τῷ σκοτει ἐβλεψαν τὸ φῶς, τῆς
ἐπιγνώσεως, κατὰ χρέος σε δοξάζοντες.

Καταβασία. Φωτίζου φωτίζου.

Ἐξαποστειλάριον τοῦ Πάσχα.

Σ αρκὶ ὑπνώσας ὡς θνητὸς ὁ Βασιλεὺς καὶ
Κύριος, τριήμερος ἐξανέστης, Ἄδαμ ἐγείρας
ἐκ φθορᾶς, καὶ καταργήσας θάνατον· Πάσχα
τῆς ἀφθαρσίας, τοῦ κόσμου σωτήριον.

Ἔτερον τοῦ Τυφλοῦ. Ὁμοιον.

Τ ῆς νοερούς μου ὀφθαλμοῦς, πεπηρωμένους
Κύριε, ἐκ ζοφερᾶς ἀμαρτίας, σὺ φωτα-
γώγησον, ἐνθεῖς, οἰκτίριμον τὴν ταπείνωσιν, καὶ
τοῖς τῆς μετανοίας καθάρας με δάκρυσιν.

**Εἰς τοὺς Αἴνους, ἰστώμεν Στιχοὺς ἡ. καὶ ψάλ-
λομεν Στιχηρὰ Ἰδιόμελα τοῦ Τυφλοῦ δ'. καὶ
τοῦ Πάσχα δ'.**

Στιχηρὰ τοῦ Τυφλοῦ. Ἦγος β'.

Ο ἄ Τυφλὸς γεννηθεῖς, ἐν τῷ ἰδίῳ λογισμῷ
ἔλεγεν· Ἄρα ἐγώ, δι' ἀμαρτίας γονέων
ἐγεννήθην ἀόμματος; Ἄρα ἐγώ, δι' ἀπιστίαν
ἐθνῶν ἐγεννήθην εἰς ἐνδειξιν; Οὐχ ἱκανῶ τοῦ
ἔρωτᾶν, Πότε νύξ, πότε ἡμέρα. Οὐκ εὐτονοῦσί
μου οἱ πόδες τὰ τῶν λίθων προσκυρούσματα·
οὐ γὰρ εἶδον τὸν ἥλιον λάμποντα, οὐδὲ ἐν εἰ-
κόνι τὸν ἐμέ πλαστοουργήσαντα. Ἄλλὰ δέομαί
σου, Χριστέ ὁ Θεός. Ἐπίβλεψον ἐπ' ἐμέ, καὶ
ἐλέησόν με.

Ὁ αὐτός.

Π αράγων ὁ Ἰησοῦ ἐκ τοῦ ἱεροῦ, εὔρεν ἀν-
θρωπον Τυφλὸν ἐκ γενετῆς· καὶ σπλαγ-
χισθεῖς, ἐπέθηκε πηλὸν ἐπὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς
αὐτοῦ, καὶ εἶπε πρὸς αὐτόν· Ὑπαγε, νίψαι
εἰς τοῦ Σιλωάμ· καὶ νιψάμενος ἀνέβλεψε, δό-
ξαν ἀναπέμπων Θεῷ. Οἱ δὲ ἀγγιστὰι αὐτοῦ
ἔλεγον αὐτῷ· Τίς σου τὰς κόρας διήνοιξεν, ἄς

οὐδεὶς τῶν βλεπόντων ἰάσαι ἴσχυσεν; ὁ δὲ φησὶ βοήσας· Ἄνθρωπος, Ἰησοῦς λεγόμενος, ἐκείνός μοι ἔφη· Νίψαι εἰς τοὺς Σιλωάμ, καὶ ἀνέβλεψα. Αὐτός ἐστιν ἀληθῶς, ὃν ἔφη Μωσῆς ἐν τῷ νόμῳ, Χριστὸν Μεσσίαν· αὐτός ἐστιν ὁ Σωτὴρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Ἦχος δ'.

Οἴλον τὸν βίον ὁ τυφλὸς νύκτα λογιζόμενος, ἐβόησε πρὸς σέ, Κύριε. Ἄνοιξόν μου τὰς κόρας, Υἱὲ Δαυὶδ, ὁ Σωτὴρ ἡμῶν, ἵνα μετὰ πάντων κἀγὼ, ὑμνήσω σου τὴν δύναμιν.

Ἦχος πλ. α'.

Κύριε, παράγων ἐν τῇ ὁδῷ, εὗρες ἄνθρωπον τυφλὸν ἐκ γενετῆς· καὶ ἐκθαμβοὶ γεγονότες οἱ Μαθηταί, ἐπηρώτων σε, λέγοντες· Διδάσκαλε, τίς ἤμαρτεν, οὗτος ἢ οἱ γονεῖς αὐτοῦ, ἵνα τυφλὸς γεννηθῆ; Σὺ δὲ Σωτὴρ μου ἐβόας αὐτοῖς· Οὔτε οὗτος ἤμαρτεν, οὔτε οἱ γονεῖς αὐτοῦ, ἀλλ' ἵνα φανερωθῆ τὰ ἔργα τοῦ Θεοῦ ἐν αὐτῷ· ἐμὲ δεῖ ἐργάζεσθαι τὰ ἔργα τῆ πέμψαντός με, ἃ οὐδεὶς δύναται ἐργάζεσθαι. Καὶ ταῦτα εἰπὼν, πτύσας χαμαί, καὶ πηλὸν ποιήσας, ἐπέχρισας τοὺς ὀφθαλμοὺς αὐτοῦ, λέξας πρὸς αὐτόν· Ὑπαγε, νίψαι εἰς τοῦ Σιλωάμ τὴν κολυμβήθραν. Ὁ δὲ νίψάμενος, ὑγιῆς ἐγένετο, καὶ ἐβόα πρὸς σέ. Πιστεύω, Κύριε· καὶ πρόσ-εκύνησέ σοι. Διὸ βοῶμεν καὶ ἡμεῖς· Ἐλέησον ἡμᾶς.

Στιχηρὰ τῆ Πάσχα. Ἦχος ὁ αὐτός.

Στίχ. Ἀναστήτω ὁ Θεός.

Πάσχα ἱερὸν ἡμῖν σήμερον ἀναδέδεικται· Πάσχα καινὸν, ἅγιον· Πάσχα μυστικόν· Πάσχα πανσεβάσιμον· Πάσχα, Χριστὸς ὁ λυτρωτής· Πάσχα ἄμωμον· Πάσχα μέγα· Πάσχα τῶν πιστῶν· Πάσχα, τὸ πύλας ἡμῖν τοῦ Παραδείσου ἀνοῖξαν· Πάσχα, πάντα ἀγιαζὼν πιστούς.

Στίχ. Ὡς ἐλείπει καπνός.

Δεῦτε ἀπὸ θεᾶς γυναῖκες εὐαγγελίστριαι, καὶ τῇ Σιών εἶπατε· Δέχου παρ' ἡμῶν χαρᾶς εὐαγγέλια, τῆς Ἀναστάσεως Χριστοῦ· τέρπου, χόρευε, καὶ ἀγάλλου Ἱερουσαλήμ, τὸν Βασιλέα Χριστὸν θεασαμένη ἐκ τοῦ μνήματος, ὡς νυμφίον προερχόμενον.

Στίχ. Οὕτως ἀπολοῦνται.

Αἱ Μυροφόροι γυναῖκες, ὀρθρου βαθείος, ἐπιστάσαι πρὸς τὸ μνήμα τοῦ Ζωοδότου, εὗρον Ἄγγελον ἐπὶ τὸν λίθον καθήμενον, καὶ αὐτὸς προσφθεγγάμενος, αὐταῖς οὕτως ἔλεγε· Τί ζητεῖτε τὸν ζῶντα μετὰ τῶν νεκρῶν; τί θρη-

νεῖτε τὸν ἄφθαρτον ὡς ἐν φθορᾷ; ἀπελθοῦσαι κηρύξατε τοῖς αὐτοῦ Μαθηταῖς.

Στίχ. Αὕτη ἡ ἡμέρα.

Πάσχα τὸ τερπνόν· Πάσχα Κυρίε, Πάσχα· Πάσχα πανσεβάσιμον ἡμῖν ἀνέτειλε· Πάσχα, ἐν χαρᾷ ἀλλήλους περιπτυζώμεθα· ὡς Πάσχα λύτρον λύπης· καὶ γὰρ ἐκ τάφου σήμερον, ὡσπερ ἐκ παστοῦ ἐκλάμψας Χριστὸς, τὰ γυναικα χαρᾶς ἐπλησε λέγων· Κηρύξατε Ἀποστόλοις.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος ὁ αὐτός.

Αναστάσεως ἡμέρα, καὶ λαμπρυνθῶμεν τῇ πανηγύρει, καὶ ἀλλήλους περιπτυζώμεθα. Εἴπωμεν ἀδελφοί, καὶ τοῖς μισοῦσιν ἡμᾶς· Συγχωρήσωμεν πάντα τῇ Ἀναστάσει, καὶ οὕτω βοήσωμεν· Χριστὸς ἀνέστη ἐκ νεκρῶν, θανάτῳ θάνατον πατήσας, καὶ τοῖς ἐν τοῖς μνήμασι ζῶν χαρισάμενος.

Τὸ, Χριστὸς ἀνέστη, ἐκ γ'. Δοξολογία μεγάλη. Ἀπολυτίκιον. Τὸν συνάναρχον Λόγον.

Καὶ γίνεται Ἀπολύσις.

ΕΙΣ ΤΗΝ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑΝ.

Τὰ Τυπικά· καὶ ἐκ τοῦ Κανόνος τοῦ Πάσχα Ὠδὴ γ' καὶ δ'. Ὁ Ἀπόστολος καὶ τὸ Εὐαγγέλιον τῆς ἡμέρας.

Κοινωνικόν. Σῶμα Χριστοῦ μεταλάβετε.

Καὶ οὕτως ἀποδίδεται ἡ Ἑορτὴ τῆς ἀγίας καὶ ζωηφόρου τοῦ Χριστοῦ Ἀναστάσεως.

Εἰς τὴν Τράπεζαν γίνεται τοῖς Ἀδελφοῖς Παράκλησις μεγάλη, δι' ἰχθύος.

ΣΗΜΕΙΩΣΙΣ.

Ἡ ἀνωτέρω διατύπωσις καὶ τάξις περὶ τῆς Ἀποδόσεως τοῦ Πάσχα, συνηνωμένως μετὰ τῆς Ἑορτῆς τοῦ τυφλοῦ, ἀπαντάται εἰς πάντα τὰ τετυπωμένα Πεντηκοστάρια, ἐτι δὲ καὶ εἰς τινὰ τῶν χειρογράφων· ἀλλ' ἐπειδὴ χειρόγραφα πάλιν ἕτερα καὶ Πεντηκοστάρια καὶ Τυπικά, ὡς καὶ τὸ τετυπωμένον Τυπικὸν τῆς ἀγίας τοῦ Χριστοῦ Μ. Ἐκκλησίας, τάττουσιν ἰδίως μὲν, κατὰ τὴν προλαβῆσαν Τρίτην, τὴν Ἀπόδοσιν τῆς Ἑορτῆς τῆς τυφλῆ, μετὰ καὶ τῆς Ἀναστάσεως Ἀκολουθίας τοῦ πλ. α'. Ἦχος, ἰδίως δὲ τὴν τοῦ Πάσχα, κατὰ τὴν σήμερον, μεμονωμένην, καὶ πάσης ἄλλης Ἀκολουθίας ἀνεπίμικτον (ὅπερ καὶ τακτικώτερον καὶ εὐλογώτερον δοκεῖ, ὡς σύμφωνον ταῖς Ἀποδόσεσιν ἀπασῶν τῶν λοιπῶν Δεσποτικῶν τε καὶ Θεομητορικῶν τῆ ἐνιαυτοῦ Ἑορτῶν)· διὰ τοῦτο καταχωρίζομεν ἐνταῦθα ἐξυπαρχῆς, τὰ τῆς Ἀποδόσεως τῶν δύο τῶν Ἑορτῶν, ἀνατυποῦντες καὶ αὐθις διηρημένως καὶ ἀσυγχύτως τὰ εἰς ἑκατέραν αὐτῶν ἰδιάζοντα, ἵνα ἴχη ὁ βουλόμενος πρόχειρα καὶ τὰ τῆς τάξεως ταύτης.

ΤΗ ΔΕΥΤΕΡΑ ΤΗΣ Δ'. ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ
ΕΣΠΕΡΑΣ.

ΑΠΟΔΟΣΙΣ ΤΗΣ ΕΟΡΤΗΣ ΤΟΥ ΤΥΦΛΟΥ.

Εἰς τὸ, Κύριε ἐκέκραξα, ἰσῶμεν Στίχους ε'. καὶ
φάλλομεν τὰ παρόντα Ἰδιόμελα τῆς Ἑορτῆς.
Ἦχος β'.

Ο Τυφλὸς γεννηθεὶς, ἐν τῷ ἰδίῳ λογισμῷ ἔ-
λεγεν. Ἄρα ἐγὼ, δι' ἁμαρτίας γονέων ἐ-
γεννήθην ἀόμματος; Ἄρα ἐγὼ, δι' ἀπιστίαν ἐ-
θνῶν ἐγεννήθην εἰς ἔνδειξιν; Οὐχ ἱκανῶ τοῦ ἐ-
ρωτᾶν, Πότε νύξ, πότε ἡμέρα. Οὐκ εὐτονοῦ-
σί μου οἱ πόδες τὰ τῶν λίθων προσκρήσματα·
οὐ γὰρ εἶδον τὸν ἥλιον λάμποντα, οὐδὲ ἐν εἰ-
κόνι τὸν ἐμὲ πλαστοουργήσαντα. Ἀλλὰ δεό-
μαί σου, Χριστέ ὁ Θεός· Ἐπίβλεψον ἐπ' ἐμέ,
καὶ ἐλέησόν με. Ὁ αὐτός.

Παράγων ὁ Ἰησοῦς ἐκ τοῦ Ἱεροῦ, εὗρεν ἄν-
θρωπον τυφλὸν ἐκ γενετῆς, καὶ σπλαγ-
χνισθεὶς, ἐπέθηκε πηλὸν ἐπὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς
αὐτοῦ, καὶ εἶπε πρὸς αὐτόν· Ὑπαγε, νίψαι
εἰς τοῦ Σιλωάμ· καὶ νιψάμενος ἀνέβλεψε, δό-
ξαν ἀναπέμπων Θεῷ. Οἱ δὲ ἀγγισταὶ αὐτοῦ,
ἔλεγον αὐτῷ· Τίς σου τὰς κόρας διήνοιξεν, ἃς
οὐδεὶς τῶν βλέπόντων ἰάσαι ἴσχυσεν; ὁ δὲ φη-
σὶ βοήσας· Ἄνθρωπος, Ἰησοῦ λεγόμενος, ἐκεῖ-
νός μοι ἔφη· Νίψαι εἰς τὴν Σιλωάμ, καὶ ἀνέ-
βλεψα. Αὐτός ἐστιν ἀληθῶς, ὃν ἔφη Μωσῆς ἐν
τῷ νόμῳ, Χριστὸς Μεσσίαν· αὐτός ἐστιν ὁ Σω-
τὴρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν. Ἦχος δ'.

Ολον τὸν βίον ὁ Τυφλὸς, νύκτα λογιζόμενος
ἐβόησε πρὸς σέ Κύριε· Ἄνοιξόν μου τὰς
κόρας, Υἱὲ Δαυὶδ, ὁ Σωτὴρ ἡμῶν, ἵνα μετὰ
πάντων καὶ γὼ ὑμνήσω σου τὴν δύναμιν.

Καὶ τοῦ Μηναιίου γ'.

Δόξα· Ἦχος πλ. α'.

Κύριε, παράγων ἐν τῇ ὁδῷ, εὗρες ἄνθρωπον
Τυφλὸν ἐκ γενετῆς· καὶ ἐκθαμβοὶ γεγο-
νότες οἱ Μαθηταί, ἐπηρώτων σε, λέγοντες· δι-
δάσκαλε, τίς ἡμαρτεν, οὗτος ἢ οἱ γονεῖς αὐτοῦ,
ἵνα τυφλὸς γεννηθῆ; Σὺ δὲ Σωτὴρ μου ἐβόας
αὐτοῖς· Οὐτε οὗτος ἡμαρτεν, οὐτε οἱ γονεῖς
αὐτοῦ, ἀλλ' ἵνα φανερωθῆ τὰ ἔργα τοῦ Θεοῦ,
ἐν αὐτῷ· ἐμὲ δεῖ ἐργάζεσθαι τὰ ἔργα τῆ πέμ-
φαντός με, ἃ οὐδεὶς δύναται ἐργάζεσθαι. Καὶ
ταῦτα εἰπὼν, πτύσας χαμαί, καὶ πηλὸν ποιήσας,
ἐπέχρισας τῆς ὀφθαλμοὺς αὐτοῦ, λέξας πρὸς αὐ-
τόν· Ὑπαγε, νίψαι εἰς τοῦ Σιλωάμ τὴν κολυμ-
βήθραν. Ὁ δὲ νιψάμενος, ὑγιῆς ἐγένετο, καὶ ἐ-
βόα πρὸς σέ· Πιστεύω, Κύριε· καὶ προσεκύνησέ
σοι. Διὸ βοῶμεν καὶ ἡμεῖς· Ἐλέησον ἡμᾶς.

Καὶ νῦν· Ὁ αὐτός.

Εν τῇ Ἐρυθρᾷ Θαλάσῃ, τῆς ἀπειρογάμου
νύμφης, εἰκὼν διεγράφη ποτέ. Ἐκεῖ, Μωϋ-
σῆς διαιρέτης τῆ ὕδατος· ἐνθάδε, Γαβριὴλ ὑπη-
ρέτης τῆ θαύματος. Τότε, τὸν βυθὸν ἐπέzeugεν
ἀβρόχως Ἰσραὴλ· νῦν δὲ, τὸν Χριστὸν ἐγέννη-
σεν ἀσπύρως ἡ Παρθένος. Ἡ θαλάσσα, μετὰ
τὴν πάροδον τοῦ Ἰσραὴλ, ἔμεινεν ἄβατος· ἡ
ἄμεμπτος, μετὰ τὴν κύησιν τοῦ Ἐμμανουὴλ,
ἔμεινεν ἄφθορος. Ὁ ὢν, καὶ προὖν, καὶ φανεὶς
ὡς ἄνθρωπος Θεὸς ἐλέησον ἡμᾶς.

Εἰς τὸν Στίχ. Στιχ. Ἀναστάσιμα· Ἦχος πλ. α'.

Διὰ τοῦ τιμίῃ σου Σταυροῦ Χριστέ, Διαβό-
λον ἠσχυνας· καὶ διὰ τῆς Ἀναστάσεώς
σου, τὸ κέντρον τῆς ἁμαρτίας ἠμβλυνας, καὶ
ἔσωσας ἡμᾶς, ἐκ τῶν πυλῶν τοῦ θανάτου·
δοξάζομέν σε Μονογενές.

Στιχ. Ὁ Κύριος ἐβασίλευσεν.

Ο τὴν ἀνάστασιν διδούς τῷ γένει τῶν ἀν-
θρώπων, ὡς πρόβατον ἐπὶ σφαγὴν ἤχθη·
ἔφριξαν τοῦτον οἱ ἄρχοντες τοῦ Ἄδου, καὶ ἐ-
πήθησαν πύλαι ὀδυνηραὶ· εἰσελήλυθε γὰρ ὁ
Βασιλεὺς τῆς δόξης Χριστός, λέγων τοῖς ἐν
δεσμοῖς, Ἐξέλθετε· καὶ τοῖς ἐν τῷ σκότει,
Ἄνακαλύπτεσθε.

Στιχ. Καὶ γὰρ ἔστερέωσε τὴν οἰκουμένην.

Μέγα θαῦμα! ὁ τῶν ἀοράτων κτίστης, διὰ
φιλανθρωπίαν, σαρκὶ παθῶν, ἀνέστη ὁ
ἀθάνατος. Δεῦτε πατριαὶ τῶν ἐθνῶν, τοῦτον
προσκυνήσωμεν· τῇ γὰρ αὐτοῦ εὐσπλαγχνίᾳ,
ἐκ πλάνης ῥυσθέντες, ἐν τρισὶν ὑποστάσεσιν,
ἕνα Θεὸν ὑμνεῖν μεμαθήκαμεν.

Στιχ. Τῷ οἴκῳ σου πρέπει ἀγίασμα.

Σὲ τὸν σαρκωθέντα Σωτῆρα Χριστὸν, καὶ τῶν
οὐρανῶν μὴ χωρισθέντα, ἐν φωναῖς ἁσμά-
των μεγαλύνομεν· ὅτι Σταυρὸν καὶ θάνατον
κατεδέξω, διὰ τὸ γένος ἡμῶν, ὡς φιλάνθρωπος
Κύριος· συλευσας Ἄδου πύλας, τριήμερος ἀ-
νέστης, σώζων τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

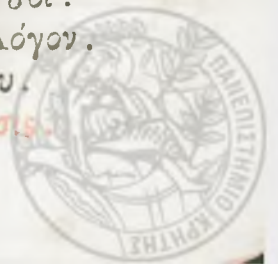
Δόξα, καὶ νῦν· Ἦχος πλ. δ'.

Δικαιοσύνης ἠλίου νοπέ, Χριστέ ὁ Θεός, ὁ
τὸν ἐκ μήτρας τοῦ φωτός ἐστερημένον,
διὰ τῆς σῆς ἀχράντου προσψύσεως, φωτίσας
κατ' ἄμφω, καὶ ἡμῶν τὰ ὄμματα τῶν ψυχῶν
αὐγάσας, υἱοὺς ἡμέρας δεῖξον, ἵνα πίστει βοῶ-
μέν σοι· Πολλή σου καὶ ἀφατος ἡ εἰς ἡμᾶς
εὐσπλαγχνία· φιλάνθρωπε, δόξα σοι.

Ἀπολυτίκιον· Τὸν συνάναρχον Λόγον.

Θεοτοκίον· Χαῖρε πύλη Κυρίου.

Ἐκτενής, καὶ Ἀπολυτίκιον.

ΤΗ ΤΡΙΤΗ ΤΗΣ Σ. ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ
ΠΡΩΤ.

Εἰς τὸν Ὅρθρον. Μετὰ τὴν α'. Στιχολογ. Καθίσματα Ἀναστάσιμα τῆς Ὀκτωήχου.

Ἦχος πλ. α'.

Τὸν συνάναρχον Λόγον.

Τὸν Σταυρὸν τοῦ Κυρίου ἐγκωμιάσωμεν, τὴν Ταφὴν τὴν ἁγίαν ὕμνοις τιμήσωμεν, καὶ τὴν Ἀνάστασιν αὐτῆ ὑπερδοξάσωμεν· ὅτι συνήγειρε νεκρὸς ἐκ τῶν μνημάτων ὡς Θεὸς, σκυλεύσας κράτος θανάτου, καὶ ἰσχύν Διαβόλου, καὶ τοῖς ἐν Ἄδῃ φῶς ἀνέτειλε. Δόξα.

Κύριε, νεκρὸς προσηγορεύθης, ὁ νεκρώσας τὰ μνήματα· ἄνω στρατιῶται τὸν τάφον ἐφύλαττον· κάτω τοὺς ἀπ' αἰῶνος, νεκροὺς ἐξανέστησας. Παντοδύναμε καὶ ἀκατάληπτε, Κύριε, δόξα σοι.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Χαῖρε ἅγιον ὄρος, καὶ Θεοβάδιστον· χαῖρε ἐμψυχε βάτε, καὶ ἀκατάφλεκτη· χαῖρε ἡ μόνη πρὸς Θεὸν κόσμου γέφυρα, ἡ μετάγουσα θνητοὺς, πρὸς τὴν αἰώνιον ζωὴν· χαῖρε ἀκήρατε Κόρη ἡ ἀπειράνδρος τεκουῖσα, τὴν σωτηρίαν τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Μετὰ τὴν β'. Στιχολ. Καθίσμα τοῦ Τυφλοῦ.

Ἦχος πλ. α'.

Τὸν συνάναρχον Λόγον.

Τῷ Πατρὶ καὶ τῷ Πνεύματι ὁ συνάναρχος, ὁ τὸ φῶς ὡς χιτῶνα περιβαλλόμενος, φιλανθρωπῶς τὴν ἡμῶν φύσιν ἐνδεδυται, καὶ τὰς νόσους τῶν βροτῶν, ἀπελαύνων ὡς Θεὸς, ἐφώτισε καὶ τὰς κόρας, τοῦ ἐκ νηδύος μητρώας, ἐστερημένου φωτός.

Τὸ, Ἀνάστασιν Χριστοῦ· ὁ Ν'. καὶ οἱ Κανόνες τῆς Τυφλοῦ, μετὰ τῶν Εἰρημῶν εἰς ἡ. καὶ τοῦ Μηναιίου εἰς δ'. Κοντάκιον μετὰ τοῦ Οἴκου, καὶ Ἐξαποστειλᾶριον τῆς Ἑορτῆς τοῦ Τυφλοῦ.

Εἰς τοὺς Αἶνους, Στιχηρὰ Ἀναστάσιμα δ'.

Ἦχος πλ. α'.

Κύριε, ἐσφραγισμένου τοῦ τάφου ὑπὸ τῶν παρανόμων, προῆλθες ἐκ τοῦ μνηματος, καθὼς ἐτέχθης ἐκ τῆς Θεοτόκου. Οὐκ ἔγνωσαν πῶς ἐσαρκώθης, οἱ ἀσώματοί σου Ἄγγελοι· οὐκ ἤσθοντο πότε ἀνέστης, οἱ φυλάσσοντές σε στρατιῶται· ἀμφοτέρω γὰρ ἐσφράγισται τοῖς ἐρευνῶσι· πεφανέρωται δὲ τὰ θαύματα, τοῖς προσκυνοῦσιν ἐν πίσει τὸ μυσῆριον· ὁ ἀνυμνήσιν, ἀπόδος ἡμῖν ἀγαλλίασιν, καὶ τὸ μέγα ἔλεος.

Κύριε, τοὺς μοχλοὺς τοὺς αἰώνιους συντρίψας, καὶ δεσμὰ διαρρήξας, τοῦ μνηματος ἀνέστης, καταλιπὼν σου τὰ ἐντάφια, εἰς μαρτύριον τῆς ἀληθοῦς τριημέρου ταφῆς σου· καὶ προῆγες ἐν τῇ Γαλιλαίᾳ, ὁ ἐν σπηλαίῳ τηρούμενος. Μέγα σου τὸ ἔλεος, ἀκατάληπτε Σωτῆρ, ἐλέησον καὶ σῶσον ἡμᾶς.

Κύριε, αἱ γυναῖκες ἔδραμον ἐπὶ τὸ μνήμα, τοῦ ἰδεῖν σε τὸν Χριστὸν, τὸν δι' ἡμᾶς παθόντα· καὶ προσελθοῦσαι, εὔρον Ἄγγελον ἐπὶ τὸν λίθον καθήμενον, τῷ φόβῳ κυλισθέντα· καὶ πρὸς αὐτὰς ἐβόησε λέγων· Ἀνέστη ὁ Κύριος· εἶπατε τοῖς Μαθηταῖς, Ὅτι ἀνέστη ἐκ νεκρῶν, ὁ σώζων τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Κύριε, ὡσπερ ἐξῆλθε, ἐσφραγισμένου τοῦ τάφου, οὕτως εἰσῆλθες, καὶ τῶν θυρῶν κεκλεισμένων, πρὸς τοὺς Μαθηταῖς σε, δεικνύων αὐτοῖς τὰ τοῦ σώματος πάθη, ἅπερ κατεδέξω Σωτῆρ μακροθυμήσας· ὡς ἐκ σπέρματος Δαυὶδ, μώλωπας ὑπήνεγκας· ὡς Υἱὸς δὲ τοῦ Θεοῦ, κόσμον ἠλευθέρωσας. Μέγα σου τὸ ἔλεος, ἀκατάληπτε Σωτῆρ, ἐλέησον καὶ σῶσον ἡμᾶς.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος πλ. δ'.

Τίς λαλήσει τὰς δυναστείας σου Χριστέ; ἢ τίς ἐξαριθμήσει τῶν θαυμάτων σου τὰ πλήθη; διπλοῦς γὰρ ὡς ὠράθης ἐπὶ γῆς δι' ἀγαθότητα, διπλᾶς καὶ τὰς ἰάσεις τοῖς νοσοῦσιν ἐχορήγεις. Οὐ μόνον γὰρ τοῦ σώματος ὀφθαλμοὺς διήνοιξας, τοῦ ἀπὸ μήτρας πηρωθέντος, ἀλλὰ καὶ τοὺς τῆς ψυχῆς· ὅθεν Θεὸν σε ὡμολόγει τὸν κρυπτόμενον, καὶ πᾶσι παρέχοντα τὸ μέγα ἔλεος.

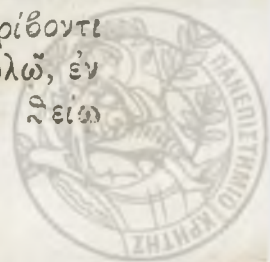
Εἰς τὸν Στίχον, τῶν Αἶνων, Στιχηρὰ Προσόμοια τῆς Ἑορτῆς.

Ἦχος πλ. α'. Ὅσια Πάτερ.

Λάμπιν φωσφόρον, καταλάμψασαν θεώμενοι, προδηλῶς ἐν Σαββάτῳ, τῷ φωτοφόρῳ Τυφλῷ, οἱ νόμοις τοῖς Μωσέως ἐντεθραμμένοι, γνώμη τυφλώττουσιν, ὁρῶντες σκιά, σκίασμα μὴ γνόντες τὸ συγκαλύπτον νόμου, ἐξ οὗ οὐκ εἶδον τὸν φωτουργόν, καὶ τὸν τῷ λόγῳ Σαββάτου δημιουργόν, τὸν ὀμματώσαντα Τυφλὸν τῇ ἀπονίψει, καὶ τῇ τοῦ πτύσματος καινῆ πληεργασίᾳ· μεθ' οὗ μιγνύμενοι, Θεὸν αὐτὸν κατίδωμεν, τὴν ἐκτύφλωσιν Φαρισαίων ἐλέγχοντες ὁράσει, τῇ ἐκ τοῦ κρείττονος.

Στίχ. Ἐπίβλεψον ἐπ' ἐμέ, καὶ ἐλέησόν με.

Ορθρος ἀνίσχει, τῷ ἐν σκότει, διατρίβοντι νικτὸς ἀορασίας πολυδύνη Τυφλῷ, ἐν ρεῖθροις λουσαμένῳ, τὸ φῶς ὀμμάτων δεικνύων.

κελεύσματος, πηγῆ Σιλωάμ· ὅθεν σελασφόρος καινότερος ὁρᾶται, ὁμίχλην σκοτούς νυκτοποιόν, τῶν νομικῶν διελέγχων Γραμματιστῶν, καὶ τὴν σκοτόμαιναν, τῆς τούτων ἀβλεψίας, ταῖς ἀναλάμψεσι φωτίζων ταῖς φωσφόροις· ἐξ ὧν ἢ τύφλωσις τοῦ πρὶν σκιώδους γράμματος, ὀμματοῦται ταῖς ἐκ τοῦ Λόγου, ἡμῖν παρεχομέναις, φαιδραῖς ἐλλάμψεσιν.

Στίχ. Τὰ διαθήματά μου κατεύθυνον.

Τῶν φους ἐπέβη, φωτοφόρου ἐπιβάσεως, φωτὶ θεογνωσίας καταλαμφθεὶς ὁ Τυφλός· καὶ πρῶτον ἐτυφλοῦτο ἐξ ἀμφοῖν, τὸν φωτοδότην γνωρίζει καὶ φωτοργόν, τὸν ἀναλάμψαντα ἐκ τάφου τριημέρως, καὶ γῆν φαιδρύναντα αὐτοῦ τῇ Ἀναστάσει, ἐξ ἧς ἐπέλαμψε, τὸ φῶς τῆς ἀναπλάσεως, ταῖς ἐν σκοτει κειρατημένοις, βροτοῖς, δι' εὐσπλαγχνίαν καὶ μέγα ἔλεος.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος πλ. δ'.

Οὐδὲν σπλάγχνα ἐλέους σαρκωθεὶς Χριστέ ὁ Θεός, τὸν τοῦ φωτός ἐστερημένον ἀπὸ μήτραν σπλάγχνοις ἀφάτοις οἰκτιρῶν, λαμπηδόνος θείας κατηξίωσας, τούτου τὰς κόρας, πληλὸν τοῖς σοῖς πλαστοργοῖς δακτύλοις ἐπιχρίσας. Αὐτὸς καὶ νῦν φωτοπάροχε, καὶ ἡμῶν καταύγασον τὰ τῆς ψυχῆς αἰσθητήρια, ὡς μόνος ἀφθονοπάροχος.

Ἐκτενής, καὶ Ἀπολύσις.

Καὶ οὕτως ἀποδίδεται ἡ Ἑορτὴ τοῦ Τυφλοῦ.

Τῆ ΤΡΙΤῆ Τῆς 5. ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ ΕΣΠΕΡΑΣ.

ΑΠΟΔΟΣΙΣ ΤΗΣ ΕΟΡΤΗΣ ΤΟΥ ΠΑΣΧΑ.

Κατὰ τὴν διατύπωσιν τοῦ Τυπικοῦ τῆς Μ. Ἐκκλησίας, ἀπὸ τῆς ἑσπέρας ταύτης ἕως αὐρίου ἑσπέρας, σχολάζει τοῦ Ψαλτηρίου ἢ Στιχολογία. Αἱ δὲ Ὁραὶ, τὸ Ἀπόδειπνον, καὶ τὸ Μεσονυκτικὸν ἀναγινώσκονται, ὡς ἐν τῇ Διακαινοσίμῳ ἐβδευμάδι· ὅτι δὲ καὶ ἡ 3. τῆς παρούσης ἑσπέρας. Ὁ δὲ Προεόρτιος τῆς Ἀναλήψεως Κανὼν καταλιμπάνεται, ἢ ψάλλεται ὅταν βούληται ὁ Προεστώς.

Ἀντὶ τοῦ συνήθους Εὐλογητῆ, λέγεται· Δόξα τῇ ἀγία, καὶ ὁμοσίῳ κτλ., καὶ ψάλλομεν τὸ, Χριστὸς ἀνέστη, μετὰ τῶν Στίχων αὐτοῦ ἀπαρραλλάκτως, καθὼς καὶ τὴν ἡμέραν τῆς Πάσχα. Εἰς δὲ τὸ, Κύριε ἐκέκραξα, ἰσῶμεν Στίχους 5. καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ Ἀναστ. τῆς Ὀκτωήχ. Ἦχος α'.

Τὰς ἐσπερινὰς ἡμῶν εὐχαῖς, πρόσδεξαι Ἅγιε Κύριε, καὶ παράσχου ἡμῖν, ἀφεςιν ἀμαρ-

τιῶν· ὅτι μόνος εἶ ὁ δείξας ἐν κόσμῳ τὴν Ἀνάστασιν.

Κυκλώσατε λαοὶ Σιών, καὶ περιλάβετε αὐτὴν, καὶ δότε δόξαν ἐν αὐτῇ, τῷ ἀναστάντι ἐκ νεκρῶν· ὅτι αὐτὸς ἐστὶν ὁ Θεὸς ἡμῶν ὁ λυτρωσάμενος ἡμᾶς ἐκ τῶν ἀνομιῶν ἡμῶν.

Δεῦτε λαοὶ ὑμνήσωμεν, καὶ προσκυνήσωμεν Χριστόν, δοξάζοντες αὐτοῦ τὴν ἐκ νεκρῶν Ἀνάστασιν· ὅτι αὐτὸς ἐστὶν ὁ Θεὸς ἡμῶν, ὁ ἐκ τῆς πλάνης τοῦ ἐχθροῦ τὸν κόσμον λυτρωσάμενος.

Ἀνατολικά.

Εὐφράνθητε οὐρανοὶ, σαλπίσσατε τὰ θεμέλια τῆς γῆς, βοήσατε τὰ ὄρη εὐφροσύνην· ἰδοὺ γὰρ ὁ Ἐμμανυὴλ, τὰς ἀμαρτίας ἡμῶν τῷ Σταυρῷ προσήλωσε, καὶ ζωὴν ὁ διδούς, θάνατον ἐνέκρωσε, τὸν Ἀδάμ ἀναστήσας ὡς φιλάνθρωπος.

Τὸν σαρκὶ ἐκουσίως σταυρωθέντα δι' ἡμᾶς, παθόντα καὶ ταφέντα, καὶ ἀναστάντα ἐκ νεκρῶν, ὑμνήσωμεν λέγοντες· Στήριξον ὀρθοδοξίαν τὴν Ἐκκλησίαν σου Χριστέ, καὶ εἰρήνευσον τὴν ζωὴν ἡμῶν, ὡς ἀγαθὸς καὶ φιλάνθρωπος.

Τῷ ζωοδότῳ σου τάφῳ, παρεστῶτες οἱ ἀνάξιοι, δοξολογίαν προσφέρομεν τῇ ἀφάτῳ σου εὐσπλαγχνία, Χριστέ ὁ Θεὸς ἡμῶν· ὅτι Σταυρὸν κατεδέξω, καὶ θάνατον ἀναμάρτητε, ἵνα τῷ κόσμῳ δωρήσῃ τὴν Ἀνάστασιν, ὡς φιλάνθρωπος.

Δόξα. Ὁ αὐτός.

Τὸν τῷ Πατρὶ συνάναρχον, καὶ συναΐδιον Λόγον, τὸν ἐκ παρθενικῆς νηδύος προελθόντα ἀφράστως, καὶ σταυρὸν καὶ θάνατον δι' ἡμᾶς ἐκουσίως καταδεξάμενον, καὶ ἀναστάντα ἐν δόξῃ, ὑμνήσωμεν λέγοντες· Ζωοδότα Κύριε δόξα σοι, ὁ Σωτὴρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Τὴν παγκόσμιον δόξαν, τὴν ἐξ ἀνθρώπων σπαρεῖσαν, καὶ τὸν Δεσπότην τεκοῦσαν, τὴν ἐπουράνιον πύλην, ὑμνήσωμεν Μαρίαν τὴν Παρθένον, τῶν Ἀσωμάτων τὸ ἄσμα καὶ τῶν πιστῶν τὸ ἐγκαλλώπισμα· αὕτη γὰρ ἀνεδείχθη οὐρανόσ και ναὸς τῆς Θεότητος· αὕτη τὸ μεσότειχον τῆς ἔχθρας καθελοῦσα, εἰρήνην ἀντεισῆξε, καὶ τὸ βασίλειον ἠνέωξε. Ταύτην οὖν κατέχοντες, τῆς πίστεως τὴν ἄγκυραν, ὑπερμαχον ἔχομεν, τὸν ἐξ αὐτῆς τεχθέντα Κύριον. Θαρσεῖτω τοίνυν, θαρσεῖτω λαὸς τοῦ Θεοῦ· καὶ γὰρ αὐτὸς πολεμήσει τοὺς ἐχθροὺς, ὡς παντοδύναμος.

Εἴσοδος, τὸ Φῶς ἰλαρόν, Προκείμενον τῆς ἡμέρας. Εἶτα· Εἴπωμεν πάντες· τὸ, Καταξιώσον· τὸ, Πληρώσωμεν τὴν ἑσπερινήν, κτλ.

Μετὰ δὲ τὴν Ἐκφώνησιν, τὸ Ἀναστάσιμον Στιχηρὸν τῆς Ὀκτωήχου. Ἦχος α΄.

Τῶ πάθει σου, Χριστέ, παθῶν ἠλευθερώθημεν, καὶ τῇ Ἀναστάσει σου ἐκ φθορᾶς ἐλυτρώθημεν. Κύριε δόξα σοι.

Εἶτα τὰ Στιχηρὰ τῆ Πάσχα μετὰ τῶν Στίχων αὐτῶν. Ἦχος πλ. α΄

Στίχ. Ἀναστήτω ὁ Θεός.

Πάσχα ἱερὸν ἡμῖν σήμερον ἀναδέδεικται· Πάσχα καινὸν, ἅγιον· Πάσχα μυστικὸν Πάσχα πανσεβάσιμον· Πάσχα, Χριστὸς ὁ λυτρωτής· Πάσχα ἄμωμον· Πάσχα μέγα· Πάσχα τῶν πιστῶν· Πάσχα, τὸ πύλας ἡμῖν τοῦ Παραδείσου ἀνοίξαν· Πάσχα, πάντα ἀγιάζον πιστούς.

Στίχ. Ὡς ἐκλείπει καπνός.

Δεῦτε ἀπὸ θεᾶς γυναῖκες εὐαγγελίστριαι, καὶ τῇ Σιών εἶπατε· Δέχου παρ' ἡμῶν χαρᾶς εὐαγγέλια, τῆς Ἀναστάσεως Χριστοῦ· τέρπου, χόρευε, καὶ ἀγάλλου Ἱερουσαλήμ, τὸν Βασιλέα Χριστὸν θεασαμένη ἐκ τοῦ μνήματος, ὡς νυμφίον προερχόμενον.

Στίχ. Οὕτως ἀπολοῦνται οἱ ἁμαρτωλοί.

Αἱ Μυροφόροι γυναῖκες, ὀρθρου βαθείος, ἐπίστασαι πρὸς τὸ μνήμα τοῦ Ζωοδότου, εὔρον ἄγγελον, ἐπὶ τὸν λίθον καθήμενον, καὶ αὐτὸς προσφεγξάμενος, αὐταῖς οὕτως ἔλεγε· Τί ζητεῖτε τὸν ζῶντα μετὰ τῶν νεκρῶν; τί θρηνεῖτε τὸν ἄφθαρτον ὡς ἐν φθορᾷ; ἀπελθοῦσαι κηρύξατε τοῖς αὐτοῦ Μαθηταῖς.

Στίχ. Αὕτη ἡ ἡμέρα, ἣν ἐποίησεν.

Πάσχα τὸ τερπνόν· Πάσχα Κυρίου, Πάσχα· Πάσχα πανσεβάσιμον ἡμῖν ἀνέτειλε· Πάσχα, ἐν χαρᾷ ἀλλήλους περιπτυξώμεθα· ὦ Πάσχα λύτρον λύπης· καὶ γὰρ ἐκ τάφου σήμερον, ὡσπερ ἐκ παστοῦ ἐκλάμψας Χριστὸς, τὰ γύναια χαρᾶς ἐπλησε λέγων· Κηρύξατε Ἀποστόλοις.

Δόξα, καὶ νῦν. Ὁ αὐτός.

Αναστάσεως ἡμέρα, καὶ λαμπρυνθῶμεν τῇ πανηγύρει, καὶ ἀλλήλους περιπτυξώμεθα. Εἴπωμεν ἀδελφοί, καὶ τοῖς μισοῦσιν ἡμᾶς· Συγχωρήσωμεν πάντα τῇ Ἀναστάσει, καὶ οὕτω βροῦσωμεν· Χριστὸς ἀνέστη ἐκ νεκρῶν, θανάτῳ θάνατον πατήσας, καὶ τοῖς ἐν τοῖς μνήμασι ζῶν ἠγαπάμενος.

Τό, Χριστὸς ἀνέστη γ΄. καὶ Ἀπόλυσις.

ΤΗ ΤΕΤΑΡΤΗ ΤΗΣ Σ'. ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ ΠΡΩΓ.

Εἰς τὸν Ὄρθρον. Ζῆτει τὰ τῆ Πάσχα, ἀπαρἀλάκτως τὰ πάντα καὶ ἀνελλιπῶς, πλὴν τοῦ Συναξαρίου. — Εἰς τὴν Λειτουργίαν, Ἀπόστολος καὶ Εὐαγγέλιον τῆς ἡμέρας. Κοινωνικόν, Σῶμα Χριστοῦ, κτλ.

Π Α Ν Α Λ Η Ψ Ι Σ

ΤΟΥ ΚΥΡΙΟΥ ΚΑΙ ΘΕΟΥ ΚΑΙ ΣΩΤΗΡΟΣ ΗΜΩΝ

ΙΗΣΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ.

ΤΗ ΤΕΤΑΡΤΗ ΤΗΣ Σ'. ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ ΕΣΠΕΡΑΣ.

Ἐν τῷ μικρῷ Ἐσπερινῷ.

Εἰς τὸ, Κύριε ἐκέκραξα, ἱστώμεν Στίχ. δ. καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ τῆς Ἑορτῆς.

Ἦχος πλ. β΄.

Ὁ Κύριος ἀνελήφθη εἰς οὐρανοῦς.

Κύριε, τῇ σῇ Ἀναλήψει.

Ἐν τοῖς ὄρθροι τοῖς ἀγίοις.

Κύριε, οἱ Ἀπόστολοι ὡς εἶδόν σε.

Δόξα, καὶ νῦν. Ὁ αὐτός.

Κύριε, τῆς οἰκονομίας πληρώσας.

Ἀπόστιχα. Ἦχος α΄.

Ἀνελθὼν εἰς οὐρανοῦς, ὅθεν καὶ κατηῆθε.

Στίχ. Ἀνέβη ὁ Θεὸς ἐν ἀλαλαγμῷ.

Ἀνῆλθες Χριστέ πρὸς τὸν ἄναρχον.

Στίχ. Πάντα τὰ ἔθνη κροτήσατε.

Οἱ Ἄγγελοι σου Κύριε.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος β΄.

Ἐτέχθης, ὡς αὐτὸς ἠθέλησας.

Ἀπολυτίκιον.

Ἀνελήφθης ἐν δόξῃ Χριστέ ὁ Θεὸς ἡμῶν.

Ζῆτει ταῦτα πάντα ἐν τῷ μεγάλῳ Ἐσπερινῷ.

Καὶ Ἀπόλυσις.

Ἐν τῷ μεγάλῳ Ἐσπερινῷ.

Μετὰ τὸν Προομιαικόν, εἰς τὸ, Κύριε ἐκέκραξα, ἱστώμεν Στίχους ι. καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ ἱερά· μετὰ δὲ δευτεροῦντες αὐτὰ.

Ἦχος πλ. β΄.

Ο Κύριος ἀνελήφθη εἰς οὐρανοῦς, ἵνα πέμψῃ τὸν Παράκλητον τῷ κόσμῳ. Οἱ οὐρανοὶ ἠτοίμασαν τὸν θρόνον αὐτοῦ· νεφέλαι τὴν ἐπιβασιν αὐτοῦ. Ἄγγελοι θαυμαζοῦσιν, ἄνθρωπον

ὄρωντες ὑπεράνω αὐτῶν. Ὁ Πατήρ ἐκδέχεται, ὃν ἐν κόλποις ἔχει συναΐδιον. Τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιον κελεύει πᾶσι τοῖς Ἀγγέλοις αὐτῷ. Ἄρατε πύλας οἱ ἄρχοντες ἡμῶν. Πάντα τὰ ἔθνη κροτήσατε χεῖρας· ὅτι ἀνέβη Χριστὸς, ὅπου ἦν τὸ πρότερον.

Δίς.

Κύριε, τῇ σῇ Ἀναλήψει, ἐξεπλάγησαν τὰ Χερουβὶμ, θεωρήσαντά σε τὸν Θεόν, ἐπὶ νεφελῶν ἀνερχόμενον, τὸν ἐπ' αὐτῶν καθεζόμενον· καὶ δοξάζομέν σε, ὅτι χρηστὸν τὸ ἔλεός σου· δόξα σοι.

Δίς.

Εν ταῖς ὄρεσι τοῖς ἁγίοις, θεωροῦντές σου τὰς ὑψώσεις Χριστέ, τὸ ἀπαύγασμα τῆς δόξης τῆ Πατρός, ἀνυμνοῦμέν σε τὴν φωτεινὴν τοῦ προσώπου μορφήν· προσκυνοῦμέν σου τὰ Παθήματα· τιμῶμεν τὴν Ἀνάστασιν, τὴν ἐνδοξον Ἀνάληψιν δοξάζοντες· ἐλέησον ἡμᾶς.

Δίς.

Κύριε, οἱ Ἀπόστολοι ὡς εἶδόν σε, ἐν νεφέλαις ἐπαιρόμενον, ὄδυρμοῖς δακρύων, ζωοδότα Χριστέ, κατηφείας πληρούμενοι, θρηνοῦντες ἔλεγον· Δέσποτα, μὴ εἰσῆς ἡμᾶς ὀρφανὸς, οὗς δι' οἴκτον ἠγάπησας δούλους σου, ὡς εὐσπλαγχνος· ἀλλ' ἀπόστειλον, ὡς ὑπέσχου ἡμῖν, τὸ πανάγιόν σου Πνεῦμα, φωταγωγῶν τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Δίς.

Κύριε, τῆς οἰκονομίας πληρώσας τὸ μυστήριον, παραλαβὼν τοὺς σοὺς Μαθητὰς, εἰς τὸ ὄρος τῶν Ἐλαιῶν ἀνελάμβανες· καὶ ἰδὲ, τὸ στερέωμα τοῦ οὐρανοῦ παρῆλθες. Ὁ δὲ ἐμὲ πτωχεύσας κατ' ἐμέ καὶ ἀναβάς, ὅθεν οὐκ ἐχωρίσθης, τὸ πανάγιόν σου Πνεῦμα ἐξαπόστειλον, φωτίζον τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Δίς.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος ὁ αὐτός.

Τῶν κόλπων τῶν πατρικῶν μὴ χωρισθεῖς, γλυκύτατε Ἰησοῦ, καὶ τοῖς ἐπὶ γῆς ὡς ἄνθρωπος συναναστραφεῖς, σήμερον ἀπ' ὄρους τῶν Ἐλαιῶν ἀνελήφθης ἐν δόξῃ· καὶ τὴν πεσοῦσαν φύσιν ἡμῶν συμπαθῶς ἀνυψώσας, τῷ Πατρὶ συνεκάθισας. Ὅθεν αἱ οὐράναι τῶν ἁσσωμάτων τάξεις, τὸ θαῦμα ἐκπληττόμεναι, ἐξίσταντο θαμβεῖ· καὶ τρόμῳ συνεχόμεναι, τὴν σὴν φιλανθρωπίαν ἐμεγαλυνου. Μεθ' ἡμῶν καὶ ἡμεῖς οἱ ἐπὶ γῆς, τὴν πρὸς ἡμᾶς σε συγκαταθασιν, καὶ τὴν ἀφ' ἡμῶν Ἀνάληψιν δοξολογοῦντες, ἱκετεύομεν λέγοντες· Ὁ τὰς Μαθητὰς καὶ τὴν τεκοῦσάν σε Θεοτόκον, χαρᾶς ἀπείρου πλησας ἐν τῇ σῇ Ἀναλήψει, καὶ ἡμᾶς ἀξίωσον τῶν ἐκλεκτῶν σου τῆς χαρᾶς, εὐχαῖς αὐτῶν, διὰ τὸ μέγα σου ἔλεος.

Εἴσοδος· τὸ Φῶς ἱλαρόν. Προκείμενον τῆς ἡμέρας· καὶ τὰ Ἀναγνώσματα.

Προφητείας Ἡσαΐου τὸ Ἀνάγνωσμα.

Κεφ. Β'. 2. **Τ**ὰδε λέγει Κύριος· Ἔσσι ἐν ταῖς ἐσχάταις ἡμέραις, ἐμφανὲς τὸ ὄρος τοῦ Κυρίου, καὶ ὁ οἶκος τοῦ Θεοῦ ἐπ' ἄκρων τῶν ὄρεων· καὶ ὑψωθήσεται ὑπεράνω τῶν βουνῶν· καὶ ἤξουσιν ἐπ' αὐτῷ πάντα τὰ ἔθνη· καὶ πορεύσονται λαοὶ πολλοί, καὶ ἔρῃσι· Δεῦτε ἀναβῶμεν εἰς τὸ ὄρος Κυρίου, καὶ εἰς τὸν οἶκον τοῦ Θεοῦ Ἰακώβ· καὶ ἀναγγελεῖ ἡμῖν τὴν ὁδὸν αὐτοῦ, καὶ πορευσόμεθα ἐν αὐτῇ.

Προφητείας Ἡσαΐου τὸ Ἀνάγνωσμα.

Κεφ. ΕΒ'. 10. **Τ**ὰδε λέγει Κύριος· Πορεύεσθε, περιέλθετε διὰ τῶν πυλῶν μου· σκευάσατε τὴν ὁδόν μου, καὶ ὁδοποιήσατε τῷ λαῷ μου, καὶ τοὺς λίθους ἐκ τῆς ὁδοῦ διαφύψατε· ἐξάρατε σύσσημον εἰς τὰ ἔθνη. Ἴδὲ γὰρ ὁ Κύριος ἐποίησεν ἀκουστόν ἕως ἐσχάτου τῆς γῆς. Εἶπατε τῇ θυγατρὶ Σιών· Ἴδου ὁ Σωτὴρ σου παραγέγονεν, ἔχων τὸν ἑαυτοῦ μισθὸν μεθ' αὐτῆ, καὶ τὸ ἔργον αὐτῆ πρὸ προσώπου αὐτοῦ. Καὶ καλέσει αὐτὸν λαὸν ἅγιον, λελυτρωμένον ὑπὸ Κυρίου· σὺ δὲ κληθήσῃ, Ἐπιζητούμενη πόλις, καὶ οὐκ ἐγκαταλελειμμένη. (**Κεφ. ΕΔ'. 1**). Τίς οὗτος ὁ παραγεγόμενος ἐξ Ἐδῶμ; ἐρύθημα ἱματίων αὐτοῦ ἐκ Βοσῶρ, οὕτως ὠραῖος ἐν στολῇ αὐτοῦ; βαῶ μετὰ ἰσχύος πολλῆς· Ἐγὼ διαλέγομαι δικαιοσύνην καὶ κρίσιν σωτηρίου. Διὰ τί σου ἐρυθρὰ τὰ ἱμάτια, καὶ τὰ ἐνδύματά σου ὡς ἀπὸ πατητοῦ ληνοῦ; Πλήρης καταπεπατημένης· ληνὸν ἐπάτησα μονώτατος, καὶ τῶν ἔθνων οὐκ ἔστιν ἀνὴρ μετ' ἐμοῦ. Τὸν ἔλεον Κυρίῃ ἐμνήσθην, τὰς ἀρετὰς Κυρίῃ ἀναμνήσω, τὴν αἰνεσιν Κυρίου ἐπὶ πᾶσιν, οἷς ἡμῖν ἀνταποδίδωσι. Κύριος, κριτὴς ἀγαθῆς τῷ αἰκῷ Ἰσραὴλ· ἐπάγει ἡμῖν κατὰ ἔλεον αὐτοῦ, καὶ κατὰ τὸ πλῆθος τῆς δικαιοσύνης αὐτοῦ. Καὶ εἶπεν· Οὐχὶ λαός μου ἐστέ; τέκνα, καὶ οὐ μὴ ἀθετήσωσι· καὶ ἐγένετο αὐτοῖς εἰς σωτηρίαν ἐκ πάσης θλίψεως αὐτῶν. Οὐ πρέσβυς, οὐδὲ Ἄγγελος, ἀλλ' αὐτὸς ὁ Κύριος ἔσωσεν αὐτούς, διὰ τὸ ἀγαπᾶν αὐτούς, καὶ φείδεσθαι αὐτῶν. Αὐτὸς ἐλυτρώσατο αὐτούς, καὶ ἀνέλαβεν αὐτούς, καὶ ὑπερύψωσεν αὐτούς, πάσας τὰς ἡμέρας, τοῦ αἰῶνος.

Προφητείας Ζαχαρίου τὸ Ἀνάγνωσμα.

Κεφ. ΙΔ'. 4. **Τ**ὰδε λέγει Κύριος· Ἴδου ἡμέρα ἔρχεται Κυρίου, καὶ στήσονται οἱ πόδες αὐτοῦ ἐν τῇ ἡμέρᾳ ἐκείνῃ ἐπὶ τὸ ὄρος τῶν

Ἐλαιῶν, τὸ κατέναντι Ἱερουσαλήμ, ἐξ ἀνατολῶν ἡλίου. Καὶ ἐν τῇ ἡμέρᾳ ἐκείνῃ ἐξελεύσεται ὕδωρ ζῶν ἐξ Ἱερουσαλήμ, τὸ ἡμισυ αὐτοῦ εἰς τὴν θάλασσαν τὴν πρώτην, καὶ τὸ ἡμισυ αὐτοῦ εἰς τὴν θάλασσαν τὴν ἐσχάτην· ἐν θέρει, καὶ ἐν ἔαρι ἔσται οὕτω. Καὶ ἔσται Κύριος εἰς Βασιλέα ἐπὶ πᾶσαν τὴν γῆν· ἐν τῇ ἡμέρᾳ ἐκείνῃ ἔσται Κύριος εἰς, καὶ τὸ ὄνομα αὐτοῦ ἐν, κυκλῶν πᾶσαν τὴν γῆν, καὶ τὴν ἔρημον ἀπὸ Γαθαᾶ ἕως Ῥεμμῶν, κατὰ νότον Ἱερουσαλήμ· καὶ ὑψωθήσεται, καὶ ἐπὶ τοῦ τόπου μενεΐ, ἀπὸ τῆς πύλης Βενιαμίν, ἕως τοῦ τόπου τῆς πύλης τῆς πρώτης, ἕως τῆς πύλης, τοῦ Γομόρ, καὶ ἕως τοῦ πύργου Ἀναμεῆλ, καὶ ἕως τοῦ πύργου τῶν γωνιῶν, καὶ ἕως τῶν ὑποληγιῶν τοῦ Βασιλέως. Κατοικήσουσιν ἐν αὐτῇ, καὶ ἀνάθεμα οὐκέτι ἔσται, καὶ κατοικήσει Ἱερουσαλήμ πεποιοῦτως.

Εἰς τὴν Λιτὴν, Στιχηρὰ Ἰδιόμ. Ἦχος α΄.

Ανελθὼν εἰς οὐρανοῦς, ὅθεν καὶ κατήλθες, μὴ ἐάσης ἡμᾶς ὀρφανοὺς Κύριε· ἐλθέτω σου τὸ Πνεῦμα, φέρον εἰρήνην τῷ κόσμῳ· δεῖξον τοῖς υἱοῖς τῶν ἀνθρώπων, ἔργα δυνάμεώς σου, Κύριε φιλεάνθρωπε.

Ὁ αὐτός.

Ανῆλθες Χριστέ, πρὸς τὸν ἀναρχον Πατέρα σου, ὁ τῶν ἀπεριγράπτων αὐτοῦ κόλπων μὴ χωρισθεῖς, καὶ προσθήκην αἱ δυνάμεις, τῇ αἰνέσει τοῦ Τρισαγίου οὐκ ἐδέξαντο· ἀλλ' ἕνα Υἱόν, καὶ μετὰ τὴν ἐνανθρώπησιν, ἐγνώρισάν σε Κύριε, μονογενῆ τῆ Πατρός. Ἐν πλήθει σῶν αἰκτιρμῶν, ἐλέησαν ἡμᾶς.

Ὁ αὐτός.

Οἱ Ἄγγελοί σου Κύριε, τοῖς Ἀποστόλοις ἔλεγον· Ἄνδρες Γαλιλαῖοι, τί ἐστήκατε βλέποντες εἰς τὸν ἔρανον; οὗτός ἐστι Χριστὸς ὁ Θεός, ὁ ἀναληφθεὶς ἀφ' ὑμῶν εἰς τὸν οὐρανόν· οὗτος ἐλεύσεται πάλιν, ὡς τρόπον ἐθεάσασθε αὐτόν, πορευόμενον εἰς οὐρανόν· λατρεύσατε αὐτῷ ἐν ἀσίστητι καὶ δικαιοσύνῃ.

Ἦχος δ΄.

Οτε παραγέγονας ἐπὶ τὸ ὄρος, Χριστέ, τῶν Ἐλαιῶν, Πατρός ἐπιτελέσαι τὴν εὐδοκίαν, ἐξέξησάν οἱ ἑράνιοι Ἄγγελοι, καὶ ἔφριξαν οἱ καταχθόνιοι· παρίσταντο δὲ οἱ Μαθηταὶ μετὰ χαρᾶς ἔντρομοι, ὡς ἐλάλεις αὐτοῖς· ὡς θρόνος δὲ ἠτοίμαστα ἐξ ἐναντίας νεφέλη προσμένουσα· πύλας δὲ ὁ οὐρανὸς διαπετάσας, τῷ κάλλει ἐφαίνετο· καὶ ἡ γῆ τοὺς κρυπτήρας ἀνακαλύπτει, Ἄδαμ τὴν καταβάσιν ὡς γνωσθῆναι, καὶ τὴν αὐτῆς ἀνάβασιν. Ἄλλ' ἴχνη μὲν

ὑψοῦτο, ὡς ὑπὸ χειρός· στόμα δὲ μεγάλα κηλόγει, ὡς ἠκούετο· νεφέλη ὑπελάμβανε, καὶ οὐρανὸς ἔνδον σε ὑπεδέξατο. Ἔργον τοῦτο Κύριε εἰργάσω, μέγα καὶ παράδοξον, εἰς σωτηρίαν τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Ὁ αὐτός.

Τὴν καταβάσιν φύσιν τοῦ Ἄδαμ, εἰς τὰ κατώτερα μέρη τῆς γῆς ὁ Θεός, καινοποιήσας σεαυτῷ, ὑπεράνω πάσης ἀρχῆς καὶ ἐξουσίας ἀνήγαγες σήμερον· ὡς ἀγαπήσας γὰρ, συνεκάθισας· ὡς συμπαθήσας δὲ, ἠνώσας σαρτῷ· ὡς ἐνώσας συνέπαθες· ὡς ἀπαθῆς παθῶν δὲ, συνεδόξασας. Ἄλλ' οἱ Ἀσώματοι, Τίς ἐστὶν οὗτος, ἔλεγον, ὁ ὠραῖος ἀνὴρ; ἀλλ' οὐκ ἀνθρωπος μόνον, Θεὸς δὲ καὶ ἀνθρωπος, τὸ συναμφοτέρον τὸ φαινόμενον. Ὅθεν ἔξαλλοι Ἄγγελοι, ἐν στολαῖς περιίπτάμενοι, τοὺς Μαθητοὺς, Ἄνδρες, ἐβόων, Γαλιλαῖοι, ὅς ἀφ' ὑμῶν πεπόρευται, οὗτος Ἰησοῦς ἀνθρωπος Θεός, Θεῶνθρωπος πάλιν ἐλεύσεται, κριτῆς ζώντων καὶ νεκρῶν· πιστοῖς δὲ δωρούμενος ἀμαρτιῶν συγχώρησιν, καὶ τὸ μέγα ἔλεος.

Ὁ αὐτός.

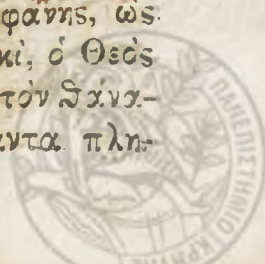
Οτε ἀνελήφθης ἐν δόξῃ, Χριστέ ὁ Θεός, τῶν Μαθητῶν ὀρώντων, αἱ νεφέλαι, ὑπελάμβανόν σε μετὰ σαρκός· πύλαι ἐπήρθησαν αἱ οὐράνιοι· ὁ χορὸς τῶν Ἀγγέλων ἔχαιρεν ἐν ἀγαλλίασει· αἱ ἀνώτεροι δυνάμεις ἔκραζον, λέγουσαι· Ἄρατε πύλας οἱ ἄρχοντες ὑμῶν, καὶ εἰσελεύσεται ὁ Βασιλεὺς τῆς δόξης. Οἱ δὲ Μαθηταὶ ἐκπληττόμενοι ἔλεγον· Μὴ χωρισθῆς ἡμῶν, ὁ παμὴν ὁ καλός, ἀλλὰ πέμψον ἡμῖν τὸ Πνεῦμα σου τὸ πανάγιον, τὸ ἄδηγόν καὶ στηρίζον τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος ὁ αὐτός.

Κύριε τὸ μυστήριον, τὸ ἀπὸ τῶν αἰώνων κεκρυμμένον, καὶ ἀπὸ γενεῶν, πληρώσας ὡς ἀγαθός, ἠλθες μετὰ τῶν Μαθητῶν σου ἐν τῷ ὄρει τῶν Ἐλαιῶν, ἔχων τὴν τεκοῦσάν σε τὴν ποιητὴν καὶ πάντων δημιουργόν· τὴν γὰρ ἐν τῷ πάθει σου μητρικῶς πάντων ὑπεραληθίσασαν, ἔδει καὶ τῇ δόξῃ τῆς σαρκός σου ὑπερβαλλούσης ἀπολαῦσαι χαρᾶς· ἧς καὶ ἡμεῖς μετασχόντες, τῇ εἰς οὐρανοῦς ἀνόδῳ σου, Δέσποτα, τὸ μέγα σου ἔλεος, τὰ εἰς ἡμᾶς γεγονός δοξάζομεν.

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρὰ Ἰδιόμελα. Ἦχος β΄.

Ετέχθης, ὡς αὐτὸς ἠθέλησας· ἐφάνης, ὡς αὐτὸς ἠβουλήθης· ἐπάθης σαρκί, ὁ Θεὸς ἡμῶν· ἐκ νεκρῶν ἀνέστης, πατήσας τὸν θάνατον· ἀνελήφθης ἐν δόξῃ, ὁ τὰ σύμπαντα πλη-

ρων· καὶ ἀπέστειλας ἡμῖν Πνεῦμα Θεῖον, τοῦ ἀνυμνεῖν καὶ δοξάζειν σου τὴν Θεότητα.

Στίχ. Πάντα τὰ ἔθνη κροτήσατε χεῖρας.

Αναλαμβανομένου σου Χριστέ, ἐκ τοῦ ὄρους τῶν Ἐλαιῶν, αἱ δυνάμεις ὀρώσαι, ἑτέρα τῇ ἑτέρα ἐβόων· Τίς ἐστὶν οὗτος; καὶ φησὶ πρὸς αὐτάς· Οὗτός ἐστιν ὁ κραταῖός καὶ δυναίστης, οὗτός ἐστιν ὁ δυνατός ἐν πολέμῳ, οὗτός ἐστιν ἀληθῶς ὁ Βασιλεὺς τῆς δόξης. Καὶ ἵνα τί αὐτοῦ ἐρυθρὰ τὰ ἱμάτια; Ἐκ Βοσὸρ ἦκει, ὅπερ ἐστί, τῆς σαρκός. Αὐτός δὲ ὡς Θεός, ἐν δεξιᾷ καθίσας τῆς μεγαλωσύνης, ἀπέστειλας ἡμῖν τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιον, ἵνα ὀδηγήσῃ, καὶ σῶσῃ τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Στίχ. Ἀνέβη ὁ Θεὸς ἐν ἀλαλαγμῷ.

Ανελήφθης ἐν δόξῃ, ἐκ τῆς ὄρους τῶν Ἐλαιῶν, Χριστέ ὁ Θεός, ἐνώπιον τῶν σῶν Μαθητῶν, καὶ ἐκάθισας ἐν δεξιᾷ τοῦ Πατρὸς, ὁ τὰ σύμπαντα πληρῶν τῇ Θεότητι καὶ ἀπέστειλας αὐτοῖς Πνεῦμα τὸ ἅγιον, τὸ φωτίζον, καὶ στηρίζον, καὶ ἁγιάζον τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος πλ. β'.

Ανέβη ὁ Θεὸς ἐν ἀλαλαγμῷ, Κύριος ἐν φωνῇ σάλπιγγος, τοῦ ἀνυψῶσαι τὴν πεσοῦσαν εἰκόνα τοῦ Ἀδάμ, καὶ ἀποστεῖλαι Πνεῦμα Παράκλητον, τοῦ ἁγιάσαι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Ἀπολυτίκιον. Ἦχος δ'.

Ανελήφθης ἐν δόξῃ, Χριστέ ὁ Θεὸς ἡμῶν, χαροποιήσας τοὺς Μαθηταίς, τῇ ἐπαγγελίᾳ τοῦ ἁγίου Πνεύματος· βεβαιωθέντων αὐτῶν διὰ τῆς εὐλογίας, ὅτι σὺ εἶ ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ, ὁ λυτρωτὴς τοῦ κόσμου. **Ἐκ γ'.**

Τὸ αὐτὸ, καὶ εἰς τὸ, Θεὸς Κύριος.

ΤΗ ΗΜΕΡῃ ΤΗΣ ΑΝΑΛΗΨΕΩΣ.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ.

Μετὰ τὴν α'. Στιχολογίαν, Κάθισμα.

Ἦχος α'. Τοῦ λίθου σφραγισθέντος.

Αγγέλων θαυμαζόντων, τῆς ἀνόδου τὸ ξένον, καὶ Μαθητῶν ἐκπληττομένων, τὸ φρικτὸν τῆς ἐπάρσεως, ἀνῆλθες μετὰ δόξης ὡς Θεός, καὶ πύλαι σοι ἐπήρθησαν Σωτήρ· διὰ τοῦτο αἱ δυνάμεις τῶν ἑραυῶν ἐθαύμαζον βοῶσαι· Δόξα τῇ κατὰ βάσει σου Σωτήρ· δόξα τῇ βασιλείᾳ σου· δόξα τῇ Ἀναλήψει σου, μόνε φιλόνητος.

Μετὰ τὴν β'. Στιχολογίαν, Κάθισμα.

Ἦχος γ'. Τὴν ὠραιότητα.

Ο προαιώνιος, Θεὸς καὶ ἀναρχος, ἦν περ ἀείληφε, φύσιν ἀνθρώπειον, θεοποιήσας

μυστικῶς, σήμερον ἀνελήφθη. Ἄγγελοι προτρέχοντες, Ἀποστόλοις ἐδείκνυον, τοῦτον πορευόμενον, εἰς οὐρανοὺς μετὰ δόξης πολλῆς· αὐτῶ δὲ προσκυνήσαντες ἔλεγον· Δόξα Θεῷ τῷ ἀναληφθέντι.

Μετὰ τὸν Πολυέλεον, Κάθισμα.

Ἦχος πλ. α'. Τὸν συνάναρχον Λόγον.

Κατελθὼν οὐρανόθεν εἰς τὰ ἐπίγεια, καὶ τὴν κάτω κειμένην ἐν τῇ τοῦ Ἄδου φρουρᾷ, συνανασῆσας ὡς Θεός, Ἀδαμιαίαν μορφήν, τῇ Ἀναλήψει σου Χριστέ, εἰς οὐρανοὺς ἀναγαγὼν, τῷ θρόνῳ τῷ πατριῶ σου, συγκάθεδρον ἀπειργάσω, ὡς ἐλεήμων καὶ φιλόνητος.

Τὸ πρῶτον Ἀντίφωνον τῶν Ἀναβαθμῶν τοῦ δ' Ἠ' χου. Εἶτα·

Προκείμενον, Ἦχος δ'.

Ἀνέβη ὁ Θεὸς ἐν ἀλαλαγμῷ, Κύριος ἐν φωνῇ σάλπιγγος.

Στίχ. Πάντα τὰ ἔθνη κροτήσατε χεῖρας.

Εὐαγγέλιον Ἑωθινὸν Γ'. Τὸ, Ἀνάστασιν Χριστοῦ θεασάμενοι· καὶ ὁ Ν'.

Δόξα. Ἦχος β'.

Ταῖς τῶν Ἀποστόλων πρεσβείαις, κτλ.

Καὶ νῦν.

Ταῖς τῆς Θεοτόκου πρεσβείαις, κτλ.

Εἶτα ψάλλομεν τὸ παρὸν Ἰδιόμελον.

Ἦχος πλ. β'.

Στίχ. Ἐλέησόν με, ὁ Θεός, κτλ.

Σήμερον ἐν οὐρανοῖς, αἱ ἄνω δυνάμεις, τὴν ἡμετέραν φύσιν θεώμενοι, θαυμάζουσαι τοῦ ξένου τρόπου τὴν ἀνοδὸν, διηπόρου ἀλλήλαις λέγουσαι· Τίς οὗτος ὁ παραγεγνημένος; Βλέπουσαι δὲ τὸν οἰκεῖον Δεσπότην, τὰς οὐρανίους πύλας αἶρειν διεκελεύοντο. Μεθ' ὧν ἀπαύστως ὑμνοῦμέν σε, τὸν μετὰ σαρκὸς ἐκεῖθεν πάλιν ἐρχόμενον, ὡς κριτὴν τῶν ἀπάντων, καὶ Θεὸν παντοδύναμον.

Οἱ Κανόνες, ὁ τοῦ Ἦχου πλ. α' μετὰ τῶν Ἐξαμῶν εἰς ἡ' καὶ ὁ τοῦ Ἦχου δ' εἰς σ'.

Κανὼν τοῦ Ἦχου πλ. α'.

Ποίημα Ἰωάννου Μοναχοῦ.

Ὁδὴ α'. Ὁ Εἰρμός.

- **Τ**ῷ Σωτῆρι Θεῷ, τῷ ἐν θαλάσῃ λαόν,
- **Τ**οσὶν ἀβρόχοις ὀδηγήσαντι, καὶ Φαραῶ
- πανστρατιᾷ καταποντίσαντι, αὐτῷ μόνῳ, ἄ-
- σωμεν, ὅτι δεδόξασται. **Τροπάρια.**

Ασώμεν πάντες λαοί, τῷ ἐπὶ ὤμων Χερσθίμ ἀναληφθέντι μετὰ δόξης Χριστῷ, καὶ συγκαθίσαντι ἡμᾶς ἐν δεξιᾷ τοῦ Πατρὸς ὀδὴν ἐπινίκιον, ὅτι δεδόξασται.

Τὸν μεσίτην Θεοῦ καὶ ἀνθρώπων Χριστὸν, χοροὶ Ἀγγέλων θαυμάζοντες, μετὰ σαρκὸς ἐν ὑψίστοις ἐξεπλήττοντο, συμφώνως δὲ ἀνεμέλπον, ὕμνον ἐπινίκιον.

Τῷ ὀφθέντι Θεῷ, ἐπὶ τοῦ ὄρους Σινᾶ, καὶ νόμον δόντι τῷ Θεόπτη Μωσεῖ, τῶν Ἑβραίων ἐκ τοῦ ὄρους ἀναληφθέντι σαρκί, αὐτῷ πάντες ἄσμεν, ὅτι δεδόξασται. **Θεοτοκίον.**

Αἴχρανε Μήτηρ Θεοῦ, τὸν σαρκωθέντα ἐκ σοῦ, καὶ ἐκ τῶν κόλπων τοῦ γεννήτορος, μὴ ἐκφοιτήσαντα Θεόν, ἀπαύστως πρέσβευε, ἐκ πάσης περιστάσεως, σῶσαι οὓς ἐπλασεν.

Κανὼν τοῦ Ἦχου δ'.

Οὐ ἡ ἀκροστιχὴς κατ' ἀλφάβητον.

Ἐν δὲ τῇ η̄. καὶ δ'. Ὡδῆ, Ὡδῆ Ἰωσήφ.

Ποίημα Ἰωσήφ τοῦ Θεσσαλονίκης.

Ἀνοίξω τὸ στόμα μου.

Ανέστης τριήμερος, ὁ κατὰ φύσιν ἀθάνατος, καὶ ὠφθης τοῖς ἑνδεκά, καὶ πᾶσι τοῖς Μαθηταῖς, καὶ ἀνέδραμες, Χριστέ πρὸς τὸν Πατέρα, νεφέλη ὀχούμενος, ὁ τοῦ παντὸς ποιητής.

Βοᾶ ἐμφανέστατα, ψάλλον Δαυὶδ ὁ Θεόπνευστος· Ἀνέβη ὁ Κύριος, πρὸς τὰ οὐράνια, ἐν ἀλαλαγμῷ, καὶ σάλπιγγος ἠχήσει, καὶ πρὸς τὸν ἀρχίφωτον Πατέρα ἔφθασε.

Γηράσαντα Κύριε, κόσμον πολλοῖς ἀμαρτήμασι, καινίσας τῷ πάθει σου, καὶ τῇ ἐγέρσει σου, ἀνελήλυθας, ὀχούμενος νεφέλη, πρὸς τὰ ἐπουράνια· δόξα τῇ δόξῃ σου. **Θεοτοκίον.**

Δεσπότην ἐκύησας, πάντων πανάμωμε Δέσποινα, τὸν πάθος ἐκούσιον καταδεξάμενον, καὶ ἀνελθόντα, πρὸς τὸν αὐτοῦ Πατέρα· ὃν περ οὐ κατέλιπε, καὶ σάρκα εἴληφε.

Καταβασία.

- **Θ**εῖω καλυφθεὶς ὁ βραδύγλωσσος γνώφω,
- Ἐρρήτόρευσε τὸν θεόγραφον, νόμον·
- Ἴδὼν γὰρ ἐκτινάζας ὄμματός σου,
- Ὁρᾷ τὸν ὄντα, καὶ μυεῖται Πνεύματος.
- Γνώσιν, γεραίρων ἐνθέοις τοῖς ἄσμασιν.

Ὡδῆ γ'. Ὁ Εἰρμός.

- **Δ**υναμίει τοῦ Σταυροῦ σε Χριστέ, στερέωσον μου τὴν διάνοιαν, εἰς τὸ ὑμνεῖν καὶ δοξάζειν σου, τὴν σωτήριον Ἀνάληψιν.

Τροπάρια.

Ανῆλθες ζωοδότα Χριστέ, πρὸς τὸν Πατέρα καὶ ἀνύψωσας, ἡμῶν τὸ γένος φιλόανθρωπε, τῇ ἀφάτῃ εὐσπλαγχνία σου.

Αί τάξεις τῶν Ἀγγέλων Σωτήρ, βροτείαν φύσιν θαυμάζοντες, συνανιῶσάν σοι, ἀπαύστως, ἐκπληττόμενοι ἀνύμνου σε.

Εξίσταντο Ἀγγέλων χοροὶ, Χριστέ ὄρωντες μετὰ σώματος, ἀναληφθέντα, καὶ ἀνύμνου, τὴν ἀγίαν σου Ἀνάληψιν.

Τὴν φύσιν τῶν ἀνθρώπων Χριστέ, φθορᾷ πεσοῦσαν ἐξανέστησας, καὶ τῇ ἀνόδῳ σε ὑψώσας, καὶ σαυτῷ ἡμᾶς ἐδόξασας.

Θεοτοκίον.

Γέτευε ἀπαύστως Ἀγνή, τὸν προελθόντα ἐκ λαγόνων σε, ῥυσθῆναι πλάνης Διαβόλου, τῆς ὑμνοῦντάς σε Μητέρα Θεοῦ.

Ἄλλος. Τοὺς σοὺς ὑμολόγους.

Επάρατε πύλας οὐρανοῦ, ἰδοὺ παραγέγονε Χριστός, ὁ Βασιλεὺς καὶ Κύριος, σῶμα φορέσας γῆινον, ταῖς ἀνωτέροις ἔλεγον, δυναμίεσιν αἰ κατώτεροι.

Ζητήσας Χριστέ τὸν πλανηθέντα, ἀπάτη τοῦ ὄφεως Ἀδάμ, ὡς τοῦτον ἐνδυσόμενος, ἀνῆλθες, καὶ ἐκάθισας, ἐκ δεξιῶν ὡς σύνθρονος, Πατρός, ὑμνοῦντων Ἀγγέλων σε.

Η γῆ ἐορτάζει καὶ χορεύει, ἀγάλλεται καὶ ὁ ἔρανος, τῇ Ἀναλήψει σήμερον, τῆ Ποιητοῦ τῆς κτίσεως, τοῦ προφανῶς ἐνώσαντος, τὰ διεστώτα βουλήματι.

Θεοτοκίον.

Θανάτου τεκούσα καθαιρέτην, τὸν μόνον ἀθάνατον Θεόν, Παρθενομήτορ πάναγνε, τοῦτον αἰεὶ ἰκέτευε, τὰ θανατοῦντα πάθη με, ἀπονεκρῶσαι καὶ σῶσαί με.

Καταβασία.

- **Ε**ρρήξε γαστρὸς ἠτεκνωμένης πέδας,
- Ὑβριν τε δυσκάθεκτον εὐτεκνουμένης,
- Μόνη προσευχὴ τῆς Προφήτιδος παλαιᾶ
- Ἄννης, φερούσης πνεῦμα συντετριμμένον,
- Πρὸς τὸν δυναστὴν, καὶ Θεὸν τῶν γνώσεων.

Κάθισμα. Ἦχος πλ. δ'.

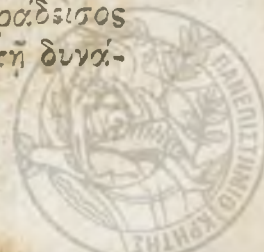
Τὴν Σοφίαν καὶ Λόγον.

Επιθαῖς ἐν νεφέλαις τῶν ἐρανοῦν, καταλείψας εἰρήνην τοῖς ἐπὶ γῆς, ἀνῆλθες καὶ ἐκάθισας, τοῦ Πατρός δεξιόθεν, ὡς ὁμοούσιος τούτῳ, ὑπάρχων καὶ Πνεύματι· ἐν σαρκὶ γὰρ ὠφθης ἀλλ' ἄτρεπτος ἔμεινας· ὅθεν ἀναμένεις, συντελείας τὸ πέρας, τοῦ κρῖναι ἐρχόμενος, ἐπὶ γῆς κόσμον ἅπαντα. Δικαιοκρίτα Κύριε, φείσασαι τῶν ψυχῶν ἡμῶν, τῶν πταισμάτων ἄφεσιν δωρούμενος, ὡς Θεὸς ἐλεήμων ταῖς δούλοις σου.

Δίς.

Ὡδῆ δ'. Ὁ Εἰρμός.

- **Ε**ἰσακήκοα Κύριε τὴν αἰκὴν, τῆς δυναστείας τῆ Σταυροῦ σου, ὡς Παραδείσος
- ἠνοίγη δὲ αὐτῆ, καὶ ἐβόησα Δόξα τῇ δυναμίει σου Κύριε.

Τροπάρια.

Ανελήφθης ἐν δόξῃ, ὁ τῶν Ἀγγέλων Βασιλεὺς, τὸν Παράκλητον ἡμῖν ἐκ τοῦ Πατρὸς ἀποστεῖλαι. Διὸ βοῶμεν· Δόξα Χριστῆ τῇ Ἀναλήφει σου.

Ως ἀνῆλθεν ὁ Σωτὴρ, πρὸς τὸν Πατέρα, σὺν σαρκί, κατεπλάγησαν αὐτῷ, αἱ τῶν Ἀγγέλων στρατιαί, καὶ ἐβόησαν· Δόξα Χριστῆ τῇ Ἀναλήφει σου.

Αἱ τῶν Ἀγγέλων δυνάμεις, ταῖς ἀνωτέραις ἐβόων· Πύλας ἄρατε Χριστῷ, τῷ ἡμετέρῳ Βασιλεῖ· ὃν ἀνυμνοῦμεν, ἅμα σὺν Πατρὶ καὶ τῷ Πνεύματι.

Θεοτοκίον.

Η Παρθένος ἔτεκε, καὶ τὰ μητέρων οὐκ ἔγνω· ἄλλὰ Μήτηρ μὲν ἐστὶ, Παρθένος δὲ διέμεινεν· ἦν ἀνυμνοῦντες, Χαῖρε Θεοτόκε, κραυγάζομεν.

Ἄλλος. Ὁ καθήμενος ἐν δόξῃ.

Ιησοῦς ὁ Ζωοδότης, προσλαβὼν ἕως ἡγάπησεν, Ἐλαιῶν εἰς ὄρος, ἀνεισι, καὶ τοὺς εὐλόγησε, καὶ τοὺς πατρώους νεφέλη ἐποχούμενος, κόλπους ἔφθασεν, οὓς οὐδαμῶς καταλέλοιπε.

Κόσμος ὅλος ἑορτάζει, ὄρατός καὶ ἀόρατος, ἐν ἀγαλλιάσει· Ἄγγελοι σκιρτῶσι καὶ ἄνθρωποι, δοξολογοῦντες ἀπαύστως τὴν Ἀνάληψιν, τοῦ σαρκὶ ἐνωθέντος ἡμῖν ἀγαθότητι.

Λύσας κράτος τῆ θανάτου, ὡς ἀθάνατος Κύριος, τὴν ἀθανασίαν, πᾶσιν ἐδωρήσω φιλόνηρωπε, καὶ ἀνελήφθης ἐν δόξῃ, καθορώντων σε, τῶν σεπτῶν Μαθητῶν, Ἰησοῦ παντοδύναμε.

Θεοτοκίον.

Μακαρία ἡ κοιλία, σοῦ Πανάμωμε γέγονε· τὸν γὰρ τὴν κοιλίαν, Ἄδου παραδόξως κενώσαντα, ἀνερμηνεύτως χωρῆσαι κατηξίωσαι· ὃν ἰκέτευε, σῶσαι ἡμᾶς τοὺς ὑμνοῦντάς σε.

Καταβασία.

Ανάξ ἀνάκτων, οἶος ἐξ οἴου μόνος, Λόγος προελθὼν Πατρὸς ἐξ ἀναϊτίου, Ἰσοσθενές σου Πνεῦμα τοῖς Ἀποστόλοις, Νημερτές ἐξέπεμψας ὡς εὐεργέτης, Ἄδουσι· Δόξα τῷ κράτει σου Κύριε.

Ωδὴ ε΄. Ὁ Εἰρμός.

- Ὁρθίζοντες βοῶμέν σοι Κύριε· Σῶσον ἡμᾶς· σὺ γὰρ εἶ Θεὸς ἡμῶν, ἐκτός σου ἄλλον οὐκ οἶδαμεν.

Τροπάρια.

Πληρώσας εὐφροσύνης τὰ σύμπαντα, ἐλεῆμον, ταῖς ἀνω δυνάμει, μετὰ σαρκὸς ἐπηδήμησας.

Αγγέλων αἱ δυνάμεις, αἰρόμενον σὲ ἰδοῦσαι, τὰς πύλας, ἐκραύγαζον, τῷ Βασιλεῖ ἡμῶν ἄρατε.

Απόστολοι ἰδόντες ὑψούμενον, τὸν Σωτῆρα, ἐν τρόμῳ ἐκραύγαζον· Τῷ Βασιλεῖ ἡμῶν δόξα σοι.

Θεοτοκίον.

Παρθένον μετὰ τόκον ὑμῶν σε, Θεοτόκε· σὺ γὰρ τὸν Θεὸν Λόγον, σαρκὶ τῷ κόσμῳ ἐκύησας.

Ἄλλος. Ἐξέστη τὰ σύμπαντα.

Νεκρώσας τὸν θάνατον, τῷ σῷ θανάτῳ Κύριε, λαβὼν ἕως ἡγάπησας, ἀνῆλθες, τῆ Ἐλαιῶνος εἰς ὄρος ἅγιον, καὶ κείθεν ἀνέδραμες Χριστέ, πρὸς τὸν σὸν Γεννήτορα, νεφέλη ἐποχούμενος.

Ξένη σου ἡ Γέννησις, ξένη σου ἡ Ἀνάστασις, ξένη καὶ φρικτή σου Ζωοδότα, ἡ ἐκ τοῦ ὄρους θεία Ἀνάληψις· ἦν ἐξεικονίζων Ἡλιοῦ, τέθριππος ἀνηρχετο, ἀνυμνῶν σε φιλόνηρωπε.

Ορῶσιν ἐφθέγγοντο, ταῖς Ἀποστόλοις Ἄγγελοι· Ἄνδρες Γαλιλαῖοι, τί θαμβεῖσθε, τῇ Ἀναλήφει τοῦ Ζωοδότου Χριστοῦ; οὗτος ἦξει πάλιν ἐπὶ γῆς, κρῖναι κόσμον ἅπαντα, ὡς κριτῆς δικαιοτάτος.

Θεοτοκίον.

Παρθένον φυλάξας σε, μετὰ τὸν τόκον ἄφθορον, ἀνεισι Χριστὸς πρὸς τὸν Πατέρα, Θεογεννητορ, ὃν οὐ κατέλιπεν, εἰ καὶ σάρκα εἴληφεν ἐκ σοῦ, ἔννουν τε καὶ ἔμφυχον, διὰ ἔλεος ἄφατον.

Καταβασία.

Αυτήριον κάθαρσιν ἀμπλακημάτων, Πυρίπνοον δέξασθε Πνεύματος δρόσον, ὧ τέκνα φωτόμορφα τῆς Ἐκκλησίας· Νῦν ἐκ Σιών γὰρ ἐξεληλυθε νόμος, Ἦ γλωσσοπυρσφόμορφος Πνεύματος χάρις.

Ωδὴ ε΄. Ὁ Εἰρμός.

- Ἐκύκλωσέ με ἄβυσσος ταφή μοι τὸ κῆτος
- ἐγένετο· ἐγὼ δὲ ἐβόησα πρὸς σὲ τὸν φιλόνηρωπον, καὶ ἔσωσέ με ἡ δεξιὰ σου Κύριε.

Τροπάρια.

Εσκιρτήσαν Ἀπόστολοι, ὄρωντες μετάρσιον σήμερον, τὸν κτίστην αἰρόμενον, ἐλπίδι τοῦ Πνεύματος, καὶ φόβῳ ἔκραζον· Δόξα τῇ ἀνόδῳ σου.

Επέσησαν οἱ Ἄγγελοι, βοῶντες Χριστῆ, τοῖς Μαθηταῖς σε· Ὁν τρόπον κατείδετε, Χριστὸν ἀνερχόμενον, σαρκὶ ἐλεύσεται, δικαίως πάντων κριτῆς.

Ως εἶδόν σε Σωτῆρ ἡμῶν, δυνάμεις αἱ οὐρανιαί, εἰς ὑψος αἰρόμενον σύσσωμον, ἐκραύ-

γάζον λέγουσαι· Μεγάλη Δέσποτα ἡ φιλανθρωπία σου.

Θεοτοκίον.

Βίτον σε ἀκατάφλεκτον, καὶ ὄρος καὶ κλίμακα ἔμφυχον, καὶ πύλην οὐράνιον, ἀξίως δοξάζομεν, Μαρία ἐνδοξε, ὀρθοδόξων καύχημα.

Ἄλλος. Τὴν θεῖαν ταύτην.

Ρανάτωσαν ἡμῖν ἄνωθεν, νεφέλαι εὐφροσύνην αἰώνιον· Χριστὸς νεφέλη γάρ, ὡς Χερουβὶμ ἐποχούμενος, πρὸς τὸν αὐτοῦ Πατέρα ἀνεισι σήμερον.

Σαρκὸς φανείς ὁμοιώματι, τὰ πρῶν διεστῶτα συνήγαγες, εἰς ἓν, φιλάνθρωπε· καὶ ἀνελήφθης ὁρώντων σε, τῶν Μαθητῶν οἰκτίρμον, πρὸς τὰ οὐράνια.

Τὶ ἐρυθρὰ τὰ ἱμάτια, σαρκὸς τοῦ ἐνωθέντος παχύτητι; ἄγιοι Ἄγγελοι, Χριστὸν ὁρῶντες ἐφθέγγοντο, πάθους τιμίου θεῖα, φέροντα σύμβολα.

Θεοτοκίον.

Υμνοῦμεν Κόρη τὴν σύλληψιν, ὑμνοῦμέν σου τὴν ἄρρητον γέννησιν, δι' ἧς ἐρρύσθημεν καταφθορᾶς καὶ κακώσεως, καὶ ζοφερᾶς τοῦ Ἀΐδου, Ἄγνη καθεύξεως.

Καταβασία.

Ιλάσμον ἡμῖν Χριστέ καὶ σωτηρία.
Ὁ Δεσπότης ἔλαμψας ἐκ τῆς Παρθένου,
ὡς προφήτην θηρὸς ἐκ θαλαττίου
Στέρνων Ἰωνᾶν, τῆς φθορᾶς διαρπάσης,
Ὅλον τὸν Ἀδάμ, παγγενῆ πεπτωκότα.

Κοντάκιον Ἀυτόμελον. Ἦχος πλ. δ'.

Τὴν ὑπὲρ ὑμῶν πληρώσας οἰκονομίαν, καὶ τὰ ἐπὶ γῆς ἐνώσας τοῖς οὐρανόις, ἀνελήφθης ἐν δόξῃ, Χριστέ ὁ Θεὸς ἡμῶν, οὐδαμόθεν χωριζόμενος, ἀλλὰ μένων ἀδιάσπαστος, καὶ βοῶν τοῖς ἀγαπῶσί σε· Ἐγὼ εἰμι μεθ' ἡμῶν, καὶ οὐδεὶς καθ' ὑμῶν.

Ὁ Οἶκος.

Τὰ τῆς γῆς ἐπὶ τῆς γῆς καταλιπόντες, τὰ τῆς τέφρας τῷ χοῖ παραχωροῦντες, δευτε ἀνανήψωμεν, καὶ εἰς ὕψος ἐπάρωμεν, ὄμματα καὶ νοήματα· πετάσωμεν τὰς ὄψεις ὁμοῦ καὶ τὰς αἰσθήσεις, ἐπὶ τὰς οὐρανόις πύλας οἱ θνητοί· νομίσωμεν εἶναι τῷ Ἐλαιῶνος εἰς ὄρος, καὶ ἀτενίζεῖν τῷ λυτρωμένῳ ἐπὶ νεφέλης ἐποχμένῳ· ἐκεῖθεν γάρ ὁ Κύριος εἰς οὐρανοὺς ἀνέδραμεν· ἐκεῖ καὶ ὁ φιλόδωρος τὰς δωρεὰς διένειμε τοῖς Ἀποστόλοις αὐτοῦ, καλέσας ὡς Πατὴρ καὶ σπρίξας αὐτῆς· ὁδηγήσας ὡς υἱὸς, καὶ λέξας πρὸς αὐτοὺς· Οὐ χωρίζομαι ὑμῶν· ἐγὼ εἰμι μεθ' ὑμῶν, καὶ οὐδεὶς καθ' ὑμῶν.

Συναξάριον τοῦ Μηναιίου, εἶτα τὸ παρόν.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ Πέμπτῃ τῆς ἑκτῆς Ἑβδομάδος ἀπὸ τοῦ Πάσχα τὴν Ἀναλήψιν ἐορτάζομεν τῷ Κυρίου καὶ Θεοῦ καὶ Σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ.

Στίχοι.

Ἐκ δεξιᾶς καθίσας πατρικῆς Λόγε,
Μύσταις παρασχὼν πίστιν ἀσφαλεστέραν.

Επειδὴ γὰρ τοῖς Μαθηταῖς συνὼν πρὸ τοῦ παθεῖν, τὴν τοῦ παναγίου Πνεύματος ἐπηγγελίματο παρουσίαν, εἰπὼν· Συμφέρει, ἵνα ἀπέλθω· ἐὰν γὰρ ἐγὼ μὴ ἀπέλθω, ὁ Παράκλητος οὐκ ἐλεύσεται. Καὶ πάλιν· Ὅταν δὲ ἔλθῃ ἐκεῖνος, διδοῦσι ὑμᾶς πᾶσαν τὴν ἀλήθειαν· διὰ τοῦτο, μετὰ τὸ ἐκ νεκρῶν ἀναστῆναι, ἐν ἡμέραις τεσσαράκοντα αὐτοῖς ἐπιανόμενος, οὐκ αἶε, ἀλλ' ἐκ διαλειμμάτων, συνεσθίων τε αὐτοῖς καὶ πίνων, βιβαιοτέραν τὴν ἀνάστασιν παριστῶν· τὸ τελευταῖον, πολλὰ περὶ τῆς τοῦ Θεοῦ βασιλείας ἐπαγγελάμενος, παρήγγειλε τοῖς ἀπὸ Ἱερουσαλήμ μὴ χωρίζεσθαι, ἀλλ' ἐκεῖσε μένοντας, τὴν τοῦ παναγίου Πνεύματος παρουσίαν ἐκδέχεσθαι, βαπτισθοσμένους, καὶ δι' αὐτοῦ· ἐν ὕδατι γάρ καὶ μόνῳ ἦσαν βαπτισθέντες τοπρότερον ὑπὸ Ἰωάννου (καὶ ἐσῴστερον ὁ Ἐπιφάνιος Κύπρου ἰστορήσεν, ὅτι ὁ μὲν Θεολόγος Ἰωάννης τὴν Θεοτόκον βαπτίζει· ὁ Πέτρος δὲ, καὶ αὐτὸς πάλιν, τοὺς τῶν Ἀποστόλων λοιπούς). Παρήγγειλε δὲ αὐτοῖς μένειν εἰς Ἱερουσαλήμ, ἵνα ἐκεῖσε πρῶτον τὸ κήρυγμα τοῦ Εὐαγγελίου βεβαιωθῇ, μήπως, εἰς ἄλλοτρίους ἀπίοντες τόπους, εὐχερῶς διαβάλλοιτο· καὶ ὅτι ἐχρῆν, καθάπερ εἴτινας στρατιώτας, ἐντεῦθεν παρασκευασθῆναι τοῖς ὅπλοις τοῦ Πνεύματος, καὶ οὕτως εἰς μάχην χωρῆσαι τοῖς ἐχθροῖς τοῦ Χριστοῦ.

Ἐπεὶ δ' ὁ καιρὸς ἐπίστη τῆς Ἀναλήψεως, ἐξάγει μὲν αὐτοὺς ἐπὶ τὸ ὄρος τῶν Ἐλαιῶν (καλεῖται δὲ οὕτως, ὅτι πλείστα εἰλαῖαι κατάφυτον ἦν)· καὶ διαλεγόμενος αὐτοῖς περὶ τῆς εἰς τὰ πέρατα αὐτοῦ ἀνακηρύξεως, εἶτι δὲ καὶ περὶ τῆς ἀκαταλύτου αὐτοῦ βασιλείας, τῆς ἐν τῷ μέλλοντι, ἐπειδὴ κἀκείνους τὰ δέοντα ἐρωτᾶν μέλλοντας εἴωρα, παρουσίας ἐκεῖσε καὶ τῆς ἀχράντου αὐτοῦ Μητρὸς, ἐπίστησιν Ἄγγελους αὐτοῖς, τὴν εἰς οὐρανοὺς ἀνοδὸν ὑποδείξοντας. Καὶ ὅτι, βλέπόντων, ἐπήρθη ἐκ τοῦ μέσου αὐτῶν, νεφέλης ἐκεῖνον ὑπολαβούσης· καὶ οὕτως, ὑπὸ τῶν Ἀγγέλων παραπεμπόμενος, διακελευσμένων ἀλλήλοις, τὴν τῶν οὐρανόων θυρῶν ἵπαροι, καὶ καταπληττομένων τῷ ἐξ αἱμάτων τῆς σαρκὸς αὐτοῦ ἐρυθρῶν, ἀνέβη καὶ ἐκάθισεν ἐκ δεξιῶν τοῦ Πατρὸς, θεώσας τὴν σάρκα, καὶ θαυρῶ λέγειν, ποιήσας ταύτην ὁμοθεῖον· δι' ἧς ἡμεῖς κατηλάγημεν, τῆς ἀρχαίας ἐχθρας διαλυθείσης. Τοῖς μὲντοι Ἀποστόλοις Ἄγγελοι, ἐν εἰδεί ἀνδρῶν, ἐπίστησαν λέγοντες· Ἄνδρες Γαλιλαῖοι, τί ἐσθίκατε καταπληττόμενοι, καὶ εἰς οὐρανὸν ἀτενίζοντες; οὕτως, ἐν βλέπετε μετὰ σαρκὸς Θεοῦ τὸν Ἰησοῦν, οὕτως ἐλεύσεται πάλιν, μετὰ σαρκὸς δηλαδὴ· πλὴν οὐχ ὡς πρότερον πενιχρῶς τε καὶ ἡσυχῆ, ἀλλὰ μετὰ δόξης μεγάλης, καθὼς νῦν ὁράτε ὑπὸ Ἀγγέλων παραπεμπόμενον.

Τότε οἱ Ἀπόστολοι τῷ ἀτενίζεῖν ἀποκαμώντες, ἐπιστρέψαν ἀπὸ τοῦ ἔρους τῶν Ἐλαιῶν· ἐγγιστα δὲ τοῦτο ἐστὶ τῆς Ἱερουσαλήμ, διοχιλίαις τεσσαράκοντα ποδῶν βήμασι διέχον αὐτῆς· τοῦτο γάρ ἐστιν ἡ τοῦ Σαββάτου ὁδός. Οὕτω δὲ νεμεθεῖνται τῷ Μαῦσῃ, ἐπὶ τριστάσι βήμασι τῷ Σαββάτῳ περιπατεῖν· ὅτι περ καὶ ἡ Σκηνὴ τοῦ μαρτυρίου, τοσοῦταις βήμασι ποδῶν ὑπῆρχεν ἀφισταμένη τῆς

τῶν Ἰουδαίων παρεμβολῆς· ἐξῆν γὰρ ἐκεῖσε καὶ ἐν Σαββάτῳ ἀπιέναι τινάς· προσκυνήσαντας, καὶ μὴ πλέον τὴν πορείαν ἐκτείνειν· διὰ τοῦτο ἐκλήθη καὶ Σαββάτου ὁδός. Δοκεῖ δὲ τισιν ἐντεῦθεν, ὅτι καὶ ἡ τοῦ Χριστοῦ Ἀνάληψις ἐν Σαββάτῳ ἐγένετο· ὅπερ τῶς ἀπέθανον.

Ἰπποστρέφαντες δὲ οἱ Ἀπόστολοι, ἀνίσθησαν ἐν τῷ ὑπερφῶ, ἐν ᾧ ἦσαν καταμίνοντες, σὺν ταῖς Μυροφόροις γυναῖξί, καὶ τῇ τοῦ Λόγου Μητρί, νηστεία, καὶ προσευχῇ, καὶ δεήσει σχολάζοντες, καὶ τὴν ἐπιφαιήτησιν τοῦ παναγίου Πνεύματος ἐκδεχόμενοι, ὡς ἡ ὑπόσχαις.

Ὁ ἀναληφθεὶς ἐν δόξῃ, Χριστέ ὁ Θεὸς ἡμῶν, ἐλέησον ἡμᾶς. Ἀμήν.

ᾠδὴ ζ'. Ὁ Εἰρμός.

• **Ὁ** ἐν καμίνῳ πυρός, τοὺς ὑμολόγους σώσας
• **Παῖδας**, εὐλογητὸς ὁ Θεός, ὁ τῶν
• **Πατέρων** ἡμῶν.

Τροπάρια.

Ὁ ἐν νεφέλῃ φωτός, ἀναληφθεὶς καὶ σώσας
κόσμον, εὐλογητὸς ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Ἐπὶ τῶν ὤμων Χριστέ, τὴν πλανηθεῖσαν ἄρα φύσιν, ἀναληφθεὶς, τῷ Θεῷ καὶ Πατρὶ προσήγαγες.

Ὁ ἀνελθὼν ἐν σαρκί, πρὸς τὸν ἀσώματον
Πατέρα, εὐλογητὸς ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Τὴν νεκρωθεῖσαν ἡμῶν, τῇ ἀμαρτίᾳ φύσιν ἄρας, τῷ σῶ ἰδίῳ Πατρὶ Σῶτερ προσήγαγες.

Θεοτοκίον.

Ὁ ἐκ Παρθένου τεχθεὶς, ἦν Θεοτόκον ἀπειργάσω, εὐλογητὸς ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Ἄλλος. Οὐκ ἐλάτρευσαν.

Φωτεινὴ σε, φῶς ὑπάρχοντα ὑπέλαβε, νεφέλῃ
Κύριε, ἀπὸ τῆς γῆς ὑπὲρ νῆν, ἀναλαμβανόμενον· καὶ ἐπουράνιοι, δῆμοι ἤνεσαν, σὺν Ἀποστόλοις λέγοντες· Ὁ Θεός εὐλογητὸς εἶ.

Χεῖρας ἅπαντες, γηθόμενοι κροτήσωμεν, τῇ
Ἀναλήψει Χριστοῦ, καὶ ἀλαλάξωμεν. Ἀνέβη ὁ Κύριος, ἐν φωνῇ σάλπιγγος, καὶ ἐκάθισεν, ἐκ δεξιῶν ὡς σύνθηρον, τοῦ Πατρὸς εἰς τοὺς αἰῶνας.

Ψἄλλων πάλαι Μωϋσῆς ὁ μέγας ἐκραζε·
Προσκυνησάτωσαν ἀνερχομένῳ Χριστῷ, οὐράνιοι Ἄγγελοι, ὡς τοῦ παντὸς Βασιλεῖ. ᾠκραυγάζομεν· Ὁ τῶν Πατέρων Κύριος, καὶ Θεός εὐλογητὸς εἶ.

Θεοτοκίον.

Ὁ θαυμάτων παραδόξων! πῶς ἐχώρησας
Θεὸν ἀχώρητον, Θεοχαρίτωτε, τὸν σάρκα πτωχεύσαντα, καὶ μετὰ δόξης πολλῆς, εἰς οὐράνια, ἀναληφθέντα σήμερον, καὶ ζώσαντα ἀνθρώπους;

Καταβασία.

Σύμφωνον ἐθρόησεν ὀργάνων μέλος,
Σέβειν τὸ χρυσοτέυκτον ἄψυχον βρέτας.
Ἡ τοῦ Παρακλήτου δὲ φωσφόρος χάρις,
Σεβασμιάζει τοῦ βοᾶν· Τριάς μόνη,
Ἰσοσθενῆς ἀναρχος, εὐλογητὸς εἶ.

ᾠδὴ η'. Ὁ Εἰρμός.

• **Τ**ὸν ἐκ Πατρὸς πρὸ αἰῶνων, γεννηθέντα
• **Υἱὸν** καὶ Θεόν, καὶ ἐπ' ἐσχάτων τῶν
• **χρόνων**, σαρκωθέντα ἐκ Παρθένου Μητρὸς,
• **ἱερεῖς** ὑμνεῖτε, λαὸς ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας
• **τοὺς αἰῶνας.**

Τροπάρια.

Τὸν ἐν δυσὶ ταῖς οὐσίαις, ἀναστάντα Ζωοδότην Χριστόν, εἰς οὐρανοῦς μετὰ δόξης, καὶ Πατρὶ συγκαθεζόμενον, ἱερεῖς ὑμνεῖτε, λαὸς ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Τὸν ἐκ δουλείας τὴν κτίσιν, τῶν εἰδώλων
λυτρωσάμενον, καὶ παρασήσαντα ταύτην,
ἐλευθέραν τῷ ἰδίῳ Πατρὶ, σὲ Σωτῆρ ὑμνοῦμεν,
καὶ σὲ ὑπερυψοῦμεν, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Τὸν τῇ αὐτοῦ καταβάσει, καθελόντα, τὸν
ἀντίπαλον, καὶ τῇ αὐτοῦ ἀναβάσει, ἀνυψώσαντα τὸν ἄνθρωπον, ἱερεῖς ὑμνεῖτε, λαὸς ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Θεοτοκίον.

Τῶν Χερουβὶμ ὑπερτέρα, ἀνεδείχθης Θεοτόκε ἄγνη, ἐν τῇ γαστρὶ σου τὸν τούτοις, ἐποχούμενον βαστάσασα· ὃν σὺν ἀσωμάτοις, βροτοὶ δοξολογοῦμεν, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ἄλλος. Παῖδας εὐαγεῖς.

Ὁ φθῆσαν οἱ νόες Ἀποστόλοις, ἐν τῇ Ἀναλήψει καὶ ἐφθέγγοντο· Τί ἐνατενίζοντες, ἵστασθε θαμβούμενοι; οὗτος ὁ ἀνερχόμενος εἰς τὰ οὐράνια, ἐλεύσεται καὶ πάλιν τοῦ κρῖναι, τοὺς ἐν γῆ ἀνθρώπους, κριτῆς ὑπάρχων μόνος.

Δῶμεν τῷ Θεῷ μεγαλωσύνην, αἰνέσεως συμφωνία ἀλαλάξωμεν, ἄσωμεν, χορεύσωμεν, χεῖρά τε κροτήσωμεν· Ἀνέβη ὁ Θεός ἡμῶν, εἰς οὐρανοῦς ἀπὸ γῆς, Ἀγγέλων, Ἀρχαγγέλων ὑμνούντων, τοῦτον ὡς Δεσπότην, καὶ ποιητὴν τῶν ὅλων.

Ἡ ῥητὴ ὑπεράνω τῶν Ἀγγέλων, ἡ φύσις ἡμῶν, ἢ πάλαι ἐκπτωτος, καὶ θρόνῳ ἐνίδρυται, δεῖω ὑπὲρ ἔννοιαν. Δεῦτε πανηγυρίσωμεν, καὶ ἀνακραξώμεν· Τὸν Κύριον ὑμνεῖτε τὰ ἔργα, καὶ ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Θεοτοκίον.

Ἰδοὺ ὁ Υἱὸς σε Θεοτόκε, σκυλεύσας Σταυρῷ αὐτοῦ τὸν θάνατον, ἀνέστη τριήμερος, καὶ τοῖς Μαθηταῖς αὐτοῦ, ἐμφανισθεὶς ἀνέδραμε,

πρὸς τὰ οὐράνια· μεθ' οὗ σε προσκυνοῦντες ὑμνοῦμεν, καὶ δοξολογοῦμεν εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Καταβασία.

Λύει τὰ δεσμά, καὶ δροσιζει τὴν φλόγα,
 Ὁ τρισσοφεγγής τῆς Θεαρχίας τύπος·
 Ὑμνοῦσι Παῖδες· εὐλογεῖ δὲ τὸν μόνον
 Σωτῆρα καὶ παντουργόν, ὡς εὐεργέτην,
 Ἡ δημιουργηθεῖσα σύμπασα κτίσις.

Ὦδὴ Δ'. Ὁ Εἰρμός.

• **Σ**ὲ τὴν ὑπὲρ νοῦν καὶ λόγον Μητέρα Θεῶ,
 • τὴν ἐν χρόνῳ τὸν ἄχρονον ἀφράστως
 • κυήσασαν, οἱ πισοὶ ὁμοφρόνως μεγαλύνομεν.

Τροπάρια.

Σὲ τὸν λυτρωτὴν τοῦ κόσμου Χριστὸν τὸν Θεόν, οἱ Ἀπόστολοι βλέποντες, ἐνθέως ὑψοῦμενον, μετὰ δέους σκιρτῶντες ἐμεγαλύνον.

Σοῦ τὴν Θεωθεῖσαν σάρκα ὀρώντες Χριστέ, ἐν τῷ ὕψει οἱ Ἄγγελοι, ἀλλήλοις διένευον· Ἀληθῶς οὗτος ἐστὶν ὁ Θεὸς ἡμῶν.

Σὲ τῶν ἀσωμάτων τάξεις Χριστέ ὁ Θεός, ἐν νεφέλαις αἰρόμενον, ἰδοῦσαι ἐκραύγαζον· Τῷ τῆς δόξης Βασιλεῖ πύλας ἄρατε.

Σὲ τὸν καταβάντα ἕως ἐσχάτου τῆς γῆς, καὶ τὸν ἀνθρώπον σώσαντα, καὶ τῇ ἀναβάσει σου ἀνυψώσαντα, τοῦτον μεγαλύνομεν.

Θεοτοκίον.

Χαῖρε Θεοτόκε Μήτηρ Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ· ὃν ἐκύησας, σήμερον, ἐκ γῆς ἀνιπτάμενον, σὺν Ἀγγέλοις ὀρώσα ἐμεγαλύνες.

Ἄλλος. Ἄπας γηγενής.

Μεγαλυνάριον.

Ἄγγελοι, τὴν ἀνοδὸν τοῦ Δεσπότη, ὀρώντες ἐξεπλήττοντο· πῶς μετὰ δόξης ἐπήρθη, ἀπὸ τῆς γῆς εἰς τὰ ἄνω.

Ω τῶν δωρεῶν, τῶν ὑπὲρ κατὰληψιν! ὦ μυστηρίου φρικτοῦ! πάντων ὁ δεσπόζων γὰρ, ἐκ γῆς ἀπαίρων πρὸς τὰ οὐράνια, τοῖς Μαθηταῖς ἀπέστειλε, Πνεῦμα τὸ ἅγιον, τὸ φωτίσαν τούτων τὴν διάνοιαν, καὶ πυρίνους τελέσαν ἐν χάριτι.

Ἄγγελοι τὴν ἀνοδὸν τοῦ Δεσπότη.

Στίφει Μαθητῶν, ὁ Κύριος ἔφησεν· Ὑμεῖς καθίσατε, εἰς Ἱεροσόλυμα. καὶ γὰρ ἐκπέμφω ὑμῖν Παράκλητον, ἄλλον, Πατρὶ τὸν σύνθρονον, καὶ μοὶ ὁμότιμον, ὃν ὁρᾶτε, ἀναλαμβάνομενον, καὶ νεφέλῃ φωτὸς ἐποχοῦμενον.

Ἄγγελοι τὴν ἀνοδὸν τοῦ Δεσπότη.

Η ῥθη ἐμφανῶς, ἡ μεγαλοπρέπεια, ἀνωθεν τῶν οὐρανῶν, τοῦ σαρκί πτωχεύσαντος,

καὶ συνεδρία Πατρὸς τετίμηται, φύσις ἡμῶν ἡ ἐκπτώτος. Πανηγυρίζωμεν, καὶ συμφώνως πάντες ἀλαλάζωμεν, καὶ κροτήσωμεν χεῖρας γηθόμενοι.

Θεοτοκίον.

Φῶς τὸ ἐκ φωτὸς, ἐκλάμψαν πανάμωμε, ἐκ σοῦ ἀνέτειλε, καὶ τὴν ἀμαυρότητα, τῆς ἀθείας πᾶσαν διέλυσε, καὶ τοὺς νυκτὶ καθεύδοντας ἐφωταγώγησε· διὰ τοῦτο πάντες καταχρέος σε, εἰς αἰῶνας αἰεὶ μακαρίζομεν.

Καταβασία.

Χαίροις Ἄνασσα, μητροπάρθενον κλέος· Ἄπαν γὰρ εὐδίνητον εὐλαλον στόμα, Ρῆτρεῦον, οὐ σθένει σε μέλπειν ἀξίως· Ἰλλιγιά δὲ νοῦς ἄπας σου τὸν τόκον Νοεῖν· ὅθεν σε συμφώνως δοξάζομεν.

Ἐξαποστειλᾶριον Αὐτόμελον. Ἦχος β'.

Τῶν Μαθητῶν ὀρώντων σε ἀνελήφθης, Χριστέ πρὸς τὸν Πατέρα συνεδριάζων· Ἄγγελαι προτρέχοντες ἐκραύγαζον· Ἄρατε πύλας ἄρατε· ὁ Βασιλεὺς γὰρ ἀνήλθε, πρὸς τὴν ἀρχίφωτον δόξαν.

Ἐκ γ'.

Εἰς τοὺς Αἶνους, ἰστώμεν Στίχους δ' καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ προσόμοια γ' δευτεροῦντες τὸ α'.

Ἦχος α'.

Τῶν οὐρανίων ταγμαίων.

Αγγελικῶς οἱ ἐν κόσμῳ, πανηγυρίζωμεν, τῷ ἐπὶ θρόνου δόξης, Θεῷ ἐποχομένῳ, κραυγάζοντες τὸν ὕμνον· Ἄγιος εἶ, ὁ Πατὴρ ὁ οὐράνιος· ὁ συναΐδιος Λόγος, Ἄγιος εἶ· καὶ τὸ Πνεῦμα τὸ πανάγιον.

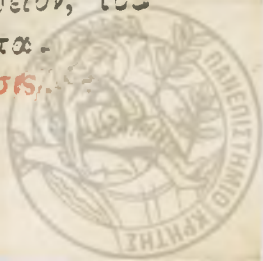
Οἱ ἀρχηγαὶ τῶν Ἀγγέλων, κατανοοῦντες Σωτῆρ, τὸ τῆς ἀνοδοῦ ξένον, διηπόρου ἀλλήλους; Τίς ἡ θεὰ αὕτη; ἄνθρωπος μὲν, τῇ μορφῇ ὁ ὀρώμενος· ὡς δὲ Θεός, ὑπεράνω τῶν οὐρανῶν, μετὰ σώματος ἀνέρχεται.

Οἱ Γαλιλαῖοι ὀρώντες, ἀναληφθέντα σε, ἀπὸ τοῦ Ἐλαιῶνος, μετὰ σώματος Λόγε, ἠκουσον Ἀγγέλων, βῶντων αὐτοῖς· Τί ἐστήκατε βλέποντες; Ἔτος ἐλεύσεται παλιν μετὰ σαρκός, καθ' ὃν τρόπον ἐθεάσασθε.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος β'.

Ετέχθης, ὡς αὐτὸς ἠβελήσας· ἐφάνης, ὡς αὐτὸς ἠβουλήθης· ἔπαθες σαρκί, ὁ Θεὸς ἡμῶν· ἐκ νεκρῶν ἀνέστης, πατήσας τὸν θάνατον· ἀνελήφθης ἐν δόξῃ, ὁ τὰ σύμπαντα πληρῶν· καὶ ἀπέστειλας ἡμῖν Πνεῦμα Θεῖον, τοῦ ἀνυμνεῖν καὶ δοξάζειν σου τὴν Θεότητα.

Δοξολογία μεγάλη καὶ Ἀπόλυσις.

ΕΙΣ ΤΗΝ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑΝ.

Ψάλλομεν τὰ παρόντα Ἀντίφωνα
Ἀντίφωνον Α'. Ἦχος β'.

Στίχ. α'. Πάντα τὰ ἔθνη κροτήσατε χειρας.
Ταῖς πρεσβείαις τῆς Θεοτόκου.

Στίχ. β'. Ὅτι Κύριος ὕψιστος, φοβερός, βασι-
λεὺς μέγας ἐπὶ πᾶσαν τὴν γῆν.
Ταῖς πρεσβείαις τῆς Θεοτόκου.

Στίχ. γ'. Ὑπέταξας λαοὺς ἡμῖν, καὶ ἔθνη ὑπὸ
τοὺς πόδας ἡμῶν.
Ταῖς πρεσβείαις τῆς Θεοτόκου.
Δόξα, καὶ νῦν.

Ταῖς πρεσβείαις τῆς Θεοτόκου.
Ἀντίφωνον Β'. Ὁ αὐτός.

Στίχ. α'. Μέγας Κύριος, καὶ αἰνετὸς σφόδρα.
Σῶσον ἡμᾶς, Υἱέ Θεοῦ, ὁ ἐν δόξῃ ἀναληφθεὶς
ἀφ' ἡμῶν εἰς τοὺς οὐρανοὺς, ψάλλοντάς σοι,
Ἀλληλουῖα.

Στίχ. β'. Ὁ Θεὸς ἐν ταῖς βάρεσιν αὐτῆς γινώ-
σκεται.
Σῶσον ἡμᾶς, Υἱέ Θεῶ, ὁ ἐν δόξῃ...

Στίχ. γ'. Ὅτι ἰδοὺ οἱ βασιλεῖς τῆς γῆς συνή-
χθησαν.
Σῶσον ἡμᾶς, Υἱέ Θεῶ, ὁ ἐν δόξῃ...
Δόξα, καὶ νῦν.

Ὁ μονογενὴς Υἱὸς καὶ Λόγος τοῦ Θεοῦ...
Ἀντίφωνον Γ'. Ἦχος δ'.

Στίχ. α'. Ἀκούσατε ταῦτα πάντα τὰ ἔθνη.
Ἀνελήφθης ἐν δόξῃ...

Στίχ. β'. Τὸ στόμα μου λαλήσει σοφίαν, καὶ ἡ
μελέτη τῆς καρδίας μου σύνεσιν.
Ἀνελήφθης ἐν δόξῃ...

Στίχ. γ'. Κλινῶ εἰς παραβολὴν τὸ οὖς μου, ἀνοί-
ξω ἐν ψαλτηρίῳ τὸ πρόβλημα μου.
Ἀνελήφθης ἐν δόξῃ...
Εἰσοδικόν.

Ἀνέβη ὁ Θεὸς ἐν ἀλαλαγμῷ, Κύριος ἐν φωνῇ
σάλπιγγος.

Σῶσον ἡμᾶς, Υἱέ Θεοῦ, ὁ ἐν δόξῃ...
Εἶτα τὸ Ἀπολυτίκιον.

Ἀνελήφθης ἐν δόξῃ Χριστέ ὁ Θεὸς ἡμῶν...
Καὶ τὸ Κοντάκιον.

Τὴν ὑπὲρ ἡμῶν πληρώσας οἰκονομίαν...
Τὸ Τρισάγιον, καὶ ὁ Ἀπόστολος.
Προκειμένον. Ἦχος βαρὺς.

Υψώθητι ἐπὶ τοὺς οὐρανοὺς, ὁ Θεός.

Στίχ. Ἐτοίμη ἡ καρδία μου ὁ Θεός.
Πράξεων τῶν Ἀποστόλων τὸ Ἀνάγνωσμα.

Τὸν μὲν πρῶτον λόγον ἐποίησάμην...

Ἀλληλουῖα. Ἦχος β'.

Πάντα τὰ ἔθνη κροτήσατε χειρας.

Στίχ. Ἀνέβη ὁ Θεὸς ἐν ἀλαλαγμῷ...

Εὐαγγέλιον Ἐωθινόν ς'. ἐκ τοῦ κατὰ Λουκᾶν.

Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ, ἀναστὰς ὁ Ἰησοῦς.

Κοινωνικόν.

Ἀνέβη ὁ Θεὸς ἐν ἀλαλαγμῷ, Κύριος ἐν φωνῇ,
σάλπιγγος. Ἀλληλουῖα.

Τῆ ΠΕΜΠΤῆ ΤΗΣ ΑΝΑΛΗΨΕΩΣ
ΕΣΠΕΡΑΣ.

Εἰς τὸ, Κύριε ἐκέκραξα, ἰστώμεν **Στίχ. ς'** καὶ
ψάλλομεν τὰ παρόντα Ἰδιόμελα τῆς Ἑορτῆς γ'.
Ἦχος α'.

Α'νελθὼν εἰς οὐρανοὺς, ὅθεν καὶ κατήλθες,
μὴ ἐάσης ἡμᾶς ὄρφανους Κύριε· ἐλθέτω
σου τὸ Πνεῦμα, φέρον εἰρήνην τῷ κόσμῳ· δεῖ-
ξον τοῖς υἱοῖς τῶν ἀνθρώπων, ἔργα δυνάμεώς
σου, Κύριε φιλόθρωπε.

Α'νῆλθες Χριστέ, πρὸς τὸν ἀναρχον Πατέρα
σου, ὁ τῶν ἀπεριγράπτων αὐτοῦ κολπῶν
μὴ χωρισθεὶς, καὶ προσθήκην αἱ δυνάμεις, τῇ
αἰνέσει τοῦ Τρισαγίου οὐκ ἐδέξαντο· ἀλλ' ἕνα
Υἱόν, καὶ μετὰ τὴν ἐνανθρώπησιν ἐγνώρισάν
σε Κύριε, μονογενῆ τῷ Πατρί. Ἐν πλήθει σῶν
οἰκτιρμῶν, ἐλέησον ἡμᾶς.

Οἱ Ἄγγελοι σου Κύριε, τοῖς Ἀποστόλοις ἐ-
λεγον· Ἄνδρες Γαλιλαῖοι, τί ἐστήκατε
βλέποντες εἰς τὸν οὐρανόν; οὗτός ἐστι Χριστὸς
ὁ Θεός, ὁ ἀναληφθεὶς ἀφ' ἡμῶν εἰς τὸν οὐρανόν·
οὗτος ἐλεύσεται πάλιν ὁν τρόπον ἐθεάσασθε
αὐτὸς, πορευόμενον εἰς τὸν οὐρανόν· λατρεύ-
σατε αὐτῷ ἐν ὁσιότητι καὶ δικαιοσύνῃ.

Καὶ τοῦ Μηναίου γ'.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος β'.

Ε'τέχθης, ὡς αὐτὸς ἠθέλησας· ἐφάνης, ὡς
αὐτὸς ἠβουλήθης· ἔπαθες σαρκὶ ὁ Θεὸς
ἡμῶν· ἐκ νεκρῶν ἀνέστης, πατήσας τὸν θάνα-
τον· ἀνελήφθης ἐν δόξῃ, ὁ τὰ σύμπαντα πλη-
ρῶν· καὶ ἀπέστειλας ἡμῖν Πνεῦμα θείον, τοῦ
ἀνυμνεῖν καὶ δοξάζειν σου τὴν Θεότητα.

Εἴσοδος τὸ, Φῶς ἱλαρόν. Προκείμε. Ἦχος βαρὺς.
Ὁ Θεὸς ἡμῶν ἐν τῷ οὐρανῷ, καὶ ἐν τῇ γῇ·
πάντα ὅσα ἠθέλησεν, ἐποίησεν.

Στίχ. Ἐν ἐξόδῳ Ἰσραὴλ ἐξ Αἰγύπτου.

Στίχ. Ἡ θάλασσα εἶδε καὶ ἔφυγεν ὁ Ἰορδᾶ-
νης ἐστράφη εἰς τὰ ὀπίσω.

Στίχ. Τί σοι ἐστὶ θάλασσα, ὅτι ἔφυγες, καὶ
σύ Ἰορδάνη, ὅτι ἐστράφης εἰς τὰ ὀπίσω;

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρά. Ἦχος β'.

Ὅτε ἐκ τοῦ ξύλου σε νεκρόν.

Λέγει ὁ τὰ σύμπαντα πληρῶν, πρὸς τοὺς Μαθηταῖς ἐν τῷ ὄρει, τῶν Ἐλαιῶν ἀνελεθῶν· Ἠγγικεν ὡ φίλοιμου, ὁ τῆς ἀνόδου καιρός· πορευθέντες διδάξατε, τὰ ἔθνη τὸν λόγον, ὃν περ ἀκηκόατε, ἐκ τῆς φωνῆς τῆς ἐμῆς. Τότε, ἀνελήφθη ἐν δόξῃ, ὡσπερ ἐπ' ὀχήματος· ὅθεν, τρόμῳ οἱ Ἀπόστολοι ἐξίσταντο.

Στίχ. Πάντι τὰ ἔθνη κροτήσατε χεῖρας.

Οτε τῇ Μητρὶ σὺν Μαθηταῖς, συνοδοιποροῦσιν ἀλλήλοις, εἰς Βηθανίαν Χριστέ, ὑψώσας τὰς χεῖράς σου, εἰς εὐλογίαν αὐτῶν· καὶ ἐν τῷ εὐλογεῖν αὐτῆς, νεφέλη φωτὸς σε, ἐκ τῶν ὀφθαλμῶν αὐτῶν, εὐθύς ἀνέλαβε· τότε, ἀνελήφθη ἐν δόξῃ, καὶ δεξιοκάθεδρος ὄντως, ὡφθησεν τῷ Πατρὶ συμπροσκυνούμενος.

Στίχ. Ἀνέβη ὁ Θεὸς ἐν ἀλαλαγμῷ.

Δεῦτε συνανέλθωμεν πιστοὶ, ἐπὶ τὸ μετέωρον ὄρος, τῶν Ἐλαιῶν, καὶ ἐκεῖ, ὡσπερ οἱ Ἀπόστολοι, συνανερχόμενοι, καὶ εἰς ὑψος ἐπάραντες, καρδίας καὶ φρένας, ἴδωμεν τὸν Κύριον, νῦν ἐποχούμενον· ὅθεν, καὶ ἡμεῖς εὐχαρίστως, χαίροντες βοήσωμεν· Δόξα, τῇ σῇ Ἀναλήψει Πολυέλεε.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος πλ. β'.

Εν τοῖς ὄρεσι τοῖς ἁγίοις, θεωροῦντές σου τὰς ὑψώσεις Χριστέ, τὸ ἀπαύγασμα τῆς δόξης τοῦ Πατρὸς, ἀνυμνοῦμέν σου τὴν φωτεινὴν τοῦ προσώπου μορφήν· προσκυνούμεν σου τὰ Παθήματα· τιμῶμεν τὴν Ἀνάστασιν, τὴν ἐνδοξὸν Ἀνάληψιν δοξάζοντες· ἐλέησον ἡμᾶς.

Ἀπολυτίκιον. Ἀνελήφθη ἐν δόξῃ.

Καὶ Ἀπόλυσις.

Τῆ ΠΑΡΑΣΚΕΥῆ ΤΗΣ 5. ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ ΠΡΩΉ.

Εἰς τὸν Ὅρθρον. Μετὰ τὴν α'. Στιχολογίαν, Κάθισμα. Ἦχος πλ. δ'.

Τὸ προσταχθὲν μυστικῶς.

Ε'πὶ τοῦ ὄρους ἀνελθὼν τοῦ Ἐλαιῶνος, ὁ ἐλεήμων Ἰησοῦς, αὐτόθεν ἤρθησεν· φωτεινὴ γὰρ νεφέλη ἐκ γῆς σε ὑπέλαβεν, ὀρώντων τῶν Μαθητῶν σου θαῦμα φρικτὸν, βωόντων τῶν Ἀσωματῶν ἐν ἕρανοῖς· Φόβῳ πύλαι ἐπάρθητε, ταῖς ἀνωτέραις στρατιαῖς· μεθ' ὧν σε Βασιλέα ὑμνεῖ, πᾶσα κτίσις, τὸν πάντων Θεόν. **Δίς.**

Μετὰ τὴν β'. Στιχολογίαν, Κάθισμα.

Ἦχος πλ. δ'.

Τὴν Σοφίαν καὶ Λόγον.

Ε'πιβὰς ἐν νεφέλαις τῶν ἕρανών, καταλείψας εἰρήνην τοῖς ἐπὶ γῆς, ἀνῆλθες καὶ ἐκάθισας, τοῦ Πατρὸς δεξιόθεν, ὡς ὁμοούσιος τούτῳ, ὑπάρχων καὶ Πνεύματι· ἐν σαρκὶ γὰρ ὡφθησεν, ἀλλ' ἄτρεπτος ἔμεινας· ὅθεν ἀναμένεις, συντελείας τὸ πέρασ, τοῦ κρῖναι ἐρχόμενος, ἐπὶ γῆς κόσμον ἅπαντα. Δικαιοκρίτα Κύριε, φεῖσαι τῶν ψυχῶν ἡμῶν, τῶν πταισμάτων ἄφεσιν δωρούμενος, ὡς Θεὸς ἐλεήμων τοῖς δούλοις σου.

Δίς.

Ο' Ν' καὶ οἱ Κανόνες τῆς Ἑορτῆς, ὁ τῷ Ἦχου πλ. α' μετὰ τῶν Εἰρμῶν εἰς ἡ. καὶ τοῦ Μηναιῖου εἰς δ'. Κοντάκιον, καὶ Ἐξαποστειλάριον τῆς Ἑορτῆς. Εἰς τὸν Στίχον, τῶν Αἰνῶν, Στιχηρά Προσόμοια τῆς Ἑορτῆς. Ἦχος β'.

Οἶκος τοῦ Ἐφραθαΐ.

Θαῦμα καινοπρεπές! ἡ βρότειος γὰρ φύσις, εἰς οὐρανοὺς ἀνῆλθεν, ἡ ἐνωθεῖσα Λόγῳ, Θεῷ τῷ παντοκράτορι.

Στίχ. Πάντα τὰ ἔθνη κροτήσατε.

Ελαμψεν ἡ φαῖδρά, καὶ πάμφωτος ἡμέρα, τῆς τοῦ Δεσπότης θείας, εἰς οὐρανοὺς ἀνόδου, λαμπρύνουσα τὰ σύμπαντα.

Στίχ. Ἀνέβη ὁ Θεὸς ἐν ἀλαλαγμῷ.

Οσπερ τοῖς Μαθηταῖς, ἀπέστειλας ἐξ ὑψους, τὸ συμφυές σου Πνεῦμα, καὶ τῷ λαῷ σου πέμψον, Χριστέ Σωτῆρ τὴν χάριν σου.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος πλ. δ'.

Κύριε, ἀναλαμβανομένου σου ὅθεν οὐκ ἐχωρίσθησεν, αἱ στρατιαὶ τῶν Ἀγγέλων, καὶ πάντων τῶν Ἀσωματῶν, ἐν ἀγαλλιάσει ἐβόων, ταῖς ἀνωτέραις δυνάμεσιν· Ἄρατε πύλας οἱ ἄρχοντες ὑμῶν, καὶ εἰσελεύσεται ὁ Βασιλεὺς τῆς δόξης· ὁ γὰρ θρόνος ὁ χειρουβικός ἀνέλαβέ σε μετὰ σαρκός· Κύριε, δόξα σοι.

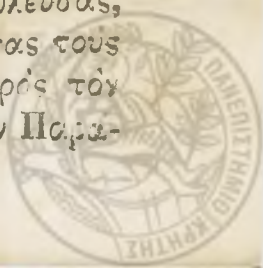

Τῆ ΠΑΡΑΣΚΕΥῆ ΤΗΣ 5. ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ ΕΣΠΕΡΑΣ.

Εἰς τὸ, Κύριε ἐκέκραξα, ἰστώμεν Στίχους 5'. καὶ ψάλλομεν Στιχηρά Προσόμοια τῆς Ἑορτῆς γ'.

Ἦχος δ'. Ἐδωκας σημείωσιν.

Ε'παθες ὡς ἄνθρωπος, ὁ ἀπαθῆς τῇ Θεότητι· καὶ ἀνέστης τριήμερος, σκυλεύσας, τὸν θάνατον, καὶ συναναστήσας, πάντας τοὺς φθαρέντας· καὶ ἀνεληλύθας Χριστέ, πρὸς τὸν Πατέρα, ἐπαγγελιάμενος, ἐκπέμψειν τὸν Παρα-

κλητον, τοῖς ἱεροῖς Ἀποστόλοις σε, Ἰησοῦ παντοδύναμε, ὁ Σωτὴρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Υμεῖς τί ἐστήκατε, πρὸς οὐρανὸν ἀτενίζοντες; οἱ ὀρώμενοι Ἄγγελοι, ὡς ἄνθρωποι ἔλεγον, ταῖς τοῦ Λόγου Μύσταις· οὗτος, ὃν ὀραῖτε, ὑπὸ νεφέλης φωτεινῆς, ἀναληφθέντα, αὐτὸς ἐλεύσεται, ὃν τρόπον ἐθεάσασθε, κρῖναι τὸν κόσμον, ὡς ἔφησε· παρευθέντες ἔν ἅπαντα, τὰ ρηθέντα τελέσατε.

Μετὰ τὴν ἐκ τάφου σου, ὑπὲρ κατάληψιν Ἐγερσιν, παντοδύναμε Κύριε, λαβὼν οὖς ἠγάπησας, ἕως Βηθανίας ἐξήγαγες Λόγε· καὶ πρὸς τὸ ὄρος γεγωνῶς τοῦ Ἐλαιῶνος, τούτους κηλόγησας· καὶ οὕτως ἀνεληλύθας, ὑποταγέντων Ἀγγέλων σοι, Ἰησοῦ παντοδύναμε, ὁ Σωτὴρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Καὶ τοῦ Μηναιίου γ'.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος πλ. β'.

Σήμερον ἐν οὐρανοῖς αἱ ἄνω δυνάμεις, τὴν ἡμετέραν φύσιν θεώμεναι, θαυμάζουσαι τοῦ ξένου τρόπου τὴν ἀνοδὸν, διηπάρουν ἀλλήλαις λέγουσαι· Τίς οὗτος ὁ παραγεγνόμενος; Βλέπουσαι δὲ τὸν οἰκεῖον Δεσπότην, ταῖς οὐραναῖς πύλας αἶρειν διεκελεύοντο. Μεθ' ὧν ἀπαύστως ὑμνοῦμέν σε, τὸν μετὰ σαρκὸς ἐκεῖθεν πάλιν ἐρχόμενον, ὡς κριτὴν τῶν ἀπάντων καὶ Θεὸν παντοδύναμον.

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρὰ Προσόμοια.

Ἦχος β'. Οἶκος τοῦ Ἐφραθαῖ.

Πληρώσας ἀγαθῆ, Πατρός τὴν εὐδοκίαν, ἐνώσας τε τὰ ἄνω, τοῖς καίτω, ἀνελήφθης, ἐν δόξῃ πρὸς τὸ πρότερον.

Στίχ. Πάντα τὰ ἔθνη κροτήσατε.

Ανῆλθε πρὸς τὸν σὸν, Γεννήτορα οἰκτίρμον, ὅθεν οὐκ ἐχωρίσθης, καὶ ὑψώσας τὴν καίτω, κειμένην φύσιν Δέσποτα.

Στίχ. Ἀνέβη ὁ Θεὸς ἐν ἀλαλαγμῷ.

Νεφέλη σε φῶτος, ἀνέλαβε εἰς ὕψος, καὶ Ἄγγελοι ἐν φόβῳ, καὶ τρόμῳ δικάνου, τῷ θεῷ σου κελεύσματοι.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος βαρὺς.

Εἰς τὸ ὄρος τῶν Ἐλαιῶν, ἦλθες ὁ ἐλεῶν τὸ γένος τῶν ἀνθρώπων· καὶ νεφέλη ὑπέλαβέ σε, ἀπὸ τῶν ὀφθαλμῶν τῶν Μαθητῶν σε, τρεμόντων μὲν διὰ τὴν ὀπτασίαν, χαρόντων δὲ διὰ τὴν προσδοκίαν τοῦ ἀγίου Πνεύματος· ἐν ᾧ στηρίζας Σωτὴρ, ἐλέησον ἡμᾶς.

Ἀπολυτίκιον τῆς Ἑορτῆς· καὶ Ἀπόλυσις.

Τῷ ΣΑΒΒΑΤῶ ΤΗΣ 5. ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ ΠΡΩΤῆ.

Εἰς τὸν Ὅρθρον. Μετὰ τὴν α'. Στιχολ. Κάθισμα. Ἦχος α'. Τοῦ λίθου σφραγισθέντος.

Αγγέλων θαυμαζόντων, τῆς ἀνοδοῦ τὸ ξένον, καὶ Μαθητῶν ἐκπληττομένων, τὸ φρικτὰν τῆς ἐπάρσεως, ἀνῆλθες μετὰ δόξης ὡς Θεός, καὶ πύλαι σοι ἐπήρθησαν Σωτὴρ· διὰ τοῦτο αἱ δυνάμεις τῶν οὐρανῶν, ἐθαύμαζον βοῶσαι· Δόξα τῇ βασιλείᾳ σου· δόξα τῇ Ἀναλήψει σου, μόνε φιλόνηρωπε.

Δίς.

Μετὰ τὴν β'. Στιχολογίαν, Κάθισμα. Ἦχος α'. Τοῦ λίθου σφραγισθέντος.

Τοῦ Ἄδου σκυλευθέντος, ὑπὸ σοῦ Ζωοδότα, καὶ κόσμου φωτισθέντος, ἐν τῇ σῇ Ἀναστάσει, ἀνῆλθες μετὰ δόξης ὁ Σωτὴρ, ὁ πάντα περιέχων τῇ χειρὶ· διὰ τοῦτο σὺν Ἀγγέλοις, δοξολογοῦμέν σε, παντοκράτορ Κύριε· Δόξα τῇ Ἀναλήψει σου Χριστέ· δόξα τῇ βασιλείᾳ σου· δόξα τῇ εὐσπλαγχνίᾳ σου, μόνε φιλόνηρωπε.

Δίς.

Ο' Ν'. καὶ οἱ Κανόνες· τῆς Ἑορτῆς ὁ τοῦ Ἦχου δ'. μετὰ τῶν Εἰρμῶν εἰς ἡ. καὶ τοῦ Μηναιίου εἰς δ'. Κοντάκιον, καὶ Ἑξαποστειλαίριον τῆς Ἑορτῆς.

Εἰς τὸν Στίχον, τῶν Αἰνῶν, Στιχηρὰ Προσόμοια τῆς Ἑορτῆς. Ἦχος β'.

Οἶκος τοῦ Ἐφραθαῖ.

Οὐ λείψω ὄργανους, οὗς περ ἐγὼ συνῆξα, ὁ Κύριος τοῖς φίλοις, ἐλάλει, ἀλλὰ πέμφω, ὑμῖν Πνεῦμα τὸ ἅγιον.

Στίχ. Πάντα τὰ ἔθνη κροτήσατε.

Αγγελοι τοῖς σοφοῖς, ἐβόων Ἀποστόλοις· Ὁ ἄνδρες Γαλιλαῖαι, ὃν τρόπον καθοραῖτε, αὐτὸς πάλιν ἐλεύσεται.

Στίχ. Ἀνέβη ὁ Θεὸς ἐν ἀλαλαγμῷ.

Κατῆλθον ἐν χαρᾷ, ἀπὸ τοῦ Ἐλαιῶνος, οἱ Μαθηταί σου Λόγε, δοξαζόντες, ὑμνοῦντες, τὴν θεῖαν σου Ἀνάληψιν.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος δ'.

Ανελήφθης ἐν δόξῃ, ἀπὸ γῆς εἰς οὐρανοῦς, ὁ πάντα πληρῶν τῇ Θεότητι· καὶ ἐν δεξιᾷ Πατρός ἐκάθισας, ὁ ἐν ἀρχῇ Θεὸς Λόγος· ὅθεν αἱ οὐράνιαι δυνάμεις ὀρώσαι, τοῖς Ἀποστόλοις ἔμφοβοι ἔλεγον· Τίτι ἀτενίζετε βλέποντες εἰς τὸν οὐρανόν; ἔτας, ὃν ἐθεάσασθε, αὐτὸς πάλιν ἐλεύσεται μετὰ δόξης, τοῦ κρῖναι πᾶσαν τὴν γῆν, καὶ ἀποδεῖναι ἐκάσῳ κατὰ τὰ ἔργα αὐτῆ· Πρὸς ὃν βοήσωμεν· Ἀκατάληπτε Κύριε, δοξάσαι.

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΤΩΝ ΑΓΙΩΝ ΤΗΝ ΘΕΟΦΟΡΩΝ ΠΑΤΕΡΩΝ
ΤΩΝ ΕΝ ΝΙΚΑΙΑ.

ΤΩ ΣΑΒΒΑΤΩ ΕΣΠΕΡΑΣ.

Ἐν τῷ μικρῷ Ἑσπερινῷ.

Εἰς τὸ, Κύριε ἐκέκραξα, ἰστώμεν Στίχ. δ'. καὶ ψάλλομεν Στίχ. Ἀναστάσιμα, δευτερῶντες τὸ α'.

Ἦχος πλ. β'.

Νίκην ἔχων Χριστέ	} Ζήτει ταῦτα εἰς τὸν μέγαν Ἑσπερινόν.
Σήμερον ὁ Χριστός	
Σὲ Κύριε τὸν ὄντα	

Δόξα. Ὁ αὐτός.

Τὰς μυστικάς σήμερον.
καὶ νῦν. Θεοτοκίον. Τὸ Δογματικόν.

Ἦχος ὁ αὐτός.

Αῴξιον ἐστὶν ὡς ἀληθῶς, μακαρίζειν σε τὴν Θεοτόκον· τὴν σὴν γὰρ ἄχραντον ὑποδύς γαστέρα, ὁ πάντων δημιουργός, ἐγένετο σαῖρξ, οὐ τραπείς τὴν φύσιν, οὐδὲ φαντάσας τὴν οἰκονομίαν· ἀλλὰ τῇ ἐκ σοῦ ληφθείσῃ λογικῶς ἐμψυχωμένη σαρκί, καὶ ἐν αὐτῷ τὸ εἶναι λαβύση, ἐνωθεὶς κατ' ὑπόστασιν· ὅθεν εὐσεβῶς, ἐν δύο φύσεσιν ἐπιδηλουμέναις, τὴν διαφορὰν ποιούμεθα. Αὐτὸν ἱκέτευε, σεμνὴ Παναγία, καταπέμψαι ἡμῖν εἰρήνην, καὶ μέγα ἔλεος.

Εἰς τὸν Στίχον, τὸ Στιχηρὸν Ἀναστάσιμον.

Τὴν Ἀνάστασίν σου, Χριστέ Σωτήρ. **Εἶτα τὰ παρόντα Προσόμοια τῆς Θεοτόκου.**

Ἦχος πλ. β'. Ὅλην ἀποθέμενοι.

Στίχ. Μνησθήσομαι τοῦ ὀνόματός σου.

Οῦρκῶ ὡς ὑπέσχετο, τῷ σῷ Προπάτορι πάλαι, Θεὸς ὁ ὑπέρχρονος ἐπ' ἐσχάτων τῶν χρόνων τετελείωκε, προελθὼν ἄχραντε, ἐκ γαστροῦ σε θείας· καὶ γὰρ ὄντως ἐξανάτειλεν, ἐκ σοῦ ὁ Κύριος, ὁ δρακί συνέχων τὰ πέρατα· ὃν περ κῆμοι εὐίλατον, ποιήσον ἐν ὥρᾳ τῆς κρίσεως, Παρθένε Μαρία, αὐτοῦ τῆς βασιλείας με τυχεῖν, δι' ἀρετῶν ἀνυψώσεως, καὶ παθῶν νεκρώσεως.

Στίχ. Ἀκουσον θυγάτερ καὶ ἴδε.

Νοὸς καθαρότητι, ὁ Ἡσαΐας Παρθένε, πόρρωθεν προέφησε, Ποιητὴν τῆς κτίσεως τεξομένην σε, ὡς σεμνὴ πάναγνε· σὺ γὰρ ὡφθης μόνη, ἐξ αἰῶνος παναμώμητος· διό σου δέομαι, τὴν μεμολυσμένην καρδίαν μου, καθάρισον, καὶ λάμπφεις, θείας κοινωνόν με ἀνάδειξον, Κόρη τοῦ Υἱοῦ σου, καὶ στάσεως αὐτοῦ τῆς δεξιᾶς,

ὅταν καθήσῃ ὡς γέγραπται, κρῖναι κόσμον ἅπαντα.

Στίχ. Τὸ πρόσωπόν σου λινατεύσουσιν.

Θανάτου κατάλυσις, διὰ τοῦ τόκου σε ὡφθη· σὺ γὰρ Κόρη πέφυκας, τῆς ζωῆς ἀφθάρτου ἐνδιαίτημα· διό σου δέομαι, ἐν σοροῖς τοῦ Ἄδου, τῶν παθῶν μου κατακείμενον, σὺ ἐξανάστησον, καὶ πρὸς εὐφροσύνην καὶ ζώωσιν Παρθένε χειραγωγήσον, πρὸς τὴν μακαρίαν ἀντίδοσιν, καὶ τῆς ἀνωλέθρου, καὶ θείας καταξίωσον χαρᾶς, ἐνθα τροφή ἢ αἶδιος, ἐνθα φῶς ἀνέσπερον.

Δόξα. Ἦχος δ'.

Τὴν αἰτήσιον μνήμην σήμερον.

Ὅρα εἰς τὸν μέγαν Ἑσπερινόν.

καὶ νῦν. Τῆς Ἑορτῆς, οἶον βούλει.

Ἀπολυτίκιον. Ἀναστάσιμον, καὶ τῆς Ἑορτῆς, καὶ Ἀπόλυσις.

Ἐν τῷ μεγάλῳ Ἑσπερινῷ.

Μετὰ τὸν Προοιμιακόν, κτλ. εἰς τὸ, Κύριε ἐκέκραξα, ἰστώμεν Στίχους ι. καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ Ἀναστάσιμα γ'. τῆς Ἀναλήψεως γ'. καὶ τῶν ἁγίων Πατέρων δ'.

Στιχηρὰ Ἀναστάσιμα. Ἦχος πλ. β'.

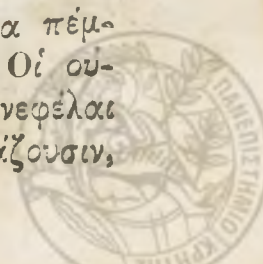
Νίκην ἔχων Χριστέ, τὴν κατὰ τοῦ Ἄδου, ἐν τῷ Σταυρῷ ἀνήλθες· ἵνα τοὺς ἐν σκότει θανάτου καθημένους, συναναστήσης σεαυτῷ, ὁ ἐν νεκροῖς ἐλεύθερος. Ὁ πηγάζων ζωὴν ἐξ οἰκείου φωτός, παντοδύναμε Σωτήρ, ἐλέησον ἡμᾶς.

Σήμερον ὁ Χριστός, θάνατον πατήσας, καθὼς εἶπεν ἀνέστη, καὶ τὴν ἀγαλλίασιν τῷ κόσμῳ ἔδωρήσατο· ἵνα πάντες κραυγάζοντες, τὸν ὕμνον οὕτως εἴπωμεν· Ἡ πηγὴ τῆς ζωῆς, τὸ ἀπρόσιτον φῶς, παντοδύναμε Σωτήρ, ἐλέησον ἡμᾶς.

Σὲ Κύριε τὸν ὄντα ἐν πάσῃ τῇ κτίσει, ἀμαρτωλοὶ ποῦ φύγωμεν; ἐν τῷ οὐρανῷ; αὐτὸς κατοικεῖς· ἐν τῷ Ἄδῃ; ἐπάτησας θάνατον· εἰς τὰ βάθη τὰ τῆς θαλάσσης; ἐκεῖ ἢ χεὶρ σου Δέσποτα. Πρὸς σὲ καταφεύγομεν, σοὶ προσπίπτοντες ἱκετεύομεν· Ὁ ἀναστάς ἐκ τῶν νεκρῶν ἐλέησον ἡμᾶς.

Τῆς Ἀναλήψεως. Ἦχος ὁ αὐτός.

Ο Κύριος ἀνελήφθη εἰς οὐρανοῦς, ἵνα πέμψῃ τὸν Παράκλητον τῷ κόσμῳ. Οἱ οὐρανοὶ ἠτοιμάσαν τὸν θρόνον αὐτοῦ· νεφέλαι τὴν ἐπίθασιν αὐτοῦ· Ἄγγελοι θαυμάζουσιν,

ἄνθρωπον ὀρώντες ὑπεράνω αὐτῶν. Ὁ Πατήρ ἐκδέχεται, ὃν ἐν κόλποις ἔχει συναϊδίον. Τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιον, κελεύει πᾶσι τοῖς Ἀγγέλοις αὐτοῦ. Ἄρατε πύλας οἱ ἄρχοντες ὑμῶν· πάντα τὰ ἔθνη κροτήσατε χεῖρα· ὅτι ἀνέβη Χριστὸς, ὅπου ἦν τὸ πρότερον.

Κύριε, τῇ σῇ Ἀναλήψει, ἐξεπλάγησαν τὰ Χερουβίμ, θεωρήσαντά σε τὸν Θεόν, ἐπὶ νεφελῶν ἀνερχόμενον, τὸν ἐπ' αὐτῶν καθεζόμενον· καὶ δοξάζομέν σε, ὅτι χρηστὸν τὸ ἐλεός σου. Δόξα σοι.

Εἴς τὰς ὑψώσεις Χριστέ, τὸ ἀπαύγασμα τῆς δόξης τῆ Πατρὸς, ἀνυμνοῦμέν σε τὴν φωτοειδῆ τοῦ πρωσώπου μορφήν· προσκυνοῦμέν σου τὰ Παθήματα· τιμῶμεν τὴν Ἀνάστασιν, τὴν ἐνδοξον Ἀνάληψιν δοξάζοντες. Ἐλέησον ἡμᾶς.

Τῶν ἁγίων Πατέρων. Ἦχος ὁ αὐτός.

Ἡ ἀπεγνωσμένη.

Εκ γαστρὸς ἐτέχθης πρὸ ἑωσφόρου, ἐκ Πατρὸς ἀμήτωρ πρὸ τῶν αἰώνων, καὶ ἄν Ἀρειοὺς κτίσμα σε, καὶ οὐ Θεὸν δοξάζῃ τόλμη συναπτῶν σε τὸν κτίστην, τοῖς κτίσμασιν ἀφρόνως, ὕλην πυρὸς τοῦ αἰωνίου, ἑαυτῷ θησαυρίζων· ἀλλ' ἡ Σύνοδος ἡ ἐν Νικαίᾳ, Υἱὸν Θεοῦ σε ἀνεκήρυξε, Κύριε, Πατρί καὶ Πνεύματι σύνθρονον.

Τίσου τὸν χιτῶνα Σῶτερ διεΐλεν; Ἄρειοι, σὺ ἔφης, ὁ τῆς Τριάδος, τεμὼν τὴν ὁμότιμον ἀρχὴν εἰς διαιρέσεις· οὗτος ἠθέτησέ σε εἶναι, τὸν ἕνα τῆς Τριάδος· οὗτος Νεστόριον διδάσκει, Θεοτόκον μὴ λέγειν· ἀλλ' ἡ Σύνοδος ἡ ἐν Νικαίᾳ, Υἱὸν Θεοῦ σε ἀνεκήρυξε, Κύριε, Πατρί, καὶ Πνεύματι σύνθρονον.

Κρημνῶ περιπίπτει τὰς ἀμαρτίας, Ἄρειοι, ὁ μύσας τὸ φῶς μὴ βλέπειν, καὶ θείω σπαράττεται, ἀγκίστρῳ τοῖς ἐγκάτοις, πᾶσαν ἐκδοῦναι τὴν οὐσίαν, καὶ τὴν ψυχὴν βιαίως, ἄλλος Ἰούδα χρηματίσας, τῇ γνώμῃ καὶ τῷ τρόπῳ· ἀλλ' ἡ Σύνοδος ἡ ἐν Νικαίᾳ, Υἱὸν Θεοῦ σε ἀνεκήρυξε, Κύριε, Πατρί καὶ Πνεύματι σύνθρονον.

Αρειοὺς ὁ ἄφρων, τῆς παναγίας, τέτμηκε Τριάδος τὴν μοναρχίαν, εἰς τρεῖς ἀνομίους τε καὶ ἐκφύλους οὐσίας· ὅθεν Πατέρες θεοφόροι, συνελθόντες προθύμως, ζήλω πυρούμενοι, καθάπερ, ὁ Θεσβίτης Ἠλίας, τῷ τῆ Πνεύματος τέμνουσι ξίφει, τὸν τῆς αἰσχύνης δογματίσαντα βλάσφημον, καθὼς τὸ Πνεῦμα ἀπεφίνατο.

Δόξα. Ἦχος πλ. β'.

Τὰς μυστικὰς σήμερον τοῦ Πνεύματος σάλπιγγας, τοὺς θεοφόρους Πατέρας ἀνευ-

φημήσωμεν, τοὺς μελωδήσαντας ἐν μέσῳ τῆς Ἐκκλησίας μέλος ἑναρμόνιον θεολογίας, Τριάδα μίαν, ἀπαράλλακτον, οὐσίαν τε καὶ Θεότητα· τοὺς καθαιρέτας Ἀρείου, καὶ ὀρθοδοξῶν προμάχου, τοὺς πρεσβεύοντας πάντοτε Κυρίῳ, ἐλεηθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον. Ὁ αὐτός.

Τίς μὴ μακαρίσει σε παναγία Παρθένε; τίς μὴ ἀνυμνήσει σου τὸν ἀλόχευτον τόκον; ὁ γὰρ ἀχρόνως ἐκ Πατρὸς ἐκλάμψας Υἱὸς μονογενής, ὁ αὐτὸς ἐκ σοῦ τῆς ἀγνῆς προήλθεν, ἀφράστως σαρκωθείς, φύσει Θεὸς ὑπάρχων, καὶ φύσει γενόμενος ἄνθρωπος δι' ἡμᾶς· οὐκ εἰς δυάδα προσώπων τεμνόμενος, ἀλλ' ἐν δυάδι φύσεων, ἀσυγχύτως γνωριζόμενος· αὐτὸν ἐκέτευε, σεμνὴ παμμακάριστε, ἐλεηθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Εἴσοδος· τὸ Φῶς ἰλαρόν· τὸ Προκείμενον τῆς ἡμέρας, καὶ τὰ Ἀναγνώσματα.

Γενέσεως τὸ Ἀνάγνωσμα.

Κεφ. Α'. ἰκούσας Ἀβραμ, ὅτι ἠχηαλώτευε **Γεν. 14.** **Α**ταί Λῶτ ὁ ἀδελφιδοῦς αὐτοῦ, ἠρίθμησε τοὺς ἰδίους οἰκογενεῖς αὐτοῦ, τριακοσίους δέκα καὶ ὀκτώ, καὶ κατεδίωξεν ὀπίσω αὐτῶν ἕως Δάν· καὶ ἐπέπεσεν ἐπ' αὐτοὺς τὴν νύκτα, αὐτὸς καὶ οἱ παῖδες αὐτοῦ μετ' αὐτοῦ· καὶ ἐπάταξεν αὐτοὺς, καὶ ἐδίωξεν αὐτοὺς, ἕως Χοβαλ, ἡ ἐστὶν ἐν ἀριεραῖ Δαμασκοῦ. Καὶ ἀπέστρεψε πᾶσαν τὴν ἵππον Σοδόμων, καὶ Λῶτ τὸ ἀδελφιδοῦν αὐτοῦ ἀπέστρεψε, καὶ πάντα τὰ ὑπάρχοντα αὐτοῦ, καὶ τὰς γυναῖκας, καὶ τὸν λαόν. Ἐξῆλθε δὲ βασιλεὺς Σοδόμων εἰς συνάντησιν αὐτῷ, μετὰ τὸ ἀποστρέψαι αὐτὸν ἀπὸ τῆς κοπῆς τοῦ Χοδολογόμορ, καὶ τῶν βασιλέων τῶν μετ' αὐτοῦ, εἰς τὴν κοιλάδα τοῦ Σαβῆ· τοῦτο ἦν πεδίον βασιλέως. Καὶ Μελχισεδέκ, βασιλεὺς Σαλήμ, ἐξήνεγκεν ἄρτους καὶ οἶνον· ἦν δὲ ἱερεὺς τοῦ Θεοῦ τοῦ ὑψίστου. Καὶ εὐλόγησε τὸν Ἀβραμ, καὶ εἶπεν· Εὐλογημένος Ἀβραμ τῷ Θεῷ τῷ ὑψίστῳ, ὃς ἐκτίσε τὸν οὐρανὸν, καὶ τὴν γῆν· καὶ εὐλογητὸς ὁ Θεὸς ὁ ὑψίστος, ὃς παρέδωκε τοὺς ἐχθρούς σου ὑποχειρίους σοι.

Δευτερονομίου τὸ Ἀνάγνωσμα.

Κεφ. Α' 8. **Ε**ἶπε Μωσῆς πρὸς τοὺς υἱοὺς Ἰσραὴλ· Ἴδετε, παραδέδωκα ἐνώπιον ὑμῶν τὴν γῆν· εἰσελθόντες, κατακληρονομήσατε τὴν γῆν, ἣν ὤμοσα τοῖς πατράσιν ὑμῶν, τῷ Ἀβραάμ, καὶ τῷ Ἰσαὰκ, καὶ τῷ Ἰακώβ, δοῦναι αὐτοῖς αὐτήν, καὶ τῷ σπέρματι αὐτῶν μετ' αὐ-

τούς. Καὶ εἶπον πρὸς ὑμᾶς ἐν τῷ καιρῷ ἐκείνῳ, λέγων· Οὐ δύνησομαι μόνος φέρειν ὑμᾶς. Κύριος ὁ Θεὸς ὑμῶν ἐπλήθυνεν ὑμᾶς, καὶ ἰδοὺ ἐστε σήμερον ὡς τὰ ἄστρα τοῦ οὐρανοῦ τῷ πλήθει. Κύριος, ὁ Θεὸς τῶν Πατέρων ἡμῶν, προσθείη ἡμῖν, ὡς ἐστὲ, χιλιοπλασίως, καὶ εὐλογησαί ὑμᾶς, καθότι ἐλάλησεν ἡμῖν. Καὶ ἔλαβον ἐξ ὑμῶν ἄνδρας σοφοὺς, καὶ ἐπιστήμονας, καὶ συνετοὺς, καὶ κατέστησα αὐτοὺς ἡγεῖσθαι ἐφ' ὑμῶν χιλιάρχους, καὶ ἑκατοντάρχους, καὶ δεκάρχους, καὶ γραμματοεισαγωγεῖς ταῖς κριταῖς ὑμῶν. Καὶ ἐνετειλάμην τοῖς κριταῖς ὑμῶν ἐν τῷ καιρῷ ἐκείνῳ, λέγων· Διακούετε ἀναμέσον τῶν ἀδελφῶν ὑμῶν, καὶ κρίνετε δικαίως ἀναμέσον ἀνδρῶν, καὶ ἀναμέσον τοῦ ἀδελφοῦ αὐτοῦ, καὶ ἀναμέσον προσηλύτου αὐτοῦ. Οὐκ ἐπιγνώσεσθε πρόσωπον ἐν κρίσει· κατὰ τὸν μικρὸν, καὶ κατὰ τὸν μέγαν κρίνεῖς· οὐ μὴ ὑποστείλῃ πρόσωπον ἀνθρώπου, ὅτι ἡ κρίσις τοῦ Θεοῦ ἐστίν.

Δευτερονομίου τὸ Ἀνάγνωσμα.

Κεφ. Γ. 14. **Ε**ἶπε Μωσῆς πρὸς τοὺς υἱοὺς Ἰσραὴλ· Ἴδου, Κυρίου τοῦ Θεοῦ σου ὁ οὐρανός, καὶ ὁ οὐρανός τοῦ οὐρανοῦ, ἡ γῆ, καὶ πάντα ὅσα ἐστὶν ἐν αὐτῇ· πλὴν, τοὺς πατέρας ἡμῶν προεἴλετο Κύριος ἀγαπᾶν αὐτοὺς, καὶ ἐξελέξατο τὸ σπέρμα αὐτῶν μετ' αὐτοὺς, ὑμᾶς, παρὰ πάντα τὰ ἔθνη, κατὰ τὴν ἡμέραν ταύτην. Καὶ περιτεμεῖσθε τὴν σιληροκαρδίαν ὑμῶν, καὶ τὸν τράχηλον ὑμῶν οὐ σιληρνεῖτε ἔτι. Ὁ γὰρ Κύριος ὁ Θεὸς ἡμῶν, οὗτος Θεὸς τῶν Θεῶν, καὶ Κύριος τῶν κυρίων· ὁ Θεὸς ὁ μέγας καὶ ἰσχυρὸς, καὶ φοβερός· ὅς τις οὐ θαυμαζέει πρόσωπον, οὐδὲ μὴ λάβῃ δῶρον· πικρῶν κρίσιν προσηλύτῳ καὶ ὀρφανῷ καὶ χήρᾳ· καὶ ἀγαπᾷ τὸν προσηλύτον, δοῦναι αὐτῷ ἄρτον καὶ ἱμάτιον. Κύριον τὸν Θεόν σου φοβηθήσῃ, καὶ αὐτῷ μόνῳ λατρεύσεις, καὶ πρὸς αὐτὸν κολληθήσῃ, καὶ ἐπὶ τῷ ὀνόματι αὐτοῦ ἔμῃ. Αὐτὸς καύχημά σου, καὶ οὗτος Θεὸς σε· ὅς τις ἐποίησέ σοι τὰ μεγάλα καὶ τὰ ἐνδοξα ταῦτα, ἃ εἶδον οἱ ὀφθαλμοί σου.

Εἰς τὴν Λιτὴν, τὸ Στιχηρὸν τοῦ Ἁγίου τῆς Μονῆς.

Δόξα. Τῶν Πατέρων. Ἦχος δ'.

Α'ποσοικιῶν παραδόσεων, ἀκριβεῖς φυλακῆς γεγονάτε, ἅγιοι Πατέρες· τῆς γὰρ ἁγίας Τριάδος τὸ ἁμοῖσιον, ὀρθοδόξως δογματίσαντες, Ἀρείου τὸ βλάσφημον, συνοδικῶς κατεβάλετε· μεθ' ὃν καὶ Μακεδόσιον, πνευματομάχον ἀπε-

λέξαντες, κατεκρίνατε Νεστόριον, Εὐτυχεῖα καὶ Διόσκορον, Σαβελλιόν τε καὶ Σεβήρον τὸν ἀκέφαλον· ὧν τῆς πλάνης αἰτήσασθε ῥυσθέντας ἡμᾶς, ἀκηλίδωτον ἡμῶν τὸν βίον, ἐν τῇ πίστει φυλάττεσθαι δεόμεθα.

Καὶ νῦν. Τῆς Ἑορτῆς. Ἦχος πλ. β'.

Κύριε, τῆς οἰκονομίας πληρώσας τὸ μυστήριον, παραλαβὼν τοὺς σοὺς Μαθητάς, εἰς τὸ ὄρος τῶν Ἐλαιῶν ἀνελάμβανες· καὶ ἰδὲ, τὸ στερέωμα τοῦ οὐρανοῦ παρῆλθες. Ὁ δὲ ἐμὲ πτωχεύσας κατ' ἐμὲ, καὶ ἀναβάς ὅθεν οὐκ ἐχωρίσθης, τὸ πανάγιόν σου Πνεῦμα ἐξαπόστειλον, φωτίζον τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρὰ Ἀναστάσιμα.

τῆς Ὀκτωῆχου.

Ἦχος πλ. β'.

Τὴν Ἀνάστασιν σου, Χριστέ Σωτήρ, Ἄγγελοι ὑμνοῦσιν ἐν οὐρανοῖς, καὶ ἡμᾶς τοὺς ἐπὶ γῆς καταξιώσον, ἐν καθαρᾷ καρδίᾳ σέ δοξαζέειν.

Τὰ κατ' Ἀλφάβητον.

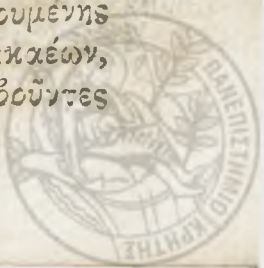
Πύλας συντρίψας χαλκᾶς, καὶ μοχλοὺς τοῦ Ἄδου συνθλάσας, ὡς Θεὸς παντοδύναμος, γένος ἀνθρώπων πεπτωκὸς ἀνέστησας· διὰ τοῦτο καὶ ἡμεῖς ὑμνοῦντες βοῶμεν· Ὁ ἀναστάς ἐκ τῶν νεκρῶν Κύριε, δόξα σοι.

Ρεύσεως ἡμᾶς τῆς πάλαι Χριστός, ἐπανορθῶσαι θέλων, Σταυρῷ προσπήγγυται, καὶ τάφῳ τίθεται· ὃν Μυροφόροι γυναῖκες, μετὰ δακρύων ζητοῦσαι, θρηνοῦσαι ἔλεγον· Οἴμοι, Σωτήρ τῶν ἀπάντων; πῶς κατεδέξω τάφῳ οἰκῆσαι; οἰκῆσας δὲ θέλων, πῶς ἐκλάπης; πῶς μετετέθης; ποῖος δὲ τόπος τὸ σὸν ζωφόρον κατέκρυψε Σῶμα; Ἀλλὰ Δέσποτα, ὡς ὑπέσχου ἡμῖν, ἐμφάνηθι, καὶ παῦσον ἀφ' ἡμῶν τὸν ὀδυρμόν τῶν δακρύων. Θρηνοῦσαις δὲ αὐταῖς, Ἄγγελος πρὸς αὐταῖς ἀπεβόησε· Τὸν θρήνον παυσάμεναι, ταῖς Ἀποστόλοις εἶπατε· ὅτι ἀνέστη ὁ Κύριος, τῷ κόσμῳ δωρούμενος ἰλασμόν, καὶ τὸ μέγα ἔλεος.

Σταυρωθεὶς ὡς ἠβουλήθης Χριστέ, καὶ τὸν θάνατον τῆ ταφῆ σου σκυλεύσας, τριήμερος ἀνέστης, ὡς Θεὸς μετὰ δόξης, τῷ κόσμῳ δωρούμενος ἀτελεύτητον ζωὴν, καὶ τὸ μέγα ἔλεος.

Δόξα. Τῶν Πατέρων. Ἦχος δ'.

Τὴν ἐτήσιον μνήμην σήμερον, τῶν Θεοφόρων Πατέρων, τῶν ἐκ πάσης τῆς οἰκουμένης συναθροισθέντων, ἐν τῇ λαμπρᾷ πόλει Νικαέων, τῶν Ὀρθοδόξων τὰ συστήματα, εὐσεβοῦντες

πιστῶς ἑορτάσωμεν. Οὗτοι γὰρ τοῦ δεινοῦ Ἀρείου τὸ ἄθεον δόγμα, εὐσεβοφρόνως καθεύλον, καὶ τῆς Καθολικῆς Ἐκκλησίας συνοδικῶς τοῦτον ἐξωστράκισαν· καὶ τρανῶς τὸν Υἱὸν τοῦ Θεοῦ, ὁμοούσιον καὶ συναΐδιον, πρὸ τῶν αἰώνων ὄντα, τοῖς πᾶσιν ἐδίδαξαν ὁμολογεῖν, ἐν τῷ τῆς πίστεως Συμβόλῳ, ἀκριβῶς καὶ εὐσεβῶς τοῦτο ἐκθέμενοι. Ὅθεν καὶ ἡμεῖς, τοῖς θείοις αὐτῶν δόγμασιν ἐπόμενοι, βεβαίως πιστεύοντες λατρεύομεν, σὺν Πατρὶ τὸν Υἱόν, καὶ τὸ Πνεῦμα τὸ πανάγιον, ἐν μιᾷ Θεότητι, Τριάδα ὁμοούσιον.

Καὶ νῦν. Τῆς Ἑορτῆς. Ἦχος ὁ αὐτός.

Κύριε, τὸ μυστήριον, τὸ ἀπὸ τῶν αἰώνων κεικρυμένον, καὶ ἀπὸ γενεῶν, πληρώσας ὡς ἀγαθός, ἤλθες μετὰ τῶν Μαθητῶν σου ἐν τῷ ὄρει τῶν Ἐλαιῶν, ἔχων τὴν τεκοῦσάν σε τὸν ποιητὴν καὶ πάντων δημιουργόν· τὴν γὰρ ἐν τῷ πάθει σου μητρικῶς πάντων ὑπεραλλαγῆσασαν, ἔδει καὶ τῇ δόξῃ τῆς σαρκὸς σου ὑπερβαλλούσης ἀπολαῦσαι χαρᾶς· ἧς καὶ ἡμεῖς μετασχόντες, τῇ εἰς οὐρανοὺς ἀνόμῳ σου Δέσποτα, τὸ μέγα σου ἔλεος, τὸ εἰς ἡμᾶς γεγονὸς δοξάζομεν.

Ἀπολυτίκιον Ἀναστάσιμον. Ἦχος πλ. β'.

Αγγελικαὶ δυνάμεις ἐπὶ τὸ μνήμα σου, καὶ οἱ φυλάσσοντες ἀπενεκρώθησαν· καὶ ἴσατο Μαρία ἐν τῷ τάφῳ, ζητοῦσα τὸ ἄχραντόν σου Σῶμα· ἐσκύλευσας τὸν Ἄδην, μὴ πειρασθεῖς ὑπ' αὐτοῦ· ὑπήντησας τῇ Παρθένῳ, δωρούμενος τὴν ζωὴν. Ὁ ἀνχστὰς ἐκ τῶν νεκρῶν, Κύριε δόξα σοι.

Δόξα. Τῶν Πατέρων. Ἦχος πλ. δ'.

Υπερδεδοξασμένοι εἶ, Χριστέ ὁ Θεὸς ἡμῶν, ὁ φωστῆρας ἐπὶ γῆς τοὺς Πατέρας ἡμῶν θεμελιώσας, καὶ δι' αὐτῶν πρὸς τὴν ἀληθινὴν πίστιν, πάντα ἡμᾶς ὀδηγήσας· πολυεύσπλαγχνε, δόξα σοι.

Καὶ νῦν. Τῆς Ἑορτῆς. Ἦχος δ'.

Ανελήφθης ἐν δόξῃ, Χριστέ ὁ Θεὸς ἡμῶν, χαροποιήσας τοὺς Μαθητὰς, τῇ ἐπαγγελίᾳ τοῦ ἁγίου Πνεύματος· βεβαιωθέντων αὐτῶν διὰ τῆς εὐλογίας, ὅτι σὺ εἶ ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ, ὁ λυτρωτὴς τοῦ κόσμου.

Γὰ αὐτὰ, καὶ εἰς τὸ, Θεὸς Κύριος.

ΕΝ Τῷ ΜΕΣΟΝΥΚΤΙΚῷ.

Κανὼν Τριαδικός, οὗ ἡ ἀκροστιχίς.

Τὸν ἕκτον ὕμνον προσφέρω σοι, Θειότης.

ᾠδὴ α'. Ἦχος πλ. β'.

Ὡς ἐν ἡπαίρῳ πεζεύσας.

Τρεῖς ὑποστάσεις ὑμνοῦμεν θεαρχικῶς, ἐνιαίας φύσεως ἀπαραλλάκτον μορφήν, ἀγαθὸν φιλόανθρωπον Θεόν, τῶν πταισμάτων ἰλασμόν ἡμῖν δωρούμενον.

Ὁ ὑπερούσιος μόνος καὶ τριλαμπής, χαρακτηρισὶ Κύριος, ἐν Θεότητι μιᾷ, πεφυκῶς, συνέτισον ἡμᾶς, καὶ ἀξιώσον τῆς σῆς θείας ἐλλάμψεως.

Νυμφοστολήσας ὁ Παῦλος τὴν ἐθνῶν, Ἐκκλησίαν, ἔνασε, τρισυπόστατον Θεόν, προσκυνεῖν ἐδίδαξεν, ἐξ οὗ, καὶ δι' οὗπερ, καὶ ἐν ᾧ τὰ πάντα γέγονεν.

Θεοτοκίον.

Εκ τῆς γαστρὸς σου προῆλθεν ὁ νοητός, Θεοτόκε Ἴλιος, καὶ κατηύγασεν ὑμᾶς, τριφαῦς Θεότητος ἀγαθῆς· ὃν ὑμνοῦντες εὐσεβῶς σε μακαρίζομεν.

ᾠδὴ γ'. Οὐκ ἔστιν ἅγιος.

Κοσμήσας τρίφωτε Θεέ, τάξεις τὰς οὐρανίους, κατεσκευάσας μέλπειν, τρισαγίοις σε φωναῖς· δέξαι μεθ' ὧν καὶ ἡμᾶς, ἀνυμνοῦντας, σὺ τὴν ἀγαθότητα.

Τὴν μόνην ἀτρεπτον τριπτήν, σύμμορφον ἐνιαίαν, Θεαρχίαν ὑμνοῦντες, λιτάζομέν σε θερμῶς, ἀμαρτημάτων πολλῶν, καταπέμψαι, νῦν ἡμῖν συγχώρησιν.

Ὁ νοῦς ὁ ἀναρχος Πατήρ, σύμμορφε Θεοῦ Λόγε, καὶ τὸ Πνεῦμα τὸ θείον, τὸ ἀγαθὸν καὶ εὐθές, τοὺς ἀνυμνοῦντας πιστῶς, τὸ σὸν κράτος, φρούρησον ὡς εὐσπλαγχνος.

Θεοτοκίον.

Νομὴν ἀνέστειλε φθορᾶς, ἄνθρωπος κατ' οὐσίαν, γεγονὼς ὁ Θεὸς μου, ἐν τῇ μήτρᾳ σε Ἀγνή, καὶ τοὺς γενάρχας τῆς πρὶν, καταδίκευσ· μόνος ἠλευθέρωσεν.

Καθίσματα. Ἦχος πλ. β'.

Τὴν ὑπὲρ ἡμῶν.

Δέσποτα Θεέ, ἐπίθλεψον οὐρανόθεν, ἴδε τὴν ἡμῶν ταπεινώσιν ὡς οἰκτίρμων, καὶ σπλαγχνίσθητι φιλόανθρωπε πανσόγαθε· οὐδαμόθεν γὰρ ἐλπίζομεν συγχωρήσεως τευξασθαι τῶν κακῶν ὧν ἡμάρτομεν· διὸ γενοῦ μεθ' ἡμῶν, καὶ οὐδεὶς καθ' ἡμῶν.

Δόξα, καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Δέσποινα ἀγνή, ἐπίβλεψον οὐρανόθεν, ἴδε τῶν ἡμῶν τραυματίων τὰς ἀλγηδόνας, καὶ σπλαγγνίσθητι πανάχραντε, καὶ ἴασαι τοῦ συνειδότης τὸν καύσωνα, τῷ σῶ ἐλεεί δροσί- ζουσα, καὶ βοῶσα τοῖς δούλοις σου· Ἐγὼ εἶμι μεθ' ὑμῶν, καὶ οὐδεὶς καθ' ὑμῶν.

ᾠδὴ δ'. Χριστὸς μου δύναμις.

Υψοῦ διάνοιαν, μονὰς ἢ τρίφωτος, καὶ ψυ- χὴν καὶ καρδίαν σῶν ὑμνητῶν, θάπτου ἀναβίβασον, καὶ τῆς ἐλλάμπφως τῆς σῆς, καὶ λαμπρότητος ἀξιώσον.

Μετασχημάτισον, καὶ μεταμόρφωσον, ἐκ κα- νίας με πάσης πρὸς ἀρετὴν, μόνῃ ἀσχη- μάτιστε, καὶ ἀναλλοίωτε Τριάς, ταῖς σαῖς αἰ- γλαῖς καταλάμπρυνον.

Νοήσας πρότερον, σοφῶς ὑπέστησας, τῶν Ἀγγέλων τὰς τάξεις λειτουργικὰς, σοῦ τῆς ἀγαθότητος, ὁ τρισυπόστατος Θεὸς· με- θ' ὧν δέξαι μου τὴν αἴνεσιν.

Θεοτοκίον.

Ο φύσει ἀκτιστος, Θεὸς αἰῶδιος, τὴν κτιστὴν τῶν ἀνθρώπων προσειληψὼς, φύσιν ἀνε- μόρφωσεν, ἐν τῇ ἀγίᾳ σου γαστρὶ, Θεοτόκε ἀειπάρθενε.

ᾠδὴ ε'. Τῷ θεῷ φέγγει σου ἀγαθέ.

Νοοῦντες φύσιν θεαρχικὴν, προνοητικὴν καὶ σωστικὴν, πάντων ὑπάρχουσαν Δέσποτα, τρίφωτόν τε μίαν, πρὸς σὲ ὀρθρίζομεν, συγχώ- ρησιν αἰτοῦντες τῶν παραπτώσεων.

Πατὴρ ὁ ἀναρχος καὶ Θεὸς, καὶ ὁ συναἰδιος Υἱὸς, Πνεῦμα τὸ ἅγιον, στήριξον, μοναρ- χιτωτάτῃ Τριάς, τοὺς σοὺς ὑμνητὰς πάσης ἐπιηρείας ρῦσαι καὶ θλίψεως.

Ρυθμίζων λάμπφει θεουργοῖς, καὶ πρὸς εὐα- ρέστησιν τῆς σῆς, τρισυποστάτου Θεότη- τος, Ἦλιε τῆς δόξης καθοδηγῶν με αἰεὶ, τῆς θείας βασιλείας μέτοχον ποίησον.

Θεοτοκίον.

Ο πάντα φέρων καὶ συντηρῶν, τῇ παντο- δυνάμῳ σου χειρὶ, Λόγε Θεοῦ ἀναλλοίω- τε, φρούρει καὶ συντηρεῖ τοὺς σὲ δοξάζοντας, πρεσβείαις τῆς τεκούσης σε Θεομήτορος.

ᾠδὴ ε'. Τοῦ βίου τὴν θάλασσαν.

Σοφίαν καὶ σύνεσιν, Θεαρχία τριφαῖς, τοῖς ὑμνηταῖς σου δώρησαι, καὶ τοῦ κάλλους ἀκτίσι τοῦ φωτουργοῦ, τῆς σῆς ἀγαθότητος, καταλάμπφεσθαι πάντας καταξιώσον. Δίς.

Θὼς τὸ ἀδιαίρετον, κατ' οὐσίαν τριλαμπές, παντοκράτης ἀπρόσιτον, τὰς καρδίας

καταύγασον τῶν πιστῶς, αἰνούντων τὸ κράτος σου, καὶ πρὸς θεῖαν ἀγάπην ἀναπτέρωσον.

Θεοτοκίον.

Εν σοὶ κατεσκήνωσεν, ἀειπάρθενε σαφῶς, ὁ συνοχεὺς καὶ Κύριος, τῶν ἀπάντων, καὶ μίαν τρισσολαμπῆ, μορφὴν τῆς Θεότητος, προσ- κυνεῖν τοὺς ἀνθρώπους εἰσηγήσατο.

Καθίσματα. Ἦχος πλ. β'.

Τὴν ὑπὲρ ἡμῶν πληρώσας οἰκονομίαν.

Πάτερ καὶ Υἱὲ σὺν Πνεύματι τῷ ἀγίῳ, βλέ- ψον εἰς ἡμᾶς τοὺς πίστει σε προσκυνοῦν- τας, καὶ δοξάζοντας τὸ κράτος σου εὐσπλαγ- χνε, σὺν τοῖς πυρίνοις οἱ πῆλινοι· ἄλλον γὰρ πλὴν σου οὐκ αἶδαμεν· καὶ βόησον τοῖς ὑ- μνοῦσί σε· Ἐγὼ εἶμι μεθ' ὑμῶν, καὶ οὐδεὶς καθ' ἡμῶν.

Δόξα, καὶ νῦν. Θεοτοκίον. Ὅμοιον.

Βλέψον εἰς ἡμᾶς πανύμνητε Θεοτόκε· λάμ- ψον φωτισμὸν καρδίαις ἐσκοτισμέναις, καὶ καταύγασον τὴν ποιμνὴν σε πανάχραντε· ὅσα γὰρ θέλεις, καὶ δύνασαι, ὡς Μήτηρ οὐσα τοῦ Κτίστου σου· καὶ βόησον τοῖς αἰτοῦσί σε· Ἐγὼ εἶμι μεθ' ὑμῶν, καὶ οὐδεὶς καθ' ἡμῶν.

ᾠδὴ ζ. Δροσοβολὸν μὲν τὴν κείμενον.

Ρωμαλέαν μοι διάνοιαν πρυτάνευσον, τρίφω- τε χαρακτηῆσαι Μονὰς τοῦ φυλάττειν σου, καὶ τηρεῖν τὰς θείας ἐντολαῖς, καὶ πάντοτε, ψάλλειν σοι πιστῶς· Εὐλογητὸς εἶ ὁ Θεὸς, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Θς ταυτότητι τῆς φύσεως ὑμνούμενος, ἀφρά- στως ἑνιαῖος Θεὸς, ταῖς προσώποις δέ, τῆς Τριάδος φέρων ἀριθμὸν, συντήρησον ἅπαν- τας ἡμᾶς, ἀπὸ παικίλων πειρασμῶν καὶ πε- ριστάσεων.

Συμφυῆ καὶ συναἰδιον δοξάζομεν, ἕνα σε κατ' οὐσίαν Θεόν, ιδιότησιν ἀσυγχύταις ὑ- ποστατικαῖς, Τριάς τὸ διάφορον ἀπλῶς, προ- βαλλομένην ἐν μορφῇ, ἀπαραλλάκτῳ σαφῶς.

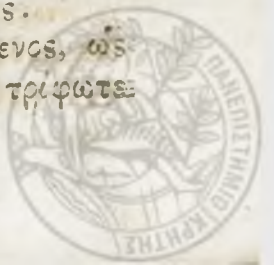
Θεοτοκίον.

Θεὸς ὁ ὑπερούσιος προσεῖληφεν, ἀχραν- τε, ἐκ γαστροῦ σου ἀγνή, τὸ ἡμέτερον φιλανθρώπως φύραμα σαφῶς, καὶ πάντας ἐδί- दाξε βοᾶν· Εὐλογημένη ἡ Θεὸν σαρκὶ κηῖσαισα.

ᾠδὴ η' Ἐκ φλογὸς τοῖς ὁσίαις.

Ιλασμόν τῶν πταισμάτων θάπτου παράσχῃ μοι, καὶ παθῶν πολυτρόπων τὴν ἀπολύτρω- σιν, σύμμορφε Τριάς, καὶ Μονὰς τρισυπόστατε, ἵνα σε δοξάζω, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Θελιτῆς τοῦ ἐλέους καταγγελλόμενος, ὡς Θεὸς ἐλεήμων πάντας ἐλέησον, τρίφωτε

μονάς καὶ Τριάς ὑπεράγαθε, τοὺς δοξολογοῦν-
τας, τὴν σὴν μεγαλωσύνην.

Εκ φωτὸς αἰδίου φῶς συναίδιον, τῆ Πατρὸς
γεννηθέντα Λόγον σὺν Πνεύματι, τῷ ἐκ-
πορευτῷ φωτὶ, πίστει δοξάζομεν, καὶ ὑπερυ-
ψοῦμεν, εἰς πάντα τοὺς αἰῶνας.

Θεοτοκίον.

Πατρὸν τοῖς ἀνθρώποις ἄχραντε τέτακας,
παντοδύναμον Λόγον, Χριστὸν τὸν Κύριον
τῆς προγονικῆς πληγῆς, πάντα ἰώμενον, τοὺς
ὑπερυψοῦντας, αὐτὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Ὡδὴ 2'. Θεὸν ἀνθρώποις.

Ορᾶν αἱ τάξεις Χερουβὶμ Δέσποτα, κάλ-
λους τοῦ σου τὴν δόξαν οὐ δυνάμεναι,
πτέρυξι, κατακαλυπτόμεναι, ἀπαύστως τρι-
τὸν ὕμνον ἀναβοῶσι, τὸ τρισυπόστατον, τῆς
σῆς Θεαρχίας ἐνικὸν κράτος δοξάζουσαι.

Τὰς σὰς ἐλλάμψεις ἄδυτε Ἥλιε, σῶν οἴκε-
τῶν παράσχου ταῖς καρδίαις, καὶ φώτι-
σον τὰς ψυχὰς, καὶ λύτρωσαι πταισμάτων
πολλῶν, μόνε παντελεῆμον καὶ τρισυπόστατε,
καὶ τῆς ἀκηράτου σου ζωῆς ἀξίωσον.

Ηφῶς ὁμότιμον καὶ τρισήλιον, καὶ φωτουρ-
γόν, Θεότης πεφυκυῖα καταύγασον, τοὺς
πιστῶς σε μέλποντας, καὶ τῆς ζοφεράς, ρῦσαι
κοκοπραγίας, καὶ καταξίωσον, τῶν φωτεινο-
τάτων σι σικηνῶν, ὡς ὑπεράγαθος. *Θεοτοκίον.*

Σοφῶς τὸν ἀνθρωπὸν πρὶν διέπλασεν, ὁ σὸς
Υἱὸς Παρθένε, καὶ φθαρέντα ἀνέπλασε,
διὰ σου πανύμνητε, καὶ Θείου φωτὸς, αἴγλης
τῆς ἀνεσπέρου, πάντα ἐπλήρωσε, τὰς σέ Θεο-
τόκου ἀληθῶς πίστει δοξάζοντας.

Καὶ τὰ λοιπά, ὡς σύνηθες· καὶ Ἀπόλυσις.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΟΝ.

Μετὰ τὴν α'. Στιχολογίαν, Καθίσματα.

Ἦχος πλ. β'.

Τὸν τάφου ἀνεωγμένου, τοῦ Ἄδου ὄδυρομέ-
νου, ἡ Μαρία ἐβόα πρὸς τοὺς νεκρυμμέ-
νους Ἀποστόλους· Ἐξέλθετε οἱ τοῦ ἀμπελω-
νος ἐργάται, κηρύξατε τὸν τῆς Ἀναστάσεως
λόγον· ἀνέστη ὁ Κύριος, παρέχωμ τῷ κόσμῳ
τὰ μέγα ἔλεος.

Δόξα.

Κύριε, παρίστατο τῷ τάφῳ σου Μαρία ἡ
Μαγδαληνή, καὶ ἔκλαιε βοῶσα, καὶ κη-
πουρόν σε νομίζουσα, ἔλεγε· Μαῦ ἔθηκας τὴν
αἰώνιον ζωὴν; ποῦ ἐκρυψας, τὸν ἐπὶ θρόνου
Χερουβὶμ; οἱ γὰρ τοῦτον φυλάσσοντες, ἀπὸ
τοῦ φόβου ἀπενεκρώθησαν· ἢ τὸν Κύριόν μου

δότε μοι, ἢ σὺν ἐμοὶ κραυγάσατε· Ὁ ἐν νεκροῖς,
καὶ τοὺς νεκροὺς ἀναστήσας, δόξα σοι.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Οτὴν εὐλογημένην καλέσας σου Μητέρα,
ἤλθες ἐπὶ τὸ πάθος ἐκουσίᾳ βουλή, λάμ-
ψας ἐν τῷ Σταυρῷ, ἀναζητήσαι θείων τὸν Ἀ-
δάμ, λέγων τοῖς Ἀγγέλοις· Συγχαρήτε μοι, ὅτι
εὔρεθη ἡ ἀπολλυμένη δραχμὴ. Ὁ πάντα σοφῶς
οἰκονομήσας, δόξα σοι.

Μετὰ τὴν β'. Στιχολογίαν, Καθίσματα.

Ηζωὴ ἐν τῷ τάφῳ ἀνέκειτο, καὶ σφραγίς
ἐν τῷ λίθῳ ἐπέκειτο· ὡς βασιλέα ὑπνῶν-
τα στρατιῶται ἐφύλαττον Χριστὸν· καὶ τοὺς
ἐχθροὺς αὐτοῦ ἀορασίᾳ πατάξας, ἀνέστη ὁ
Κύριος.

Δόξα.

Τῷ ἐκουσίῳ θανάτῳ σου, ζωὴν ἀθάνατον
εὔρομεν, παντοδύναμε καὶ μόνε τῶν ὄλων
Σωτήρ· σὺ γὰρ ἐν τῇ σεπτῇ σου Ἐγέρσει, πάν-
τας ἀνεκαλέσω, ὁ λύσας Ἄδου τὰ νῆκος, καὶ
θανάτου τὸ κέντρον.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Θεοτόκε Παρθένε, ἰκέτευε τὸν Υἱόν σου, τὸν
ἐκουσίως προσπαγέντα ἐν Σταυρῷ, καὶ
ἀναστάντα ἐκ νεκρῶν, Χριστὸν τὸν Θεὸν ἡμῶν,
σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

*Εἶτα, ὁ Ἄμωμος· τὰ Εὐλογητάρια·
καὶ ἡ Ὑπακοή. Ἦχος πλ. β'.*

Τῷ ἐκουσίῳ καὶ ζωοποιῷ σου θανάτῳ Χρι-
στὲ, πύλας τοῦ Ἄδου συντρίψας ὡς Θεὸς,
ἠνοιξας ἡμῖν τὸν παλαιὸν Παράδεισον· καὶ ἀνα-
σταῖς ἐκ τῶν νεκρῶν, ἐρρύσω ἐκ φθοράς τὴν
ζωὴν ἡμῶν.

Οἱ Ἀναβαθμοὶ τοῦ Ἦχου.

Ἀντίφωνον Α'.

Εν τῷ οὐρανῷ τοὺς ὀφθαλμούς μου ἀΐρω
πρὸς σέ Λόγε· οἰκτιρὸν με, ἵνα ζῶ σοι.

Ελέησον ἡμᾶς τοὺς ἐξουθενημένους, καταρ-
τίζων εὐχρηστα, σκευὴ σου Λόγε.

Δόξα, καὶ νῦν.

Αγίῳ Πνεύματι, πανσωστικῆ αἰτία· εἶπεν
τοῦτο κατ' ἀξίαν πνεύση, τάχει ἐξαίρει·
τῶν τῆς γῆς, πτεροῖ, αὖξει, τάττει ἄνω.

Ἀντίφωνον β'.

Εὶ μὴ ὅτι Κύριος ἦν ἐν ἡμῖν, οὐδεὶς ἡμῶν
ἀντισχεῖν ἠδύνατο, ἐχθροῦ παλαισμά· οἱ
νικῶντες γὰρ ἔνθεν ὑψοῦνται.

Τοῖς ὁδοῦσιν αὐτῶν, μὴ μου ληρθῆτω ἡ ψυχὴ
ὡς στρουθίον, Λόγε· οἴμοι! πῶς μέλλω
τῶν ἐχθρῶν ῥυσθῆναι, φιλαμαρτημῶν ὑπάρχων.

Δόξα, καὶ νῦν.

Αγίω Πνεύματι, ἐνθέωσις τοῖς παῖσιν, εὐδοκία, σύνεσις, εἰρήνη, καὶ ἡ εὐλογία· ἰσχυρόν γὰρ τῷ Πατρὶ ἐστὶ καὶ Λόγῳ.

Ἀντίφωνον Γ'.

Οὶ πεποιθότες ἐπὶ Κύριον, ἐχθροῖς φοβεροί, καὶ παῖσι θαυμαστικοί· ἄνω γὰρ ὄρωσιν. **Ε**ν ἀνομίαις χεῖρας αὐτῶν, ὁ τῶν δικαίων κληρὸς, ἐπίκουρόν σε ἔχων, Σῶτερ οὐκ ἐκτείνει.

Δόξα, καὶ νῦν.

Αγίω Πνεύματι, τὸ κράτος ἐπὶ πάντων, ὅπερ αἱ ἄνω στρατηγίαι προσκυνοῦσι, σὺν πάσῃ πνοῇ τῶν κάτω.

Προκείμενον.

Κύριε, ἐξέγειρον τὴν δυναστείαν σου, καὶ ἔλθε εἰς τὸ σῶσαι ἡμᾶς.

Στίχ. Ὁ ποιμαίνων τὸν Ἰσραὴλ πρόσχες, **Εὐαγγέλιον Ἑωθινόν Γ'. Τό, Ἀνάστασιν Χριστοῦ. Ο' Ν'. καὶ τὰ λοιπά. Ὁρα σελ. 26.**

Οἱ Κανόνες· ὁ Ἀναστάσιμος μετὰ τῶν Εἰρμῶν εἰς δ'. τῆς Ἀναλήψεως εἰς δ'. καὶ τῶν Πατέρων εἰς ς'.

Κανὼν Ἀναστάσιμος. Ἦχος πλ. β'.

ᾠδὴ α'. Ὁ Εἰρμός.

- » **Ω**ς ἐν ἠπειρῷ πεζεύσας ὁ Ἰσραὴλ, ἐν ἀβύσσῳ ἴχνησι, τὸν διώκτην Φαραὼ, κα-
- » θορῶν ποντούμενον, Θεῷ ἐπινίκιον ᾠδὴν, ἐβόα, ἄσωμεν.

Τροπάρια.

Ετεταμέναις παλάμαις ἐπὶ Σταυροῦ, πατρικῆς ἐπλήρωσας εὐδοκίας ἀγαθῆ, Ἰησοῦ τὰ σύμπαντα· διὸ, ἐπινίκιον ᾠδὴν σοὶ πάντες ἄσωμεν.

Φόβῳ σοὶ ὡς θεραπευτῆς ἢ τελευτῆ, προσταχθεῖσα πρόσεισι, τῷ Δεσπότη τῆς ζωῆς, δι' αὐτῆς βραβεύονται ἡμῖν, ἀτελεύτητον ζωὴν, καὶ τὴν ἀνάστασιν. **Θεοτοκίον.**

Τὸν ἑαυτῆς δεξαμένη δημιουργόν, ὡς αὐτὸς ἠθέλησε, ἐξ ἀσπόρου σου γαστροῦ, ὑπὲρ νοῦν σαρκούμενον ἀγνή, τῶν κτισμάτων ἀληθῶς ἐδείχθη Δέσποινα.

Κανὼν τῆς Ἀναλήψεως. Ἦχος πλ. α'.

ᾠδὴ α'. Τῷ Σωτῆρι Θεῷ.

Ασωμεν πάντες λαοί, τῷ ἐπὶ ὤμων Χερουβὶμ ἀναληφθέντι μετὰ δόξης Χριστῷ, καὶ συγκαθίσαντι ἡμᾶς ἐν δεξιᾷ τοῦ Πατρὸς, ᾠδὴν ἐπινίκιον, ὅτι δεδόξασται.

Τῷ ὀφθέντι Θεῷ, ἐπὶ τοῦ ὄρους Σινᾶ, καὶ νόμον δόντι τῷ θεόπτη Μωσῆ, τῶν ἑ-

λαιῶν ἐκ τοῦ ὄρους ἀναληφθέντι σαρκί, αὐτῷ πάντες ἄσωμεν, ὅτι δεδόξασται.

Τὸν μεσίτην Θεοῦ, καὶ ἀνθρώπων Χριστόν, χοροὶ Ἀγγέλων θαυμάμενοι, μετὰ σαρκὸς ἐν ὑψίστοις ἐξεπλήττοντο, συμφώνως δὲ ἀνεμελπον, ὕμνον ἐπινίκιον. **Θεοτοκίον.**

Αχραντε Μήτηρ Θεοῦ, τὸν σαρκωθέντα ἐκ σοῦ, καὶ ἐκ τῶν κόλπων τοῦ γεννήτορος, μὴ ἐκφοιτήσαντα, Θεόν, ἀπαύστως πρέσβευε, ἐκ πάσης περιστάσεως, σῶσαι οὓς ἐπλασεν.

Κανὼν τῶν Ἁγίων Πατέρων. Ἦχος πλ. β'.

Οὐ ἡ Ἀκροστιχίς.

Τὸν πρῶτον ὕμνῳ σύλλογον τῶν Ποιμένων.

ᾠδὴ α'. Ὡς ἐν ἠπειρῷ πεζεύσας.

Τὴν τῶν ἁγίων Πατέρων ἀνευφημῶν, παναγίαν Σύνοδον, τὸ πανάγιον αὐτῆς, ἐν ἐμοὶ χρησιμώδημα βῶν, ἱκετεύω σε Χριστέ διαφυλάττεσθαι.

Οὐκ εὐχόμενοι Πατέρες ὡς ἀστραπαὶ, συνελθόντες σήμερον, σέ Χριστέ μονογενῆ, τῷ Πατρὶ συνἀναρχον Υἱόν, ὡμολόγησαν τρανῶς καὶ ὁμοούσιον.

Νύμφης σου τῆς Ἐκκλησίας οἱ εὐκλεεῖς, νυμφοστόλοι Δέσποτα, τὸν τῆς πίστεως σαφῶς, ὀρισμὸν ἐκθέμενοι, χρυσοῦν, ὡς περ κόσμον εὐπρεπῆ, ταύτην ἐκόσμησαν. **Θεοτοκίον.**

Πεποικλιμένη τῇ δόξῃ τῇ θεϊκῇ, ἢ σεπτῇ Βασιλίσσα, τῷ Υἱῷ τῷ ἑαυτῆς, καὶ Θεῷ παρίσταται ἡμῖν, σωτηρίαν ψυχικὴν καθικετεύουσα. **Καταβασία.**

Θεῖω καλυφθεῖς ὁ βραδύγλωστος γνώφω, Ἐρρήτῳρευσε τὸν θεόγραφον νόμον· Ἰλὺν γὰρ ἐντινάξας ὄμματος νόου, Ὁρᾷ τὸν ὄντα, καὶ μυεῖται Πνεύματος Γνώσιν, γεραίρων ἐνθέοις τοῖς ἄσμασιν.

ᾠδὴ γ'. Ὁ Εἰρμός.

- » **Ο**ὐκ ἔστιν Ἅγιος ὡς σὺ, Κύριε ὁ Θεός μου, ὁ ὑψώσας τὸ κέρασ, τῶν πιστῶν σου ἀγαθῆ, καὶ στερεώσας ἡμᾶς, ἐν τῇ πέτρα, τῆς ὁμολογίας σου. **Τροπάρια.**

Θεὸν σταυρούμενον σαρκί, καθαρῶσα ἡ κτίσις, διελύετο φόβῳ· ἀλλὰ τῇ συνεκτικῇ, παλάμῃ τοῦ δι' ἡμᾶς, σταυρωθέντος, κραταιῶς συνείχετο.

Θανάτῳ θάνατος λυθεῖς, κεῖται δειλαῖος ἀπνης· τῆς ζωῆς γὰρ μὴ φέρων, τὴν ἐνθεον προσβολὴν, νεκροῦται ὁ ἰσχυρὸς, καὶ δωρεῖται παῖσιν ἢ ἀνάστασις. **Θεοτοκίον.**

Τοῦ θεοῦ τόκου σου Ἄγνή, πᾶσαν φύσει τάξιν, ὑπερβαίνει τὸ θαῦμα· Θεὸν γὰρ

ὑπερφυῶς, συνέλαβες ἐν γαστρὶ, καὶ τεκοῦσα, μένεις ἀειπάρθενος.

Τῆς Ἀναλήψεως. Δυναίμει τοῦ Σταυροῦ σου.

Ανέπτῃς ζωοδότα Χριστέ, πρὸς τὸν Πατέρα καὶ ἀνύψωσας, ἡμῶν τὸ γένος φιλάνθρωπε, τῇ ἀφάτῳ εὐσπλαγχνίᾳ σου.

Αί τάξεις τῶν Ἀγγέλων Σωτήρ, βροτεῖαν φύσιν θεασάμεναι, συνανιοῦσάν σοι, ἀπαύστως, ἐκπληττόμενοι ἀνύμνου σε.

Εξίσταντο Ἀγγέλων χοροί, Χριστέ ὁρῶντες μετὰ σώματος, ἀναληφθέντα, καὶ ἀνύμνου, τὴν ἀγίαν σου Ἀνάληψιν.

Θεοτοκίον.

Ικέτευε, ἀπαύστως Ἀγνή, τὸν προελθόντα ἐν λαγόνων σου, ῥυσθῆναι πλάνης Διαβόλου, τοὺς ὑμνοῦντάς σε Μητέρα Θεοῦ.

Τῶν Πατέρων. Οὐκ ἔστιν ἅγιος.

Ροὴν καὶ πάθος καὶ τομῆν, Ἄρειος ὁ παράφρων, τῇ γεννήσει τῇ θείᾳ, δυσσεβῶς ὁ ἀσεβής, προσάπτων τῷ τμητικῷ, τῶν Πατέρων ξίφει ἀποτέμενεται.

Ος πάλαι θεῖος Ἀβραάμ, στρατευόμενοι πάντες, οἱ σεπτοὶ θεηγόροι, τοὺς ἐχθροὺς σου ἀγαθῆ, τοὺς μανιώδεις τῇ σῇ, δυναστεία κραταιῶς ἀπώλειαν.

Τὸ πρῶτον ἄθροισμα τῶν σῶν, κροτηθὲν Ἱερέων, ὁμοούσιον Σῶτερ, σὲ τῷ ἀνάρχῳ Πατρὶ, καὶ ποιητῇ τοῦ παντός, γεννηθέντα εὐσεβῶς ἐκήρυξαν.

Θεοτοκίον.

Οὐ σθένει λόγος σε βροτῶν, οὐδέ γλωσσα Παρθένε, εὐφημεῖν σε ἀξίως· ἐκ σοῦ γὰρ ἀνευ σποράς, ὁ ζωοδότης Χριστός, σαρκιωθῆναι Πάναγνε ηὐδόκησεν.

Καταβασία.

Ερρήξε γαστρός ἠτεκνωμένης πέδας, ὕβριν τε δυσκάθεκτον εὐτεκνουμένης, Μόνη προσευχὴ τῆς προφήτιδος πάλαι, Ἀννης, φερούσης πνεῦμα συντετριμμένον, Πρὸς τὸν δυναίστην καὶ Θεὸν τῶν γνώσεων.

Κοντάκιον τῆς Ἀναλήψεως. Ἦχος πλ. δ'.

Τὴν ὑπὲρ ἡμῶν πληρώσας οἰκονομίαν, καὶ τὰ ἐπὶ γῆς ἐνώσας τοῖς οὐρανόις, ἀνελήφθης ἐν δόξῃ, Χριστέ ὁ Θεὸς ἡμῶν, οὐδαμόθεν χωριζόμενος, ἀλλὰ μένων ἀδιάστατος, καὶ βοῶν τοῖς ἀγαπῶσί σε· Ἐγὼ εἶμι μεθ' ὑμῶν, καὶ οὐδεὶς καθ' ὑμῶν.

Καθίσματα τῶν Πατέρων. Ἦχος δ'.

Ταχὺ προκατάλαβε.

Φωστῆρες ὑπέρλαμπροι, τῆς ἀληθείας Χριστοῦ, τῷ κόσμῳ ἐδείχθητε, ἐπὶ τῆς γῆς ἀληθῶς, Πατέρες μακάριοι, τηζάντες τὰς αἰρέσεις, τῶν

δυσφήμων γλωσσάλων· σθέσαντες τὰς φλογώδεις, τῶν βλασφημῶν συγχύσεις· διὸ ὡς Ἱεράρχαι Χριστοῦ, πρεσβεύσατε σωθῆναι ἡμᾶς.

Δόξα. Τῶν αὐτῶν. Ἦχος ὁ αὐτός.

Ὁ ὑψωθείς ἐν τῷ Σταυρῷ.

Τῶν Νικαέων ἡ λαμπρὰ πόλις σήμερον, ἐκ πάσης γῆς πρὸς ἑαυτὴν συνεκάλεσε, τριακοσίους δέκα καὶ ὀκτὼ Ἀρχιερεῖς, κατὰ τοῦ λαλήσαντος, βλασφημίαν Ἀρείου, καὶ κατασμικρύναντος, τῆς Τριάδος τὸν ἕνα, Υἱόν, καὶ Λόγον ὄντα τοῦ Θεοῦ· ὃν καθελόντες, τὴν Πίστιν ἐκράτυναν.

Καὶ νῦν. Τῆς Ἀναλήψεως. Ὅμοιον.

Ο ἀνελθὼν εἰς οὐρανοὺς μετὰ δόξης, καὶ συγκαθείσας τῷ Πατρὶ δεξιόθεν, οὐ οὐδαμῶς κεχώρισαι, φιλάνθρωπε Χριστέ, Πνεῦμα δὲ τὸ ἅγιον, τοῖς σοφοῖς Μαθηταῖς σε, πέμψειν ὑποσχόμενος, καὶ ἡμῶν καταυγάσας, τὰς διανοίας δίδου φωτισμόν, ὡς ἂν ἀπαύστως ὑμνῶμέν σε Δέσποτα.

ᾠδὴ δ'. Ὁ Εἰρμός.

• **Χ**ριστός μου δύναμις, Θεὸς καὶ Κύριος, ἡ
• σεπτὴ Ἐκκλησία θεοπρεπῶς μέλπει
• ἀνακράζουσα, ἐκ διανοίας καθαρᾶς, ἐν Κυ-
• ρίῳ ἑορτάζουσα.

Τροπάρια.

Τὸ ξυλον ἠνθῆσε, Χριστέ τῆς ὄντως ζωῆς, τὸ Σταυρὸς γὰρ ἐπάγη, καὶ ἀρδευθεῖς, αἵματι καὶ ὕδατι, ἐξ ἀκηράτου σου πλευρᾶς, τὴν ζωὴν ἡμῖν ἐβλάστησεν.

Οὐκ ἔτι ὄφρι μοι ψευδῶς, τὴν θέωσιν ὑποβάλλει· Χριστός γὰρ ὁ θεουργὸς τῆς ἀνθρώπων φύσεως, νῦν ἀκωλύτως τὴν τριθον, τῆς ζωῆς μοι ἀνεπέτασεν.

Θεοτοκίον.

Ως ὄντως ἀφθεγκτα, καὶ ἀκαταίληπτα, τὰ τῆς σῆς Θεοτόκε θεοπρεποῦς, πέφυκε κηύσεως, τοῖς ἐπὶ γῆς καὶ οὐρανοῦ, ἀειπάρθενε μυστήρια.

Τῆς Ἀναλήψεως. Εἰσακήκοα Κύριε τὴν ἀκοήν.

Ανελήφθης ἐν δόξῃ, ὁ τῶν Ἀγγέλων Βασιλεὺς, τὸν Παράκλητον ἡμῖν ἐκ τοῦ Πατρὸς ἀποστεῖλαι· διὸ βοῶμεν· Δόξα Χριστέ τῇ Ἀναλήψει σου.

Ως ἀνήλθεν ὁ Σωτήρ, πρὸς τὸν Πατέρα σὺν σαρκί, κατεπλάγησαν αὐτῷ, αἱ τῶν Ἀγγέλων στρατιαί, καὶ ἐβόησαν· Δόξα Χριστέ τῇ Ἀναλήψει σου.

Αἱ τῶν Ἀγγέλων δυνάμεις, ταῖς ἀνωτέραις ἐβόων· Πύλας ἄρατε Χριστῷ, τῷ ἡμετέρῳ Βασιλεῖ· ὃν ἀνυμνοῦμεν, ἅμα σὺν Πατρὶ καὶ τῷ Πνεύματι.

Θεοτοκίον.

Η Παρθένος ἔτεκε, καὶ τὰ μητέρων ἐκ ἔγνω· ἀλλὰ Μήτηρ μὲν ἐστὶ, Παρθένος δὲ διέμεινεν· ἦν ἀνυμνοῦντες, Χαῖρε Θεοτόκε, κραυγάζομεν.

Τῶν Πατέρων. Χριστὸς μου δύναμις.

Νοθεύσας Ἄρειος, φρενὶ ἀγνώμονι, τὴν ὀρθόδοξον Πίστιν ταῖς πατρικαῖς, ψήφοις ἐξωστράκισται, τῆς Ἐκκλησίας σεσηπὸς, ὡσπερ μέλος ὁ δυσώνυμος.

Υπὲρ σοῦ Δέσποτα, ἀγωνιζόμενος, ὁ χορὸς τῶν Πατέρων, σοῦ τοὺς ἐχθροὺς, ἄγαν ἐτροπώσατο· καὶ συμφυῆ σε τῷ Πατρὶ, καὶ τῷ Πνεύματι ἐδόξασε.

Μεσίτης γέγονας, Θεὸς καὶ ἄνθρωπος, τοῦ Θεοῦ καὶ ἀνθρώπων· ὅθεν Χριστέ, δύο σε ταῖς φύσεσιν, ἓνα γνωρίζοντες Υἱὸν, οἱ Θεόφρονες ἐκήρυξαν.

Θεοτοκίον.

Νεκρὸν με ἔδειξε, φρενὲ ἀπόγευσις· τῆς ζωῆς γὰρ τὸ ξύλον ἐκ σοῦ φανέν, Πάναγνε ἀνέστησε, καὶ Παραδείσου τῆς τρυφῆς, κληρονόμον με κατέστησεν.

Καταβασία.

Ανάξ ἀνάκτων, οἷος ἐξ οἴου μόνος, Λόγος προελθὼν Πατρός ἐξ ἀιαιτίου, Γσσοθενές σου Πνεῦμα ταῖς Ἀποστόλοις, Νημερτές ἐξέπεμψας ὡς εὐεργέτης, Ἄδουσι· Δόξα τῷ κράτει σου Κύριε.

ᾠδὴ ε΄. Ὁ Εἰρμός.

- **Τ**ῷ Δεῖῳ φέγγει σε Ἄγαθέ, τὰς τῶν ὀρθρίζοντων σοι ψυχὰς, πῶθῳ καταύγασον,
- δέομαι, σέ εἰδέναι Λόγε Θεῶ, τὸν ὄντως Θεόν,
- ἐκ ζόφου τῶν πταισμάτων ἀνακαλούμενον.

Τροπάρια.

Υποχωρεῖ μοι τὰ Χερουβὶμ, νῦν, καὶ ἡ φλογὶνὴ ῥομφαία, Δέσποτα, νῶτά μοι δίδωσι, σέ ἰδόντα Λόγε Θεοῦ, τὸν ὄντως Θεόν, Ληστῆ ὁδοποιήσαντα τὸν Παραδεισον.

Ουκέτι δέδοικα τὴν εἰς γῆν, Δέσποτα Χριστέ, ὑποστροφὴν· σὺ γὰρ ἐκ γῆς με ἀνῆγαγες, ἐπιλελησμένον, δι' εὐσπλαγχνίαν πολλήν, πρὸς ὕψος ἀφθαρσίας τῇ Ἀναστάσει σου.

Θεοτοκίον.

Τοὺς Θεοτόκον σε ἐκ ψυχῆς, Δέσποινα τοῦ κόσμου ἀγαθῆ, ὁμολογοῦντας διάσωσον· σέ γὰρ προστασίαν ἀκαταμάχητον, κεκτήμεθα τὴν ὄντως Θεογεννήτριαν.

Τῆς Ἀναλήψεως. Ὁρθρίζοντες βοῶμέν σοι.

Πληρώσας εὐφροσύνης τὰ σύμπαντα, ἐλεῆμον, ταῖς ἀνω δυνάμεσι, μετὰ σαρκὸς ἐπηδήμησας.

Αγγέλων αἱ δυνάμεις αἰρόμενον, σέ ἰδοῦσαι, τὰς πύλας, ἐκραύγαζον, τῷ Βασιλεῖ ἡμῶν ἄρατε.

Απόστολοι ἰδόντες ὑψούμενον, τὸν Σωτῆρα, ἐν τρόμῳ ἐκραύγαζον· Τῷ Βασιλεῖ ἡμῶν δόξα σοι.

Θεοτοκίον.

Παρθένον μετὰ τόκον ὑμνεῖμέν σε, Θεοτόκε· σὴ γὰρ τὸν Θεὸν Λόγον, σαρκὶ τῷ κόσμῳ ἐκύησας.

Τῶν Πατέρων. Τῷ Δεῖῳ φέγγει σου.

Ωραῖοι πόδες ὡς ἀληθῶς, σέ τῶν κρυπτῶν τὴν εἰρήνην, τὴν πάντα νοῦν ὑπερέχουσαν, πάντων τῶν Ἀγγέλων, καὶ τῶν ἀνθρώπων Χριστέ, καὶ πλήθει τῆς εἰρήνης κόσμον συνάπτουσαν.

Σοφίαν δύναμιν τοῦ Πατρὸς, Λόγον ἐνυπόστατον Χριστέ, σέ συνελθόντες ἐκήρυξαν, οἱ τῆς παναγίας ἱερωσύνης σεπτῶν, τῷ νόμῳ σφραγισθέντες Δεῖοι Διδάσκαλοι.

Υδάτων νάματα καθαρὰ, τῆς διδασκαλίας τοῦ Χριστοῦ, τὴν Ἐκκλησίαν ποτίσαντες, ἐπὶ τῶν ὑδάτων τῆς ἀναπαύσεως νῦν, τρυφᾶτε δι' αἰῶνος ἀγαλλιώμενοι.

Θεοτοκίον.

Λυχνίαν πάναγνε φαινήν, πᾶσιν ἀπαυγάζουσαν Χριστὸν, δικαιοσύνης τὸν Ἥλιον, σέ εἰδότες, μόνῃ Θεογεννητορ ἀγνή, τὴν σὴν νῦν προστασίαν ἐπικαλούμεθα.

Καταβασία.

Λυτήριον καθαρισμὸν ἀμπλακχημάτων, Πυρίπνοον δέξασθε Πνεύματος ὁρόσον, Ὡ τέκνα φωτόμορφα τῆς Ἐκκλησίας. Νῦν ἐκ Σιών γὰρ ἐξεληλύθε νόμος, Ἡ γλωσσοπυρσόμορφος Πνεύματος χάρις.

ᾠδὴ ε΄. Ὁ Εἰρμός.

- **Τ**οῦ βίου τὴν θαλάσσαν, ὑψουμένην καθαρῶν, τῶν πειρασμῶν τῷ κλύδωνι, τῷ εὐδίῳ λιμένι σε προσδραμῶν, βοῶν σοι· Ἀνάγαγε, ἐκ φθορᾶς τὴν ζωὴν μου Πολυέλεε.

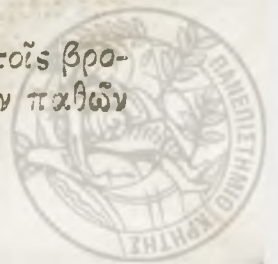
Τροπάρια.

Σταυρούμενος Δέσποτα, ταῖς μὲν ἡλαιοῖς τὴν ἀράν, τὴν καθ' ἡμῶν ἐξήλειψας· τῇ δὲ λόγγῃ νυττόμενος τὴν πλευράν, Ἀδάμ τὸ χειρόγραφον, διαρρήξας, τὸν κόσμον ἠλευθέρωσας.

Αδάμ κατενήνεκται, δι' αἰπάτης πτερινισθεῖς, πρὸς τὸ τοῦ Ἄδου βάραθρον· ἀλλ' ὁ φύσει Θεὸς τε καὶ συμπαθὴς, κατῆλθες πρὸς ἔρευναν, καὶ ἐπ' ὤμων βαστάσας συνανέστησας.

Θεοτοκίον.

Η πάναγνος Δέσποινα, ἡ τεκοῦσα τοῖς βρατοῖς, τὸν κυβερνήτην Κύριον, τῶν παθῶν

μου τὸν ἄστατον καὶ δεινόν, κατεύνασον τάρραχον, καὶ γαλήνην παράσχου τῇ καρδίᾳ μου.

Τῆς Ἀναλήψεως. Ἐκύνλωσέ με ἄβυσσος.

Ε'σκίρτησαν Ἀπόστολοι, ὀρώντες μετάρσιον σήμερον, τὸν κτίστην αἰρόμενον, ἐλπίδι τοῦ Πνεύματος, καὶ φόβῳ ἔκραζον· Δόξα τῇ ἀνόδῳ σου.

Ε'πέσησαν οἱ Ἄγγελοι, βωῶντες Χριστέ, τοῖς Μαθηταῖς σου· Ὁν τρόπον κατείδετε, Χριστὸν ἀνερχόμενον, σαρκὶ ἐλεύσεται, δίκαιος πάντων κριτῆς.

Ω'ς εἶδόν σε Σωτῆρ ἡμῶν, δυνάμεις αἰ οὐρανίαι, εἰς ὕψος αἰρόμενον σύσσωμον, ἐκραύγαζον λέγουσαι· Μεγάλη Δέσποτα, ἡ φιλοανδρωπία σου. **Θεοτοκίον.**

Βάτον σε ἀκατάφλεκτον, καὶ ὄρος καὶ κλίμακα, ἔμφυχον, καὶ πύλιν οὐράνιον, ἀξίως δοξάζομεν, Μαρία ἐνδοξε, ὀρθοδόξων καύχημα.

Τῶν Πατέρων. Τοῦ βίου τὴν θαλάσσαν.

Λαθεῖν οὐ δεδύνηται, ζηζανίων ὁ σπορευς, τὸ τῆς προνοίας ἄφατον, τῆς μανίας ἐπώνυμος ὁ κληθεῖς· Ἰουδαν ζηλώσας γὰρ, ὡς ἐκείνος ἐρράγη ὁ παμπόνηρος.

Ο' θεῖος κατάλογος, τῶν Πατέρων ὁ σεπτὸς, μονογενὲς ἀπαύγασμα, τῆς ἑσίας ἐκλάμψαν τῆς Πατρικῆς, κυρύττει σε Δέσποτα, καὶ πρὸ πάντων γεννηθέντα Υἱόν.

Γαστήρ διαρρήγνυται, κατὰ λόγον ἡ πηγὴ, τὴν θολερὰν καὶ ἄποτον, αἰρέσεων πηγάσασα δυσσεβῶν, ἀρότρῳ δεήσεως, ἱερέων ἐνδέων προμηθέστατα.

Θεοτοκίον.

Ο' μέγας προέγραψεν, ἐν Προφήταις Μωϋσῆς, σὲ κιβωτόν καὶ τράπεζαν καὶ λυχνίαν, καὶ στάμνον συμβολικῶς, σημαίνων τὴν σάρκωσιν, τὴν ἐκ σοῦ τῆ Ὑψίστου Μητροπαρθενε.

Καταβασία.

Ι'λασμὸς ἡμῖν Χριστέ καὶ σωτηρία, Ὁ Δεσπότης ἔλαμψας ἐκ τῆς Παρθένου.

Ἴν' ὡς Προφήτην θηρὸς ἐκ θαλαττίου, Στέρνων Ἰωνᾶν, τῆς φθορᾶς διαρπάσης.

Ὅλον τὸν Ἀδάμ, παγγενῆ πεπτωκότα.

Κοντάκιον. Ἦχος πλ. δ'.

Τῶν Ἀποστόλων τὸ κήρυγμα, καὶ τῶν Πατέρων τὰ δόγματα, τῇ Ἐκκλησίᾳ μίαν τὴν πίστιν ἐκράτουνεν· ἡ καὶ χιτῶνα φοροῦσα τῆς ἀληθείας, τὸν ὕφαντόν ἐκ τῆς ἀνω θεολογίας, ὀρθοτομεῖ καὶ δοξάζει, τῆς εὐσεβείας τὸ μέγα μυστήριον.

Ὁ Οἶκος.

Ε'ν ὑψηλῷ κηρύγματι τῆς τῆ Θεοῦ Ἐκκλησίας, ἀκούσωμεν βρώσης· Ὁ διψῶν, ἐρχέσθω καὶ πινέτω· ὁ κρατῆρ, ὃν φέρω, κρατῆρ ἐστὶ τῆς σοφίας· τούτου τὸ πόμα ἀληθείας, λόγῳ κεκέραια, ὕδωρ οὐ προχέων ἀντιλογίας, ἀλλ' ὁμολογίας· ἧς πίνων ὁ νῦν Ἰσραηλ, Θεὸν ὄρα φθεγγόμενον· Ἴδετε, ἴδετε, ὅτι αὐτὸς ἐγὼ εἰμι, καὶ οὐκ ἠλλοίωμαι, ἐγὼ Θεὸς πρῶτος, ἐγὼ καὶ μετὰ ταῦτα, καὶ πλὴν ἐμοῦ ἄλλος οὐκ ἐστὶν ὅλως· Ἐντεῦθεν οἱ μετέχοντες πλησθήσονται, καὶ αἰνέσουσι, τῆς εὐσεβείας τὸ μέγα μυστήριον.

Συναξάριον τοῦ Μηναίου, εἶτα τὸ παρόν.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Κυριακῇ ἑβδόμῃ ἀπὸ τοῦ Πάσχα, τὴν ἐν Νικαίᾳ πρώτην Οἰκουμενικὴν Σύνοδον ἐορτάζομεν, τῶν τριακοσίων δέκα τῶν ὀκτώ θεοφόρων Πατέρων.

Στίχοι.

Πόλου νοητοῦ ἀστέρες σελασφόροι.

Ἀκτίσιν ὕμῶν φωτίσαιτέ μοι φρένας.

Κατὰ Ἀρείου.

Ξένον τὸν Υἱὸν Πατρὸς οὐσίας λέγων Ἀρείος, ἦτω τῆς Θεοῦ δόξης ξένος.

Τὴν παροῦσαν ἐορτὴν ἐορτάζομεν, δι' αἰτίαν τοιαύτην· Ἐπειδὴ γὰρ ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστὸς, τὴν κατ' ἡμᾶς φορέσας σάρκα, τὴν οἰκονομίαν ἅπασαν ἀρρήτως ἐνήργησε, καὶ πρὸς τὸν πατρῶν ἀποκατέστη θρόνον, θελόντες δεῖξαι οἱ Ἅγιοι, ὅτι ἀληθῶς ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ ἐγένετο ἄνθρωπος, καὶ τέλειος ἄνθρωπος Θεὸς ἀνελήφθη, καὶ ἐκάθισεν ἐν δεξιᾷ τῆς μεγαλοσύνης ἐν ὑψηλοῖς, καὶ ὅτι ἡ Σύνοδος αὕτη τῶν ἁγίων Πατέρων αὕτως αὐτὸς ἀνεκήρυξε, καὶ ἀνωμολόγησεν ἐμοῦσιον καὶ ὁμότιμον τῷ Πατρί· τούτῳ τῷ λόγῳ, μετὰ τὴν ἐνδοξον Ἀνάληψιν, τὴν παροῦσαν ἐθέσπισαν ἑορτὴν, ὡσανεὶ τὸν σύλλογον τῶν τοσούτων Πατέρων πρεσιβάζοντες, ταῦτα ὀν, τὸν ἐν σαρκὶ ἀναληφθέντα, Θεὸν ἀληθινόν, καὶ ἐν σαρκὶ τέλειον ἀνδρωπον, ἀνακηρυττόντων.

Ἡ δὲ Σύνοδος αὕτη γέγονεν ἐπὶ Κωνσταντίνου τοῦ μεγάλου, ἐν τῷ εἰκοστῷ ἔτει τῆς βασιλείας αὐτοῦ. Τοῦ γὰρ διωγμοῦ παύσαμένου, οὗτος ἐν Ρώμῃ πρότερον ἄρχιεπίσκοπος μετέπειτα δὲ, καὶ τὴν πανευδαίμονα πόλιν, τὴν ἑαυτοῦ ἐπώνυμον, κτίζει, ἔπει ἀπὸ κτίσεως κόσμου πεντακισχιλιοστῷ ὀκτακισιοστῷ τριακοστῷ ἔτη· τότε δὴ καὶ τὰ κατὰ τὸν Ἀρείου ἤρξατο· Ὁς ὤρμητο μὲν ἐκ Λιβύης· εἰς Ἀλεξάνδρειαν δὲ γενοῦς, καὶ Διάκονος ὑπὸ τοῦ ἁγίου ἱερομάρτυρος Πέτρου Ἀλεξανδρείας χειροτονηθεὶς, ἐπειδὴ βλασφημῆεν κατὰ τοῦ Υἱοῦ τοῦ Θεοῦ ἤρξατο, κτίσμα τούτου ἀνακηρύττων, ἐξ οὐκ ὄντων τε γενέσθαι, καὶ πόρρω ὄντα τῆς θεϊκῆς ἀξίας, καταχρηστικῶς δὲ Σοφίαν καὶ Λόγον Θεοῦ λέγεσθαι, ὡς δὴθεν ἀντικαθιστάμενος Σαβελλίῳ τῷ δυσσεβεῖ, μονοπρόσωπον καὶ μονοῦσιστατον λέγοντι τὴν Θεότητα, καὶ ποτὲ μὲν Πατέρα γίνεσθαι ποτὲ δὲ Υἱόν, ποτὲ δὲ Πνεῦμα ἅγιον. Ταῦτα ὀν τὸν Ἀρείου βλασφημοῦντα, ὁ μέγας Πέτρος τῆς ἱερουσύνης ἀπίσταται, τὸν Χριστὸν ὡς βρέφος ἐπὶ τοῦ ἁγίου Θουσιασταρίου ἰδῶν,

διεφρώγως αναβεβλημένον ἱμάτιον, καὶ λέγοντα, τὸν Ἄρειον διαφρώξαι αὐτό.

Ἀρχιλλᾶς δὲ, ὁ μετὰ Πέτρον ἀρχιερατεύσας τῆς Ἀλεξάνδρου, ἐπὶ ὑποσχέσει, λυεὶ πάλιν τὸν Ἄρειον· πρὸς δὲ, καὶ Πρεσβύτερον χειροτονεῖ, καὶ τοῦ κατ' Ἀλεξάνδρειαν διδασκαλείου προϊστάται. Τοῦ δὲ Ἀχιλλᾶ τελευτήσαντος, Ἀλέξανδρος γίνεται· ὃς τὸν Ἄρειον πάλιν τὰ αὐτὰ καὶ χεῖρνα βλασφημοῦντα εὐρών, τῆς Ἐκκλησίας ἐξέωσε, διὰ Συνόδου αὐτὸν καθελών. Ὡς δὲ φησι Θεοδώρητος, ἔτι καὶ τρεπτῆς φύσεως τὸν Χριστὸν ἐδογματίζε, καὶ τὸ, ἄνουν καὶ ἄψυχον ἀνελπφέναι σάρκα τὸν Κύριον, πρῶτος οὗτος ἠρεύξατο. Ὁ μὲντοι Ἄρειος πολλοὺς τῆ αὐτοῦ δυσσεβείᾳ ὑπαγαγὼν, γράφει, καὶ οἰκειοῦται τὸν Νικομηδείας Εὐσέβιον, τὸν Ἰούρου Παυλίνου, Εὐσέβιον τε τὸν Καισαρείας, καὶ ἄλλους, καὶ κατὰ τοῦ Ἀλεξάνδρου χωρεῖ. Ὁ δ' Ἀλέξανδρος, ἀπανταχοῦ τῆς οἰκουμένης τὰς βλασφημίας ἐκείνου καὶ τὴν καθαίρεισιν πέμψας, πολλοὺς πρὸς ἄμυναν ἤγειρε.

Τῆς οὖν Ἐκκλησίας ταραττομένης, καὶ μηδεμιᾶς Σεραπείας εἰς τὴν περὶ τοῦ δόγματος φιλονεικίαν φαινομένης, ὁ μέγας Κωνσταντῖνος, ἀπανταχόθεν τῆς οἰκουμένης, δημοσίοις ὀχίμασι, τοὺς παρόντας Πατέρας συναγαγὼν ἐν Νικαίᾳ, ἐκείσε καὶ αὐτὸς παραγίνεται. Καὶ οἱ, τῶν Πατέρων πάντων καθισάντων, προτραπείς καὶ αὐτὸς ἐκάθισεν, οὐκ ἐν βασιλικῷ θρόνῳ, ἀλλ' ἐν ὑψιμένῳ τῆς ἀξίας καθίσρατι· καὶ τῶν κατὰ τὸν Ἄρειον λαληθέντων, ἀναθέματι μὲν ἐκείνος, καὶ οἱ ἐκείνῳ συμφρονοῦντες ἅπαντες ὑποβάλλονται. Ὁ δὲ τοῦ Θεοῦ Λόγος παρὰ τῶν ἁγίων Πατέρων ὁμοούσιος, καὶ ὁμότιμος, καὶ συνάναρχος ἀνακηρύττεται τῷ Πατρί. Ἐκτιθίεσσι δὲ οὗτοι, καὶ τὸ τῆς πίστεως ἅγιον Σύμβολον, ἀγαγόντες αὐτὸ μέχρι τοῦ, Καὶ εἰς τὸ, Πνεῦμα τὸ ἅγιον· τὰ γὰρ ἐξῆς, ἢ δευτέρα ἀνεπλήρωσε Σύνοδος. Ἐκύρωσε δὲ πρὸς τοῦτοις ἡ πρώτη Σύνοδος καὶ τὴν τοῦ Πάσχα Ἐορτῆν, πότε, καὶ πῶς δεῖ ἡμᾶς αὐτὴν ἐκτελεῖν, καὶ μὴ μετὰ Ἰουδαίων, ὡς περ ἦν πρότερον ἐθιμον. Ἐκτιθίεσσι δὲ καὶ Κανόνας περὶ Ἐκκλησιαστικῆς καταστάσεως εἰκοσι. Τὸ δὲ ἅγιον τῆς πίστεως Σύμβολον, ὁ μέγας καὶ ἰσαπόστολος Κωνσταντῖνος, ὕστερος πάντων, ἐρυθρῶς ἐπεκύρωσε γράμμασιν.

Ἦσαν δὲ Ἀρχιερεῖς μὲν τῶν ἁγίων τούτων Πατέρων, διακόσιαι τριάκοντα καὶ δύο· Ἱερεῖς δὲ, καὶ Διάκονοι, πρὸς δὲ καὶ Μονάζοντες, ἐγδοήκοντα καὶ ἕξ· οἱ συμπρόντες δὲ, τριακόσιαι δέκα καὶ οὐκτώ. Οἱ δ' ἐπισημότεροι ἦσαν οὗτοι· Σίλβειστρος ὁ τῆς Ῥώμης Ἀρχιερεὺς, Μητροφάνης Κωνσταντινουπόλεως ἀσθενῶν· οὗτοι δὲ παρῆσαν διὰ τοποτηρητῶν. Ἀλέξανδρος ὁ Ἀλεξανδρείας, σὺν Ἀθανασίῳ τῷ μεγάλῳ, Ἀρχιδιακόνῳ τότε ὑπάρχοντι· Εὐστάθιος ὁ Ἀντιοχείας, καὶ Μακάριος Ἱεροσολύμων· ὁ δὲ οἰσ Κουδρούθης Ἐπίσκοπος· Παφνούτιος ὁ ὁμοιογνητῆς· ὁ μυροβλύτης Νικόλαος, καὶ Σπυρίδων ὁ Τριμυθούντος, ὃς τὸν ἐκείσε φιλόσοφον καταβαλὼν, ἐβάπτισε, τὸ τρισήλιον αὐτῷ ὑποδείξας. Ἐν τῷ μεταξύ δὲ τῆς Συνόδου, δύο πρὸ Θεοῦ μεταστάντων Πατέρων Ἀρχιερέων, ὁ μέγας Κωνσταντῖνος, τοῖς αὐτῶν κηρωτοῖς τὸν ἔρον τῆς ἀγίας Συνόδου ἐνέθεμενος, καὶ ἀσφαλῶς περικλείσας, εὐρεν ἐκείνον καὶ παρ' αὐτῶν κυρωθέντα τε καὶ ὑπογραφέντα, ἀρρήτοις λόγοις Θεοῦ.

Τελεσθείσης δὲ τῆς Συνόδου, ἐπεὶ καὶ ἡ Πόλις ἤδη ἀνοικοδομηθεῖσα πεπλήρωτο, μετακαλεῖται Κωνσταντῖνος ὁ μέγας τοὺς ἁγίους ἐκείνους ἅπαντας ἄνδρας· οἱ καὶ περιελθόντες σύμπαντες, καὶ εὐξάμενοι, ταύτην ἀρκούντως Βασιλευσάντων εἶναι τῶν Πόλεων προσκυροῦσι, καὶ τῇ Μητρὶ τοῦ Λόγου ταύτην ἀνέθεντο, τοῦ Βασιλέως κελεύσαντος· καὶ οὕτως οἱ Ἅγιοι ἕκαστος οἰκαδὲ ἀνεχώρησαν.

Ἄλλα μὴπω τοῦ μεγάλου πρὸς Θεὸν ἐκδημήσαντος

Κωνσταντῖνου, σὺν τῷ Γίῳ δὲ αὐτοῦ Κωνσταντίῳ τὰ σκῆπτρα δίδοντες, ὁ Ἄρειος τῷ Βασιλεῖ πρόσεισι, λέγων καταλιπεῖν ἅπαντα, καὶ τῇ Ἐκκλησίᾳ ἐνωθῆναι Θεῷ. Γράφας τοίνυν τὰς αὐτοῦ βλασφημίας, ἀπηώρησε τοῦ τραγῆλου· καὶ ὡς δῆλθεν τῇ Συνόδῳ πειθόμενος, ἐκείνα χειρὶ περικρούων, τοῦτοις ἔλεγε πείθεσθαι. Ἀμέλει καὶ ὁ Βασιλεὺς, δεξασθαι εἰς κοινωνίαν τὸν Ἄρειον τῷ Πατριάρχῃ τῆς Κωνσταντινουπόλεως ἐνεκελεύετο. Ἦν δὲ τότε μετὰ Μητροφάνην, Ἀλέξανδρος· ὃς, τὸ δύστροπον εἰδὼς τοῦ ἄνδρος, ἀμφιβάλλων ἦν, καὶ δεόμενος τοῦ Θεοῦ δεῖξαι αὐτῷ, εἰ κατὰ γνώμην αὐτοῦ κοινωνήσῃ Ἄρειῳ. Ἐπεὶ δ' ὁ καιρὸς ἐπίστη, καθ' ἐν εἶδει συλλειτουργήσῃ αὐτῷ, θερμότερος γίνεται τῆς προσευχῆς. Ὁ δὲ Ἄρειος, εἰς τὴν Ἐκκλησίαν ἐρχόμενος, περὶ που τὸν κίονα τοῦ φέρου, νυξάσης αὐτὸν τῆς γαστρῆς, εἰς δημόσιον ἀπότατον εἰσεῖσι· κἀκεῖσε διαρράγει, σύμπασαν τὴν ἐνδοθεν πλάσιν κάτωθεν ἐξηρεύγεται, τὴν τοῦ Ἰουδα ῥῆξιν ὑποστάς ἐπὶ ἴσῃ προδοσίᾳ τοῦ Λόγου· καὶ τὸν Ἰῖον τοῦ Θεοῦ τῆς Πατρικῆς οὐσίας ἀπορρήγνυς, αὐτὸς διαρρήγνυται, νεκρὸς εὐρείβει· καὶ οὕτως ἡ τοῦ Θεοῦ Ἐκκλησία τῆς ἐκείνου λύμης ἀππλλακται.

Ταῖς τῶν ἁγίων τριακοσίων δέκα καὶ οὐκτώ Θεοφόρων Πατέρων πρεσβείαις, Χριστέ ὁ Θεὸς ἡμῶν, ἐλέησον ἡμᾶς. Ἀμήν.

ᾠδὴ ζ. Ὁ Εἰρμός.

» **Δ**ροσοβόλον μὲν τὴν κάμινον, εἰργάσατο,
» Ἄγγελος τοῖς ὀσίοις Παισὶ· τοὺς Χαλ-
» δαίους δὲ καταφλέγον πρόσταγμα Θεοῦ, τὸν
» τύραννον ἔπεισε βοᾶν· Εὐλογητὸς εἶ ὁ Θεός,
» ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Τροπάρια.

Οδυρόμενος τῷ πάθει σου ὁ ἥλιος, ζόφον περιεβάλετο, καὶ ἐν ἡμέρᾳ ἐπὶ πᾶσαν Δέσποτα τὴν γῆν, τὸ φῶς συνεσιότασε βοῶν· Εὐλογητὸς εἶ ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Ημφιάσατο Χριστὲ τῇ καταβάσει σε, φέγγος τὰ καταχθόνια· ὁ Προπάτωρ δὲ θυμηδίας ἔμπλεως ὄφθεις, χορευῶν ἐσκίρτησε, βοῶν· Εὐλογητὸς εἶ ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Θεοτοκίον.

Διὰ σὺ Μητερ Παρθένε φῶς ἀνέτειλε, πάση τῇ οἰκουμένῃ φαιδρὸν· τὸν γὰρ κτίστην σὺ τῶν ἀπάντων τέτοκας Θεόν· ὃν αἴτησαι Πάναγνε ἡμῖν, καταπεμφθῆναι τοῖς πιστοῖς τὸ μέγα ἔλεος.

Τῆς Ἀναλήψεως· Ὁ ἐν καμίνῳ πυρός.

Ο ἐν νεφελῇ φωτός, ἀναληφθεῖς καὶ σώσας κόσμον, εὐλογητὸς ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Επὶ τῶν ὤμων Χριστέ, τὴν πλανηθεῖσαν ἄρας φύσιν, ἀναληφθεῖς, τῷ Θεῷ καὶ Πατρὶ προσήγαγες.

Ο ἀνελθὼν ἐν σαρκί, πρὸς τὸν ἀσώματον Πατέρα, εὐλογητὸς ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Θεοτοκίον.

Ο ἐκ Παρθένου τεχθεὶς, ἦν Θεοτόκον ἀπειργάσω, εὐλογητὸς ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Τῶν Πατέρων. Δροσοβόλον μὲν τὴν κάμινον.

Νενικήκατε μανίας τὸν ἐπώνυμον, Ἄρειον, τὸν μανέντα δεινῶς, καὶ λαλήσαντα εἰς τὸ ὕψος ἀδίκᾳ Θεοῦ. Υἱῶ γὰρ ἠρνήσατο βοᾶν· Εὐλογητὸς εἶ ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Τὸν Υἱὸν βροντῆς μιμούμενοι θεσπέσιοι, Λόγον Πατρὶ συνάναρχον, καὶ ὁμόθρονον, πυρμόρφους στόμασιν ὑμῶν, τοὺς πάντας διδάσκετε βοᾶν· Εὐλογητὸς εἶ ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Ως ὑπόπτεροι τῷ Λόγῳ βοηθήσαντες, ἦκετε θεσμακάριστοι· οἰκουμένης γὰρ ἐκ περάτων ἤθροισεν ὑμᾶς, τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιον βοᾶν· Εὐλογητὸς εἶ ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Θεοτοκίον.

Νεανίας τρεῖς ἢ κάμινος ἐκ ἐφλεξε, γέννησιν προτυπῆσα τὴν σὴν· τὸ γὰρ θεῖον πῦρ σε μὴ φλέξαν, ὠκῆσεν ἐν σοὶ, καὶ πάντας ἐφώτισε βοᾶν· Εὐλογημένη ἡ Θεὸν σαρκὶ κυήσασα.

Καταβασία.

Σύμφωνον ἐθρόησεν ὀργάνων μέλος, Σέβειν τὸ χρυσοτέκτον ἀψυχον βρέτας· Ἡ' τοῦ Παρακλητοῦ δὲ φωσφόρος χάρις, Σεβασμιάζει τοῦ βοᾶν· Τριάς μόνη, Ἰσοσθενής, ἀναρχος, Εὐλογητὸς εἶ.

ᾠδὴ ἡ. Ὁ Εἰρμός.

» **Ε**κ φλογὸς τοῖς ὁσίοις δρόσον ἐπήγασας,
» **Ε**καὶ Δικαίου θυσίαν ὕδατι ἐφλεξας· ἀπαντα γὰρ δρᾶς Χριστέ, μόνῳ τῷ βούλεσθαι·
» ὃν ὑπερυψοῦμεν εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Τροπάρια.

Ιουδαίων τὸν πάλαι προφητοκτόνον λαὸν, θεοκτόνον ὁ φθόνος νῦν ἀπειργάσατο, σὲ ἐπὶ Σταυρῷ ἀναρτήσαντα Λόγε Θεῶ, ὃν ὑπερυψοῦμεν εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Οὐρανίους ἀψίδας ἐκαταλέλοιπας, καὶ εἰς Ἄδου φοιτήσας, ὅλον συνήγειρας, κείμενον Χριστέ, ἐν σαπρίᾳ τὸν ἄνθρωπον, σὲ ὑπερυψοῦντα εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας. **Θεοτοκίον.**

Εκ φωτὸς φωτοδότην Λόγον συνέλαβες, καὶ τεκοῦσα ἀφράστως τοῦτον δεδόξασαι· Πνεῦμα γὰρ ἐν σοὶ, Κόρη θεῖον ἐσκῆνωσεν· ὅθεν σε ὑμνοῦμεν εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Τῆς Αναλήψεως. Τὸν ἐκ Πατρὸς πρὸ αἰώνων.

Τὸν ἐν δυσι ταῖς οὐσίαις, ἀναστάντα ζωοδότην Χριστὸν, εἰς οὐρανοὺς μετὰ δόξης,

καὶ Πατρὶ συγκαθεζόμενον, ἱερεῖς ὑμνεῖτε, λαὸς ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Τὸν ἐκ δουλείας τὴν κτίσιν, τῶν εἰδώλων λυτρωσάμενον, καὶ παραστήσαντα ταύτην, ἐλευθέραν τῷ ἰδίῳ Πατρὶ, σὲ Σωτῆρ ὑμνοῦμεν, καὶ σὲ ὑπερυψοῦμεν, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Τὸν τῆ αὐτοῦ καταβάσει, καθελόντα τὸν ἀντίπαλον, καὶ τῆ αὐτοῦ ἀναβάσει, ἀνυψώσαντα τὸν ἄνθρωπον, ἱερεῖς ὑμνεῖτε, λαὸς ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Θεοτοκίον.

Τῶν Χερουβὶμ ὑπερτέρα, ἀνεδείχθης Θεοτόκε, ἐν τῇ γαστρί σου τὸν τούτοις, ἐποχήμενον βαστάσασα· ὃν σὺν Ἀσωμάτοις, βροτοὶ δοξολογοῦμεν, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Τῶν Πατέρων. Ἐκ φλογὸς τοῖς ὁσίοις.

Πυρσωθέντες ἀκτίσι τῆς σῆς Θεότητος, οἱ Χρηστοὶ σου Ποιμένες σὲ ὠμολόγησαν, γενεσιουργὸν τῶν ἀπάντων καὶ Κύριον, ὃν ὑπερυψοῦμεν εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ο χορὸς τῶν Ποιμένων ὁ παναοίδιμος, ἀθροισθεὶς θεοφρόνως Τριάδα ἀκτιστον, νῦν θεολογῶν, πάντας διδάσκει βοᾶν· Σὲ ὑπερυψοῦμεν εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Γεράρχαι ποιμένες οἱ ἀξιάγαστοι, τὴν Χριστοῦ Ἐκκλησίαν, ἀκαταφωτίζουσιν, ἄλλοι ἄλλαχῆ ταύτην καταφαιδρύναντες, καὶ ὑπερυψοῦντες εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Θεοτοκίον.

Μυστικῶς ἐν εἰκόσι προθεάσαντο, οἱ Προφῆται σε πάντες Λόγον κυήσασαν· σάρκα γὰρ ἐκ σοῦ λαβὼν οὗτος προῆλθε διπλοῦς, ὃν ὑπερυψοῦμεν εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Καταβασία.

Λύει τὰ δεσμά, καὶ δροσίζει τὴν φλόγα, Ὁ τρισσοφεγγῆς τῆς θεαρχίας τύπος· Ὑμνοῦσι Παῖδες· εὐλογεῖ δὲ τὸν μόνον, Σωτῆρα καὶ παντουργὸν ὡς εὐεργέτην· Ἡ' δημιουργηθεῖσα σύμπασα κτίσις.

ᾠδὴ δ. Ὁ Εἰρμός.

» **Θ**εὸν ἀνθρώποις ἰδεῖν ἀδύνατον, ὃν οὐ
» **Θ**τολμᾷ Ἀγγέλων ἀτενίσαι τὰ τάγματα·
» **Τ**α· διὰ τοῦ δὲ Πάναγνε ὠράθη βροτοῖς Λόγος σεσαρκιωμένος· ὃν μεγαλύνοντες, σὺν ταῖς
» οὐρανίαις στρατιαῖς σὲ μακαρίζομεν.

Τροπάρια.

Παθῶν ἀμέτοχος σὺ διέμεινας, Λόγε Θεοῦ, σαρκὶ προσομιλήσας τοῖς πάθεσιν· ἄλλα λύεις τῶν παθῶν τὸν ἄνθρωπον, πάθεσι χρι-

ματίσας, πάθος, Σωτήρ ἡμῶν· μόνος γὰρ ὑπάρχεις ἀπαθὴς καὶ παντοδύναμος.

Φθορὰν θανάτου καταδεξάμενος, διαφθορᾶς ἐτήρησας τὸ σῶμά σου ἄγευστον· ἡ δὲ σὴ ζωοποιὸς καὶ θεία ψυχὴ, Δέσποτα ἐν τῷ Ἄδῃ οὐ καταλέλειπται· ἀλλ' ὡσπερ ἐξ ὕπνου ἀναστὰς, ἡμᾶς συνήγειρας.

Τριαδικόν.

Θεὸν Πατέρα, Υἱὸν συνάναρχον, πάντες βροτοὶ, ἐν χεῖλεσιν ἀγνοῖς μὲν δοξάζομεν, τὴν δὲ ἀρρήτον καὶ ὑπερένδοξον, Πνεύματος παναγίου, δύναμιν σέβομεν· μόνη γὰρ ὑπάρχει πανσθενὴς Τριάς ἀχώριστος.

Τῆς Ἀναλήψεως. Σὲ τὴν ὑπὲρ νοῦν.

Σὲ τὸν λυτρωτὴν τοῦ κόσμου, Χριστὸν τὸν Θεόν, οἱ Ἀπόστολοι βλέποντες, ἐνθέως ὑψούμενον, μετὰ δέους σκιρτῶντες ἐμεγαλυνον.

Σοῦ τὴν θεωθείσαν σάρκα, ὀρώντες Χριστέ, ἐν τῷ ὕψει οἱ Ἄγγελοι, ἀλλήλοις διένευον· Ἀληθῶς οὗτος ἐστὶν ὁ Θεὸς ἡμῶν.

Σὲ τῶν ἀσωμάτων τάξεις, Χριστέ ὁ Θεός, ἐν νεφέλαις αἰρόμενον, ἰδοῦσαι ἐκραύγαζον· Τῷ τῆς δόξης Βασιλεῖ, πύλας ἄρατε.

Θεοτοκίον.

Χαῖρε Θεοτόκε, Μήτηρ Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ· ὃν ἐκύησας σήμερον, ἐκ γῆς ἀνιπτάμενον, σὺν Ἄγγελοι ὀρώσα ἐμεγάλυνες.

Τῶν Πατέρων. Θεὸν ἀνθρώποις.

Εὐρῶν συμμάχους ὑμᾶς συνήθροισε, τῇ κραταιᾷ δυνάμει καθοπλίσας τῷ Πνεύματος, ὁ Πατρί συνάναρχος καὶ σύνηθρος, Λόγος ὁ πρὸ αἰῶνων· ὃν νῦν Πανίεροί, σὺν ταῖς οὐρανίαις στρατιαῖς, αἰεὶ δοξάζετε.

Νομὴν Ἀρείου δεινῆς αἱρέσεως, ὡς ἰατροὶ ψυχῶν τε καὶ σωμάτων ἐστήσατε, ἱερῶς τῆς πίστεως τὸ Σύμβολον, πᾶσιν ἐκτεθεικότες· ὃ νῦν κατέχοντες, μνήμην τὴν ὑμῶν, Ἱεουργοί, αἰεὶ δοξάζομεν.

Ὡς φῶς ὑπάρχων, Χριστέ, πανάχραντον, τῆς τῶν παθῶν ἀχλύος τὴν ψυχὴν μου ἐκλύτρωσαι, ταῖς πρεσβείαις Δέσποτα τῶν σῶν λειτουργῶν, τῶν νῦν σε κηρυζάντων, ἀναρχον, ἀκτιστον, κτίστην τε τῶν ὅλων, καὶ Θεὸν Πατρί συνάναρχον.

Θεοτοκίον.

Νεκροῖς ἀνάστασις νῦν δεδώρηται, διὰ τῆς σῆς ἀφράστου καὶ ἀρρήτου κηύσεως, Θεοτόκε Δέσποινα· ζωὴ γὰρ ἐκ σοῦ, σὰρκα περικειμένη, πᾶσιν ἐξέλαμψε, καὶ τὸ τοῦ θανάτου ἀμειδὲς σαφῶς διέλυσεν.

Καταβασία.

Χαίροις Ἄνασσα, μητροπάρθενον κλέος· Ἄπαν γὰρ εὐδίνητον εὐλαλον στόμα, Ῥήτρεϋον, οὐ σθένει σε μέλπειν ἀξίως· Ἰλλιγιᾶ δὲ νοῦς, ἅπασ σου τὸν τόκον Νοεῖν· ὅθεν σε συμφώνως δοξάζομεν,
Τὸ, Ἅγιος Κύριος, ὁ Θεὸς ἡμῶν, ἐκ γ'.

Ἐξαποστειλάριον Ἀναστάσιμον.

Τοῖς Μαθηταῖς συνέλθωμεν.

Τιβεριάδος θάλασσα, σὺν παισὶ Ζεβεδαίου, Ναθαναὴλ, τῷ Πέτρῳ τε, σὺν δυσὶν ἄλλοις πάλαι, καὶ Θωμᾶν εἶχε πρὸς ἄγραν· οἱ, Χριστοῦ τῇ προστάξει, ἐν δεξιοῖς χαλάσαντες, πλῆθος εἴλικον ἰχθύων· ὃν Πέτρος γνοὺς, πρὸς αὐτὸν ἐνήχητο· οἷς τὸ τρίτον φανείς, καὶ ἄρτον ἔδειξε, καὶ ἰχθὺν ἐπ' ἀνθρώπων.

Ἔτερον τῶν Πατέρων.

Γυναῖκες ἀκτίστητε.

Πατέρων θείων σήμερον, τὴν μνήμην ἐορτάζοντες, ταῖς παρακλήσεσι τούτων, δεόμεθα πανοικτίρμον· Πάσης βλάβης αἱρέσεων, ῥῦσαι λαόν σου Κύριε, καὶ πάντας καταξιώσον, Πατέρα, Λόγον δοξάζειν, καὶ τὸ πανάγιον Πνεῦμα.

Ἔτερον τῆς Ἀναλήψεως.

Τῶν Μαθητῶν ὀρώντων σε ἀνελήφθης, Χριστέ πρὸς τὸν Πατέρα συνεδριάζων· Ἄγγελοι προτρέχοντες ἐκραύγαζον· Ἄρατε πύλας, ἄρατε· ὁ Βασιλεὺς γὰρ ἀνῆλθε, πρὸς τὴν ἀρχίφωτον δόξαν.

Εἰς τοὺς Αἴνους, ἱστώμεν Στίχους ἢ καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ Ἀναστάσιμα δ'· καὶ τῶν Ἁγίων Πατέρων δ'.

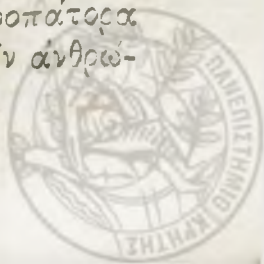
Τὰ Ἀναστάσιμα. Ἦχος πλ. β'.

Ὁ Σταυρός σου Κύριε, ζωὴ καὶ ἀνάστασις, ὑπάρχει τῷ λαῷ σου· καὶ ἐπ' αὐτῷ πεποιθότες, σὲ τὸν ἀναστάντα Θεὸν ἡμῶν ὑμνοῦμεν· Ἐλέησον ἡμᾶς.

Ἡ ταφὴ σου Δέσποτα, Παράδεισον ἠνοιξε τῷ γένει τῶν ἀνθρώπων· καὶ ἐκ φθορᾶς λυτρωθέντες, σὲ τὸν ἀναστάντα Θεὸν ἡμῶν ὑμνοῦμεν· Ἐλέησον ἡμᾶς.

Σὺν Πατρὶ καὶ Πνεύματι, Χριστὸν ἀνυμνήσωμεν, τὸν ἀναστάντα ἐκ νεκρῶν, καὶ πρὸς αὐτὸν ἐκβοῶμεν· Σὺ ζωὴ ὑπάρχεις, ἡμῶν καὶ ἀνάστασις· Ἐλέησον ἡμᾶς.

Τριήμερος ἀνέστης Χριστέ, ἐκ τάφου, καθὼς γέγραπται, συνεγείρας τὸν Προπάτορα ἡμῶν· διό σε καὶ δοξάζει, τὸ γένος τῶν ἀνθρώπων, καὶ ἀνυμνεῖ σου τὴν Ἀνάστασιν.

Τῶν Πατέρων Προσόμοια. Ἦχος πλ. β'.

Ὅλην ἀποθέμενοι.

Ο ἅλην συγκροτήσαντες, τὴν τῆς ψυχῆς ἐπιστήμην, καὶ τῷ θείῳ Πνεύματι, συνδιασκειψάμενοι, τὸ μακάριον, καὶ σεπτὸν Σύμβολον, οἱ σεπτοὶ Πατέρες, θεογράφως διεχάραξαν ἐν ᾧ σαφέστατα, τῷ Γεγεννηκότι συνάναρχον, τὸν Λόγον ἐκιδιδάσκουσι, καὶ παναληθῶς ὁμοῖον, ταῖς τῶν Ἀποστόλων, ἐπόμενοι προδήλως διδασκαίαις, οἱ εὐκλεεῖς καὶ πανόλβιοι, ὄντως καὶ Θεόφρονες.

Δίς.

Στίχ. Εὐλογητός εἶ Κύριε ὁ Θεὸς τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Ο ἅλην εἰσδεξάμενοι, τὴν νοητὴν λαμπηδόνα, τοῦ ἁγίου Πνεύματος, τὸ ὑπερφύεστατον χρησμολόγημα, τὸ βραχὺ ῥήματι, καὶ πολὺ συνέσει, θεοπνεύστως ἀπεφθέγγαντο, ὡς Χριστοκήρυκες, εὐαγγελικῶν προϊστάμενοι, δογματῶν οἱ μακάριοι, καὶ τῶν εὐσεβῶν παραδόσεων, ἀνωθεν λαβόντες, τὴν τούτων ἀποκαλύψιν σαφῶς, καὶ φωτισθέντες ἐξέθεντο, ὄρον θεοδιδακτον.

Στίχ. Συναγάγετε αὐτῷ τοὺς Ὁσίους αὐτοῦ.

Ο ἅλην συλλεξάμενοι, ποιμαντικὴν ἐπιστήμην, καὶ θυμὸν κινήσαντες, νῦν τὸν δικαιοτάτον ἐνδικιώτατα, τοὺς βαρεῖς ἤλασαν, καὶ λοιμῶδεις λύκους, τῇ σφενδόνη τῇ τοῦ Πνεύματος, ἐκσφενδονήσαντες, τοῦ τῆς Ἐκκλησίας πληρώματος, πεσόντας ὡς πρὸς θάνατον, καὶ ὡς ἀνιάτως νοσήσαντας, οἱ θεῖοι Ποιμένες, ὡς δοῦλοι γνησιώτατοι Χριστοῦ, καὶ τοῦ ἐνθέου κηρύγματος, μύσται ἱερώτατοι.

Δόξα. Ἦχος πλ. δ'.

Τῶν ἁγίων Πατέρων ὁ χορὸς, ἐκ τῶν τῆς οἰκουμένης περάτων συνδραμῶν, Πατρός, καὶ Υἱοῦ, καὶ Πνεύματος ἁγίου, μίαν οὐσίαν ἐδογματίσει καὶ φύσιν, καὶ τὸ μυστήριον τῆς θεολογίας, τρανῶς παρέδωκε τῇ Ἐκκλησίᾳ· ἕς εὐφημοῦντες ἐν πίστει μακαρίσωμεν λέγοντες· Ὡς θεία παρεμβολή, θεηγόροι ὀπλίται, παρατάξεως Κυρίου· ἀστέρες πολὺφωτοι, τοῦ νοητοῦ στερεώματος· τῆς μυστικῆς Σιών οἱ ἀκαθαίρετοι πύργοι· τὰ μυρίπνοα ἄνθη τῆ Παραδείσου· τὰ πάγχρυσά στόματα τοῦ Λόγου· Νικαίας τὸ καύχημα· οἰκουμένης ἀγλαΐσμα· ἐκτενωῶς πρεσβεύσατε, ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Καὶ νῦν. Ὑπερευλογημένη ὑπάρχεις.

Δοξολογία μεγάλη, καὶ Ἀπόλυσις.

Εἰς τὴν πρώτην Ὥραν, τὸ Ἑωθινόν. Ἦχος πλ. β'.

Μετά τὴν εἰς Ἄδου κάθοδον, καὶ τὴν ἐκ νεκρῶν ἀνάστασιν, ἀθυμοῦντες, ὡς εἰκός, ἐπὶ τῷ χωρισμῷ σου, Χριστέ, οἱ Μαθηταί, πρὸς ἐργασίαν ἐτρέψθησαν· καὶ πάλιν πλοῖα καὶ δίκτυα, καὶ ἄγρα οὐδαμοῦ. Ἀλλὰ σὺ Σῶτερ ἐμφανισθεῖς, ὡς Δεσπότης πάντων, δεξιῶς τὰ δίκτυα κελεύεις βαλεῖν. Καὶ ἦν ὁ λόγος ἔργον εὐθύς· καὶ πλῆθος τῶν ἰχθύων πολὺ, καὶ δεῖπνον ξένον ἑτοιμον ἐν γῆ· ἧ μετασχόντων τότε σου τῶν Μαθητῶν, καὶ ἡμᾶς νῦν νοητῶς καταξίωσον ἐντροφεῖσαι, φιλόνηρωπε Κύριε.

Εἰς τὴν Λειτουργίαν.

Τὰ Τυπικά, καὶ οἱ Μακαρισμοὶ εἰς ιβ'.

Τῆς Ὀκτωήγου εἰς δ'. Ἦχος πλ. β'.

Μνήστητί μου, ὁ Θεὸς ὁ Σωτὴρ μου, ὅταν ἐλθῆς ἐν τῇ βασιλείᾳ σου, καὶ σῶσόν με, ὡς μόνος φιλόνηρωπος.

Διὰ ξύλου, τὸν Ἄδαμ ἀπατηθέντα, διὰ ξύλου Σταυροῦ πάλιν ἔσωσας, Ληστήν βρωῶντα· Μνήστητί μου Κύριε, ἐν τῇ βασιλείᾳ σου.

Αἴτου πύλας, καὶ μοχλοῦς συντρίψας, ζωοδότα, ἀνέστησας ἅπαντας, Σωτὴρ βρωῶντας· Δόξα τῇ Ἐγέρσει σου.

Μνήστητί μου, ὁ τὸν θάνατον σκυλεύσας, τῇ ταφῇ σου· καὶ τῇ Ἀναστάσει σου, χαρὰς τὰ πάντα, πληρώσας ὡς εὐσπλαγχνος.

Τῆς Ἀναλήψεως ἡ γ'. Ὡδή εἰς δ'. καὶ τῶν ἁγίων Πατέρων ἡ ε'. Ὡδή εἰς δ'.

Ἀπόστολος καὶ Εὐαγγέλιον τῆς ἡμέρας.

Κοινωνικά. { Δίνετε τὸν Κύριον, καὶ
Εἰς μνημόσυνον αἰώνιον.

Τῆ ΚΥΡΙΑΚῆ ΤΩΝ ἉΓΙΩΝ ΠΑΤΕΡΩΝ
ΕΣΠΕΡΑΣ.

Εἰς τὸ, Κύριε ἐκέκραξα, ἱστῶμεν Στίχους ε' καὶ ψάλλομεν Στιχηρά τῶν Πατέρων γ'.

Ἦχος πλ. β'. Ἡ ἀπεγνωσμένη.

Εἴ κ' γαστρός ἐτέχθης πρὸ ἑωσφόρου, ἐκ Πατρὸς ἀμήτωρ πρὸ τῶν αἰώνων, καὶ ἄν Ἄρειος κτίσμα σε, καὶ οὐ Θεὸν δοξάζει, τόλμη συνάπτων σε τὸν κτίστην, ταῖς κτίσμασιν ἀφρόνως, ὕλην πυρός τοῦ αἰωνίου, ἐκτυπῶ θησαυρίζων· ἀλλ' ἡ Σύνοδος ἡ ἐν Νικαίᾳ, Υἱὸν Θεοῦ σε ἀνεκήρυξε Κύριε, Πατρί καὶ Πνεύματι σύμβρονον.

Τίς σου τὸν χιτῶνα Σῶτερ διεῖλεν; Ἄρειος σὺ ἔφης, ὁ τῆς Τριάδος, τεμῶν τὴν οὐ-

τιμον, ἀρχὴν εἰς διαιρέσεις· οὗτος ἠθέτησέ σε εἶναι, τὸν ἕνα τῆς Τριάδος· οὗτος Νεστόριον διδάσκει, Θεοτόκον μὴ λέγειν· ἀλλ' ἡ Σύνοδος ἢ ἐν Νικαίᾳ, Υἱὸν Θεοῦ σε ἀνεκήρυξε Κύριε, Πατρὶ καὶ Πνεύματι σύνθρονον.

Κρημνῶ περιπίπτει τὰς ἀμαρτίας, "Αρειος ὁ μύσας τὸ φῶς μὴ βλέπειν, καὶ θείω σπαράττεται, ἀγνίστρω τοῖς ἐγκάτοις, πᾶσαν ἐκδοῦναι τὴν οὐσίαν, καὶ τὴν ψυχὴν βιαίως, ἄλλος Ἰούδας χρηματίσας, τῇ γνώμῃ καὶ τῷ τρόπῳ· ἀλλ' ἡ Σύνοδος ἢ ἐν Νικαίᾳ, Υἱὸν Θεοῦ σε ἀνεκήρυξε Κύριε, Πατρὶ καὶ Πνεύματι σύνθρονον.

Καὶ τοῦ Μηναιίου γ'.

Δόξα. Ἦχος πλ. β'.

Ταῖς μυστικαῖς σήμερον τοῦ Πνεύματος σάλπιγγας, τοὺς θεοφόρους Πατέρας ἀνευφημήσωμεν, τοὺς μελωδήσαντας ἐν μέσῳ τῆς Ἐκκλησίας, μέλος ἐναρμόνιον θεολογίας, Τριάδα μίαν, ἀπαράλλακτον, οὐσίαν τε καὶ Θεότητα· τοὺς καθαιρέτας Ἀρείου, καὶ ὀρθοδόξων προμάχους, τοὺς πρεσβεύοντας πάντοτε Κυρίῳ, ἐλεπήθηναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Καὶ νῦν. Ὁ αὐτός.

Εν τοῖς ὄρεσι τοῖς ἁγίοις, θεωροῦντές σου τὰς ὑψώσεις Χριστέ, τὸ ἀπαύγασμα τῆς δόξης τῆ Πατρὸς, ἀνυμνοῦμέν σε τὴν φωτοειδῆ τοῦ προσώπου μορφήν· προσκυνοῦμέν σου τὰ Παθήματα· τιμῶμεν τὴν Ἀνάστασιν τὴν ἔνδοξον Ἀνάληψιν δοξάζοντες. Ἐλέησον ἡμᾶς.

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρὰ Προσόμοια τῶν Πατέρων. Ἦχος πλ. β'.

"Ὁλην ἀποθεμενοι.

Ο ἴλην συγκροτήσαντες, τὴν τῆς ψυχῆς ἐπιστήμην, καὶ τῷ θείῳ Πνεύματι, συνδιασκεψάμενος, τὸ μακάριον, καὶ σεπτὸν Σύμβολον, οἱ σεπτοὶ Πατέρες, θεογράφως διεχάραξαν· ἐν ᾧ σαφέστατα, τῷ Γεγεννηκότι συνάναρχον, τὸν Λόγον ἐκιδιδάσκουσι, καὶ παναληθῶς ὁμοούσιον, ταῖς τῶν Ἀποστόλων, ἐπόμενοι προδηλῶς διδαχαῖς, οἱ εὐκλεεῖς καὶ πανόλβιοι, ὄντως καὶ θεόφρονες.

Στίχ. Εὐλογητός εἶ Κύριε, ὁ Θεὸς τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Ο ἴλην εἰσδεξάμενοι, τὴν νοσητὴν λαμπηδόνα, τοῦ ἁγίου Πνεύματος, τὸ ὑπερφυστικὸν χρησμολόγημα, τὸ βραχὺ ῥήματι, καὶ πολὺ συνέσει, θεοπνεύστως ἀπεφθέγγαντο, ὡς Χριστοκήρυκες, εὐαγγελικῶν προϊστάμενοι, δογμάτων οἱ μακάριοι, καὶ τῶν εὐσεβῶν παραδόσεων, ἀ-

νωθεν λαβόντες, τὴν τέτων ἀποκάλυψιν σαφῶς, καὶ φωτισθέντες, ἐξέθεντο, ὄρον θεοδίδακτον.

Στίχ. Συναγάγετε αὐτῷ τοὺς Ὁσίους αὐτοῦ.

Ο ἴλην συλλεξάμενοι, ποιμαντικὴν ἐπιστήμην, καὶ θυμὸν κινήσαντες, νῦν τὸν δικαιοτάτον ἐνδικιώτατα, τοὺς βαρεῖς ἤλασαν, καὶ λοιμῶδεις λύκους, τῇ σφενδόνῃ τῇ τοῦ Πνεύματος, ἐκσφενδονήσαντες, τοῦ τῆς Ἐκκλησίας πληρώματος, πεσόντας ὡς πρὸς θάνατον, καὶ ὡς ἀνιάτως νοσήσαντας, οἱ θεῖοι Ποιμένες, ὡς δοῦλοι γνησιώτατοι Χριστοῦ, καὶ τοῦ ἐνθέου κηρύγματος, μύσται ἱερώτατοι.

Δόξα. Ἦχος γ'.

Αποστολικῶν παραδόσεων, ἀκριβεῖς φυλάκες γέγονατε, ἅγιοι Πατέρες· τῆς γὰρ ἁγίας Τριάδος τὸ ὁμοούσιον, ὀρθοδόξως δογματίσαντες, Ἀρείου τὸ βλάσφημον, συνοδικῶς κατεθάλετε· μεθ' ὃν καὶ Μακεδόσιον, πνευματομάχον ἀπελέγξαντες, κατεκρίνατε Νεστόριον, Εὐτυχεά, καὶ Διόσκορον, Σαβέλλιον τε, καὶ Σεβήρον τὸν ἀκέφαλον· ὧν τῆς πλάνης αἰτήσασθε ῥυσθέντας ἡμᾶς, ἀκηλίδωτον ἡμῶν τὸν βίον, ἐν τῇ πίστει φυλάττεσθαι, δεόμεθα.

Καὶ νῦν. Ἦχος πλ. β'.

Ανέβη ὁ Θεὸς ἐν ἀλαλαγμῷ, Κύριος ἐν φωνῇ σάλπιγγος, τοῦ ἀνυψῶσαι τὴν πεσοῦσαν εἰκόνα τοῦ Ἀδάμ, καὶ ἀποσεῖλαι Πνεῦμα Παράκλητον, τοῦ ἀγιάσαι τοὺς ψυχὰς ἡμῶν.

Ἀπολυτίκιον. Ἦχος πλ. δ'.

Υπερδεδοξασμένος εἶ Χριστέ ὁ Θεὸς ἡμῶν, ὁ φωστῆρας ἐπὶ γῆς τοὺς Πατέρας ἡμῶν, θεμελιώσας, καὶ δι' αὐτῶν πρὸς τὴν ἀληθινὴν πίστιν πάντας ἡμᾶς ὁδηγήσας, πολυεύσπλαγχε δόξα σοι.

Καὶ τῆς Ἑορτῆς. Ἦχος δ'.

Ανελήφθης ἐν δόξῃ Χριστέ ὁ Θεὸς ἡμῶν, χαροποιήσας τοὺς Μαθηταῖς, τῇ ἐπαγγελίᾳ τοῦ ἁγίου Πνεύματος· βεβαιωθέντων αὐτῶν διὰ τῆς εὐλογίας, ὅτι σὺ εἶ ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ, ὁ λυτρωτὴς τοῦ κόσμου.

Καὶ ἀποδίδεται ἡ Ἑορτὴ τῶν ἁγίων Πατέρων.

Τῆ ΔΕΥΤΕΡᾶ Τῆς Ζ'. ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ ΠΡΩΤῆς.

Εἰς τὸν Ὄρθρον. Μετὰ τὴν α'. Στιχολογίαν,

Κάθισμα τῆς Ἑορτῆς. Ἦχος α'.

Τοῦ λίθου σφραγισθέντος.

Αγγέλων θαυμαζόντων, τῆς ἀνοδοῦ τὸ ξένον, καὶ Μαθητῶν ἐμπληττομένων, τὸ φρικτὸν

τῆς ἐπάρσεως, ἀνῆλθες μετὰ δόξης ὡς Θεός, καὶ πύλαι σοὶ ἐπήρθησαν Σωτήρ· διὰ τοῦτο αἱ δυνάμεις τῶν οὐρανῶν ἐθαύμαζον βοῶσαι· Δόξα τῇ καταβάσει σου Σωτήρ· δόξα τῇ βασιλείᾳ σου· δόξα τῇ Ἀναλήψει σου, μόνε φιλόνηρωπε.

Δις.

Μετὰ τὴν β'. Στιχολογίαν, Κάθισμα, ἴμοιον.

Τοῦ Ἄδου σκυλευθέντος ὑπὸ σοῦ Ζωοδότα, καὶ κόσμου φωτισθέντος, ἐν τῇ σῇ Ἀναστάσει, ἀνῆλθες μετὰ δόξης ὁ Σωτήρ, ὁ πάντα περιέχων τῇ χειρὶ· διὰ τοῦτο σὺν Ἀγγέλοις σε καὶ ἡμεῖς, δοξάζομεν, βοῶντες· Δόξα τῇ Ἀναλήψει σου Χριστέ· δόξα τῇ βασιλείᾳ σου· δόξα τῇ εὐσπλαγγχνίᾳ σου, μόνε φιλόνηρωπε.

Δις.

Ο' Ν'. καὶ οἱ Κανόνες τῆς Ἑορτῆς· ὁ τῆ δ'. μετὰ τῶν Εἰρμῶν εἰς ἡ. καὶ τοῦ Μηναιίου εἰς δ'. Κοντάκιον, καὶ Ἐξαποστειλάριον τῆς Ἑορτῆς.

Εἰς τὸν Στίχον, τῶν Αἰνῶν, Στιχηρὰ Προσόμοια.

Ἦχος β'. Οἶκος τοῦ Ἐφραθᾶ.

Λόγου τοῖς Μαθηταῖς, πιετοῖ συνεπαρθῶμεν, τῶν ἀρετῶν εἰς ὄρη, ὡς ἂν Χριστοῦ τὴν δόξαν, ἰδεῖν ἀξιωθῆμεν.

Στίχ. Πάντα τὰ ἔθνη κροτήσατε χεῖρας.

Ησχυναν ἐμφανῶς, τὴν Μανιχαίων λέσχην, οἱ νόες οἷς ἠπόρουν, Χριστοῦ σαφῶς δηλοῦντες, σύσσωμον τὴν ἀνέλευσιν.

Στίχ. Ἀνέβη ὁ Θεὸς ἐν ἀλαλαγμῷ.

Ανάκρουσον Δαυΐδ, γηθόμενος τὴν λύραν· ἀναληφθεὶς Χριστὸς γὰρ, τοῖς πράγμασι τοῦ λόγου, κυροῖ τῆς Προφητείας σου.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος β'.

Ανελήφθης ἐν δόξῃ ἐν τῇ ὄρῃ τῶν Ἐλαιῶν, Χριστέ ὁ Θεός, ἐνώπιον τῶν σῶν Μαθητῶν, καὶ ἐκάθισας ἐν δεξιᾷ τοῦ Πατρὸς, ὁ τὰ σύμπαντα πληρῶν τῇ Θεότητι· καὶ ἀπέστειλας αὐτοῖς Πνεῦμα τὸ ἅγιον, τὸ φωτίζον, καὶ στηρίζον, καὶ ἀγιάζον τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

**Τῆ ΔΕΥΤΕΡᾶ Τῆς Ζ. ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ
ΕΣΠΕΡΑΣ.**

Εἰς τὸ, Κύριε ἐκέκραξα, ἰστώμεν Στίχ. ς'. καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ Προσόμοια τῆς Ἑορτῆς γ'.

Ἦχος δ'. Ἐδωκας σημείωσιν.

Επάθες ὡς ἄνθρωπος, ὁ ἀπαθὴς τῇ Θεότητι· καὶ ἀνέστης τριήμερος, σκυλεύσας τὸν θάνατον, καὶ συναναστήσας, πάντας τοὺς φθαρέντας· καὶ ἀνελήλυθας Χριστέ, πρὸς τὸν Πατέρα, ἐπαγγελιάμενος, ἐκπέμψειν τὸν Παρά-

κλητον, τοῖς ἱεροῖς Ἀποστόλοις σε, Ἰησοῦ παντοδύναμε, ὁ Σωτήρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Τμεῖς τί ἐστήκατε, πρὸς οὐρανὸν ἀτενίζοντες; οἱ ὀρώμενοι Ἄγγελοι, ὡς ἄνθρωποι ἔλεγον, τοῖς τοῦ Λόγου Μύσταις· οὗτος, ὃν ὀραῖτε, ὑπὸ νεφέλης φωτεινῆς, ἀναληφθέντα, αὐτὸς ἐλεύσεται, ὃν τρόπον ἐθεάσασθε, κρῖναι τὸν κόσμον, ὡς ἔφησε· πορευθέντες ἔν ἅπαντα, τὰ ρηθέντα πληρώσατε.

Μετὰ τὴν ἐκ τάφου σου, ὑπὲρ κατάληψιν Ἐγερσιν, παντοδύναμε Κύριε, λαβῶν οὓς ἠγάπησας, ἕως Βηθανίας, ἐξήγαγες Λόγε, καὶ πρὸς τὸ ὄρος γεγωνῶς, τοῦ Ἐλαιῶνος, τούτους ηὐλόγησας· καὶ οὕτως ἀνελήλυθας, ὑποταγέντων Ἀγγέλων σοι, Ἰησοῦ παντοδύναμε, ὁ Σωτήρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Καὶ τοῦ Μηναιίου γ'.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος δ'.

Οτε παραγέγονας ἐπὶ τὸ ὄρος, Χριστέ τῶν Ἐλαιῶν, Πατὴρ ἐπιτελέσαι τὴν εὐδοκίαν, ἐξέστησαν οἱ ἑράνιοι Ἄγγελοι, καὶ ἔφριξαν οἱ καταχθόνιοι· παρίσταντο δὲ οἱ Μαθηταὶ μετὰ χαρᾶς ἔντρομοι, ὡς ἐλάλει αὐτοῖς· ὡς θρόνος δὲ ἠτοιμάσαστο ἐξεναντίας νεφέλη προσμένουσα· πύλας δὲ ὁ οὐρανὸς διαπετάσας, τῷ κάλλει ἐφαίνετο· καὶ ἡ γῆ τοὺς κρυπτήρας ἀνακαλύπτει, Ἄδὰμ τὴν κατάβασιν ὡς γνωσθῆναι, καὶ τὴν αὐτῆς ἀνάβασιν. Ἄλλ' ἔχνη μὲν ὑψοῦτο, ὡς ὑπὸ χειρὸς· στόμα δὲ μεγάλα ηὐλόγει, ὡς ἠκούετο νεφέλη· ὑπελάμβανε, καὶ οὐρανὸς ἔνδον σε ὑπεδέξατο. Ἔργον τοῦτο Κύριε εἰργάσω, μέγα καὶ παράδοξον, εἰς σωτηρίαν τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρὰ Προσόμοια.

Ἦχος β'. Οἶκος τοῦ Ἐφραθᾶ.

Πληρώσας ἀγαθῆ, Πατὴρ τὴν εὐδοκίαν, ἐνώσασατε τὰ ἄνω, τοῖς καίτω, ἀνελήφθης, ἐν δόξῃ πρὸς τὸ πρότερον.

Στίχ. Πάντα τὰ ἔθνη κροτήσατε χεῖρας.

Ανῆλθες πρὸς τὸν σὸν, Γεννήτορα οἰκτίρμον, ὅθεν οὐκ ἐχωρίσθης, καὶ ὑψώσας τὴν κάτω, κειμένην φύσιν Δέσποτα.

Στίχ. Ἀνέβη ὁ Θεὸς ἐν ἀλαλαγμῷ.

Νεφέλη σε φωτὸς, ἀνέλαθεν εἰς ὕψος, καὶ Ἄγγελοι ἐν φόβῳ, καὶ τρόμῳ διηκόνουν, τῷ θείῳ σου κελεύσματι.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος δ'.

Τὴν καταβάσαν φύσιν τοῦ Ἄδὰμ, εἰς τὰ κατώτερα μέρη τῆς γῆς, ὁ Θεός, καινοποιήσας σεαυτῷ, ὑπεράνω πάσης ἀρχῆς καὶ

ἐξουσίας ἀνήγαγες σήμερον· ὡς ἀγαπήσας γάρ, συνεκάθισας· ὡς συμπαθήσας δέ, ἦνωσας σεαυτῷ· ὡς ἐνώσας συνέπαθες· ὡς ἀπαθῆς παθῶν δέ, συνεδόξασας. Ἄλλ' οἱ Ἀσώματα, Τίς ἐστὶν οὗτος, ἔλεγον, ὁ ὠραῖος ἀνὴρ; ἀλλ' οὐκ ἀνθρωπος μόνον, Θεὸς δὲ καὶ ἀνθρωπος, τὸ συναμφοτέρον τὸ φαινόμενον. Ὅθεν ἕξαλλοὶ Ἄγγελοι, ἐν στολαῖς περιιπτάμενοι, τοὺς Μαθηταίς, Ἄνδρες, ἐβόων, Γαλιλαῖοι, ὅς ἀφ' ὑμῶν πεπόρευται, οὗτος Ἰησοῦς ἀνθρωπος Θεός, Θεάνθρωπος πάλιν ἐλεύσεται, κριτὴς ζώντων καὶ νεκρῶν· πιστοῖς δὲ δωρούμενος, ἀμαρτιῶν συγχώρησιν, καὶ τὸ μέγα ἔλεος.

Τῆ ΤΡΙΤῆ ΤΗΣ Ζ'. ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ
ΠΡΩΤ'.

Εἰς τὸν Ὅρθρον. Μετὰ τὴν α'. Στιχολ. Κάθισμα τῆς Ἑορτῆς. Ἦχος β'.

Τὰ ἄνω ζητῶν.

Υπόθεν εἰς γῆν, Χριστέ καταβέβηκας· καὶ αὐθις ἐκ γῆς, εἰς ὕψος ἀνέδραμες, πρὸς τὸν σὸν Γεννήτορα, Μαθητῶν ὀρώντων σου τὴν ἀνοδὸν· σὺν αὐτοῖς οὖν ἑορτάζοντες, ὑμνοῦμέν σου Σῶτερ τὴν Ἀνάληψιν. Δίς.

Μετὰ τὴν β'. Στιχολογίαν, Κάθισμα.

Ἦχος γ'. Τὴν ὠραιότητα.

Ο προαιώνιος, Λόγος καὶ ἀναρχος, ἦν περ ἀνείληφε, φύσιν ἀνθρώπειον, θεοποιήσας μυστικῶς, σήμερον ἀνελήφθη. Ἄγγελοι προτρέχοντες, Ἀποστόλοις ἐδείκνυον, τοῦτον πορευόμενον, εἰς οὐρανοὺς μετὰ δόξης πολλῆς· αὐτῷ δὲ προσκυνήσαντες, ἔλεγον· Δόξα Θεῷ τῷ ἀναληφθέντι. Δίς.

Ο' Ν'. καὶ οἱ Κανόνες· τῆς Ἑορτῆς ὁ τοῦ πλ. α'. μετὰ τῶν Εἰρμῶν εἰς ἡ. καὶ τῆ Μηναιίου εἰς δ'. Κοντάκιον καὶ Ἑξαποσειλάριον τῆς Ἑορτῆς.

Εἰς τὸν Στίχον τῶν Αἰνῶν, Στιχηρὰ Προσόμοια. Ἦχος β'. Οἶκος τοῦ Ἐφραθα'.

Οὐ λείψω ὄρφανους, οὓς περ ἐγὼ συνῆξα, ὁ Κύριος τοῖς φίλοις, ἐλάλει, ἀλλὰ πέμψω, ὑμῖν Πνεῦμα τὸ ἅγιον.

Στιχ'. Πάντα τὰ ἔθνη κροτήσατε χεῖρας.

Αγγελοι τοῖς σοφοῖς, ἐβόων Ἀποστόλοις· Ὁ ἄνδρες Γαλιλαῖοι, ὃν τρόπον καθοράτε, αὐτὸς πάλιν ἐλεύσεται.

Στιχ'. Ἀνέβη ὁ Θεὸς ἐν ἀλαλαγμῷ.

Κατῆλθον ἐν χαρᾷ, ἀπὸ τοῦ Ἐλαιῶνος, οἱ Μαθηταί σου Λόγε, δοξάζοντες, ὑμνοῦντες, τὴν θείαν σου Ἀνάληψιν.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος δ'.

Οτε ἀνελήφθης, ἐν δόξῃ, Χριστέ ὁ Θεός, τῶν Μαθητῶν ὀρώντων, αἱ νεφέλαι ὑπελάμβανόν σε μετὰ σαρκός· πύλαις ἐπήρθησαν αἱ οὐράνιαι· ὁ χορὸς τῶν Ἀγγέλων ἔχαιρεν ἐν ἀγαλλιάσει· αἱ ἀνώτεροι δυνάμεις ἔκραζον, λέγουσαι· Ἄρατε πύλας οἱ ἄρχοντες ὑμῶν, καὶ εἰσελεύσεται ὁ Βασιλεὺς τῆς δόξης. Οἱ δὲ Μαθηταὶ ἐκπληττόμενοι ἔλεγον· Μὴ χωρισθῆς ἡμῶν, ὁ Ποιμὴν ὁ καλός, ἀλλὰ πέμψον ἡμῖν τὸ Πνεῦμά σου τὸ πανάγιον, τὸ ὁδηγοῦν καὶ στηρίζον τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Τῆ ΤΡΙΤῆ ΤΗΣ Ζ'. ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ
ΕΣΠΕΡΑΣ.

Εἰς τὸ. Κύριε ἐκέκραξα, ἰσῶμεν Στίχους δ'. καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ Προσόμοια τῆς Ἑορτῆς γ'.

Ἦχος δ'. Ὡς γενναῖον ἐν Μάρτυσι.

Καθορώντων τῶν θείων σου, Μαθητῶν ἀνεκλήλυθας, εἰς τὰ ἐπουράνια καὶ ἐκάθισας, ἐν δεξιᾷ τοῦ Γεννήτορος, ὁ τοῦτου ἀχώριστος, ὑπερούσιε Υἱέ· καὶ ὡς εἶπας ἀπέστειλας, τὸν Παράκλητον, οὐρανοὺς ἐπιγείους ἐκτελοῦντα, τοὺς σοφοὺς καὶ θεηγόρους, καὶ ἱεροὺς Ἀποστόλους σου.

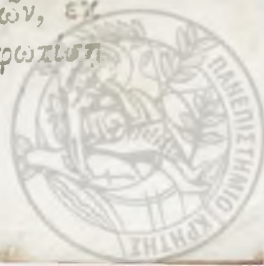
Εσαρκώθης δι' ἄφατον, Ἰησοῦ ἀγαθότητα, καὶ Σταυρὸν καὶ θάνατον, ὁ ἀθάνατος, ἐθελουσίως ὑπέμεινας· καὶ αὐθις τριήμερος, ἀναστὰς ἐκ τῶν νεκρῶν, μεθ' ἡμέρας τεσσαράκοντα, ἀνεκλήλυθας, ὅθεν πρῶν κατῆλθες, εἰρηνεύσας, τὰ ἐπίγεια καὶ πάντα, προσαγαγὼν τῷ Γεννήτορι.

Εν νεφέλαις ὡς εἶδον σε, ἐπαιρόμενον Κύριε, οἱ σοφοὶ Ἀπόστολοι, ὀδυρόμενοι, καὶ κατηφείας πληρούμενοι, ἐβόων σὺν δαίκρυσιν· Μὴ ἐάσης ὄρφανους οὓς δι' οἶκτον ἠγάπησας, ἀλλ' ἀπόσειλον, ἐφ' ἡμᾶς, ὡς ὑπέσχου, πανοικτίρμον, τὸ πανάγιόν σου Πνεῦμα, φωταγωγοῦν τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Καὶ τοῦ Μηναιίου γ'.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος πλ. α'.

Δεῦτε τῶν πιστῶν τὸ σύστημα, τοὺς νόας μνηθέντες τῶν Μαθητῶν τοῦ Χριστοῦ, ἀληκτον ὕμνον εἶπωμεν, ἐπὶ τοῦ Ἐλαιῶνος, ὡς οἱ Ἀπόστολοι μετὰ Δαυὶδ βοήσωμεν· Ἀνέβη ὁ Θεὸς ἐν ἀλαλαγμῷ, Κύριος ἐν φωνῇ σάλπιγγος, ἵνα ρύσῃται τὰς φυλάς τῶν βροτῶν, ἐν τῶν σκανδαλῶν τοῦ αἰλάστορος, καὶ φωτιστῇ τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρὰ Προσόμοια. Ἦχος β'.

Οἶκος τοῦ Ἐφραθαΐ.

Θαῦμα καινοπρεπές! ἡ βρότειος γὰρ φύσις, εἰς οὐρανοὺς ἀνῆλθεν, ἡ ἐνωθεῖσα Λόγω, Θεῷ τῷ παντοκράτορι.

Στίχ. Πάντα τὰ ἔθνη κροτήσατε χεῖρας.

Ελαμψεν ἡ φαιδρά, καὶ πάμφωτος ἡμέρα, τῆς θείας τοῦ Δεσπότου, εἰς οὐρανοὺς ἀνόδου, λαμπρύνουσα τὰ σύμπαντα.

Στίχ. Ἀνέβη ὁ Θεὸς ἐν ἀλαλαγμῷ.

Ωσπερ τοῖς Μαθηταῖς, ἀπέστειλας ἐξ ὕψους, τὸ συμφυές σου Πνεῦμα, καὶ τῷ λαῷ σου πέμψον, Χριστέ Σωτῆρ τὴν χάριν σου.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος πλ. α'.

Κύριε, ἀναλαμβάνομένου σου ὅθεν οὐκ ἐχωρίσθης, αἱ στρατιαὶ τῶν Ἀγγέλων, καὶ πάντων τῶν Ἀσωμάτων, ἐν ἀγαλλιάσει ἐβόων, ταῖς ἀνωτέραις δυνάμεσιν. Ἄρατε πύλας οἱ ἄρχοντες ὑμῶν, καὶ εἰσελεύσεται ὁ Βασιλεὺς τῆς δόξης· ὁ γὰρ θρόνος ὁ χειρθικός, ἀνέλαβέ σε μετὰ σαρκός· Κύριε, δόξα σοι.

Ἀπολυτίκιον τῆς Ἑορτῆς καὶ Ἀπόλυσις.

ΤΗ ΤΕΤΑΡΤΗ ΤΗΣ Ζ. ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ ΠΡΩΪ.

Εἰς τὸν Ὄρθρον. Μετὰ τὴν δ'. Στιχολογίαν, Κάθισμα. Ἦχος α'.

Ἐπεφάνης σήμερον.

Πρὸς τὸν σὸν Γεννήτορα παλινδρομήσας, παντουργέ τοὺς δούλους σου, μὴ καταλίπης, ὄρφανούς· αἱ Μαθηταὶ ὡς κατεῖδόν σε, ἀναληφθέντα, ἐβόων, φιλάνθρωπε. **Δίς.**

Μετὰ τὴν β'. Στιχολογίαν, Κάθισμα, ὁμοιον.

Οἱ κλεινοὶ διάκוסμοι τῶν θείων νόων, τὸν τῆς δόξης Κύριον, ἀναληφθέντα ἐμφανῶς, μετὰ σαρκός θεασάμενοι, Πύλας ἐβόων ἀληλοῖς ἐπάρατε. **Δίς.**

Ο Ν. καὶ οἱ Κανόνες· τῆς Ἑορτῆς ὁ τοῦ Ἦχου δ'. μετὰ τῶν Ἑῖρμῶν εἰς η'. καὶ τοῦ Μηναίου εἰς δ'. Κοντάκιον, καὶ Ἐξαποστειλάριον τῆς Ἑορτῆς.

Εἰς τὸν Στίχον, τῶν Αἰνῶν, Στιχηρὰ Προσόμοια. Ἦχος πλ. β'.

Τριήμερος ἀνέστης Χριστέ.

Δὲ ἀίρα ἐσπλαγγνίαν Χριστέ, ἐτέχθης ἐν Παρθένου σαρκί· ἐκουσίως, ὑπομείνας δὲ Σταυρὸν, τριήμερον ἀνέστης, ἐν τάφῳ πανοικτίρμον, συναναστήσας καὶ ζωώσας ἡμᾶς.

Στίχ. Πάντα τὰ ἔθνη κροτήσατε χεῖρας.

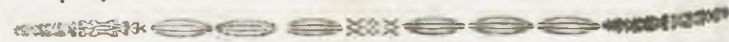
Ορώντων σε Χριστέ ὁ Θεὸς τῶν θείων Μαθητῶν ἐμφανῶς, ἀνελήφθης, ἀπὸ γῆς πρὸς οὐρανὸν, καὶ τούτοις ἐπηγγείλω, ἐκπέμψειν Ζωροδότα, ἐκ τοῦ Πατρὸς Πνεῦμα τὸ ἅγιον.

Στίχ. Ἀνέβη ὁ Θεὸς ἐν ἀλαλαγμῷ.

Ενίζεται Ἀγγέλων πληθὺς, τὸ ξένον τῆς ἀνόδου σου, καὶ φρικώδες, Ἰησοῦ παμβασιλεῦ, καὶ πύλας οὐρανίου, διαίρειν ἐπεβόων, ταῖς ἀνωτέραις νῦν δυνάμεσι.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος πλ. β'.

Τῶν κόλπων τῶν πατρικῶν μὴ χωρισθεῖς, γλυκύτατε Ἰησοῦ, καὶ τοῖς ἐπὶ γῆς ὡς ἄνθρωπος συναναστραφεῖς, σήμερον ἀπ' ὄρους τῶν Ἐλαιῶν ἀνελήφθης ἐν δόξῃ· καὶ τὴν πεσοῦσαν φύσιν ἡμῶν συμπαθῶς ἀνυψώσας, τῷ Πατρὶ συνεκάθισας. Ὅθεν αἱ οὐράνιαι τῶν ἀσωμάτων τάξεις, τὸ θαῦμα ἐκπληττόμεναι, ἐξίσταντο θαμβεῖ· καὶ τρόμῳ συνεχόμεναι, τὴν σὴν φιλάνθρωπιαν ἐμεγάλυνον. Μεθ' ὧν καὶ ἡμεῖς οἱ ἐπὶ γῆς, τὴν πρὸς ἡμᾶς σὺ συγκατάβασιν, καὶ τὴν ἀφ' ἡμῶν Ἀνάληψιν δοξολογῶντες, ἱκετεύομεν λέγοντες· Ὁ τοὺς Μαθητὰς καὶ τὴν τεκοῦσάν σε Θεοτόκον, χαρᾶς ἀπείρου πλήσας ἐν τῇ σῇ Ἀναλήψει, καὶ ἡμᾶς ἀξίωσον τῶν ἐκλεκτῶν σου τῆς χαρᾶς, εὐχαῖς αὐτῶν, διὰ τὸ μέγα σου ἔλεος.

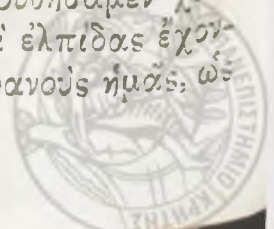
ΤΗ ΤΕΤΑΡΤΗ ΤΗΣ Ζ. ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ ΕΣΠΕΡΑΣ.

Εἰς τὸ, Κύριε ἐκέκραξα, ἰστώμεν Στίχ. ε' καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ Προσόμοια τῆς Ἑορτῆς γ'.

Ἦχος δ'. Ὁ ἐξ ὑψίστου κληθεῖς.

Τὴν ὑπὲρ πάντων τελέσας σωτηρίαν, τὸ ὄρος κατέλαβες τοῦ Ἐλαιῶνος Χριστέ, ὅθεν ἀνέπτῃς ἐνώπιον, τῶν Μαθητῶν σου, εἰς οὐρανοὺς ἐν δόξῃ φερόμενος· διὸ τὸ μυστήριον καταπληττόμεναι, ταῖς ἀνωτέραις ἐκπαινεύαζον, αἱ κάτω τάξεις· Ἄρατε πύλας καὶ εἰσελεύσεται, ὅθεν ἐξῆλθε, τῶν ἀπάντων, ὁ βασιλεύων Θεός, ὡς ηὐδόκησε, παραδόξως τῷ κόσμῳ, σωτηρίαν ἐργασάμενος.

Τῶν Μαθητῶν ὁ χορὸς σε, ὡς ἑώρα, ἀναλαμβάνομενον, ἔλεγε Δέσποτα· Ποῦ νῦν ἀπαίρεις τῶν δούλων σου; καὶ ποῦ πορεύῃ, ὁ ἐν χερσὶ συνέχων τὰ πέρατα; ἡμεῖς καταλείψαντες, ἅπαντα σοὶ τῷ Θεῷ, ἠκολουθήσαμεν χαίροντες, εἰς τοὺς αἰῶνας, σὺν σοὶ ἐλπίδας ἔχοντες ἕσσεσθαι· μὴ καταλίπης ὄρφανούς ἡμᾶς, ὡς

ὑπέσχου, Πατὴρ ἡμῶν εὐσπλαγχνε· τὸν Παράκλητον πέμψον, καὶ Σωτῆρα τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Τελευταίτην παρέχων εὐλογία, τοῖς φίλοις σου Δέσποτα, ἐμυσταγάγεις αὐτούς· Ὁρᾶτε φίλοι πορεύομαι, πρὸς τὸν Πατέρα, ὑμῖν δὲ πέμψω ἄλλον Παράκλητον· οὐ καταλείψω γὰρ πρόβατα, ἅπερ συνῆξα· οὐκ ἐπιλήσομαι οὓς ἠγάπησα· θείαν ἐξ ὕψους ἐνδυσάμενοι, δυναστείαν, πορεύεσθε λέγοντες, ἐπὶ πάντα τὰ ἔθνη, σωτηρίας εὐαγγέλια.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος πλ. β'.

Ανέβη ὁ Θεὸς ἐν ἀλαλαγμῷ, Κύριος ἐν φωνῇ σάλπιγγος, τοῦ ἀνυψῶσαι τὴν πεσοῦσαν εἰκόνα τοῦ Ἀδάμ, καὶ ἀποστεῖλαι Πνεῦμα Παράκλητον, τοῦ ἀγιάσαι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρὰ Προσόμοια.

Ἦχος πλ. β'. Αἱ Ἀγγελικαί.

Γνα τὸν εἰς γῆν, ἀνυψώσης με πεσόντα, ἤλθες ἐπὶ γῆς· προσλαβὼν δέ με συνάγεις, ἀντεῦθεν συνδοξάζεις, συνεδρία τῆ φύσαντος, πάσας τὰς ἐπάρσεις καταρράξας, τοῦ πάλαι με καταβαλόντος· ὑμῶ Δέσποτα, τὸν ἀνατάληπτον βυθόν, τῆς φιλανθρωπίας σου.

Στιχ. Πάντα τὰ ἔθνη κροτήσατε χεῖρας.

Σκίρτησον Ἀδάμ, συνευφραίνου καὶ ἡ Εὐὰ· οὓς γὰρ τῆ φθορᾷ, ἐνεδύσασθε χιτῶνας, ἐν Παραδείσῳ πάλαι, ἀφθαρσίαν ἐλπίσαντες, προσλαβὼν ὁ πλάσας ἀπορρήτως, μετέβαλεν εἰς ἀφθαρσίαν, καὶ συνύψωσε, καὶ συνεδρία πατριῆ, τετίμηκε σήμερον.

Στιχ. Ἀνέβη ὁ Θεὸς ἐν ἀλαλαγμῷ.

Τύραννον ἐχθρόν, ἀποστάτην συμπατήσας, ἀτρέπτως, ἀσυγχύτως, ἀμερίστως ἀνέδραμεν, αὐθις σὺν αὐτῇ πρὸς τὸν Πατέρα· οἰχέσθω τῶν αἰρετιζόντων φληναφήματα· εὐσεβοφρόνως δ' οἱ πιστοί, αὐτὸν μεγαλύνομεν.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος πλ. β'.

Σήμερον ἐν οὐρανοῖς αἱ ἄνω δυνάμεις, τὴν ἡμετέραν φύσιν θεώμενοι, θαυμαζοῦσαι τοῦ ξένου τρόπου τὴν ἄνοδον, διηπόρουν ἀλλήλαις λέγουσαι· Τίς οὗτος ὁ παραγεγόμενος; Βλέπουσαι δὲ τὸν οἰκεῖον Δεσπότην, τὰς οὐρανίους πύλας αἶρειν διεκκελεύοντο. Μεθ' ὧν ἀπαύστως ὑμνοῦμέν σε, τὸν μετὰ σαρκὸς ἐκείθεν πάλιν ἐρχόμενον, ὡς κριτὴν τῶν ἀπάντων, καὶ Θεὸν παντοδύναμον.

Τῆ ΠΕΜΠΤῆ Τῆς Ζ' ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ ΠΡΩΓ.

Εἰς τὸν Ὁρθρον. Μετὰ τὴν α'. Στιχολογίαν. Κάθισμα. Ἦχος πλ. α'.

Τὸν συνάναρχον Λόγον.

Κατελθὼν οὐρανόθεν πρὸς τὰ ἐπίγεια, καὶ τὴν κάτω κειμένην ἐν τῇ τῆ Ἄδε φρουρᾷ, συνανασῆσας ὡς Θεὸς, Ἀδαμιαίαν μορφήν, τῇ Ἀναλήψει σου Χριστέ, ἀνήγαγες εἰς οὐρανοὺς, καὶ θρόνῳ τῷ Πατριῶ σου, συγκάθεδρον ἀπειργάσω, ὡς ἐλεήμων καὶ φιλόανθρωπος. *Δίς.*

Μετὰ τὴν β'. Στιχολογίαν, Κάθισμα.

Ἦχος πλ. δ'.

Τὸ προσταχθὲν μυστικῶς.

Επὶ τοῦ ὄρους ἀνελθὼν τοῦ Ἐλαιῶνος, ὁ ἐλεήμων Ἰησοῦς αὐτόθεν ἦρθης, φωτεινῆς σε νεφέλης καθυπολαβούσης, ὀρώντων τῶν Μαθητῶν σου ἀπὸ τῆς γῆς, βωόντων καὶ τῶν Ἀγγέλων ἐν οὐρανοῖς· Φόβῳ πύλαι ἐπάρθητε· καὶ γὰρ ὁ μόνος κραταῖός, νικήσας τὸν ἀλάστορα, πρὸς ἡμᾶς ἐπεδήμησε. *Δίς.*

Ὁ Ν'. καὶ οἱ Κανόνες τῆς Ἑορτῆς, ὁ τῆ Ἦχος πλ. α' μετὰ τῶν Εἰρημῶν εἰς ἡ. καὶ τοῦ Μηναιίου εἰς δ'. Κοντάκιον, καὶ Ἑξαποστειλάριον τῆς Ἑορτῆς. Εἰς τὸν Στίχον, τῶν Αἰῶνων, Στιχηρὰ Προσόμοια.

Ἦχος πλ. β'. Αἱ Ἀγγελικαί.

Ὀλον με Χριστέ, προσλαβόμενος ἀφράστως, φερμὸν οὐχ ὑπομείνας, ἔ τροπήν, οὐ διαίρεσιν. Δόξα τῇ φρικτῇ σου καταβάσει, τῷ πάθει καὶ τῇ ἀναστάσει, τῇ ἀναβάσει τε· δι' ὧν ἡ πρὶν χαμαιρρίφης, ἀνυψῶται φύσις ἡμῶν.

Στιχ. Πάντα τὰ ἔθνη κροτήσατε χεῖρας.

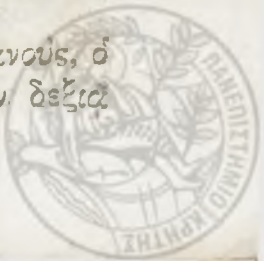
Υμεῖς ἵνα τί, βλεφαρίδας ἀνυψοῦτε, καὶ θαμβητικῶς τὸν ἀόρατον ὁράτε; οἱ Ἄγγελοί σου Σῶτερ ἀνεθῶν τοῖς Μύσταις σου· οὗτος ὁ ἐν δόξῃ ἀναβαίνων, ὡσαύτως ἤξει σαρκόφορος, πνοὴν ἅπασαν, κρῖναι, δικαίοις ἐν ζυγοῖς, Θεὸς ὦν καὶ ἄνθρωπος.

Στιχ. Ἀνέβη ὁ Θεὸς ἐν ἀλαλαγμῷ.

Θρήνη καὶ χαρᾶς, ὁ χορὸς τῶν Μαθητῶν σε, ἐπὶ τῇ σεπτῇ Ἀναλήψει σου Σωτῆρ μου, ἔστῶς ἐν μεταχιμῷ, ἐν τῷ ὄρει φιλόανθρωπε, Δέσποτα μὴ λίπης, ἀνεθῶν, ὠρφανισμένους σου οἰκέτας· ἀλλ' ἀπόσειλον, Πνεῦμα τὸ θεῖον, τὰς ψυχὰς φωτίζον τῶν δούλων σου.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος πλ. δ'.

Ανελήφθης ἐν δόξῃ, ἀπὸ γῆς εἰς οὐρανοὺς, ὁ πάντα πληρῶν τῇ Θεότητι· καὶ ἐν δεξιᾷ

Πατρός ἐκάθισας, ὁ ἐν ἀρχῇ Θεὸς Λόγος· ὅθεν αἱ οὐράνιοι δυνάμεις ὀρώσαι τοῖς Ἀποστόλοις ἔμφοβοι ἔλεγον· Τίνι ἀτενίζετε, βλέποντες εἰς τὸν οὐρανόν; ἕτος, ὃν ἐθεάσασθε, αὐτὸς πάλιν ἐλεύσεται μετὰ δόξης, τοῦ κρίναι πᾶσαν τὴν γῆν, καὶ ἀποδοῦναι ἐκάςω κατὰ τὰ ἔργα αὐτοῦ· πρὸς ὃν βοήσωμεν· Ἀκατάληπτε Κύριε, δόξα σοι.

Τῇ Παρασκευῇ τῆς Ζ'. Ἑβδομάδος.

Ἀποδίδεται ἡ τῆς Ἀναλήψεως ἑορτή, καὶ ψάλλομεν πάντα τὰ αὐτῆς ἀπαραλλάκτως (πλὴν τῶν Ἀναγνωσμάτων, τοῦ Πολυελέου, καὶ τῶν Ἀντιφώνων) ἐν τε τῷ Ἑσπερινῷ καὶ τῷ Ὄρθρῳ, καὶ τῇ Λειτουργίᾳ· τὰ δὲ τοῦ Μηναίου ψάλλονται ἐν τοῖς Ἀποδείπνοις.

Τῷ ΣΑΒΒΑΤῷ ΤΗΣ Ζ'. ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ.

ΗΓΟΙ

Τῷ ΠΡΟ ΤΗΣ ΠΕΝΤΗΚΟΣΤΗΣ.

Μνήμην ἐπιτελοῦμεν πάντων τῶν ἀπ' αἰῶνος κοιμηθέντων εὐσεβῶς, ἐπ' ἐλπίδι ἀναστάσεως ζωῆς αἰωνίου.

Τῇ Παρασκευῇ Ἑσπέρας.

Εἰς τὸ Κύριε ἐκέκραξα, ἰστώμεν Στίχος 5'. καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ Μαρτυρικά τῆς Ὀκτωήχης γ'.
Ἦχος πλ. β'.

Οἱ Μάρτυρές σου Κύριε, οὐκ ἠρνήσαντό σε, οὐκ ἀπέστησαν ἀπὸ τῶν ἐντολῶν σου· ταῖς αὐτῶν πρεσβείαις ἐλέησον ἡμᾶς.

Οἱ μαρτυρήσαντες διὰ σέ Χριστέ, πολλοὺς βασάνους ὑπέμειναν· πρεσβείαις Κυρίου, καὶ εὐχαῖς αὐτῶν, πάντας ἡμᾶς διαφυλάξον.

Οἱ ἀθλοφόροι Μάρτυρες, καὶ οὐρανοπολίται, ἐπὶ γῆς ἀθλήσαντες, πολλοὺς βασάνους ὑπέμειναν, καὶ τέλειον ἀπέλαβον τὸν στέφανον ἐν οὐρανοῖς, ἵνα πρεσβεύωσιν, ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Καὶ τῶν Κεκοιμημένων γ'.

Ἦχος πλ. δ'.

Ὁ ἐν Ἑδέμ Παράδεισος.

Τῶν ἀπ' αἰῶνος σήμερον νεκρῶν, ἀπάντων κατ' ὄνομα, μετὰ πίστεως ζησάντων εὐσεβῶς, μνήμην τελοῦντες οἱ πιστοί, τὸν Σωτῆρα καὶ Κύριον, ἀνυμνήσωμεν, αἰτοῦντες ἐκτενωῶς, τούτους ἐν ὥρᾳ τῆς κρίσεως, ἀπολογία ἀγαθὴν δοῦναι αὐτῷ τῷ Θεῷ ἡμῶν, τῷ πᾶσαν κρίνοντι τὴν γῆν, τῆς δεξιᾶς αὐτοῦ παραστάσεως τυχόντας ἐν χαρᾷ, ἐν μερίδι Δικαίων,

καὶ ἐν Ἁγίῳ κλήρῳ φωτεινῷ, καὶ ἀξίους γενέσθαι, τῆς οὐρανίου βασιλείας αὐτοῦ.

Ο τῷ οἰκείῳ αἵματι Σωτῆρ, βροτοὺς ἐκπριάμενος, καὶ θανάτῳ σου θανάτῳ τοῦ πικροῦ, ἐκλυτρωσάμενος ἡμᾶς, καὶ ζωὴν τὴν αἰώνιον, παρασχὼν τῇ Ἀναστάσει σου ἡμῖν, πάντας ἀνάπαυσον Κύριε, τοὺς κοιμηθέντας εὐσεβῶς, ἢ ἐν ἐρήμοις, ἢ πόλεσιν, ἢ ἐν θαλάσῃ, ἢ ἐν γῇ, ἢ ἐν παντὶ τόπῳ, βασιλεῖς τε, ἱερεῖς, ἀρχιερεῖς, μοναστὰς καὶ μιγάδας, ἐν ἡλικίᾳ πάσῃ παγγενεῖ· καὶ ἀξίωσον τούτους, τῆς οὐρανίου βασιλείας σου.

Τῇ ἐκ νεκρῶν Ἐγέρσει σου Χριστέ, εὐκέτι ὁ θάνατος, κυριεύει τῶν θανόντων εὐσεβῶς· διὸ αἰτοῦμεν ἐκτενωῶς, τοὺς σοὺς δούλους ἀνάπαυσον, ἐν ἀυλαῖς σου, καὶ ἐν κόλποις Ἀβραάμ, τοὺς ἐξ Ἀδὰμ μέχρι σήμερον, λατρεύσαντάς σοι καθαρῶς, πατέρας καὶ ἀδελφοὺς ἡμῶν, φίλους ὁμοῦ καὶ συγγενεῖς· ἅπαντα ἄνθρωπον, τὰ τοῦ βίου λειτουργήσαντα πιστῶς, καὶ πρὸς σέ μεταστάντα, πολυειδῶς καὶ πολυτρόπως ὁ Θεὸς καὶ ἀξίωσον τυχεῖν, τῆς οὐρανίου βασιλείας σου.

Δόξα. Ἦχος πλ. δ'.

Θρηνῶ καὶ οδυρομαι, ὅταν ἐννοήσω τὸν θάνατον, καὶ ἴδω ἐν τοῖς τάφοις κειμένην, τὴν κατ' εἰκόνα Θεοῦ, πλασθεῖσαν ἡμῖν ὠραϊότητα, ἄμορφον, ἄδοξον, μὴ ἔχουσαν εἶδος. Ὡ τοῦ θανάτου! τί τό περὶ ἡμᾶς τοῦτο γέγονε μυστήριον; πῶς παρεδόθημεν τῇ φθορᾷ; πῶς συνεζεύχθημεν τῷ θανάτῳ; ὄντως Θεὸς προστάζει, ὡς γέγραπται, τοῦ παρέχοντος ταῖς μεταστάσι τὴν ἀνάπαυσιν.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

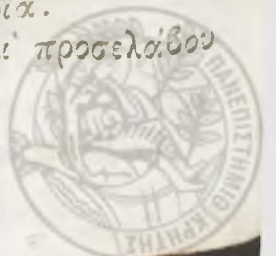
Ἦχος πλ. β'.

Τίς μὴ μακαρίσει σε Παναγία Παρθένε; τίς μὴ ἀνυμνήσει σου τὸν ἀλόχευτον τόκον; ὁ γὰρ ἀχρόνως ἐκ Πατρὸς ἐκλάμψας Υἱὸς μονογενῆς, ὁ αὐτὸς ἐκ σοῦ τῆς ἀγνῆς προήλθεν, ἀφράστως σαρκωθείς, φύσει Θεὸς ὑπάρχων, καὶ φύσει γενόμενος ἄνθρωπος δι' ἡμᾶς· οὐκ εἰς δυάδα προσώπων τεμνόμενος, ἀλλ' ἐν δυάδι φύσεων ἀσυγχύτως γνωριζόμενος. Αὐτὸν ἱκέτευε, σεμνὴ Παμμακαρίστε, ἐλεηθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Τὸ, Φῶς ἱλαρόν· Ἀντὶ δὲ τοῦ Προκειμένου, ψάλλομεν εἰς Ἦχον πλ. δ'. τὸ.

Ἀλληλουῖα, Ἀλληλουῖα, Ἀλληλουῖα.

Στίχ. Μακαριοὶ, οὓς ἐξελέξω, καὶ προσελάβου Κύριε. Ἀλληλουῖα, γ'.

Στίχ. Καὶ τὸ μνημόσυνον αὐτῶν εἰς γενεάν και γενεάν.

Ἄλληλουϊα, γ'.

Εἶτα τὸ, Καταξίωσον, κτλ.

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρά. Ἦχος πλ. β'.

Μαρτυρικόν.

Ο' Σταυρός σου Κύριε, τοῖς Μάρτυσι γέγονεν ὄπλον ἀήττητον· ἐβλεπον γάρ τὸν προκειμένον θάνατον, καὶ προβλέποντες τὴν μελλουσαν ζωὴν, τῇ ἐλπίδι τῇ εἰς σέ ἐνεδυναμοῦντο· αὐτῶν ταῖς παρακλήσεσιν ἐλέησον ἡμᾶς.

Νεκρώσιμον.

Στίχ. Αἱ ψυχαὶ αὐτῶν ἐν ἀγαθοῖς αὐλισθίσονται.

Ετίμησας εἰκόνη σὲ, τὸ τῶν χειρῶν σου Σῶτερ πλαστούργημα, ζωγραφήσας ἐν ὑλικῇ μορφῇ τῆς νοεῆς οὐσίας τὸ ὁμοίωμα· ἧς καὶ κοινωνῶν με κατέστησας, θέμενος τῶν ἐπιγῆς κατάρχειν με τῷ αὐτεξουσίῳ, Λόγε· διὸ Σῶτερ τοὺς δούλους σου, ἐν χώρᾳ ζώντων, ἐν σκηναῖς Δικαίων ἀνάπαυσον.

Ἔτερον.

Στίχ. Μακάριοι, οὓς ἐξελέξω καὶ προσελάβου Κύριε.

Ινα μοι τὸ ἀξίωμα τῆς τῶν λοιπῶν ζωῆς διακρίνηται, κῆπον ἐν τῇ Ἐδέμ, παντοίοις ὠραισμένον φυτοῖς ἐφύτευσας, λύπης καὶ μερίμνης ἐλεύθερον, μέτοχον θείας ζωῆς, ἰσάγγελον ἐπὶ γῆς μικτόν με τάξας· διὸ Σῶτερ τοὺς δούλους σου, ἐν χώρᾳ ζώντων, ἐν σκηναῖς Δικαίων ἀνάπαυσον.

Δόξα. Ἦχος πλ. β'.

Αρχὴ μοι καὶ ὑπόστασις, τὸ πλαστοουργόν σου γέγονε πρόσταγμα· βουλευθεὶς γὰρ ἐξ ἀοράτου τε, καὶ ὁρατῆς με ζῶον συμπῆξαι φύσεως, γῆθέν μου τὸ σῶμα διέπλασας· δέδωκας δέ μοι ψυχὴν, τῇ θείᾳ σου καὶ ζωοποιῶ ἐμπνεύσει· διὸ Σῶτερ τοὺς δούλους σου, ἐν χώρᾳ ζώντων, ἐν σκηναῖς Δικαίων ἀνάπαυσον.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Πρεσβείαις τῆς Τεκούσης σε, Χριστέ καὶ τῶν Μαρτύρων σου, Ἀποστόλων, Προφητῶν, Γεραρχῶν, Ὁσίων καὶ Δικαίων, καὶ πάντων τῶν Ἁγίων, τοὺς κοιμηθέντας δούλους σου ἀνάπαυσον.

Ἀπολυτίκιον. Ἦχος πλ. δ'.

Ο' βάθει σοφίας φιλανθρωπῶς πάντα οἰκονομῶν, καὶ τὸ συμφέρον πᾶσιν ἀπονέμων, μόνη Δημιουργέ, ἀνάπαυσον Κύριε τὰς ψυχὰς τῶν δούλων σου· ἐν σοὶ γὰρ τὴν ἐλπίδα ἀνέθεντο, τῷ ποιητῇ καὶ πλαίσι καὶ Θεῷ ἡμῶν.

Θεοτοκίον.

Σέ καὶ τεῖχος καὶ λιμένα ἔχομεν, καὶ πρέσβιν εὐπρόσδεκτον, πρὸς ὃν ἔτεκες Θεόν, Θεοτόκε ἀνύμφευτε, τῶν πιστῶν ἡ σωτηρία.

Καὶ γίνεται Ἀπόλυσις.

ΑΚΟΛΟΥΘΙΑ ΤΗΣ ΠΑΝΝΥΧΙΑΔΟΣ.

Ποιήσαντος τῷ Ἱερέως Εὐλογητόν, λέγομεν τὸν Ψ. Ψαλμόν, Ὁ κατοικῶν ἐν βοήθειᾳ τοῦ Ὑψίστου καὶ μετ' αὐτόν, τὸ Ἄλληλουϊα, γ'.

Στίχ. Μακάριοι, οὓς ἐξελέξω, καὶ προσελάβου Κύριε. Ἄλληλουϊα, γ'.

Στίχ. Καὶ τὸ μνημόσυνον αὐτῶν εἰς γενεάν και γενεάν. Ἄλληλουϊα, γ'.

Εἶτα τὰ Τροπάρια. Ὁ βάθει σοφίας.

Δόξα, τὸ τέλος. Καὶ νῦν. Σέ καὶ τεῖχος.

Τὰ Νεκρώσιμα Εὐλογητάρια. Καὶ μνημονεύει ὁ Ἱερεὺς κατὰ τὸ σύνθημα, λέγων καὶ τὴν Εὐχὴν, Ὁ Θεὸς τῶν πνευμάτων· Μετὰ δὲ τὴν Ἐκφώνησιν, ὁ Ν'. καὶ εὐθύς ψάλλομεν τὸν παρόντα Νεκρώσιμον Κανόνα, οὗ ἡ ἀκροστιχίς· Ἔτερον προσαυδῶ τοῖς ἀπελθοῦσιν μέλος.

Ποίημα Θεοφάνους.

ᾠδὴ α'. Ἦχος πλ. β'.

Ὡς ἐν ἠπείρῳ πεζεύσας.

Εν οὐρανίοις θαλάμοις διηνεκῶς, οἱ γενναῖοι Μάρτυρες, δυσωποῦσί σε Χριστέ· οὓς ἐκ γῆς μετέστησας πιστοὺς, αἰωνίων ἀγαθῶν τυρεῖν ἀξίωσον.

Κατακιοσμήσας τὰ πάντα, ζῶον μικτόν, μέσον με τὸν ἄνθρωπον, ταπεινότητος ὁμοῦ, καὶ μεγέθους ἐπλασας· διὸ, τὰς τῶν δούλων σου ψυχὰς, Σωτὴρ ἀνάπαυσον.

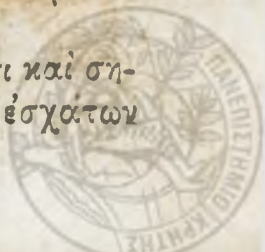
Τῷ Παραδείσῳ πολίτην καὶ γεωργόν, κατ' ἀρχάς με ἔταξας· παραβάντα δὲ τὴν σὴν ἐντολὴν ἐξώρισας· διὸ, τὰς τῶν δούλων σου ψυχὰς, Σῶτερ ἀνάπαυσον. **Θεοτοκίον.**

Ο' ἐκ πλευρᾶς διαπλάσας Εὐὰν τοπρὶν, τὴν ἡμῶν προμήτορα, ἐξ ἀχράντου σου γαστρὸς, σάρκα περιβάλλεται· δι' ἧς, τοῦ θανάτου τὴν ἰσχὺν Ἀγνή διέλυσεν.

ᾠδὴ γ'. Οὐκ ἔστιν ἅγιος.

Νομίμως ἤβλησαν οἱ σοὶ, Μάρτυρες Ζωοδότα, καὶ στεφαίνῳ τῆς νίκης κοσμηθέντες παρὰ σοῦ, τοῖς μεταστάσι πιστοῖς, αἰωνίαν λύτρωσιν βραβεύουσι.

Παιδεύσας πρότερον πολλοῖς, τέρασι καὶ σημείοις, ἐμὲ τὸν πλανηθέντα, ἐπ' ἔσχατων

σεαυτὸν, κενώσας ὡς συμπαθὴς, καὶ ζητήσας, εὖρες καὶ διέσωσας.

Ρέοντων ἄστατον φθοράν, τοὺς πρὸς σέ διαβάντας, ἐν σκηναῖς αἰωνίοις, κατοικεῖν χαρμονικῶς, ἀξίωσον ἀγαθὴ, δικαιοῦσας πίστει τε καὶ χάριτι.

Θεοτοκίον.

Οὐκ ἔστιν ἄμεμπτος ὡς σὺ, πάναγνε Θεομήτορ· μόνη γὰρ ἐξ αἰῶνας, τὸν Θεὸν τὸν ἀληθῆ, συνέλαβες ἐν γαστρὶ, τοῦ θανάτου λύσαντα τὴν δύναμιν.

Ὁ Εἰρμός.

• **Ο**ὐκ ἔστιν ἅγιος ὡς σὺ, Κύριε ὁ Θεός μου, ὁ ὑψώσας τὸ κέρας, τῶν πιστῶν σου ἀγαθὴ, καὶ στερεώσας ἡμᾶς, ἐν τῇ πέτρα τῆς ὁμολογίας σου.

Καὶ μνημονεύει ὁ Ἱερεὺς.

Εἶτα Καθίσματα. Ἦχος πλ. β'.

Αληθῶς ματαιότης τὰ σύμπαντα, ὁ δὲ βίος σκιά καὶ ἐνύπνιον· καὶ γὰρ μάτην ταράττεται πᾶς γηγενής, ὡς εἶπεν ἡ Γραφή· ὅτε τὸν κόσμον κερδήσωμεν, τότε τῷ τάφῳ οἰκήσωμεν, ὅπου ὁμοῦ βασιλεῖς καὶ πτωχοί· διὸ Χριστέ ὁ Θεὸς τοὺς μεταστάντας ἀνάπαυσον, ὡς φιλάνθρωπος.

Δόξα καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Παναγία Θεοτόκε, τὸν χρόνον τῆς ζωῆς μου μὴ ἐγκαταλίπης με· ἀνθρωπίνην προστασία μὴ καταπιστεύσης με· ἀλλ' αὐτὴ ἀντιλαβοῦ, καὶ ἐλέησόν με.

Ὁδὴ δ'. Χριστός μου δύναμις.

Σοφίας μεζονας, δεικνύων γνώρισμα, καὶ τῆς περὶ τὰ δῶρα πολυτελοῦς, Δέσποτα χρηστότητος, τὰς τῶν Μαρτύρων χορείας, τοῖς Ἀγγέλοις συνηρίθμησας.

Αφράστου δόξης σου, τυχεῖν, ἀξίωσον, τοὺς πρὸς σέ μεταστάντας, ἐνθα Χριστέ, τῶν εὐφραينوμένων ἐστὶν ἡ κατοικία, καὶ φωνή, καθαρῆς ἀγαλλιάσεως.

Τμνουῦντας πρόσδεξαι, τὸ θεῖον κράτος σου, οὓς ἐκ γῆς προσελάβου, τέκνα φωτός, τίτους ἐργαζόμενος, τῆς ἀμαρτίας τὴν ἀχλὺν, ἐκκαθαίρων πολυέλεε.

Θεοτοκίον.

Δοχεῖον ἄχραντον, ναὸν πανάμωμον, κιβωτὸν παναγίαν, παρθενικόν, τόπον ἀγιάσματος, σέ καλλονὴν τοῦ Ἰακώβ, ὁ Δεσπότης ἐξελεξάτο.

Ὁδὴ ε'. Τῷ θεῷ φέγγει σου.

Ος ὀλοκάρπωσις ἱερά, καὶ ὡς ἀπαρχὴ τῆς ἀνθρωπίνης οἱ Μάρτυρες φύσεως, τῷ δεδοξαμένῳ προσενεχθέντες Θεῷ, ἡμῖν τὴν σωτηρίαν, αἰεὶ βραβεύουσι.

Τῆς οὐρανόου διαγωγῆς, τῆς διανομῆς τῶν χαρισμάτων, ἀξίωσον Δέσποτα, τῆς προκομηθέντας πιστοὺς οἰκέτας σε, παρέχων τῶν πταισμάτων, τὴν ἀπολύτρωσιν.

Ομόνος φύσει ζωοποιός, τὸ τῆς ἀγαθότητος ὄντως ἀνεξιχνίαστον πέλαγος, τοὺς τελειωθέντας τῆς βασιλείας τῆς σῆς, ἀξίωσον οἰκτίρμον, μόνε ἀθάνατε.

Θεοτοκίον.

Γσχὺς καὶ ὕμνησις ὁ ἐκ σοῦ, Δέσποινα τοῦ κόσμου γεννηθεῖς, καὶ σωτηρία ἐγένετο, τοῖς ἀπολλυμένοις, ἐκ τῶν τοῦ Ἄδου πυλῶν, ρύόμενον τοὺς πίστει σέ μακαρίζοντας.

Ὁδὴ ε'. Τοῦ βίου τὴν θάλασσαν.

Σταυρῷ προσηλούμενος, τῶν Μαρτύρων τοῦς χοροῦς, πρὸς σεαυτὸν συνήγαγες, μιμουμένους τὸ πάθος σου Ἀγαθὴ· διὸ σου δεόμεθα, τοὺς πρὸς σέ μεταστάντας διανάπαυσον.

Αφράστῳ τῇ δόξῃ σου, ὅταν ἔλθῃς φοβερός κρῖναι τὸν κόσμον ἅπαντα, ἐν νεφέλαις εὐδόκησον λυτρωτὰ, φαιδρῶς ὑπαντῆσαί σοι, οὓς ἐκ γῆς προσελάβου πιστοὺς δούλους σου.

Πηγὴ ζωῆς πέφυκας, ἐν ἀνδρείᾳ θεϊκῇ, πεπεδημένους Δέσποτα, ὁ ἐξάχων· τῆς δούλους σου τοὺς πρὸς σέ, πιστῶς ἐκδημήσαντας, ἐν τρυφῇ Παραδείσου κατασκήνωσον.

Θεοτοκίον.

Εἰς γῆν ἀπεστράφημεν, παραβάντες τοῦ Θεοῦ, τὴν ἐντολὴν τὴν ἐνθεον· διὰ σοῦ δὲ Παρθένε πρὸς οὐρανόν, ἐκ γῆς ἀνυψώθημεν, τὴν φθοράν τοῦ θανάτου ἐκτινάξαντες.

Ὁ Εἰρμός.

• **Τ**οῦ βίου τὴν θάλασσαν, ὑψουμένην νηυσὶν, τῶν πειρασμῶν τῷ κλυδωνί, τῷ εὐδίῳ λιμένι σε προσδραμῶν, βοῶν σοι· Ἀνάγαγε, ἐκ φθορᾶς τὴν ζωὴν μου Πολυέλεε.

Τὸ Κοντάκιον. Ἦχος πλ. δ'.

Μετὰ τῶν Ἁγίων ἀνάπαυσον, Χριστέ, τὰς ψυχὰς τῶν δούλων σου, ἐνθα οὐκ ἔστι πόνος, οὐ λύπη, οὐ στεναγμός, ἀλλὰ ζωὴ ἀτελεύτητος.

Ὁ Οἶκος.

Αὐτὸς μόνος ὑπάρχεις ἀθάνατος, ὁ ποιήσας καὶ πλάσας τὸν ἄνθρωπον· οἱ βροτοὶ οὖν ἐκ γῆς διεπλάσθημεν, καὶ εἰς γῆν τὴν αὐτὴν πορευσόμεθα, καθὼς ἐκέλευσας ὁ πλάσας με καὶ εἰπὼν μοι· Ὅτι γῆ εἶ, καὶ εἰς γῆν ἀπελεύση· ὅπου πάντες βροτοὶ πορευσόμεθα, ἐπιτάφιον θρῆνον ποιῶντες ὡδὴν, τὸ Ἀλληλουῖα.

ᾠδὴ ζ΄. Δροσβολὸν μὲν τὴν κάμινον.

Αὐτρωθέντες τῷ σὺ αἵματι οἱ Μάρτυρες, τῆς πρώτης παραβάσεως, ῥαντισθέντες δὲ τῷ ἰδίῳ αἵματι, τὴν σὴν, σαφῶς εἰκονίζουσι σφαγὴν. **Εὐλογητὸς εἶ ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.**

Θρασυνόμενον τὸν θάνατον ἐνέκρωσας, Λόγε ζωαρχικώτατε· τοὺς ἐν πίστει δὲ κοιμηθέντας, πρόσδεξαι τανῦν, ὑμνοῦντας καὶ λέγοντας Χριστέ· **Εὐλογητὸς εἶ ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρα ἡμῶν.**

Οψυχώσας με τὸν ἄνθρωπον φύσῃματι, θείῳ, θειαρχικώτατε, τοὺς μεταστάντας βασιλείας Δέσποτα τῆς σῆς, ἀξίωσον ψάλλειν σοι Σωτήρ· **Εὐλογητὸς εἶ ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.**

Θεοτοκίον.

Υπερτέρα πάσης κτίσεως πανάμωμε, γέγονας, συλλαβοῦσα Θεόν, τὸν συντρίψαντα τοῦ θανάτου πυλᾶς, καὶ μοχλοῦς συνθλάσαντα· ὅθεν σε Ἄγνη, ὑμνολογοῦμεν οἱ πιστοὶ, ὡς Θεομήτορα.

ᾠδὴ η΄. Ἐκ φλογὸς τοῖς ὁσίοις.

Σταθερῶς τῆς ἀγῶνας ἐπιδειξάμενοι, τῷ τῆς νίκης στεφάνῳ κατεκοσμήθητε, Μάρτυρες Χριστοῦ ἀθλοφόρου, κραυγάζοντες· **Σὲ ὑπερυψοῦμεν, Χριστέ εἰς τοὺς αἰῶνας.**

Ἰερῶς τοὺς τὸν βίον ἀπολιπόντας πιστοὺς, καὶ πρὸς σὲ τὸν Δεσπότην μεταχωρήσαντας, δέξαι προσηνῶς, ἀναπαύων ὡς εὐσπλαγχνος, σὲ ὑπερυψοῦντας, Χριστέ εἰς τῆς αἰῶνας.

Νῦν ἐν γῆ τῶν πράξεων πάντα αὐλιζέσθαι, τοὺς προκεικοιμημένους Σῶτερ εὐδόκησον, πίστει τῇ εἰς σὲ δικαιοῦσας καὶ χάριτι, σὲ ὑπερυψοῦντας, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Θεοτοκίον.

Μακαρίζομεν πάντες σὲ παμμακάριστε, τὴν τὸν Λόγον τὸν ὄντως ὄντα μακάριον, σάρκα δὲ ἡμᾶς γεγονότα γεννήσασαν ὃν ὑπερυψοῦμεν, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ὁ Εἰρμός.

» **Ε**κ φλογὸς τοῖς ὁσίοις δρόσον ἐπήγασας,
» καὶ δικαίου θυσιᾶν ὕδατι ἐφλεξας· ἅ-
» παντα γὰρ δρᾶς, Χριστέ, μόνῳ τῷ βεβηλωθῆναι·
» ὃν ὑπερυψοῦμεν, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

ᾠδὴ θ΄. Θεὸν ἀνθρώποις ἰδεῖν.

Ελπίς Μαρτύρων χορὸς ἐνεύρωσε, καὶ πρὸς τὴν σὴν ἀγάπην διαπύρως ἐπτέρωσε, τῶν μελλόντων τούτοις προτυπώσασα, τὴν μὴ σαλευομένην ὄντως ἀνάπαυσον, ἧς τοὺς μεταστάντας ἀγαθὲ τυχεῖν ἀξίωσον.

Αμπράς καὶ θείας τυχεῖν ἐλλάμψεως, τῆς σῆς Χριστέ τοὺς πίστει μεταστάντας εὐδόκησον, τὴν ἐν κόλποις Ἄβραάμ ἀνάπαυσιν, μόνος ὡς ἐλεήμων, τῆτοις δωρούμενος, καὶ τῆς αἰωνίου ἀξίῳν μακαριότητος.

Οὖν τῇ φύσει χρηστὸς καὶ εὐσπλαγχνος, καὶ θελητῆς ἐλέους εὐσπλαγχνίας ἢ ἄβυσσος, οὗς ἐκ τόπῃ τούτῃ τῆς κακώσεως, καὶ σκιάς τοῦ θανάτου Σῶτερ μετέστησας, ἔνθα καταλάμπει σου τὸ φῶς, τούτους κατάταξον,

Θεοτοκίον.

Σκηνὴν ἁγίαν Ἄγνη γινώσκομεν, καὶ κιβωτὸν καὶ πλάκα σὲ τοῦ νόμου τῆς χάριτος· διὰ σοῦ γὰρ ἄφεσις δεδώρηται τοῖς δεικναιμένοις διὰ τοῦ ἁμαρτωλοῦ σώματός σου ἐκ τῆς σῆς γαστρὸς πανάμωμε.

Ὁ Εἰρμός.

» **Θ**εὸν ἀνθρώποις ἰδεῖν ἀδύνατον, ὃν οὐ
» **τολμᾷ Ἀγγέλων ἀτενίσαι τὰ τέγμε-
» τα· διὰ σοῦ δὲ Πάναγνε, ὠράθη βροτοῖς, Λό-
» γος σσεαρκωμένος, ὃν μεγαλύνοντες, σὺν ταῖς
» οὐρανίαις στρατιάς σὲ μακαρίζομεν.**

τὸ Τρισάγιον. Εἶδ' οὕτω τὰ Τροπάρια.

Ο βᾶθει σοφίας φιλανθρώπως.

Σὲ καὶ τείχος καὶ λιμένα.

**Καὶ μνημονεύσαντος τοῦ ἱερέως συνήθως.
γίνεται Ἀπόλυσις.**

Τῷ ΣΑΒΒΑΤῳ, Εἰς τὸν Ὁρθρον.

**Μετὰ τὸν Ἐξάψαλμον ψάλλομεν εἰς Ἦχον πλ. δ΄
τό, Ἀλληλουῖα, ἐκ γ΄.**

Στίχ. Μακάριοι, οὓς ἐξελέξω, καὶ προσελάβου Κύριε.

Στίχ. Καὶ τὸ μνημόσυνον αὐτῶν εἰς γενεάν καὶ γενεάν.

Ο βᾶθει σοφίας φιλανθρώπως.

Δόξα, τὸ τέλος. Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

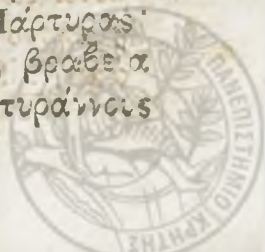
Σὲ καὶ τείχος καὶ λιμένα.

Εἶτα ἡ συνήθης Στιχολογία, Εἶπεν ὁ Κύριος τῷ Κυρίῳ μου· Ἐν δὲ ταῖς Συναπταῖς πάσαις τῆς Στιχολογίας καὶ τοῦ Κανόνος, μνημονεύονται πάντες οἱ προαπελθόντες πατέρες καὶ ἀδελφοὶ ἡμῶν.

**Εἰς τὴν α΄ Στιχολογίαν, λέγομεν Καθίσματα
Μαρτυρικά.**

Ἦχος πλ. β΄. Ἀγγελικαὶ ὑνάμεις.

Αθλητικαὶ ἐνστάσεις ἐπὶ τῷ σκάμματι, τυραννικαὶ αἰτίσεις ἐπὶ τοῖς Μάρτυρος· καὶ ἴσταντο χοροὶ τῶν Ἀσωμάτων, βραβεῖα κατέχοντες τῆς νίκης· ἐξεστησαν τυράννοις

καὶ βασιλεῖς οἱ σοφοί, καθεῖλον τὸν Βελίαρ
ὁμολογία Χριστοῦ. Ὁ ἐνισχύσας αὐτοὺς Κύριε,
δόξα σοι.

Στίχ. Θαυμαστός ὁ Θεὸς ἐν ταῖς Ἀγίοις αὐτοῦ.

Αθλητικὸν ἀγῶνα ὑπομείναντες οἱ Ἅγιοι,
καὶ βραβεῖα τῆς νίκης παρὰ σοῦ κομι-
σάμενοι, κατήργησαν τὰς ἐπινοίας τῶν παρα-
νόμων, ἐδέξαντο στεφάνους τῆς ἀφθαρσίας· δι'
αὐτῶν ὁ Θεὸς σῶσον τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Στίχ. Τοῖς Ἀγίοις τοῖς ἐν τῇ γῇ αὐτοῦ ἐθαυ-
μάστωσεν ὁ Κύριος.

Τῶν Ἀγίων σου ἡ μνήμη Κύριε, ἀνεδείχθη
ὡς Παράδεισος ὁ ἐν Ἑδέμ· ἐν αὐτῇ γὰρ
ἀγάλλεται πᾶσα ἡ κτίσις· καὶ παράσχου ἡ-
μῖν, τῇ αὐτῶν παρακλησίῃ, εἰρήνην καὶ τὸ μέ-
γα ἔλεος.

Δόξα. Νεκρώσιμον.

Εν ταῖς σκηναῖς τῶν ἐκλεκτῶν, καὶ ἐν χώρα
τῶν ζώντων, οὓς προσελάβου Ἰησοῦ εὐ-
σεβῶς κοιμηθέντας κατὰ τάξον, ὡς εὐδιαλλα-
κτος Θεός, καὶ ἔμπλησον τοῦ ἀνεσπέρου σου
φωτὸς, καὶ τῆς ἐπουρανίου σου χαρᾶς ἀξίωσον.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον

Οτὴν εὐλογημένην καλέσας σου Μητέρα,
ἤλθες ἐπὶ τὸ πάθος ἐκουσία βουλή, λαμ-
φας ἐν τῷ Σταυρῷ, ἀναζητῆσαι θέλων τὸν Ἀ-
δάμ, λέγων τοῖς Ἀγγέλοις· Συγχαρήτέ μοι, ὅτι
εὐρέθη ἡ ἀπολωμένη δραχμὴ. Ὁ πάντα σαφῶς
οἰκονομήσας Θεός, δόξα σοι.

Εἶτα τὸν Ἄμωμον, εἰς χάσεις β'. καὶ μνημονεῦε
ὁ Ἱερεὺς μετὰ τὴν α'. στάσιν· εἰς δὲ τὴν συμ-
πλήρωσιν τῆς β'. τὰ Νεκρώσιμα Εὐλογητάρια.
Εἶτα Συναπτὴ, καὶ μνημονεῦε πάλιν. Μετὰ δὲ
τὴν Ἐκφώνησιν,

Καθίσματα. Ἦχος πλ. α'.

Ανάπαυσον Σωτὴρ ἡμῶν, μετὰ Δικαίων τῆς
δούλους σου καὶ τούτους κατασκήνωσον
ἐν ταῖς αὐλαῖς σου, καθὼς γέγραπται, παρο-
ρῶν ὡς ἀγαθὸς τὰ πλημμελήματα αὐτῶν, τὰ
ἐκούσια καὶ τὰ ἀκούσια, καὶ πάντα τὰ ἐν
ἀγνοίᾳ καὶ γνῶσει, φιλόνηρωπε.

Θεοτοκίον.

Ο ἐν Παρθένου ἀνατείλας τῷ κόσμῳ Χρι-
στὲ ὁ Θεός, υἱοὺς φωτὸς δι' αὐτῆς ἀνα-
δείξας, ἐλέησον ἡμᾶς.

Ο' Ν'. καὶ οἱ Κανόνες. Τοῦ Ἁγίου τῆς Μονῆς
μετὰ τῶν Εἰρμῶν εἰς ε'. καὶ ὁ παρῶν εἰς ἡ. οὐ
ἡ ἀκροστιχίς, ἀνευ τῶν Θεοτοκίων τῆς γ'. ε. ε'. ζ'.
καὶ ζ'. Ὡδῆς.

Ψυχᾶς ἀπάσαις αἶνον ἐξ Ἀρσενίου.

Ὡδὴ α'. Ἦχος πλ. β'.

Ὡς ἐν ἠπειρῷ πεζεύσας.

Ψυχῶν πασῶν ὁ Δεσπότης καὶ ποιητής,
καὶ κριτής καὶ Κύριος, οὐ̄περ πάντων
τῶν ἐν γῆ, ἐν χειρὶ τὰ πέρατα, αὐτός, οὓς με-
τέστησας πιστοὺς ἐν σοὶ ἀνάπαυσον.

Υπὲρ παντὸς κοιμηθέντων γένους βροτῶν,
ἡλικίας Δέσποτα, ἀξιώματος ὁμοῦ, καὶ
μεγέθους, ἅπαντες θερμῶς, δυσωποῦμεν, ὅπως
σώσης οὓς μετέστησας.

Χειρὶ ἀχράντῳ σου Λόγε ὁ ἀπὸ γῆς, πλα-
στουργήσας μόνος με, καὶ ψυχώσας ὡς
Θεός, ζωηρᾶ ἐμπνεύσει σου, αὐτός, οὓς ἐντεῦ-
θεν προσελάβου σῶσον εὐσπλαγγχε.

Θεοτοκίον.

Αγνή Παρθένε τοῦ κόσμου καταφυγή, καὶ
στερρᾶ ὑπέρμαχε, ἱεσίσαις σου θερμαῖς,
ὑπὲρ πάντων πρέσβευε τῶν σέ, κεκτημένων ἐν
ἀνάγκαις τεῖχος ἀρρήκτον.

Καταβασία.

• **Ω**ς ἐν ἠπειρῷ πεζεύσας ὁ Ἰσραὴλ, ἐν ἀ-
βύσσῳ ἵχνησι, τὸν διώκτην Φαραῶ, κα-
• θορῶν ποντοῦμενον, Θεῷ, ἐπινίκιον ᾠδὴν, ἐ-
• βόα, ἄσωμεν.

Ὡδὴ γ'. Οὐκ ἔστιν Ἅγιος.

Ισχύει δόξης Θεϊκῆς, ὁ τῆς γῆς ἐξ ἐσχάτων,
ὡς νεφέλαις ἀνάγων, τῶν πιστῶν πρὸς σέ
ψυχᾶς, οὓς ἐκ περάτων Χριστέ, προσελάβου
δούλους σου ἀνάπαυσον.

Σὺ μόνος εἶ ὁ καθιστῶν, βασιλεῖς καὶ δυνά-
• στας, καὶ κριτὰς σὺν τοπάρχαις· ὅθεν
• πάντων ὡς Θεός, αὐτός ἐν κρίσει τῆ σῆ, ῥῦσαι
• τούτους Σῶτερ τῆς κολάσεως.

Απάσης γῆς ὁ ποιητής, σὺν πρεσβύταις παρ-
• θένοις, καὶ σὺν νέοις ἐφήβοις, οὓς προσε-
• λάβου Χριστέ, τῆς αἰωνίου χαρᾶς, καὶ τρυφῆς
• σου τούτους καταξίωσον. **Θεοτοκίον.**

Ελπίς τοῦ κόσμου κραταιά, Δέσποινα Θεο-
• τόκε, μὴ ἀπίσῃ τοὺς πόθῳ, σοὶ προσρέ-
• χοντας αἰεὶ· ἀλλ' ἱεσίσαις ταῖς σαῖς, πάσης ῥῦ-
•σαι ζάλης τοὺς τιμῶντάς σε.

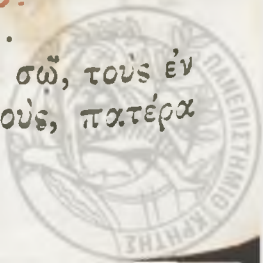
Καταβασία.

• **Ο**ὐκ ἔστιν ἅγιος ὡς σὺ, Κύριε ὁ Θεός μου,
• ὁ ὑψώσας τὸ κέρασ, τῶν πιστῶν σου
• ἀγαθῆ, καὶ στερεώσας αὐτοὺς, ἐν τῇ πέτρᾳ
• τῆς ὁμολογίας σου.

Καθίσματα. Ἦχος πλ. δ'.

Τὴν Σοφίαν καὶ Λόγον.

Ο τὰ πάντα ποιήσας νεύματι σῶ, τοὺς ἐν
πίστει θανέντας Χριστιανούς, πατέρα

προπάτορας, πάππους δὲ καὶ προπάππους τε, ἀδελφούς καὶ φίλους, πλουσίους καὶ πένητας, βασιλεῖς καὶ ἄρχοντας, ὁμοῦ καὶ μονάζοντας, ὅπου τῶν Δικαίων καὶ Ἁγίων σου πλήθη, ἀπάντων ἢ οἰκησις, δυσωποῦμεν ἀνάπαυσον, ὡς Θεὸς εὐδιάλλακτος· Δέσποτα Χριστέ Βασιλεῦ, τῶν πταισμάτων ἄφεςιν παρέχων αὐτοῖς, ὧν ἐξημαρτον πάντες οἱ δοῦλοί σου.

Θεοτοκίον. Ὁμοιον.

Χαριστήριον αἶνον χρεωσικῶς, ὡς ἡ Χήρα ἐκείνη δὴ δύο λεπτά, προσφέρω σοι Δέσποινα, ὑπὲρ πασῶν τῶν χαρίτων σου· σὺ γὰρ ὡφθης σκέπη, ὁμοῦ καὶ βοήθεια, πειρασμῶν καὶ θλίψεων, αἰεὶ με ἐξαίρουσα· ὅθεν ὡς ἐκ μέσης, φλογίζουσης καμίνου, ῥυσθεὶς τῶν θλιβόντων με, ἐκ καρδίας κραυγάζω σοι· Θεοτόκε βοήθει μοι, πρεσβεύουσα Χριστῷ τῷ Θεῷ, τῶν πταισμάτων ἄφεςιν δοθῆναι μοι· σέ γὰρ ἔχω ἐλπίδα ὁ δούλος σου.

ᾠδὴ δ'. Χριστός μου δύναμις.

Ποιμαίνων Δέσποτα, ἐν τόπῳ γλόης Σωτῆρ, καὶ μετάγων ἐφ' ὕδωρ πάντα πισούς, τὸ τῆς ἀναπαύσεως, μὴ ἀποπέμψης τῆς ἐκεῖ, εὐφροσύνης τοὺς οἰκέτας σου.

Αγγέλων τάγμασιν, αὐτὸς κατὰταξον, μοναστῶν σου χορείας ἱεραρχῶν, λειτουργῶν ἀπάντων σε· σοὶ γὰρ ἀνέθεντο ψυχὰς, σὺν τοῖς σώμασι φιλάνθρωπε.

Σὺ μόνος ἐγνώκας, ὡς πάντων Κύριος, τὰς θανάτου ἐφόδους, μέτρα ζωῆς, καὶ τὸ πέτρας πάντων βροτῶν· διὸ οἰκτεῖρησον καὶ νῦν, τῆς σῆς δούλους ὑπεράγαθε. **Θεοτοκίον.**

Αγίων Ἁγίων, Θεὸν κυήσασα, Παναγία Παρθένε θείαις λιταῖς, τοῦτον νῦν δυσώπησον, σκηναῖς Ἁγίων ἐν τρυφῇ, κατατάξαι οὐς μετέστησεν. **Καταβασία.**

• **Χ**ριστός μου δύναμις, Θεὸς καὶ Κύριος, ἡ
• **Χ**σεπτὴ Ἐκκλησία θεοπρεπῶς, μέλπει
• ἀνακράζουσα, ἐκ διανοίας καθαρᾶς, ἐν Κυ-
• ρίῳ ἐορτάζουσα.

ᾠδὴ ε'. Τῷ θείῳ φέγγει σου.

Πδοῦ Μαρτύρων θείοι χοροὶ, τάξεις Ἀποστόλων Προφητῶν, καὶ τῶν Δικαίων συστήματα, Σῶτερ σέ ὑμνῶντες καθικετεύουσι, τοῦ σώσαι οὐς περ κόσμου, πάντα προσείληφας.

Στερόν σου σάλπιγγος τῇ φωνῇ, ὅταν ἐξανοίγωνται τάφοι, νεκρῶν, καὶ γῆ τρέμει φρίττουσα, τότε σὺν προβάτοις ἐκ δεξιῶν σου Χριστέ, κατὰταξον σοὺς δούλους, οὐς περ μετέστησας.

Ανδρῶν τὰ στίφη σὺν γυναίξιν, παίδων γηραιῶν ὁμοῦ, πενήτων δούλων πλουσίων τε, τῶν πιστῶς ἐντεῦθεν μετατεθέντων πρὸς σέ, ἀνάπαυσον, καὶ σῶσον ὡς εὐδιάλλακτος.

Θεοτοκίον.

Σὲ πάντες ἄχραντε βοηθόν, ζῶντες καὶ θανόντες εὐσεβῶς, φυλαὶ καὶ γλῶσσαι κεκτῆμεθα· ὅθεν τῆς ἐκεῖσε τυχεῖν ἀνέσεως, αἰτούμεθα πρεσβείαις σου ταῖς πρὸς Κύριον.

Καταβασία.

• **Τ**ῷ θείῳ φέγγει σε ἀγαθὲ, τὰς τῶν ὀρθρι-
• ζόντων σοι ψυχὰς, πόθῳ καταύγασον,
• δέομαι, σέ εἰδέναι Λόγε Θεῶ, τὸν ὄντως Θεόν,
• ἐκ ζόφου τῶν πταισμάτων ἀνακαλούμενον.

ᾠδὴ ε'. Τοῦ βίου τὴν θάλασσαν.

Πλάσθητι Δέσποτα, παρακληθήτι Σωτῆρ καὶ δεῖξόν σου τὸ ἔλεος, δεῖξον σπλάγγνα, καὶ σῶσον ὡς ἀγαθός, τῆς γῆς πάσης ἀπαντας, ἕς πρὸς σέ μετηγάγου ὡς φιλάνθρωπος.

Ναμάτων ἐν κλύσμασι, καὶ ἐν ρείθροις ποταμῶν, καὶ τοὺς ἐξαίφνης θνήξαντας, τῆς ἐν νάπαις, καὶ ὄρεσι, καὶ ὄπαῖς, τὸν βίον τελέσαντας, μὴ παρίδης, ὡς μόνος εὐδιάλλακτος.

Οβλέπων ὡς Κύριος, ἐν θαλάσῃ, καὶ ἐν γῇ, τοὺς ἐν ἀδῆλῳ θνήξαντας, τοὺς πολέμοις καὶ μάχαις καὶ ἐν πληγαῖς, δεινῶς τελευτήσαντας, πάντα οἰκτεῖρον Σῶτερ, ὡς φιλάνθρωπος.

Θεοτοκίον.

Ηπάναγνος Δέσποινα, ἡ τεκοῦσα τοῖς βροτοῖς, τὸν κυβερνήτην Κύριον, τῶν παθῶν με τὸν ἄστατον καὶ δεινόν, κατεύνασον τάρραχον, καὶ γαλήνην παράσχου τῇ καρδίᾳ μου.

Καταβασία.

• **Τ**οῦ βίου τὴν θάλασσαν, ὑψομένην καθο-
• ρῶν, τῶν πειρασμῶν τῷ κλυδωνί, τῷ
• εὐδίῳ λιμένι σου προσδραμῶν, βοῶ σοι· Ἀνά-
• γαγε, ἐκ φθορᾶς τὴν ζωὴν μου, πολυελεε.

Κοντάκιον. Ἦχος πλ. δ'.

Τοὺς μεταξάντας ἀφ' ἡμῶν ἐκ τῶν προσκαιρῶν, ἐν ταῖς σκηναῖς τῶν ἐκλεκτῶν κατασκήνωσον, καὶ μετὰ Δικαίων ἀνάπαυσον, Σῶτερ ἀθάνατε· εἰ γὰρ ὡς ἄνθρωποι ἡμαρτον ἐπὶ γῆς, ἀλλὰ σὺ ὡς ἀναμάρτητος Κύριος, ἄφες αὐτοῖς τὰ ἐκούσια πταίσματα, καὶ τὰ αἰκούσια, μεσιτευούσης τῆς τεκούσης σε Θεοτόκου, ἵνα συμφῶνως βοήσωμεν ὑπὲρ αὐτῶν Ἀλληλουῖα.

Ὁ Οἶκος.

Αὐτὸς μόνος ὑπάρχεις ἀθάνατος, ὁ ποιήσας καὶ πλάσας τὸν ἄνθρωπον· οἱ βροτοὶ οὖν

ἐν γῆς διεπλάσθημεν, καὶ εἰς γῆν τὴν αὐτὴν πορευόμεθα, καθὼς ἐκέλευσας ὁ πλάσας με καὶ εἰπὼν μοι. Ὅτι γῆ εἶ, καὶ εἰς γῆν ἀπελεύση· ὅπου πάντες βροτοὶ πορευσόμεθα, ἐπιτάφιον θῆνον ποιῶντες ὡδὴν τὸν Ἀλληλουΐα.

Συναξάριον τοῦ Μηναιίου.

ᾠδὴ ζ. Δροσοβόλον μὲν τὴν κάμινον.

Σὺν Ἀγγέλοις ἐπὶ θρόνου Σωτῆρ δόξης σου, ὅταν ἐλεύσῃ κρῖναι τὴν γῆν, ψυχὰς δούλων σου, τῆς σῆς πλησον θείας χαρμονῆς, τοῦ ψάλλειν ἀπαύστως καὶ βοᾶν· Εὐλογητός εἶ ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Εν σπαράγμασι θηρῶν Χριστέ τοὺς θνήξαντας, καὶ οὓς ἰχθύς ἐμέλισεν, οὓς κατέχωσε συσσεισμός, καὶ βόθρος καὶ κρημνός, τοὺς πάντα ἐλέησον Σωτῆρ, καὶ τῆς ἐκεῖθεν ἀπειλῆς, ῥύσαι ὡς εὐσπλαγγνος.

Εἴφη, μάχαιρα, καὶ πῦρ, δεινῶν ἐπίτασις, καὶ λίθων ἢ καταλύσις, οὓς ἀνάλωσε σὺν λησταῖς, λιμός τε καὶ λοιμός, τῇ σῇ μετουσίᾳ καὶ χαρᾷ, σῶσον ὑμνεῖν σε εὐσεβῶς, τὸν τῶν Πατέρων Θεόν.

Θεοτοκίον.

Μόνη πέφυκας ἀγνή τοῦ κόσμου γέφυρα, μεταίγουσα βροτοὺς πρὸς Θεόν· τοὺς τὸν βίον οὖν, τῇ πρὸς σέ ἐλπίδι καὶ στοργῇ, τελέσαντας, Μῆτερ τοῦ Θεοῦ, πάσης ἀνάγκης καὶ φθορᾶς σῶζε πρεσβείαις σου.

Καταβασία.

» **Δ**ροσοβόλον μὲν τὴν κάμινον εἰργάσατο,
» Ἄγγελος τοῖς ὁσίοις Παισὶ· τοὺς Χαλ-
» δαίους δὲ καταφλέγον πρόσταγμα Θεοῦ, τὸν
» τύραννον ἐπεισε βοᾶν· Εὐλογητός εἶ ὁ Θεός,
» ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

ᾠδὴ η. Ἐκστηθι φρίττων οὐρανέ.

Απαντες Δέσποτα βροτῆς, παντοῖς τάγμα-
τος, οὓς μετέστησας Σωτῆρ πιστοὺς σου βασιλεῖς καὶ ἄρχοντας, ἐθνάρχας γῆς καὶ κρι-
τάς, λαῶν τε καὶ φυλῶν τοὺς προσάτας, ἐλέη-
σον οἰκτίρμον καὶ ἀνάπαυσον μόνος, ὅπως σε ὑμνοῦμεν, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ρύσαι πυρός τοῦ φοβεροῦ, δούλους φιλάνθρω-
πε, Ἐκκλησίας σου σεπτῆς, καὶ σῶσον μοναστιῶν συστήματα, ἱερωμένων πληθύν, χο-
ρείας λειτουργῶν σου ἐνθέων, καὶ πάντας τῆς ἐκεῖσε, καταξιώσον δόξης, ὅπως σε ὑμνοῦμεν, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Σῶσον ὦ Δέσποτα Χριστέ, σῶσον ἐλέησον καὶ ἀνάπαυσον ψυχὰς, λαούς σε τοὺς πισ-
τῶς τελέσαντας, τρόπῳ παντὶ τὴν ζωὴν, ἐν

τόπῳ, καὶ ἐν χώρᾳ παντοῖα, καὶ ῥύσαι τῆς γεέννης καὶ πικρίας βασάνων, ὅπως σε ὑμνοῦ-
μεν, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Θεοτοκίον.

Ελυσας μόνη τὴν ἀράν, Παρθένε ἄχραντε, τὴν τῆς Εὐσας ἀληθῶς, ζωὴν δὲ τοῖς ἐν γῇ ἐπήγασας· διὸ πρεσβείαις ταῖς σαῖς, τῆς βίου τοῦ προσκαιροῦ λυθέντας, ζωῆς τῆς αἰωνίου, καταξιώσον πάντας, ὅπως σε ὑμνοῦμεν, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Καταβασία.

» **Ε**κστηθι φρίττων οὐρανέ, καὶ σαλευθήτω-
» σαν τὰ θεμέλια τῆς γῆς· ἰδοὺ γὰρ ἐν
» νεκροῖς λογίζεται, ὁ ἐν ὑψίστοις οἰκῶν, καὶ
» τάφῳ σμικρῷ ξενοδοχεῖται· ὃν παῖδες εὐλο-
» γεῖτε, ἱερεῖς ἀνυμνεῖτε, λαὸς ὑπερυψοῦτε, εἰς
» πάντας τοὺς αἰῶνας.

ᾠδὴ θ. Ἀπορεῖ πᾶσα γλῶσσα.

Νῦν ἐλεῆμον στίφη, δυσωπεῖ σε Ἀγγέλων σὺν Χερουβὶμ τε, θεία Σεραφίμ καθικε-
τευεῖ, Ἐξουσίαι, θρόνοι καὶ Ἀρχαί, καὶ Δυνά-
μεις τε σὺν Ἀρχαγγέλοις, καὶ Κυριότητές σε αἰτοῦσι κραταίε, ὅπως ψυχὰς ἀπάσας οἰκτεί-
ρης, ἅς περ μετέστησας.

Ιδοὺ οἱ δῆμοι, σὲ τῶν Προφητῶν ἐξαίτουνται, τῶν Ἀποστόλων δέοντα χοροὶ, σὺν Πατριάρ-
χαις, στίφη τε Μαρτύρων, σὺν Ὀσίων πλήθεσιν εὐπαρακλήτως, ἀναβοῶσι· Σῶσον φιλάνθρωπε ψυχὰς, πάντων τῶν ἐπὶ γῆς τεθνεώτων, εὐσε-
βῶν δούλων σου.

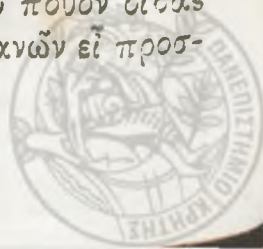
Οἶδας τὰ πάντα βλέπεις, καθορᾶς καὶ γι-
νώσκεις, βροτῶν τὰ πλήθη, καὶ τὸ τῆς ζωῆς ἐκάστου πέρας· πᾶσι δίδου τὴν τῶν ἐγκλημάτων λύτρωσιν, καὶ Παραδείσου τῆς καλλο-
νης ἀξίωσον πάντας ὡς Θεός, μόνε, ἔς ἐξε-
λέξω οἰκτίρμον, πιστοὺς οἰκέτας σου.

Θεοτοκίον.

Υπεραγία Δέσποινα, τοῦ κόσμου Παρθένε, σὺ πάντων σκέπη, ζώντων καὶ θανόντων χρηματίζεις, καὶ γαλήνη, δόξα καὶ τρυφή, καὶ ἀνεσις τῶν σὲ προστάτιν, καὶ βοηθόν, καὶ ῥύ-
στην πλουτούντων ἀγαθῆ· ὅθεν αὐτοὺς διά-
σωσον, πάντας ταῖς ἰκεσίαις σου.

Καταβασία.

» **Α**πορεῖ πᾶσα γλῶσσα, εὐφημεῖν πρὸς ἀ-
» ξίαν· ἰλιγγιᾶ δὲ νοῦς καὶ ὑπερκόσμιος,
» ὑμνεῖν σε Θεοτόκε· ὅμως, ἀγαθῆ ὑπάρχουσα,
» τὴν πίστιν δέχου· καὶ γὰρ τὸν πόθον οἶδας
» τὸν ἐνθεον ἡμῶν· σὺ γὰρ Χριστιανῶν εἶ προσ-
» τάτις· σὲ μεγαλύνομεν;

Ἐξαποστειλᾶριον.

Ἦχος γ'. Ὁ οὐρανὸν τοῖς ἀστροῖς.

Μνήμην τελοῦντες πάντων, τῶν κοιμηθέντων ἐν Χριστῷ, καὶ τελευταίας ἡμέρας, μνήμην ποιήσωμεν πιστοὶ, ὑπὲρ ἡμῶν τε καὶ κείνων, Χριστὸν αἰεὶ δυσωποῦντες.

Θεοτοκίον. Ὅμοιον.

Ο γλυκασμὸς τῶν ἠγγελῶν, τῶν θλιβομένων ἢ χαρὰ, Χριστιανῶν ἢ προστάτις, Παρθένε Μήτηρ Κυρίου, ἀντιλαβοῦ μου καὶ ρῦσαι, τῶν αἰωνίων βασάνων.

Εἰς τοὺς Αἶνους, ἰστώμεν Στίχους δ' καὶ ψάλλομεν τὰ παρόντα Στιχηρὰ Προσόμοια.

Ἦχος πλ. β'. Ἡ ἀπεγνωσμένη.

Φοβερόν τὸ τέλος τὸ τοῦ θανάτου, καὶ φρικτὴ ἡ κρίσις ἢ τοῦ Δεσπότη· τὸ πῦρ γὰρ τὸ ἀσβεστον ἠντρέπισται ἐκεῖσε· σκώληξ ἀνοίμητος κολάζων, καὶ βρυγμὸς τῶν ὀδόντων, σκοτὸς ἐξώτερον ὑπάρχει, καὶ αἰωνία δίκη· διὸ κράζωμεν πρὸς τὸν Σωτῆρα· Οὓς ἐξελέξω ἐκ τῶν προσκαίρων ἀνάπαυσον, διὰ τὸ μέγα σου ἔλεος.

Πάντες οἱ τῷ βίῳ προστετηκότες, δεῦτε ἐν τοῖς τάφοις ἐξεστηκότες, ἐγκύψατε, ἴδετε τοῦ κόσμου τὴν ἀπάτην· ποῦ νῦν τοῦ σώματος τὸ κάλλος, καὶ ἡ δόξα τοῦ πλούτου; ποῦ δὲ ἡ ἔπαρσις τοῦ βίου; ὄντως μάταια πάντα· διὸ κράζωμεν πρὸς τὸν Σωτῆρα· Οὓς ἐξελέξω ἐκ τῶν προσκαίρων ἀνάπαυσον, διὰ τὸ μέγα σου ἔλεος.

Νῦν ἐπὶ τὸν τάφον ὁ ἐπὶ θρόνου, νῦν ὁ ἐν πορφύρᾳ φθορὰν ὑπέδη· ἔτι ἐν θρόνῳ γὰρ, ἀλλ' ἐν μνήματι κεῖται· ἴδε, ἐξέλιπε, τὸ βασιλείον κράτος· ἴδε, ὡς ὄναρ, τῶν ἀνθρώπων, παραδεύει ὁ βίος· διὸ κράζωμεν πρὸς τὸν Σωτῆρα· Οὓς ἐξελέξω ἀνάπαυσον, διὰ τὸ μέγα σου ἔλεος.

Πάντας τοὺς ἐνθὲνδε μετατεθέντας, ἐπὶ αἰώνιου ζωῆς ἐλπίδι, καὶ βίον ἀλλάξαντας παντοίῳ Σῶτερ τρόμῳ, πᾶσαν κατάστασιν καὶ γένος, καὶ πᾶσαν ἡλικίαν, ἀνδρας ὁμοῦ τε καὶ γυναῖκας, καὶ ἀρτίτοκα βρέφη, ὡς φιάνθρωπος ἐν κόλποις τάξον, τῷ Ἀβραάμ τε καὶ ἐν τόποις ἀνέσεως, διὰ τὸ μέγα σου ἔλεος.

Δόξα. Ἦχος β'.

Ος ἀνθὸς μαρμίνεται, καὶ ὡς ὄναρ παρέρχεται, καὶ διαλύεται πᾶς ἄνθρωπος· πάλιν δὲ ἠγέσης τῆς σάλπιγγος, νεκροὶ ὡς ἐν συσσεισμῷ πάντες ἀναστήσονται, πρὸς τὴν σὴν ὑπάντησιν Χριστῷ ὁ Θεός· τότε Δέσποτα, ὅς μετέ-

στησας ἐξ ἡμῶν, ἐν ταῖς τῶν Ἁγίων σου κατάταξον σκηναῖς, τὰ τέτων ἐγκλήματα παριδῶν ἀγαθῆ.

Καὶ νῦν. Ἦχος πλ. β'.

Σὺ εἶ ὁ Θεὸς ἡμῶν, ὁ ἐν σοφίᾳ δημιουργήσας τὸ πᾶν, ὁ καὶ τοὺς Προφῆτας ἔξαποστείλας ἡμῖν, προφητεῦσαι σου τὴν παρυσίαν· καὶ Ἀποστόλους, κηρύξαι σου τὰ μεγαλεῖα· καὶ οἱ μὲν, προεφήτευσον τὴν ἔλευσίν σου, οἱ δὲ, τῷ βαπτίσματι ἐφώτισαν τὰ ἔθνη· Μάρτυρες δὲ ἔτυχον δόξης ἐκ τούτων, καὶ πρεσβεύουσιν ἐκτενῶς σοι τῷ Δεσπότη, σὺν τῇ τεκούσῃ σε Μητρί· Ἀνάπαυσον ὁ Θεὸς ψυχὰς, ἃς προσελάβη, καὶ ἡμᾶς καταξίωσον τῆς βασιλείας σε, ὁ Σταυρὸν ὑπομείνας δι' ἐμέ τὸν κατάκριτον, ὁ λυτρωτὴς μου καὶ Θεός.

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρὰ Προσόμοια.

Ἐκ τῶν τοῦ Θεοφάνους.

Ἦχος πλ. β'. Ὅλην ἀποθέμενοι.

Εχῶν ἀκαταληπτον, τὴν εἰς ἡμᾶς εὐσπλαγχνίαν, καὶ πηγὴν ἀκένωτον, θεϊκῆς χρηστότητος πολυέλεε, τοὺς πρὸ σέ Δέσποτα, μεταβεθηκότας, ἐν γῆ ζώντων κατασκηνώσον, εἰς τὰ σκηνώματα, τὰ ἀγαπητὰ καὶ ποθούμενα, κατάσχεσιν δωρούμενος, τὴν διηνεκῶς διαμένουσιν· σὺ γὰρ ὑπὲρ πάντων, ἐξέχεας τὸ αἷμα σου Χριστέ, καὶ ζωηφόρῳ τιμήματι, κόσμον ἐξηγόρασας.

Στίχ. Μακάριοι, οὓς ἐξελέξω καὶ προσελάβου.

Νέκρωσιν ὑπέμεινας, ζωοποιὸν ἐκουσίως, καὶ ζῶν ἐπήγασας, καὶ τρυφὴν αἰδίου, πιστοῖς δέδωκας, θεϊκῆ Δέσποτα, εὐσπλαγχνία μόνη, πανοικτίρμον ἀναμάρτητε, ἐν ἣ δεόμεθα, τοὺς κεικοιμημένους κατάταξον, ἐλπίδι ἀναστάσεως, λύσιν τῶν πταισμάτων δωρούμενος· ἵνα διὰ πάντων, ὑμνηταί σου τὸ ὄνομα Χριστέ, καὶ τεσσασμένοι δοξάζωμεν, τὴν φιλανθρωπίαν σου.

Στίχ. Αἱ ψυχαὶ αὐτῶν, ἐν ἀγαθοῖς.

Ζώντων κυριεύοντα, θεαρχικῆ ἐξουσία, καὶ νεκρῶν δεσπόζοντα, σέ Χριστέ γυνώσκοντες ἰκετεύομεν. Τοὺς πιστοὺς δούλους σου, τοὺς πρὸς σέ τὸν μόνον, εὐεργέτην ἐκδημήσαντας, αὐτὸς ἀνάπαυσον, σὺν ταῖς ἐκλεκτοῖς σου φιλάνθρωπε, ἐν τόπῳ ἀναψύξεως, ἐν ταῖς τῶν Ἁγίων λαμπρότησι· θελητῆς ἐλέους, ὑπάρχεις γὰρ καὶ σώζεις ὡς Θεός, οὓς κατ' εἰκόνα σου ἐπλασας, μόνη πολυέλεε.

Δόξα. Ἦχος πλ. β'.

Αλγος τῷ Ἀδὰμ ἐχρημάτισεν, ἢ τοῦ ζυλοῦ ἀπόγευσις πάλαι ἐν Ἐδέμ, ὅτε ὄφεις ἰὸς ἐξηρεύξατο· δι' αὐτοῦ γὰρ εἰσῆλθεν ὁ θάνατος,

παγγενῆ κατεσθίων τὸν ἄνθρωπον· ἀλλ' ἔλθὼν ὁ Δεσπότης, καθεῖλε τὸν δράκοντα, καὶ ἀνάστασιν ἡμῖν ἔδωρήσατο· πρὸς αὐτὸν οὖν βοήσωμεν· Φεῖσαι Σωτῆρ, καὶ οὓς προσελάβου, μετὰ τῶν ἐκλεκτῶν σου ἀνάπαυσον, ὡς φιλάνθρωπος.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ὅλην ἀποθέμενοι.

Οφθης ἐνδίαίτημα, Θεοπρεπὲς Παναγία, καὶ Θεὸν ἐχώρησας, καὶ Θεὸν ἐγέννησας ἀπειρόγαμε, καὶ βροτοῖς ὀρώμενον, ἐν δυσὶν οὐσίαις, ἐν μιᾷ δὲ ὑποστάσει ἀγνή· αὐτὸν δυσώπησον, τὸν μονογενῆ καὶ πρωτότοκον, τὸν σὲ παρθένον ἄμωμον, καὶ μετὰ τὸν τόκον φυλάξαντα, ψυχὰς ἀναπαῦσαι, τῶν πίστει κοιμηθέντων ἐν φωτὶ, ἐν ἀκηράτῳ φαιδρότητι καὶ μακαριότητι.

Τὰ Τροπάρια { Ὁ βᾶθει σοφίας φιλανθρώπως.
Σὲ καὶ τεῖχος καὶ λιμένα.
Καὶ Ἀπόλυσις.

Εἰς τὴν Λειτουργίαν.

Τὰ Τυπικά. Προκείμενον τοῦ Ἀποστόλου.

Ἦχος πλ. β'.

Αἱ ψυχὰι αὐτῶν ἐν ἀγαθοῖς αὐλισθήσονται.

Στίχ. Πρὸς σέ, Κύριε, κεκραῖζομαι.

Ἀπόστολος, τῆς ἡμέρας καὶ Νεκρώσιμος ὁμοίως καὶ Εὐαγγέλιον.

Κοινωνικόν.

Μακάριοι, οὓς ἐξελέξω, καὶ προσελάβου Κύριε, καὶ τὸ μνημόσυνον αὐτῶν εἰς γενεάν καὶ γενεάν. Ἀλληλουῖα.

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΤΗΣ ΑΓΙΑΣ ΠΕΝΤΗΚΟΣΤΗΣ.

Τῷ ΣΑΒΒΑΤῶ ΕΣΠΕΡΑΣ.

Ἐν τῷ μικρῷ Ἐσπερινῷ.

Εἰς τὸ, Κύριε ἐκέκραξα, ἰστώμεν **Στίχους δ'** καὶ ψάλλομεν **Στιχηρὰ Ἰδιόμελα γ'** πρὸς Ἦχον **α'** δευτεροῦντες τὸ πρῶτον.

Πεντηκοστὴν ἑορτάζομεν.

Γλώσσαις ἀλλογενῶν.

Πάντα χορηγεῖ.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος πλ. δ'.

Ὅτε τὸ Πνεῦμά σου κατέπεμψας.

Ἀπόστιχα Ἰδιόμελα. Ἦχος β'.

Εἶδομεν τὸ φῶς τὸ ἀληθινόν.

Στίχ. Καρδίαν καθαρὰν.

Ἐν τοῖς Προφήταις ἀνήγγειλας ἡμῖν.

Στίχ. Μὴ ἀπορρίψης με.

Ἐν ταῖς αὐλαῖς σου ὑμνήσω σε.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος ὁ αὐτός.

Τριάδα ὁμοούσιον ὑμνολογήσωμεν.

Ἀπολυτίκιον.

Εὐλογητὸς εἶ Χριστέ ὁ Θεὸς ἡμῶν.

Ζῆτει ταῦτα πάντα ἐν τῷ μεγάλῳ Ἐσπερινῷ.

Καὶ Ἀπόλυσις.

Ἐν τῷ μεγάλῳ Ἐσπερινῷ.

Μετὰ τὸν Προοιμιακόν, καὶ τὸ πρῶτον **Κάθισμα τοῦ Ψαλτηρίου**, εἰς τὸ, Κύριε ἐκέκραξα, ἰστώμεν **Στίχους ι'** καὶ ψάλλομεν **Στιχηρὰ Ἰδιόμελα γ'** πρὸς Ἦχον **α'** δευτεροῦντες τὸ **α'** εἶτα **ε'** πρὸς Ἦχον **β'** δευτεροῦντες πάλιν τὸ **α'**.

Ἦχος α'.

Πεντηκοστὴν ἑορτάζομεν, καὶ Πνεύματος ἐπιδημίαν, καὶ προθεσμίαν ἐπαγγελίας, καὶ ἐλπίδος συμπλήρωσιν· καὶ τὸ μυστήριον ὅσον, ὡς μέγα τε καὶ σεβάσμιον! Διὸ βοῶμέν σοι· Δημιουργέ τοῦ παντός Κύριε, δόξα σοι.

Δίς.

Γλώσσαις ἀλλογενῶν, ἐκαινούργησας Χριστέ τοὺς σοὺς Μαθητάς, ἵνα δι' αὐτῶν σε κηρύξωσι τὸν ἀθάνατον Λόγον καὶ Θεὸν, τὸν παρέχοντα ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν τὸ μέγα ἔλεος.

Πάντα χορηγεῖ τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιον· βρῦει προφητείας, ἱερέας τελειοῖ, ἀγραμμάτους σοφίαν ἐδίδαξεν, ἀλιεῖς θεολόγους ἀνέδειξεν, ὅλον συγκροτεῖ τὸν δεσμόν τῆς Ἐκκλησίας· Ὁμοούσιε καὶ ὁμόθρονε τῷ Πατρὶ καὶ τῷ Υἱῷ, Παράκλητε, δόξα σοι. **Ἦχος β'.**

Εἶδομεν τὸ φῶς τὸ ἀληθινόν, ἐλάβομεν Πνεῦμα ἐπουράνιον, εὗρομεν Πίστιν ἀληθῆ, ἀδιαίρετον Τριάδα προσκυνοῦντες· αὕτη γὰρ ἡμᾶς ἔσωσε. **Δίς.**

Εν τοῖς Προφήταις ἀνήγγειλας ἡμῖν ὁδὸν σωτηρίας, καὶ ἐν Ἀποστόλοις ἔλαμψε, Σωτῆρ ἡμῶν, ἡ χάρις τοῦ Πνεύματός σου· σὺ εἶ Θεὸς πρῶτος, σὺ καὶ μετὰ ταῦτα· καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας, σὺ εἶ ὁ Θεὸς ἡμῶν.

Εν ταῖς αὐλαῖς σου ὑμνήσω σε τὸν Σωτῆρα τοῦ κόσμου, καὶ κλίνας γόνυ προσκυνήσω σε τὴν ἀήττητον δύναμιν, ἐν ἑσπέρα, καὶ πρωί,

καὶ μεσημβρία, καὶ ἐν παντὶ καιρῷ εὐλογῆσω σε Κύριε.

Εν ταῖς αὐλαῖς σου Κύριε, οἱ πιστοὶ τὸ γόνυ τῆς ψυχῆς καὶ τοῦ σώματος ὑποκλίναντες, ἀνυμνοῦμέν σε τὸν ἀναρχὸν Πατέρα, καὶ τὸν συναρχὸν Υἱὸν, καὶ τὸ συναῖδιον καὶ πανάγιον Πνεῦμα, τὸ φωτίζον καὶ ἀγιάζον τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Τριάδα ὁμοούσιον ὑμνολογήσωμεν, Πατέρα, καὶ Υἱὸν, σὺν Ἁγίῳ Πνεύματι· οὕτω γὰρ ἐκήρυξαν πάντες οἱ Προφῆται, καὶ Ἀπόστολοι μετὰ Μαρτύρων.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος πλ. δ'.

Λέοντος Δεσπότου.

Δεῦτε λαοὶ, τὴν τρισυπόστατον Θεότητα προσκυνήσωμεν, Υἱὸν ἐν τῷ Πατρὶ, σὺν ἁγίῳ Πνεύματι· Πατὴρ γὰρ ἀχρόνως ἐγέννησεν Υἱὸν, συναῖδιον καὶ σύνθρονον, καὶ Πνεῦμα ἅγιον ἦν ἐν τῷ Πατρὶ, σὺν Υἱῷ δοξαζόμενον· μία δύναμις, μία οὐσία, μία Θεότης, ἣν προσκυνοῦντες πάντες λέγομεν· Ἅγιος ὁ Θεός, ὁ τὰ πάντα δημιουργήσας δι' Υἱοῦ, συνεργεῖα τῆς Ἁγίου Πνεύματος. Ἅγιος ἰσχυρός, δι' οὗ τὸν Πατέρα ἐγνώκαμεν, καὶ τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον ἐπέδημησεν ἐν κόσμῳ. Ἅγιος ἀθάνατος, τὸ Παράκλητον Πνεῦμα, τὸ ἐκ Πατρὸς ἐκπορευόμενον, καὶ ἐν Υἱῷ ἀναπαυόμενον. Τριάς ἁγία, δόξα σοι.

Εἰσοδος, τὸ, Φῶς ἰλαρόν. Καὶ μετὰ τὸ Προκειμένον τῆς ἡμέρας, τὰ ἐφεξῆς Ἀναγνώσματα. Ἀριθμῶν τὸ Ἀνάγνωσμα.

Κεφ. ΙΑ'. 16. **Ε**ἶπε Κύριος πρὸς Μωσῆν· Συναγάγε μοι ἑβδομήκοντα ἄνδρας ἀπὸ τῶν πρεσβυτέρων τοῦ λαοῦ, οὓς σὺ αὐτὸς οἶδας, ὅτι οὗτοι εἰσὶ πρεσβύτεροι τῆς λαοῦ, καὶ γραμματεῖς αὐτῶν· καὶ ἄξεις αὐτοὺς εἰς τὴν Σικληνὴν τοῦ Μαρτυρίου, καὶ στήσονται ἐκεῖ μετὰ σοῦ. Καὶ καταθήσομαι, καὶ λαλήσω ἐκεῖ μετὰ σοῦ, καὶ ἀφελῶ ἀπὸ τοῦ Πνεύματος τοῦ ἐπὶ σοί, καὶ ἐπιθήσω ἐπ' αὐτούς, καὶ συναντιλήφονται μετὰ σοῦ τὴν ὁρμὴν τοῦ λαοῦ, καὶ ἕκ οἷσιν αὐτῆς σὺ μόνος. Καὶ συνήγαγε Μωσῆς ἑβδομήκοντα ἄνδρας ἀπὸ τῶν πρεσβυτέρων τοῦ λαοῦ, καὶ ἔστησεν αὐτοὺς κύκλῳ τῆς Σικληνῆς. Καὶ κατέβη Κύριος ἐν νεφέλῃ, καὶ ἐλάλησε πρὸς Μωσῆν, καὶ παρείλετο ἀπὸ τοῦ Πνεύματος τοῦ ἐπ' αὐτῷ, καὶ ἐπέθηκεν ἐπὶ τῆς ἑβδομήκοντα ἄνδρας τοὺς πρεσβυτέρους. Ὡς δὲ ἐπανεπαύσατο τὸ Πνεῦμα ἐπ' αὐτούς, καὶ προεφῆτευσαν ἐν τῇ παρεμβολῇ, καὶ οὐκέτι

προσέθεντο. Καὶ κατελείφθησαν δύο ἄνδρες ἐν τῇ παρεμβολῇ· ὄνομα τῷ ἐνὶ Ἑλδαῖδ, καὶ ὄνομα τῷ δευτέρῳ Μωδαῖδ· καὶ ἐπανεπαύσατο ἐπ' αὐτούς τὸ Πνεῦμα· καὶ οὗτοι ἦσαν τῶν καταγεγραμμένων, καὶ οὐκ ἦλθον εἰς τὴν Σικληνὴν· καὶ προεφῆτευσαν ἐν τῇ παρεμβολῇ. Καὶ προσδραμῶν ὁ νεανίσκος, ἀπήγγειλε τῷ Μωσεῖ, καὶ εἶπεν αὐτῷ, λέγων· Ἑλδαῖδ καὶ Μωδαῖδ προφητεύουσιν ἐν τῇ παρεμβολῇ. Καὶ ἀποκριθεὶς Ἰησοῦς ὁ τῆς Ναυῆ, ὁ παρεσηκῶς Μωσεῖ, ὁ ἐκλεκτός αὐτῷ, εἶπε· Κύριε Μωσῆ, κώλυσον αὐτούς. Καὶ εἶπεν αὐτῷ Μωσῆς· Μὴ ζηλοῖς σὺ μοι; καὶ τίς δώη πάντα τὸν λαὸν Κυρίου προφῆτας, ὅταν δῶ Κύριος τὸ Πνεῦμα αὐτοῦ ἐπ' αὐτούς;

Προφητείας Ἰωήλ, τὸ Ἀνάγνωσμα.

Κεφ. Β'. 23. **Τ**αῦτε λέγει Κύριος· Τὰ τέκνα Σιών, χαίrete καὶ εὐφραίνεσθε ἐπὶ Κυρίῳ τῷ Θεῷ ὑμῶν, ὅτι ἔδωκεν ἡμῖν τὰ βρώματ' εἰς δικαιοσύνην· καὶ βρέξει ὑμῖν ὑετὸν πρωΐμον καὶ ὄψιμον, καθὼς ἔμπροσθεν· καὶ πλησθήσονται αἱ ἄλωνες σίτου, καὶ ὑπερεκχυθήσονται αἱ ληνοὶ οἴνου καὶ ἐλαίου· καὶ ἀνταποδώσω ὑμῖν ἀντὶ τῶν ἐτῶν, ὧν κατέφαγεν ἡ ἀκρίς, καὶ ὁ βροῦχος, καὶ ἡ ἐρυσίβη, καὶ ἡ κάμψη, καὶ ἡ δύναμις μὲν ἡ μεγάλη, ἣν ἐξαπέσειλα εἰς ὑμᾶς· καὶ φάγεσθε ἐσθίοντες, καὶ ἐμπλησθήσεσθε, καὶ αἰνέσετε τὸ ὄνομα Κυρίου τοῦ Θεοῦ ὑμῶν, ὅς ἐποίησε μεθ' ἡμῶν θαυμάσια, καὶ οὐ μὴ καταισχυθῆ ὁ λαός μου εἰς τὸν αἰῶνα. Καὶ ἐπιγνώσεσθε, ὅτι ἐν μέσῳ τοῦ Ἰσραὴλ ἐγὼ εἰμι, καὶ ἐγὼ Κύριος ὁ Θεὸς ἡμῶν, καὶ οὐκ ἔστιν ἔτι πλὴν ἐμοῦ· καὶ οὐ μὴ καταισχυθῆ ἔτι ὁ λαός μου εἰς τὸν αἰῶνα. Καὶ ἔσται μετὰ ταῦτα, ἐκχεῶ ἀπὸ τοῦ Πνεύματός μου ἐπὶ πᾶσαν σάρκα, καὶ προφητεύσουσιν οἱ υἱοὶ ὑμῶν, καὶ αἱ θυγατέρες ὑμῶν, καὶ οἱ πρεσβύτεροι ὑμῶν ἐνύπνια ἐνυπνιασθήσονται, καὶ οἱ νεανίσκοι ὑμῶν ὀράσεις ἔψονται. Καὶ γε ἐπὶ τοὺς δούλους μου καὶ ἐπὶ τὰς δούλας μου, ἐν ταῖς ἡμέραις ἐκείναις, ἐκχεῶ ἀπὸ τοῦ Πνεύματός μου, καὶ προφητεύσουσι· καὶ δώσω τέρατα ἐν τῷ οὐρανῷ ἄνω, καὶ σημεῖα ἐπὶ τῆς γῆς καίτω, αἶμα καὶ πῦρ, καὶ ἀτμίδια καπνοῦ· ὁ ἥλιος μετασραφήσεται εἰς σκότος, καὶ ἡ σελήνη εἰς αἶμα, πρὶν ἔλθειν τὴν ἡμέραν Κυρίου τὴν μεγάλην, καὶ ἐπιφανῆ· καὶ ἔσται, πᾶς ὅς ἂν ἐπικαλέσῃται τὸ ὄνομα Κυρίου, σωθήσεται.

Προφητείας Ἰεζεκιήλ τὸ Ἀνάγνωσμα.

Κεφ. ΔΣ'. 24. **Τ**αῦτε λέγει Κύριος· Λήψομαι ἡμέρας ἑκ τῶν ἐθνῶν, καὶ ἀθροίσω ὑ-

μας ἐκ πασῶν τῶν γαιῶν, καὶ εἰσαίξω ὑμᾶς εἰς τὴν γῆν ὑμῶν· καὶ ῥανῶ ἀφ' ὑμᾶς ὕδωρ καθαρόν, καὶ καθαρισήσεσθε ἀπὸ πασῶν τῶν ἀκαθαρσιῶν ὑμῶν, καὶ ἀπὸ πάντων τῶν εἰδώλων ὑμῶν, καὶ καθαρῶ ὑμᾶς· καὶ δώσω ὑμῖν καρδίαν καινὴν, καὶ πνεῦμα καινὸν δώσω ἡμῖν· καὶ ἀφελῶ τὴν καρδίαν τὴν λιθίνην ἐκ τῆς σαρκὸς ὑμῶν, καὶ δώσω ἡμῖν καρδίαν σαρκίνην· καὶ τὸ πνεῦμά μου δώσω ἐν ἡμῖν, καὶ ποιήσω, ἵνα ἐν τοῖς δικαιώμασί μου πορεύησθε, καὶ τὰ κρίματά μου φυλάξησθε, καὶ ποιήσητε· καὶ κατοικήσετε ἐπὶ τῆς γῆς, ἧς ἔδωκα τοῖς πατράσιν ἡμῶν, καὶ ἔσεσθέ με εἰς λαόν, καὶ γὰρ ἔσομαι ὑμῖν εἰς Θεόν.

Εἰς τὴν Λιτὴν, Στιχηρὰ Ἰδιόμ. Ἦχος β'.

Εν ταῖς Προφήταις ἀνήγγειλας ἡμῖν ὁδὸν σωτηρίας, καὶ ἐν Ἀποστόλοις ἔλαμψε Σωτὴρ ἡμῶν, ἡ χάρις τῆς Πνεύματός σου· σὺ εἶ Θεὸς πρῶτος, σὺ καὶ μετὰ ταῦτα· καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας σὺ εἶ ὁ Θεὸς ἡμῶν.

Εν ταῖς ἀυλαῖς σου ὑμνήσω σε τὸν Σωτῆρα τοῦ κόσμου, καὶ κλίνας γόνυ προσκυνήσω σου τὴν ἀήττητον δύναμιν, ἐν ἑσπέρα, καὶ πρωῇ, καὶ μεσημβρία, καὶ ἐν παντὶ καιρῷ εὐλογήσω σε, Κύριε.

Εν ταῖς ἀυλαῖς σου Κύριε, οἱ πιστοὶ τὸ γόνυ τῆς ψυχῆς καὶ τοῦ σώματος ὑποκλιναντες ἀνυμνοῦμέν σε τὸν ἀναρχον Πατέρα, καὶ τὸν συνἀναρχον Υἱόν, καὶ τὸ συναἰδιον καὶ πανάγιον Πνεῦμα, τὸ φωτίζον καὶ ἀγιάζον τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος πλ. δ'.

Οτε τὸ Πνεῦμά σου κατέπεμψας Κύριε, καθημένοι τοῖς Ἀποστόλοις, τότε οἱ τῶν Ἑβραίων παῖδες θεωροῦντες, ἐξίσταντο θάμβει· ἤκουον γὰρ αὐτῶν φθεγγομένων, ἑτέραις ξέναις γλώσσαις, καθὼς τὸ Πνεῦμα ἐχορήγει αὐτοῖς· ἰδιῶται γὰρ ὄντες, ἐσοφίσθησαν· καὶ τὰ ἔθνη πρὸς πίστιν ζωγήσαντες, τὰ θεῖα ἐρρητόρευον· διὸ καὶ ἡμεῖς βοῶμέν σοι· Ὁ ἐπὶ γῆς ὀφθεῖς, καὶ ἐκ τῆς πλάνης σώσας ἡμᾶς, Κύριε, δόξα σοι.

Εἰς τὸν Στιχ. Στιχηρὰ Ἰδιόμελα. Ἦχος πλ. β'.

Αγνοοῦντα τὰ ἔθνη Κύριε, τὴν τοῦ παναγίου Πνεύματος, ἐν τοῖς Ἀποστόλοις σου γενομένην δύναμιν, τὴν ἐναλλαγὴν τῶν γλωσσῶν, μέθην εἶναι ἐνόμιζον· ἡμεῖς δὲ σθηριχθέντες ὑπ' αὐτῶν, ἀπαύστως οὕτω λέγομεν· Τὸ Πνεῦμά σου τὸ ἅγιον, μὴ ἀντανέλης ἀφ' ἡμῶν, δεόμεθα φιλόνηρωπε.

Στιχ. Καρδίαν καθαρὰν κτίσον ἐν ἐμοὶ ὁ Θεός· καὶ Πνεῦμα εὐθές ἐγκαίνισον ἐν τοῖς ἐγκάτοις μου.

Κύριε, τοῦ ἁγίου Πνεύματος ἡ ἐπιφοίτησις, τοὺς Ἀποστόλους σου ἐμφορήσασα, ἐν ἑτέραις γλώσσαις λαλεῖν παρεσκευάσεν· ὅθεν τὸ παράδοξον, τοῖς μὲν ἀπίστοις μέθη ἐνομιζέτο, τοῖς δὲ πιστοῖς πρόξενον σωτηρίας· ἔ τῆς ἐλλάμψεως καὶ ἡμᾶς ἀξιώσον, δεόμεθα φιλόνηρωπε.

Στιχ. Μὴ ἀπορρίψης με ἀπὸ τοῦ προσώπου σου, καὶ τὸ Πνεῦμά σου τὸ ἅγιον μὴ ἀντανέλης ἀπ' ἐμοῦ.

Βασιλεῦ οὐράνιε, Παράκλητε, τὸ Πνεῦμα τῆς ἀληθείας, ὁ πανταχοῦ παρὼν, καὶ τὰ πάντα πληρῶν, ὁ θησαυρὸς τῶν ἀγαθῶν, καὶ ζωῆς χορηγός, ἔλθε, καὶ σκηνώσον ἐν ἡμῖν, καὶ καθάρισον ἡμᾶς ἀπὸ πάσης κηλίδος, καὶ σώσον ἀγαθὴ τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος πλ. δ'.

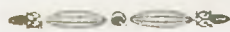
Γλώσσαι ποτέ συνεχύθησαν, διὰ τὴν τόλμην τῆς πυργοποιίας· γλώσσαι δὲ νῦν ἐσοφίσθησαν, διὰ τὴν δόξαν τῆς Θεογνωσίας. Ἐκεῖ κατεδίκασε Θεὸς τῆς ἀσεβεῖς τῷ πταισμάτι· ἐνταῦθα ἐφώτισε Χριστὸς τῆς ἀλιεῖς τῷ Πνεύματι. Τότε κατειργάσθη ἡ ἀφωνία, πρὸς τιμωρίαν· ἄρτι καινουργεῖται ἡ συμφωνία, πρὸς σωτηρίαν τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Ἀπολυτίκιον. Ἦχος πλ. δ'.

Εὐλογητός εἶ, Χριστέ ὁ Θεὸς ἡμῶν, ὁ πανσόφους τοὺς ἀλιεῖς ἀναδείξας, καταπέμψας αὐτοῖς τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιον, καὶ δι' αὐτῶν τὴν οἰκουμένην σαγηνεύσας· φιλόνηρωπε, δόξα σοι.

Ἐκ γ'.

Τὸ αὐτὸ, καὶ εἰς τὸ, Θεὸς Κύριος.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ.

Μετὰ τὴν α'. Στιχολογίαν, Κάθισμα

Ἦχος δ'. Κατεπλάγη Ἰωσήφ.

Τὴν μεθεόρτον πιστοὶ, καὶ τελευταίαν ἐορτήν, ἐορτάσωμεν φαιδρῶς· αὕτη ἐστὶ Πεντηκοστή, ἐπαγγελίας συμπλήρωσις, καὶ προθεσμίας· ἐν ταύτῃ γὰρ τὸ πῦρ, τοῦ Παρακλήτου εὐθύς, κατέβη ἐπὶ γῆς, ὡσπερ ἐν εἴδει γλωσσῶν, καὶ Μαθητὰς ἐφώτισε, καὶ τούτους οὐρανομύστας ἀνέδειξε· Τὸ φῶς ἐπέστη, τοῦ Παρακλήτου, καὶ τὸν κόσμον, ἐφώτισε.

Δις.

Μετὰ τὴν β'. Στιχολογίαν, Κάθισμα, ὁμοίον.

Η τοῦ Πνεύματος πηγὴ, ἐπιδημοῦσα τοῖς ἐν γῆ, εἰς πυρφόρους ποταμούς, μεριζομένη

νοητῶς, τοὺς Ἀποστόλους ἐδρόσιζε φωταγωγοῦσα· καὶ γέγονεν αὐτοῖς, νέφος δροσῶδες τὸ πῦρ, φωτίζουσα αὐτοὺς, καὶ ὑετίζουσα φλόξ, δι' ὧν ἡμεῖς ἐλάβομεν τὴν χάριν, διὰ πυρός τε καὶ ὕδατος· Τὸ φῶς ἐπέστη, τοῦ Παρακλήτου, καὶ τὸν κόσμον ἐφώτισε. **Δίς.**

Μετὰ τὸν Πολυέλεον, **Κάθισμα.** Ἦχος πλ. δ'.

Τὸ προσταχθὲν μυστικῶς.

Μετὰ τὴν Ἐγερσιν Χριστέ, τὴν ἐκ τοῦ τάφου, καὶ τὴν πρὸς ὕψος οὐρανοῦ, θείαν Ἀνάληψιν, τοῖς θεόπταις τὴν δόξαν σου κατέπεμψας οἰκτίρμον, Πνεῦμα εὐθὲς ἐγκαινίσας τοῖς Μαθηταῖς· ὅθεν ὡσπερ κιθάρα μυσεργικῆ, πᾶσιν ἐτραυολόγησαν, τῷ θείῳ πλήκτρῳ μυστικῶς, Σῶτερ, τὰ ἀπηχήματα, καὶ τὴν οἰκονομίαν σε.

Δίς.

Τὸ α'. Ἀντίφωνον τῶν Ἀναβαθμῶν τοῦ δ'. Ἦχος.

Προκείμενον, Ἦχος δ'.

Τὸ Πνεῦμά σου τὸ ἀγαθὸν ὁδηγήσει με ἐν γῆ εὐθείᾳ.

Στίχ. Κύριε εἰσάκουσον τῆς προσευχῆς μου.

Τὸ, Πᾶσα πνοή, **Εὐαγγέλιον Ἑωθινὸν Θ'.**

Ἀνάστασιν Χριστῆ, οὐ λέγομεν, ἀλλ' εὐθὺς τὸν Ν'. **Εἶτα, Δόξα.** Ἦχος β'.

Ταῖς τῶν Ἀποστόλων πρεσβείαις...

Καὶ νῦν. Ταῖς τῆς Θεοτόκου πρεσβείαις...

Καὶ τὸ παρὸν Ἰδιόμελον. Ἦχος πλ. β'.

Στίχ. Ἐλέησόν με ὁ Θεός, ..

Βασιλεῦ οὐράνιε, Παράκλητε, τὸ Πνεῦμα τῆς ἀληθείας, ὁ πανταχοῦ παρῶν, καὶ τὰ πάντα πληρῶν, ὁ θησαυρὸς τῶν ἀγαθῶν, καὶ ζωῆς χορηγός, ἐλθέ, καὶ σκήνωσον ἐν ἡμῖν, καὶ καθάρισον ἡμᾶς ἀπὸ πάσης κηλίδος, καὶ σῶσον ἀγαθὴ ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν.

Οἱ Κανόνες. Ὁ τοῦ βαρέος μετὰ τῶν Εἰρμῶν, εἰς ἡ. καὶ ὁ τοῦ δ'. μετὰ τῶν Εἰρμῶν, εἰς ς'.

Ὁ Κανὼν, οὗ ἡ Ἀκροστιχίς.

Πεντηκοστὴν εὐορτάζομεν.

Ποίημα Κοσμᾶ Μοναχοῦ.

Ὠδὴ α'. Ἦχος βαρὺς. Ὁ Εἰρμός.

• Πόντῳ ἐκάλυψε Φαραῶ σὺν ἄρμασιν, ὁ
• συντριβῶν πολέμους ὑψηλῶ ἐν βραχίονι·
• ἄσωμεν αὐτῷ, ὅτι δεδόξασται.

Τροπάρια.

Εργῷ, ὡς πάλαι τοῖς Μαθηταῖς ἐπηγγείλω, τὸ Παράκλητον Πνεῦμα ἐξαποστείλαις Χριστέ, ἔλαμψας τῷ κόσμῳ φῶς, φιλόνηρωπε.

Νόμῳ τὸ πάλαι προκηρυχθὲν καὶ Προφήταις, ἐπληρώθη· τοῦ θείου Πνεύματος σήμερον, πᾶσι γὰρ πιστοῖς χάρις ἐκκέχεται.

Ἄλλος Κανὼν Ἰαμβικός.

Ὁ ἡ ἀκροστιχίς, διὰ στίγων Ἡρωελεγείων.

Θεογενὲς Λόγε, Πνεῦμα Παράκλητον πάλιν ἄλλον,

Ἐκ Γενέτου κόλπῳ ἦκας ἐπιχθονίοις,

Οἶα πυρὸς γλώσσησι φέρον Θεότητος αὐλου.

Σῆμα τῆς φύτης, καὶ χάριν ὑμνοπόλοις.

Ποίημα Κ. Ἰωάννου τοῦ Ἀρκελά.

Ὠδὴ α'. Ἦχος δ'. Ὁ Εἰρμός.

• **Θ**εῖω καλυφθεὶς ὁ βραδύγλωστος γνόφῳ,
• Ἐρρήπτορεύσε τὸν θεόγραφον νόμον·
• Ἴλυν γὰρ ἐκτινάξας ὄμματος νόου,
• Ὁρᾷ τὸν ὄντα, καὶ μυεῖται Πνεύματος
• Γνώσιν, γεραίρων ἐνθέοις τοῖς ἄσμασιν.

Τροπάρια.

Εφη τὸ σεπτὸν καὶ σεβάσμιον στόμα· Νοσφισμὸς ὑμῖν οὐ γενήσεται φίλοις·

Ἐγὼ γὰρ εἰς πατρῶν ὑψιστον θρόνον

Συνεδριάζων, ἐκχεῶ τοῦ Πνεύματος,

Λάμψαι ποθοῦσι, τὴν χάριν τὴν ἄφθονον.

Ορος βεβηκῶς, ἀτρεκέστατος Λόγος, Γαληνόμορφον ἐκτελεῖ τὴν καρδίαν·

Ἔργον γὰρ ἐκπεράνας, εὐφρανε φίλους,

Πνοῆ βιαία, καὶ πυρὸς γλωττήμασι,

Νείμας τὸ Πνεῦμα Χριστός, ὡς ὑπέσχετο.

Καταβασίαι. { Πόντῳ ἐκάλυψε.

{ Θεῖω καλυφθεὶς.

Ὠδὴ γ'. Ὁ Εἰρμός.

• **Τ**ὴν ἐξ ὕψους δύναμιν τοῖς Μαθηταῖς, Χρι-
• στέ, ἕως ἂν ἐνδύσησθε ἔφης, καθίσατε
• ἐν Ἱερουσαλήμ· ἐγὼ δὲ ὡς ἐμὲ Παράκλητον
• ἄλλον, Πνεῦμα τὸ ἐμόν τε καὶ Πατρός ἀ-
• ποστελῶ, ἐν ᾧ στερεωθήσεσθε.

Τροπάριον.

Η τοῦ θείου Πνεύματος ἐπιδημήσασα δύναμις, τὴν μερισθεῖσαν πάλαι φωνὴν, κακῶς ὁμονοησάντων, εἰς μίαν ἀρμονίαν θείως συνῆψε, γνώσιν συνετίζουσα πιστοῦς τῆς Τριάδος, ἐν ἣ ἔστερεώθημεν.

Εἰρμός ἄλλος.

• **Ε**ρρήξε γαστρὸς ἠτεκνωμένης πέδασ,
• Ὑβριν τε δυσκἀθεκτον εὐτεκνουμένης,
• Μόνῃ προσευχῇ τῆς Προφήτιδος πάλαι
• Ἄννης, φερούσης πνεῦμα συντετριμμένον,
• Πρὸς τὸν δυναστην, καὶ Θεὸν τῶν γνώσεων.

Τροπάρια.

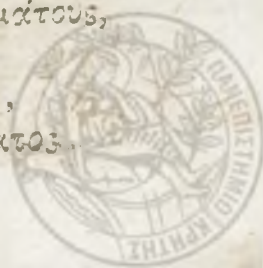
Αληπτός ἐστιν ἡ Θεαρχικωτάτη·

Ἄφρητας γὰρ ἐξέφηνε τοὺς ἀγράμματους,

Ἄλλις σοφιστὰς συστομίζοντας λόγῳ,

Καὶ τῆς βαθείας νυκτὸς ἐξαιρουμένους,

Λαοὺς ἀπείρους, ἀστραπῇ τοῦ Πνεύματος.

Ην ἐκπορευτὸν ἐξ ἀγεννήτου φαούς,
Τὸ πανσθενουργόφωτον ἀφθιτον σέλας,
Οὗ τὴν δι' Υἱοῦ πατρικῆς ἐξουσίας,
Νῦν ἐμφανίζει συμφυῆ φρυκτωρίαν,
Πυρῶδες ἦχος ἐν Σιών τοῖς ἔθνεσιν.

Καταβασίαι. { Τὴν ἐξ ὕψους δύναμιν.
{ Ἐρρήξε γαστρός.

Κάθισμα. *Ψχος πλ. δ'. Τὸ προσταχθέν.

Οὗ τῆ Σωτῆρος ἐρασταὶ χαρᾶς ἐπλήσθησαν,
καὶ θάρσος ἔλαβον, οἱ πρῶην δειλιῶντες,
ὡς τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιον σήμερον ἐξ ὕψους, κα-
τῆλθεν ἐπὶ τὸν οἶκον τῶν Μαθητῶν, καὶ ἄλλος
ἄλλα ἐλάλει πρὸς τοὺς λαοὺς· γλῶσσαι γὰρ
διεσπάρησαν, ὀρώμενοι ὡσεὶ πυρὸς, καὶ τούτους
οὐ κατέφλεξαν, ἀλλὰ μᾶλλον ἐδρόσισαν.

Δίς.

ᾠδὴ δ'. Ὁ Εἰρμός.

» **Κ**ατανοῶν ὁ Προφήτης, τὴν ἐπ' ἐσχάτων
» σου Χριστέ ἔλευσιν, ἀνεβόα· Τὴν σὴν
» εἰσακήκοα Κύριε δυναστείαν, ὅτι πάντας τῆ
» σῶσαι, τοὺς χριστοὺς σου ἐλήλυθας.

Τροπάρια.

Ο ἐν Προφήταις λαλήτας, καὶ διὰ νόμου
κηρυχθεῖς, πρῶην τοῦ ἀτελέσι, Θεὸς ἀ-
ληθῆς ὁ Παράκλητος, τοῖς τοῦ Λόγου ὑπηρεταῖς
καὶ μάρτυσι, γνωρίζεται σήμερον.

Σῆμα Θεότητα φέρον, τοῖς Ἀποστόλοις ἐν
πυρὶ, Πνεῦμα κατεμερίσθη, καὶ ξέναις ἐν
γλώσσαις ἐνέφηεν, ὡς πατρόθεν θεῖον σθένος,
ἐρχόμενον ἐστίν, αὐτοκέλευστον.

Εἰρμός ἄλλος.

» **Α**νάξ ἀνάκτων, οἶος ἐξ οἴου μόνος,
» Λόγος προελθὼν, Πατὴρ ἐξ ἀναιτίου.
» Ἴσσοθενές σου Πνεῦμα τοῖς Ἀποστόλοις,
» Νημερτές ἐξέπεμψας ὡς εὐεργέτης,
» Ἄδουσι· Δόξα τῷ κράτει σου, Κύριε.

Τροπάρια.

Λουτρὸν τὸ θεῖον τῆς παλιγγενεσίας,
Λόγῳ κεραννὺς συντεθειμένη φύσει,
Θμβροβλυτεῖς μου ρεῖθρον ἐξ ἀκηράτου
Νενυγμένης σου πλευρᾶς, ὦ Θεοῦ Λόγε,
Ἐπισφραγίζων τῇ ζέσει τοῦ Πνεύματος.

Κάμπει τὰ πάντα τῷ Παρακλήτῳ γόνυ,
Γόνῳ τε Πατρός Πατρὶ συμφυεστάτῳ·
Ἐν γὰρ προσώποις οἶδε τριτοῖς οὐσίαν,
Νημερτές, ἀπρόσιτον, ἄχρονον, μίαν·
Ἐλαμψε φῶς γὰρ ἡ χάρις τοῦ Πνεύματος.

Τελεῖσθε πάντες τῇ Θεαρχικωτάτῃ,
Ὅσοι λατρευταὶ τῆς τριφεγγοῦς οὐσίας·
Υπερφῶς τελεῖ γὰρ ὡς εὐεργέτης,

Καὶ πυρσολαμπεῖ Χριστὸς εἰς σωτηρίαν,
Ὅλην πορίζων τὴν χάριν τοῦ Πνεύματος.

Καταβασίαι. { Κατανοῶν ὁ Προφήτης.
{ Ἄναξ ἀνάκτων.
ᾠδὴ ε'. Ὁ Εἰρμός.

» **Τ**ὸ διὰ τὸν φόβον σου ληφθέν Κύριε, ἐν
» γαστρὶ τῶν Προφητῶν, καὶ κληθέν ἐπὶ
» τῆς γῆς πνεῦμα σωτηρίας, ἀποσολικαῖς καρ-
» δίας κτιζει καθαράς, καὶ ἐν τοῖς πιστοῖς εὐ-
» θεῖς ἐγκαινιζεται· φῶς γὰρ καὶ εἰρήνη, διότι
» τὰ σὰ προσταγμάτα.

Τροπάριον.

Η ἐπιφοιτήσασα ἰσχὺς σήμερον, αὕτη Πνεῦ-
μα ἀγαθόν· Πνεῦμα σοφίας Θεοῦ· Πνεῦ-
μα ἐκ Πατρὸς ἐκπορευτόν, καὶ δι' Υἱοῦ πιστοῖς
ἡμῖν πεφηνός· μεταδοτικόν, ἐν οἷς κατοικίζε-
ται φύσει, τῆς ἐν ἧ κατοπτεύεται ἀγιότητος.

Εἰρμός ἄλλος.

» **Λ**υτήριον καθαρσιν ἀμπλακημάτων,
» Πυρίπνοον δέξασθε Πνεύματος δρόσον,
» ᾠ τέκνα φωτόμορφα τῆς Ἐκκλησίας.
» Νῦν ἐκ Σιών γὰρ ἐξελήλυθε νόμος,
» Ἡ γλωσσοπυρσόμορφος Πνεύματος χάρις.

Τροπάρια.

Καθὼς περ εὐδόκησεν αὐτεξουσίως,
Ἄδέσποτον κἀτεισι Πνεῦμα πατρόθεν,
Σοφίζον ἐν γλώσσησι τοὺς Ἀποστόλους,
Ἐπισφραγίζον τὸν φερέσθιον Λόγον,
Πατροσθενές ζύμμορφον, ὃν Σωτὴρ ἔφη.

Γῆτο τὰς φρένας μὲν ἐξ ἀμαρτίας,
Ἐκ αὐτῷ κατεσκευάζε τῶν Ἀποστόλων,
Θεὸς Λόγος πάνταρχος, ἄχραντον δόμον·
Ὀμοσθενοῦς δὲ καὶ συνουσιουμένου,
Νῦν ἐγκατοικίζεται Πνεύματος φάος.

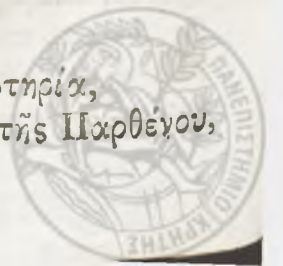
Καταβασίαι. { Τὸ διὰ τὸν φόβον σου ληφθέν·
{ Λυτήριον καθαρσιν.
ᾠδὴ ς'. Ὁ Εἰρμός.

» **Ν**ευτιῶν τῷ σάλω, τῶν βιωτικῶν μελημά-
» των, συμπλοαῖς ποντούμενος ἀμαρτίας,
» καὶ ψυχοφθόρῳ θηρὶ προσριπτούμενος, ὡς ὁ
» Ἰωνᾶς Χριστέ βοῶ σοι· Ἐκ θανατηφόρου με-
» βυθοῦ ἀνάγαγε. **Τροπάριον.**

Εκ τοῦ Πνεύματος σου, σάρκα ἐπὶ πάσαν,
ὡς εἶπας, πλουσίως ἐξέχεας, καὶ ἐπλη-
ρώθης τῆς σῆς ἢ σύμπασα γνώσεως Κύριε· ὅτι
ἐκ Πατρὸς Υἱὸς ἀρρέυστως ἔφυς, καὶ τὸ Πνεῦ-
μα ἀμερίστως πρόεισιν.

Εἰρμός ἄλλος.

» **Γ**λατμός ἡμῖν Χριστέ καὶ σωτηρία,
» Ὁ Δεσπότης ἔλαμψας ἐκ τῆς Παρθενου,

- » Ἰν', ὡς Προφήτην Δηρὸς ἐκ Θαλαττίου,
- » Στέρνων Ἰωνᾶν, τῆς φθορᾶς διαρπάσης,
- » Ὅλον τὸν Ἀδάμ, παγγενῆ πεπτωκότα.

Τροπάρια.

Ιμερτόν ἡμῖν εὐθὲς ἐν τοῖς ἐγκάτοις
Αἰωνίως ἔξουσι Πνεῦμα καινίσας,
Πατροπροβλήτως πάντοτε ζυνημμένον,
Υἷλις ἀπεχθοῦς καυστικὸν μολυσμάτων,
Ρῦπου τε φρενῶν ρυπτικὸν Παντοκράτορ.

Ορεκτόν ἀξίωμα τοῖς Ἀποστόλοις,
Σιωνίταις μίμνουσι τὴν παρουσίαν,
Γνώρισμα Πνεῦμα πατρογεννήτου Λόγου,
Λέσχην ἀπηνῆ τῶν ἐθνῶν ποππυσμάτων,
Ὡκιστα δεικνὺς, πυρπνόως καθιδρύεις.

Καταβασίαι. { Ναυτιῶν τῷ σάλῳ.
 { Ἰλασμός ἡμῖν Χριστέ.

Κοντάκιον. Ἦχος πλ. δ'.

Οτε καταβάς τὰς γλώσσας συνέχεε, διεμέριζεν ἔθνη ὁ Ὑψιστος· ὅτε τοῦ πυρὸς τὰς γλώσσας διένειμεν, εἰς ἐνότητα πάντας ἐκάλεσε· καὶ συμφώνως δοξάζομεν τὸ πανάγιον Πνεῦμα.

Ὁ Οἶκος.

Ταχεῖαν καὶ σταθραὴν δίδου παραμυθίαν τοῖς δούλοις σου Ἰησοῦ, ἐν τῷ ἀκηδιάσαι τὰ πνεύματα ἡμῶν· μὴ χωρίζου τῶν ψυχῶν ἡμῶν ἐν θλίψεσι, μὴ μακρύνου τῶν φρενῶν ἡμῶν ἐν περιστάσεσι, ἀλλὰ αἰεὶ ἡμᾶς πρόφθασον. Ἐγγισον ἡμῖν, ἐγγισον ὁ πανταχοῦ· ὡς περ καὶ τοῖς Ἀποστόλοις σου πάντοτε συνῆς, οὕτω καὶ τοῖς σὲ ποθοῦσιν ἔνωσον σαυτὸν οἰκτίρμον, ἵνα συνημμένοι σοι ὑμνῶμεν, καὶ δοξολογῶμεν τὸ πανάγιόν σου Πνεῦμα.

Συναξάριον τοῦ Μηναιίου, εἶτα τὸ παρόν.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Κηριακῇ ὁγδόῃ ἀπὸ τοῦ Πάσχα, τὴν ἀγίαν Πεντηκοστὴν ἐορτάζομεν.

Στίχοι.

Πνοῆ βιαία γλωσσοπυρσεύτως νέμει,
Χριστὸς τὸ θεῖον Πνεῦμα τοῖς Ἀποστόλοις.

Ἐκκέχεται μεγάλῳ ἐνὶ ἡματι Πνεῦμ' ἀλιεῦσι.

Καὶ ταύτην τὴν ἐορτὴν ἀπὸ τῶν Ἑβραϊκῶν παρελήφαμεν Βίβλων· ὡς περ ἐκεῖνοι τὴν παρ' αὐτοῖς Πεντηκοστὴν ἐορτάζουσι, τιμῶντες τὸν ἐδόξαστον ἀριθμὸν, καὶ ὅτι, μετὰ τὸ Πάσχα, πεντήκοντα ἡμέρας διαβιβάσαντες, τὸν Νόμον ἔλαβον· οὕτω καὶ ἡμεῖς, μετὰ τὸ Πάσχα, πεντήκοντα ἡμέρας ἐορτάζοντες, τὸ πανάγιον Πνεῦμα λαμβάνομεν, νομοθετοῦν καὶ ὁδηγοῦν εἰς πᾶσαν ἀλήθειαν καὶ τὰ ἀρέσκοντα τῷ Θεῷ διαταττόμενον.

Ἰστίον δὲ, ὡς παρ' Ἑβραίοις τρεῖς ἦσαν Ἑορταί, τὸ Πάσχα, ἡ Πεντηκοστή, καὶ ἡ Σκηνοπηγία. Τὸ μὲν ἐν Πάσχα,

εἰς ἀνάμνησιν ἐποίουν τῆς διαβάσεως τῆς Ἐρυθρᾶς Θαλάσσης· τὸ γὰρ Πάσχα, διάβασις, ἐρμηνεύεται· ἐδήλου δὲ ἡ τοιαύτη ἐορτὴ τὴν ἡμετέραν, ἀπὸ τῆς σκευεινῆς ἀμαρτίας, πρὸς τὸν Παράδεισον αὐθις διάβαιναι καὶ ἐπάνοδον.

Τὴν δὲ Πεντηκοστὴν ἐώρταζον, εἰς ἀνάμνησιν τῆς ἐν τῇ ἐρήμῳ κακοπαθείας αὐτῶν, καὶ ὅπως διὰ πολλῶν θλίψεων εἰς τὴν γῆν τῆς ἐπαγγελίας εἰσῆχθησαν· τότε γὰρ καὶ καρποῦ, σίτου καὶ οἴνου ἀπῆλυσαν· καὶ ἐδήλου τὴν ἡμετέραν ἐξ ἀπιστίας κάκωσιν, καὶ εἰς τὴν Ἐκκλησίαν εἰσέλευσιν· τότε γὰρ καὶ ἡμεῖς τοῦ Δεσποτικῆ μεταλαμβάνομεν Σώματος καὶ Αἵματος. Οἱ μὲν οὖν διὰ ταύτην τὴν αἰτίαν λέγουσι τὴν παρ' Ἑβραίοις Πεντηκοστὴν ἐορτάζεσθαι. Οἱ δὲ, εἰς τιμὴν, ὡς φασί, τῶν πεντήκοντα ἡμερῶν, ἃς νηστεύσας ὁ Μωϋσῆς, τὸν θεόγραφον Νόμον ἐδέξατο· ἐν ταυτῷ μεμνημένοι καὶ τῆς μοσχευθείας, καὶ τῶν ἄλλων, ἅπερ, ὅτι Μωϋσῆς ἀνιών ἐν τῷ ὄρει, καὶ κατιῶν, διεπράξατο. Ἐτέροις δὲ ἔδοξε τὴν Πεντηκοστὴν παρ' Ἑβραίοις ἐπινοηθῆναι, διὰ τὴν τοῦ ἑπτά τιμῆν, ὡς εἴρηται· αὐτὸς γὰρ ἐφ' ἑαυτὸν ἑπτάκις συντιθέμενος, ποιεῖ τὸν πεντήκοντα μίας θεούσης ἡμέρας. Οὐκ ἐν ἡμέραις δὲ μόνον τῆς Πεντηκοστῆς ἡ τιμὴ, ἀλλὰ καὶ εἰς ἐνιαυτούς, ἐξ ὧν ὁ πρὸ ἐκείνοις Ἰωβηλαῖος γεννᾶται· ἑπταπλασιαζομένων γὰρ τῶν ἔτων, οὗτος γίνεται· ὅτε καὶ τὴν γῆν ἀσπορον ἀφιάσι, καὶ ζωοῖς παρέχουσιν ἀνεσιν, καὶ τοῖς ὠνηταῖς τῶν δούλων ἀναχωρεῖν ἐπιτρέπουσι.

Τρίτη δὲ ἐορτὴ ἡ Σκηνοπηγία, ἐορταζομένη μετὰ τὴν συγκομιδὴν τῶν καρπῶν· μετὰ πέντε ἡμέρας τῆς ἐορτῆς τοῦ Πάσχα. Ἐτελείτο δὲ αὕτη, εἰς μνήμην τῆς ἡμέρας, καδ' ἦν Μωϋσῆς πρῶτον ἐπηξεν τὴν ἐν ὄρει Σινᾶ ἐραθεῖσαν διὰ νεφέλης, καὶ κατασκευασθεῖσαν ὑπὸ τοῦ ἀρχιτέκτονος Βεσελεὴλ, Σκηνὴν· σκηναὶ γὰρ καὶ οὗτοι διαπραττόμενοι, τὴν αὐτὴν ἐπετέλουν ἐορτήν, καὶ ἐν ἀγραῖς διάγοντες, καὶ εὐχαριστοῦντες Θεῷ, τοὺς καρποὺς τῶν ἰδίων συνεκόμιζον πόνων. Ἐν ταύτῃ δοκεῖ καὶ Δαυὶδ τοὺς ὑπὲρ τῶν ληνῶν ἐπιγράφειν Υαλμούς. Τύπος δὲ τῆν αὕτη τῆς ἡμῶν ἐκ νεκρῶν ἀναστάσεως, ὅτε διαλυθέντων τῶν σωματικῶν ἡμῶν σκηνῶν, καὶ αὐθις συμπηγνυμένων, τῶν ἰδίων πόνων τοὺς καρποὺς ἀπολαύσαμεν, πανηγυρίζοντες ἐν ταῖς αἰωνίοις σκηναῖς.

Χρὴ δὲ εἰδέναι, ὡς κατ' αὐτὴν τὴν ἡμέραν τῆς Πεντηκοστῆς τελουμένης, τὸ Πνεῦμα, τὸ ἅγιον τοῖς Μαθηταῖς ἐπέδημψεν. Ἐπεὶ δὲ τοῖς ἀγίοις Πατέρας ἐδόξε μερίσαι τὰς ἐορτάς, διὰ τὸ μεγαλεῖον τοῦ παναγίου καὶ ζωοποιῦ Πνεύματος, ὅτι ἐν ἐστὶ τῆς ἀγίας καὶ ζωαρχικῆς Τριάδος, ἰδοὺ καὶ ἡμεῖς εἰς αὐριον, ὅπως τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιον ἐπέδημψε, λέξομεν.

Ταῖς τῶν ἀγίων Ἀποστόλων πρεσβείαις, Χριστὲ ὁ Θεὸς ἡμῶν ἐλέησον ἡμᾶς. Ἀμήν.

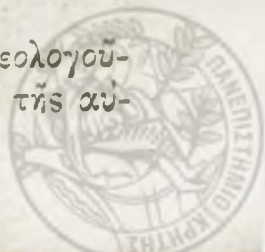
Ὠδὴ ζ'. Ὁ Εἶρμός.

- » **Ο**ἱ ἐν καμίνῳ τοῦ πυρὸς ἐμβληθέντες ὁ-
- » σοιοὶ Παῖδες, τὸ πῦρ εἰς δρόσον μετέ-
- » βαλον, διὰ τῆς ὑμνωδίας, οὕτω βρωῖντες· Εὐ-
- » λογητὸς εἶ Κύριε, ὁ Θεὸς τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Τροπάρια.

Πητορευόντων τὰ θεῖα μεγαλεῖα τῶν Ἀποστόλων, τοῦ Πνεύματος ἡ ἐνέργεια, ἐνομιζέτο μέθη ταῖς ἀπιστοῦσι, δι' ἧς Τριάς γνωρίζεται, εἰς Θεὸς τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Τὴν ἀδιαίρετον φύσιν ὀρθοδόξως θεολογοῦμεν, Θεὸν Πατέρα τὸν ἀναρχον, τῆς αὐ-

τῆς ἐξουσίας Λόγον καὶ Πνεῦμα, Εὐλογητός εἶ,
κράζοντες, ὁ Θεός τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Εἰρμός ἄλλος.

- **Σ**ύμφωνον ἐθρόησεν ὀργάνων μέλος,
- Σέβειν τὸ χρυσότευκτον ἄψυχον βρέτας·
- Ἡ τοῦ Παρκαλήτου δὲ φωσφόρος χάρις
- Σεβασμιάζει τοῦ βοᾶν· Τριὰς μόνη,
- Ἴσοσθενής, ἀναρχος, εὐλογητός εἶ.

Τροπάρια.

Φωνὴν προφητόφθηνκτον ἠγνοηκότες,
Ἐφρασιον οἰνότευκτον ἄφρονες μέθην,
Ῥήσεις ξενηκούσθησαν ὡς Ἀποστόλων·
Οἱ εὐσεβεῖς δέ, σοὶ βοῶμεν ἐνθέως·

Νεουργέ τοῦ σύμπαντος, εὐλογητός εἶ.

Θέσπιν κατεβρόντησεν ὁ βλέπων ὄπα,
Ἐνθους Ἰωὴλ τοῦ θεαρχικωτάτου,
Οἷς ἐκχεῶ, φήσαντος οἷά περ Λόγου,
Τοῦ Πνεύματός μου συμβοήσουσι· Φύσις,
Ἡ τρισσοφεγγόφωτος, εὐλογητός εἶ.

Τριττὴ μὲν εὐμοίρησεν ὠρῶν τὴν χάριν,
Ὅπως ὑπεμφήνειε τρεῖς ὑποστάσεις,
Σέβειν ἐν ἀπλότῃ τῆς ἐξουσίας·
Ἄλλ' ἐν μιᾷ νῦν ἡμερῶν τῇ Κυρίᾳ,
Υἱός, Πατήρ, καὶ Πνεῦμα, εὐλογητός εἶ.

Καταβασίαι. { Οἱ ἐν καμίνῳ τοῦ πυρός.
Σύμφωνον ἐθρόησεν.

Ὠδὴ η'. Ὁ Εἰρμός.

- **Α**φλεκτος πυρὶ ἐν Σινᾷ προσομιλοῦσα,
- Βάτος Θεὸν ἐγνώρισε, τῷ βραδυγλώσσῳ
- καὶ δυσήχῳ Μωσεῖ· καὶ Παῖδας ζῆλος Θεοῦ,
- τρεῖς ἀναλώτους τῷ πυρὶ ὑμνωδοὺς ἔδειξε·
- Πάντα τὰ ἔργα τὸν Κύριον ὑμνεῖτε, καὶ ὑ-
- περυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Τροπάρια.

Ζωτικῆς ἐξ ὕψους βιαίας φερομένης, ἠχητι-
κῶς τοῦ Πνεύματος τοῦ παναγίου, ἀλιεῦ-
σι πνοῆς, πυρίνων εἶδει γλωσσῶν, τὰ μεγαλεῖα
τοῦ Θεοῦ ἐρρήτορευόντο· Πάντα τὰ ἔργα τὸν
Κύριον ὑμνεῖτε, καὶ ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας
τοὺς αἰῶνας.

Οὐ μὴ διγομένῳ προβαίνοντες ἐν ὄρει, μὴ
πεφρικότες πῦρ δειματοῦν, δεῦτε καὶ
σῶμεν ἐν τῷ ὄρει Σιών, ἐν πόλει ζῶντος Θεοῦ,
πνευματοφόροις Μαθηταῖς νῦν συγχορευόντες.
Πάντα τὰ ἔργα τὸν Κύριον ὑμνεῖτε, καὶ ὑπερ-
υψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Εἰρμός ἄλλος.

- **Λ**ύει τὰ δεσμά, καὶ δροσίζει τὴν φλόγα,
- Ὁ τρισσοφεγγής τῆς θεαρχίας τύπος·
- Ὑμνοῦσι Παῖδες, εὐλογεῖ δὲ τὸν μόνον,

- Σωτῆρα καὶ παντουργόν, ὡς εὐεργέτην,
- Ἡ δημιουργηθεῖσα σύμπασα κτίσις.

Τροπάρια.

Μνήμη ὁ Χριστὸς τῶν βροτοσώων ἐπῶν,
Ἄ πατρακουσθεῖς τοῖς Ἀποστόλοις ἔφη,
Τὸ Πνεῦμα τεύχει γλωσσοπυρσεύτῳ θεῖα,
Ἐφίζον· εὐλογητὸν οἰκειομένην,
Ἡλλοτριωμένη δὲ μέλπει σε κτίσις.

Σωτηριωδῶς, αὐτοδεσπότης ἰὸν,
Φῶς αὐτολαμπές, καὶ παρεκτικὸν φάους,
Υἱάρχον, ἦνες ἐμφοροῦν Ἀποστόλοις,
Τιμῆν ὡς ἄημα· ταῖς σοῖς οἰκέταις,
Δελιπαρημένον δὲ Πνεῦμα προσνέμοις.

Ἡσε Προφητῶν πνευματέμφορον στόμα,
Σὺν σωματωδῶς, ὦ μέδων, ἐνδημίαν.
Καὶ Πνεῦμα κόλπων πατρικῶν προηγμένον,
Ἀκτιστοσυμπλαστοουργοσύθρονον σέθεν,
Γεῖς ἐνανθρωπήσεως πιστοῖς σέβας.

Καταβασίαι. { Ἄφλεκτος πυρὶ.
Λύει τὰ δεσμά.

Ὠδὴ θ'. Ὁ Εἰρμός.

- **Μ**ὴ τῆς φθορᾶς διαπεῖρα κνοφορήσασα, καὶ
- παντεχνήμονι Λόγῳ σάρικα δανείσασα,
- Μητὲρ ἀπείρανδρε, Παρθένε Θεοτόκε, δοχεῖον
- τοῦ ἀστέκτου, χωρίον τοῦ ἀπείρου πλαστερ-
- γοῦ σου, σέ μεγαλύνομεν. **Τροπάρια.**

Επιπαφλάζοντος πάλαι πυρίνου ἄρματος,
Ὁ ζηλωτῆς καὶ πυρίπνου χαίρων ὀχού-
μενος, τὴν νῦν ἐκλάμψασαν ἐπίπνοιαν ἐδήλου,
ἐξ ὕψους Ἀποστόλοις, ὑφ' ἧς καταλαμφθέντες,
τὴν Τριάδα πᾶσιν ἐγνώρισαν.

Νόμου τῶν φύσεων δίχα ξένον ἠκούετο· τῶν
Μαθητῶν τῆς μιᾶς γὰρ φωνῆς ἀπηχουμέ-
νης, Πνεύματος χάριτι, ποιικίλως, ἐνηχοῦντο,
λαοὶ, φυλαὶ καὶ γλώσσαι, τὰ θεῖα μεγαλεῖα,
τῆς Τριάδος γινώσκοντες.

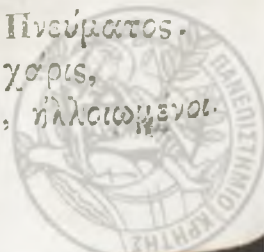
Εἰρμός ἄλλος.

- **Χ**αίροις Ἄνασσα, μητροπάρθενον κλέος·
- Ἄπαν γὰρ εὐδίνητον εὐλαλον στόμα,
- Ῥητρεῦσον, οὐ σθένει σε μέλπειν ἀξίως·
- Ἰλιγγιᾶ δὲ νοῦς ἅπας σου τὸν τόκον
- Νοεῖν· ὅθεν σε συμφώνως δοξάζομεν.

Τροπάρια.

Υδαίν' ἔοικε τὴν φυσίζωον Κόρην·
Μόνη γὰρ ἐν δίνῃσι κεικρύφει Λόγον,
Νοσοῦσαν ἀλθένοντα τὴν βροτῶν φύσιν·
Ὅς δεξιάς κλισμοῖσι νῦν ἰδρυμένος
Πατρός, πέπομφε τὴν χάριν τοῦ Πνεύματος.

Οἷσιν ἐπνευσεν ἡ θεόρρυτος χάρις,
Δάμποντες, ἀστράπτοντες, ἠλλαιωμένοι.

Οἱ θνεῖαν ἀλλοίωσιν εὐπρεπεστάτην,
Γ'σοσθενοῦσαν τὴν ἀτμητον εἰδότες,
Σοφὴν τρίφεγγον οὐσίαν δοξάζομεν.

Καταβασίαι. } Μὴ τῆς φθορᾶς διαπεῖρα.
} Χαίροις Ἄνασσα.

Ἐξαποστειλάρια. Ἦχος γ'.

Ὁ οὐρανὸν τοῖς ἀστροῖς.

Τὸ πανάγιον Πνεῦμα, τὸ προῖόν ἐκ τῆ Πα-
τρὸς, καὶ δι' Υἱοῦ ἐνδημήσαν, τοῖς ἀγραμ-
μάτοις Μαθηταῖς, τοὺς σὲ Θεὸν ἐπιγνόντας,
σῶσον, ἀγίασον πάντας. **Δις.**

Ἔτερον. Ἦχος δ' αὐτός.

Φῶς ὁ Πατήρ, φῶς ὁ Λόγος, φῶς καὶ τὸ
ἅγιον Πνεῦμα, ὅπερ ἐν γλώσσαις πυρίναις,
τοῖς Ἀποστόλοις ἐπέμφθη· καὶ δι' αὐτοῦ πᾶς ὁ
κόσμος φωταγωγεῖται, Τριάδα σέβειν ἁγίαν.

Ἀπαξ.

**Εἰς τοὺς Αἴνους, ἰσῶμεν Στίχους ε' καὶ ψάλλο-
μεν τὰ παρόντα, Στιχηρά Ἰδιόμελα δευτεροῦν-
τες αὐτά. Ἦχος δ'.**

Παράδοξα σήμερον, εἶδον, τὰ ἔθνη πάντα ἐν
πόλει Δαυὶδ, ὅτε τὸ Πνεῦμα κατῆλθε τὸ
ἅγιον ἐν πυρίναις γλώσσαις, καθὼς ὁ Ψευδὸς
Λουκᾶς ἀπεφθέγγετο· Φησὶ γάρ· Συνηγμένων
τῶν Μαθητῶν τοῦ Χριστοῦ, ἐγένετο ἦχος, κα-
θάπερ φερομένης βιαίας πνοῆς, καὶ ἐπλήρωσε
τὸν οἶκον, οὗ ἦσαν καθήμενοι· καὶ πάντες ἤρ-
ξαντο φθέγγεσθαι, ξένοις ῥήμασι, ξένοις δόγμασι,
ξένοις διδάγμασι, τῆς ἁγίας Τριάδος. **Δις.**

Τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιον, ἦν μὲν αἰεὶ, καὶ ἔστι,
καὶ ἔσται, οὔτε ἀρχάμενον, οὔτε παυσό-
μενον, ἀλλ' αἰεὶ Πατρὶ καὶ Υἱῷ συντεταγμένον,
καὶ συναριθμημένον· ζωὴ, καὶ ζωοποιῶν· φῶς,
καὶ φωτὸς χορηγόν· ἀτάγαθον, καὶ πηγὴ ἀ-
γαθότητος· δι' οὗ Πατήρ γνωρίζεται, καὶ Υἱὸς
δοξάζεται, καὶ παρὰ πάντων γινώσκειται, μία
δύναμις, μία σύνταξις, μία προσκύνησις, τῆς
ἁγίας Τριάδος. **Δις.**

Τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιον, φῶς, καὶ ζωὴ, καὶ ζῶ-
σα πηγὴ νοερά· Πνεῦμα σοφίας, Πνεῦμα
συνέσεως· ἀγαθὸν, εὐθὲς, νοερόν, ἡγεμονεῦον,
καθαῖρον τὰ πταίσματα· Θεὸς, καὶ Θεοποιῶν·
πῦρ, ἐκ πυρὸς προῖόν, λαλοῦν, ἐνεργοῦν, διαι-
ροῦν τὰ χαρίσματα· δι' οὗ Προφητῆται ἅπαντες,
καὶ Θεῶ Ἀπόστολοι, μετὰ Μαρτύρων ἐσέφησαν.
Ξένον ἄκουσμα, ξένον θέαμα, πῦρ διαιρῆμενον
εἰς νομαῖς χαρισμάτων. **Δις.**

Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος πλ. β'.

Βασιλεῦ οὐράνιε, Παράκλητε, τὸ Πνεῦμα
τῆς ἀληθείας, ὁ πανταχοῦ παρὼν, καὶ τὰ

πάντα πληρῶν, ὁ Διθαυρὸς τῶν ἀγαθῶν, καὶ
ζωῆς χορηγός, ἐλθέ, καὶ σκήνωσον ἐν ἡμῖν, καὶ
καθάρισον ἡμᾶς ἀπὸ πάσης κηλίδος, καὶ σῶ-
σον ἀγαθὴ τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Δοξολογία μεγάλη, καὶ Ἀπόλυσις.

Εἰς τὴν Λειτουργίαν.

Ψάλλομεν τὰ Ἀντίφωνα ταῦτα.

Ἀντίφωνον Α'. Ἦχος β'.

Στίχ. Οἱ Οὐρανοὶ διηγῶνται δόξαν Θεοῦ, ποιή-
σιν δὲ χειρῶν αὐτῆ ἀναγγέλλει τὸ σερῶμα.

Ταῖς πρεσβείαις τῆς Θεοτόκου.

Στίχ. Ἡμέρα τῇ ἡμέρα ἐρεῦγεται ῥῆμα, καὶ
νύξ νυκτὶ ἀναγγέλλει γνώσιν.

Ταῖς πρεσβείαις τῆς Θεοτόκου.

Στίχ. Οὐκ εἰσὶ λαλαί, οὐδὲ λόγοι, ὧν οὐχὶ ἀ-
κούονται αἱ φωναὶ αὐτῶν.

Ταῖς πρεσβείαις τῆς Θεοτόκου.

Στίχ. Εἰς πᾶσαν τὴν γῆν ἐξῆλθεν ὁ φθόγγος
αὐτῶν, καὶ εἰς τὰ πέρατα τῆς οἰκουμένης
τὰ ῥήματα αὐτῶν.

Ταῖς πρεσβείαις τῆς Θεοτόκου.

Δόξα, καὶ νῦν.

Ταῖς πρεσβείαις τῆς Θεοτόκου.

Ἀντίφωνον Β'. Ἦχος δ' αὐτός.

Στίχ. Ἐπακούσαι σου Κύριος ἐν ἡμέρα θλί-
ψεως, ὑπερασπίσαι σου τὸ ὄνομα τοῦ Θεοῦ
Ἰακώβ.

Σῶσον ἡμᾶς, Παράκλητε ἀγαθέ, ψάλλον-
τάς σοι· Ἀλληλουῖα.

Στίχ. Ἐξαποστειλαὶ σοὶ βοήθειαν ἐξ ἁγίου, καὶ
ἐκ Σιὼν ἀντιλάβοιτό σου.

Σῶσον ἡμᾶς, Παράκλητε ἀγαθέ...

Στίχ. Μνησθεὶν πάσης θυσίας σου, καὶ τὸ ὄλο-
καύτωμά σου πιανάτω.

Σῶσον ἡμᾶς, Παράκλητε ἀγαθέ...

Δόξα, καὶ νῦν.

Ὁ μονογενὴς Υἱὸς καὶ Λόγος τοῦ Θεοῦ.

Ἀντίφωνον Γ'. Ἦχος πλ. δ'.

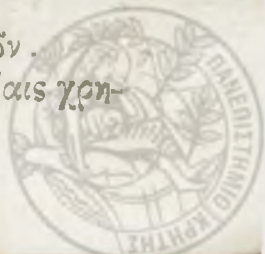
Στίχ. Κύριε, ἐν τῇ δυνάμει σου εὐφρανθήσεται
ὁ Βασιλεὺς καὶ ἐπὶ τῷ σωτηρίῳ σου ἀγαλ-
λιάσεται σφόδρα.

Εὐλογητὸς εἶ, Χριστέ ὁ Θεὸς ἡμῶν.

Στίχ. Τὴν ἐπιθυμίαν τῆς καρδίας αὐτοῦ ἔδω-
κας αὐτῷ, καὶ τὴν θέλησιν τῶν χειλέων αὐ-
τοῦ οὐκ ἐστέρησας αὐτόν.

Εὐλογητὸς εἶ, Χριστέ ὁ Θεὸς ἡμῶν.

Στίχ. Ὅτι προέφθασας αὐτόν ἐν εὐλογίαις χρη-

στότητος, ἔθηκας ἐπὶ τὴν κεφαλὴν αὐτοῦ
στέφανον ἐκ λίθου τιμίου.

Εὐλογητός εἶ, Χριστέ ὁ Θεὸς ἡμῶν.

Στίχ. Ζωὴν ἠτήσατό σε, καὶ ἔδωκας αὐτῷ μα-
κρότητα ἡμερῶν εἰς αἰῶνας αἰῶνος.

Εὐλογητός εἶ, Χριστέ ὁ Θεὸς ἡμῶν.

Εἰσοδικόν.

ΥΨΩΘΗΤΙ, ΚΥΡΙΕ, ἐν τῇ δυνάμει σου· ἄσωμεν
καὶ ψαλοῦμεν τὰς δυναστείας σου.

Σῶσον ἡμᾶς, Παράκλητε ἀγαθέ...

Τὸ Ἀπολυτίκιον.

Εὐλογητός εἶ, Χριστὸς ὁ Θεὸς ἡμῶν.

Δόξα, καὶ νῦν. Τὸ Κοντάκιον.

Ὅτε καταβάς τὰς γλώσσας συνέχεε.

Ἀντὶ δὲ τοῦ Τρισαγίου.

Ὅσοι εἰς Χριστὸν ἐβαπτίσθητε...

Προκείμενον τοῦ Ἀποστόλου. Ἦχος πλ. δ'.

Εἰς πᾶσαν τὴν γῆν ἐξῆλθεν ὁ φθόγγος αὐτῶν.

Στίχ. Οἱ οὐρανοὶ διηγοῦνται δόξαν Θεοῦ.

Ἡ Πράξις.

Ἐν τῷ συμπληροῦσθαι τὴν ἡμέραν τῆς Πεντη-
κοστῆς... Ἀλληλουϊα. *Ἦχος α'.*

Τῷ λόγῳ Κυρίου οἱ οὐρανοὶ ἐστερεώθησαν.

Στίχ. Ἐξ οὐρανοῦ ἐπέβλεψεν ὁ Κύριος.

Εὐαγγέλιον, κατὰ Ἰωάννην.

Τῇ ἐσχατῇ ἡμέρᾳ τῇ μεγάλῃ τῆς Ἑορτῆς.

Κοινωνικόν.

Τὸ Πνεῦμά σου τὸ ἀγαθὸν ὀδηγήσει με ἐν γῇ
εὐθείᾳ. Ἀλληλουϊα.

**Τῆς Κυριακῆς τῆς Πεντηκοστῆς
Ἑσπερας.**

*Σημαίνει ταχύτερον διὰ τὴν τῆς γονυκλισίας
Ἀκολουθίαν.*

*Μετὰ τὸν Προσημακὸν ψαλμὸν, Συναπτὴ με-
γάλη ὑπὸ τοῦ Διακόνου, εἰ ἐστὶν· εἶδὲ μὴ, ὑπὸ
τοῦ Ἱερέως.*

Ἐν εἰρήνῃ τοῦ Κυρίου δεηθῶμεν.

ΥΨΕΡ τῆς ἀνωθεν εἰρήνης...

ΥΨΕΡ τῆς εἰρήνης τοῦ σύμπαντος κόσμου, εὐ-
σταθείας τῶν ἀγίων τοῦ Θεοῦ...

ΥΨΕΡ τοῦ περιστώτος λαοῦ, τοῦ ἀπειδεχο-
μένου τὴν χάριν τοῦ ἀγίου Πνεύματος, τοῦ Κυ-
ρίου δεηθῶμεν.

ΥΨΕΡ τῶν κλινόντων τὰς καρδίας αὐτῶν ἐνώ-
πιον Κυρίου, καὶ τὰ γόνατα, τοῦ Κυρίου δε-
σῶμεν.

ΥΨΕΡ τοῦ ἐνισχυθῆναι ἡμᾶς πρὸς τελείωσιν
εὐαρεστήσεως, τοῦ Κυρίου δεηθῶμεν.

ΥΨΕΡ τοῦ καταπεμφθῆναι πλούσια τὰ ἐλέη
αὐτοῦ ἐφ' ἡμᾶς, τοῦ Κυρίου δεηθῶμεν.

ΥΨΕΡ τοῦ δεχθῆναι τὴν γονυκλισίαν ἡμῶν, ὡς
θυμίαμα ἐνώπιον αὐτοῦ, τοῦ Κυρίου δεηθῶμεν.

ΥΨΕΡ τῶν χρηζόντων τῆς καρ' αὐτοῦ βοηθείας,
τοῦ Κυρίου δεηθῶμεν.

ΥΨΕΡ τοῦ ῥυσθῆναι ἡμᾶς ἀπὸ πάσης...

Ἀντιλαβοῦ, σῶσον, ἐλέησον,...

Τῆς Παναγίας ἀχράντου ὑπερευλογημένης...

Ἐκφώνησις παρὰ τοῦ Ἱερέως.

Ὅτι πρέπει σοι πᾶσα δόξα, τιμὴ καὶ προσκυ-
νησις, τῷ Πατρὶ, καὶ τῷ Υἱῷ, καὶ τῷ ἀγίῳ
Πνεύματι, νῦν, καὶ αἰεὶ, καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας
τῶν αἰῶνων. Ἀμήν.

*Εἰς τὸ Κύριε ἐκέκραξα, ἰστώμεν Στίχους ε' καὶ
ψάλλομεν τὰ παρόντα Στιχηρὰ Ἰδιόμελα γ'
δευτεροῦντες αὐτά. Ἦχος δ'.*

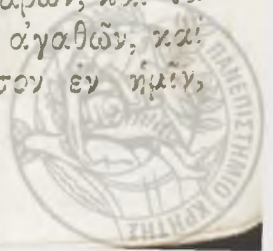
Παράδοξα σήμερον, εἶδον τὰ ἔθνη πάντα ἐν
πόλει Δαυὶδ, ὅτε τὸ Πνεῦμα κατήλθε τὸ
Ἄγιον ἐν πυρίναις γλώσσαις, καθὼς ὁ Θεηγό-
ρος Λουκιᾶς ἀπεφθέγγετο. Φησὶ γάρ· Συνηγ-
μένων τῶν Μαθητῶν τοῦ Χριστοῦ, ἐγένετο ἡ-
χος, καθάπερ φερομένης βιαίας πνοῆς, καὶ ἐ-
πλήρωσε τὸν οἶκον, οὗ ἦσαν καθήμενοι· καὶ
πάντες ἤρξαντο φθέγγεσθαι, ξένοις ῥήματα, ξέ-
νοις δόγμασι, ξένοις διδάγμασι, τῆς ἀγίας Τριάδος.
Δις.

Τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιον, ἦν μὲν αἰεὶ, καὶ ἔστι,
καὶ ἔσται, οὔτε ἀρχαίμενον, οὔτε παυσό-
μενον, ἀλλ' αἰεὶ Πατρὶ καὶ Υἱῷ συντεταγμένον,
καὶ συναριθμούμενον· ζωὴ, καὶ ζωοποιοῦν·
φῶς, καὶ φωτὸς χορηγόν· ἀυτάγαθον, καὶ πη-
γὴ ἀγαθότητος· δι' οὗ Πατὴρ γνωρίζεται, καὶ
Υἱὸς δοξάζεται, καὶ παρὰ πάντων γινώσκεται,
μία δύναμις, μία σύνταξις, μία προσκύνησις,
τῆς ἀγίας Τριάδος.
Δις.

Τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιον, φῶς, καὶ ζωὴ, καὶ
ζῶσα πηγὴ νοερά· Πνεῦμα σοφίας, Πνεῦ-
μα συνέσεως, ἀγαθόν, εὐθές, νοερόν, ἡγεμονεῦον,
καθαῖρον τὰ πταίσματα· Θεός, καὶ Θεοποιῶν·
πῦρ, ἐκ πυρὸς προϊόν, λαλοῦν, ἐνεργοῦν, δια-
ροῦν τὰ χαρίσματα· δι' οὗ Προφῆτα ἅπαντες,
καὶ Θεοῦ Ἀπόστολοι, μετὰ Μαρτύρων ἐστέφθη-
σαν· Ξένον ἄκουσμα, ξένον δέαμα, πῦρ δια-
ρούμενον, εἰς νομαῖς χαρισμάτων.
Δις.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος πλ. β'.

Βασιλεῦ οὐράνιε, Παράκλητε, τὸ Πνεῦμα
τῆς ἀληθείας, ὁ πανταχοῦ παρῶν, καὶ τὰ
πάντα πληρῶν ὁ Θεσσαρὸς τῶν ἀγαθῶν, καὶ
ζωῆς χορηγός· ἐλθέ, καὶ σκηνώσον ἐν ἡμῖν,

καὶ καθάρισον ἡμᾶς ἀπὸ πάσης κηλίδος, καὶ σῶσον ἀγαθὴ τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Εἰσοδος τὸ, Φῶς ἱλαρὸν, καὶ τὸ Προκειμένον.

Ἦχος βαρῦς.

Τίς Θεὸς μέγας, ὡς ὁ Θεὸς ἡμῶν; σὺ εἶ ὁ Θεός, ὁ ποιῶν θαυμασία μόνος.

Στίχ. α. Ἐγνώρισας ἐν τοῖς λαοῖς τὴν δύναμίν σου.

Τίς Θεὸς μέγας.

Στίχ. β. Καὶ εἶπα· Νῦν ἠρξάμην· αὕτη ἡ ἀλλοίωσις τῆς δεξιᾶς τοῦ ὑψίστου.

Τίς Θεὸς μέγας.

Στίχ. γ. Ἐμνήσθην τῶν ἔργων Κυρίου, ὅτι μνησθήσομαι ἀπὸ τῆς ἀρχῆς τῶν θαυμασίων σε.

Τίς Θεὸς μέγας.

Εἶτα λέγει ὁ Διάκονος·

Εἴτι καὶ ἔτι, κλινάντες τὰ γόνατα, τοῦ Κυρίου δεηθῶμεν.

Καὶ ἡμῶν κλινόντων τὰ γόνατα, ἐπὶ γῆς, καὶ ἀσπεπῶν ὄντων, ἀναγινώσκει ὁ Ἱερεὺς τὰς εὐχὰς ἀπὸ τοῦ βήματος μεγαλοφώνως, εἰς ἐπήκοον πάντων.

Αἴχραντε, ἀμίαντε, ἀναρχε, ἀόρατε, ἀκατάληπτε, ἀνεξιχνίαστε, ἀναλλοίωτε, ἀνυπέρβλητε, ἀμέτριτε, ἀνεξίκακε Κύριε· ὁ μόνος ἔχων ἀθανασίαν, φῶς οἰκῶν ἀπρόσιτον· ὁ ποιήσας τὸν οὐρανὸν, καὶ τὴν γῆν, καὶ τὴν θαλάσσαν, καὶ πάντα τὰ δημιουργηθέντα ἐν αὐτοῖς· ὁ πρὸ τοῦ αἰτεῖσθαι τοῖς πᾶσι τὰς αἰτήσεις παρέχων· Σοῦ δεόμεθα, καὶ σὲ παρακαλῶμεν, Δέσποτα φιλόθρωπε, τὸν Πατέρα τοῦ Κυρίου, καὶ Θεοῦ, καὶ Σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, τοῦ δι' ἡμᾶς τοὺς ἀνθρώπους, καὶ διὰ τὴν ἡμετέραν σωτηρίαν κατελθόντος ἐκ τῶν οὐρανῶν, καὶ σαρκωθέντος ἐκ Πνεύματος ἁγίου, καὶ Μαρίας, τῆς ἀειπαρθένου, καὶ ἐνδόξου Θεοτόκου· ὃς πρότερον μὲν λόγοις διδάσκων, ὑσερον δὲ καὶ ἔργοις ὑποδεικνύς, ἠνίκα τὸ σωτήριον ὑψίστατο πάθος, παρέσχεν ἡμῖν ὑπογραμμὸν τοῖς ταπεινοῖς, καὶ ἀμαρτωλοῖς, καὶ ἀξίοις δουλοῖς σου, δεήσεις προσφέρειν, ἐν αὐχένος καὶ γονάτων κλίσεσιν, ὑπὲρ τῶν ἰδίων ἀμαρτημάτων, καὶ τῶν τοῦ λαοῦ ἀγνοημάτων. Αὐτὸς οὖν, πολυέλεε καὶ φιλόθρωπε, ἐπάκουσον ἡμῶν, ἐν ἧ' ἂν ἡμέρᾳ ἐπικαλεσώμεθά σε· ἐξαιρέτως δὲ, ἐν τῇ ἡμέρᾳ ταύτῃ τῆς Πεντηκοστῆς, ἐν ἧ', μετὰ τὸ ἀναληφθῆναι τὸν Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστὸν εἰς τοὺς οὐρανοὺς, καὶ καθεσθῆναι ἐν δεξιᾷ σου τοῦ Θεοῦ καὶ Πατρὸς, κατέπεμψε τὸ ἅγιον Πνεῦμα ἐπὶ τοὺς ἁγίους

αὐτοῦ μαθητὰς καὶ Ἀποστόλους· ὃ καὶ ἐκάλυψε ἐφ' ἑνὸς ἑκάστον αὐτῶν καὶ ἐπλήσθησαν ἅπαντες τῆς ἀκένωτου χάριτος αὐτοῦ καὶ ἐλάλησαν ἐτέροις γλώσσαις τὰ μεγαλεῖά σου, καὶ προεφήτευσαν. Νῦν οὖν δεομένων ἐπάκουσον ἡμῶν, καὶ μνήσθητι ἡμῶν τῶν ταπεινῶν, καὶ κατακρίτων, καὶ ἐπίστρεψον τὴν αἰχμαλωσίαν τῶν ψυχῶν ἡμῶν, τὴν οἰκειάν συμπάθειαν ἔχων ὑπὲρ ἡμῶν πρεσβεύουσαν. Δέξαι ἡμᾶς προσπίπτοντάς σοι, καὶ βοῶντας τὸ, Ἠμάρτομεν. Ἐπὶ σέ ἐπερρίφημεν ἐκ μήτρας, ἀπὸ γαστροῦ μητρὸς ἡμῶν, Θεὸν ἡμῶν, σὺ εἶ· ἀλλ' ὅτι ἐξέλιπον ἐν ματαιότητι αἱ ἡμέραι ἡμῶν, γεγυμνώμεθα τῆς σῆς βοηθείας, ἔστερήμεθα, ἀπὸ πάσης ἀπολογίας. Ἄλλα θαρρῶντες τοῖς οἰκτιρμοῖς σου, κρᾶζομεν· Ἀμαρτίας νεότητος ἡμῶν, καὶ ἀγνοίας μὴ μνησθῆς, καὶ ἐκ τῶν κρυφίων ἡμῶν καθάρισον ἡμᾶς. Μὴ ἀπερρίψῃς ἡμᾶς εἰς καιρὸν γῆρας· ἐν τῷ ἐκλείπειν τὴν ἰσχὺν ἡμῶν, μὴ ἐγκαταλίπῃς ἡμᾶς· πρὶν ἡμᾶς εἰς τὴν γῆν ἀποστρέψαι, ἀξίωσον πρὸς σὲ ἐπιστρέψαι, καὶ πρόσχευς ἡμῖν ἐν εὐμενείᾳ καὶ χάριτι. Ἐπιμέτρησον τὰς ἀνομίας ἡμῶν τοῖς οἰκτιρμοῖς σου· ἀντίθεε τὴν ἄβυσσον τῶν οἰκτιρμῶν σου, τῷ πλήθει τῶν πλημμελημάτων ἡμῶν. Ἐπίβλεψον ἐξ ὕψους ἁγίου σου, Κύριε, ἐπὶ τὸν λαόν σου τὸν περιεστώτα, καὶ ἀπεκδεχόμενον τὸ παρα σου πλοῦσιον ἔλεος· ἐπίσχεψαι ἡμᾶς ἐν τῇ χρηστότητί σου· ῥῦσαι ἡμᾶς ἐκ τῆς καταδυναστείας τοῦ Διαβόλου· ἀσφάλισαι τὴν ζωὴν ἡμῶν τοῖς ἁγίοις καὶ ἱεροῖς νόμοις σου. Ἀγγέλῳ πιστῷ φυλακί παρακατάθε τὸν λαόν σου· πάντας ἡμᾶς συναγάγε εἰς τὴν Βασιλείαν σου· δὸς συγγνώμην τοῖς ἐλπίζουσιν ἐπὶ σέ· ἄφες αὐτοῖς καὶ ἡμῖν τὰ ἀμαρτήματα· καθάρισον ἡμᾶς τῇ ἐνεργείᾳ τοῦ ἁγίου σου Πνεύματος· διάλυσον τὰς καθ' ἡμῶν μηχανὰς τοῦ ἐχθροῦ.

Ἐπισυνάπτει καὶ ταύτην τὴν Εὐχὴν.

Εὐλογητός, εἰ Κύριε, Δέσποτα παντοκράτορ, ὁ φωτίσας τὴν ἡμέραν τῷ φωτὶ τῷ ἡλιακῷ, καὶ τὴν νύκτα φαίδρυνας ταῖς αὐγαῖς τοῦ πυρός· ὁ τὸ μῆκος τῆς ἡμέρας διελθεῖν ἡμᾶς καταξιώσας, καὶ προτεγγίσει ταῖς ἀρχαῖς τῆς νυκτός, ἐπάκουσον τῆς δεήσεως ἡμῶν, καὶ παντὸς τοῦ λαοῦ σου· καὶ πᾶσιν ἡμῖν συγχωρήσας τὰ ἐκέσια καὶ τὰ ἀκούσια ἀμαρτήματα, πρόσδεξαι τὰς ἑσπερινὰς ἡμῶν ἱκεσίας, καὶ κατὰπεμψον τὸ πλῆθος τοῦ ἔλεους σου καὶ τῶν οἰκτιρμῶν σε ἐπὶ τὴν κληρονομίαν σε.

Τείχισον ἡμᾶς ἀγίοις Ἀγγέλοις σου· ὅπλισον ἡμᾶς ὅπλοις δικαιοσύνης σου· περιχαράκωσον ἡμᾶς τῇ ἀληθείᾳ σου· φρούρησον ἡμᾶς τῇ δυνάμει σου· ρῦσαι ἡμᾶς ἐκ πάσης περιστάσεως, καὶ πάσης ἐπιβουλῆς τοῦ ἀντικειμένου. Παράσχου δὲ ἡμῖν καὶ τὴν παροῦσαν ἐσπέραν, σὺν τῇ ἐπερχομένῃ νυκτί, τελείαν, ἀγίαν, εἰρηνικὴν, ἀναμάρτητον, ἀσκανδάλιστον, ἀφάνταστον, καὶ πάσας τὰς ἡμέρας τῆς ζωῆς ἡμῶν· πρεσβείαις τῆς ἀγίας Θεοτόκου, καὶ πάντων τῶν Ἀγίων τῶν ἀπ' αἰῶνός σοι εὐαρεστησάντων.

Ὁ Διάκονος·

Ἀντιλαβοῦ, σῶσον, ἐλέησον, ἀνάστησον καὶ διαφυλάξον ἡμᾶς ὁ Θεός, τῇ σῇ χάριτι.

Τῆς Παναγίας ἀχράντου, ὑπερευλογημένης, ἐνδόξου, Δεσποίνης ἡμῶν...

Ὁ Ἱερεὺς ἐκφώνως·

Σὺν γὰρ ἔστι τὸ ἐλεεῖν καὶ σῶζειν ἡμᾶς.

Ὁ Διάκονος·

Εἴπωμεν πάντες ἐξ ὅλης τῆς ψυχῆς... **κτλ:**

Ὁ δὲ Ἱερεὺς τὴν Ἐκφώνησιν.

Ὅτι ἐλεήμων καὶ φιλόνητος...

Εἶτα ὁ Διάκονος·

Ἐτι καὶ ἔτι, κλίναντες τὰ γόνατα, τοῦ Κυρίου δεηθῶμεν.

Καὶ ὁ Ἱερεὺς ἐπεύχεται.

Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ, ὁ Θεός ἡμῶν, ὁ τὴν σὴν εἰρήνην δεδωκώς τοῖς ἀνθρώποις, καὶ τὴν τοῦ παναγίου Πνεύματος δωρεάν, ἔτι τῷ βίῳ καὶ ἡμῖν συμπαρῶν, εἰς κληρονομίαν ἀναφαίρετον τοῖς πιστοῖς αἰεὶ παρέχων, ἐμφανέστερον δὲ ταύτην τὴν χάριν ταῖς σοῖς μαθηταῖς καὶ Ἀποστόλοις σήμερον καταπέμψας, καὶ τὰ τούτων χεῖλη πυρίναις στομώσας γλώσσαις, δι' ὧν πᾶν γένος ἀνθρώπων τὴν θεογνωσίαν, ἰδίᾳ διαλέκτῳ, εἰς ἀκοὴν ὠτίου δεξιόμενοι, φωτὶ τοῦ Πνεύματος ἐφωτίσθημεν, καὶ τῆς πλάνης ὡς ἐκ σκοτόυ ἀπηλλάγημεν, καὶ τῇ τῶν αἰσθητῶν καὶ πυρίνων γλωσσῶν διανομῇ, καὶ ὑπερφυεῖ ἐνεργείᾳ, τὴν εἰς σέ πίστιν ἐμαθητεύθημεν, καὶ σέ θεολογεῖν, σὺν τῷ Πατρὶ καὶ τῷ ἀγίῳ Πνεύματι, ἐν μιᾷ Θεότητι, καὶ δυνάμει, καὶ ἐξουσίᾳ κατηυγάσθημεν. Σὺ οὖν τὸ ἀπαύγασμα τοῦ Πατρὸς ὁ τῆς οὐσίας καὶ τῆς φύσεως αὐτοῦ ἀπαράλλακτος, καὶ ἀμετακίνητος χαρακτήρ ἡ πηγὴ τῆς σωτηρίας καὶ τῆς χάριτος, διάνοιξον κἄμοῦ τοῦ ἀμαρτωλοῦ τὰ χεῖλη, καὶ διδάξόν με πῶς δεῖ, καὶ ὑπὲρ ὧν χρὴ προσεύχεσθαι. Σὺ γὰρ εἶ, ὁ γινώσκων τὸ πολὺ τῶν ἀμαρτιῶν μου πλῆθος, ἀλλ' ἡ σὴ

εὐσπλαγχνία νικήσει τούτων τὸ ἄμετρον· ἰδοὺ γὰρ φόβῳ παρίσταμαί σοι, εἰς τὸ πέλαγος τοῦ ἐλέους σου τὴν ἀπόγνωσιν ἀπορρίψας τῆς ψυχῆς μου. Κυβέρνησόν μου τὴν ζωὴν, ὁ πάσαν ῥήματι τὴν κτίσιν ἀρρήτῳ σοφίας δυνάμει κυβερνῶν, ὁ εὐδῖος τῶν χειμαζομένων λιμῆν, καὶ γνώρισόν μοι ὁδὸν, ἐν ἣ πορεύσομαι. Πνεῦμα σοφίας σου, τοῖς ἐμοῖς παράσχου διαλογισμοῖς, Πνεῦμα συνέσεως τῇ ἀφροσύνῃ μου δωρούμενος· Πνεῦμα φόβου σου τοῖς ἐμοῖς ἐπισκίασον ἔργοις· καὶ Πνεῦμα εὐθὲς ἐγκαίνισον ἐν τοῖς ἐγκάτοις μου· καὶ Πνεύματι ἡγεμονικῶς τὸ τῆς διανοίας μου στήριξον ὀλισθηρόν· ἵνα καθ' ἐκαστὴν ἡμέραν, τῷ Πνεύματί σε τῷ ἀγαθῷ πρὸς τὸ συμφέρον ὀδηγούμενος, καταξιωθῶ ποιεῖν τὰς ἐντολάς σου, καὶ τῆς σῆς αἰεὶ μνημονεύειν ἐνδόξου, καὶ ἐρευνητικῆς τῶν πεπραγμένων ἡμῖν παρησίας· καὶ μὴ παρίδῃς με τοῖς φθειρομένοις τῷ κόσμῳ ἐναπατάσθαι τερπνοῖς, ἀλλὰ τῶν μελλόντων ὀρέγεσθαι τῆς ἀπολαύσεως ἐνίσχυσον θησαυρῶν. Σὺ γὰρ εἶπας, Δέσποτα, ὅτι περ, ὅσα ἂν τις αἰτήσῃται ἐν τῷ ὀνόματί σε, ἀκωλύτως παρά τοῦ σοῦ λαμβάνει συναϊδίῃ Θεῷ καὶ Πατρὸς· διὸ κἄγω ὁ ἀμαρτωλός, ἐν τῇ ἐπιφοιτήσει τῷ ἀγίῳ σε Πνεύματι, τὴν σὴν ἐκετεύω ἀγαθότητα· Ὅσα νῦξάμην, ἀπόδος μοι εἰς σωτηρίαν. Ναὶ Κύριε, ὁ πάσης εὐεργεσίας πλουσιοπάροχος δοτήρ ἀγαθός· ὅτι σὺ εἶ, ὁ δίδους ὑπερεκπερισσοῦ ὧν αἰτούμεθα· Σὺ εἶ, ὁ συμπαθής, ὁ ἐλεήμων, ὁ ἀναμαρτήτως γεγονώς τῆς σαρκὸς ἡμῶν κοινωνός, καὶ τοῖς κάμπτησι πρὸς σέ γόνυ, ἐπικαμπτόμενος φιλευσπλαγγῆς, ἰλασμός τε γινόμενος τῶν ἀμαρτιῶν ἡμῶν. Δός δὲ, Κύριε, τῷ λαῷ σου τοὺς οἰκτιρμοὺς σου· ἐπάκησον ἡμῶν ἐξ οὐρανοῦ ἀγίου σε· ἀγίασον αὐτὸς τῇ δυνάμει τῆς σωτηρίου δεξιᾶς σε· σκέπασον αὐτοὺς ἐν τῇ σκέπῃ τῶν πτερυγῶν σε· μὴ παρίδῃς τὰ ἔργα τῶν χειρῶν σου· σοὶ μόνῳ ἀμαρτάνομεν, ἀλλὰ καὶ σοὶ μόνῳ λατρεύομεν· ἐκ οἴδαμεν προσκυνεῖν Θεῷ ἄλλοτρίῳ ἢ δὲ διαπετάζειν πρὸς ἕτερον Θεὸν τὰς ἐαυτῶν, Δέσποτα, χεῖρας· Ἄφες ἡμῖν τὰ παραπτώματα· καὶ προσδεχόμενος ἡμῶν τὰς γονυπετεῖς δεήσεις, ἐκτεινον πᾶσιν ἡμῖν χεῖρα βοηθείας· πρόσδεξαι τὴν εὐχὴν πάντων, ὡς θυμίαμα δεκτόν, ἀναλαμβανόμενον ἐνώπιον τῆς σῆς ὑπεραγαθου βασιλείας.

Ἐπισυνάπτει καὶ ταύτην.

Κύριε, Κύριε, ὁ ρυσάμενος ἡμᾶς ἀπὸ παντὸς βέλου πετομένου ἡμέρας, ρῦσαι ἡμᾶς

καὶ ἀπὸ παντός πράγματος ἐν σιότει διαπορευομένου. Πρόσδεξαι θυσίαν ἐσπερινήν, τὰς τῶν χειρῶν ἡμῶν ἐπάρσεις. Καταξίωσον δὲ ἡμᾶς, καὶ τὸ νυκτερινὸν σταΐδιον ἀμέμπτως διελθεῖν, ἀπειράστους κακῶν· καὶ λύτρωσαι ἡμᾶς ἀπὸ πάσης ταραχῆς καὶ δειλίας, τῆς ἐν τοῦ Διαβόλου ἡμῖν προσγινομένης. Χάρισαι ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν κατάνυξιν, καὶ τοῖς λογισμοῖς ἡμῶν μέριμναν, τῆς ἐν τῇ φοβερᾷ καὶ δικαίᾳ σου κρίσει ἐξετάσεως. Καθηλώσον ἐν τοῦ φόβου σου τὰς σάρκας ἡμῶν, καὶ νέκρωσον τὰ μέλη ἡμῶν τὰ ἐπὶ τῆς γῆς· ἵνα, καὶ ἐν τῇ κατ' ὕπνον ἡσυχίᾳ, ἐμφαιδρυνώμεθα τῇ θεωρίᾳ τῶν κριμάτων σου. Ἀπόστησον δὲ ἀφ' ἡμῶν πᾶσαν φαντασίαν ἀπρεπῆ, καὶ ἐπιθυμίαν βλαβεράν. Διανάστησον δὲ ἡμᾶς ἐν τῷ καιρῷ τῆς προσευχῆς ἐστηριγμένους ἐν τῇ πίστει, καὶ προκόπτοντας ἐν τοῖς παραγγέλμασί σου.

Ὁ Διάκονος·

Ἀντιλαβοῦ, σῶσον, ἐλέησον, ἀνάστησον, καὶ διαφυλάξον ἡμᾶς ὁ Θεός, τῇ σῇ χάριτι.

Τῆς παναγίας, ἀχράντου...

Ὁ Ἱερεὺς ἐκφώνως·

Εὐδοκίᾳ, καὶ χάριτι τοῦ μονογενοῦς σου Υἱοῦ, μετ' οὗ εὐλογητὸς εἶ, σὺν τῷ παναγίῳ, καὶ ἀγαθῷ, καὶ ζωοποιῷ σου Πνεύματι, νῦν, καὶ αἰεὶ, καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων.

Εἶτα τὸ, Καταξίωσον, Κύριε.

Μετὰ δὲ τοῦτο, λέγει ὁ Διάκονος·

Ἔτι καὶ ἔτι, κλινάντες τὰ γόνατα, τοῦ Κυρίου δεηθῶμεν.

Καὶ ὁ Ἱερεὺς τὴν Εὐχὴν.

Η ἀεννάως βρούσα ζωτικὴ καὶ φωτιστικὴ πηγὴ, ἢ συναΐδιος τοῦ Πατρὸς δημιουργικὴ δύναμις, ὁ πᾶσαν τὴν οἰκονομίαν, διὰ τὴν τῶν βροτῶν σωτηρίαν, ὑπεριάλλως πληρώσας, Χριστέ, ὁ Θεὸς ἡμῶν· ὁ θανάτου δεσμοὺς ἀλύτους, καὶ κλειῖθρα Ἄδου διαρρήξας, πονηρῶν δὲ πνευμάτων πλήθη καταπατήσας· ὁ προσαγαγὼν σεαυτὸν ἄμωμον ὑπὲρ ἡμῶν ἱερεῖον, τὸ σῶμα δούς τὸ ἀχράντον εἰς θυσίαν, τὸ πάσης ἀμαρτίας ἀφαιστόν τε καὶ ἄθραστον, καὶ διὰ τῆς φρικτῆς ταύτης, καὶ ἀνεκδιηγήτου ἱερουργίας, ζωὴν ἡμῖν αἰώνιον χαρισάμενος· ὁ εἰς Ἄδου καταβὰς, καὶ μοχλοὺς αἰωνίους συντρίψας, καὶ τοῖς κάτω καθημένοις ἀνοδὸν ὑποδείξας· τὸν δὲ ἀρχέκακον καὶ βύθιον δράκοντα, θεοσόφῳ δελεάσματι ἀγκιστρεύσας, καὶ σειραῖς ζόφου δεσμεύσας ἐν ταρτάρῳ, καὶ

πυρὶ ἀσθέστῳ, καὶ σιότῳ ἐξωτέρῳ, διὰ τῆς ἀπειροδυναμίου σου κατασφαιλισάμενος ἰσχύος· ἡ μεγαλῶνυμος σοφία τοῦ Πατρὸς· ὁ τοῖς ἐπηρεαζομένοις μέγας ἐπίκουρος φανείς, καὶ φωτίσας τοὺς ἐν σιότει, καὶ σικῶ θανάτου καθημένους· Σὺ, δόξης ἀεννάου Κύριε, καὶ Πατρός ὑψίστου Υἱέ ἀγαπητέ· αἰδίδιον φῶς, ἐξ αἰδίδιου φωτός· Ἦλιε δικαιοσύνης, ἐπάκουσον ἡμῶν δεομένων σου, καὶ ἀνάπαυσον ταῖς ψυχαῖς τῶν δούλων σου, τῶν προκεικοιμημένων πατέρων καὶ ἀδελφῶν ἡμῶν, καὶ τῶν λοιπῶν συγγενῶν κατὰ σάρκα, καὶ πάντων τῶν οἰκειῶν τῆς πίστεως, περὶ ὧν καὶ τὴν μνήμην ποιούμεθα νῦν· ὅτι ἐν σοὶ πάντων τὸ κράτος, καὶ ἐν τῇ χειρὶ σου κατέχεις πάντα τὰ πέρατα τῆς γῆς. Δέσποτα παντοκράτορ, Θεέ Πατέρων, καὶ Κύριε τοῦ ἐλέους, γένους θνητοῦ τε καὶ ἀθανάτου, καὶ πάσης φύσεως ἀνθρωπίνης δημιουργέ, συνισταμένης τε καὶ πάλιν λυομένης, ζωῆς τε καὶ τελευτῆς, τῆς ἐνταῦθα διαγωγῆς, καὶ τῆς ἐκεῖθεν μεταστάσεως· ὁ χρόνους μετρῶν τοῖς ζῶσι, καὶ καιροὺς θανάτου ἰσῶν, κατὰ γων εἰς Ἄδου καὶ ἀνάγων, δεσμεύων ἐν ἀσθενείᾳ, καὶ ἀπολύων ἐν δυναστείᾳ· ὁ τὰ παρόντα χρησίμως οἰκονομῶν, καὶ τὰ μέλλοντα λυσιτελῶς διοικῶν· ὁ τοὺς θανάτου κέντρῳ πληγέντας, ἀναστάσεως ἐλπίσι ζωογονῶν. Αὐτὸς Δέσποτα τῶν ἀπάντων, ὁ Θεός, ὁ Σωτὴρ ἡμῶν, ἡ ἐλπίς πάντων τῶν περάτων τῆς γῆς, καὶ τῶν ἐν θαλάσῃ μακρᾶν, ὁ καὶ ἐν ταύτῃ τῇ ἐσχάτῃ, καὶ μεγάλη καὶ σωτηρίῳ ἡμέρᾳ τῆς Πεντηκοστῆς, τὸ μυστήριον τῆς ἀγίας, καὶ ὁμοσίου, καὶ συναΐδιου, καὶ ἀδιαιρέτου, καὶ ἀσυγχύτου Τριάδος ὑποδείξας ἡμῖν, καὶ τὴν ἐπιφοίτησιν καὶ παρουσίαν τοῦ ἀγίου καὶ ζωοποιοῦ σου Πνεύματος, ἐν εἶδει πυρίνων γλωσσῶν, ἐπὶ τοὺς ἀγίους σου Ἀποστόλους ἐκχέας, καὶ Εὐαγγελιστὰς αὐτοὺς θέμενος τῆς εὐσεβοῦς ἡμῶν πίστεως, καὶ ὁμολογητὰς καὶ κήρυκας τῆς ἀληθοῦς ἀναδείξας Θεολογίας· ὁ καὶ ἐν αὐτῇ τῇ παντελείῳ Ἑορτῇ καὶ σωτηριώδει, ἰλασμοὺς ἰκεσίους, ὑπὲρ τῶν κατεχομένων ἐν Ἄδου, καταξιώσας δέχεσθαι, μεγάλως τε παρέχων ἡμῖν ἐλπίδας, ἀνεσιν τοῖς κατειχομένοις τῶν κατεχόντων αὐτοὺς ἀνιερῶν, καὶ παραψυχὴν παρὰ σοῦ καταπέμπεσθαι. Ἐπάκουσον ἡμῶν τῶν ταπεινῶν, καὶ οἰκτρῶν δεομένων σου· καὶ ἀνάπαυσον ταῖς ψυχαῖς τῶν δούλων σου τῶν προκεικοιμημένων, ἐν τόπῳ φωτεινῷ, ἐν τόπῳ χλοερῷ, ἐν τόπῳ ἀναψύξεως,

ἐνθα ἀπέδρα πᾶσα ὀδύνη, λύπη, καὶ ξυναγμός· καὶ κατὰταξον τὰ πνεύματα αὐτῶν ἐν σκηναῖς Δικαίων, καὶ εἰρήνης καὶ ἀνέσεως ἀξίωσον αὐτούς· ὅτι οὐχ οἱ νεκροὶ αἰνέσουσί σε, Κύριε, οὐδὲ οἱ ἐν Ἄδῃ ἐξομολόγησιν παρρησιάζονται προσφέρειν σοι, ἀλλ' ἡμεῖς οἱ ζῶντες εὐλογοῦμέν σε καὶ ἱκετεύομεν, καὶ τὰς ἱλαστηρίους εὐχὰς καὶ θυσίας προσάγομέν σοι ὑπὲρ τῶν ψυχῶν αὐτῶν.

Ἐπισυνάπτει καὶ ταύτην τὴν Εὐχὴν.

Ο Θεὸς ὁ μέγας καὶ αἰώνιος, ὁ ἅγιος καὶ φιλόανθρωπος, ὁ καταξιώσας ἡμᾶς καὶ ἐν ταύτῃ τῇ ὥρᾳ στήναι ἐνώπιον τῆς ἀπροσίτου σου δόξης, εἰς ὕμνον καὶ αἶνον τῶν θαυμασιῶν σου, ἱλάσθητι ἡμῖν τοῖς ἀναξίοις δούλοις σου· καὶ παράσχου χάριν, τοῦ μετὰ συντετριμμένης καρδίας ἀμετεωρίστως προσενηκεῖν σοι τὴν τρισάγιον δοξολογίαν, καὶ τὴν εὐχαριστίαν τῶν μεγάλων σου δωρεῶν, ὧν ἐποίησας, καὶ ποιεῖς πάντοτε εἰς ἡμᾶς. Μνήσθητι, Κύριε, τῆς ἀσθενείας ἡμῶν, καὶ μὴ συναπολέσης ἡμᾶς ταῖς ἀνομίαις ἡμῶν, ἀλλὰ ποιήσον μέγα ἔλεος μετὰ τῆς ταπεινώσεως ἡμῶν· ἵνα τὸ τῆς ἀμαρτίας σκότος διαφυγόντες, ἐν ἡμέρᾳ δικαιοσύνης περιπατήσωμεν· καὶ ἐνδυσάμενοι τὰ ὄπλα τῆ φωτὸς, ἀνεπιβουλεύτως διατελέσωμεν ἀπὸ πάσης ἐπηρείας τοῦ πονηροῦ, καὶ μετὰ παρρησίας δοξάσωμεν ἐπὶ πᾶσι, σὲ τὸν μόνον ἀληθινὸν καὶ φιλόανθρωπον Θεόν. Σὺ γὰρ ὡς ἀληθῶς, καὶ μέγα ὄντως μυστήριον, Δέσποτα τῶν ἀπάντων καὶ ποιητὰ, ἢ τε πρόσκαιρος λύσις τῶν σῶν κτισμάτων, καὶ ἢ μετὰ ταῦτα συνάφεια, καὶ ἀνάπαυσις ἢ εἰς αἰῶνας. Σοὶ χάριν ἐπὶ πᾶσιν ὁμολογοῦμεν, ἐπὶ ταῖς εἰσόδοις ἡμῶν ταῖς εἰς τὸν κόσμον τοῦτον, καὶ ταῖς ἐξόδοις αἷ τὰς ἐλπίδας ἡμῶν τῆς ἀναστάσεως, καὶ τῆς ἀκηράτου ζωῆς, διὰ τῆς σῆς ἀψευδοῦς ἐπαγγελίας προμνηστεύονται· ἧς ἀπολαύσαμεν ἐν τῇ δευτέρᾳ μελλέσῃ παρουσίᾳ σου. Σὺ γὰρ εἶ καὶ τῆς ἀναστάσεως ἡμῶν ἀρχηγός, καὶ τῶν βεβιωμένων ἀδέκαστος, καὶ φιλόανθρωπος κριτής, καὶ τῆς μισθαποδοσίας Δεσπότης καὶ Κύριος· ὁ καὶ κοινωνήσας ἡμῖν παραπλησίως σαρκὸς καὶ αἵματος, διὰ συγκατάθεσιν ἄκραν, καὶ τῶν ἡμετέρων ἀδιαβλήτων παθῶν, ἐν τῷ ἐκθεσίως εἰς πείραν καταστήναι, προσλαβόμενος σπλάγχχνα οἰκτιρμῶν, καὶ ἐν ᾧ πέπονθας πειρασθεὶς αὐτός, τοῖς πειραζομένοις ἡμῖν γερόμενος σὺτεπάγγελτος βοηθός· διὸ καὶ συνήγαγες ἡμᾶς εἰς τὴν σὴν ἀπάθειαν. Δέξαι ἔν, Δέσποτα,

δεήσεις καὶ ἱκεσίας ἡμετέρας, καὶ ἀνάπαυσον πάντας τοὺς πατέρας ἐκάστου, καὶ μητέρας, καὶ ἀδελφούς, καὶ ἀδελφὰς καὶ τέκνα, καὶ εἴ τι ἄλλο ὁμογενὲς καὶ ὁμόφυλον, καὶ πάσας τὰς προαναπαυσάμενας ψυχὰς ἐπ' ἐλπίδι ἀναστάσεως ζωῆς αἰωνίου· καὶ κατὰταξον τὰ πνεύματα αὐτῶν καὶ τὰ ὀνόματα ἐν βίβλῳ ζωῆς, ἐν κόλποις Ἀβραάμ, Ἰσαάκ, καὶ Ἰακώβ, ἐν χώρᾳ ζώντων, εἰς βασιλείαν οὐρανῶν, ἐν Παραδείσῳ τρυφῆς, διὰ τῶν φωτεινῶν Ἀγγέλων σε εἰσάγων ἅπαντας εἰς τὰς ἀγίας σου μονάς· συνέγειρον καὶ τὰ σώματα ἡμῶν ἐν ἡμέρᾳ, ἢ ὥρισας, κατὰ τὰς ἀγίας σου καὶ ἀψευδεῖς ἐπαγγελίας. Οὐκ ἔστιν οὖν, Κύριε, τοῖς δούλοις σου θάνατος, ἐκδημούντων ἡμῶν ἀπὸ τοῦ σώματος, καὶ πρὸς σὲ τὸν Θεὸν ἐκδημούντων, ἀλλὰ μετὰστασις ἀπὸ τῶν λυπηροτέρων ἐπὶ τὰ χρηστότερα καὶ θυμηδέστερα, καὶ ἀνάπαυσις καὶ χαρὰ. Εἶδὲ καὶ τι ἡμάρτομεν εἰς σέ, ἕως γενοῦ ἡμῖν τε καὶ αὐτοῖς· διότι οὐδεὶς καθαρὸς ἀπὸ ῥύπου ἐνώπιόν σου, οὐδ' ἂν μία ἡμέρα ἢ ἡ ζωὴ αὐτοῦ· εἰμὴ μόνος σὺ, ὁ ἐπὶ γῆς φανεῖς ἀναμάρτητος, ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός, δι' οὗ πάντες ἐλπίζομεν ἐλέους τυχεῖν, καὶ ἀφέσεως ἀμαρτιῶν. Διὰ τοῦτο ἡμῖν τε καὶ αὐτοῖς, ὡς ἀγαθὸς καὶ φιλόανθρωπος Θεός, ἄνευ, ἄφες, συγχώρησον τὰ παραπτώματα ἡμῶν, τὰ ἐκούσια καὶ τὰ ἀκούσια, τὰ ἐν γνώσει καὶ ἐν ἀγνοίᾳ, τὰ πρόδηλα, τὰ λαθάνοντα, τὰ ἐν πράξει, τὰ ἐν διανοίᾳ, τὰ ἐν λόγῳ, τὰ ἐν πάσαις ἡμῶν ταῖς ἀναστροφαῖς, καὶ τοῖς κινήμασι· καὶ τοῖς μὲν προλαβοῦσιν ἐλευθερίαν καὶ ἄνεσιν δώρησαι, ἡμᾶς δὲ τοὺς περιστωτάς εὐλόγησον, τέλος ἀγαθὸν καὶ εἰρηνικὸν παρεχόμενος ἡμῖν τε, καὶ παντὶ τῷ λαῷ σου, καὶ ἐλέους σπλάγχχνα καὶ φιλοανθρωπίας διανοίγων ἡμῖν, ἐν τῇ φρικτῇ καὶ φοβερᾷ σου παρουσίᾳ· καὶ τῆς βασιλείας σου ἀξίους ἡμᾶς ποιήσον.

Ἐπισυνάπτει καὶ ταύτην.

Ο Θεὸς ὁ μέγας καὶ ὑψιστος, ὁ μόνος ἔχων ἀθανασία, φῶς οἰκῶν ἀπρόσιτον, ὁ πᾶσαν τὴν κτίσιν ἐν σοφίᾳ δημιουργήσας, ὁ διαχώρησας ἀναμέσον τοῦ φωτὸς, καὶ ἀναμέσον τοῦ σκότους, καὶ τὸν ἥλιον θέμενος εἰς ἐξουσίαν τῆς ἡμέρας, σελήνην δὲ καὶ ἀστέρας εἰς ἐξουσίαν τῆς νυκτός· ὁ καταξιώσας ἡμᾶς τοὺς ἀμαρτωλοὺς, καὶ ἐπὶ τῆς παρουσίας ἡμέρας προφθάσαι τὸ πρόσωπόν σου ἐν ἐξομολογήσει, καὶ τὴν ἐσπερινὴν σοι λατρείαν προσχαγαθεῖν· Αὐτός, φιλόανθρωπε Κύριε, κατεύθυνον τὴν προσ-

ευχήν ἡμῶν, ὡς θυμίαμα ἐνώπιόν σου, καὶ πρόσδεξαι αὐτήν εἰς ὄσμην εὐωδίας. Παράσχε δὲ ἡμῖν τὴν παροῦσαν ἐσπέραν, καὶ τὴν ἐπιῦσαν νύκτα εἰρηνικὴν· ἐνδυσον ἡμᾶς ὄπλα φωτός· ῥῦσαι ἡμᾶς ἀπὸ φόβου νυκτερινοῦ, καὶ ἀπὸ παντός πράγματος ἐν σκότει διαπορευομένου· καὶ δώρησαι ἡμῖν τὸν ὕπνον, ὃν εἰς ἀνάπαυσιν τῆ ἀσθενείᾳ ἡμῶν ἔδωρήσω, πάσης διαβολικῆς φαντασίας ἀπηλλαγμένοι. Ναί, Δέσποτα τῶν ἀπάντων, τῶν ἀγαθῶν χορηγέ· ἵνα, καὶ ἐν ταῖς κοίταις ἡμῶν καταλυγόμενοι, μνημονεύωμεν καὶ ἐν νυκτὶ τοῦ παναγίου ὀνόματός σου· καὶ τῆ μελέτῃ τῶν σῶν ἐντολῶν καταυγαζόμενοι, ἐν ἀγαλλιάσει ψυχῆς διανιστώμεν πρὸς δοξολογίαν τῆς σῆς ἀγαθότητος, δεήσεις καὶ ἱκεσίας τῆ σῆ εὐσπλαγχνία προσάγοντες, ὑπὲρ τῶν ἰδίων ἀμαρτιῶν, καὶ παντός τοῦ λαοῦ σου, ὃν ταῖς πρεσβείαις τῆς ἀγίας Θεοτόκου ἐν ἐλέει ἐπίσκεψαι.

Ὁ Διάκονος·

Ἀντιλαβοῦ, σῶσον, ἐλέησον, ἀνάστησον, καὶ διαφυλάξον ἡμᾶς ὁ Θεός...

Τῆς Παναγίας, ἀχράντου, ὑπερευλογημένης.

Ὁ Ἱερεὺς ἐκφώνως·

Σὺ γὰρ εἶ ἡ ἀνάπαυσις, τῶν ψυχῶν καὶ τῶν σωμάτων ἡμῶν, καὶ σοὶ τὴν δόξαν ἀναπέμπομεν, τῷ Πατρὶ, καὶ τῷ Υἱῷ, καὶ τῷ ἁγίῳ Πνεύματι, νῦν, καὶ αἰεὶ, καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων.

Ὁ Διάκονος·

Πληρώσωμεν τὴν ἐσπερινὴν, κτλ.

Ὁ Ἱερεὺς τὴν ἐκφώνησιν·

Ὅτι ἀγαθὸς καὶ φιλόανθρωπος...

Εἰρήνη πᾶσι.

Ὁ Λαός· Καὶ τῷ Πνεύματί σου.

Ὁ Διάκονος·

Τὰς κεφαλὰς ὑμῶν τῷ Κυρίῳ κλίνατε.

Ὁ Λαός· Σοὶ Κύριε.

Καὶ ὁ Ἱερεὺς εὐχεται τὴν εὐχήν ταύτην μουσικῶς.

Κύριε ὁ Θεὸς ἡμῶν, ὁ κλίνας οὐρανούς καὶ καταβάς ἐπὶ σωτηρία τοῦ γένους τῶν ἀνθρώπων, ἐπίδε ἐπὶ τοὺς δούλους σου καὶ ἐπὶ τὴν κληρονομίαν σου· σοὶ γὰρ τῷ φοβερῷ καὶ φιλοανθρώπῳ κριτῇ οἱ σοὶ δούλοι τὰς ἑαυτῶν ἐκκλιναν κεφαλὰς, τοὺς δὲ αὐτῶν ὑπέταξαν ἀρχέταις, οὐ τὴν ἐξ ἀνθρώπων ἀναμένοντες βοήθειαν, ἀλλὰ τὸ σὸν περιμένοντες ἔλεος, καὶ τὴν σὴν ἀπεκδεχόμενοι σωτηρίαν· οὗς διαφυλάξον ἐν παντὶ καιρῷ, καὶ κατὰ τὴν παρῆσαν ἐσπέραν, καὶ τὴν ἐπιῦσαν νύκτα, ἀπὸ

παντός ἐχθροῦ, ἀπὸ πάσης ἀντικειμένης ἐνεργείας, καὶ διαλογισμῶν ματαιῶν, καὶ ἐνθυμήσεων πονηρῶν.

Εἶτα ἐκφωνεῖ·

Εἴη τὸ κράτος τῆς βασιλείας σου εὐλογημένον καὶ δεδοξασμένον, τοῦ Πατρὸς, καὶ τοῦ Υἱοῦ, καὶ τοῦ ἁγίου Πνεύματος, νῦν, καὶ αἰεὶ, καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

Καὶ ψάλλομεν τὰ Ἰδιόμελα τοῦ Στίχου.

Ἦχος γ'.

Νῦν εἰς σημεῖον τοῖς πᾶσιν, ἐμφανῶς αἰγλώσσαι γεγόνασιν· Ἰουδαῖοι γὰρ, ἐξ ὧν κατὰ σάρκα Χριστὸς, ἀπιστία νοσήσαντες, θεϊκῆς ἐξέπεσον χάριτος, τοῦ καὶ θείου φωτός οἱ ἐξ ἐθνῶν ἠξιώθημεν, στηριχθέντες ταῖς λόγοις τῶν Μαθητῶν, φθεγγαμένων τὴν δόξαν τοῦ εὐεργέτου τῶν ὅλων Θεοῦ· μεθ' ὧν τὰς καρδίας σὺν ταῖς γόνασι κλίναντες, ἐν πίστει προσκυνήσωμεν, τῷ ἁγίῳ Πνεύματι στηριχθέντες Σωτῆρι τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Στίχ· Καρδίαν καθαρὰν κτίσον ἐν ἐμοί, ὁ Θεός.

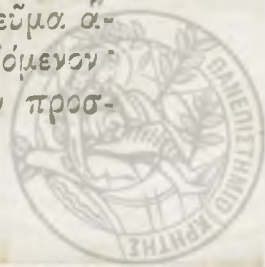
Νῦν τὸ Παράκλητον Πνεῦμα, εἰς πᾶσαν σάρκα ἐκκέχυται· Ἀποστόλων γὰρ χορείας ἀρξάμενον, ἐξ αὐτῶν κατὰ μέθεξιν τοῖς πιστοῖς τὴν χάριν ἐφήπλωσε, καὶ πιστοῦται αὐτῷ τὴν κραταιὰν ἐπιφοίτησιν, ἐν πυρίνῳ τῷ εἶδει τοῖς Μαθηταῖς διανέμον τὰς γλώσσας, εἰς ὑμνωδίαν καὶ δόξαν Θεοῦ· διὸ τὰς καρδίας νοερώς ἐλλαμπόμενοι, ἐν πίστει στηριχθέντες τῷ ἁγίῳ Πνεύματι δυσωποῦμεν σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Στίχ· Μὴ ἀπορρίψῃς με ἀπὸ τῆ προσώπῃ σου.

Νῦν περιβάλλονται κράτος, οἱ Χριστοῦ ἀφ' ὕψους Ἀπόστολοι· ἐγκαινίζει γὰρ αὐτοὺς ὁ Παράκλητος ἐν αὐτοῖς καινιζόμενος, μυστικῆ καινότητι γνώσεως· ἦν ταῖς ξέναις φωναῖς, καὶ ὑψηγόροις κηρύττοντες, τὴν αἰδίου φύσιν τε καὶ ἀπλήν, τρισυπόστατον σέβειν τοῦ εὐεργέτου τῶν ὅλων Θεοῦ, ἡμᾶς ἐκδιδάσκουσι· διὸ φωτισθέντες τοῖς ἐκείνων διδάγμασι, Πατέρα προσκυνήσωμεν, σὺν Υἱῷ καὶ Πνεύματι, δυσωποῦντες σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Δόξα, καὶ νῦν· Ἦχος πλ. δ'.

Δεῦτε λαοὶ, τὴν τρισυπόστατον Θεότητα προσκυνήσωμεν, Υἱὸν ἐν τῷ Πατρὶ, σὺν ἁγίῳ Πνεύματι. Πατὴρ γὰρ ἀχρόνως ἐγέννησεν Υἱὸν, συναἰδιον καὶ σύνηρονον, καὶ Πνεῦμα ἁγιον ἦν ἐν τῷ Πατρὶ, σὺν Υἱῷ δοξαζόμενον· μία δύναμις, μία οὐσία, μία Θεότης, ἦν προσ-

κυνούντες πάντες λέγομεν· Ἅγιος ὁ Θεός, ὁ
τὰ πάντα δημιουργήσας δι' Υἱοῦ, συνεργεία τῆ
Ἁγίου Πνεύματος. Ἅγιος ἰσχυρὸς, δι' οὗ τὸν
Πατέρα ἐγνώκαμεν, καὶ τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον
ἐπεδήμησεν ἐν κόσμῳ. Ἅγιος ἀθάνατος, τὸ
Παράκλητον Πνεῦμα, τὸ ἐκ Πατρὸς ἐκπορευό-
μενον, καὶ ἐν Υἱῷ ἀναπαυόμενον· Τριάς ἁ-
γία, δόξα σοι.

**Τὸ, Νῦν ἀπολύεις τὸ Τρισάγιον· καὶ τὸ Ἀπο-
λυτικὸν τῆς Ἑορτῆς.**

Εὐλογητὸς εἶ Χριστέ... **Ἐκ γ'.**

Εἶτα ὁ Ἱερεὺς ποιεῖ τὴν Ἀπόλυσιν οὕτως.

Ο ἐκ τῶν πατριῶν κόλπων κενώσας ἑαυ-
τὸν, καὶ τὴν ἡμετέραν ὅλην ἀνθρωπίαν
προσλαβόμενος φύσιν, καὶ θεώσας αὐτήν, με-
τὰ δὲ ταῦτα εἰς οὐρανούς αὐθις ἀνελθὼν, καὶ
ἐν δεξιᾷ καθίσας τοῦ Θεοῦ καὶ Πατρὸς, τό, τε
θεῖον, καὶ ἅγιον, καὶ ὁμοούσιον, καὶ ὁμοδύνα-
μον, καὶ ὁμοδόξον, καὶ συναϊδίον Πνεῦμα κα-
ταπέμφας ἐπὶ τοὺς ἁγίους αὐτοῦ μαθητὰς καὶ
Ἀποστόλους, καὶ διὰ τούτου φωτίσας μὲν αὐ-
τοὺς, δι' αὐτῶν δὲ πᾶσαν τὴν οἰκουμένην, Χρι-
στὸς ὁ ἀληθινὸς Θεὸς ἡμῶν, ταῖς πρεσβείαις
τῆς παναχράντου, καὶ παναμώμου ἁγίας αὐ-
τοῦ Μητρὸς, τῶν ἁγίων, ἐνδόξων, πανευφήμων,
Θεοκηρύκων καὶ πνευματοφόρων Ἀποστόλων,
καὶ πάντων τῶν Ἁγίων, ἐλεῆσαι καὶ σῶσαι
ἡμᾶς διὰ τὴν ἑαυτοῦ ἀγαθότητα. Ἀμήν.

Τῆ ΔΕΥΤΕΡᾶ ΜΕΤΑ ΤΗΝ ΠΕΝΤΗΚΟΣΤΗΝ.

Εἰς τὸν Ὁρθρον.

Μετὰ τὴν α'. Στιχολογίαν, Κάθισμα.

Ἦχος δ'. Κατεπλάγη Ἰωσήφ.

Τὴν μεθέορτον πιστοὶ, καὶ τελευταίαν ἑορ-
τὴν, ἑορτάσωμεν φαιδρῶς· αὕτη ἐστὶ Πεν-
τηκοστή, ἐπαγγελίας συμπλήρωσις, καὶ προθε-
σμίας· ἐν ταύτῃ γὰρ τὸ πῦρ, τοῦ Παρακλήτου
εὐθύς, κατέβη ἐπὶ γῆς, ὡσπερ ἐν εἶδει γλωσσῶν,
καὶ Μαθητὰς ἐφώτισε, καὶ τούτους οὐρανομύ-
στας ἀνέδειξε. Τὸ φῶς ἐπέστη, τοῦ Παρακλή-
του, καὶ τὸν κόσμον ἐφώτισεν.

Δίς.

Μετὰ τὴν β'. Στιχολογίαν, Κάθισμα. Ὁμοιον.

Η τοῦ Πνεύματος πηγὴ, ἐπιδημοῦσα τοῖς ἐν
ἡγῆ, εἰς πυρφόρους ποταμούς, μεριζομένη
νοητῶς, τοὺς Ἀποστόλους ἐδρόσιζε φωταγω-
γοῦσα· καὶ γέγονεν αὐτοῖς, νέφος δροσῶδες τὸ
πῦρ, φωτίζουσα αὐτοὺς, καὶ ὑετίζουσα φλόξ,

δι' ὧν ἡμεῖς ἐλάβομεν τὴν χάριν, διὰ πυρὸς τε
καὶ ὕδατος. Τὸ φῶς ἐπέστη, τοῦ Παρακλήτου,
καὶ τὸν κόσμον ἐφώτισεν. **Δίς.**

**Ο' Ν'. καὶ οἱ κανόνες τῆς Ἑορτῆς. Ὁ τοῦ βα-
ρέος μετὰ τῶν Εἰρμῶν εἰς ἡ. καὶ ὁ τῆ δ'. εἰς ε'.
ᾠδὴ α'. Ἦχος βαρῦς. Ὁ Εἰρμός.**

» **Π**όντῳ ἐκάλυψε Φαραῶ σὺν ἄρμασιν, ὁ
» **Π** συντριβῶν πολέμους ὑψηλῶ ἐν βραχίονι·
» ἄσωμεν αὐτῷ, ὅτι δεδόξασται.

Τροπάρια.

Εργῷ, ὡς πάλαι τοῖς Μαθηταῖς ἐπηγγείλω,
τὸ Παράκλητον Πνεῦμα ἐξαποστείλας
Χριστέ, ἔλαμψας τῷ κόσμῳ φῶς, φιλόνηρωπε.

Νόμῳ τὸ πάλαι προκηρυχθέν καὶ Προφήταις,
ἐπληρώθη· τοῦ θείου Πνεύματος σήμερον,
πᾶσι γὰρ πιστοῖς χάρις ἐκινέχεται.

ᾠδὴ α'. Ἦχος δ'. Ὁ Εἰρμός.

» **Θ**εῖῳ καλυφθεὶς ὁ βραδύγλωστος γνώφω,
» Ἐρρήτόρευσε τὸν θεόγραφον, νόμον·
» Ἴλυν γὰρ ἐκτινάξας ὄμματος νόου,
» Ὁρᾷ τὸν ὄντα, καὶ μυεῖται Πνεύματος.
» Γνωῖσιν, γεραίρων ἐνθέοις τοῖς ἄσμασιν.

Τροπάρια.

Εφη τὸ σεπτὸν καὶ σεβάσμιον στόμα·
Ἐνοσησμός ὑμῖν οὐ γενήσεται φίλοις·
Ἐγὼ γὰρ εἰς Πατρῶν ὑψιστον θρόνον
Συνεδριάζων, ἐκχεῶ τοῦ Πνεύματος,
Ἄλμψαι ποθοῦσι, τὴν χάριν τὴν ἄφθονον.

Ο βροσ βεβηκῶς ἀτρεκέστατος Λόγος,
Ὁ Γαληνόμορφον ἐκτελεῖ τὴν καρδίαν·
Ἐργον γὰρ ἐκπεράνας, εὐφρανε φίλους,
Πνοῆ βιαία καὶ πυρὸς γλωττήμασι,
Νείμας τὸ Πνεῦμα Χριστός, ὡς ὑπέσχετο.

Καταβασία. **Π**όντῳ ἐκάλυψε.
Θεῖῳ καλυφθεὶς.

ᾠδὴ γ'. Ὁ Εἰρμός.

» **Τ**ὴν ἐξ ὕψους δύναμιν τοῖς Μαθηταῖς, Χρι-
» **Τ** στέ, ἕως ἂν ἐνδύσησθε, ἔφησ, καθίσαστε
» ἐν Ἱερουσαλήμ· ἐγὼ δὲ ὡς ἐμὲ Παράκλητον
» ἄλλον, Πνεῦμα τὸ ἐμόν τε καὶ Πατρός ἀ-
» ποστελῶ, ἐν ᾧ στερεωθήσεσθε.

Τροπάριον.

Η τοῦ θείου Πνεύματος ἐπιδημήσασα δύ-
ναμις, τὴν μερισθεῖσαν πάλιν φωνὴν, κα-
κῶς ὁμονοησάντων, εἰς μίαν ἀρμονίαν θεῖως
συνῆψε, γνωῖσιν συνετίζουσα πιστοὺς τῆς Τριά-
δος, ἐν ἧ ἑστερωώθημεν.

Εἰρμός ἄλλος.

» **Ε**ρρήξες γαστρὸς ἠτεκνωμένης πέδας
» Ἐΐθριν τε δυσκιάθεκτον εὐτεκνουμένης,

- » Μόνη προσευχή τῆς Προφήτιδος παλαι,
- » Ἄννης, φερούσης Πνεῦμα συντετριμμένον,
- » Πρὸ τὸν δυνάστην, καὶ Θεὸν τῶν γνώσεων.

Τροπάρια.

Αῤηπτὸς ἐστὶν ἡ Θεαρχικωτάτη·
ῤήτρας γὰρ ἐξέφηνε τοὺς ἀγραμμάτους,
Ἄλλοι σοφιστὰς συστομίζοντας λόγῳ,
Καὶ τῆς βαθείας νυκτὸς ἐξαιρουμένους,
Λαοὺς ἀπείρους, ἀστραπῆ τοῦ Πνεύματος.

Ηὺν ἐμπορευτὸν ἐξ ἀγεννήτου φάους,
Τὸ πανσθενουργόφωτον ἀφθιτον σέλας,
Οὐ τὴν δι' Υἱοῦ πατρικῆς ἐξουσίας,
Νῦν ἐμφανίζει συμφυῆ φρυκτωρίαν,
Πυρῶδες ἦχος ἐν Σιών τοῖς ἔθνεσιν.

Καταβασίαι. { Τὴν ἐξ ὕψους δύναμιν.
"Ἐρρήξε γαστρός.

Κάθισμα. Ἦχος πλ. δ'. Τὴν Σοφίαν καὶ Λόγον.

Τὸ πανάγιον Πνεῦμα νῦν κατελθὼν, ἐπὶ τῆς
Ἀποστόλου εἶδει πυρὸς, τοῦ θάμβους
ἐπλήρωσε, τῶν ἐθνῶν τὰ συστήματα· ἐν γὰρ
γλώσσαις λαλούντων, πυρίναις φιλόφρονι,
τὴν ἰδίαν ἕκαστος, διάλεξιν ἤκουον· ὅθεν καὶ
τὸ θαῦμα, τοῖς ἀπίστοις ὡς μέθη, πιστοῖς δὲ
σωτήριον, ἀληθῶς ἐγνωρίζετο· διὰ τοῦτο δοξάζομεν,
τὸ κράτος σου Χριστέ ὁ Θεός, τῶν πταισμάτων
ἀφῆσιν αἰτούμενοι, καταπέμψαι πλουσίως τοῖς
δούλοις σου.

Δίς.**ᾠδὴ δ'. Ὁ Εἰρμός.**

- » **Κ**ατανοῶν ὁ Προφήτης, τὴν ἐπ' ἐσχάτων
- » σου Χριστέ ἔλευσιν, ἀνεβόα· Τὴν σὴν
- » εἰσακήκοα Κύριε δυναστείαν, ὅτι πάντας τῆ
- » σῶσαι τοὺς χριστούς σου ἐκλήλυθας.

Τροπάρια.

Ο ἐν Προφήταις λαλήσας, καὶ διὰ νόμου
κρυφθεῖς, πρῶτον τοῖς ἀτελέσι, Θεὸς ἀληθῆς
ὁ Παράκλητος, τοῖς τῆ Λόγῳ ὑπηρεταῖς
καὶ μάρτυσι, γνωρίζεται σήμερον.

Σῆμα Θεότητος φέρων, τοῖς Ἀποστόλοις ἐν
πυρὶ, Πνεῦμα κατεμερίσθη, καὶ ξέναις ἐν
γλώσσαις ἐνέφηεν, ὡς πατρόθεν θεῖον σθένος,
ἐρχόμενον ἐστὶν αὐτοκέλευστον.

Εἰρμός ἄλλος.

- » Ἄναξ ἀνάκτων, οἷος ἐξ οἴου μόνος,
- » Λόγος προελθὼν Πατρὸς ἐξ ἀνάκτου,
- » Ἰσοσθενὲς σου Πνεῦμα τοῖς Ἀποστόλοις,
- » Νημερτὲς ἐξέπεμψας ὡς εὐεργέτης,
- » Ἄδουσι· Δόξα τῷ κράτει σου, Κύριε.

Τροπάρια.

Λουτρὸν τὸ θεῖον τῆς παλιγγενεσίας,
Λόγῳ κεραννὺς συντεθειμένη φύσει,

Ὀμβροβλυτεῖς μου ρεῖθρον ἐξ ἀκηράτου
Νενυγμένης σου πλευρᾶς, ὦ Θεοῦ Λόγε,
Ἐπισφραγίζων τῆ ζέσει τοῦ Πνεύματος.

Κάμπει τὰ πάντα τῷ Παρακλήτῳ γόνῳ,
Γόνῳ τε Πατρὸς, Πατρὶ συμφυεστάτῳ·
Ἐν γὰρ προσώποις οἶδε τριτοῖς οὐσίαν,
Νημερτὲς, ἀπρόσιτον, ἄχρονον, μίαν·
Ἐλάμψε φῶς γὰρ ἡ χάρις τοῦ Πνεύματος.

Τελεῖσθε πάντες τῆ Θεαρχικωτάτη,
Ὅσοι λατρευταὶ τῆς τριφεγγοῦς οὐσίας·
Ὑπερφῶς τελεῖ γὰρ ὡς εὐεργέτης,
Καὶ πυρσολαμπεῖ Χριστὸς εἰς σωτηρίαν,
Ὅλην πορίζων τὴν χάριν τοῦ Πνεύματος.

Καταβασίαι. { Κατανοῶν ὁ Προφήτης.
"Ἄναξ ἀνάκτων.

ᾠδὴ ε'. Ὁ Εἰρμός.

- » **Τ**ὸ διὰ τὸν φόβον σου ληφθέν Κύριε, ἐν
- » γαστρὶ τῶν Προφητῶν, καὶ κνηθὲν ἐπὶ
- » τῆς γῆς πνεῦμα σωτηρίας, ἀποσολικῆς καρ-
- » δίας κτιζει καθαράς, καὶ ἐν τοῖς πιστοῖς εὐ-
- » θεὸς ἐγκαινίζεται· φῶς γὰρ καὶ εἰρήνη, διότι
- » τὰ σὰ προστάγματα.

Τροπάριον.

Η ἐπιφαιτήσασα ἰσχὺς σήμερον, αὕτη Πνεῦ-
μα ἀγαθόν· Πνεῦμα σοφίας Θεοῦ· Πνεῦ-
μα ἐκ Πατρὸς ἐμπορευτὸν, καὶ δι' Υἱοῦ πιστοῖς
ἡμῖν πεφηνός· μεταδοτικόν, ἐν οἷς κατοικί-
ζεται φύσει, τῆς ἐν ἡ κατοπτρεύεται ἀγιότητος.

Εἰρμός ἄλλος.

- » **Λ**υτήριον κάθαρσιν ἀμπλακημάτων,
- » Πυρίπνοον δέξασθε Πνεύματος δρόσον,
- » ᾠ τέκνα φωτόμορφα τῆς Ἐκκλησίας·
- » Νῦν ἐκ Σιών γὰρ ἐξεληλυθε νόμος,
- » Ἡ γλωτσοπυρσόμορφος Πνεύματος χάρις.

Τροπάρια.

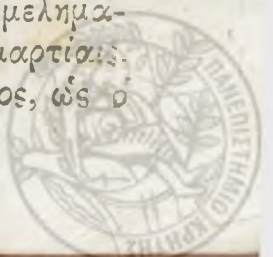
Καθὼς περ εὐδόκησεν αὐτεξουσίως,
Ἀδέσποτον κάτεισι Πνεῦμα πατρόθεν,
Σοφίζον ἐν γλώσσησι τοὺς Ἀποστόλους,
Ἐπισφραγίζον τὸν φερέσθιον Λόγον,
Πατροσθενὲς ζύμμορφον, ὃν Σωτὴρ ἔφη.

Γῆτο τὰς φρένας μὲν ἐξ ἀμαρτίας,
Χ' αὐτῷ κατεσκεύαζε τῶν Ἀποστόλων,
Θεὸς Λόγος πάνταρχος, ἄχραντον δόμον.
Ὀμσθενοῦς δὲ καὶ συνουσιουμένου,
Νῦν ἐγκατοικίζεται Πνεύματος φάος.

Καταβασίαι. { Τὸ διὰ τὸν φόβον σου ληφθέν.
Λυτήριον κάθαρσιν.

ᾠδὴ ς'. Ὁ Εἰρμός.

- » **Ν**αυτιῶν τῷ σαλῶ, τῶν βιωτικῶν μελημα-
- » των, συμπλόσις ποντούμενον ἀμαρτίας·
- » καὶ ψυχοφθόρῳ θηρὶ προσριπτούμενος, ὡς ὁ

» Ἰωνᾶς Χριστέ βοῶ σοι· Ἐκ θανατηφόρου με
» βυθῶ ἀνάγαγε. **Τροπάριον.**

Εκ τοῦ Πνεύματός σου, σάμκα ἐπὶ πάσαν,
ὡς εἶπας, πλουσίως ἐξέχεας, καὶ ἐπλη-
ρώθης τῆς σῆς ἢ σύμπασα γνώσεως Κύριε· ὅτι
ἐκ Πατρὸς Υἱὸς ἀρρέυστως ἔφυς, καὶ τὸ Πνεῦ-
μα ἀμερίστως πρόειπεν.

Εἶρμος ἄλλος.

» **Ι**λασμός ἡμῖν Χριστέ καὶ σωτηρία,
» Ὁ Δεσπότης ἐλαμφας ἐκ τῆς Παρθένου,
» Ἰν', ὡς Προφήτην θηρὸς ἐκ θαλαττίου,
» Στέρνων Ἰωνᾶν, τῆς φθορᾶς διαρπάσης,
» Ὅλον τὸν Ἀδάμ, παγγενῆ πεπτωκότα.

Τροπάριον.

Ιμμερτόν ἡμῖν εὐθὲς ἐν τοῖς ἐγκάτοις,
Αἰωνίως ἔξουσι Πνεῦμα κινίσιαις,
Πατροπροβλήτως πάντοτε ξυνημμένον,
Υἱὸς ἀπεχθοῦς καυστικὸν μολυσμοίτων,
Ρύπου τε φρενῶν ρύπτικὸν Παντοκράτορ.

Ορεκτόν ἀξίωμα τοῖς Ἀποστόλοις,
Σιωνίταις μίμνουσι σὴν παρουσίαν,
Γνώρισμα Πνεῦμα πατρογεννήτου Λόγου,
Λέσχην ἀπηνῆ τῶν ἔθνῶν ποππυσμάτων,
Ὡκίστα δεικνύς, πυρπνός καθιδρύεις.

Κοντάκιον. Ἦχος πλ. δ'.

Οτε καταβάς τὰς γλώσσας συνέχεε, διεμέ-
ριζεν ἔθνη ὁ Ὑψιστος· ὅτε τοῦ πυρός
τὰς γλώσσας διένειμεν, εἰς ἐνότητα πάντας
ἐκόλλεσε· καὶ συμφώνως δοξάζομεν τὸ πανά-
γιον Πνεῦμα. **Ὁ Οἶκος.**

Ταχεῖαν καὶ σταθεράν δίδου παραμυθίαν
τοῖς δούλοις σου Ἰησοῦ, ἐν τῷ ἀκηδιάσει
τὰ πνεύματα ἡμῶν· μὴ χωρίζου τῶν ψυχῶν
ἡμῶν ἐν θλίψεσι, μὴ μακρύνου τῶν φρενῶν ἡ-
μῶν ἐν περιστάσεσιν, ἀλλὰ αἰεὶ ἡμᾶς πρόφθα-
σον. Ἐγγισσον ἡμῖν, ἐγγισσον ὁ πανταρχοῦ· ὡς
περ καὶ τῶν Ἀποστόλοις σου πάντοτε συνῆς,
οὕτω καὶ τοῖς σέ ποθοῦσιν ἔνωσον σαυτὸν οἰ-
κτίρμον, ἵνα συνημμένοι σοι ὑμνώμεν, καὶ δο-
ξολογῶμεν τὸ πανάγιόν σου Πνεῦμα.

Συναξάριον τοῦ Μηναιίου, εἶτα τὸ παρόν.

Τῆ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Δευτέρα τῆς Πεντηκοστῆς,
αὐτὸ τὸ πανάγιον, καὶ ζωοποιόν, καὶ παντο-
δύναμον ἐορτάζομεν Πνεῦμα, τὸν ἕνα τῆς Τριά-
δος Θεόν, τὸ ὁμότιμον, καὶ ὁμοούσιον, καὶ
ὁμόδοξον τῷ Πατρὶ καὶ τῷ Υἱῷ.

Στίχοι.

Πᾶσα πνοή, δοξάζε Πνεῦμα Κυρίου,
Δι' οὗ πονηρῶν πνευμάτων φροῦδα θράση.

Κατ' αὐτὴν μὲν τὴν ἡμέραν τῆς Πεντηκοστῆς, τοῖς ἀ-
γίοις Ἀποστόλοις συσπῶδως ἐπεδήμησεν ἐν εἰδεί πυρί-
νων γλωσσῶν, καθίσαν ἐφ' ἕνα ἕκαστον αὐτῶν ἐν τῷ ὑπε-
ρώφῳ, ἐν ᾧ ἦσαν καταμένοι· διὰ δὲ τὴν εἰς τὸ ἅγιον
Πνεῦμα τιμὴν, καὶ μεμερισμένως, καὶ ἐν αὐτῇ τῇ Πεντη-
κοστῇ ἐβέβησαν ἐορτάζειν αὐτὸ, οἱ τὰ πάντα καλῶς διατα-
ξάμενοι θεῖοι Πατέρες. Ἐπαγγειλάμενος γὰρ ὁ Σωτὴρ προ-
τοῦ Παθῆος τὴν τοῦ Παρακλήτου ἔλευσιν, εἰπὼν· Συμφί-
ρει, ἵνα ἐγὼ ἀπέλθω· εἰάν γὰρ ἐγὼ μὴ ἀπέλθω, ὁ Παρά-
κλητος οὐκ ἔλευσεται. Καὶ πάλιν· Ὅταν δὲ ἔλθῃ ἐκεῖνος,
διδάξει ὑμᾶς, καὶ ὁδηγήσει ὑμᾶς εἰς πᾶσαν τὴν ἀλήθειαν.
Καὶ αὖθις· Ἐρωτήσω τὸν Πατέρα, καὶ ἄλλον Παράκλη-
τον πέμψει ὑμῖν, τὸ Πνεῦμα τῆς ἀληθείας, ὃ παρά τοῦ
Πατρὸς ἐκπορεύεται. Καὶ μετὰ τὸ Παθος δὲ πάλιν, ὅτε
καὶ πρὸς οὐρανὸν ἀνιῶν, εἶπεν· Ὑμεῖς δὲ περιμένετε ἐν
Ἱερουσαλήμ, ἕως οὗ ἐνδύσηθε δύναμιν ἐξ ὕψους. Ταῦτα
οὖν ἐπαγγειλάμενος πέμπει αὐτό.

Περιμένοντων γὰρ αὐτῶν, ἐν τῷ συμπληροῦσθαι τὴν ἡ-
μέραν τῆς Πεντηκοστῆς, περὶ ὧραν τρίτην τῆς ἡμέρας, ἐν
τῷ ὑπερώφῳ, αἰφνης βροντῆ οὐρανοθεν ἐγένετο, ὡς καὶ τὸ
πλῆθος τῆς οἰκουμένης διαδραμεῖς· καὶ, ἐν εἰδεί πυρίνων
γλωσσῶν, ὤφθη τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιον ἐνὶ αὐτῶν ἕκαστω, οὐ
μόνον τῶν Δώδεκα, ἀλλὰ καὶ τῶν Ἐθνομήκοντα, καὶ
ἐλάλου ξίνοις γλώσσαις, ἦτοι, εἰς ἕκαστος τῶν Ἀποστό-
λων πάσας τὰς τῶν ἔθνῶν ἐλάλει γλώσσας· οὐ μὲν τοι τὴν
ἰδίαν τοῦ Ἀποστόλου λέγοντος, ὁ ἀλλόφυλος ἤκουεν, ἀλλὰ
τὴν ἕκαστου ἔθνους ὁ Ἀπόστολος ἤκουε, καὶ ἐλάλει· ὅθεν
καὶ τοῖς συνειλεγμένοις μεθύειν ἔδοξαν· μὴ γινώσκων γὰρ
ἕκαστος, πῶς ὁ Ἀπόστολος πᾶσι κατὰ μέρος διελέγετο,
μεθύειν αὐτὸν ὑπελάμβανον. Ἄλλοι δὲ ἐθαύμαζον λέγον-
τες· Τί ἂν θελή τούτο εἶναι; Ἦσαν δὲ οὗτοι ἐκ τῆς ἀ-
πανταχοῦ γῆς συνειλεγμένοι διὰ τὴν Ἐορτήν, Πάρθοι,
Μῆδοι, καὶ Ἑλαμίται, ὑπὸ Ἀντιόχου πρό ἐλίγου αἰχμά-
λωται γεγονότες.

Μετὰ γοῦν τὴν Ἀνάληψιν, δέκα παρελθουσῶν ἡμερῶν,
ἐπιδημῆ τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιον, καὶ οὐ παραυτίκα τῷ ἀνα-
ληφθῆναι, ἵνα θερμότερος μᾶλλον ποιήσῃ τοὺς Μαθητάς,
ἐκόχευμένους αὐτό. Φασὶ δὲ τινες, ὅτι κατ' ἕκαστην τῶν
ἡμερῶν, ἐν ἕκαστον τῶν ἀγγελικῶν ταγμάτων προστόν,
τὴν θεωθεῖσαν ἐκείνην σάρκα προσεκύνει. Τῶν οὖν ἐννεα
πληρωθεισῶν ἡμερῶν, τῇ δεκάτῃ ὁ Παρακλητος ἐπεδήμη-
σε, τῆς καταλλαγῆς γενομένης διὰ τοῦ Υἱοῦ. Μετὰ δὲ
πεντήκοντα ἀπὸ τοῦ Πάσχα, εἰς ὑπόμνησιν τοῦ παλαιοῦ
νόμου· ὁ γὰρ Ἰσραὴλ, ἐξ οὗ τὴν Ἐρυθρὰν διεπεραιώθη,
πεντήκοντα παρελθουσῶν ἡμερῶν, τὸν Δεκαλογὸν ἔλαθεν.
Ὅρα δὲ καὶ τὰ σύμβολα· ἐκεῖ ὄρεσ, ὧδε ὑπερώφον· ἐκεῖ
πῦρ, ὧδε γλώσσα· πυρίνοι· ἀντὶ δὲ βροντῶν καὶ γόμφου,
πνοὴ βιαία ἐνταῦθα.

Ἐν εἰδεί μὲν οὖν γλωσσῶν κατήλθε τὸ Πνεῦμα τὸ ἅ-
γιον, ὅτι αἰκείως ἔχειν πρὸς τὸν ζῶντα Λόγον παραδηλοῖ·
ἢ καὶ ὅτι οἱ Ἀπόστολοι διδάσκουσιν, καὶ ἐπάγειν τὰ ἔθνη
διὰ γλώσσης ἐμελλον· πυρίνων δὲ, ὅτι ὁ Θεὸς πῦρ κατα-
ναλίσκων ἐστὶ, καὶ ἐπι, διὰ τὴν καθαρσιν· μερίζομενων
δὲ διὰ τὰ χαρίσματα. Καὶ ὡς περ ποτὶ, τοὺς τὴν μίαν
γλώσσαν ἐπισταμένους, εἰς πολλὰς διείλε καὶ συνέχεν, ὅτω
καὶ νῦν, τοὺς τὴν μίαν γλώσσαν ἐπισταμένους, εἰς πολλὰς
ἐμέρισε, ἵνα συναῖξῃ τοὺς ὑπ' ἐκείνων τῶν γλωσσῶν, εἰς
τὰ περὶ τῆς οἰκουμένης διασπαρέντας. Ἐν Ἐορτῇ δὲ
γίνεται, ἵνα, πλείονων ἀθροισθέντων, ἀπανταχῆ τὸ πρᾶγμα
ἐξηγηθείη· καὶ ἵνα, οἱ ἐν τῷ Πάσχα τυχευτές, καὶ τὰ ἐπὶ
τῷ Χριστῷ γεγεννημένα ἰδόντες, σαυμάξουσιν ἐχασιν. Ἐν τῇ
Πεντηκοστῇ δὲ, ὅτι ἐχρήν, κατ' οὐ καιρὸν τερπνὸν ὁ νόμος
ἐδόθη, κατ' αὐτὸν καὶ τὴν τοῦ Πνεύματος χάριν ἐκκα-
θάρθῃ· καθὰ καὶ ὁ Χριστὸς ἐποίησεν, ἐν τῷ νομικῷ Πά-
σχα, οἰκείον Πάσχα τελείας, τὸ ἀληθινὸν Πάσχα.

Οὐκ εἰς τό στόμα δὲ ἐκάθεισε τὸ Πνεῦμα, ἀλλ' εἰς τὰς κεφαλὰς τῶν Ἀποστόλων, τὸ ἡγεμονικὸν περιλαμβάνον, καὶ τὸ ὑπερφέρον τοῦ σώματος, καὶ αὐτὸν τὸν νοῦν, ἀφ' οὗ καὶ ἡ γλῶσσα τὸ λέγειν ἔχει· ἢ καὶ ὅτι, τρόπον τινὰ φωνὴν διὰ τῆς γλώσσης τὸ Πνεῦμα ἀφήσιν, ὡς χειροτονεῖ τοὺς Ἀποστόλους, διὰ τῶν κεφαλῶν, ἀπάσης τῆς ὑπ' οὐρανὸν διδασκάλους· ἢ γὰρ χειροθεσία ἐν τῇ κερυφῇ γίνεται. Οἱ δὲ ἦχος καὶ τὸ πῦρ, καὶ ὅτι ἐν Σιναίῳ ταῦτα ἐγένετο· ὡς ἂν δειχθεῖν τὸ αὐτὸ Πνεῦμα εἶναι καὶ τότε καὶ νῦν τὸ νομοθετοῦν, καὶ πάντα διαταττόμενον. Συνεχύθη δὲ τὸ πλῆθος τῷ τῆς πνοῆς ἦχῳ, ὅτι ἐδοξάν τέλος σχεῖν, ὅσα τοῖς Ἰουδαίοις ὁ Χριστὸς, περὶ τῆς αὐτῶν καταστροφῆς, προήγγειλεν. Ὡσεὶ πυρός δὲ εἶπεν, ἵνα μηδὲν τι σωματικὸν ἐννοήσῃ τις περὶ τοῦ ἀγίου Πνεύματος.

Μέθην οὖν κατακρίνονται οἱ Ἀπόστολοι· ἀλλ' ὁ Πέτρος σταθεῖς, καὶ δημηγορήσας ἐπὶ μέσῳ τῷ πλήθει, τοῦτο ἀπήλεγξε μὴ ἀληθείας ἐχόμενον, τὴν τοῦ Ἰωὴλ Προφητεῖαν ἐν τῷ λόγῳ παραγαγόν· καὶ ἐχειρῶσατο ἐξ αὐτῶν ὡσεὶ χιλιάδας τρεῖς.

Παράκλητος δὲ τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιον λέγεται, ὡς παραμυθεῖσθαι καὶ ἀναψύχειν ἡμᾶς δυνάμενον· ἀντὶ γὰρ τοῦ Χριστοῦ, τοῦτο ἐλάβομεν, κακείνο δὲ αὐτοῦ ἔχοντες· καὶ ὅτι ἐντυγχάνει ὑπὲρ ἡμῶν, φωναῖς ἀλαλήτοις πρὸς τὸν Θεόν, ὡς φιλάθρωπον, ἡμῶν προϊστάμενον, καθὰ δῆτα καὶ ὁ Χριστὸς. Παράκλητος γὰρ κακείνος· διὰ τοῦτο γὰρ καὶ ἄλλος Παράκλητος τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιον λέγεται· φησὶ γὰρ ὁ Ἀπόστολος· Ἔχομεν Παράκλητον Ἰησοῦν τὰ πρὸς τὸν Θεόν. Ἄλλος δὲ εἴρηται διὰ τὸ Ὁμοούσιον· τὸ γὰρ ἄλλος καὶ ἄλλος, ἐπὶ ταυτοουσίῳν καὶ ὁμοφυῶν· τὸ δὲ ἄλλο καὶ ἄλλο, ἐπὶ διαφόρων οἰδαμεν φύσεων. Τοῦτο τὸ ἅγιον Πνεῦμα, ἐνιστι καὶ τῷ Πατρὶ καὶ τῷ Υἱῷ κατὰ πάντα· ὅθεν καὶ συνδημιουργεῖ τούτους τὸ πᾶν, καὶ αὐτὴν τὴν ἐσσημένην ἀνάστασιν, καὶ ὅσα βούλεται πράσσει, ἀγιάζει ἀφορίζει, νεοποιεῖ, ἀποστέλλει, σοφίζει, χρεῖε Προφήτας· ἀπλῶς εἰπεῖν ἅπαντα, αὐτεξούσιον ἐν, παντοδύναμον, ἀγαθόν, εὐθές, ἡγεμονικόν. Δὲ αὐτοῦ πᾶσα σοφία, ζωὴ, κίνησις, εἴτε μετῆρον ἀγιωσύνης, καὶ παντοίας ζωῆς· ἀπλῶς ὅσα ἔχει ὁ Πατὴρ, καὶ ὁ Υἱός, πλην τῆς ἀγεννησίας καὶ τῆς γεννήσεως, παρὰ τοῦ Πατρὸς ἐκπορευόμενον.

Ἐκχυθέντες οὖν ἐπὶ πᾶσαν σάρκα τοῦ Πνεύματος, ὁ κόσμος παντοίων χαρισμάτων ἐμπιπλησται, καὶ δι' αὐτοῦ τὰ ἔθνη πάντα πρὸς Θεογνωσίαν ἐχειραγωγῆθησαν, καὶ πᾶσα νόσους, καὶ πᾶσα μιλανία ἐξώρισται. Τρισσῶς δὲ τοῖς Μαθηταῖς ἐδόθη παρὰ Χριστοῦ τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιον· Πρὸ τοῦ παθούσ, ἀμυδρῶς λίαν· μετὰ τὴν ἀνάστασιν, δι' ἐμφυσήματος ἐφανίστερον· καὶ νῦν κατέπεμψε τοῦτο οὐσιωδῶς· μᾶλλον δὲ αὐτὸ κατῆλθε, τελειώτερον φωτίζον, καὶ ἀγιάζον αὐτούς· καὶ δι' αὐτῶν πάλιν τῆς οἰκουμένης τὰ πέριτα οἰκειούμενον.

Τῇ ἐπιφοιτήσει τῷ ἁγίῳ Πνεύματος, πρεσβεύεις τῶν Ἀποστόλων σου, Χριστέ ὁ Θεός, ἐλέησον ἡμᾶς.

ᾠδὴ ζ'. Ὁ Εἰρμός.

» Οἱ ἐν καμίνῳ τοῦ πυρός ἐμβληθέντες ὁ-
» σιοι Παῖδες, τὸ πῦρ εἰς δρόσον μετέ-
» βαλον, διὰ τῆς ὑμνωδίας, οὕτω βουῶντες· Εὐ-
» λογητός εἰ Κύριε, ὁ Θεός τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Τροπάρια.

Πηγορευόντων τὰ θεῖα μεγαλεῖα τῶν Ἀποστόλων, τοῦ Πνεύματος ἢ ἐνέργεια, ἐνομί-

ζετο μέθην τοῖς ἀπιστοῦσι δι' ἧς Τριάς γνωρίζεται, εἰς Θεός τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Τὴν ἀδιαίρετον φύσιν ὀρθοδόξως Θεολογοῦμεν, Θεὸν Πατέρα τὸν ἀναρχον, τῆς αὐτῆς ἐξουσίας Λόγον καὶ Πνεῦμα· Εὐλογητός εἰ, κρᾶζοντες, ὁ Θεός τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Εἰρμός ἄλλος.

» Σὺμφωνον ἐθρόνησεν ὀργάνων μέλος,
» Σέβειν τὸ χρυσοτέυκτον ἄψυχον βρέτας·
» Ἦ τοῦ Παρακλητοῦ δὲ φωσφόρος χάρις.
» Σεβασμιάζει τοῦ βοᾶν· Τριάς μόνη,
» Ἰσοσθενής, ἀναρχος, εὐλογητός εἰ.

Τροπάρια.

Φωνὴν προφητόφθεγιτον ἠγνοηκότες,
Ἔφασκον οἰνότευκτον ἄφρονες μέθην,
Ῥήσεις ξηνηκούσθησαν ὡς Ἀποστόλων·
Οἱ εὐσεβεῖς δὲ, σοὶ βοῶμεν ἐνθέως·
Νεουργέ τοῦ σύμπαντος, εὐλογητός εἰ.

Ἔσπιν κατεβρόντησεν ὁ βλέπων ὄπα,
Ἐνθους Ἰωὴλ τοῦ Θεαρχικωτάτου,
Οἱς ἐκχεῶ, φήσαντος οἰάπερ Λόγου,
Τοῦ Πνεύματός μου, συμβοήσουσι· Φύσις,
Ἦ τρισσοφεγγόφωτος, εὐλογητός εἰ.

Τριττὴ μὲν εὐμοίρησεν ὠρῶν τὴν χάριν,
Ὅπως ὑπεμφήνειε τρεῖς ὑποστάσεις,
Σέβειν ἐν ἀπλότητι τῆς ἐξουσίας.
Ἄλλ' ἐν μιᾷ νῦν ἡμερῶν τῇ Κυρία,
Υἱός, Πατὴρ, καὶ Πνεῦμα, εὐλογητός εἰ.

Καταβασίαι. { Οἱ ἐν καμίνῳ τοῦ πυρός.
Σὺμφωνον ἐθρόνησεν.

ᾠδὴ η'. Ὁ Εἰρμός.

» Ἄφλεκτος πυρὶ ἐν Σινᾷ προσομιλοῦσα,
» Βάτος Θεὸν ἐγνώρισε, τῷ βραδυγλώσσῳ
» καὶ δυσήγῳ Μωσεῖ· καὶ Παῖδας ζῆλος Θεοῦ,
» τρεῖς ἀναλώτους τῷ πυρὶ ὑμνωδούς ἔδειξε·
» Πάντα τὰ ἔργα τὸν Κύριον ὑμνεῖτε, καὶ ὑ-
» περυσοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Τροπάρια.

Ζωτικῆς ἐξ ἕψους βιαίας φερομένης, ἠχητι-
κῶς τοῦ Πνεύματος τοῦ παναγίου, ἀλιεῦ-
σι πνοῆς, πυρίνων εἶδει γλωσσῶν, τὰ μεγαλεῖα
τοῦ Θεοῦ ἐρήνταρεῦοντο· Πάντα τὰ ἔργα τὸν
Κύριον ὑμνεῖτε, καὶ ὑπερυσοῦτε εἰς πάντας
τοὺς αἰῶνας.

Οἱ μὴ διγομένῳ προβαίνοντες ἐν ὄρει, μὴ
πεφρικότες πῦρ δαιματοῦν, δεῦτε καὶ
εἰσόμεν ἐν τῷ ὄρει Σιών, ἐν πόλει ζῶντος Θεοῦ,
πνευματοφόροις Μαθηταῖς νῦν συγχαρευόντες.
Πάντα τὰ ἔργα τὸν Κύριον ὑμνεῖτε, καὶ ὑπερ-
υσοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Εἰρμός ἄλλος.

- **Λ**ύει τὰ δεσμά, καὶ δροσίζει τὴν φλόγα,
- Ὁ τριπτοεγγής τῆς Θεαρχίας τύπος.
- Ὑμνοῦσι Παῖδες, εὐλογεῖ δὲ τὸν μόνον,
- Σωτῆρα καὶ παντουργόν, ὡς εὐεργέτην,
- Ἡ δημιουργηθεῖσα σύμπασα κτίσις.

Τροπάρια.

Μνήμην ὁ Χριστὸς τῶν βροτοσσῶν ἐπῶν,
Ἄ πατρακουσθεῖς τοῖς Ἀποστόλοις ἔφη,
Τὸ Πνεῦμα τεύχει γλωσσοπυρσεύτῳ θεῶ,
Ἐφίζον· εὐλογητὸν οἰκειουμένη,
Ἠλλοτριωμένη δὲ μέλπει σε κτίσις.

Σωτηριωδῶς, αὐτοδεσπότῳ ἰόν,
Φῶς αὐτολαμπές, καὶ παρεκτικὸν φάους,
Υπάρχον, ἦκες ἐμφοροῦν Ἀποστόλοις,
Τιμῆν ὡς ἄημα· τοῖς σοῖς οἰκέταις,
Λελιπαρημένον δὲ Πνεῦμα προσνέμοις.

Ἡσε Προφητῶν πνευματέμφορον στόμα,
Σὴν σωματωδῶς, ὧ μέδων, ἐνδημίαν,
Καὶ Πνεῦμα κόλπῳ πατρικῶν προηγμένον,
Ἀκτιστοσυμπλαστουργοσύνηθρονον σέθεν,
Γεῖς ἐνανθρωπήσεως πιστοῖς σέβας.

Καταβασίαι. { Ἄφλεκτος πυρὶ.
Λύει τὰ δεσμά.

Ὡδὴ δ'. Ὁ Εἰρμός.

- **Μ**ὴ τῆς φθορᾶς διαπεῖρα κυοφορήσασα, καὶ
- παντεχνήμονι Λόγῳ σάρκα δανείσασα,
- Μητὲρ ἀπειρανδρε, Παρθένε Θεοτόκε, δοχεῖον
- τοῦ ἀστέκτου, χωρίον τοῦ ἀπείρου πλαστερ-
- γοῦ σου, σὲ μεγαλύνομεν. **Τροπάρια.**

Ε'πιπαφλάζοντος πάλαι πυρίνου ἄρματος,
Ὁ ζηλωτῆς καὶ πυρίπνου χαίρων ὀχού-
μενος, τὴν νῦν ἐκλάμψασαν ἐπίπνοϊαν ἐδήλου,
Ἐξ ὕψους Ἀποστόλοις, ὑφ' ἧς καταλαμφθέντες,
τὴν Τριάδα πᾶσιν ἐγνώρισαν.

Νόμου τῶν φύσεων δίχα ξένον ἠκούετα· τῶν
Μαθητῶν τῆς μιᾶς γὰρ φωνῆς ἀπηχουμέ-
νης, Πνεύματος χάριτι, ποικίλως, ἐνηχοῦντο,
λαοὶ φυλαὶ καὶ γλώσσαι, τὰ θεῖα μεγαλεῖα,
τῆς Τριάδος γνῶσιν μνούμενοι.

Εἰρμός ἄλλος.

- **Χ**αίροις Ἄνασσα, μητροπάρθενον κλέος·
- Ἄπαν γὰρ εὐδίνητον εὐλαλον στόμα,
- Ῥητρεῦον, οὐ σθένει σε μέλπειν ἀξίως·
- Ἰλιγγιᾶ δὲ νοῦς ἅπας σου τὸν τόκον
- Νοεῖν· ὅθεν σε συμφώνως δοξάζομεν.

Τροπάρια.

Υδοῖν ἔοικε τὴν φασίζων Κόρη·
Μόνη γὰρ ἐν δίνῃσι κεκρύφει Λόγον,
Νοσοῦσαν ἀλθέοντα τὴν βροτῶν φύσιν·

Ὁς, δεξιῶς κλισμοῖσι νῦν ἰδρυμένος
Πατρός, πέπομφε τὴν χάριν τοῦ Πνεύματος.

Οσοῖς ἐπνευσεν ἡ θεόρρυθτος χάρις,
Λάμποντες, ἀστράπτοντες, ἠλλοιωμένοι,
Ὁθνεῖαν ἀλλοίωσιν εὐπρεπεστάτην,
Ἰσοσθενοῦσαν τὴν ἄτμητον εἰδότες,
Σοφὴν τρίφεγγον οὐσίαν δοξάζομεν.

Καταβασίαι. { Μὴ τῆς φθορᾶς διαπεῖρα.
Χαίροις Ἄνασσα.

Ἐξαποστειλάριον. Ἦχος γ'.

Ὁ οὐρανὸν τοῖς ἀστροῖς.

Τὸ πανάγιον Πνεῦμα, τὸ προῖόν ἐκ τῆ Πα-
τρὸς, καὶ δι' Υἱοῦ ἐνδημήσαν, τοῖς ἀγραμ-
μάτοις Μαθηταῖς, τοὺς σὲ Θεὸν ἐπιγνόντας,
σῶσον, ἀγίασον πάντας. **Δίς.**

Ἔτερον. Ὅμοιον.

Φῶς ὁ Πατήρ, φῶς ὁ Λόγος, φῶς καὶ τὸ ἄ-
γιον Πνεῦμα, ὅπερ ἐν γλώσσαις πυρίναις,
τοῖς Ἀποστόλοις ἐπέμφθη· καὶ δι' αὐτοῦ πᾶς
ὁ κόσμος φωταγωγεῖται Τριάδα σέβειν ἀγίαν.

Ἄπαξ.

Εἰς τοὺς Αἴνους, ἰστώμεν Στίχους ε' καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ Ἰδιόμελα παρόντα, δευτερῆντες αὐτά. Ἦχος β'.

Εν τοῖς Προφήταις ἀνήγγειλας ἡμῖν ὁδὸν
σωτηρίας, καὶ ἐν Ἀποστόλοις ἔλαμψε,
Σωτῆρ ἡμῶν, ἡ χάρις τοῦ Πνεύματός σου· σὺ
εἶ Θεὸς πρῶτος, σὺ καὶ μετὰ ταῦτα, καὶ εἰς
τοὺς αἰῶνας σὺ εἶ ὁ Θεὸς ἡμῶν.

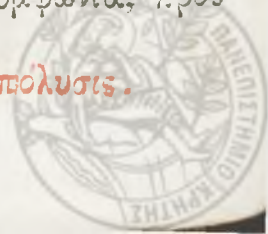
Εν ταῖς αὐλαῖς σου ὑμνήσω σε, τὸν Σωτῆρα
τοῦ κόσμου, καὶ κλίνας γόνυ προσκυνή-
σω σου τὴν ἀήττητον δύναμιν· ἐν ἑσπέρα, καὶ
πρωῖ, καὶ μεσημβρία, καὶ ἐν παντὶ καιρῷ εὐ-
λογήσω σε, Κύριε.

Εν ταῖς αὐλαῖς σου Κύριε, οἱ πιστοὶ τὸ γό-
νυ τῆς ψυχῆς καὶ τοῦ σώματος ὑποκλί-
ναντες, ἀνυμνοῦμέν σε τὸν ἀναρχον Πατέρα,
καὶ τὸν συνἀναρχον Υἱόν, καὶ τὸ συναἰδίον καὶ
πανάγιον Πνεῦμα, τὸ φωτίζον, καὶ ἀγιάζον τὰς
ψυχὰς ἡμῶν.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος πλ. δ'.

Γλώσσαι ποτὲ συνεχέθησαν, διὰ τὴν τόλμαν
τῆς πυργοποιτίας· γλώσσαι δὲ νῦν ἐσοφί-
σθησαν, διὰ τὴν δόξαν τῆς Θεογνωσίας. Ἐκεῖ
κατεδίκησε Θεὸς τῆς ἀσεβεῖς τῷ πταίσματι,
ἐνταῦθα ἐφώτισε Χριστὸς τοὺς ἀλιεῖς τῷ Πνεύ-
ματι· Τότε κατειργάσθη ἡ ἀφωνία, πρὸς τι-
μωρίαν· ἄρτι καινουργεῖται ἡ συμφωνία, πρὸς
σωτηρίαν τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Δοξολογία μεγάλη, καὶ Ἀπολύσις.

ΕΙΣ ΤΗΝ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑΝ.

Τὰ Τυπικά· καὶ ἐν τῷ Κανόνος, Ὡδὴ γ'· καὶ ε'.
Εἰσοδικόν.

Υ'ψώθητι, Κύριε, ἐν τῇ δυνάμει σου· ἄσωμεν
καὶ φαλοῦμεν ταῖς δυναστείαις σου.

Σῶσον ἡμᾶς, Παράκλητε ἀγαθέ...

Ἀπολυτίκιον. Εὐλογητός, εἴ Χριστέ,...

Κοντάκιον. Τὴν ὑπὲρ ἡμῶν πληρώσας...

Τὸ Τρισάγιον, ὁ Ἀπόστολος καὶ τὸ Εὐαγγέλιον
τῆς ἡμέρας.

Κοινωνικόν.

Τὸ Πνεῦμά σου τὸ ἀγαθὸν ὀδηγήσει με ἐν γῇ
εὐθείᾳ.

ΕΙΔΗΣΙΣ.

Καθ' ἄλλην ταύτην τὴν ἑβδομάδα τῆς ἀγίας Πεντηκο-
στῆς γίνεται κατάλυσις εἰς πάντα.

ΤΗ ΔΕΥΤΕΡᾳ ΜΕΤΑ ΤΗΝ ΠΕΝΤΗΚΟΣΤΗΝ
ΕΣΠΕΡΑΣ.

Εἰς τὸ, Κύριε ἐκέκραξα, ἰστώμεν Στίχ. ε'. καὶ
ψάλλομεν Στιχηρὰ Προσόμοια τῆς ἑορτῆς γ'.
Ἦχος α'.

Τῶν οὐρανίων ταγμαίων.

Νῦν ἐγκαινίζονται γλώσσαι, τὰ μεγαλεῖα
Θεοῦ, ἕτεροφθόγοις λόγοις, καὶ πυρὸς ὡς
ἐν εἴδει, εἰς πίστωσιν ἀπάντων, τῶν ἐπὶ γῆς,
διηγεῖσθαι τρανότατα· νῦν εἰς σημεῖον τοῖς
ἔθνεσιν ἀληθῶς, σωτηρία ἐπέδημησεν.

Ἦν καταπέμψαι ὑπέσχου, τοῖς Μαθηταῖς
σου Χριστέ, ἐξ ὕψους δυναστείαν, ἐκπλη-
ρώσας ἐκπέμπεις, τὸ ἅγιόν σε Πνεῦμα, δείξας
ἡμῖν, ὅτι σὺ εἶ ἡ ἀλήθεια, καὶ ἐπὶ σέ οἱ ἐλπί-
ζοντες ἀγαθέ, ἀληθῶς οὐ καταισχύνονται.

Τὴν προθεσμίαν πληρώσας, σοῦ τὸν Παρά-
κλητον, ὡσεὶ πυρὸς ἐν γλώσσαις, ἐξαπέ-
στειλας κόσμῳ, ταῖς πάντων ἀμαρτίας, θείῳ
πυρὶ, ἀναχωνεῦσαι, καὶ δοῦναι ἡμῖν, τὴν πρὸς
αὐτὸν κοινωνίαν εἰλικρινῆ, τοῖς πιστῶς θεολο-
γοῦσιν αὐτόν.

Καὶ τοῦ Μηναιίου γ'.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος α'.

Πεντηκοστὴν ἑορτάζομεν, καὶ Πνεύματος
ἐπιδημίαν, καὶ προθεσμίαν ἐπαγγελίας,
καὶ ἐλπίδος συμπλήρωσιν· καὶ τὸ μυστήριον
ὅσον, Ὡς μέγα τε καὶ σεβάσιμον! Διὸ βοῶμεν
σοι· Δημιουργέ τοῦ παντός, Κύριε δόξα σοι.

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρὰ. Ἦχος α'.

Οἶκος τοῦ Ἐφραθα'.

Εργῷ ταῖς Μαθηταῖς, ὡς ἐπηγγείλω Λόγε,
ἀπέστειλας τὸ θεῖον, καὶ ἅγιόν σε Πνεῦ-
μα, καὶ τούτους κατεφώτισας.

Στίχ. Μὴ ἀπορρίψης με ἀπὸ τῆ προσώπῃ σου.

Ἀφ' ὧν ἐξ οὐρανοῦ, τοὺς Ἀποστόλους πάσα,
τοῦ θεοῦ Παρακλήτου, ἡ δύναμις πανσό-
φους, καὶ θεολόγους ἔδειξε.

Στίχ. Καρδίαν καθαρὰν κτίσον ἐν ἐμοὶ ὁ Θεός.

Γένος ἀλλογενῶν, ἀκούοντες ἠπόρουν, ταῖς
γλώσσαις ταῖς ἰδίαις, τοὺς θεοῦ Ἀπο-
στόλους, Τριάδα μεγαλύνοντας.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος α'.

Γλώσσαις ἀλλογενῶν ἐκαινούργησας Χριστέ
τοὺς σοὺς Μαθηταῖς, ἵνα δι' αὐτῶν σε κη-
ρῦξωσι, τὸν ἀθάνατον Λόγον καὶ Θεόν, τὸν
παρέχοντα ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν τὸ μέγα ἔλεος.

Ἀπολυτίκιον. Εὐλογητός εἴ Χριστέ.

Καὶ Ἀπόλυσις.

ΤΗ ΤΡΙΤῃ ΜΕΤΑ ΤΗΝ ΠΕΝΤΗΚΟΣΤΗΝ
ΠΡΩΙ.

Εἰς τὸν Ὅρθρον. Μετὰ τὴν α'. Στιχολ. Κάθισμ.
Ἦχος α'. Τὸν τάφον σου Σωτήρ.

Συντάπτω, συνυμνῶ, συνδοξάζω, συνσέβω, Πα-
τρὶ καὶ τῷ Υἱῷ, τὸ πανάγιον Πνεῦμα, ἐνῶν
τῇ Θεότητι, διαιρῶν ιδιότησιν· οὕτω τοῦτο γὰρ,
τῆς τοῦ Χριστοῦ Ἀποστόλης, ἐμφορῆσαν νῦν, ἀνά
τὸν σύμπαντα κόσμον, κηρύττειν ἐσόφισε. Δίς.

Μετὰ τὴν β'. Στιχολογίαν, Κάθισμα. Ὅμοιον.

Χριστοῦ τοὺς Μαθηταῖς, ἡ τοῦ Πνεύματος
χάρις, φρικτῶς ἐξ οὐρανοῦ, κατελθοῦσα
ἐν εἴδει πυρὸς, κατεφώτισε, καὶ φωστῆρας
ἀνέδειξε, καταγγέλλοντας, τὴν τῆς ἀγίας Τριά-
δος, μίαν δύναμιν, καὶ κυριότητα μίαν, ἣν πί-
σται δοξάζομεν. Δίς.

Ὁ Ν'. καὶ οἱ Κανόνες τῆς ἑορτῆς, ὁ τῆ βαρείος
μετὰ τῶν Εἱρμῶν εἰς ἡ. καὶ τοῦ Μηναιίου εἰς δ'.
Κοντάκιον, καὶ Ἐξαποστειλάριον τῆς ἑορτῆς.

Εἰς τὸν Στίχον. τῶν Αἰνων, Στιχηρὰ.

Ἦχος β'. Οἶκος τοῦ Ἐφραθα'.

Ἀἴγλη θαρραλικῆ, τὸν νοῦν καταλαμφθέντες,
οἱ Μαθηταὶ σου Λόγε, οὐσιωδῶς τὸ Πνεῦ-
μα, τὸ ἅγιον ἐδέξαντο.

Στίχ. Καρδίαν καθαρὰν κτίσον ἐν ἐμοὶ ὁ Θεός.

Γλώσσαι ὡσεὶ πυρὸς, ἐξ ὕψους ὀραθεῖσαι,
ἐπὶ τοὺς Ἀποστόλους, κατῆλθον μερισθεῖ-
σαι, φωτίζουσαι, οὐ φλέγουσαι.

Στίχ. Μὴ ἀπορρίψῃς με ἀπὸ τοῦ προσώπου σου. Ἄνωθεν πρὸς ἡμᾶς, Παράκλητε φοιτήσας, ὡς πρὶν τοῖς Ἀποστόλοις, ἀγίασον καὶ σῶσον, τοὺς σὲ Θεὸν κηρύττοντας.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος α΄.

Πάντα χορηγεῖ, τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιον· βρῦει προφητείας, ἱερέας τελειοῖ, ἀγραμμάτους σοφίαν ἐδίδαξεν, ἀλιεῖς θεολόγους ἀνέδειξεν, ὅλον συγκροτεῖ τὸν δεσμὸν τῆς Ἐκκλησίας· Οἰμοῦσι καὶ ὁμόθρονε τῷ Πατρὶ καὶ τῷ Υἱῷ, Παράκλητε, δόξα σοι.

**Τῆ Τρίτῃ Μετὰ τὴν Πεντηκοστήν
Ἑσπερας.**

Εἰς τὸ, Κύριε ἐκέκραξα, ἰστώμεν Στίχ. 5. καὶ ψάλλομεν, Στιχηρὰ τῆς Ἑορτῆς γ΄.

Ἦχος α΄. Τῶν οὐρανίων ταγμάτων.

Ος προσφῦς ὡς οἰκτεῖον, τοῖς λογικοῖς οὐρανοῖς, ἐν πυριμόρφοις γλώσσαις, τῷ Θεῷ καταγγέλλειν, τοῖς ἔθνεσι τὴν δόξαν, τοῦ τῷ πυρὶ, οὐρανοῦς ὠραΐσαντος, καὶ καταυγάσαντος κόσμον τὸν αἰσθητὸν, σὺν Υἱῷ τε καὶ τῷ Πνεύματι.

Εν τῇ Σιών συνηγμένων, τῶν Μαθητῶν τοῦ Χριστοῦ, ὡς ἡ ἐπαγγελία, τὸ πανάγιον Πνεῦμα, ἐν τούτοις ἐφιζῆσαν, εἶδει πυρὸς, πυριπνόους ἀνέδειξεν, ἐκφαντορίαις τὰ δόγματα μυστικαῖς, τῆς Τριάδος ῥητορεύοντας.

Οὐρανοχάλκευτα ξίφη, τοὺς ἱερεῖς Μαθηταῖς, τὸ ἱερόν φοιτήσαν, ἐκτετέλεκε Πνεῦμα, τὴν γῆν καθιερωσαι, τῷ ποιητῇ, ἀνιέρους συγκόψαντας, ὡς ἐκλιπεῖν ταῖς ῥομφαίαις τοῦ πονηροῦ, καὶ σωθῆναι ταῖς ψυχὰς ἡμῶν.

Καὶ τοῦ Μηναιίου γ΄.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος β΄.

Εἶδομεν τὸ φῶς τὸ ἀληθινόν, ἐλάβομεν Πνεῦμα ἐπουράνιον, εὗρομεν Πίστιν ἀληθῆ, ἀδαιρέτον Τριάδα προσκυνοῦντες· αὕτη γὰρ ἡμᾶς ἔσωσε.

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρὰ Προσόμοια.

Ἦχος δ΄. Ἐδωκας σημειώσιν.

Σήμερον ἐφοίτησε, τοῦ παναγίου σου Πνεύματος, ἡ ἐνέργεια Κύριε, ἐν ταῖς Ἀποστόλοις σου· καὶ σοφοὺς ἐνδείξαν, τῇ Θεογνωσίᾳ, καταπεπλήρωμεν ἰδοῦ, τῆς μακαρίας διδασκαλίας σου· διό σου τὴν σωτήριον, οἰκονομίαν δοξάζομεν, Ἰησοῦ Παντοδύναμε, ὁ Σωτὴρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Στίχ. Καρδίαν καθαρὰν κτίσον ἐν ἐμοὶ ὁ Θεός.

Σήμερον τὸ Πνεῦμά σου, τὸ παντοδύναμον Δέσποτα, ἐκ Πατρὸς καταπέμπεται, τὸ σοὶ ὁμοούσιον, ἐν πυρίναις γλώσσαις· διανεμηθὲν δὲ, τὰ μεγαλεῖά σου λαλεῖν, τοὺς Ἀποστόλους σου παρεσκεύασε· διό σου τὴν σωτήριον, οἰκονομίαν δοξάζομεν, Ἰησοῦ παντοδύναμε, ὁ Σωτὴρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Στίχ. Μὴ ἀπορρίψῃς με, ἀπὸ τῆ προσώπου σου.

Σήμερον ἐξέχεας, τοῦ Παρακλήτου σου Πνεύματος, ὁ Σωτὴρ τὰ χαρίσματα, τῇ βροτεῖᾳ φύσει, διδοὺς προφητεύειν, ὡς ἔφησας Λόγε, καὶ τὴν Τριάδα, προσκυνεῖν, ἀδαιρέτως συνεξεπαίδευσας· διό σου τὴν σωτήριον, οἰκονομίαν δοξάζομεν, Ἰησοῦ παντοδύναμε, ὁ Σωτὴρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος β΄.

Εν τοῖς Προφήταις ἀνήγγειλας ἡμῖν ὁδὸν σωτηρίας, καὶ ἐν Ἀποστόλοις ἔλαμψε, Σωτὴρ ἡμῶν, ἡ χάρις τοῦ Πνεύματός σου· σὺ εἶ Θεὸς πρῶτος, σὺ καὶ μετὰ ταῦτα, καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας σὺ εἶ ὁ Θεὸς ἡμῶν.

Ἀπολυτίκιον τῆς Ἑορτῆς, καὶ Ἀπόλυσις.

**Τῆ Τετάρτῃ Μετὰ τὴν Πεντηκοστήν
Πρωί.**

Εἰς τὸν Ὅρθρον. Μετὰ τὴν α΄. Στιχολ. Κάθισμα.

Ἦχος δ΄. Ταχύ προκατάλαβε.

Καθὼς ἐπηγγείλατο, αὐτεξουσίως μολῶν, τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιον, τοῖς Ἀποστόλοις Χριστῆ, εἰς μίαν συνήρμοσε πίστει συμφωνίαν, τῆς ἀκτίστου Τριάδος, γλώσσας ταῖς διαφορῆς, τῆς ἐθνῶν πανσπερμίας· ἀλλ' οἴκησον καὶ ἡμῖν ἀγαθῆ, φιλόνηρωπε δεόμεθα.

Δίς.

Μετὰ τὴν β΄. Στιχολογίαν, Κάθισμα.

Ἦχος πλ. δ΄. Τὴν Σοφίαν καὶ Λόγον.

Τὸ πανάγιον Πνεῦμα νῦν κατελθὸν, ἐπὶ τῆς Ἀποστόλους εἶδει πυρὸς, θάμβους ἐπλήρωσε, τῶν ἐθνῶν τὰ συστήματα· ἐν γὰρ γλώσσαις λαλούντων, πυρίναις φιλόνηρωπε, τὴν ἰδίαν ἕκαστος, διάλεξιν ἤκουεν· ὅθεν καὶ τὸ θαῦμα, τοῖς ἀπίστοις ὡς μέθη, πιστοῖς δὲ σωτήριον, ἀληθῶς ἐγνωρίζετο· διὰ τοῦτο δοξάζομεν, τὸ κράτος σου, Χριστῆ ὁ Θεός, τῶν πταισμάτων ἄφεσιν αἰτούμενοι, καταπέμψαι πλουσίως τοῖς δούλοις.

Δίς.

Ο Ν. καὶ οἱ Κανόνες τῆς Ἑορτῆς, ὁ τοῦ ε. μετὰ τῶν Εἰρμῶν εἰς η. καὶ τοῦ Μηναιίου εἰς δ. Κοντάκιον, καὶ Ἐξαποστειλᾶριον τῆς Ἑορτῆς.

Εἰς τὸν Στίχον τῶν Αἰνῶν, Στιχηρὰ Προσόμοια.

Ἦχος πλ. β'. Τριήμερος ἀνάστης.

Τὸ Πνεῦμα τὸ πανάγιον, τὸ φῶς τὸ ἐκ φω-
τὸς προῖόν, ἐν πυρίναις, γλώσσαις ἤλθεν
ἐπὶ γῆς, φλέξει τὰς ἀμαρτίας, τῶν πίσει προσ-
κυνούντων, τὴν τρισυπόστατον Θεότητα.

Στίχ. Καρδίαν καθαρὰν κτίσον ἐν ἐμοὶ ὁ Θεός.

Τὸ Πνεῦμα τὸν πανάγιον, ἐγκαίνισον ἡμῖν
ὁ Θεός, ὅπερ παῖλαι πέμψας σε τοῖς Μα-
θηταῖς, ἐνίσχυσας οἰκτίρμον, πληρῶσαι ἐν τῷ
κόσμῳ, σοῦ τὰ σωτήρια θελήματα.

Στίχ. Μὴ ἀπορρίψης με ἀπὸ τῆ προσώπου σε.

Τὸ πνεῦμα τὸ πανάγιον, πιστῶς θεολογή-
σωμεν, ἐκβοῶντες· Μὴ ἀποστῆς ἀφ' ἡμῶν,
Παράκλητε, ὁ πᾶσι, παρέχων σωτηρίαν, καὶ
ἀγιάζων τοὺς ὑμνοῦντάς σε.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος β'.

Ε'ν ταῖς αὐλαῖς σου ὑμνήσω σε, τὸν Σωτῆρα
τοῦ κόσμου, καὶ κλίνου γόνυ προσκυνή-
σω σου, τὴν ἀήτητον δύναμιν, ἐν ἑσπέρα, καὶ
πρωῖ, καὶ μεσημβρία, καὶ ἐν παντὶ καιρῷ εὐ-
λογήσω σε, Κύριε.

Ἀπολυτίκιον.

Εὐλογητός εἶ Χριστέ ὁ Θεός ἡμῶν.

Καὶ τὰ λοιπὰ τοῦ Ὄρθρου, καὶ Ἀκολουθία.

Τῆ ΤΕΤΑΡΤῆ ΜΕΤΑ ΤΗΝ ΠΕΝΤΗΚΟΣΤΗΝ.

ΕΣΠΕΡΑΣ.

Εἰς τὸ, Κύριε ἐκέντραξα, ἰσῶμεν Στίχους ς'. καὶ
ψάλλομεν Στιχηρὰ τῆς Ἑορτῆς γ'.

Ἦχος α'. Τῶν οὐρανίων ταγματίων.

Μωσῆς ἐν ὄρει τὸν ὄντα, πυρὶ τεθέαται·
ἀλλὰ καὶ ταῖς θεόπταις, καὶ σοφοῖς Ἀ-
ποστόλοις, τὸ πνεῦμα πυριμόρφως κἀτεισι νῦν,
ὡς σαφῶς ὑπεμφάνειεν, ὡς εἰς Θεός ὁ λαλήσας.
τότε καὶ νῦν, ἐν ταυτότητι τῆς φύσεως.

Ε'ν πυριμόρφοις ταῖς γλώσσαις, οἱ θεορρή-
τορες, βαπτίσματος τοῦ θείου, οἱ πρὸς
ὕδωρ καλοῦντες ρητόρων φληναφίας, ἀθέων
πυρὶ, τῷ τοῦ Πνεύματος ἐφλέξαν· ἀλλὰ φωτί-
σαις Παράκλητε καὶ ἡμᾶς, τοὺς πιστῶς θεο-
λογοῦντάς σε.

Καὶ τοὺς ἐν ὕλῃ Θεέ μου, σοὶ λειτουργη-
σαντας, προσλαβομένῳ πάχος, τὸ τῆς
ὑλῆς ἀρρήτως, ὡς παῖλαι τοὺς αὐλοῦς, πυρὶ
καινουργεῖς, φλογεροῦς τῷ τοῦ Πνεύματος. Ὡς
πολυῦμνητος πέλεις, ὡς θαυμαστός, ἐν τοῖς
ἔργοις σου φιλόθρωπε.

Καὶ τοῦ Μηναιου γ'.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος β'.

Ε'ν ταῖς αὐλαῖς σου Κύριε, οἱ πιστοὶ τὸ γό-
νου τῆς ψυχῆς καὶ τοῦ σώματος ὑποκλί-
ναντες, ἀνυμνοῦμέν σε τὸν ἀναρχον Πατέρα,
καὶ τὸν συναρχον Υἱόν, καὶ τὸ συναἰδιον καὶ
πανάγιον Πνεῦμα, τὸ φωτίζον καὶ ἀγιάζον τὰς
ψυχὰς ἡμῶν.

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρὰ Προσόμοια.

Ἦχος δ'. Ὡς γενναῖον ἐν Μαίρτυσιν.

Ο μεδύναμον, σύνθρονον, συμφυές καὶ συνά-
ναρχον, τῷ Πατρὶ, τῷ Λόγῳ τε, Πνεῦμα
ἅγιον, συμπαντουργόν, συναἰδιον, πανάγαθον,
πάνταρχον, τοὺς τοῦ Λόγου Μαθηταῖς, ἐμφορή-
σαν ἐσόφισεν, ἐν τοῖς ἔθνεσιν, ἐν φωναῖς πολυ-
γλώσσοις καταγγέλλειν, τοῦ Θεοῦ τὰ μεγαλεῖα,
καὶ τῆς Τριάδος τὰ δόγματα.

Στίχ. Καρδίαν καθαρὰν κτίσον ἐν ἐμοὶ ὁ Θεός.

Τὰ τῆ μέθη σκοτούμενα, τῆς ἀγνοίας Θεάν-
θρωπε, τῶν ἐθνῶν συστήματα, τὰ πο-
λύσπορα, ὑψηγοροῦντας ἐν Πνεύματι, τὰ δεῖα
τοὺς Μύστας σου, πολυγλώσσοις λαλιαῖς, ἀπε-
κάλουν μεθύοντας. τοὺς ἐλάσαντας, τῆς ἀπά-
της τὴν μέθην· ἀλλ' ἡμεῖς σε, δι' αὐτῶν ἐπεγνω-
κότες, θεολογοῦμεν σωζόμενοι.

Στίχ. Μὴ ἀπορρίψης με ἀπὸ τῆ προσώπου σου.

Η πηγὴ ἡ αἰδώς, ἀεννάως ἡ βρύεσσα, ποτα-
μὸν ἀνέκρυστον ἀγαθότητος, ὕδωρ τὸ
ζῶν αἰεὶ βλύουσα, συμφύτως προχέουσα, ταῖς
αὐτοῦ ἐπιρροαῖς, τὴν ψυχὴν μου κατάρδουσον,
λυτρομένη με, τῶν παθῶν τῆς καμίνου, τοῦ
φλογμοῦ τε, τῶν δεινῶν πειρατηρίων, καὶ τοῦ
πυρός τῆς κολάσεως.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος β'.

Τριάδα ὁμοούσιον ὑμολογήσωμεν, Πατέρα,
καὶ Υἱόν, σὺν Ἁγίῳ Πνεύματι· οὕτω γὰρ
ἐκήρυξαν πάντες οἱ Προφῆται, καὶ Ἀπόστολοι
μετὰ Μαρτύρων.

Ἀπολυτίκιον τῆς Ἑορτῆς· καὶ Ἀπολύσις.

Τῆ ΠΕΜΠΤῆ ΜΕΤΑ ΤΗΝ ΠΕΝΤΗΚΟΣΤΗΝ

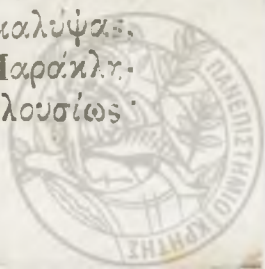
ΠΡΩΙ.

Εἰς τὸν Ὄρθρον. Μετὰ τὴν α'. Στιχολογίαν.

Κάθισμα. Ἦχος α'.

Τὸν τάφον σου Σωτήρ.

Ι'δου προφητικαί, περαιοῦνται προρρήσεις· ὁ
ταύτους γὰρ αὐγαῖς, ἀμυδραῖς ἐκκαλύψας,
μελλόντων τὴν δῆλωσιν, ὡς Θεός ὁ Παράκλη-
τος, νῦν ἐκκέχεται, ταῖς Ἀποστόλοις πλουσίως·

διὰ τούτων δέ, καὶ τοῖς πιστῶς προσκυνουῖσι,
Τριάδα τὴν ἀκτιστον. **Δίς.**

Μετὰ τὴν β΄. Στιχολογίαν, Κάθισμα.

Ἦχος πλ. α΄. Τὸν συνάναρχον Λόγον.

Η τοῦ Πνεύματος αἴγλη τοὺς Ἀποστόλους
σου, ἐμφορήσασα Σῶτερ φωστῆρας ἔδειξε,
τὴν τῶν αἰρέσεων ἀγλύν, ἀποδιώκοντας, ἀπὸ
τῆς γῆς, καὶ τῶν πιζῶν, κατα φωτίζοντας ψυ-
χαῖς, λατρεύειν σε τὸν Πατέρα, καὶ τὸ πανάγιον
Πνεῦμα, τὸ ἀγιάζον τοὺς προσκυνουῦντάς σε.

Ο΄ Ν΄. καὶ οἱ Κανόνες τῆς Ἑορτῆς ὁ τοῦ βαρέος
μετὰ τῶν Εἰρμῶν εἰς ἦ. καὶ τοῦ Μηναιίου εἰς δ΄.
Κοντάκιον, καὶ Ἑξαποστειλάριον τῆς Ἑορτῆς.
Εἰς τὸν Στίχον, τῶν Αἰνῶν, Στιχηρὰ Προσόμοια.

Ἦχος δ΄. Ὡς γενναῖον ἐν Μάρτυσιν.

Η τοῦ Πνεύματος κἀθοδος, Ἀποστόλους ἐ-
ποφθεῖσα αὐτοῖς· καὶ τούτους ρήτορας ἔδειξε,
τοῖς πᾶσι κηρύττοντας, τῆς Τριάδος ἀληθῆ,
ὁμοφυῆ τε τὴν ἔνωσιν· ὅθεν ἅπαντα, ἐξεπλήτ-
τοντο ἔθνη, καθορῶντα, τοὺς ποτὲ ἀγροικοτά-
τους, τρανῶς λαλοῦντας ἀπόρρητα.

Στίχ. Καρδίαν καθαρὰν κτίσον ἐν ἐμοί, ὁ Θεός.

Υπερώω καθήμενοι, οἱ Ἀπόστολοι ἔλαβον,
τοῦ ἀγίου Πνεύματος τὴν ἐνέργειαν, πνοὴν
βιαίαν φοιτήσασαν, ἐν πυρίναις γλώσσαισι, καὶ
ἐλάλουν ἐμφανῶς, διαφόροις διδάγμασι, προσ-
φθεγγόμενοι, τὸν τῆς χάριτος λόγον βεβαιοῦν-
τες, τὸν παθόντα ἐκουσίως, Χριστὸν ὑπάρχειν
Θεὸν ἀληθῆ.

Στίχ. Μὴ ἀπορρίψης με ἀπὸ τοῦ προσώπου σου.

Ος κατέπεμψας Κύριε, τοῦ ἀγίου σου Πνεύ-
ματος, Ἀποστόλοις σήμερον, θείαν χάριν,
καὶ νῦν, ἡμῖν παράσχου δεόμεθα, ἀγάσαι καρ-
δίας φωτὶ, ἀενάως τῆς αὐτοῦ, ἐπελεύσεως,
ὅπως σαφῶς, τὸν τρισάγιον, ἐν φωναῖς ἀσιγή-
τοις, αἶνον πάντες, ἀναπέμψωμεν ὑμνοῦντες,
Τριάδα φύσει ἀχώριστον.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος β΄.

Εν τοῖς Προφήταις ἀνήγγειλας ἡμῖν ὁδὸν
σωτηρίας, καὶ ἐν Ἀποστόλοις ἔλαμψε,
Σωτῆρ ἡμῶν, ἡ χάρις τοῦ Πνεύματός σου· σὺ
εἶ Θεὸς πρῶτος, σὺ καὶ μετὰ ταῦτα, καὶ εἰς
τοὺς αἰῶνας σὺ εἶ ὁ Θεὸς ἡμῶν.

Τῆς ΗΜΕΡΤΗΣ ΜΕΤΑ ΤΗΝ ΠΕΝΤΗΚΟΣΤΗΝ
ΕΣΠΕΡΑΣ.

**Εἰς τὸ, Κύριε ἐκέκραξα, ἰστώμεν Στίχ. ς΄. καὶ
ψάλλομεν Στιχηρὰ τῆς Ἑορτῆς γ΄.**

Ἦχος δ΄. Ἐδωκας σημεῖωσιν.

Τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιον, τὸ διαιροῦν τὰ χαρί-
σματα, ἐπὶ γῆς ἐπεδήμησεν, οὐχ ὡς περ
τὸ πρότερον, τῆ σικιᾶ τοῦ νόμου, λάμψαν ἐν
Προφήταις, οὐσιωδῶς δὲ νῦν ἡμῖν, τῆ μεσιτεία
Χριστοῦ δεδώρηται· καρδίας ἐκκαθάρωμεν, ταῖς
ἀρεταῖς καὶ δεξώμεθα, τὴν αὐτοῦ ἐπιφοίτησιν,
μυστικῶς φωτιζόμενοι.

Τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιον, μὴ ἀντανελης φιλάν-
θρωπε, ἀφ' ἡμῶν, ἀλλὰ δώρησαι, ἀξίως
τὴν χάριν σου, πολιτευομένους, ψυχῇ καὶ καρ-
δίᾳ διακονίζουσαν αὐτοῦ, τὴν μετουσίαν κλη-
ρονοῦμεν ἡμᾶς, ναοὺς καὶ οἰκητήρια, τοῦ Πα-
ρακλητοῦ ὑπάρχοντα, Ἰησοῦ ὁ Θεὸς ἡμῶν, ὁ
Σωτῆρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιον, τὸ ἀγιάζον τὰ σύμ-
παντα, εὐσεβῶς ἀνυμνήσωμεν, καὶ πίστει
βοήσωμεν· Ὁ ἐλθὼν ἐν κόσμῳ, Πατὴρ εὐδο-
κία, μὴ ἀποχώρει ἀφ' ἡμῶν, τῶν λατρευόντων
σου τῆ Θεότητι· ναοὺς ἡμᾶς ἀνάδειξον, τῆς
σῆς ἀφράστου χρηστότητος, καὶ ἀγίασον ἅ-
παντας, τοὺς πιστῶς ἀνυμνοῦντάς σε.

Καὶ τοῦ Μηναιίου γ΄.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος βαρύς.

Παρακλητον ἔχοντες πρὸς τὸν Πατέρα, Χρι-
στὸν τὸν Θεόν, Παρακλητον ἄλλον ἐπιδη-
μήσαντα τῆ γῆ σήμερον, τὸ Πνεῦμα τῆς ἀλη-
θείας, ἐν πίστει προσκυνήσωμεν.

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρὰ Προσόμοια.

Ἦχος α΄.

Πανεύφημοι Μάρτυρες.

Τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιον Πατὴρ, τὸ ἐκπορευό-
μενον, καὶ ἐν Υἱῷ προσκυνούμενον, δι' οὗ
καὶ φέρεται, καὶ κρατεῖται πάντα, καὶ ζωὴ
συνέχεται, καὶ ζῆ καὶ διαμένει καὶ σώζεται,
θεολογήσωμεν· Ἀκατάληπτε Παρακλητε, τὴν
εἰρήνην τῷ κόσμῳ σου δώρησαι.

Στίχ. Καρδίαν καθαρὰν κτίσον ἐν ἐμοί ὁ Θεός.

Τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιον πηγὴ, πάσης ἀγαθότη-
τος, οὐσιωδῶς ἐπεδήμησε, τῆς γῆς τὰ πέ-
ρατα, οὐρανοῦ σθένους, διὰ τῶν Ἀποστόλων,
πληρῶσαι καὶ τῆς θείας χρηστότητος· αὐτῷ
βοήσωμεν· Ἀνερμήνευτε Παρακλητε, τὴν εἰρή-
νην τῷ κόσμῳ σου δώρησαι.

Στίχ. Μὴ ἀπορρίψῃς με ἀπὸ τοῦ προσώπου σου.
Τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιον Θεός, συμφυὲς καὶ σύμφρονον, Πατρὶ καὶ Λόγῳ γνωρίζεται, φῶς ὑπερτέλειον, ἐκ φωτὸς ἐκλάμψαν, ἐξ ἀνάρχου τελείου, Πατρός, καὶ δι' Υἱοῦ προερχόμενον· αὐτῷ βοήσωμεν· Ζωοπάροχε Παράκλητε, τὴν εἰρήνην τῷ κόσμῳ σου δώρησαι.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος πλ. δ'.

Οὔτε τὸ Πνεῦμά σου κατέπεμψας Κύριε, καθημένοι τοῖς Ἀποστόλοις, τότε οἱ τῶν Ἑβραίων παῖδες θεωροῦντες, ἐξίσταντο θάμβει· ἤκουον γὰρ αὐτῶν φεγγομένων, ἐτέραις ξέναις γλώσσαις, καθὼς τὸ Πνεῦμα ἐχορήγει αὐτοῖς· ἰδιῶται γὰρ ὄντες, ἐσοφίσθησαν· καὶ τὰ ἔθνη πρὸς πίσιν ζωγρήσαντες, τὰ θεῖα ἐρρήτορευον· διὸ καὶ ἡμεῖς βοῶμέν σοι· Ὁ ἐπὶ γῆς ὀφθεῖς, καὶ ἐκ τῆς πλάνης σώσας ἡμᾶς, Κύριε, δόξα σοι.

Ἀπολυτίκιον τῆς Ἑορτῆς καὶ Ἀπολύσις.

Τῆ Παρασκευῆ μετὰ τὴν Πεντηκοστὴν Πρωΐ.

Εἰς τὸν Ὅρθρον. Μετὰ τὴν α'. Στιχολογίαν, Κάθισμα. Ἦχος πλ. δ'.

Τὸ προσταχθὲν μυστικῶς.

Μετὰ τὴν Ἑγερσιν Χριστέ, τὴν ἐκ τοῦ τάφου, καὶ τὴν πρὸς ὕψος οὐρανοῦ θείαν Ἀνάληψιν, τοῖς θεόπταις τὴν δόξαν σου, κατέπεμψας οἰκτίρμον, Πνεῦμα εὐθὲς ἐγκαινίσας τοῖς Μαθηταῖς· ὅθεν ὡσπερ κιθάρα μισσηργικῆ, πάνσιν ἐτραυολόγησαν, τῷ θείῳ πλήκτρῳ, μυσικῶς, Σῶτερ τὰ ἀπηχήματα, καὶ τὴν οἰκονομίαν σου.

Δίς.

Μετὰ τὴν β'. Στιχολογίαν, Κάθισμα, ὁμοιον.

Οἱ τῆ Σωτῆρος ἐρασταί, χαρᾶς ἐπλήσθησαν, καὶ θάρσος ἔλαβον οἱ πρώην δειλιῶντες, ὡς τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιον, σήμερον ἐξ ὕψους, κατήλθεν καὶ ἔστη ἐπὶ ταῖς κάραις τῶν Μαθητῶν, καὶ ἄλλος ἄλλα ἐλάλει πρὸς τὴς λαούς· γλώσσαι γὰρ διεσπάρησαν, ὀρώμεναι ὡσεὶ πυρὸς, καὶ τούτους οὐ κατέφλεξαν, ἀλλὰ μᾶλλον ἐδρόσισαν.

Δίς.

Ὁ Ν. καὶ οἱ Κανόνες τῆς Ἑορτῆς, ὁ τοῦ δ' μετὰ τῶν Εἰρμῶν εἰς η. καὶ τοῦ Μηναιίου εἰς δ'. Κοντάκιον, καὶ Ἑξαποστειλάριον τῆς Ἑορτῆς. Εἰς τὸν Στίχον, τῶν Αἰνῶν, Στιχηρὰ Προσόμοια.

Ἦχος α'. Τῶν οὐρανίων ταγματῶν.

Ε'πιπαμφλαζόντος παλαί, πυρίνε ἄρματος, ὁ ζηλωτῆς Ἡλίας, καὶ πυρίπνε; ἐν δόξῃ,

ὄχούμενος ἐδήλη, τὴν νῦν ἐν Σιών, Ἀποστόλοις ἐκλάμψασαν, ἀφ' ὕψους θείαν ἐπίπνοιαν ἐμφανῶς, δι' ἧς κόσμον καταλάμπρυναν.

Στίχ. Καρδίαν καθαρὰν κτίσον ἐν ἐμοί, ὁ Θεός. Ἰσχυροῦντες τὴν θείαν, οἰκονομίαν Χριστοῦ, ἐν πυριμόρφοις γλώσσαις, οἱ Ἀπόστολοι πάντες, ἐφώτισαν τὰ ἔθνη, σέβειν πιστῶς, ἐν τρισὶν ὑποστάσεσιν, ἓνα Θεὸν τὸν Πατέρα, καὶ τὸν Υἱόν, καὶ τὸ Πνεῦμα τὸ πανάγιον.

Στίχ. Μὴ ἀπορρίψῃς με ἀπὸ τοῦ προσώπου σου. Σιών ἁγία ἡ Μήτηρ, Ἐκκλησιῶν ἀπασῶν, ἐν ἧ πυρὸς ἐν εἶδει, τὸ Παράκλητον Πνεῦμα, ἐπὶ τοὺς Ἀποστόλους, κατήλθε φρικτῶς, χαῖρε νῦν καὶ ἐόρταζε, τὴν κοσμοπόθητον ὄντως Πεντηκοστὴν, σὺν ἡμῖν πανηγυρίζουσα.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος πλ. β'.

Βασιλεῦ οὐράνιε, Παράκλητε, τὸ Πνεῦμα τῆς ἀληθείας, ὁ πανταχοῦ παρῶν, καὶ τὰ πάντα πληρῶν, ὁ θησαυρὸς τῶν ἀγαθῶν, καὶ ζωῆς χορηγός· ἐλθέ, καὶ σιγήνωσον ἐν ἡμῖν, καὶ καθάρισον ἡμᾶς, ἀπὸ πάσης κηλίδος, καὶ σῶσον ἀγαθὴ ταῖς ψυχὰς ἡμῶν.

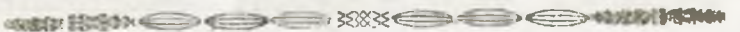
Ἀπολυτίκιον.

Εὐλογητὸς εἶ Χριστέ ὁ Θεὸς ἡμῶν.

Καὶ τὰ λοιπὰ τοῦ Ὅρθρου, καὶ Ἀπολύσις.

Τῷ Σαββάτῳ μετὰ τὴν Πεντηκοστὴν.

Ἐν ταύτῃ τῇ ἡμέρᾳ γίνεται τῆς Ἑορτῆς ταύτης ἡ ἀπόδοσις, καὶ ψάλλομεν ἀπαρallάκτως πάντα τὰ αὐτῆς, ἔντε τῷ Ἑσπερινῷ, καὶ τῷ Ὄρθρῳ, καὶ τῇ Λειτουργίᾳ, πλὴν τῶν Ἀναγνωσμάτων, τοῦ Πολυελείου, καὶ τῶν Ἀντιφώνων. Ἡ δὲ τοῦ Μηναιίου Ἀκολουθία ψάλλεται ἐν τοῖς Ἀποδείπνοις.

ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΩΝ ΑΓΙΩΝ ΠΑΝΤΩΝ.

Τῷ ΣΑΒΒΑΤῳ

Ἐν τῷ μικρῷ Ἑσπερινῷ.

Εἰς τὸ, Κύριε ἐνέκραξα, ἰστώμεν Στίχους δ' καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ Ἀναστάσιμα.

Ἦχος πλ. δ'.

Ἑσπερινὸν ὕμνον, καὶ λογικὴν.

Κύριε, Κύριε μὴ ἀπορρίψῃς.

Χαῖρε, Σιών ἁγία Μήτηρ.

Ὁ ἐκ Θεοῦ Πατρός Λόγος.

Δόξα. Ἦχος πλ. β'.

Μαρτύρων θεῖος χορὸς...

Ἰπτε ταῦτα εἰς τὸν μεγάλῳ Ἑσπερινῷ.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον. Τὸ Δογματικόν.

Ἦχος πλ. δ'.

Πῶς σε μακαρίσωμεν Θεοτόκε; πῶς δὲ ἀνυμνήσωμεν ὑπερευλογημένη, τὸ ἀκατάληπτον μυστήριον τῆς κυφορίας σου; Τῶν αἰώνων γὰρ ὁ ποιητής, καὶ τῆς ἡμετέρας δημιουργὸς φύσεως, τὴν ἰδίαν εἰκόνα οἰκτεῖρας, καθήκεν ἑαυτὸν, εἰς κένωσιν τὴν ἀνεξιχνίαστον. Ὁ ὢν ἐν τοῖς αὐλοῖς κόλποις τοῦ Πατρὸς, ἐν μήτρα σὺ ἀγνή κατεσκήνωσε, καὶ σὰρξ ἀτρέπτως ἐγένετο ἐκ σῶ, ἀπειρόγαμε, μείνας, ὅπερ ὑπῆρχε φύσει, Θεός. Διὸ αὐτὸν προσκυνοῦμεν, Θεὸν τέλειον, καὶ ἄνθρωπον τέλειον, τὸν αὐτὸν ἐν ἑκατέρᾳ μορφῇ· ἑκατέρα γὰρ φύσις ἐστὶν ἐν αὐτῷ ἀληθῶς· διπλᾶ δὲ πάντα κηρύττομεν, τὰ φυσικὰ αὐτῷ, ἰδιώματα, κατὰ τὴν διπλόην τῶν οὐσιῶν, δύο σέβοντες τὰς ἐνεργείας, καὶ τὰ θελήματα· ὁμοούσιος γὰρ ὢν τῷ Θεῷ καὶ Πατρὶ, αὐτεξουσίως θελεῖ καὶ ἐνεργεῖ ὡς ἄνθρωπος. Αὐτὸν ἰκέτευε, σεμνὴ παμμακάριστε, τοῦ σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Τό, Φῶς ἱλαρόν· καὶ τὸ Προκείμενον.

Ὁ Κύριος ἐβασίλευσεν...

Εἰς τὸν Στίχον, τὸ Ἀναστάσιμον Στιχηρόν.

Ἀνήλθες ἐπὶ Σταυροῦ Ἰησοῦ.

Ἐἴτα τῆς Θεοτόκου Προσόμοια γ'.

Ἦχος πλ. δ'.

Ὡ τοῦ παραδόξου θαύματος.

Στιχ. Μνησθήσομαι τοῦ ὀνόματός σου.

Χαῖρε, Θεοτόκε πάνσεμνε· χαῖρε πηγὴ τὴν ζωὴν, τοῖς πιστοῖς ἢ πηγάζουσα· χαῖρε πάντων Δέσποινα, καὶ Κυρία τῆς κτίσεως· εὐλογημένη, χαῖρε πανάμωμε· δεδοξασμένη, χαῖρε πανάχραντε· χαῖρε παλάτιον· χαῖρε θεῖον σκηνώμα· χαῖρε ἀγνή· χαῖρε Μητροπάρθενε· χαῖρε Θεόνυμφε.

Στιχ. Ἄκουσον Θύγατερ καὶ ἴδε.

Χαῖρε, Θεομήτορ ἄχραντε· χαῖρε, πιστῶν ἢ ἐλπίς· χαῖρε, κόσμου καθάρσιον· χαῖρε, πάσης θλίψεως, ῥυομένη τοὺς δούλους σου· ἢ τῶν ἀνθρώπων, χαῖρε, παράκλησις· ἢ ζωηφόρος, χαῖρε, ἀντίληψις· χαῖρε προπύργιον, τῶν προσκαλημένων σε· χαῖρε, Θεοῦ, θεῖον ἐνδιαίτημα, καὶ ὄρος ἅγιον.

Στιχ. Τὸ πρόσωπόν σου λιτανεύσουσιν.

Χαῖρε, Θεοτόκε Δέσποινα· χαῖρε, ἢ μόνη ἐλπίς, τῶν βροτῶν καὶ ἀντίληψις· χαῖρε, καταφύγιον, καὶ λυχνία αἰέφωτος· ἡγλαΐσμενον, χαῖρε, λαμπάδιον· ἡγιασμένον, χαῖρε, παλάτιον· χαῖρε, Παράδεισε· χαῖρε, θεῖον σκη-

νωμα· χαῖρε, πηγὴ, βρύουσα τὰ ἵνάματα, τῶν προστρεχόντων σοι.

Δόξα. Ἰδιόμελον τῶν Ἀγίων· οἶον βούλει.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον· τὸ, Νῦν ἀπολύεις, καὶ τὰ λοιπὰ συνήθως, καὶ Ἀπόλυσις.

Ἐν τῷ μεγάλῳ Ἐσπερινῷ.

Μετὰ τὸν Προομιαικόν, καὶ τὸ ἀ. Κάθισμα τοῦ Ψαλτηρίου, εἰς τὸ, Κύριε ἐκέκραξα, ἰστώμεν Στίχους ἰ. καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ Ἀναστάσιμα ε'. καὶ τῶν Ἀγίων δ'.

Στιχηρὰ Ἀναστάσιμα. Ἦχος πλ. δ'.

Εσπερινὸν ὕμνον, καὶ λογικὴν λατρείαν, σοὶ Χριστέ προσφέρομεν· ὅτι ἠυδόκησας, τοῦ ἐλεῆσαι ἡμᾶς, διὰ τῆς Ἀναστάσεως.

Κύριε, Κύριε, μὴ ἀπορρίψης ἡμᾶς ἀπὸ τοῦ προσώπου σου, ἀλλὰ εὐδόκησον, τοῦ ἐλεῆσαι ἡμᾶς, διὰ τῆς Ἀναστάσεως.

Χαῖρε, Σιών ἁγία, Μητὴρ τῶν Ἐκκλησιῶν, Θεῷ κατοικητήριον· Σὺ γὰρ ἐδέξω πρώτην ἄφεσιν ἁμαρτιῶν, διὰ τῆς Ἀναστάσεως.

Στιχηρὰ Ἀνατολικά.

Ο ἐκ Θεοῦ Πατρὸς Λόγος, πρὸ τῶν αἰώνων γεννηθεὶς, ἐπ' ἐσχάτων δὲ τῶν χρόνων, ὁ αὐτὸς ἐκ τῆς ἀπειρογάμου σαρκωθεὶς, βουλήσει σταύρωσιν θανάτου ὑπέμεινε, καὶ τὸν πάλαι νεκρωθέντα ἄνθρωπον ἔσωσε, διὰ τῆς ἑαυτοῦ Ἀναστάσεως.

Τὴν ἐκ νεκρῶν σου Ἀνάστασιν, δοξολογοῦμεν Χριστέ, δι' ἧς ἠλευθέρωσας Ἀδαμιαῖον γένος, ἐκ τῆς τοῦ Ἄδου τυραννίδος· καὶ ἐδωρήσω τῷ κόσμῳ ὡς Θεός, ζωὴν αἰώνιον, καὶ τὸ μέγα ἔλεος.

Δόξα σοι, Χριστέ Σωτήρ, Υἱὲ Θεοῦ μονογενές, ὁ προσπαγεῖς ἐν τῷ Σταυρῷ, καὶ ἀναστὰς ἐκ τάφου τριήμερος.

Ἔτερα τῶν Ἀγίων Πάντων. Ἦχος πλ. β.

Ὅλην ἀποθέμενοι.

Οἱ πνευματερότερες, οἱ Μαθηταὶ τοῦ Σωτῆρος, τοῦ Πνεύματος ὄργανα, πίστει χρηματίσαντες, διεσπάρησαν, εἰς τὰ γῆς πέρατα, τὸ σεπτὸν κήρυγμα, ὀρθοδόξως κατασπείροντες· ἐξ ὧν ἐβλάστησαν, θεῖα γεωργία καὶ χάριτι, Μαρτύρων τὰ στρατεύματα, πάθος τὸ σεπτὸν εἰκονίζοντες, διὰ πολυτρόπων, στρεβλώσεων μαστίγων καὶ πυρός· καὶ παρρησία πρὸς θεοῦ ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Πυρὶ ἐκκαιόμενοι, τῆς τοῦ Κυρίου ἀγάπης, πυρὸς κατεφρόνησαν· καὶ ὡς θεῖον ἄνδρακες ἀναπτόμενοι, οἱ σεπτοὶ Μάρτυρες, ἐν

Χριστῷ ἐφλεξαν, φρυγανώδες πλάνης φρύαγμα· θηρῶν δὲ ἐφραξαν, στόματα, σοφαῖς ἐπικλήσει καὶ κάραις ἐκτεμνόμενοι, ἔτεμον ἐχθρῶ πάσας φάλαγγας· καὶ τοὺς τῶν αἱμάτων, προχέοντες κρουθεὶς καρτερικῶς, τὴν Ἐκκλησίαν κατήρδευσαν, πίστει ἀναθάλλουσιν.

Θηροὶ προσπαλαίοντες, τυμπανίζόμενοι ξίφει, ὄνυξι ξεόμενοι, χεῖρας ἀφαιρούμενοι, καὶ στρεβλούμενοι, οἱ στέρροι Μάρτυρες, καὶ πυρὶ ἐνύλω, ἀνευδότης φλογιζόμενοι, καὶ ἐκκεντούμενοι, καὶ τὰς ἀρμονίας τεμνόμενοι, ὑπέφρονον στέρρότατα, λῆξιν προορῶντες τὴν μέλλουσαν, καὶ τοὺς ἀκηράτους, στεφάνους, καὶ τὴν δόξαν τοῦ Χριστοῦ· ὧ παρρησία πρεσβεύουσιν, ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Εν πᾶσι τοῖς πέρασι, τοὺς ἐναθλήσαντας πίστει, Ἀποστόλους, Μάρτυρας, Ἱερεῖς θεόφροναι, σεμνά Γύναια, ἱερὸν ἀνθροισμα, ἱεροῖς ἄσμασι κατὰ χρέος εὐφημήσωμεν· ὅτι συνήθησαν, τοῖς ἐπουρανίοις οἱ γῆϊνοι, καὶ πάθει τὴν ἀπάθειαν, χάριτι Χριστοῦ ἐκομίσαντο· καὶ νῦν ὡς ἀστέρες σερροὶ περιουγάζοντες ἡμᾶς, ἐν παρρησία πρεσβεύουσιν ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Δόξα. Ἦχος πλ. β'.

Μαρτύρων θεῖος χορὸς, τῆς Ἐκκλησίας ἡ βάσις, τοῦ εὐαγγελίου ἡ τελείωσις, ὑμεῖς ἔργῳ τοῦ Σωτῆρος τὰ ῥήτα ἐπληρώσατε· ἐν ὑμῖν γὰρ αἱ πύλαι τοῦ Ἄδου, κατὰ τῆς Ἐκκλησίας ἀνεωχθεῖσαι, ἐκλείσθησαν· ἡ τοῦ αἵματος ὑμῶν χύσις τὰς εἰδωλικὰς σπονδαῖς ἐξήρανεν· ἡ σφαγὴ ὑμῶν, ἀπέτεκε τῶν πιστῶν τὸ πλήρωμα· τοὺς ἀσωμάτους ἐξεπληξάτε· τῷ Θεῷ στεφανηφόροι παρίστασθε· ὧ ἀπαύστως πρεσβεύετε ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον. Ἦχος πλ. δ'.

Ο βασιλεὺς τῶν οὐρανῶν, διὰ φιλανθρωπίαν, ἐπὶ τῆς γῆς ὤφθη, καὶ τοῖς ἀνθρώποις συναναστράφη· ἐκ Παρθένου γὰρ ἀγνῆς, σὰρκα προσλαβόμενος, καὶ ἐκ ταύτης προελθὼν μετὰ τῆς προσλήψεως, εἷς ἐστὶν Υἱὸς, διπλοῦς τὴν φύσιν, ἀλλ' οὐ τὴν ὑπόστασιν. Διὸ τέλειον αὐτὸν Θεόν, καὶ τέλειον ἀνθρώπον, ἀληθῶς κηρύττοντες ὁμολογοῦμεν Χριστὸν τὸν Θεὸν ἡμῶν· ὃν ἰκέτευε, Μητὲρ ἀνύμφευτε, ἐλεηθῆναι τοὺς ψυχὰς ἡμῶν.

Εἴσοδος, τὸ Φῶς ἰλαρόν. Μετὰ δὲ τὸ Προκειμένον τῆς ἡμέρας τὰ Ἀναγνώσματα.

Προφητείας Ἡσαΐου τὸ Ἀνάγνωσμα.

Κεφ. 1. 9. **Τ**ὰδε λέγει Κύριος· Πάντα τὰ ἔθνη συνήχθησαν ἅμα, καὶ συναχθή-

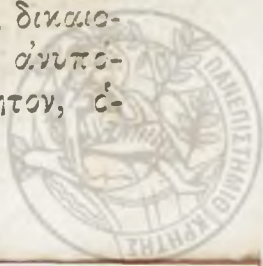
σονται ἄρχοντες ἐξ αὐτῶν· τίς ἀναγγελεῖ ταῦτα ἐν αὐτοῖς; ἢ τὰ ἐξ ἀρχῆς τίς ἀκουσά ποιήσει ὑμῖν; ἀγαγέτωσαν τοὺς μάρτυρας αὐτῶν, καὶ δικαιοθήτωσαν, καὶ ἀκουσάτωσαν, καὶ ἐγὼ μάρτυς Κύριος ὁ Θεός, καὶ παῖς μου ὃν εἰπάτωσαν ἀληθῆ. Γένεσθέ μοι μάρτυρες, καὶ ἐξελεξάμην· ἵνα γνῶτε καὶ πιστεύσητέ μοι, καὶ συνῆτε ὅτι ἐγὼ εἰμι. Ἐμπροσθέν μου οὐκ ἐγένετο ἄλλος Θεός, καὶ μετ' ἐμὲ οὐκ ἔσται. Ἐγὼ εἰμι ὁ Θεός, καὶ οὐκ ἔστι πάρεξ ἐμοῦ ὁ σῶζων. Ἐγὼ ἀνήγγειλα καὶ ἔσωσα· ὠνεῖδισα, καὶ οὐκ ἦν ἐν ὑμῖν ἀλλότριος. Ὑμεῖς ἐμοὶ μάρτυρες, καὶ ἐγὼ μάρτυς, λέγει Κύριος ὁ Θεός. Ἐτι ἀπ' ἀρχῆς ἐγὼ εἰμι, καὶ οὐκ ἔστιν ὁ ἐκ τῶν χειρῶν μου ἐξαιρούμενος· ποιήσω, καὶ τίς ἀποστρέψει αὐτό; Οὕτω λέγει Κύριος ὁ Θεός, ὁ λυτρούμενος ἡμᾶς, ὁ ἅγιος Ἰσραὴλ.

Σοφίας Σολομῶντος τὸ Ἀνάγνωσμα.

Κεφ. 1. 1. **Δ**ικαίων ψυχαὶ ἐν χειρὶ Θεοῦ, καὶ οὐ μὴ ἄψηται αὐτῶν βάσανος. Ἐδοξάν ἐν ὀφθαλμοῖς ἀφρόνων τεθνήσκειν, καὶ ἐλογίσθη κακῶσις ἢ ἔξοδος αὐτῶν, καὶ ἡ ἀφ' ἡμῶν πορεία, σύντριμμα· οἱ δὲ εἰσιν ἐν εἰρήνῃ. Καὶ γὰρ ἐν ὄψει ἀνθρώπων εἰς κολασθῶσιν, ἢ ἐλπίς αὐτῶν ἀθανασίας πλήρης· καὶ ὀλίγα παιδευθέντες, μεγάλα εὐεργετηθήσονται· ὅτι ὁ Θεὸς ἐπείρασεν αὐτοὺς, καὶ εὗρεν αὐτοὺς ἀξίους ἑαυτοῦ. Ὡς χρυσὸν ἐν χωνευτηρίῳ ἐδοκίμασεν αὐτοὺς, καὶ ὡς ὀλοκάρπωμα θυσίας προσδέξατο αὐτοὺς· καὶ ἐν καιρῷ ἐπισκοπῆς αὐτῶν ἀναλάμψουσι, καὶ ὡς σπινθῆρες ἐν καλάμῃ διαδραμοῦνται. Κρινοῦσιν ἔθνη, καὶ κρατήσουσι λαῶν, καὶ βασιλεύσει αὐτῶν Κύριος εἰς τὴν αἰῶνα. Οἱ πεπειθότες ἐπ' αὐτῷ, συνήσθουσιν ἀλήθειαν, καὶ οἱ πισοὶ ἐν ἀγάπῃ, προσμενοῦσιν αὐτῷ· ὅτι χάρις καὶ ἔλεος ἐν τοῖς ὀσίοις αὐτοῦ, καὶ ἐπισκοπὴ ἐν τοῖς ἐκλεκτοῖς αὐτοῦ.

Σοφίας Σολομῶντος τὸ Ἀνάγνωσμα.

Κεφ. 1. 16. **Δ**ικαίαι εἰς τὸν αἰῶνα ζῶσι, καὶ ἐν Κυρίῳ ὁ μισθὸς αὐτῶν, καὶ ἡ φροντίς αὐτῶν παρὰ Ὑψίστῳ· διὰ τοῦτο ληφονται τὸ βασιλεῖον τῆς εὐπρεπείας, καὶ τὸ διάδημα τοῦ κάλλους ἐκ χειρὸς Κυρίου· ὅτι τῇ δεξιᾷ σκεπάσει αὐτοὺς, καὶ τῷ βραχίονι ὑπερασπιεῖ αὐτῶν. Λήφεται πανοπλία, τὸν ζῆλον αὐτοῦ, καὶ ὅπλοποιήσει τὴν κτίσιν εἰς ἀμυναν ἐχθρῶν. Ἐνδύσεται θώρακα, δικαιοσύνην, καὶ περιθήσεται κόρυθα, κρίσιν ἀνυποκρίτον. Λήφεται ἀσπίδα ἀκαταμάχητον, ἡ-

σιότητα, ὄξυνεῖ δὲ ἀπότομον ὄργην, εἰς ῥομφαίαν· συνεκπολεμήσει αὐτῷ ὁ κόσμος ἐπὶ τοὺς παράφρονas. Πορεύονται εὐστοχοὶ βολίδες ἀστραπῶν καὶ ὡς ἀπὸ εὐκύκλου τόξου, τῶν νεφῶν, ἐπὶ σκοπὸν ἀλοῦνται, καὶ ἐκ πετροβόλου θυμοῦ πλήρεις ῥιφήσονται χάλαζαι. Ἀγανακτήσει κατ' αὐτῶν ὕδωρ θαλάσσης, ποταμοὶ δὲ συγκλείσουσιν ἀποτόμως. Ἀντιστήσεται αὐτοῖς πνεῦμα δυνάμεως, καὶ ὡς λαίλαψ ἐκλικμήσει αὐτούς, καὶ ἐρημώσει πᾶσαν τὴν γῆν ἀνομία, καὶ ἡ κακοπραγία περιτρέψει θρόνους δυναστῶν. Ἀκούσατε οὖν βασιλεῖς, καὶ σύνετε· μάθετε δικασταὶ περάτων γῆς· ἐνωτίσασθε οἱ κρατοῦντες πλήθους, καὶ γεγαυρωμένοι ἐπὶ ὄχλοις ἐθνῶν· ὅτι ἐδόθη παρὰ Κυρίου ἡ κράτησις ὑμῖν, καὶ ἡ δυναστεία παρὰ Ὑψίστου.

Εἰς τὴν Λατίν, ψάλλομεν τὸ Στιχηρὸν τοῦ Ἀγίου τῆς Μονῆς· εἶτα τὰ παρόντα Ἰδιόμελα τῶν Ἀγίων Πάντων. Ἦχος α΄.

Πίστεως συμφωνία, τὴν κοσμικὴν πανηγυριν, τῶν ἀπ' αἰῶνος Θεῷ εὐαρεστησάντων, Πατριαρχῶν τὸ τίμιον, τῶν Προφητῶν τὸν σύλλογον, Ἀποστόλων τὸ ἐγκαλλώπισμα, Μαρτύρων τὸ ἄθροισμα, Ἀσκητῶν τὸ καύχημα, πάντων τῶν Ἀγίων τὴν μνήμην, πνευματικῶς ἐορτάσωμεν· πρεσβεύουσι γὰρ ἀπαύστως, δωρηθῆναι εἰρήνην τῷ κόσμῳ, καὶ ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν τὸ μέγα ἔλεος.

Δεῦτε πάντες οἱ πιστοὶ, τῶν Ἀγίων πάντων τὴν πανένδοξον μνήμην, ἐν ψαλμοῖς καὶ ὕμνοις, καὶ ᾠδαῖς πνευματικαῖς εὐφημήσωμεν· τὸν Βαπτιστὴν τῆ Σωτῆρος, Ἀποστόλους, Προφήτας, καὶ Μάρτυρας, Ἱεράρχας, Διδασκάλους τε καὶ Ὁσίου, Ἀσκητᾶς καὶ Δικαίους, καὶ τῶν ἁγίων Γυναικῶν τὸ φιλόθεον σύστημα, σεβασμίως μακαρίζοντες συμφώνως ἐκβοήσωμεν. Ὑπεράγαθε Χριστέ, ὁ Θεὸς ἡμῶν, ταῖς αὐτῶν πρεσβείαις, παράσχου εἰρήνην ταῖς Ἐκκλησίαις σου, νίκης κατ' ἐχθρῶν τῷ φιλοχρίστῳ βασιλεῖ, καὶ ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν τὸ μέγα ἔλεος.

Δεῦτε ἅπαντες, πνευματικῶς εὐφρανθῶμεν, ἐπὶ τῇ μνήμῃ τῶν Ἀγίων· ἴδου γὰρ παραγέγονε, πλουτοποιὰ ἡμῖν χαρίσματα κομίζουσα· διὸ ἐν φωνῇ ἀγαλλιᾶσεως, καὶ καθαρῶ συνειδότι, ἀναβοήσωμεν λέγοντες· Χαίρετε Προφητῶν ὁ σύλλογος, οἱ τὴν ἔλευσιν Χριστοῦ τῷ κόσμῳ κηρύξαντες, καὶ τὰ πόρρω ἐγγύς, προβλέποντες. Χαίρετε Ἀποστόλων ὁ χορὸς, οἱ τῶν ἐθνῶν σαρκηνευταί, καὶ ἄλλοις τῶν ἀνθρώπων, Χαίρετε Μαρτύρων ὁ δῆμος, οἱ ἐκ περά-

των γῆς συναθροισθέντες εἰς μίαν πίστιν, καὶ ὑπὲρ ταύτης βασάνων ἀίκισμὸς ὑπομείναντες, καὶ τελείως τὸν τῆς ἀθλήσεως στέφανον εἰληφότες. Χαίρετε Πατέρων ὁ μελισσῶν, οἱ τὰ ἑαυτῶν σώματα τῇ ἀσκήσει κατατήξαντες· καὶ νεκρώσαντες τὰ πάθη τῆς σαρκός, τὸν νῦν θείῳ ἔρωτι ἐπτερώσατε, εἰς οὐρανούς ἀνέπτητε, καὶ σὺν Ἀγγέλοις εὐφραίνόμενοι, ἀπολαύετε τῶν αἰώνιων ἀγαθῶν. Ἄλλ' ὡς Προφῆται, Ἀπόστολοι, καὶ Μάρτυρες σὺν Ἀσκηταῖς τὸν ὑμᾶς στεφανώσαντα, ἐκτενῶς δυσωπεῖτε, τοῦ λυτρωθῆναι ἐξ ἐχθρῶν ἀοράτων καὶ ὄρατῶν, τοὺς ἐν πίστει, καὶ πόθῳ τελοῦντας, τὴν ἀεισέβαστον μνήμην ὑμῶν.

Δόξα. Ἦχος πλ. α΄.

Τῇ νῦν πανηγύρει, συνδράμωμεν οἱ πιστοὶ· προτίθεται γὰρ ἡμῖν πνευματικὴ τροπέζα, καὶ κρατὴρ μυστικός, ἐξ ἡδέων ἐδεσμάτων εὐφροσύνης πλήρης, αἱ τῶν Μαρτύρων ἀρεταί· οὗτοι γὰρ οἱ καρτερόψυχοι, ἐκ τῶν περάτων τῆς γῆς, τῶν τοῦ σώματος ἄκρων, ἑτεροπόνους αἰκισμούς, τῷ Θεῷ προσήνεγκαν, θυσίαν λογικὴν, πᾶσαν ἀκμὴν ἡλικίας, οἱ μὲν ταῖς κεφαλὰς ἀποτεμνόμενοι, ἕτεροι δὲ χειρῶν διαρέσεις, καὶ πάσης ἀρμονίας ἅμα, πάντες οἱ Ἅγιοι τῶν τοῦ Χριστοῦ παθημάτων κοινωνοὶ γεγονόσιν. Ἄλλ' ὡς στεφάνους αὐτοῖς ἀμοιβὰς βασάνων δεδωκώς, Κύριε, κατ' ἔχνος τούτων πολιτεύεσθαι ἀξίωσον ἡμᾶς, ὡς φιλόανθρωπος.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ναὸς καὶ πύλη ὑπάρχεις. **Ὅρα σελ. 67.**

Εἰς τὸν Στίχ. Στιχηρὰ Ἀναστάσιμα.

Ἦχος πλ. δ΄.

Ανῆλθες ἐπὶ Σταυροῦ, Ἰησοῦ, ὁ καταβὰς ἐξ οὐρανοῦ· ἤλθες ἐπὶ θάνατον, ἡ ζωὴ ἡ ἀθάνατος· πρὸς τοὺς ἐν σκότει, τὸ φῶς τὸ ἀληθινόν· πρὸς τῆς πεσόντας, ἡ πάντων ἀνάστασις. Ὁ φωτισμὸς καὶ ὁ Σωτὴρ ἡμῶν, δόξα σοι.

Τὸ κατ' Ἀλφάβητον.

Χριστὸν δοξολογήσωμεν, τὸν ἀναστάντα ἐκ νεκρῶν· ψυχὴν καὶ σῶμα γὰρ ἀναλαβὼν, τῷ πάθει ἀπ' ἀλλήλων διέτεμε· τῆς ἀχράντου μὲν ψυχῆς, ἐν Ἄδου κατελήθης, ὃν καὶ ἐσκύλευσε· τῷ φῶς δὲ διαφθορὰν οὐκ οἶδε τὸ ἅγιον σῶμα, τοῦ λυτρωτοῦ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Ψαλμοῖς καὶ ὕμνοις δοξολογοῦμεν Χριστέ, τὴν ἐκ νεκρῶν σου Ἀνάστασιν, δι' ἧς ἡμᾶς ἠλευθέρωσας, τῆς τυραννίδος τοῦ Ἄδου, καὶ ὡς Θεὸς ἐδώρησας, ζωὴν αἰώνιον, καὶ τὸ μέγα ἔλεος.

Ω Δέσποτα τῶν ἀπάντων, ἀκατάληπτε, ποιητὰ οὐρανοῦ καὶ γῆς, διὰ Σταυροῦ παθῶν, ἐμοὶ ἀπάθειαν ἐπήγασας· ταφὴν δὲ καταδεξάμενος, καὶ ἀναστὰς ἐν δόξῃ, συνανέστησας τὸν Ἀδάμ, χειρὶ παντοδυναμῶ. Δόξα τῇ σῇ τριημέρῳ ἐγέρσει, δι' ἧς δεδώρησαι ἡμῖν, τὴν αἰώνιον ζωὴν, καὶ ἰλασμόν ἀμαρτιῶν, ὡς μόνος εὐσπλαγχνος.

Δόξα. Ἦχος πλ. β'.

Δεῦτε πισοὶ, σήμερον χορείαν ἐπικροτήσαντες, εὐσεβῶς πανηγυρίσωμεν, καὶ τῶν Ἀγίων πάντων τὴν ἐνδοξόν, καὶ σεβάσιμον μνήμην, ἐνδόξως τιμήσωμεν, λέγοντες· Χαίrete Ἀπόστολοι ἐνδοξοὶ, Προφῆται, καὶ Μάρτυρες, καὶ Ἱεράρχαι. Χαίrete Ὁσίων ὁ δῆμος, καὶ τῶν Δικαίων. Χαίrete, τιμίων Γυναικῶν ὁ χορός· καὶ Χριστὸν ὑπὲρ τοῦ κόσμου πρεσβεύσατε, νίκας τῷ βασιλεῖ κατὰ βαρβάρων δωρήσασθαι, καὶ ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν τὸ μέγα ἔλεος.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον. Ὁ αὐτός.

Ο ποιητὴς καὶ λυτρωτὴς μου Πάναγνε, Χριστὸς ὁ Κύριος, ἐκ τῆς σῆς νηδύος προελθὼν, ἐμὲ ἐνδυσάμενος, τῆς πρώην κατάρσας τὸν Ἀδάμ ἠλευθέρωσε. Διό σοι Πάναγνε, ὡς τοῦ Θεοῦ Μητρί τε, καὶ Παρθένῳ ἀληθῶς, βωῶμεν ἀσιγήτως, τὸ χαῖρε τοῦ Ἀγγέλου. Χαῖρε Δέσποινα, προστασία καὶ σκέπη, καὶ σωτηρία τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Ἀπολυτίκιον Ἀναστάσιμον. Ἦχος πλ. δ'.

Εξ ὕψους κατήλθες ὁ εὐσπλαγχνος, ταφὴν κατεδέξω τριήμερον, ἵνα ἡμᾶς ἐλευθερώσης τῶν παθῶν. Ἡ ζωὴ καὶ ἡ ἀνάστασις ἡμῶν Κύριε, δόξα σοι.

Δόξα. Τῶν Ἁγίων. Ἦχος δ'.

Τῶν ἐν ὅλῳ τῷ κόσμῳ Μαρτύρων σου, ὡς πορφύραν καὶ βύσσον τὰ αἵματα, ἡ Ἐκκλησία σου στολισαμένη, δι' αὐτῶν βοᾷ σοι, Χριστέ ὁ Θεός· Τῷ λαῷ σου τοὺς οἰκτιρμούς σου κατάπεμψον, εἰρήνην τῇ πολιτείᾳ σου δώρησαι, καὶ ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν τὸ μέγα ἔλεος.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον. Ὁ αὐτός.

Τὸ ἀπ' αἰῶνος ἀπόκρυφον, καὶ Ἀγγέλοις ἄγνωστον μυστήριον, διὰ σοῦ Θεοτόκε, ταῖς ἐπὶ γῆς πεφανέρωται· Θεὸς ἐν ἀσυγχύτῳ ἐνώσει σαρκούμενος, καὶ Σταυρὸν ἐκουσίως ὑπὲρ ἡμῶν καταδεξάμενος· δι' οὗ ἀναστήσας τὸν Πρωτόπλαστον, ἔσωσεν ἐκ θανάτου ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν.

Τὰ αὐτά, καὶ εἰς τὸ, Θεὸς Κύριος.

Ἡ εὐλόγησις τῶν Ἄρτων, καὶ Ἀνάγνωσις.

ΕΝ Τῷ ΜΕΣΟΝΥΚΤΙΚῷ.

Κανὼν Τριαδικός, οὗ ἡ ἀκροστιχίς.

Τριάς μονὰς σῶσόν με τὸν σὸν οἰκέτην.

ᾠδὴ α'. Ἦχος πλ. δ'.

Ἄρματηλάτην Φαραῶ.

Τῷ τρισηλίῳ Βασιλεῖ καὶ πρύτανι, καὶ προμθεῖ τοῦ παντός, καὶ ἀγαθῷ μόνῳ, φυσικῶς ὑπάρχοντι, καὶ ἐνιαίαν ἔχοντι, τῆς Θεότητος δόξαν, Θεῷ μονάρχῃ προσπίπτομεν, ὕμνον τὸν τρισάγιον ᾄδοντες.

Ρῆσεις τὰς θείας καὶ χρησμούς τοὺς ἀνωθεν, μεμυημένοι σαφῶς, θεαρχικὴν φύσιν, ἐνικὴν δοξάζομεν, αἰδίου συνάνταρχον, ἐν τρισὶ τοῖς προσώποις, Πατρὶ Υἱῷ καὶ τῷ Πνεύματι, δημιουργικὴν, παντοδύναμον.

Ιερομύστης Ἀβραάμ γενόμενος, ἱεροτύπως τοπρὶν, τὸν ποιητὴν πάντων, καὶ Θεὸν καὶ Κύριον, τρισὶ μὲν ὑποστάσεσιν, ὑπεδέξατο χαίρων· τῶν δὲ τριῶν ὑποστάσεων, κράτος ἐνιαίου ἐγνώρισεν.

Θεοτοκίον.

Απειρογάμως τὸν Χριστὸν ἐκύησας, τὸν καθ' ἡμᾶς δι' ἡμᾶς, εἰληφότα φύσιν, Πάναγνε, καὶ ἄτρεπτον, κατ' ἄμφω διαμείναντα· ὃν δυσώπει ἀπαύστως, ἀμαρτιῶν μοι δωρήσασθαι, καὶ τῶν πειρασμῶν ἀπολύτρωσιν.

ᾠδὴ γ'. Ὁ στερεώσας κατ' ἀρχαῖς.

Σὲ τὸν ἀπρόσιτον Θεὸν, καὶ Βασιλέα τῆς δόξης, ἐπὶ θρόνου Ἡσαΐας κατεῖδεν, ὑψηλῶ, καὶ Χερυβὶμ, καὶ Σεραφὶμ δοξάζοντα, ἀκαταπαύστοις ὕμνοις, μοναδικὸν τρισυπόστατον.

Μόνον πατρόθεν ὡς ἐκ νῆ, γεγεννημένον τὸν λόγον, καὶ τὸ Πνεῦμα προελθὼν ἀπορρήτως, καταλληλοῖς λογισμοῖς, καὶ γραφικοῖς διδάγμασι, κατειληφότες ἕνα, Θεὸν τρισηλίον σέβομεν.

Οὖν ἀγέννητος Πατὴρ, καὶ τῆς ἰδίας οὐσίας, τὸ ἀπαύγασμα γεννήσας ἀρρέυσως, τὸν Υἱὸν φῶς ἐκ φωτός, ἐκπορευτῶς προβαλλεται, συμφυὲς φῶς τὸ Πνεῦμα, τὸ παντουργὸν καὶ ἐμότιμον.

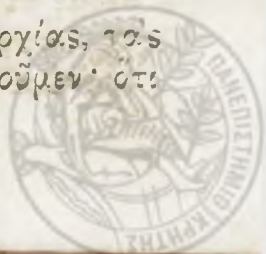
Θεοτοκίον.

Ναὸς ἐδείχθης καθαρὸς, Παρθενομήτορ Μαρῖα, τοῦ τὰ πάντα πανθενῶς καὶ πανσόφως, ὑποστήσαντος Χριστοῦ, καὶ τάξαντος καὶ φέροντος· ὃν ἐξιλέωσαί μοι, ταῖς μητρικαῖς σου δεήσεσι.

Καθίσματα. Ἦχος πλ. δ'.

Τὸ προσταχθὲν μυστικῶς.

Τῆς τρισηλίου καὶ σεπτῆς τελεταρχίας, τὰς δυναθείας οἱ πιστοὶ νῦν εὐφημοῦμεν· ὅτι

νεύματι μόνω, τὸ πᾶν συνέστησε, τὰς ἄνω χοροστασίας Ἀγγελικὰς, τὰς κάτω ἱεραρχίας Ἐκκλησιῶν, τοῦ κραυγάζειν τὸ Ἅγιος, Ἅγιος, Ἅγιος εἶ, Θεὲ ὑπεράγαθε· δόξα, ὕμνος τῷ κρείτει σου.

Δόξα, καὶ νῦν. Θεοτοκίον. Ὁμοιον.

Τὸν ἀναλλοιώτων Θεὸν ἢ τετοκυῖα, ἀλλοιούμενην εἰς αἰεὶ τῇ ἀμαρτία, ταῖς προσβολαῖς τοῦ δολίου καὶ τῇ ῥαθυμία, στερέωσον τὴν καρδίαν μου ἀγαθῇ, πρεσβείαις ταῖς μητρικαῖς σου, ὅπως καὶ γὰρ, εὐχαρίστως κραυγάζω σοι· Θεογεννητορ Μαριὰμ, ἐλέησον τὴν ποίμνην σου, ἣν ἐκτίσω πανάμωμε.

ᾠδὴ δ'. Σὺ μου ἰσχύς, Κύριε.

Ανατολή, ἐπιφανεῖσα Θεότητος, τοῖς ἐν σκότει, πᾶσαν διεσκέδασε, τὴν ἀφεγγῇ νύκτα τῶν παθῶν, καὶ δικαιοσύνης, τὸν Ἥλιον ἐξάνειλεν, ἀπλοῦν μὲν κατ' οὐσίαν, τριλαμπῇ δὲ προσώποις, ὃν ὕμνουμεν αἰεὶ καὶ δοξάζομεν.

Σεραφικοῖς, στόμασι τὸν ἀνυμνούμενον, τοῖς πηλίνοις, χεῖλεσι δοξάζομεν, μοναδικόν, καὶ τριαδικόν, Κύριον τῆς δόξης, τῇ φύσει καὶ ὑποστάσει, βοῶντες· Ὁ παντῆναξ, τοῖς σοῖς δούλοις παράσχου, τῶν ποικίλων πταισμάτων συγχώρησιν.

Συνεκτικὴν, πάντων τῶν ὄντων ἀόρατε, πανοικτίρμον, εὐσπλαγγνε, φιλόνηρωπε, Τριάς σεπτὴ καὶ θεαρχικὴ, μή μου ἐπιλάθη, τοῦ σοῦ οἰκέτου τὸ σύνολον, μηδὲ διασκεδάσης, ἣν διέδου σοῖς δούλοις, διαθήκην δι' ἀφατον ἔλεος.

Θεοτοκίον.

Ωραῖαν σέ, πάντα γενε μόνην εὐράμενος, ἐξ αἰῶνος, Λόγος ὁ προάναρχος, τὴν Ἰακώβ Κορὴ καλλονὴν, καὶ ἐν σοὶ σκηνώσας, δι' εὐσπλαγγνίαν ἀνέπλασε, τὴν φύσιν τῶν ἀνθρώπων· ὃν δυσώπει ἀπαύστως, ἀπὸ πάσης ῥυσθῆναί με θλίψεως.

ᾠδὴ ε'. Ἴνα τί με ἀπώσω.

Συναΐδισα τρία, πρόσωπα δοξάζομεν, ἓνα δὲ Κύριον, σέ τὴν θεῖαν φύσιν, διαιροῦντες ἀπλῶς καὶ συνάπτοντες, καὶ πιστῶς βοῶμεν· Θεαρχικὴ Τριάς ἀγία, τοὺς σοὺς δούλους ἐκ θλίψεως λύτρωσαι.

Ολοφύρομαι σφόδρα, διὰ τὴν ἀσθένειαν τῆς διανοίας μου, πῶς μὴ θέλων πάσχω, τὴν ἀβούλητον ὄντως ἀλλοιώσιν· διὰ τοῦτο κράζω· Ζωαρχικὴ Τριάς ἀγία, τῶν καλῶν ἐν τῇ στάσει με σύνταξον.

Νυχαγμῷ βαρυνθέντα, τῷ τῆς ἀμαρτίας με, καὶ συνωθούμενον, πρὸς θανάτου ὕπνον,

ὡς φιλόνηρωπος καὶ ὑπεράγαθος, καὶ παντελεῖμων, Θεαρχικὴ Τριάς ἀγία, κατοικτεῖρησον καὶ διανάστησον.

Θεοτοκίον.

Μητροπάρθενε Κορὴ, πάντα γενε, πανάμωμε, Θεοχαρίτωτε, ταῖς σοῖς ἰκεσίαις, τὸν Υἱὸν καὶ Θεὸν σου καὶ Κύριον, ἐξιλέωσαί μοι, καὶ τῶν παθῶν καὶ τῶν πταισμάτων, τὸν σὸν δούλον ἐκλύτρωσαι τάχιον.

ᾠδὴ ε'. Ἰλάσθητί μοι Σωτήρ.

Ε'πουρανίων νοῶν, ταξιαρχίας μιμούμενοι, μοναρχικὴ τοῦ παντός, Τριάς ὑπερούσιε, τρισαγίοις ἄσμασι, σὲ δοξολογοῦμεν, τοῖς πηλίνοις ἡμῶν στόμασι.

Τὸν κατ' εἰκόνα τὴν σὴν, τὸν ἀνθρώπον διαπλάσαντα, καὶ ἐξ ἑκ ὄντων τὸ πᾶν, σφῶς ὑποστήσαντα, Θεὸν τρισυπόστατον, προσκυνοῦ καὶ σέβω, καὶ ὕμνω, καὶ μεγαλύνω σε.

Ο'παντοκράτωρ Θεὸς, καὶ μόνος ἀπεριόριστος, ἐνοίκησον ἐν ἐμοί, δι' ἀφατον ἔλεος, τρισήλιε Δέσποτα, καὶ καταύγασόν με, καὶ συνέτισον ὦν εὐσπλαγγνος.

Θεοτοκίον.

Ναὸς ἐδειχθῆς Θεοῦ, τοῦ ἀχωρήτου πανάχραντε, ναὸν καὶ με τῆς αὐτῆς, δεῖξον θεῖας χάριτος, Παναγία Δέσποινα, ταῖς σοῖς ἰκεσίαις, καὶ συντήρησον ἀλώβητον.

Καθίσματα. Ἦχος πλ. δ'.

Τὸ προσταχθὲν μυστικῶς.

Πατέρα ἀναρχον πιστοὶ, Υἱὸν συνἀναρχον, καὶ Πνεῦμα θεῖον, ἀληθῶς ὕμνολογοῦμεν, ἀσυγχύτως, ἀτρέπτως καὶ ἀναλλοιώτως· τριάδα ἀπλὴν ἀγίαν καὶ συμφυῆ, βοῶντες σὺν τοῖς Ἀγγέλοις· Ἅγιος εἶ, Πάτερ, Υἱέ, σὺν τῷ Πνεύματι, τῷ παναγίῳ καὶ σεπτῷ, ἐλέησον οἷς ἐπλασας, κατ' εἰκόνα σου Δέσποτα.

Δόξα, καὶ νῦν. Θεοτοκίον. Ὁμοιον.

Εὐχαριστοῦμέν σοι αἰεὶ Θεοτόκε, καὶ μεγαλύνομεν ἀγνῇ καὶ προσκυνοῦμεν, ἀνυμνοῦντες τὸν τόκον σου κεχαριτωμένη, βοῶντες ἀκαταπαύστως· Σῶσον ἡμᾶς, Παρθένε παντελεῖμον, ὡς ἀγαθὴ καὶ δαιμόνων ἐξάρπασον· λογοθεσίου φοβεροῦ, ἐν ὥρᾳ τῆς ἐτάσεως, μὴ ἀίσχυνθῶμεν οἱ δούλοι σου.

ᾠδὴ ζ'. Θεοῦ συγκατάβασιν.

Σοφία ἀρρήτω σε, καὶ τῷ πελάγει τῆς ἀγαθότητος, δωρεὰν τὸν σὸν δέσλον, ἠλεημένον ἀνάδειξόν με καὶ νῦν, καθάπερ παλαι, καὶ ῥύσαι κακώσεως, Τριάς, Μονὰς, ὁ Θεός, ἀμαρτιῶν καὶ παθῶν.

Δίς.

Ο'νοῦς ὁ ἀγέννητος, Πατήρ, καὶ Λόγος ὁ γεννηθεὶς ἐξ αὐτοῦ, καὶ τὸ Πνεῦμα τὸ

Δείον, ἀκαταλήπτως ἐκπορευτὸν πεφυκός, Θεὸς μονάρχα τρισηλίε, ψάλλω σοι· Εὐλογητὸς ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν. **Θεοτοκίον.**

Νενέκρωμαι Πάναγνε, τῆς ἀμαρτίας πινὼν τὸ φάρμακον, καὶ προστρέχω σοι πίστει, τῇ τετοκυία τὸν ἀρχηγὸν τῆς ζωῆς, ταῖς σαῖς πρεσβείαις τὸν δοῦλόν σου ζώωσον, καὶ πειρασμῶν καὶ παθῶν, λύτρωσαι μόνη ἀγνή.

Ωδή η΄. Ἑπταπλασιῶς κάμινον.

Οφῶς ὑπάρχων ἄδυτον, τριλαμπές καὶ τρισηλίον, καὶ μοναρχικόν, μονοκρατές, ἀπλούστατον, Θεὸς ἀκαταλήπτως, καὶ μονοκράτως Κύριος, νῦν τὴν σκοτεινὴν, καὶ ζοφεράν με καρδίαν, καταύγασον καὶ δεῖξον, φωταυγῇ καὶ φωσφόρον, ὑμνεῖν σε καὶ δοξάζειν, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Γερωτάταις πτέρυξι, Σεραφίμ οἱ Δειότατοι, πρόσωπα καὶ πόδας, εὐλαβῶς καλύπτουσι, τὴν δόξαν μὴ φέροντες, τοῦ ἀμηχάνου καλλοῦ σου, Ἀγαθαρχικὴ Δεαρχικὴ μοναρχία, Τριάς ὑπεραγία· πλὴν ἡμεῖς ἀνυμνεῖν σε, τολμῶμεν, καὶ δοξάζειν, πιστῶς εἰς τοὺς αἰῶνας.

Κυριαρχίαν ἀναρχον, πανσθενῆ καὶ πανάγαθον, τελεταρχικὴν, ἀγαθουργὸν ἀόριστον, αἰτίαν ἀναίτιον, ποιητικὴν αἰδίων, προνοητικὴν, καὶ σωσικὴν τῶν ἀπάντων, μονάδα κατ' οὐσίαν, καὶ Τριάδα προσώποις, δοξάζω σε Θεέ μου, πιστῶς εἰς τοὺς αἰῶνας. **Θεοτοκίον.**

Επί τῆς γῆς ἀνέτειλεν, ὁ ἀνέσπερος Ἥλιος, διὰ τῆς ἐκ σῆ παρθενικῆς γεννήσεως, πανάχραντε Δέσποινα, καὶ τῆς βροτῆς ἀπήλλαξε, τῆς εἰδωλικῆς, καὶ ζοφερᾶς σκοτομήνης· διὸ καὶ νῦν με μᾶλλον, τῆς αὐτοῦ Θεαρχίας, καταύγασον ταῖς αἴγλαις, καὶ φρούρει τὸν σὸν δοῦλον.

Ωδή θ΄. Ἐξέστη ἐπὶ τούτῳ.

Τὴν πάντων Βασιλίδα καὶ παντρηγόν, ὑπεράρχιον φύσιν, ὑπέρχρονον, ζωαρχικὴν, εὐσπλαγγνον, φιλόνηρον, ἀγαθὴν, ἐναρχικὴν Τριάδα σε, νῦν δοξολογοῦντες, ἀμαρτιῶν, συγχώρησιν αἰτοῦμεν, τῷ κόσμῳ τὴν εἰρήνην, καὶ Ἐκκλησίαις τὴν ὁμόνοιαν. **Δίς.**

Ημία κυριότης καὶ τριλαμπής, ἐνικὴ Δεαρχία τρισηλίε, τῆς ὑμνητᾶς πρόσδεξαι τῆς σου ἀγαθοπρεπῶς, καὶ τῶν πταισμάτων λύτρωσαι, καὶ τῶν πειρασμῶν, καὶ τῶν δυσχερῶν, καὶ θάττον τὴν εἰρήνην, παράσχου φιλανθρώπως, ταῖς Ἐκκλησίαις, καὶ τὴν ἑνωσιν.

Θεοτοκίον.

Νηδὺν Χριστέ Σωτήρ μου παρθενικὴν, ἐνοικήσας ἐφάνης τῷ κόσμῳ σε, Δεαυδρικῶς,

ἄτρεπτος ἀσύγχυτος ἀληθῶς, καὶ καθυπέσχου πάντοτε, μετὰ τῶν σῶν δούλων εἶναι σαφῶς· διὸ τῆς σέ τεκούσης, πρεσβείαις τὴν εἰρήνην, πάση τῇ ποιμνῇ σου πρυτάνευσον.

Ἔτα τὸ. Ἄξιον ἐστὶν ὡς ἀληθῶς· καὶ τὰ λοιπὰ συνήθως, καὶ Ἀπόλυσις.

Εἰς τὸν ὀρθρον.

Μετὰ τὴν α΄. Στιχολογ. Καθίσματα Ἀναστάσιμα τῆς Ὀκτωήχου. Ἦχος πλ. δ΄.

Ανέστης ἐκ νεκρῶν, ἡ ζωὴ τῶν ἀπάντων, καὶ Ἄγγελος φωτός, ταῖς γυναῖξιν ἐβόα· Παύσασθε τῶν δακρύων, τοῖς Ἀποστόλοις εὐαγγελίσασθε· κράξατε ἀνυμνεῖν ὅτι ἀνέστη Χριστὸς ὁ Κύριος, ὁ εὐδοκήσας σῶσαι ὡς Θεός, τὸ γένος τῶν ἀνθρώπων.

Δόξα.

Ανθρωποὶ τὸ μνημά σου Σωτήρ ἐσφραγίσαντο, Ἄγγελος τὸν λίθον, ἐκ τῆς θύρας ἀπεκύλισε· Γυναῖκες ἐθεάσαντο, ἐγηγεμένον ἐκ νεκρῶν, καὶ αὐταὶ εὐηγγελίσαντο τοῖς Μαθηταῖς σου ἐν Σιών· ὅτι ἀνέστη ἡ ζωὴ τῶν ἀπάντων, καὶ διελύθη τὰ δεσμά τοῦ θανάτου· Κύριε, δόξα σοι.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Οδὲ ἡμᾶς γεννηθεὶς ἐκ Παρθένου, καὶ σαύρωσιν ὑπομείνας ἀγαθὴ, ὁ θάνατῳ τὸν θάνατον σκυλεύσας, καὶ ἐγερσιν δείξας ὡς Θεός, μὴ παρίδης οὐς ἐπλασας τῇ χειρὶ σου· δεῖξον τὴν φιλανθρωπίαν σε ἐλεῆμον· δέξαι τὴν τεκῆσάν σε Θεοτόκον, πρεσβεύσαν ὑπὲρ ἡμῶν, καὶ σῶσον Σωτήρ ἡμῶν, λαὸν ἀπεγνωσμένον.

Μετὰ τὴν β΄. Στιχολογία, Καθίσματα.

Ἦχος ὁ αὐτός. Τὸ προσταχθέν μυστικῶς.

Λευχειμονῶν ὁ Γαβριὴλ φαιδρὸς ἐπέστη, ὡς περ ἐν εἴδει ἀστραπῆς, Χριστοῦ τῷ τάφῳ, καὶ τὸν λίθον ἐκύλισεν ἀπὸ τοῦ μνημείου· καὶ φόβος μέγας συνέσχε σῆ τῆς φρενῶν, καὶ ἄφνω ἐμείναν πάντες ὡσεὶ νεκροὶ, ἀπὸ τοῦ τάφου οἱ φύλακες, καὶ τοῦ λίθου ἡ σφραγίς· Αἰσχύνθητε παράνομοι· γινώτε ὅτι ἀνέστη Χριστός.

Δόξα. Τὴν Σοφίαν καὶ Λόγον.

Αναστὰς ἐκ τῆς τάφου ὡς ἀληθῶς, ταῖς ὁσίαις προσέταξας γυναῖξιν, κηρύξαι τὴν Ἐγερσιν, Ἀποστόλοις ὡς γέγραπται· καὶ δρομαῖος ὁ Πέτρος, ἐπέση τῷ μνηματι, καὶ τὸ φῶς ἐν τῷ τάφῳ, ὀρῶν κατεπλήττετο· ὅθεν καὶ κατεῖδε τὰ ὀθονια μόνα, χωρὶς τοῦ θείου σώματος, ἐν αὐτῷ κατακείμενα· καὶ πιστεύσας ἐβόησε· Δόξα σοι,

Χριστέ ὁ Θεός, ὅτι σώζεις ἅπαντας Σωτήρ ἡμῶν·
τοῦ Πατρὸς γὰρ ὑπάρχεις ἀπαύγασμα.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Επί σοί χαίρει, Κεχαριτωμένη, πᾶσα ἡ κτίσις, Ἀγγέλων τὸ σύστημα, καὶ ἀνθρώπων τὸ γένος, ἡγιασμένε ναε, καὶ Παράδεισε λογικέ, παρθενικὸν καύχημα, ἐξ ἧς Θεὸς ἐσαρκώθη, καὶ παιδίον γέγονεν, ὁ πρὸ αἰῶνων ὑπάρχων Θεὸς ἡμῶν· τὴν γὰρ σὴν μήτραν θρόνον ἐποίησε, καὶ τὴν σὴν γαστέρα, πλατυτέραν ἕρανῶν ἀπειργάσατο. Ἐπί σοί χαίρει, Κεχαριτωμένη, πᾶσα ἡ κτίσις, δόξα σοι.

*Μετὰ τὸν Ἀωμον, τὰ Εὐλογητάρια,
καὶ ἡ Ὑπακοή. Ἦχος πλ. δ'.*

Αἱ Μυροφόροι τοῦ ζωοδότου ἐπιστάσαι τῷ μνήματι, τὸν Δεσπότην ἐζήτουν ἐν νεκρῶς τὸν ἀθάνατον· καὶ χαρᾶς εὐαγγέλια, ἐκ τοῦ Ἀγγέλου δεξάμενοι, τοῖς Ἀποστόλοις ἐμήνουν, ὅτι ἀνέστη ὁ Κύριος, παρέχων τῷ κόσμῳ τὸ μέγα ἔλεος.

*Οἱ Ἀναβαθμοὶ τοῦ Ἦχου.
Ἀντίφωνον Α'.*

Εκ νεότητός μου ὁ ἐχθρός με πειράζει, ταῖς ἡδοναῖς φλέγει με· ἐγὼ δὲ πεποιθῶς, ἐν σοί Κύριε τροποῦμαι τοῦτον.

Οἱ μισοῦντες Σιών, γεννηθήτωσαν δὴ, πρὶν ἐκσπασθῆναι, ὡς χόρτος· συγκόψει γὰρ Χριστός, αὐχένια αὐτῶν, τομῇ βασάνων.

Δόξα, καὶ νῦν.

Αγίω Πνεύματι, τὸ ζῆν τὰ πάντα, φῶς ἐκ φωτός, Θεὸς μέγας· σὺν Πατρὶ ὑμνοῦμεν αὐτό, καὶ τῷ Λόγῳ.

Ἀντίφωνον Β'.

Η καρδιά μου τῷ φόβῳ σου σκεπέσθω, ταπεινοφρονοῦσα· μὴ ὑψωθείσα ἀποπέσει, ἐκ σοῦ πανοικτίρμον.

Επί τὸν Κύριον ὀφθητικῶς ἐλπίδα, ἔδειξει τότε, ὅτε πυρὶ τὰ πάντα, κρινεῖ καὶ κολάσει.

Δόξα, καὶ νῦν.

Αγίω Πνεύματι, πᾶς τις θεῖος βλέπει καὶ προλέγει, τερατουργεῖ ὑψιστα, ἐν τρισὶν ἕνα Θεὸν μέλων· εἰ γὰρ καὶ τριλαμπεῖ, μοναρχεῖ τὸ θεῖον.

Ἀντιφωνον Γ'.

Εκείραξά σοι Κύριε, πρόσχες, κλινόν μοι τοὺς σὺς σου βουῶντι, καὶ καθαρον πρὶν ἄρης με· ἀπὸ τῶν ἐνθένδε.

Επί τὴν μητέρα αὐτοῦ γῆν, δύνων πᾶς αὐθις ἀναλύσει, τοῦ λαθεῖν βασάνους, ἢ γέρα τῶν βεβιωμένων.

Δόξα, καὶ νῦν.

Αγίω Πνεύματι, θεολογία μονὰς τρισαγία· ὁ Πατὴρ γὰρ ἀναρχος, ἐξ οὗ ἔφυ ὁ Υἱὸς ἀχρόνως, καὶ τὸ Πνεῦμα σύμμορφον, σὺνθρονον, ἐκ Πατρὸς συνεκλάμψαν.

Ἀντίφωνον Δ'.

Ιδοὺ δὴ τί καλόν, ἢ τί τερπνόν, ἀλλ' ἢ τὸ κατοικεῖν ἀδελφῆς ἅμα; ἐν τούτῳ γὰρ Κύριος, ἐπικηγείλατο ζωὴν αἰώνιαν.

Τοῦ ἐνδύματος αὐτοῦ, ὁ τὰ κρίνα τοῦ ὀγροῦ κοσμῶν, κελεύει, μὴ δεῖν φροντίζειν.

Δόξα, καὶ νῦν.

Αγίω Πνεύματι, ἐνοσιδεῖ αἰτία, πάντα ἔχεται εἰρηνοβραβεύτως· Θεὸς τοῦτο γὰρ ἐστὶ, Πατρί τε καὶ Υἱῷ ὁμοούσιον κυρίως.

Προκείμενον.

Βασιλεύσει Κύριος εἰς τὸν αἰῶνα, ὁ Θεὸς σου Σιών, εἰς γενεὰν καὶ γενεὰν.

Στίχ. Λῖνει ἡ ψυχὴ μου τὸν Κύριον.

Τὸ, Πᾶσα πνοή. Εὐαγγέλιον Ἑωθινὸν Α'. Ἀνάστασιν Χριστοῦ θεασάμενοι· ὁ Ν'. καὶ τὰ λοιπά, ὄρα σελ. 26.

Οἱ Κανόνες· ὁ Ἀναστάσιμος εἰς δ'. ὁ Σταυροναστάσιμος εἰς β'. τῆς Θεοτόκου εἰς β'. καὶ τῶν Ἀγίων εἰς ε'.

Κανὼν Ἀναστάσιμος.

Ἦχος πλ. δ'.

ᾠδὴ α'. Ὁ Εἰρμός.

» Ἀρματηλάτην Φαραῶ ἐβύθισε, τερατουργοῦσα ποτέ, Μωσαϊκῆ ράβδος, σταυροτύπως πλήξασα, καὶ διελοῦσα θάλασσαν·
» Ἰσραὴλ δὲ φυγάδα, πεζὸν ὁδίτην διέσωσεν,
» ἄσμα τῷ Θεῷ ἀναμέλποντα.

Τροπάρια.

Τὴν παντοδύναμον Χριστοῦ Θεότητα, πῶς μὴ θαυμάσωμεν; ἐκ μὲν παθῶν πᾶσι, τοῖς πιστοῖς ἀπάθειαν, καὶ ἀρθηρσίαν βλύζουσιν· ἐκ πλευρᾶς δὲ ἀγίας, πηγὴν ἀθάνατον στάζουσιν, καὶ ζωὴν ἐκ τᾶφου αἰδίου.

Ως εὐπρεπῆς ταῖς γυναῖξιν ὁ Ἀγγελος, νῦν ἐμπεφάνισται, καὶ τηλαυγῆ φέρων, τῆς ἐμφύτου σύμβολα, αὐλῆ καθαρότητος· τῇ μορφῇ δὲ μηνῶν, τὸ φέγγος τῆς ἀναστάσεως, κράζει. Ἐξηγέρθη ὁ Κύριος.

Θεοτοκίον.

Δεδοξασμένα, περὶ σοῦ λελόληνται, ἐν γενεαῖς γενεῶν, ἢ τὸν Θεὸν Λόγον, ἐν γαστρὶ χωρήσασα, ἀγνή δὲ διαμείνας, Θεοτόκε Παρρία· διό σε πάντες γεραίρομεν, τὴν μετὰ Θεοῦ προστασίαν ἡμῶν.

Κανὼν Σταυροαναστάσιμος. Ἦχος ὁ αὐτός.

ᾠδὴ α΄. Ὑγράν διοδεύσας.

Επὴρθησαν πύλαι ὄδυνηραὶ, καὶ ἔφριξαν Ἄδθ, καθορῶντες οἱ πυλωροὶ, ἐν τοῖς κατωτάτοις τὸν ἐν ὕψει, τῆς τῶν ἀπάντων ἐπέκεινα φύσεως.

Εξέστησαν τάξεις ἀγγελικαὶ, ὀρῶσαι ἐν θρόνῳ, ἰδρυμένην τῷ πατριῳ, τὴν ἔκπτωτον φύσιν τῶν ἀνθρώπων, τὴν καθειργμένην ἐν τοῖς κατωτάτοις τῆς γῆς.

Κανὼν τῆς Θεοτόκου. Ἦχος ὁ αὐτός.

ᾠδὴ α΄. Ἄσωμεν τῷ Κυρίῳ.

Αᾠχευτε Θεοτόκε, ἡ σεσαρκωμένον τὸν αἰδιον, καὶ ὑπέρθεον Λόγον, ὑπὲρ φύσιν τεκοῦσα, ὕμνουμέν σε.

Βότρυν σε ζωφόρον, τὸν τῆς παγκοσμίου, ἀποσταζόντα, γλυκασμὸν σωτηρίας, ἡ Παρθένος Χριστέ ἀπεκύησεν.

Κανὼν τῶν Ἁγίων Πάντων. Ἦχος ὁ αὐτός.

Ὁ ἡ ἀκροστιχίς.

Τῶν Ἁγίων Πάντων πολυώνυμα τάγματα μέλπων.

ᾠδὴ α΄. Ἀρματηλάτην Φαραῶ.

Τῶν σῶν Ἁγίων ἀνυμνῶν τὰ τάγματα, τῷ σῷ φωτὶ τὴν ψυχὴν, ταῖς προσευχαῖς τούτων, ἀνυγασθῆναι δέομαι· σὺ γὰρ εἶ φῶς ἀπρόσιτον, τῆς ἀγνοίας τὸν ζόφον, διώκων τοῖς σοῖς πυρσεύματι, Λόγε τοῦ Θεοῦ φωτοδότα Χριστέ.

Ως ἀνυψῶθης ἐπὶ ξύλῳ, εἴλικυσας, πρὸς σὴν ἐπίγνωσιν, τὴν τῶν ἐθνῶν πᾶσαν, κληροχίαν Δέσποτα, καὶ φωτὶ κατελάμπρυνας, τῆς ἀγίας Τριάδος, δὲ Ἀποστόλων ἀγίων σου, διῶν τὴν ἀπάτην ἀπήλασας.

Νομοθεσία σου Χριστέ πειθόμενοι, οἱ σοὶ Ἀπόστολοι, τὰ ἐπὶ γῆς πάντα, εὐσεβῶς ἀπώσαντο· καὶ τῷ φωτὶ τῆς χάριτος, κατεφάιδρυναν πᾶσαν, τὴν οἰκημένην οἱ ἔνδοξοι, εὐαγγελικῶς σε κηρύττοντες.

Αγαλλιῶμενοι Σταυρὸν οἱ Μάρτυρες, τὸν σὸν ἀράμενοι, καὶ τὸ σεπτὸν πάθος, ἀκλινῶς μιμούμενοι, τυραννικὴν οὐκ ἐπτήξαν, ἀπειλὴν οἱ γενναῖοι, οὐ πῦρ, οὐ ξίφος, οὐ μάστιγας, ἀλλ' οὐδὲ λιμὸν, οὐδὲ θάνατον. Θεοτοκίον.

Γνώμην ἀνδρείαν αἱ παρθένοι πάντα γενε, ἀναλαβοῦσαι σαφῶς, μαρτυρικοὺς ἀθλοὺς, ἀκλινῶς ὑπέμειναν, καὶ ψαλμικῶς ὀπίσω σε, τῷ Υἱῷ σου Παρθένε, ἐνθέως συναγαλλόμεναι, τῷ παρθεσικῷ προσηνέχθησαν. Καταβασία.

Ανοῖξω τὸ στόμα μου, καὶ πληρωθήσεται πνεύματος, καὶ λόγος ἐρεύξεται τῆ βα-

σιλίδι Μητρὶ, καὶ ὀφθήσομαι, φαιδρῶς πανυγυρίζων, καὶ ἄσω γηθόμενος, ταύτης τὰ θαύματα.

ᾠδὴ γ΄. Ὁ Εἰρμός.

Οστερεώσας κατ' ἀρχαῖς, νοὺς οὐρανοῦς ἐν συνέσει, καὶ τὴν γῆν ἐπὶ ὑδάτων ἐδράσας, ἐν τῇ πέτρᾳ με Χριστέ, τῆς Ἐκκλησίας στήριξον· ὅτι οὐκ ἔστι πλὴν σου, Ἄγιος μόνε φιλόνηρωπε.

Τρόπαρια.

Κατακριθέντα τὸν Ἄδθ, τῇ γεύσει τῆς ἀμαρτίας, τοῦ σαρκός σε τὸ σωτήριον πάθος, ἐδικαίωσε Χριστέ· αὐτὸς γὰρ οὐκ ὑπεύθυνος, τῇ τοῦ θανάτου πείρᾳ, πέφηνας ὁ ἀναμάρτητος.

Τῆς ἀναστάσεως τὸ φῶς, ἐξέλαμψε τοῖς ἐν σκοτει, τοῦ θανάτου καὶ σκιά καθημένοις, ὁ Θεός μου Ἰησοῦς, καὶ τῇ αὐτοῦ Θεότητι, τὸν ἰσχυρὸν δεσμεύσας, τούτῃ τὰ σκευὴ διήρπασε.

Θεοτοκίον.

Τῶν Χερουβὶμ καὶ Σεραφὶμ, ἐδείχθης ὑψηλοτέρα, Θεοτόκε· σὺ γὰρ μόνῃ ἐδέξω, τὸν ἀχώρητον Θεόν, ἐν σῇ γαστρὶ ἀμόλυντε· διὸ πιστοὶ σε πάντες, ὕμνοις αἰεὶ μακαρίζομεν.

Ἄλλος. Οὐρανιας ἀψίδος.

Απειθήσαντα πρῶην, τῇ ἐντολῇ Κύριε, τοῦ πεποιηκότος με ὄντως, σὺ ἀπεξένωσας· ὄν μορφωσάμενος, ὑπακοὴν τε παιδεύσας, σεαυτῷ ὠκείωσας διὰ σταυρώσεως.

Οσοφία τὰ πάντα, προεγνωκῶς Κύριε, καὶ τῇ σῇ συνέσει, συμπήξας τὰ ὑποχθόνια, οὐκ ἀπηξίωσας, συγκαταβάσει σου Λόγε, τοῦ Θεοῦ, ἀναστῆσαι τὸν κατ' εἰκόνα σου.

Ἄλλος. Σὺ εἶ τὸ στερέωμα.

Δὸς ἡμῖν βοήθειαν, ταῖς ἰκεσίαις σου Πάναγενε, τὰς προσβολαῖς, ἀποκρουομένη, τῶν δεινῶν περιστάσεων.

Εὔας τῆς προμήτορος, σὺ ἐπανόρθωσις γέγονας, τὸν ἀρχηγόν, τῆς ζωῆς τῷ κόσμῳ, Θεοτόκε κυήσασα.

Ἄλλος. Ὁ στερεώσας κατ' ἀρχαῖς.

Γερῶσύνην ἱεράν, οἱ Ἱερεῖς καὶ Ποιμένες, ἐνδυσάμενοι, καὶ ταύτην ἐμφρόνως, κυβερνήσαντες Χριστέ, ἀξίως κατεκόσμησαν, διδασκαλίας λόγον, ἀνωθεν ὄντως πλουτήσαντες.

Ορραιωθέντες καλλοναῖς, τῆς πρώτης καλλοποιίας, καὶ φανέντες ἀπλανεῖς ὡς φωστῆρες, οὐρανώσατε Χριστοῦ, τὴν Ἐκκλησίαν Ἄγιοι, ἄλλοθεν ἄλλος ταύτην, ποιικίως κατακοσμήσαντες.

Νόμῳ πειθόμενοι τῷ σῶ, τῶν μακαρίων οἱ δῆμοι, πολυτρόποις ἀρεταῖς φαιδρυνθέντες, ἐκλήρωσαντο μονὰς, τὰς οὐρανίους χαίροντες· ἄλλην γὰρ ἄλλος πάντες, ταύτας ἀξίως ἐπλήρωσαν.

Θεοτοκίον.

Παρθενικῆς ἀπὸ γαστροῦ, τὸν ἐκ Θεοῦ Θεὸν Λόγον, ἀπεγέννησας ἡμῖν, Θεομητορ· ὃν νεάνιδες ἀγναί, θεοπρεπῶς ἐπόθησαν, καὶ σοῦ ὀπίσω πᾶσαι, τούτῳ σαφῶς ἠκολούθησαν.

Καταβασία.

Τοὺς σοὺς ὑμολόγους Θεοτόκε, ὡς ζῶσα καὶ ἀφθονος πηγὴ, Δίασον συγκροτήσαντες, πνευματικὸν, στερέωσον· καὶ ἐν τῇ θείᾳ δόξῃ σου, στεφάνων δόξης ἀξίωσον.

Κοντάκιον τῆς Ὀκτωήχου.

Ὡς ἀπαρχὰς τῆς φύσεως.

Εξαναστάς τοῦ μνήματος, τοὺς τεθνεώτας ἡγειρας, καὶ τὸν Ἀδὰμ ἀνέστησας· καὶ ἡ Εὐὰ χροεὺει ἐν τῇ σῇ Ἀναστάσει, καὶ κόσμῳ τὰ πέρατα πανηγυρίζουσι, τῇ ἐκ νεκρῶν Ἐγέρσει σου πολυέλεε.

Ὁ Οἶκος τῆς αὐτῆς.

Τὰ τοῦ Ἄδου σκυλεύσας βασιλεία, καὶ νεκροὺς ἀναστήσας μακρόθυμε, γυναιξὶ Μυροφόροις συνήνησας, ἀντὶ λύπης χαρὰν κομισάμενος, καὶ Ἀποστόλοις σου ἐμύνησας τὰ τῆς νίκης σύμβολα, Σωτῆρ μου ζωοδότα, καὶ τὴν κτίσιν ἐφώτισας φιλόνηρωπε. Διὰ τοῦτο καὶ κόσμος συγχαίρει, τῇ ἐκ νεκρῶν Ἐγέρσει σου πολυέλεε.

Εἶτα Καθίσματα. Ἦχος πλ. δ'.

Τὴν Σοφίαν καὶ Λόγον.

Προπατόρων Πατέρων Πατριαρχῶν, Ἀποστόλων Μαρτύρων Ἱεραρχῶν, Προφητῶν καὶ Ὁσίων σε, Ἀσκητῶν καὶ Δικαίων τε, καὶ παντὸς ὀνόματος, ἐγγεγραμμένου ἐν βίβλῳ ζωῆς, τὴν ἀγίαν μνήμην, τελῶντες Χριστὲ ὁ Θεὸς, πάντας συγκινοῦμεν, εἰς πρεσβείαν δεόμενοι· Εἰρήνευσον τὸν κόσμον σου, δι' αὐτῶν ὡς φιλόνηρωπος, ἵνα πάντες βοῶμέν σοι· Ὁ Θεὸς ὁ ἐνδοξαζόμενος, ἐν βουλῇ Ἀγίων σου, σὺ ὑπάρχεις ἀληθῶς, ὁ δοξάσας ἀξίως τὴν μνήμην αὐτῶν.

Θεοτοκίον. Ὁμοιον.

Τὴν οὐράνιον πύλην καὶ κιβωτὸν, τὸ πανάγιον ἕρος, τὴν φωταυγῆ, νεφέλην ὑμνήσωμεν, τὴν οὐράνιον κλίμακα, τὸν λογικὸν Παράδεισον, τῆς Εὐὰς τὴν λύτρωσιν, τῆς οἰκουμένης πάσης τὸ μέγα κειμήλιον· ὅτι σωτηρία, ἐν αὐτῇ διεπράχθη, τῷ κόσμῳ καὶ ἀρεταῖς, τῶν ἀρχαίων ἐγκλημάτων. Διὰ τοῦτο βοῶμεν αὐτῇ·

Πρέσβευε τῷ σῶ Υἱῷ καὶ Θεῷ, τῶν Πταισμάτων ἀφεσιν δωρήσασθαι, τοῖς εὐσεβῶς προσκυνούσι τὸν πανάγιον τόκον σου.

Ὡδὴ δ'. Ὁ Εἰρμός.

» **Σ**ὺ μου ἰσχύς, Κύριε, σὺ μου καὶ δύναμις,
» σὺ Θεὸς μου, σὺ μου ἀγαλλίαμα, ὁ πα-
» τρικοὺς κόλπους μὴ λιπῶν, καὶ τὴν ἡμετέ-
» ραν πτωχείαν ἐπισκεψάμενος· διὸ σὺν τῷ
» Προφῆτῃ, Ἀββακούμ σοὶ κραυγάζω· Τῇ δυ-
» νάμει σου δόξα φιλόνηρωπε.

Τροπάρια.

Σὺ δεσμενῆ, ὄντα με λῖαν ἠγάπησας· σὺ κενώσῃ, ξένη καταβέβηκας, ἐπὶ τῆς γῆς, εὐσπλαγγνε Σωτῆρ, τῆς ἐσχρατιᾶς μου, τὴν ὕβριν μὴ ἀνηνάμενος· καὶ μείνας ἐν τῷ ὕψει, τῆς ἀχράντου σου δόξης, τὸν πρὶν ἠτιμωμένον ἐδόξασας.

Τὶ καθορᾶν, Δέσποτα νῦν οὐκ ἐξίσταται, διὰ πάθους, θάνατον λυόμενον, διὰ Σταυροῦ φεύγουσαν φθορᾶν, καὶ διὰ θανάτου, τὸν Ἀδὴν πλούτου κενούμενον; Τῆς θείας δυναστείας, σοῦ τοῦ ἐσταυρωμένου, τὸ ἐξαίσιον ἔργον φιλόνηρωπον.

Θεοτοκίον.

Σὺ τῶν πιστῶν, καύχημα πέλεις ἀνύμφευτε, σὺ, προστάτις, σὺ καὶ καταφύγιον, Χριστιανῶν, τεῖχος καὶ λιμὴν· πρὸς γὰρ τὸν Υἱὸν σε, ἐντεύξεις φέρεις πανάμωμε, καὶ σώζεις ἐκ κινδύνων, τοὺς ἐν πίστει καὶ πόθῳ Θεοτόκον ἀγγὴν σε γινώσκοντας.

Ἄλλος. Εἰσακήκοα Κύριε.

Τῷ Σταυρῷ σε προσήλωσαν, οἱ τῶν παρὰ νόμων παῖδες φιλόνηρωπε, δι' οὗ ἔσωσας ὡς εὐσπλαγγνος, τοὺς δοξάζοντάς σου τὰ παθήματα.

Αναστάς ἐκ τοῦ μνήματος, πάντας συνανέστησας τοὺς ἐν Ἄδῃ νεκροὺς, καὶ ἐφώτισας ὡς εὐσπλαγγνος, τοὺς δοξάζοντάς σου τὴν Ἀνάστασιν.

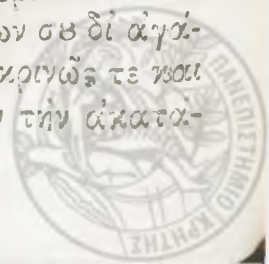
Ἄλλος. Εἰσακήκοα Κύριε.

Ητὸν στάχυν βλαστήσασα, τὸν ζωοποιὸν ἀνήροτος ἄρουρα, τὸν παρέχοντα, τῷ κόσμῳ ζῶν, Θεοτόκε σῶζε τοὺς ὑμνοῦντάς σε.

Θεοτόκον σε πάναγνε, οἱ πεφωτισμένοι πάντες κηρύττομεν· τὸν γὰρ Ἥλιον ἐκύησας, τῆς δικαιοσύνης ἀειπάρθενε.

Ἄλλος. Σὺ μου ἰσχύς, Κύριε.

Ανακραθεῖς, ὄμιλος ὁ τῶν Ἀγίων σε δι' ἀγίας, καὶ σοὶ ἐνθόμενος, εἰλικρινῶς τε καὶ καθαρῶς, ἐν ἀγαλλιάσει, χορεῖαν τὴν ἀκατα-

λυτον, Ἀγγέλοις συγχορεύει, περί σέ παντεπό-
πτα, τὸν ἀπάντων Θεόν τε καὶ Κύριον.

Νεανικῶς, ἔνδοξοι Ἱερομάρτυρες, τῶν Μαρ-
τύρων, στέφος ἀνεδήσασθε, τῷ Θεουργῷ
χρίσματι τοπρὶν, τῆς Ἱερωσύνης, ἠγλαϊσμένοι
πανόλβιοι· διὸ διπλοῦς στεφάνους, ἐπαξίως λα-
βόντες, σὺν Χριστῷ αἰωνίως ἀγάλλεσθε.

Τὸ τῆς σαρκὸς, φρόνημα ἅπαν τῷ Πνεύμα-
τι, Θεοφόροι, ὄντως ὑπετάξετε, ἀσκητι-
κῶς τούτου τὰς ὁρμὰς, τὰς ἀκατασχέτους, νη-
στεία καταμαράναντες· καὶ νῦν τῆς ἀπαθείας,
τῷ φωτὶ πυρσωθέντες, ἀμοιβὰς τὰς τῶν πόνων
εἰλήφατε.

Ὁς τοῦ Χριστοῦ, Μάρτυρες τοῦ Πρωτομάρ-
τυρος, τὰς βασάνους, ἄγαν ὑπεμείνατε,
καρτερικῶς τε καὶ γενικῶς, ὡς ἐν ἀλλοτρίοις,
ἀθλοῦντες σώμασιν ἔνδοξοι· καὶ νῦν τῆς βα-
σιλείας, κληρονόμοι δειχθέντες, τοῖς πιστοῖς τὰς
ἰάσεις πηγάζετε. **Θεοτοκίον.**

Νύμφη Θεοῦ, γέγονας Θεογεννήτρια· τὸν γὰρ
τούτου, Λόγον προαιώνιον, σωματικῶς τέ-
τοκας ἡμῖν, ἐν ᾧ καὶ γυναῖκες, ἀγίως πολιτευ-
σάμεναι, καὶ ἀθλιος παμποικίλοις, διὰ σοῦ κο-
σμηθεῖσαν, τὴν Προμήτορος πτώσιν ἀνώρθωσαν.

Καταβασία.

Τὴν ἀνεξιχνίαστον Δεῖαν βουλήν, τῆς ἐκ
τῆς Παρθένου σαρκώσεως, σοῦ τοῦ Ὑ-
ψίστου, ὁ Προφήτης Ἀββακούμ, κατανοῶν
ἐκραύγαζε· Δόξα τῇ δυνάμει σου, Κύριε.

Ὡδὴ ε'. Ὁ Εἰρμός.

- Ἴνα τί με ἀπώσω, ἀπὸ τοῦ προσώπου σου
- τὸ φῶς τὸ ἄδυτον, καὶ ἐκάλυψέ με, τὸ
- ἀλλότριον σκότος τὸν δειλαιον; ἀλλ' ἐπίσρε-
- ψόν με, καὶ πρὸς τὸ φῶς τῶν ἐντολῶν σου,
- τὰς ὁδοὺς μου κατεύθυνον δέομαι.

Τροπάρια.

Περιθέσθαι ἠνέσχου, χλαῖναν πρὸ τοῦ πάθους
σου Σῶτερ παιζόμενος, τὴν τοῦ Πρωτο-
πλάστου, περιστέλλων ἀσχήμονα γύμνωσιν, καὶ
γυμνὸς παγῆναι, ἐν τῷ Σταυρῷ ἀπαμφιάζων,
τὸν χιτῶνα Χριστέ τῆς νεκρώσεως.

Ε'κ χορὸς τοῦ θανάτου, σὺ τὴν πεπτωκυῖάν
μου ἀνωκοδόμησας, ἀνασταῖς οὐσίαν, καὶ
ἀγῆρω Χριστέ κατεσκευάσας, ἀναδείξας πάλιν,
βασιλικὴν ὡσπερ εἰκόνα, ἀφθαρσίας φωτὶ ἀ-
παστραύπτουσαν.

Θεοτοκίον.

Μητρικὴν παρρησίαν, τὴν πρὸς τὸν Υἱόν σου
κεκτημένη Πάναγνε, συγγενῆς προνοίας,
τῆς ἡμῶν μὴ παρίδης δεόμεθα· ὅτι σέ καὶ μό-

νην, Χριστιανοὶ πρὸς τὸν Δεσπότην, ἰλασμόν
εὐμενῆ προβαλλόμεθα.

Ἄλλος. Φώτισον ἡμᾶς.

Ὁ δῆγησον ἡμᾶς, τῇ δυνάμει τοῦ Σταυροῦ
σου Χριστέ· δι' αὐτοῦ γάρ σοι προσπί-
πτομεν· καὶ τὴν εἰρήνην παράσχου ἡμῖν φι-
λάνθρωπε.

Κυβέρνησον ἡμῶν, τὴν ζωὴν ὡς ὑπεράγαθος
τῶν ὑμνούντων σου τὴν Ἐγερσιν, καὶ τὴν
εἰρήνην παράσχου ἡμῖν, φιλάνθρωπε.

Ἄλλος. Ὁρθρίζοντες.

Κατεύνασον τὸν ἄστατον, κλύδωνα τῶν πα-
θῶν μου, ἡ Θεὸν κηύσασα, τὸν κυβερνή-
την καὶ Κύριον.

Λατρεύουσι τῷ τόκῳ σου, ἄχραντε Θεοτό-
κε, Ἀγγέλων τὰ τάγματα, καὶ τῶν βρο-
τῶν τὰ συστήματα.

Ἄλλος. Ἴνα τί με ἀπώσω.

Προορᾶν ὡς Προφῆται, Δεῖοι τὰ ἐσόμενα κα-
τηξιώθητε, ἃ ἐπιποθῆντες, εὐγενεῖα ψυχῆς
ἐκθάρατε, σεμνῇ πολιτεία, ὑμᾶς αὐτοὺς, ὡ
Θεοφόροι, φωτιζόμενοι σθένει τοῦ Πνεύματος.

Ὁ χορὸς τῶν Ἀγίων, νῦν ἐναγλαΐζεται Δεῖοις
χαρίσματα, οἱ πρὸ νόμου πάντες, Πα-
τριάρχαι, Προφῆται, Ἀπόστολοι, καὶ Μαρτύ-
ρων δῆμοι, καὶ Ἀσκητῶν καὶ Διδασκάλων, καὶ
Δικαίων σὺν Ἱερομάρτυσι.

Λαμπομένην ὀρώντες, τὴν τῶν σῶν Ἀγίων
ὀμήγυριν σήμερον, τῇ σῇ Σῶτερ αἴγλη,
καὶ λαμπάσιν ἀσθέστοις τῆς χάριτος, τὸν σὸν
Δεῖον πλοῦτον, τῶν ἀγαθῶν, καὶ ἀφθονίαν, ἀ-
νυμνεύμεν ἀπαύστως φιλάνθρωπε. **Θεοτοκίον.**

Υπερθαύμαστον τόκον, τὸν σὸν ἀγαπήσα-
σαι γυναῖκες πάνσεμναι, τὰ τερπνά τοῦ
βίου, εἰς οὐδὲν ἐλογίσαντο Πάναγνε, τῆς αὐ-
τῆ καὶ μόνης, ἐρωτικῶς ἐπιθυμοῦσαι, ἀγλαίας
καὶ Δείας ἐλλάμψεως. **Καταβασία.**

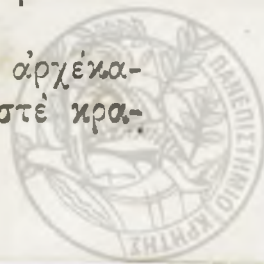
Ε'ξέστη τὰ σύμπαντα, ἐπὶ τῇ Δείᾳ δόξῃ
σε· σὺ γὰρ ἀπειρόγαμε Παρθένε, ἔσχες
ἐν μήτρᾳ τὸν ἐπὶ πάντων Θεόν, καὶ τέτοκας
ἄχρονον Υἱόν, πᾶσι τῆς ἡμετέρας σε, σωτη-
ρίαν βραβεύουσα.

Ὡδὴ ς'. Ὁ Εἰρμός.

- Ἰλάσθητί μοι Σωτήρ· πολλαὶ γὰρ αἱ ἀνο-
- μίαι μου· καὶ ἐκ βυθοῦ τῶν κακῶν, ἀνά-
- γαγε, δέομαι· πρὸς σέ γὰρ ἐβόησα· καὶ ἐ-
- πάκουσόν μου, ὁ Θεὸς τῆς σωτηρίας μου.

Τροπάρια.

Διὰ ξύλου κραταιῶς, καθεῖλέ με ὁ ἀρχέκα-
κος· αὐτὸς δὲ ἀναρτηθεὶς, Χριστέ κρα-

ταιότερον, Σταυρῶ καταβέβληκας, δειγματίσας τοῦτον, τὸν πεσόντα δὲ ἀνέστησας.

Σὺ ὠκτειρας τὴν Σιών, ἐξανατείλας τοῦ μνήματος, καινὴν ἀντὶ παλαιᾶς, τελέσας ὡς εὐσπλαγγνος, τῷ θείῳ σε αἵματι· καὶ νῦν βασιλεύεις, ἐν αὐτῇ εἰς τοὺς αἰῶνας Χριστέ.

Θεοτοκίον.

Ρυσθειήμεν τῶν δεινῶν, πταισμάτων ταῖς ἰκεσίαις σου, Θεογεννητορ ἀγνή, καὶ τύχοιμεν πάναγνε, τῆς θείας ἐλλάμφεως, τοῦ ἐκ σοῦ ἀφράστως, σαρκωθέντος Υἱοῦ τοῦ Θεοῦ.

"Αλλος. Τὴν δέησιν ἐκχεῶ.

Παλάμας ἐν τῷ Σταυρῷ ἐξήπλωσας, ἱατρῶν ἀκρατῶς τὴν ταθεῖσαν, ἐν τῇ Ἐδέμ, χεῖρα τοῦ Πρωτοπλάστου, καὶ τῆς ἰδίας χολῆς ἀπεγεύσω Χριστέ, καὶ ἔσωσας ὡς δυνατός, τοὺς δοξάζοντάς σου τὰ παθήματα.

Θανάτῃ ὁ λυτρωτῆς ἐγεύσατο, τῆς ἀρχαίας ἀποφάσεως ὅπως, καὶ τῆς φθορᾶς, τὸ βασίλειον λύσῃ· καὶ τοῖς ἐν Ἄδῃ φοιτήσας, ἀνέστησε, καὶ ἔσωσεν ὡς δυνατός, τοὺς ὑμνοῦντας αὐτοῦ τὴν Ἀνάστασιν.

"Αλλος. Χιτῶνά μοι παράσχου.

Ναόν σε τοῦ Θεοῦ καὶ κιβωτὸν, καὶ παστᾶν δα ἔμφυχον, καὶ πύλην οὐράνιον, Θεοτόκε οἱ πιστοὶ καταγγέλλομεν.

Ξοάνων καταλύτης ὡς Θεός, γεγονώς ὁ τόκος σου, Μαρία θεόνυμφε, προσκυνεῖται σὺν Πατρὶ καὶ τῷ Πνεύματι.

"Αλλος. Ἰλάσθητί μοι Σωτήρ.

Ως ἐντιμον ἐκλεκτόν, τεθέντα λίθον ἀκρόγωνον, οἱ Ἅγιοι ἐν Σιών, εὐρόντες σε Δέσποτα, κρηπίδα ἀσάλευτον, ἐκλεκτοὺς ὡς λίθους, ἑαυτοὺς ἐπωκοδόμησαν.

Νυγείσης σου τῆς πλευρᾶς, ῥανίδες αἵματος σάξασαι, σὺν ὕδατι θουργῶ, τὸν κόσμον ἀνέπλασαν, καὶ θείαν ὀμνήγυριν, τῶν Ἁγίων πάντων, εὐεργέτα προσεκάλεσαν.

Υμνοῦμεν πανευσεβῶς, Μαρτύρων νέφος τὸ ἐνθεον, τῇ χάριτι λαμπρυνθέν, καὶ λάμψαν φαιδρότερον, πορφύρα τοῦ αἵματος, καὶ τῇ ἀλουργίδι, τῆς αὐτῶν στερρᾶς ἀθλήσεως.

Θεοτοκίον.

Μητέρα παναληθῆ, Θεῶ σε πάντες γινώσκομεν, δι' ἧς φύσις γυναικῶν, ῥωσθειῖσα παναμώμε, Χριστοῦ ὑπερήθησεν, ἀρετῆς τε πάσης, εὐσεβῶς γέγονεν ἔμπλεως.

Καταβασία.

Τὴν θείαν ταύτην καὶ πάντιμον, τελῶντες ἑορτὴν οἱ θεόφρονες, τῆς Θεομήτορος,

δεῦτε τὰς χεῖρας κροτήσωμεν, τὸν ἐξ αὐτῆς τεχθέντα Θεὸν δοξάζοντες.

Κοντάκιον. Ἦχος πλ. δ'.

Ως ἀπαρχὰς τῆς φύσεως, τῷ φυτουργῷ τῆς κτίσεως, ἡ οἰκουμένη προσφέρει σοι Κύριε, τοὺς θεοφόρους Μάρτυρας· ταῖς αὐτῶν ἰκεσίαις, ἐν εἰρήνῃ βαθείᾳ, τὴν Ἐκκλησίαν σε, διὰ τῆς Θεοτόκου συντήρησον, πολυέλεε.

Ὁ Οἶκος.

Οἱ ἐν πάσῃ τῇ γῆ μαρτυρήσαντες, καὶ ἐν τοῖς οὐρανοῖς μετοικήσαντες, οἱ τὰ πάθη Χριστοῦ μιμησάμενοι, καὶ τὰ πάθη ἡμῶν ἀφαιρούμενοι, ἐνταῦθα σήμερον ἀθροίζονται, πρωτοτόκων δεικνύοντες Ἐκκλησίαν, ὡς τῆς ἄνω τὸν τύπον ἐπέχουσαν, καὶ Χριστῷ ἐκβοῶσαν· Θεός μου εἶ. Σὺ με διὰ τῆς Θεοτόκου συντήρησον, πολυέλεε.

Συναξάριον τοῦ Μηναιίου, εἶτα τὸ παρόν.

Τῇ σήμερον ἡμέρα, Κυριακῇ μετὰ τὴν Πεντηκοστήν, τὴν τῶν ἀπανταχοῦ τῆς οἰκουμένης, ἐν Ἀσίᾳ, Λιβύῃ, καὶ Εὐρώπῃ, Βορρᾶ τε καὶ Νότῳ, Ἁγίων πάντων ἑορτὴν ἑορτάζομεν.

Στίχοι.

Τοῦ Κυρίου μου πάντας ὑμνῶ τοὺς φίλους.
Εἴτις δὲ μέλλων, εἰς τοὺς πάντας εἰσίτω.

Τὴν παροῦσαν ἑορτὴν, μετὰ τὴν τοῦ παναγίου Πνεύματος καθόδον, οἱ θειότατοι Πατέρες ἡμῶν ἐθέσπισαν ἐκτελεῖν, ὡσανεὶ τρόπον τινὰ ἐνδεικνύμενοι, ὅτι ἡ τοῦ παναγίου Πνεύματος παρουσία, τοιαῦτα διὰ τῶν Ἀποστόλων ἐνήργησεν, ἀγίασασα, καὶ σοφίασας τοὺς ἀπὸ τοῦ ἡμετέρου φυράματος, καὶ εἰς ἀποπλήρωσιν τοῦ ἐκπεπτωκότος ἐκείνου τάγματος ἀγγελικοῦ, τούτους ἀποκαταστήσασα, καὶ Θεῷ διὰ τοῦ Χριστοῦ παραπέμφασα, τοὺς μὲν, διὰ τοῦ Μαρτυρίου καὶ αἵματος, τοὺς δὲ, δι' ἐναρέτου πολιτείας καὶ ἀγωγῆς· καὶ τὰ ὑπὲρ φύσιν διαπράττεται. Κάτισσε μὲν γὰρ τὸ Πνεῦμα ἐν εἶδει πυρός, φύσει τὴν ἀνωτάτω ροπήν ἔχοντος· ἀνεῖσι δὲ πρὸς τὰ ἄνω ὁ χοῦς, φύσει κατάρροπος ὢν καὶ τὸ ἡμέτερον φύραμα, πρὸ βραχείας μὲν, ἢ προσληφθεῖσα καὶ θεωθεῖσα τῷ Θεῷ Λόγῳ σὰρξ, ὑψωθεῖσα, καὶ ἐκ δεξιῶν τῆς Πατρικῆς δόξης καθίσασα· νῦν δὲ καὶ πάντας ἔλκει τοὺς βουλομένους, ὡς ἡ ὑπόσχεται, ὡσπερ τοῦ Θεοῦ Λόγου ἐνδεικνυμένου τὰ τῆς καταλλαγῆς ἔργα, καὶ τί τὸ σκοπιμώτατον τέλος τῆς πρὸς ἡμᾶς διὰ σαρκὸς παρουσίας αὐτοῦ καὶ οἰκονομίας· ὅτι τοὺς πρὶν ἀπωσμένους εἰς ἔνωσιν καὶ φιλίαν ἁγίου Θεοῦ, τὸν ἀγνώμονα ἐξ ἔθνων λαὸν τῆς ἀνθρωπίνης φύσεως, οἰκεῖ τινὰς ἀπαρχὰς, προσφερούσας Θεῷ, τοὺς ἐν ταύτῃ διαγερόντως εὐδοκίμησαντες. Καθ' ἕνα μὲν οὖν τρόπον, οὕτω τὴν τῶν Ἁγίων πάντων ἑορτὴν ἑορτάζομεν.

Κατὰ δεύτερον δὲ, ἐπειδὴ πολλοὶ μὲν εὐηρέστησαν τῷ Θεῷ, δι' ἀρετῆν δὲ ἄκραν, καὶ ἀλλοτρόπως ἀνώνομοι παρ' ἀνθρώποις ἐγένοντο, ἢ καὶ διὰ τινὰ ἴσως τῶν ἀνθρωπίνων, πολλὴν δὲ ὁμῶς πρὸς Θεὸν δίξαν ἔχοντες. Ἡ καὶ ὅτι, πολλοὶ μὲν κατὰ Χριστὸν ἐπολιτεύσαντο ἐν Ἰουδαίᾳ, καὶ Αἰγυπτίαις, καὶ Ἀραβί, Μεσοποταμίᾳ τε καὶ Φρυγίᾳ, καὶ

τοῖς ἄνωθεν τοῦ Εὐξείνου· ἐτι δὲ ἐν πάσῃ τῇ Ἑσπέρα, ἄχρι καὶ αὐτῶν τῶν Βρετανικῶν νήσων· ἀπλῶς εἶπειν, ἐν Ἀνατολῇ καὶ Δύσει· οὐκ ἦν δ' εὐπετές τούτους ἅπαντας ὡς χρεῶν τιμῆσαι, διὰ τὴν ἀπειρίαν, καθά ἡ Ἐκκλησιαστικὴ παρελήφθη συνήθεια. Ἴνα τοίνυν καὶ τὴν παρ' ἐκείνων πάντων βοήθειαν ἐπισπώμεθα, ὅπου δὴποτε γῆς τῷ Θεῷ εὐηρέστησαν, ἄλλως τε, καὶ διὰ τοὺς ἐπιγεννησμένους ἴσως Ἀγίους, τὴν τῶν Ἀγίων πάντων Ἑορτὴν οἱ Δειότατοι Πατέρες ἐορτάζειν ἐθέσπισαν, πάντας τοὺς τε πρότερον καὶ ὕστερον, ἀφανεῖς τε καὶ ἐμφανεῖς (ὅσους δὴ τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιον, σκηνῶσαν ἠγάσσε), τιμῶντες καὶ συμπεριλαμβάνοντες.

Ἡ καὶ τρίτον· ἐχρῆν τοὺς κατὰ μέρος ἐφ' ἐκάστης ἡμέρας ἐορταζομένους Ἀγίους, καὶ μιᾷ συναχθῆναι ἡμέρᾳ· ἵνα δειχθεῖν, ὡς ὑπὲρ ἑνὸς Χριστοῦ ἠγωνίσαντο, καὶ πάντες τὸ αὐτὸ τῆς ἀρετῆς ἰδραμον στάδιον, καὶ οὕτω πάντες, ὡς ἑνὸς Θεοῦ δούλοι, ἀξίως ἐστεφανώθησαν, καὶ τὴν Ἐκκλησίαν οὕτοι συνέστησαν, τὸν ἄνω κόσμον ἀναπληρώσαντες· διερεθίζοντες δὲ καὶ ἡμᾶς, τὸν ἴσον ἀγῶνα τούτοις ἀνύειν, διάφορον ὄντα καὶ πολυειδῆ, πρὸς ὃ, τι, ἕκαστος ἔχει δυνάμει, ἅλη προθυμίᾳ ἐπέιγεσθαι.

Τούτοις δὴ τοῖς ἀπ' αἰῶνος Ἀγίοις ἅπασι, Λέων ὁ αἰοδιμος καὶ σωφρότατος Βασιλεὺς, ναὸν μέγιστον καὶ περικαλλῆ ἀνεδείματο· ἐγγιστα δὲ ἐστὶν οὗτος τοῦ τῶν ἁγίων Ἀποστόλων νεῶ, τῆς Κωνσταντίνου ἐντός, τὰ μὲν πρῶτα, Θεοφανοὶ τῇ αὐτοῦ πρώτῃ, ὡς φασὶ, γυναικί, τοῦτου οἰκοδομῶν, εὐαρεστησάση κατ' ἄκρον τῷ Θεῷ· καὶ τὸ δὴ παράδοξον, ἐν μέσῳ Σορύβων, καὶ τῶν βασιλείων ἐντός. Ἐπεὶ δὲ τῇ Ἐκκλησίᾳ κοινωσάμενος τὸν σκοπὸν οὐκ ἔσχε πειθομένην ταύτην τῷ αὐτοῦ Δελτήματι· ἅμα μὲν τὸ τοῦ Βασιλέως ἔχουσαν φρόνημα, ὁμοῦ δὲ καὶ μὴ δεῖν εἶναι λογισαμένην τὴν χθίς, καὶ πρότεριτα βασιλικὴ φαντασίᾳ, καὶ τρυφῇ φθειρομένην, ἐξ αὐτῆς οὕτως τιμῆσαι, ὡς καὶ ναῶν σεμνῆναι μεγαλοπρεπεῖ τε καὶ ἐξαισίῳ, μὴ καὶ τοῦ χρόνου παρασχόντος ταύτῃ τὸ τίμιον, καὶ σεβάσμιον, καὶ ὅτι τῷ Θεῷ εὐηρέστησεν· ὁ σωφρότατος Βασιλεὺς, συνευδοκῶσης καὶ τῆς Ἐκκλησίας ἀπάσης, τὸν ἀνεγερθέντα δέμεν τοῖς ἅπαντα τοῦ τῆς γῆς πᾶσιν Ἀγίοις ἀνέθετο, εἰπὼν· εἰ καὶ Θεοφανῶ Ἀγία, μετὰ τούτων πάντων συναριθμείσθω.

Ἐγὼ δὲ οἶμαι, κἀντεῦθεν ἐπὶ μᾶλλον σχεῖν τὴν ἀρχὴν, καὶ τὴν παροῦσαν Ἑορτὴν ἐορτάζεσθαι, οὖσαν καὶ πρότερον· τούτου δὲ χάριν καὶ ὕστεραν τῷ Τριῳδίῳ κείσθαι, ἀρδὴν πάσας τὰς Ἑορτάς περικλείουσαν ὡς φραγμὸν. Ἡ γὰρ τῆς Ἐκκλησίας εὐταξία τε καὶ κατάστασις, κἂν ἄνωθεν ἤρξατο, κατ' ἐλίγον ἀριστα καθισταμένη, καὶ ὡς ἐχρῆν, ἀλλ' οὖν ἐν ταῖς ἡμέραις τοῦ Βασιλέως τούτου, εἰς τὸ παντελὲς κατέστη καὶ ἐτυπώθη, ὡς νῦν ἔχει τάξεώς τε, καὶ καταστάσεως. Τὸ δὲ Τριῳδίον, ὡς ἐν βραχεῖ φάναι, περιέχει ἐντός διηγουμένον ἐμμελῶς, ὅσα Θεὸς περὶ ἡμᾶς ἀρρήτοις λόγοις ἐνήργησε· τὴν τοῦ Διαβόλου ἐξ οὐρανοῦ ἐκπτώσιν, διὰ τῆς πρώτης παρακοῆς· τὴν ἐξορίαν τοῦ Ἀδάμ καὶ παράδασιν· τὴν δὲ ἡμᾶς τοῦ Θεοῦ Λόγου οἰκονομίαν ἀπασαν· καὶ ὅπως εἰς οὐρανοὺς διὰ τοῦ ἁγίου Πνεύματος, αὐθις ἀνεβιβάσθημεν, καὶ τὸ ἐκπεπρωκὸς ἐκεῖνο τάγμα ἀνεπληρώσαμεν, ὃ διὰ τῶν Ἀγίων γνωρίζεται.

Ἰστίον δὲ, ὡς ἅπαντα νῦν ἐορτάζομεν, ὅσα ἀγαθοδοτῶς ἠγάσσε τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιον· λέγω δὴ τοὺς ὑψηλοτάτους καὶ ἁγιαστικούς νόας, τὰ ἐννέα δηλαδὴ τάγματα· τοὺς Προπάτορας καὶ Πατριάρχας· τοὺς Προφῆτας, καὶ τὰς ἱερὰς Ἀποστόλους· τοὺς Μαρτυρας, καὶ τοὺς Ἱεράρχας· τὰς Ἱερομάρτυρας καὶ Ὁσιομάρτυρας· τοὺς Ὁσίους, καὶ Δικαίους, καὶ ἅπασας τῶν ἁγίων γυναικῶν χορείας, καὶ τοὺς ἄλλους ἅπαντας ἀνωμότους Ἀγίους· μεθ' ὧν ἕστωσαν καὶ οἱ ἐπιγεννησόμενοι. Πρὸ δὲ πάντων, καὶ ἐν πᾶσι καὶ μετὰ πάντων, τὴν τῶν Ἀγίων Ἀγίαν, τὴν ὑπεραγίαν, καὶ αὐ-

τῶν ὑπερασυγκρίτως κρείττενα τῶν ἀγγελικῶν ταγμάτων, τὴν Κυρίαν ἡμῶν καὶ Δέσποιναν Θεοτόκον, Μαρίαν τὴν ἀειπαρθένον.

Ταῖς τῆς ἀχράντου σου Μητρὸς πρεσβείαις, Χριστέ ὁ Θεὸς, καὶ πάντων τῶν ἀπ' αἰῶνος Ἀγίων σου, ἐλέησον καὶ σῶσον ἡμᾶς, ὡς μόνος ἀγαθὸς καὶ φιλόανθρωπος. Ἀμήν.

ᾠδὴ ζ. Ὁ Εἰρμός.

• Θεοῦ συγκατάθασιν, τὸ πῦρ ἠδέσθη ἐν
• Βαβυλῶνι ποτέ· διὰ τοῦτο οἱ Παῖδες,
• ἐν τῇ καμίνῳ ἀγαλλομένῳ ποδί, ὡς ἐν λει-
• μῶνι χορεύοντες ἐψαλλον· Εὐλογητὸς ὁ Θεός,
• ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Τροπάρια.

Ἡ ἔνδοξος κένωσις, ὁ Δεῖος πλοῦτος τῆς σῆς πτωχείας Χριστέ καταπλήττει Ἀγγέλους, Σταυρῷ ὀρώντάς σε καθηλούμενον, διὰ τὸ σῶσαι τοὺς πίστει κραυγάζοντας· Εὐλογητὸς ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Τῇ Δείᾳ καθοδῶ σου, φωτὸς ἐπλήσθη τὰ καταχθόνια, καὶ τὸ σκότος ἠλάθη, τὸ πρὶν διῶκον· ὅθεν ἀνέστησαν, οἱ ἀπ' αἰῶνος δεσμῶται κραυγάζοντες· Εὐλογητὸς ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Τριαδικόν.

Ἀ πάντων μὲν Κύριον, ἑνὸς δὲ μόνου μονογενοῦς Υἱοῦ, ὀρθοδόξως Πατέρα, Θεολογούντες σὲ καταγγέλλομεν, καὶ ἐν εἰδότες σου ἐκπορευόμενον Πνεῦμα εὐθές, συμφυές καὶ συναϊδίον.

Ἄλλος. Οἱ ἐκ τῆς Ἰουδαίας.

Σωτηρίαν εἰργάσω, μέσον τῆς οἰκουμένης, προφητικῶς ὁ Θεός· ὑψωθείς γὰρ ἐν ξυλῶ πάντας ἀνεκαλέσω, τοὺς ἐν πίστει κραυγάζοντας· Ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν, Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Ἀ ναστάς ἐκ τοῦ τάφου ὡς ἐξ ὕπνου οἰκτίρμον, πάντας ἐρρύσω φθορᾶς· ἡ κτίσις δὲ πιστοῦται, διὰ τῶν Ἀποστόλων, κηρυττόντων τὴν Ἐγερσιν· Ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν, Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Ἄλλος. Οἱ ἐκ τῆς Ἰουδαίας.

Παρθενικῆς ἐκ νηδύος, σαρκωθεῖς ἐπεφάνης εἰς σωτηρίαν ἡμῶν· διό σου τὴν Μητέρα εἰδότες Θεοτόκον, εὐχαρίστως κραυγάζομεν· Ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν, Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Ράβδος ἔφυς Παρθένη, Ἰεσσαὶ ἐκ τῆς ρίζης ἡ παμμακάριστος, καρπὸν ἀνθηφοροῦσα, σωτήριον τοῖς πίστει, τῷ Υἱῷ σου κραυγάζουσιν· Ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν, Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

"Αλλος. Θεοῦ συγκατάβασιν.

Αγίων τὰ τάγματα, τὸν ἐν Ἀγίοις ἀναπαύμενον, ἀσιγήτως ὑμνοῦντα, τρυφῆς ἐνθέου νῦν ἀπολαύουσι, καὶ γεγηθότες χορεύουσι ψάλλοντες· Εὐλογητὸς ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Ταῖς θείαις ἐλλάμψεσι, τῆς τρισηλίου φωτοχυσίας σεπτῶς, τῶν Ἀγίων οἱ δῆμοι, περιλαμφθέντες μονάδα τρισάριθρον, θεολογοῦσι Πατέρα συνάναρχον, καὶ τὸν Υἱὸν εὐσεβῶς, καὶ Πνεῦμα ἅγιον.

Αφράστῳ τῇ δόξῃ σου, ὅταν ὀφθήσῃ Θεὸς ἐν μέσῳ θείων, τὰς ἀξίας παρέχων ἐνὶ ἑκάστῳ, καὶ τοὺς στεφάνους διδούς, τότε τοὺς πάντας ἀξιώσον ψάλλειν σοι· Εὐλογητὸς ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Γηθόμενοι μέλψωμεν, τὴν τῶν Ἀγίων πάντων ὁμήγυριν, ἐκ παντὸς κροτουμένην, καὶ γένους ἅμα, καὶ ἀξιώματος καὶ πολιτείας, καὶ τούτους συμπάλλωμεν· Εὐλογητὸς ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Θεοτοκίον.

Μαρίαν τὴν ἄχραντον, καὶ παναγίαν Θεογεννήτριαν, αἱ νεάνιδες πᾶσαι, χορείαν θείαν ἅμα στησάμεναι, μεγαλοφώνως, Ἀγγέλου, βοήσατε, ἢ τῆς χαρᾶς τὴν πηγὴν ἡμῖν βλυστάουσα.

Καταβασία.

Οὐκ ἐλάτρευσαν, τῇ κτίσει οἱ θεόφρονες, παρὰ τὸν κτίσαντα, ἀλλὰ πυρὸς ἀπειλήν, ἀνδρείως πατήσαντες, ἔχαιρον ψάλλοντες· Ὑπερῦμνητε, τῶν Πατέρων Κύριος, καὶ Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Ὡδὴ ἢ Ὁ Εἶρμός.

- » **Ε**πταπλασίως κάμινον, τῶν Χαλδαίων ὁ
- » **Ε**τύραννος, τοῖς θεοσεβέσιν, ἐμμανῶς ἐξέκαυσε· δυναίμει δὲ κρείττονι, περισωθέντας
- » **τ**ήτους ἰδῶν, τὸν δημιουργόν, καὶ λυτρωτὴν,
- » **ἀ**νεβόα, οἱ παῖδες εὐλογεῖτε, ἱερεῖς ἀνυμνεῖτε,
- » **λ**αὸς ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Τροπάρια.

Τῆς Ἰησοῦ Θεότητος, ἢ ὑπέρθεος δύναμιν, ἐν τοῖς κατ' ἡμᾶς, θεοπρεπῶς ἐξέλαμψε· σαρκὶ γὰρ γευσάμενος, ὑπὲρ παντὸς θανάτου Σταυροῦ, ἔλυσε τοῦ Ἄδου τὴν ἰσχύν· Ὁν ἀπαύστως, οἱ παῖδες εὐλογεῖτε, ἱερεῖς ἀνυμνεῖτε, λαὸς ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Οσταυρωθεὶς ἐγήγερται· ὁ μέγιστος ἀνὴρ ἠνθησεν· ὑπὸ τῆς ζωῆς γὰρ τὸ θνητὸν κα-

τεπόθη· Οἱ παῖδες εὐλογεῖτε, ἱερεῖς ἀνυμνεῖτε, λαὸς ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Τριαδικόν.

Τρισσοφαῖ Θεότητα, ἐνιαίαν ἐκλάμπουσαν, αἴγλην ἐκ μιᾶς τρισυποστάτου φύσεως, Γεννήτορα ἀναρχον, ὁμοφυᾶ τε Λόγον Πατρός, καὶ συμβασιλεῦον ὁμοούσιον Πνεῦμα, οἱ παῖδες εὐλογεῖτε, ἱερεῖς ἀνυμνεῖτε, λαὸς ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

"Αλλος. Νικηταὶ τυράννου.

Τὸν ἐπὶ τοῦ ξύλου, χεῖράς μοι ἐκτείναντα τῷ γυμνωθέντι, καὶ καλούμενόν με, τῇ αὐτοῦ εὐσχήμονι θάλψαι γυμνώσει, εὐλογεῖτε πάντα τὰ ἔργα τὸν Κύριον, καὶ ὑπερυψοῦτε αὐτὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Τὸν ἐκ κατωτάτου, Ἄδου με ὑψώσαντα τὸν πεπτωκότα, καὶ τῇ ὑψιθρόνῳ, δόξῃ τοῦ Γεννήτορος τετιμηκότα, εὐλογεῖτε πάντα τὰ ἔργα τὸν Κύριον, καὶ ὑπερυψοῦτε αὐτὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

"Αλλος. Τὸν Βασιλέα τῶν οὐρανῶν.

Τῶν ἐναντίων τὰς θελκτικὰς καὶ φλογώδεις κατ' ἡμῶν κατὰσβεσον βολίδας, ὅπως σε ὑμνῶμεν, Ἄγνη εἰς τοὺς αἰῶνας.

Υπερφυῶν τὸν δημιουργόν καὶ Σωτῆρα, Θεὸν Λόγον τέτοκας Παρθένε· ὅθεν σε ὑμνῶμεν, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

"Αλλος. Ἐπταπλασίως κάμινον.

Αγαλλιᾶσθε Μάρτυρες, οἱ Προφῆται, Ἀπόστολοι, Ἱερομαρτύρων ὁ σεπτὸς κατάλογος, Δικαίων Ὁσίων τε, καὶ Διδασκάλων θείος χορὸς, σὺν ταῖς Μυροφόροις γυναίξιν μελωδοῦντες· Οἱ παῖδες εὐλογεῖτε, ἱερεῖς ἀνυμνεῖτε, λαὸς ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Τῆς ὑπὲρ νοῦν λαμπρότητος, ἐμφορούμενοι Ἄγιοι, θείας εὐφροσύνης καὶ χαρᾶς πληρούμενοι, θεοὶ χρηματίζετε, τῇ πρὸς Θεὸν ἐγγύτητι ταῖς θεουργικαῖς μαρμαρυγαῖς ὁμιλοῦντες, καὶ δόξης τῆς ἀφράστου, φωτισθέντες ἀκτῖσι, Χριστὸν ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Αναφανέντες Ἄγιοι, ὡς φωστῆρες πολύφωτοι, τὸν τῆς Ἐκκλησίας, οὐρανὸν φαιδρύνετε, ποικίλοις χαρίσμασι, καὶ διαφόροις κάλλεσιν, ἐν δικαιοσύνῃ, σωφροσύνῃ, ἀνδρείᾳ, φρονήσει τε, βρωίντες· Ἱερεῖς ἀνυμνεῖτε, λαὸς ὑπερυψοῦτε Χριστὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Θεοτοκίον.

Μετ' εὐφροσύνης ἅπασαι, γυναικῶν αἱ θεῖες φρονες, αἱ τελειωθεῖσαι, ἐν Χριστῷ τῷ

Πνεύματι, Παρθένον τὴν ἄχραντον, καὶ ἀληθῆ Μητέρα Θεοῦ, τὴν ἐκ τῆς κατάρτας, τῆς προμήτορος Εὐας, ἡμᾶς λυτρωσαμένην, τανῦν περικυκλοῦσαι, τὸν ταύτης ἀνυμνεῖτε, καρπὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Καταβασία.

Παῖδας εὐαγεῖς ἐν τῇ καμίνῳ, ὁ τόκος τῆς Θεοτόκου διεσώσατο, τότε μὲν τυπούμενος· νῦν δὲ ἐνεργούμενος, τὴν οἰκουμένην ἅπασαν ἀγειρεῖ ψάλλουσαν· Τὸν Κύριον ὑμνεῖτε τὰ ἔργα, καὶ ὑπεριψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ὦδὴ Δ'. Ὁ Εἰρμός.

» **Ε**'ξέστη ἐπὶ τούτῳ ὁ οὐρανός, καὶ τῆς
» γῆς κατεπλάγη τὰ πέρατα· ὅτι Θεός,
» ὡφθη τοῖς ἀνθρώποις σωματικῶς, καὶ ἡ γαστήρ σου γέγονεν, εὐρυχωρότερα τῶν οὐρανῶν· διό σε Θεοτόκε, Ἀγγέλων καὶ ἀνθρώπων, ταξιαρχία μεγαλύνουσι.

Τροπάρια.

Τῆ Δεία καὶ ἀνάρχῳ φύσει ἀπλοῦς, πεφυκῶς συνετέθης προσλήψει σαρκὸς, ἐν σεαυτῷ, ταύτην ὑποστήσας Λόγε Θεοῦ, καὶ πεπονθῶς ὡς ἄνθρωπος, ἔμεινας ἐκτὸς πάθους ὡς Θεός· διό σε ἐν οὐσίαις, δυσὶν ἀδιαιρέτως, καὶ ἀσυγχύτως μεγαλύνομεν.

Πατέρα κατ' οὐσίαν τὴν Δεϊκὴν, ὡς δὲ φύσει γενόμενος ἄνθρωπος, ἔφη Θεόν, Ὑψιστε τοῖς δούλοις συγκατιῶν, ἐξαναστάς τοῦ μνήματος, χάριτι Πατέρα τῶν γηγενῶν, τιθεὶς τὸν κατὰ φύσιν, Θεόν τε καὶ Δεσπότην, μεθ' οὗ σε πάντες μεγαλύνομεν.

Θεοτοκίον.

Οράθης ὡ Παρθένε Μητὴρ Θεοῦ, ὑπὲρ φύσιν τεκοῦσα ἐν σώματι, τὸν ἀγαθόν, Λόγον ἐκ καρδίας τῆς ἑαυτοῦ, ὃν ὁ Πατὴρ ἠρέυξατο, πάντων πρὸ αἰώνων ὡς ἀγαθός· ὃν νῦν καὶ τῶν σωμάτων, ἐπέκεινα νοοῦμεν, εἰ καὶ τὸ σῶμα περιβέβληται.

Ἄλλος. Ἐφριξε πᾶσα ἀκοή.

Θεοῦ σε φύσει τὸν Υἱόν, συλληφθέντα ἐν γαστρὶ ἐπιστάμεθα, τῆς Θεομήτορος, καὶ γεγονότα δι' ἡμᾶς ἄνθρωπον, καὶ καθορῶντες ἐν Σταυρῷ, τῇ φύσει μὲν πάσχοντα τῆς ἀνθρωπότητος, ἀπαθῆ δὲ ὡς Θεὸν διαμείναντα.

Λέλυται σκότος ἀμειδές, ἐκ τοῦ Ἄδου γὰρ ἀνέτειλεν Ἥλιος, δικαιοσύνης Χριστός, τῆς γῆς φωτίζων πάντα τὰ πέρατα, λάμπων θεότητος φωτὶ, οὐράνιος ἄνθρωπος, Θεὸς ἐπίγειος· ὃν ἐν φύσει διτταῖς μεγαλύνομεν.

Ἄλλος. Κυρίως Θεοτόκον.

Χαρᾶς καὶ εὐφροσύνης, πλήρης σε ἡ μνήμη, τοῖς προσιοῦσιν ἰάματα βρύουσα, καὶ εὐσεβῶς Θεοτόκον σὲ καταγγέλλουσι.

Ψάλμοις σε ἀνυμνοῦμεν, Κεχαριτωμένη, καὶ ἀσιγήτως τὸ Χαῖρε προσάγομεν· σὺ γὰρ ἐπήγασας πᾶσι τὴν ἀγαλλίασιν.

Ἄλλος. Ἐξέστη ἐπὶ τούτῳ.

Ελπιδι καὶ ἀγάπῃ θωρακισθὲν, καὶ πιστῶς πεφραγμένον τὸ σύνταγμα, τῶν ἐκλεκτῶν, πάσας τῶν τυράννων τὰς ἀπειλὰς, τοὺς αἰκισμοὺς καὶ μάστιγας, χαίροντες ὑπέμειναν εὐκλεῶς, Χριστὸν πεπλουτηκότες, νικοποιὸν ἐν ἁθλοῖς, τῆς ἀληθείας πρωτομάρτυρες.

Λιμένα σωτηρίας τὸν Βαπτιστὴν, Ἀποστόλους, Προφήτας καὶ Μάρτυρας σὺν Ἀσκηταῖς, Δείους Διδασκάλους, καὶ Ἱερεῖς, Πατριαρχῶν τε σύλλογον, καὶ Ἱερομάρτυρας εὐκλεεῖς, γυναῖκας φιλοθέους, Ὁσίους καὶ Δικαίους, νῦν ἐπαξίως εὐφημήσωμεν.

Πυρὶ δοκιμασθέντες τῶν πειρασμῶν, καὶ τρυφαῖς μὴ θελθέντες ἀγάλλεσθε, εἰλικρινῶς θρόνῳ τοῦ Δεσπότητος φωτοειδεῖ, παρεστηκότες ἐνδοξοὶ, δῆμος τῶν Ἀγίων ἐν οὐρανοῖς, λυθέντων τῶν ἐσόπτρων, σικῆς τε παρεμμένης, τῆς ἀληθείας ταῖς ἐμφάσεσι.

Θεοτοκίον.

Οράθης διεστώτων συναπτικῆ· διὰ σοῦ γὰρ Ἀγγέλοις ὁμόσκηνοι, ἐν οὐρανοῖς, ἄνθρωποι γεγόνασιν ἀληθῶς, καὶ μαρτυροῦσι τάγματα, πάντων τῶν Ἀγίων νῦν σὺν αὐτοῖς, ὑμνεῖντες τὸν σὸν τόκον, Παρθένε Θεοτόκε, ἐν αἰώνιοις μελωδήμασι.

Καταβασία.

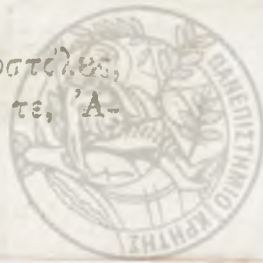
Απας γηγενῆς, σκιρτάτω τῷ πνεύματι, λαμπραδουχούμενος· πανηγυρίζετω δὲ, αὐλῶν Νῶν φύσις γεραίρουσα, τὴν ἱεράν πανήγυριν, τῆς Θεομήτορος, καὶ βοάτω· Χαίροις παμμακάριστε, Θεοτόκε ἀγνή ἀειπάρθενε.

Ἐξαποστειλᾶριον τῆς Ὀκτωήχου. Αὐτόμελον:
Ἦχος β'.

Τοῖς Μαθηταῖς συνέλθωμεν, ἐν ὄρει Γαλιλαίας, πίστει Χριστὸν θεάσασθαι, λέγοντα ἐξουσίαν, λαβεῖν τῶν ἄνω καὶ κάτω· μάθωμεν πῶς διδάσκει, βαπτίζειν εἰς τὸ ὄνομα, τοῦ Πατρὸς ἔθνη πάντα, καὶ τοῦ Υἱοῦ, καὶ ἀγίου Πνεύματος, καὶ συνεῖναι, τοῖς μύσταῖς ὡς ὑπέσχετο, ἕως τῆς συντελείας.

Ἔτερον τῶν Ἀγίων. Ὁμοιον.

Τὸν Βαπτιστὴν καὶ Ἐρσδρομον, Ἀποστόλου, Προφήτας, Μάρτυρας, Ἱεράρχας τε, Ἀ-

σητάς καὶ Ὁσίους, Ἱερομάρτυρας ἅμα, φιλο-
θέους γυναῖκας, καὶ τοὺς Δικαίους ἅπαντας,
καὶ Ἀγγέλων τὰς τάξεις, χρεωστικῶς, ὕμνοι
καταστέφωμεν δυσωποῦντες, τῆς δόξης τῶν
τεύξασθαι, πρὸς Χριστοῦ τοῦ Σωτῆρος.

Θεοτοκίον. Ὁμοιον.

Ο ἄνω δοξαζόμενος, θεϊκῶς ὑπ' Ἀγγέλων
κόλπων πατρῶν ἄχραντε, μὴ ἐκστάς
ἀπορρήτως, τοῖς κάτω συνανεστράφη· σὺ δὲ
ταύτης ὑπῆρξας, τῆς σωτηρίας πρόξενος, ἐξ
ἀγνῶν σου αἱμάτων, τούτῳ Ἀγνή, ὑπὲρ λόγον
σάρκα δανεισαμένη· ὃν αἴτησαι τοῖς δούλοις
σου, λύτρον δοῦναι πταισμάτων.

*Εἰς τοὺς Αἴνους, ἰστώμεν Στίχους ἢ καὶ
ψάλλομεν Στιχηρὰ Ἀναστάσιμα ε. καὶ τῶν
Ἀγίων γ'.*

Στιχηρὰ Ἀναστάσιμα. Ἦχος πλ. δ'.

Κύριε, εἰ καὶ κριτηρίῳ παρέστης, ὑπὸ Πι-
λάτου κρινόμενος, ἀλλ' οὐκ ἀπελείφθης
τοῦ θρόνου, τῷ Πατρὶ συγκαθεζόμενος· καὶ
ἀναστὰς ἐκ νεκρῶν, τὸν κόσμον ἠλευθέρωσας,
ἐκ τῆς δουλείας τοῦ ἀλλοτρίου, ὡς οἰκτίρμων
καὶ φιλάνθρωπος.

Κύριε, ὄπλον κατὰ τοῦ Διαβόλου, τὸν Σταυ-
ρόν σου ἡμῖν δέδωκας· φρίττει γὰρ καὶ
τρέμει, μὴ φέρων καθορᾶν αὐτοῦ τὴν δύναμιν·
ὅτι νεκροὺς ἀνίστα, καὶ θάνατον κατήργησε·
διὰ τοῦτο προσκυνοῦμεν, τὴν ταφὴν σε καὶ τὴν
ἐγερσιν.

Κύριε, εἰ καὶ ὡς θνητὸν ἐν μνημείῳ, Ἰου-
δαῖοί σε κατέθεντο, ἀλλ' ὡς βασιλέα ὑ-
πνοῦντα, στρατιῶται σὲ ἐφύλαττον· καὶ ὡς
ζωῆς θησαυρὸν, σφραγίδι ἐσφραγίσαντο· ἀλλὰ
ἀνέστης, καὶ παρέσχες, ἀφθαρσίαν ταῖς ψυχαῖς
ἡμῶν.

Ο ἄγγελός σου, Κύριε, ὁ τὴν ἀνάστασιν κη-
ρύξας, τοὺς μὲν φυλακὰς ἐφόβησε, τὰ δὲ
Γύναικα ἐφώνησε λέγων· Τί ζητεῖτε τὸν ζῶντα
μετὰ τῶν νεκρῶν; ἀνέστη Θεὸς ὢν, καὶ τῇ
οἰκουμένῃ ζωὴν ἐδώρησατο.

Ἔτερον. Ἀνατολικόν.

Επαχθεὶς διὰ Σταυροῦ, ὁ ἀπαθὴς τῇ Θεότητι
ταφὴν κατεδέξω τριήμερον, ἵνα ἡμᾶς ἐ-
λευθερώσῃς ἐκ τῆς δουλείας τοῦ ἐχθροῦ· καὶ
ἀθανάτισας, ζωοποιήσῃς ἡμᾶς Χριστέ ὁ Θεὸς
διὰ τῆς ἀναστάσεώς σου φιλάνθρωπε.

Στιχηρὰ Προσόμοια τῶν Ἀγίων.

Ἦχος δ'. Ὡς γενναῖον ἐν Μάρτυσιν.

Τοὺς Ἀγίους ὁ Κύριος, τοὺς ἐν γῇ ἐθαυμα-
στώσε· τὰ αὐτοῦ γὰρ στίγματα καὶ πα-

θήματα, ἐν τῇ σαρκὶ ἀνεδέξαντο, ἐν τούτοις
κοσμοῦμενοι, καὶ ταῖς θείαις κλλοναῖς, προ-
φανῶς ἀναθέμενοι· οὓς ὑμνήσωμεν, ὡς ἀμά-
ραντα ἄνθη, ὡς ἀστέρας, ἀπλανεῖς τῆς Ἐκκλη-
σίας, ὡς ἐθελόθυτα θύματα.

Στίχ. Ἐκέκραξαν οἱ δίκαιοι, καὶ ὁ Κύριος εἰσ-
ήκουσεν αὐτῶν.

Σὺν Προφήταις Ἀπόστολοι, σὺν Ὁσίοις Δι-
δάσκαλοι, σὺν Ἱερομάρτυσι πάντες Δι-
καίοι, καὶ γυναικῶν αἱ ἀθλήσασαι, καὶ πόθῳ
ἀσκήσασαι, τῶν Ἀγίων ἢ πληθὺς, καὶ Δικαίων
τὰ τάγματα, εὐφημείσθωσαν, ἱεραῖς μελωδίαις,
ὡς τῆς ἄνω, βασιλείας κληρονόμοι, ὡς Παρα-
δείσου οἰκῆτορες.

Στίχ. Θαυμαστός ὁ Θεὸς ἐν τοῖς Ἀγίοις αὐτοῦ.

Οἱ τὴν γῆν οὐρανῶσαντες, ἀρετῶν ἐν φαί-
δρότητι, οἱ Χριστοῦ τὸν θάνατον μιμη-
σάμενοι, ἀθανασίας τὴν πρόξενον, ὁδὸν οἱ βα-
δίσαντες, οἱ τὰ πάθη τῶν βροτῶν, χειρουργία
τῆς χάριτος, ἐκκαθάραντες, οἱ ἐν ὄλῳ τῷ κό-
σμῳ ὁμοψύχως, ἐναθλήσαντες γενναίως, ἀνευ-
φημείσθωσαν Μάρτυρες.

Δόξα. Ἐωθινὸν Α'. Ἦχος α'.

Εἰς τὸ ὄρος τοῖς Μαθηταῖς ἐπειγομένοις, διὰ
τὴν χαμόθεν ἔπαρσιν, ἐπέστη ὁ Κύριος·
καὶ προσκυνήσαντες αὐτόν, καὶ τὴν δοθεῖσαν
ἐξουσίαν πανταχοῦ διδαχθέντες, εἰς τὴν ὑπ' Ἡ-
ρακλῆ ἐξαπεστέλλοντο, κηρύξαι τὴν ἐκ νεκρῶν
Ἀνάστασιν, καὶ τὴν εἰς οὐρανοὺς ἀποκατά-
στασιν· οἷς καὶ συνδιαγωνίζεин, ὁ ἀψευδὴς ἐ-
πηγγεῖλατο Χριστὸς ὁ Θεὸς, καὶ Σωτὴρ τῶν
ψυχῶν ἡμῶν.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Υπερευλογημένη ὑπάρχεις, Θεοτόκε Παρθέ-
νε· διὰ γὰρ τοῦ ἐκ σοῦ σαρκωθέντος, ὁ
Ἄδης ἠχμαλώτισται, ὁ Ἄδὰμ ἀνακέκληται, ἡ
κατάρρα νεκρώται, ἡ Εὐα ἠλευθέρωται, ὁ
θάνατος τεθανάτωται, καὶ ἡμεῖς ἐζωοποιήθη-
μεν· διὸ ἀνυμνοῦντες βοῶμεν· Εὐλόγητός Χρι-
στὸς ὁ Θεὸς ἡμῶν, ὁ ἔτις εὐδοκήσας, δόξα σοι.

*Δοξολογία μεγάλη· καὶ μετ' αὐτὴν, τὸ Ἀνα-
στάσιμον Τροπάριον.*

Ἦχος πλ. δ'.

Ανάστας ἐκ τοῦ μνήματος, καὶ τὰ δεσμά-
διαρρήξας τοῦ Ἄδου, ἔλυσας τὸ κατὰ-
κρημα, τοῦ θανάτου Κύριε, πάντας ἐκ τῶν πα-
γίδων τοῦ ἐχθροῦ ῥυσάμενος· ἐμφανίσας σεαυ-
τὸν τοῖς Ἀποστόλοις σου, ἐξαπέστειλας αὐτοὺς
ἐπὶ τὸ κήρυγμα, καὶ δι' αὐτῶν τὴν εἰρήνην πα-
ρέσχες τῇ οἰκουμένῃ, μόνε πολυέλεε.

ΕΙΣ ΤΗΝ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑΝ.

Τὰ Τυπικά, καὶ οἱ Μακαρισμοὶ εἰς β΄.
Τῆς Ὀκτωήχου εἰς δ΄.
Ἦχος πλ. δ΄.

Μνήσθητι ἡμῶν, Χριστέ Σωτῆρ τοῦ κόσμου, ὡσπερ τοῦ Ληστοῦ ἐμνήσθης ἐπὶ ξύλου καὶ καταξίωσον πάντας, μόνε οἰκτίρμον, τῆς οὐρανοῦ βασιλείας σου.

Εὐλόω προσπαγεῖς, Σωτῆρ ἡμῶν βουλήσει, ξύλου τὸν Ἀδάμ, κατάρτας ἐλυτρώσω, ἀποδιδούς ὡς οἰκτίρμων τὸ κατ' εἰκόνα, καὶ Παρδεισοῦ τὴν κατοίκησιν.

Ακουε Ἀδάμ, καὶ χαῖρε σὺν τῇ Εὐα· ὅτι ὁ γυμνώσας πρὶν τοὺς ἀμφοτέρους, καὶ δι' ἀπάτης λαβὼν ἡμᾶς αἰχμαλώτους, ἐν τῷ Σταυρῷ Χριστοῦ κατήργηται.

Σήμερον Χριστὸς ἀνέστη ἐκ τῆ τάφου, πᾶσι τοῖς πιστοῖς παρέχων ἀφθαρσίαν, καὶ τὴν χαρὰν ἐγκαινίζει ταῖς Μυροφόροις, μετὰ τὸ πάθος καὶ τὴν ἔγερσιν.

Καὶ ἀπὸ τοῦ Κανόνος τῶν Ἀγίων,
Ῥδὴ γ' καὶ δ'.

Προκείμενον τοῦ Ἀποστόλου.
Ἦχος δ'.

Θαυμαστός ὁ Θεὸς ἐν τοῖς Ἀγίοις αὐτοῦ.

Στίχ. Ἐν Ἐκκλησίαις εὐλογεῖτε τὸν Θεόν, Κύριον ἐκ πηγῶν Ἰσραὴλ.

Ὁ Ἀπόστολος.

Ἀδελφοί, οἱ Ἅγιοι πάντες κατηγωνίσαντο βασιλείας.

Ἀλληλουῖα. Ἦχος δ'.

Ἐκέκραξαν οἱ δίκαιοι.

Στίχ. Πολλαὶ αἱ θλίψεις τῶν δικαίων.

Εὐαγγέλιον, ἐκ τοῦ κατὰ Ματθαῖον.

Ἐἶπεν ὁ Κύριος· Ἦς ὅς τις ὁμολογήσει ἐν ἐμοὶ ἔμπροσθεν τῶν ἀνθρώπων.

Κοινωνικόν.

Αἰνεῖτε τὸν Κύριον ἐκ τῶν οὐρανῶν· καὶ ἀγαλλιᾶσθε δίκαιοι ἐν Κυρίῳ, ταῖς εὐθέσι πρέπει αἴνεσις.

Τ Ε Λ Ο Σ.

ΕΥΑΓΓΕΛΙΑ ΕΩΘΙΝΑ

ΑΝΑΓΙΝΩΣΚΟΜΕΝΑ

Ἐν τῷ Ὁρθρῷ ἐκάστης Κυριακῆς καὶ Δεσποτικῆς Ἑορτῆς ἀπὸ τοῦ Πάσχα
μέχρι τῶν Ἁγίων Πάντων.

Τῆς ΚΥΡΙΑΚῆς ΤΟΥ ΠΑΣΧΑ.

Εἰς τὸν ὄρθρον.

Εὐθινοῦν Β'.

Ἐκ τοῦ κατὰ Μάρκον.

Κεφ. Ιδ'. 4.

Διαγενομένου τοῦ Σαββάτου, Μαρία ἡ
Μαγδαληνὴ, καὶ Μαρία ἡ τοῦ Ἰακώ-
βου, καὶ Σχλώμη, ἠγόρασαν ἀρώματα,
ἵνα ἐλθοῦσαι ἀλείψωσι τὸν Ἰησοῦν. Καὶ λίαν
πρῶτ' τῆς μιᾶς Σαββάτων ἔρχονται ἐπὶ τὸ
μνημεῖον, ἀνατείλαντος τοῦ ἡλίου. Καὶ ἔλε-
γον πρὸς ἑαυτάς· Τίς ἀποκυλίσει ἡμῖν τὸν
λίθον ἐκ τῆς θύρας τοῦ μνημείου; Καὶ ἀνα-
βλέψασαι, θεωροῦσιν ὅτι ἀποκεκυλισται ὁ
λίθος· ἦν γὰρ μέγας σφόδρα. Καὶ εἰσελθοῦ-
σαι εἰς τὸ μνημεῖον, εἶδον νεανίσκον καθήμε-
νον ἐν τοῖς δεξιοῖς, περιβεβλημένον στολὴν
λευκὴν· καὶ ἐξεθαμβήθησαν. Ὁ δὲ λέγει αὐ-
ταῖς· Μὴ ἐκθαμβεῖσθε· Ἰησοῦν ζητεῖτε τὸν
Ναζαρητὸν τὸν ἐσταυρωμένον· ἠγέρθη, οὐκ
ἔστιν ὧδε· ἴδε, ὁ τόπος ὅπου ἔθηκαν αὐτόν.
Ἄλλ' ὑπάγετε εἴπατε τοῖς Μαθηταῖς αὐτοῦ,
καὶ τῷ Πέτρῳ, ὅτι προάγει ὑμᾶς εἰς τὴν

Γαλιλαίαν· ἐκεῖ αὐτὸν ὄψεσθε, καθὼς εἶπεν
ὑμῖν. Καὶ ἐξελθοῦσαι ταχὺ, ἔφυγον ἀπὸ τοῦ
μνημείου· εἶχε δὲ αὐτάς τρόμος καὶ ἔκστασις,
καὶ οὐδενὶ οὐδὲν εἶπον· ἐφοβοῦντο γάρ.

Τῆς ΚΥΡΙΑΚῆς ΤΟΥ ΘΩΜΑ.

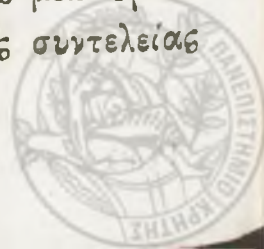
Εἰς τὸν ὄρθρον.

Εὐθινοῦν Α'.

Ἐκ τοῦ κατὰ Ματθαῖον.

Κεφ. Κη'. 16.

Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ, οἱ ἑνδεκα Μαθηταὶ
ἐπορεύθησαν εἰς τὴν Γαλιλαίαν, εἰς
τὸ Ὄρος, οὗ ἐτάξατο αὐταῖς ὁ Ἰη-
σοῦς. Καὶ ἰδόντες αὐτόν, προσεκύνησαν αὐ-
τῷ· οἱ δὲ ἐδίστασαν. Καὶ προελθὼν ὁ Ἰη-
σοῦς, ἐλάλησεν αὐτοῖς, λέγων· Ἐδόθη μοι
πᾶσα ἐξουσία ἐν οὐρανῷ καὶ ἐπὶ γῆς. Πο-
ρευθέντες οὖν, μαθητεύσατε πάντα τὰ ἔθνη,
βαπτίζοντες αὐτοὺς εἰς τὸ ὄνομα τοῦ Πα-
τρὸς, καὶ τοῦ Υἱοῦ καὶ τοῦ ἁγίου Πνεύμα-
τος· διδάσκοντες αὐτοὺς τηρεῖν πάντα ὅσα
ἐνετειλάμην ὑμῖν· καὶ ἰδοὺ, ἐγὼ μετ' ὑμῶν
εἰμι πάσας τὰς ἡμέρας, ἕως τῆς συντελείας
τοῦ αἰῶνος. Ἀμήν.

ΤΗ ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΩΝ ΜΥΡΟΦΟΡΩΝ.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ.

ΕΠΘΙΝΟΝ Δ΄.

Ἐκ τοῦ κατὰ Λουκᾶν.

Κεφ. ΚΔ΄. 1.

Τῆ μιᾷ τῶν Σαββάτων, ὄρθρου βαθέος, ἦλθον γυναῖκες ἐπὶ τὸ μνημα, φέρουσαι ἃ ἠτοίμασαν ἀρώματα· καὶ τινες σὺν αὐταῖς. Εὗρον δὲ τὸν λίθον ἀποκεκυλισμένον ἀπὸ τοῦ μνημείου· καὶ εἰσελθούσαι, οὐχ εὗρον τὸ σῶμα τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ. Καὶ ἐγένετο ἐν τῷ διαπορεῖσθαι αὐτὰς περὶ τούτου, καὶ ἰδοῦ, δύο ἄνδρες ἐπέστησαν αὐταῖς ἐν ἐσθήσεσιν ἀστραπτούσαις. Ἐμφόβων δὲ γενομένων αὐτῶν, καὶ κλινουσῶν τὸ πρόσωπον εἰς τὴν γῆν, εἶπον πρὸς αὐτὰς. Τί ζητεῖτε τὸν ζῶντα μετὰ τῶν νεκρῶν; οὐκ ἔστιν ὧδε, ἀλλ' ἠγέρθη· μνήσθητε ὡς ἐλάλησεν ὑμῖν, ἔτι ὢν ἐν τῇ Γαλιλαίᾳ, λέγων· Ὅτι δεῖ τὸν Υἱὸν τοῦ ἀνθρώπου παραδοθῆναι εἰς χεῖρας ἀνθρώπων ἀμαρτωλῶν, καὶ σταυρωθῆναι, καὶ τῇ τρίτῃ ἡμέρᾳ ἀναστῆναι. Καὶ ἐμνήσθησαν τῶν ῥημάτων αὐτοῦ· καὶ ὑποστρέψασαι ἀπὸ τοῦ μνημείου, ἀπήγγειλαν ταῦτα πάντα τοῖς Ἐνδεκα, καὶ πᾶσι τοῖς λοιποῖς. Ἦσαν δὲ ἡ Μαγδαληνὴ Μαρία, καὶ Ἰωάννα, καὶ Μαρία Ἰακώβου, καὶ αἱ λοιπαὶ σὺν αὐταῖς, αἱ ἔλεγον πρὸς τοὺς Ἀποστόλους ταῦτα. Καὶ ἐφάνησαν ἐνώπιον αὐτῶν ὡσεὶ λῆρος τὰ ῥήματα αὐτῶν, καὶ ἠπίστουν αὐταῖς. Ὁ δὲ Πέτρος, ἀνασταῖς ἔδραμεν ἐπὶ τὸ μνημεῖον· καὶ παρακύψας βλέπει τὰ ὀθόνια κείμενα μόνα· καὶ ἀπῆλθε, πρὸς ἑαυτὸν θαυμάζων τὸ γεγονός.

ΤΗ ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΟΥ ΠΑΡΑΛΤΟΥ.

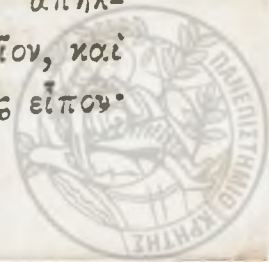
ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ.

ΕΠΘΙΝΟΝ Ε΄.

Ἐκ τοῦ κατὰ Λουκᾶν.

Κεφ. ΚΔ΄. 12.

Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ, ὁ Πέτρος ἀνασταῖς ἔδραμεν ἐπὶ τὸ μνημεῖον, καὶ παρακύψας, βλέπει τὰ ὀθόνια κείμενα μόνα· καὶ ἀπῆλθε, πρὸς ἑαυτὸν θαυμάζων τὸ γεγονός. Καὶ ἰδοῦ, δὶώ ἐξ αὐτῶν ἦσαν πορευόμενοι ἐν αὐτῇ τῇ ἡμέρᾳ εἰς κώμην, ἀπέχουσαν σταδίους ἐξήκοντα ἀπὸ Ἱερουσαλήμ, ἧ ὄνομα Ἐμμαούς· καὶ αὐτοὶ ὠμίλουν πρὸς ἀλλήλους περὶ πάντων τῶν συμβεβηκότων τούτων. Καὶ ἐγένετο ἐν τῷ ὀμιλεῖν αὐτοῦς καὶ συζητεῖν, καὶ αὐτὸς ὁ Ἰησοῦς ἐγγίσαε, συνεπορεύετο αὐτοῖς· οἱ δὲ ὀφθαλμοὶ αὐτῶν ἐκρατοῦντο τοῦ μὴ ἐπιγνῶναι αὐτόν. Εἶπε δὲ πρὸς αὐτούς· Τίνες οἱ λόγοι οὗτοι, οὓς ἀντιβάλλετε πρὸς ἀλλήλους περιπατῆντες, καὶ ἐστὲ σκυθρωποὶ; Ἀποκριθεὶς δὲ ὁ εἶς, ὃ ὄνομα Κλεόπας, εἶπε πρὸς αὐτόν· Σὺ μόνος παροικεῖς ἐν Ἱερουσαλήμ, καὶ οὐκ ἔγνωε τὰ γενόμενα ἐν αὐτῇ ἐν ταῖς ἡμέραις ταύταις; Καὶ εἶπεν αὐτοῖς· Ποῖα; Οἱ δὲ εἶπον αὐτῷ· Τὰ περὶ Ἰησοῦ τοῦ Ναζωραίου, ὃς ἐγένετο ἀνὴρ προφήτης, δυνατὸς ἐν ἔργῳ καὶ λόγῳ, ἐναντίον τοῦ Θεοῦ, καὶ παντὸς τοῦ λαοῦ· ὅπως τε παρέδωκαν αὐτόν οἱ Ἀρχιερεῖς καὶ οἱ Ἄρχοντες ἡμῶν εἰς κρίμα θανάτου, καὶ ἐσταύρωσαν αὐτόν. Ἡμεῖς δὲ ἐλπίζομεν, ὅτι αὐτὸς ἐστὶν ὁ μέλλων λυτροῦσθαι τὸν Ἰσραὴλ· ἀλλὰ γε σὺν πᾶσι τούτοις, τρίτην ταύτην ἡμέραν ἄγει σήμερον, ἀφ' οὗ ταῦτα ἐγένετο. Ἀλλὰ καὶ γυναῖκες τινες ἐξ ἡμῶν ἐξέστησαν ἡμᾶς, γενόμεναι ὄρθρῳ ἐπὶ τὸ μνημεῖον· καὶ μὴ εὗρουσαι τὸ σῶμα αὐτοῦ, ἦλθον, λέγουσαι καὶ ὀπτασίαν Ἀγγέλων ἑωρακένας, οἱ λέγουσιν αὐτόν ζῆν. Καὶ ἀπῆλθόν τινες τῶν σὺν ἡμῖν ἐπὶ τὸ μνημεῖον, καὶ εὗρον οὕτω καθὼς καὶ αἱ γυναῖκες εἶπον·

αὐτὸν δὲ οὐκ εἶδον. Καὶ αὐτὸς εἶπε πρὸς αὐτούς· Ὡ ἀνόητοι, καὶ βραδεῖς τῇ καρδίᾳ τοῦ πιστεύειν ἐπὶ πᾶσιν, οἷς ἐλάλησαν οἱ Προφῆται· Οὐχὶ ταῦτα ἔδει παθεῖν τὸν Χριστὸν, καὶ εἰσελθεῖν εἰς τὴν δόξαν αὐτοῦ; Καὶ ἀρξάμενος ἀπὸ Μωσέως καὶ ἀπὸ πάντων τῶν Προφητῶν, διηρμήνευεν αὐτοῖς ἐν πάσαις ταῖς Γραφαῖς τὰ περὶ ἑαυτοῦ. Καὶ ἤγγισαν εἰς τὴν κώμην, οὗ ἐπορεύοντο· καὶ αὐτὸς προσεποιεῖτο πορρωτέρω πορεύεσθαι. Καὶ παρεβιάζαντο αὐτὸν, λέγοντες· Μείνον μεθ' ἡμῶν, ὅτι πρὸς ἐσπέρην ἐστί, καὶ κέκλιεν ἡ ἡμέρα. Καὶ εἰσῆλθε τοῦ μένειν σὺν αὐτοῖς. Καὶ ἐγένετο ἐν τῷ κατακλιθῆναι αὐτὸν μετ' αὐτῶν, λαβὼν τὸν ἄρτον, εὐλόγησε, καὶ κλάσας, ἐπέδιδου αὐτοῖς. Αὐτῶν δὲ διηνοιχθησαν αἱ ὀφθαλμοὶ καὶ ἐπέγνωσαν αὐτόν· καὶ αὐτὸς ἄφαντος ἐγένετο ἀπ' αὐτῶν. Καὶ εἶπον πρὸς ἀλλήλους· Οὐχὶ ἡ καρδία ἡμῶν καιομένη ἦν ἐν ἡμῖν, ὡς ἐλάλει ἡμῖν ἐν τῇ ὁδῷ, καὶ ὡς διηνοιγεν ἡμῖν τὰς Γραφάς; Καὶ ἀναστάντες αὐτῇ τῇ ὥρᾳ, ὑπέστρεψαν εἰς Ἱερουσαλήμ, καὶ εὗρον συνηροισμένους τοὺς Ἐνδεκα, καὶ τοὺς σὺν αὐτοῖς, λέγοντας· Ὅτι ἠγέρθη ὁ Κύριος ὄντως, καὶ ὤφθη Σίμωνι. Καὶ αὐτοὶ ἐξηγοῦντο τὰ ἐν τῇ ὁδῷ· καὶ ὡς ἐγνώσθη αὐτοῖς ἐν τῇ κλάσει τοῦ ἄρτου.

Τῆ Κυριακῆ τῆς Σαμαρείτιδος.

Εἰς τὸν ὄρθρον.

Εὐθιὸν Ζ΄.

Ἐκ τοῦ κατὰ Ἰωάννην.

Κεφ. Κ'. Ι.

Τῇ μιᾷ τῶν Σαββάτων, Μαρίας ἢ Μαγδαληνῆ ἔρχεται πρῶτ', σκοτίας ἔτι οὔσης, εἰς τὸ μνημεῖον· καὶ βλέπει τὸν λίθον ἠρμένον ἐκ τοῦ μνημείου. Τρέχει οὖν, καὶ ἔρχεται πρὸς Σίμωνα Πέτρον, καὶ πρὸς τὸν ἄλλον Μαθητὴν, ὃν ἐφίλει ὁ Ἰησοῦς, καὶ λέγει αὐτοῖς· Ἦσαν τὸν Κύριον ἐκ τοῦ

μνημείου, καὶ οὐκ οἶδαμεν πῶ ἔθηκαν αὐτόν. Ἐξῆλθεν οὖν ὁ Πέτρος καὶ ὁ ἄλλος Μαθητῆς, καὶ ἦρχοντο εἰς τὸ μνημεῖον. Ἐτρέχον δὲ οἱ δύο ὁμοῦ· καὶ ὁ ἄλλος Μαθητῆς πρόεδραμε τάχιον τοῦ Πέτρου, καὶ ἦλθε πρῶτος εἰς τὸ μνημεῖον. Καὶ παρακύψας, βλέπει κείμενα τὰ ὀθόνια· οὐ μέντοι εἰσῆλθεν. Ἐρχεται οὖν Σίμων Πέτρος ἀκολουθῶν αὐτῷ, καὶ εἰσῆλθεν εἰς τὸ μνημεῖον, καὶ θεωρεῖ τὰ ὀθόνια κείμενα, καὶ τὸ σουδάριον, ὃ ἦν ἐπὶ τῆς κεφαλῆς αὐτοῦ, οὐ μετὰ τῶν ὀθονίων κείμενον, ἀλλὰ χωρὶς ἐντετυλιγμένον εἰς ἓνα τόπον. Τότε οὖν εἰσῆλθε καὶ ὁ ἄλλος Μαθητῆς, ὁ ἐλθὼν πρῶτον εἰς τὸ μνημεῖον, καὶ εἶδε, καὶ ἐπίστευσεν. Οὐδέπω γὰρ ᾔδεισαν τὴν Γραφήν, ὅτι δεῖ αὐτὸν ἐκ νεκρῶν ἀναστῆναι. Ἀπῆλθον οὖν πάλιν πρὸς ἑαυτούς οἱ Μαθηταί.

Τῆ Κυριακῆ τοῦ Τυφλοῦ.

Εἰς τὸν ὄρθρον.

Εὐθιὸν Η΄.

Ἐκ τοῦ κατὰ Ἰωάννην.

Κεφ. Κ'. ΙΙ.

Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ, Μαρία εἰστείνει πρὸς τὸ μνημεῖον κλαίουσα ἔξω· ὡς οὖν ἔκλαιε, παρέκυψεν εἰς τὸ μνημεῖον, καὶ θεωρεῖ δύο Ἀγγέλους ἐν λευκοῖς καθηζομένους, ἓνα πρὸς τῇ κεφαλῇ, καὶ ἓνα πρὸς τοῖς ποσίν, ὅπου ἔκειτο τὸ Σῶμα τοῦ Ἰησοῦ. Καὶ λέγουσιν αὐτῇ ἐκεῖνοι· Γύναι, τί κλαίεις; Λέγει αὐτοῖς· Ὅτι ἤραν τὸν Κύριόν μου, καὶ οὐκ οἶδα ποῦ ἔθηκαν αὐτόν. Καὶ ταῦτα εἰπούσα, ἐστράφη εἰς τὰ ὀπίσω, καὶ θεωρεῖ τὸν Ἰησοῦν ἐστῶτα· καὶ οὐκ ᾔδει ὅτι ὁ Ἰησοῦς ἐστί. Λέγει αὐτῇ ὁ Ἰησοῦς· Γύναι, τί κλαίεις; τίνα ζητεῖς; Ἐκείνη, δοκοῦσα ὅτι ὁ κηπουρὸς ἐστί, λέγει αὐτῷ· Κύριε, εἰ σὺ ἐβάστασας αὐτόν, εἰπέ μοι ποῦ ἔθηκαν αὐτόν, καὶ γὰρ αὐτὸν ἀρῶ. Λέγει αὐτῇ ὁ Ἰησοῦς· Μαρία. Στραφεῖσα ἐκείνη, λέγει αὐτῷ· Ραββί-

νι, ὃ λέγεται, Διδάσκαλε. Λέγει αὐτῇ ὁ Ἰησοῦς· Μὴ μου ἄπτου· οὕτω γὰρ ἀναβέβηκα πρὸς τὸν Πατέρα μου· πορεύου δὲ πρὸς τοὺς Ἀδελφούς μου, καὶ εἶπέ αὐτοῖς· Ἀναβαίνω πρὸς τὸν Πατέρα μου καὶ Πατέρα ὑμῶν, καὶ Θεὸν μου καὶ Θεὸν ὑμῶν. Ἐρχεται Μαρία ἡ Μαγδαληνῆ, ἀπαγγέλλουσα τοῖς Μαθηταῖς, ὅτι εἶώρακε τὸν Κύριον, καὶ ταῦτα εἶπεν αὐτῇ.

Τῆ Πέμπτῃ τῆς Ἀναστάσεως.

Εἰς τὸν ὄρθρον.

Εὐθινον γ'.

Ἐκ τοῦ κατὰ Μάρκον.

Κεφ. ΙϚ. 9.

Αναστὰς ὁ Ἰησοῦς πρῶτῃ πρώτῃ Σαββάτῃ, ἐφάνη πρῶτον Μαρία τῇ Μαγδαληνῇ, ἀφ' ἧς ἐκβεβλήκει ἑπτὰ δαιμόνια. Ἐκείνη πορευθεῖσα, ἀπήγγειλε τοῖς μετ' αὐτοῦ γενομένοις, πενθῆσι καὶ κλαίβοι. Κακεῖνοι, ἀκούσαντες ὅτι ζῆ, καὶ ἐθεάθη ὑπ' αὐτῆς, ἠπίστησαν. Μετὰ δὲ ταῦτα δυσὶν ἐξ αὐτῶν περιπατοῦσιν ἐφανερῶθη ἐν ἑτέρᾳ μορφῇ, πορευομένοις εἰς ἀγρόν. Κακεῖνοι ἀπελθόντες, ἀπήγγειλαν τοῖς λοιποῖς· οὐδὲ ἐκεῖνοις ἐπίστευσαν. Ὑστερον, ἀνακαιμένοι αὐτοῖς τοῖς ἑνδεκα ἐφανερῶθη, καὶ ὠνείδισε τὴν ἀπιστίαν αὐτῶν καὶ σκληροκαρδίαν· ὅτι τοῖς θρασυμένοις αὐτὸν ἐγηγερμένον οὐκ ἐπίστευσαν. Καὶ εἶπεν αὐτοῖς· Πορευθέντες εἰς τὸν κόσμον ἅπαντα, κηρύξατε τὸ Εὐαγγέλιον πάσῃ τῇ κτίσει. Ὁ πιστεύσας καὶ βαπτισθεὶς, σωθήσεται· ὁ δὲ ἀπιστήσας, κατακριθήσεται. Σημεῖα δὲ τοῖς πιστεύσασιν, ταῦτα παρακολουθήσει. Ἐν τῷ ὀνόματί μου δαιμόνια ἐκβαλοῦσι· γλώσσαις λαλήσουσι καιναῖς· ὄφεις ἀροῦσι καὶ θανάσιμόν τι πίωσιν, οὐ μὴ αὐτοὺς βλάψει· ἐπὶ ἀρρώστους χεῖρας ἐπιθήσουσι, καὶ καλῶς ἔξουσιν. Ὁ μὲν οὖν Κύριος, μετὰ τὸ λαλήσαι αὐτοῖς, νᾶελήφθη εἰς τὸν οὐρανόν, καὶ ἐκάθισεν ἐκ δεξιῶν τοῦ Θεοῦ. Ἐκεῖνοι δὲ ἐξελθόντες, ἐκήρυξαν παν-

ταχοῦ, τοῦ Κυρίου συνεργούντος, καὶ τὸν λόγον βεβαιούντος, διὰ τῶν ἐπακολουθούντων σημείων. Ἀμήν.

Τῆ Κυριακῆ τῶν ἁγίων τῆς Θεοφορῶν Πατέρων.

Εἰς τὸν ὄρθρον.

Εὐθινον ι'.

Ἐκ τοῦ κατὰ Ἰωάννην.

Κεφ. ΚΑ'. 1.

Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ, ἐφανέρωσεν ἑαυτὸν ὁ Ἰησοῦς τοῖς Μαθηταῖς αὐτοῦ, ἐγερθεὶς ἐκ νεκρῶν, ἐπὶ τῆς θαλάσσης τῆς Τιβεριάδος· ἐφανέρωσε δὲ οὕτως. Ἦσαν ὁμοῦ Σίμων Πέτρος, καὶ Θωμᾶς ὁ λεγόμενος Δίδυμος, καὶ Ναθαναὴλ ὁ ἀπὸ Κανᾶ τῆς Γαλιλαίας, οἱ καὶ τοῦ Ζεβεδαίου, καὶ ἄλλοι ἐκ τῶν Μαθητῶν αὐτοῦ δύο. Λέγει αὐτοῖς Σίμων Πέτρος· Ὑπαίγω ἀλιεῦειν. Λέγουσιν αὐτῶν· Ἐρχόμεθα καὶ ἡμεῖς σὺν σοί. Ἐξῆλθον, καὶ ἀνέβησαν εἰς τὸ πλοῖον εὐθύς, καὶ ἐν ἐκείνῃ τῇ νυκτὶ ἐπίασαν οὐδέν. Πρωίας δὲ ἤδη γενομένης, ἔστη ὁ Ἰησοῦς εἰς τὸν ἀιγιαλόν· οὐ μὲν τοι ἤδειςαν οἱ Μαθηταί, ὅτι Ἰησοῦς ἐστι. Λέγει οὖν αὐτοῖς ὁ Ἰησοῦς· Παιδιά, μὴ τι προσφάγιον ἔχετε; Ἀπεκρίθησαν αὐτῷ· Οὐ. Ὁ δὲ εἶπεν αὐτοῖς· Βάλετε εἰς τὰ δεξιὰ μέρη τοῦ πλοίου τὸ δίκτυον, καὶ εὑρήσετε. Ἐβαλον οὖν, καὶ οὐκέτι αὐτὸ ἐλκύσαι ἴσχυσαν ἀπὸ τοῦ πλήθους τῶν ἰχθύων. Λέγει οὖν ὁ Μαθητῆς ἐκεῖνος, ὃν ἠγάπα ὁ Ἰησοῦς, τῷ Πέτρῳ· Ὁ Κύριός ἐστι. Σίμων οὖν Πέτρος, ἀκούσας ὅτι ὁ Κύριός ἐστι, τὸν ἐπενδύτην διεζώσατο (ἦν γὰρ γυμνός), καὶ ἔβαλεν ἑαυτὸν εἰς τὴν θαλάσσαν. Οἱ δὲ ἄλλοι Μαθηταί τῷ πλοιαρίῳ ἦλθον (οὐ γὰρ ἦσαν μακρὰν ἀπὸ τῆς γῆς, ἀλλ' ὡς ἀπὸ πηχῶν διακοσίων), σύροντες τὸ δίκτυον τῶν ἰχθύων. Ὡς οὖν ἀπέβησαν εἰς τὴν γῆν, βλέπουσιν ἀνθρακιὰν κειμένην, καὶ ὄψαριον ἐπικείμενον, καὶ ἄρτον. Λέγει αὐτοῖς ὁ Ἰησοῦς·

Ενέγκατε ἀπὸ τῶν ὄψαριων, ὧν ἐπιάσατε νῦν. Ἀνέβη Σίμων Πέτρος, καὶ εἴλκυσε τὸ δίκτυον ἐπὶ τῆς γῆς, μεστὸν ἰχθύων μεγάλων ἑκατὸν πεντηκοντατριῶν· καὶ τοσούτων ὄντων, οὐκ ἐσχίσθη τὸ δίκτυον. Λέγει αὐτοῖς ὁ Ἰησοῦς· Δεῦτε, ἀριστήσατε. Οὐδεὶς δὲ ἐτόλμα τῶν Μαθητῶν ἐξετάσαι αὐτὸν, Σὺ τίς εἶ; εἰδότες ὅτι ὁ Κύριός ἐστιν. Ἐρχεται οὖν ὁ Ἰησοῦς, καὶ λαμβάνει τὸν ἄρτον, καὶ διδουσιν αὐτοῖς, καὶ τὸ ὄψαριον ὁμοίως. Τῆτο ἦδη τρίτον ἐφανερώθη ὁ Ἰησοῦς τοῖς Μαθηταῖς αὐτοῦ, ἐγερθεῖς ἐκ νεκρῶν.

Τῆ Κυριακῇ
τῆς ἁγίας Πεντηκοστῆς.

Εἰς τὸν ὄρθρον.
Εὐθινον θ'.

Ἐκ τοῦ κατὰ Ἰωάννην.

Κεφ. Κ'. 19.

Οὔσης ὀψίας, τῇ ἡμέρᾳ ἐκείνῃ τῇ μιᾷ τῶν Σαββάτων, καὶ τῶν θυρῶν κλεισμένων, ὅπου ἦσαν οἱ Μαθηταὶ συνηγμένοι διὰ τὸν φόβον τῶν Ἰουδαίων, ἦλθεν ὁ Ἰησοῦς, καὶ ἔστη εἰς τὸ μέσον, καὶ λέγει αὐτοῖς· Εἰρήνη ὑμῖν. Καὶ τοῦτο εἰπὼν, ἔδειξεν αὐτοῖς τὰς χεῖρας καὶ τὴν πλευρὰν αὐτοῦ. Ἐχάρησαν οὖν οἱ Μαθηταὶ ἰδόντες τὸν

Κύριον. Εἶπεν οὖν αὐτοῖς ὁ Ἰησοῦς πάλιν· Εἰρήνη ὑμῖν· καθὼς ἀπέσταλκέ με ὁ Πατήρ, καὶ ἐγὼ πέμπω ἡμᾶς. Καὶ τοῦτο εἰπὼν, ἐνεφύσησε, καὶ λέγει αὐτοῖς· Λάβετε Πνεῦμα ἅγιον· ἂν τινῶν ἀφήτε τὰς ἀμαρτίας, ἀφίενται αὐτοῖς· ἂν τινῶν κρατῆτε, κεκρατῆνται.

Τῆ Κυριακῇ
τῶν ἁγίων Παντῶν.

Εἰς τὸν ὄρθρον.
Εὐθινον Α'.

Ἐκ τοῦ κατὰ Ματθαῖον.

Κεφ. ΚΗ'. 16.

Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ, οἱ ἑνδεκα Μαθηταὶ ἐπορεύθησαν εἰς τὴν Γαλιλαίαν, εἰς τὸ ὄρος, οὗ ἐτάξατο αὐτοῖς ὁ Ἰησοῦς. Καὶ ἰδόντες αὐτὸν, προσεκύνησαν αὐτῷ· οἱ δὲ ἐδίστασαν. Καὶ προσελθὼν ὁ Ἰησοῦς, ἐλάλησεν αὐτοῖς, λέγων· Ἐδόθη μοι πᾶσα ἐξουσία ἐν οὐρανῷ καὶ ἐπὶ γῆς. Πορευθέντες οὖν, μαθητεύσατε πάντα τὰ ἔθνη, βαπτίζοντες αὐτοὺς εἰς τὸ ὄνομα τοῦ Πατρὸς καὶ τοῦ Υἱοῦ καὶ τοῦ ἁγίου Πνεύματος· διδάσκοντες αὐτοὺς τηρεῖν πάντα ὅσα ἐνετειλάμην ὑμῖν· καὶ ἰδοὺ, ἐγὼ μεθ' ὑμῶν εἰμι πάσας τὰς ἡμέρας, ἕως τῆς συντελείας τοῦ αἰῶνος. Ἀμήν.

Τὸ 1890 Ἀργυρίου Ε
Ἐμπροσθέντων Ἰωάννου Τσιγγιῆ (Ἄαβριγος)
Ἰωάννου Ἐυσταθίου καὶ Ἀργυρίου
3 εἰς Πύργου Ἡρώδου.

